lanling xiaoxiao sheng

cărturarul mucalit de pe măgura cu magnolii

•

lotus de aur, vaza și prunișor de primăvară

Lanling Xiaoxiao Sheng
(Cărturarul mucalit
de pe măgura cu magnolii)

Lotus de Aur, Vaza și Prunișor de Primăvară

Volumul 1

Traducere din limba chineză de Mira și Constantin Lupeanu

Cartea românească
București, 1985

Coperta: Mircea Dumitrescu

Traducerea a fost efectuată după:
Lan-ling Xiaoxiao Sheng,
Jin Ping Mei,
„Tiauma Shudian”, Shanghai, China.

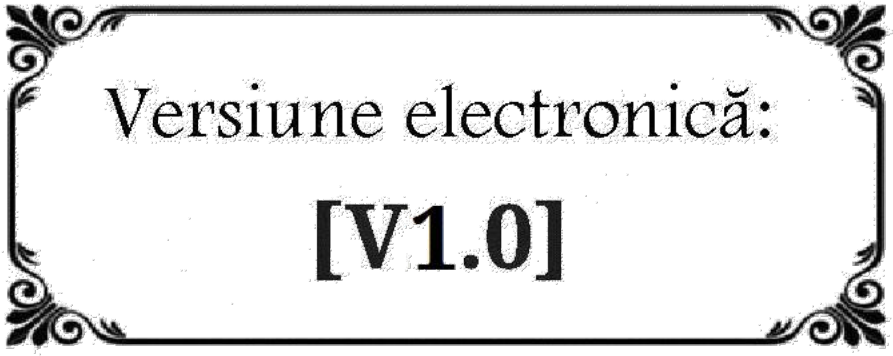

Corectură [V1.0]: mai 2019.

CUPRINSUL

Introducere
Precuvântare
Capitolul I
Capitolul II
Capitolul III
Capitolul IV
Capitolul V
Capitolul VI
Capitolul VII
Capitolul VIII
Capitolul IX
Capitolul X
Capitolul XI
Capitolul XII
Capitolul XIII
Capitolul XIV
Capitolul XV
Capitolul XVI
Capitolul XVII
Capitolul XVIII
Capitolul XIX
Capitolul XX
Capitolul XXI
Capitolul XXII
Capitolul XXIII
Capitolul XXIV
Capitolul XXV
Capitolul XXVI
Capitolul XXVII
Capitolul XXVIII
Capitolul XXIX
Capitolul XXX
Capitolul XXXI
Capitolul XXXII
Capitolul XXXIII
Capitolul XXXIV
Capitolul XXXV
Capitolul XXXVI
Capitolul XXXVII
Capitolul XXXVIII
Capitolul XXXIX
Capitolul XL

Capitolul XLI
Capitolul XLII
Capitolul XLIII
Capitolul XLIV
Capitolul XLV
Capitolul XLVI
Capitolul XLVII
Capitolul XLVIII
Capitolul XLIX
Capitolul L
Capitolul LI
Capitolul LII
Capitolul LIII

Introducere

Literatura chineză avea o experiență fructuoasă de douăzeci de secole în momentul când s-a produs explozia romanescă. Sofisticată și rafinată, beletristica a cultivat de preferință, de la bun început, poezia și eseul filosofic, iar prestigiul primilor învățați ai neamului făcuse ca acestea să se mențină secole de-a rândul ca genuri literare predilecte. Marele exemplu dat de Confucius (551–479 î.e.n.), prin alcătuirea primei antologii de poezie, Cartea Poemelor (Shijing), îi va determina pe cărturarii veacurilor următoare să considere poezia drept forma literară supremă, inegalabilă. Dar dincolo de modelele impuse de judecata de valoare a literaților, în tot ce a fost scriere istorică, filosofică, astrologică, morală, document redactat cu și fără pretenții literare, și-au făcut loc și s-au dezvoltat pe nesimțite procedee ale prozei literare, ca: narațiunea, descrierea și chiar dialogul. Termenul care până astăzi avea să desemneze scrierile în proză a fost introdus de filosoful Zhuang Zhou. În cartea Zhuangzi, secțiunea „Lucrurile exterioare, periferice", expresia xiaoshuo, „vorbă mică", avea înțelesul de discuție vulgară, de o rațiune măruntă. Mai târziu, asemenea lucrări literare conținând xiaoshuo vor fi calificate drept „cărți subțiri", „defectuoase". Sursa lor cea mai substanțială o vor oferi miturile și legendele, dar și pildele sau povestioarele cu tâlc din chiar operele filosofice. Zhuang Zhou însuși „va păcătui" astfel, scrierile sale situându-se foarte aproape de literatură. Cu toate acestea, proza în formele sale diversificate tematic – însemnări despre minuni, aventuri, anecdote, note diverse, cercetări și sfaturi morale – va continua să fie desconsiderată de rafinații mandarini, deși sub forma ei orală, de istorioară depănată de un ins specializat în arta povestitului, ca un adevărat spectacol cu public, prin piețe, la colț de stradă, va cuceri poporul și va fi unul dintre cele mai durabile genuri literare. Ca urmare a proliferării lui xiaoshuo, în fastuoasa dinastie Tang (618–907), socotită epoca de aur a poeziei chineze, se va petrece și maturizarea prozei, prin apariția povestirilor chuanqi, fantastice și de mister, produse de pură imaginație, stilizate artistic și de mare profunzime; ele cuprindeau descrieri minuțioase și personaje bine definite. Totodată, influența literaturii populare a epocii Tang asupra drumului pe care îl va străbate proza chineză nu este nici ea de neglijat. Povestitorii profesioniști vor transpune în scris istoriile cunoscute de ei, pentru a nu le uita, iar acestea vor ajunge să circule astfel, chiar private de harul și spectacolul rostirii. De notat că povestitorii își vor redacta prozele în limbajul oral, așa cum o făceau pentru a fi înțeleși de ascultători și în felul acesta își face apariția o literatură scrisă în limba vorbită și nu în Wenyan, limba literară a cancelariilor. Wenyan ar însemna „vorbire cultivată, cu artă, cizelată". Povestirea și, mai târziu, romanul, vor fi singurele genuri artistice care se vor detașa de expresia literară cultă, autorii lor recurgând la limba timpului lor – cerință impusă de cititorii cărora li se adresau. Alte caracteristici ale prozei, ca gen de inovație în cadrul beletristicii, sunt: expunerea unor evenimente culminând cu conflictul într-o

acțiune rapidă, susținând interesul cititorului (ascultătorului) cu momente de suspans; forme artistice simple, accesibile celor mulți; tenta moralizatoare, de instruire prin învățămintele întrețesute fabulației. În epocile ulterioare, oamenii de litere vor înfrânge prejudecata străveche și se vor apropia de foarte popularele huaben, „texte vorbite", cum se numeau, le vor transcrie, prelucrându-le, le vor grupa laolaltă, recreându-le, într-o anumită unitate de subiect și gen narativ retoric, de aventuri, fantastic. Așa s-au născut primele romane chineze. Originalitatea lor va sta mai mult în capacitatea autorilor de a redacta, altfel spus, în arta literară. Fabulația acestor prime romane era deja cunoscută. Personajele sunt eroi din antichitate. Comparând romanul Cele trei regate (San guo yanyi) de Luo Guanzhong (1330–1400), cu huabenul lui, existent astăzi, datând din 1321–1323, care cuprinde relatarea de către povestitorii populari a întâmplărilor, se remarcă similitudinea în dimensiune și în narare; deosebirea cea mai evidentă este tratarea seacă, sumară, în limbajul neîngrijit al acelui huaben sau text-cadru pentru povestitorul care fabula în funcție de talentul personal, de auditoriu „împrejurări etc., permițându-și să lungească un episod sau altul după bunul plac. O altă deosebire evidențiind superioritatea variantei prelucrate ar fi aceea că în textul bază povestitorii rămân tributari interpretărilor populare ale istoriei, pe când autorii culți consultă, pe lângă huaben, documente istorice, corectând unele exagerări și date eronate.

Între textele huaben literaturizate și extinse la dimensiunea de roman, cele mai timpurii clasificări au în vedere următoarele teme: uzurparea și complotul; aventurile și peripețiile eroilor în afara legii; superstiția sau supranaturalul; dragostea și intriga. Cel mai celebru roman din prima categorie este Cele trei regate, al cărui conflict și ale cărui personaje sunt istorice, și ca atare romanul este istoric. Acțiunea se petrece între anii 184 și 280 din era noastră, când trei regate chineze duceau războaie interminabile pentru supremație. Personajele sunt oameni de stat cinstiți, intriganți abili și războinici sângeroși. Pentru dinamismul acțiunii și ingeniozitatea nodurilor conflictuale, romanul a fascinat generații întregi, câștigându-și chiar faima de cel mai mare roman al Chinei.

Romanul de aventuri sau picaresc este bine reprezentat de Pe malul apei (Shuihu zhuan) al cărui autor ar fi Shi Naian (secolul al XIV-lea). Cartea este atrăgătoare atât pentru aventurile palpitante, cât și pentru stilul pitoresc, limbajul popular vioi și spiritual, o imagine colorată a lumii chineze.

Pentru romanele fantastice, cel mai reușit model îl constituie Călătorie spre Soare Apune (Xi You Ji) de Wu Chengen (circa 1500–1582). El se bazează pe un huaben din dinastia Song (960–1279), anume Tripitaka în căutarea sutrelor budiste. Perspectiva realistă este înlocuită cu cea alegorică, de prezentare simbolică a unor acțiuni și eroi în planul fantasticului. Dincolo de o aparentă naivitate, stilul, de o mare suculență umoristică, este caracterizat și prin dezinvoltură, spirit, inteligență și ilustrează reversul alegoriei ca satiră la adresa societății și birocrației în tradiția cea mai bună a lui chuanqi – povești

despre minuni.

Epoca de aur a prozei și a romanului în China începe astfel în secolul al XIV-lea, ducând atunci la proliferarea fantastică a genului și reușitele acestuia îl vor consacra definitiv în patria lui Confucius, încununând romanul chinez, cu o faimă mondială de netăgăduit. De notat că dintre sutele de romane redactate și tipărite pe parcursul dinastiei Ming (1368–1644) multe sunt anonime sau semnate cu pseudonim. Când autorul e cert, romanul este de cele mai multe ori o compilație, iar cărturarul care îl semnează a adunat, a prelucrat și a editat întâmplări cunoscute de toată lumea. Fantezia lui este reținută sau aplicată în elemente de amănunt ale textului. De aceea, istoriile literare chineze prezintă nu atât autori faimoși, cât evoluția unor teme literare și personaje celebre.

Primele romane povestesc despre epoci dispărute și după subiectele inspirației lor pot fi împărțite în: romane istorice, romane despre zeități și ființe supranaturale, romane de erudiție și de imitație a povestirilor perpetuate din epoci îndepărtate. Mai târziu, odată cu maturizarea genului, romanul se deschide spre o mai mare varietate tematică și în felul acesta se produce apropierea lui de lumea reală; eroii se umanizează, omul își recunoaște și își capătă adevăratele sale dimensiuni, în secolul al XVII-lea își face apariția romanul realist, cu o bogată diversificare tematică, fapt care ajunge să îl și specializeze: de aventuri, de dragoste, romanul moral, cel didactic, romanul de satiră socială, înregistrându-se adevărate culmi în fiecare dintre aceste categorii. Cele mai multe vor fi însă romanele istorice, de aventuri, deoarece istoria îndelungată a Chinei și bogăția surselor scrise au oferit autorilor material mai mult decât suficient. În paralel cu romanul au fost strânse și editate de asemenea numeroase culegeri de povestiri, cele mai multe prezentând viața orășenilor, felul lor de gândire și, astfel, în asemenea narațiuni sunt nelipsite accentele critice la adresa ordinii sociale a vremii, deși alături de ele apar și expresii ale ideologiei feudale și ale misticismului popular, cum ar fi superstițiile.

Frământările interne și vecinătatea unor seminții puternice, în plină dezvoltare, au făcut ca străvechiul popor chinez, han, să îndure în unele perioade istorice jugul dominației străine. Dinastiile Yuan, mongolă (1279–1368) și Qing, manciuriană (1644–1911) vor fi cele mai îndelungate. Între aceste două ere dinastice, între secolele al XIV-lea și al XVII-lea, se va instaura, în urma unei răscoale de mari proporții, o dinastie propriu-zis chineză, numită Ming, Lumină. Primul împărat Ming, Zhu Yuanzhang (1368–1398), va institui un regim feudal centralizat, aplicând totuși unele reforme menite să dezvolte economia și să înlesnească viața oprimată, plină de privațiuni a poporului, reducerea birurilor, refacerea lucrărilor de irigații, încurajarea desțelenirilor, reînvierea și întărirea meșteșugurilor, a industriei și comerțului; a luat măsuri ferme împotriva corupției. Fiind de origine țărănească, noul împărat se interesează în special de agricultură. În 1394 decretează obligativitatea culturii bumbacului; țesăturile din bumbac vor

întrece în scurtă vreme pe cele din lână și mătase. În această vreme se restaurează și se extinde Marele Zid, ca o întăritură militar-strategică în fața năvălirii tătarilor.

La începutul secolului al XV-lea, China devenise unul dintre cele mai puternice și mai bogate state din lume. Totodată, se produce o adevărată explozie a populației. La instaurarea dinastiei, țara cuprindea 70 de milioane de locuitori, pentru ca la mijlocul secolului al XVII-lea să numere peste 130 de milioane.

Avântul economic și social se perpetuează aproape un veac, sub primii patru împărați. Industria siderurgică, textilă, a porțelanului, prelucrarea aurului, argintului, a jadului și a altor pietre prețioase, artizanatul cel mai felurit vor cunoaște ani de înflorire și belșug. Se vor lărgi orașele și se va mări numărul oamenilor cuprinși în activități industriale. Numai muncitorii din cele 30 de fabrici de hârtie extistente se vor cifra la peste 50 000, maiștrii din atelierele imperiale ridicându-se în această epocă la aproape 30 000! în agricultură, în anul 1581 se introduce sistemul taxei unice. Pământul este măsurat din nou și impozitele incluse în unul singur, cu plată în bani. De acum, țăranii sunt siliți să facă împrumuturi de bani, în contul recoltelor viitoare. Chiar și după abolirea acestui sistem, taxele în argint vor rămâne, ajungându-se la generalizarea economiei monetare. Capitalurile plasate înainte exclusiv în cultivarea pământului se îndreaptă spre industrie și comerț. Tranzacțiile se fac în principal pe produse de mare circulație: țesături, sare, orez și, în general, cereale, cum se va vedea și în romanul Lotus de Aur, Vaza și Prunișor de Primăvară.

Pe plan cultural, prosperitatea și stabilitatea socială duc la o proaspătă și viguroasă dezvoltare. Se reinstaurează instituțiile culturale tradiționale, se restabilește sistemul examenelor imperiale, cu selectarea prin concursuri a tinerilor merituoși, indiferent de extracția socială; aceste examene-concurs sunt periodice, pornind de la nivel județean și încheindu-se cu cele de la palat, desfășurate în prezența împăratului. Se reeditează în colecții de masă, pentru colegiile imperiale, cărțile clasice, în această vreme se va redacta Marea enciclopedie Yongle, după denumirea perioadei de domnie a împăratului. Cu toate acestea, controlul intelectualității este foarte sever și cărturari proeminenți ajung a plăti cu viața numai pentru îndrăzneala câtorva cuvinte critice socotite a defăima dinastia. Se practică îndeosebi (mai ales în prima parte a dinastiei) o literatură de mimetism a celor mai faimoase produse literare ale antichității. Meritul cărturarilor Ming este însă acela de a se fi aplecat asupra literaturii populare, preluând tradițiile orale și punând bazele prozei literare, ale romanului chinez. La proliferarea genului romanesc au contribuit, pe lângă factorii socio-politici, progresele înregistrate în tehnica imprimeriei[1] și atenția deosebită pe care unii literați au acordat-o acestui gen respins și desconsiderat până atunci. Tot acum, în plină înflorire a prozei, survin începuturile criticii filologice, manifestarea unor orientări noi în filosofie, cât și a unui interes sporit pentru știință. Pe lângă beletristică se

editează un număr impresionant de diverse cărți tehnice. În asemenea momente de efervescență culturală va publica și vestitul medic Li Shizhen (1518–1598) tratatul său de medicină, valabil vreme îndelungată.

Se poate spune că are loc o adevărată renaștere chineză, de bun augur nu numai pentru acele timpuri, dar și pentru generațiile care urmează. Omul ia cunoștință de sine. Filosoful Wang Yangwing (cunoscut și ca Wang Shouren, 1472–1528) a stimulat, prin concepțiile sale, prefacerile radicale ale epocii. „Cel mai însemnat criteriu al cunoașterii este mintea omului, scrie el. Dacă cineva gândește că un text pe care îl citește este rău, atunci să aibă tăria să-și afirme părerea deschis, chiar dacă textul i-ar aparține lui Confucius." Și: „Omul adevărat este acela care simte comuniunea sa cu universul. El socotește că lumea întreagă este o familie inseparabilă. Cine însă, închistat în sine, face deosebirea între «tu» și «eu», acela nu este decât un om mic și meschin."

Cu timpul, contradicțiile sociale încep să fie tot mai evidente; exploatarea se înăsprește.

Perioada de domnie Wanli – denumirea ei semnifică experiență multilaterală, nemărginită – a celui de al paisprezecelea împărat Ming, Zhu Yijun (1573–1620), se caracterizează prin aceste două aspecte în plină manifestare: înflorirea economiei și accentuarea contradicțiilor. Primii zece ani din domnia lui Zhu Yijun s-au remarcat, spre deosebire de restul perioadei, printr-o politică înțeleaptă, deschisă reformelor, al cărei promotor a fost primul ministru Zhang Juzheng, un cărturar înțelept. După moartea acestuia, luptele dintre grupările de la palat se intensifică și corupția se generalizează. Împăratul însuși era un ins superficial, viciat, înclinat spre o viață de plăceri și desfrâu, lucru de care s-au folosit politicienii de la palat și mai ales eunucii, care încetul cu încetul acaparează puterea. Folosiți de către curtea imperială încă din dinastia Han (206 î.e.n. – 220 e.n.) eunucii au cunoscut epoci de glorie și altele de declin. Fondatorul dinastiei Ming, temându-se de intrigile acestora, le-a redus privilegiile, interzicându-le cu severitate să se instruiască și, sub pedeapsa cu moartea, să se amestece în politică. Numai că, de la cel de al treilea împărat al aceleiași dinastii, au prins să-și recapete influența și puterea, iar după o jumătate de secol de la ridicarea dinastică obțin dreptul de a studia. Unii ajung învățați. Dar cei mai mulți se mulțumesc să câștige și să se bucure de cât mai multe favoruri, prin lingușiri și comportament devotat. Desigur, caracterul privat al îndeletnicirilor le conferă posibilități nelimitate de a afla și a se folosi de slăbiciunile împăraților. Ei sunt integrați vieții particulare a acestora, le cunosc preferințele, firea cu toate ascunzișurile ei, știu cum îi pot înrâuri, exploatându-le o înclinație sau alta. Dacă la început inspectează atelierele și domeniile imperiale, cu timpul se insinuează în viața de stat, ajungând să controleze politica internă și externă, să impună sau să decidă direct promovările mandarinilor, să hotărască războiul și pacea. Pentru a se menține, își organizează servicii secrete, spionând înalții dregători și asuprind poporul.

Și istoria a înregistrat faptul că nu interesele publice îi împingeau să-și lărgească sfera puterii, ci setea de glorie personală și de înavuțire. O caracteristică a dinastiei Ming a fost și aceea că eunucii s-au bucurat de o poziție bună în stat, au fost influenți și de multe ori au beneficiat de puteri discreționare.

Spre sfârșitul dinastiei, eunucii ajung o povară în plus pentru popor. Ei multiplică taxele, țăranii își pierd pământul și revoltele lor se țin lanț. Ultimii șaptesprezece ani ai dinastiei se petrec sub amenințarea unui război țărănesc care ia proporții tot mai mari, cuprinzând întreaga împărăție. Din nefericire, în 1644, armatele manciuriene intră în capitală înaintea insurgenților. Ultimul împărat Ming se spânzură de creanga unui copac de pe o colină din grădinile palatului și China intră din nou sub stăpânirea unor forțe periferice. Manciurienii sunt triburile nüzheng din China de nord-est. Un șef de trib, Nurhachu, care învățase să vorbească și să scrie chinezește, unifică populația nomadă și, în 1616, se proclamă han, cu titlul dinastic Jin, Aur. Fiul lui, Hongtaichi, cucerește rând pe rând nordul Chinei, ocupă capitala și apoi își întinde stăpânirea asupra întregii țări. Dinastia Qing, Limpezime, instaurată de el va fi ultima dinastie feudală din istoria Chinei. El schimbă numele poporului său din acela de nüzheng în manchu și îl îndeamnă să se cultive. Manciurienii, absorbiți în populația han, sunt localizați astăzi în capitală și în provinciile din nordul și răsăritul țării.

Acestea au fost datele, împrejurările și cursul istoriei, care, fie că au premers, fie că au fost cu clarviziune prevestite, constituie fundalul politico-social al primului mare și inegalabil roman realist, de inspirație cotidiană, citadină și erotică, Lotus de Aur, Vaza și Prunișor de Primăvară (Jin Ping Mei). Romanul a circulat mai întâi în manuscris. Cărturari renumiți și, între aceștia, în primul rând scriitorul Yuan Hongdao (1568–1640) au apreciat cartea drept o capodoperă, făcând-o celebră înainte chiar de publicare. Feng Menglong (1574–1646), sârguincios culegător și editor de povestiri și nuvele, este entuziasmat și încurajează editorii să cumpere, oricât i-ar fi costat, textul manuscrisului. Prima ediție a apărut în anul 1610, în 100 de capitole, și cu numele autorului nedeconspirat. În prezent se păstrează două ediții timpurii, una datând din 1617, beneficiind de o prefață, și alta editată între 1621 și 1627, numită „textul originar". Celelalte ediții o copiază pe aceasta din urmă. De fapt, filologii nu au constatat deosebiri esențiale între cele două texte de bază, mai degrabă fiind vorba de inversarea unor capitole, fapt care putea fi opera tipografilor.

Despre numele autorului și viața lui nu există nicio mărturie certă.

În prefața ediției din 1617, semnată Xinxin Zi, adică Bărbatul Voios, se spune că autorul este Lanling Xiaoxiao Sheng, în traducere: Cărturarul Mucalit de pe Măgura cu Magnolii. Lanling ar putea fi asimilat cu denumirea străveche a unei localități, undeva în răsăritul țării, în provincia Shandong. În realitate, atât prefațatorul cât și scriitorul s-au servit deopotrivă de pseudonime. Personalități contemporane și filologi de mai târziu au propus ca

autori, fără șansa unor demonstrații perfecte sau mărturii ferme, pe: Li Kaixian (1501–1568), Wang Shizhen (1526–1590), Zhao Nanxing (1550–1627) sau Xue Yingqi (1550—?).

Semnătura Cărturarul Mucalit de pe Măgura cu Magnolii mai apare sub un poem dintr-o antologie a vremii.

Un cărturar din epocă, Shen Defu, care era în posesia unei copii scrise de mână a romanului, într-o bibliografie a lucrărilor „neoficiale", notează că autorul este o „proeminentă personalitate din perioada de domnie Jiaqing (1522–1567)" și că el ar fi Wang Shizhen. Mai mult, Wang Shizhen, care a fost unul din literații de covârșitor prestigiu din secolul al XVI-lea, ar fi scris cartea din dragoste filială, în scopul de a-și răzbuna tatăl, ucis de dregătorul Yan Song. Fiul dregătorului, Yan Shifan, cu numele poetic Donglou, Pavilion Răsăritean, era un pasionat cititor de romane. Wang redactează deci, într-un răstimp de trei ani, un roman pe cât de masiv, pe atât de captivant, îmbibă colțurile filelor cu otravă și face ca opera sa să ajungă în mâinile ucigașilor părintelui său și dușmanilor săi politici, pentru ca aceștia să moară otrăviți prin simpla întoarcere, cu vârful degetului umezit mereu în gură, a paginilor fascinantei cărți.

Personajul principal al romanului, Ximen Qing, în această înțelegere, este personificarea lui Yan Shifan, care se numea și el Qing; pe de altă parte, Ximen, Poarta Apuseană, ar fi o transparentă aluzie la numele poetic Donglou, Pavilion Răsăritean.

Legenda este atracțioasă, dar greu de crezut. Yan Shifan a murit condamnat de lege, imediat după demisia tatălui său din înalta funcție pe care o deținea, în 1562. Or, Wang Xu, tatăl lui Wang Shizheng, fusese ucis la 1 octombrie 1560. Cât de repede a putut fi scris romanul? Iar dacă a fost compus după 1562, scrierea romanului din acest motiv nu se mai susține nici măcar în scop satiric, defăimător, devreme ce oponenții nu mai ființau. Pe de altă parte Wang Shihzen nu era shandonghez. Fusese mandarin în provincia Shandong, între 1557 și 1559, timp prea scurt pentru a-și însuși la perfecție limbajul local și de a se folosi de el în roman.

Cu toată apetența publicului larg, mediile oficiale și cărturarii disprețuiau romanele, nu le socoteau a fi literatură veritabilă. Scriitorii de proză s-au dovedit a fi fără excepție cărturari scăpătați, cei căzuți la examenele imperiale, deci aflați într-un fel la periferia societății culte. Cu toate acestea, nici ei nu-și dezvăluiau numele, de teama oprobriului public; se foloseau de pseudonime greu de descifrat și mutau acțiunea în epoci dispărute. În clarificarea paternității, cercetătorii moderni au pornit, însă, de la ideea că unele caracteristici ale epocii se strecurau cu și fără voia autorilor în operele lor. Din unele referiri descoperite în roman și verificate în istoriile vremii, s-a putut determina că romanul a fost scris nu mai devreme de 1568 și nici mai târziu de 1602. Autorul era originar din provincia Shandong, familiarziat cu Beijingul, capitala imperiului, pe care îl descrie pe larg. În plus, era un rafinat intelectual, de un real talent, foarte bun cunoscător al formelor artistice

literare existente în epocă: poezie, proză, roman, teatru, cântece populare. Aceasta e tot ce s-a putut descoperi despre scriitor. Contemporanii lui nu l-au deconspirat sau probabil nu l-au cunoscut nici ei pe adevăratul lui nume. Tot ce s-a păstrat până astăzi este pseudonimul hâtru pe care acest scriitor de remarcabilă valoare l-a impus: Cărturarul Mucalit de pe Măgura cu Magnolii.

Titlul romanului este dat de cele trei principale personaje feminine: Lotus de Aur, Vaza și Prunișor de Primăvară[2]. Romanul este o biografie senzual-erotică și în același timp o introspecție în viața unei familii chineze, aceea a orășanului Ximen, a cărui disoluție morală și risipire erotică distructivă cu cele șase neveste ale sale ori aiurea îi hotărăsc prea timpuriul deznodământ fatal și destrămarea familiei. „În descrierea eroilor (circa 90 de personaje principale) și a scenelor, autorul se exprimă succint, clar și direct sau adoptă un ton insinuant și subtil. El știe să fie exhaustiv și pătrunzător, sugestiv și ironic". Astfel caracterizează un cărturar chinez al secolului nostru, Lu Xun, arta prozatorului anonim. Și mai apoi: „Romanul cuprinde atâta varietate de interes uman, încât nu există o altă scriere a acelor vremuri care să-l întreacă". Sau: „Dar cartea este atât de superb scrisă, încât lăsând la o parte unele descrieri licențioase, este, în toate privințele, un roman remarcabil".

După seria de romane istorice, sau a celor cu întâmplări și personaje supranaturale, Lotus de Aur, Vaza și Prunișor de Primăvară este primul roman realist, inspirat din viața cotidiană și plăsmuire absolut originală a unui autentic scriitor. Acest roman, împreună cu mai vechile și celebrele Cele trei regate, Pe malul apei și Călătorie spre soare apune au fost supranumite „cele patru romane uluitoare" ale literaturii chineze din toate timpurile.

Lotus de Aur, Vaza și Prunișor de Primăvară este un roman realist, social, prezentând viața unei familii, având ca fundal societatea chineză de la sfârșitul dinastiei Ming. Acest fapt este limpede pentru că autorul vorbește despre societatea timpului său, pe care o cunoaște și pe care o înfățișează, deși împinge în scop derutant acțiunea cu câteva secole în urmă, în dinastia Song, mai precis spre prima parte a secolului al XII-lea. Se poate spune că, privită din diferite unghiuri, China secolului al XVI-lea constituie tema centrală a acestui roman. Într-adevăr, prin intermediul eroului principal, Ximen Qing, și a mediilor cu care acesta vine în contact, în carte este prezentă o întreagă lume, de la slugile cele mai umile până la atotputernicii dregători și eunuci din preajma Fiului Cerului. Lipsesc numai țăranii, dar din descrierea vieții orășenești se întrevede decăderea, destrămarea economiei agrare. Clasa avută trăiește în lux și petreceri, iar în spatele acesteia se ghicesc cei mulți, care trudesc din greu, suferă și în cele din urmă se ridică la luptă. Ximen Qing întruchipează deopotrivă birocrația feudală, despotismul local și bogăția nemăsurată a negustorilor. Cine este Ximen Qing? La început un simplu patron al unei prăvălii cu ierburi de leac, moștenită de la tatăl său; om abil, veros, își sporește pe căi necinstite averea, primește mită și mituiește la rândul său, cumpărându-și înalte ranguri dregătorești, pe care le va folosi pentru o nesățioasă înavuțire. El are o nevastă și cinci concubine, conform normelor

feudale de convieţuire; are şi prieteni ipocriţi, lacomi, profitori, cu care organizează petreceri, care-i fac permanent viaţa plăcută, dar care îl duc la disoluţia morală şi pieirea trupească. Ambiţiile sale, pofta nemăsurată de a se amesteca în toate, de a dirija şi a stăpâni după placul său asupra târgului Qinghe, reşedinţă de judeţ, sunt în relaţie directă cu poziţia lui socială. Autorul îi trasează portretul moral încă de la început, din câteva linii înadins îngroşate, pentru a-şi impune eroul ca ţintă demnă de satira sa; apoi, prin expunerile amănunţite ale acţiunilor acestuia de un fel sau altul, scriitorul nu face decât să întregească personajul, într-o complexitate de o mare fineţe şi bogăţie. Descrierea nemiloasă şi urmărirea asiduă, ca sub lupă, a purtării tiranice a lui Ximen Qing, a setei lui de parvenire şi de îngrămădire a unor avuţii uriaşe reprezintă astăzi un document de preţ în cunoaşterea stării de lucruri de la mijlocul dinastiei Ming, a metodelor specifice de administraţie ale curţii imperiale, a legăturilor dregătorilor cu latifundiarii şi negustorii bogaţi, a dezinteresului absolut faţă de clasa de jos, aceea care asigura huzurul şi îndestularea stăpânilor.

Scriitorul adoptă încă de la început o atitudine moralizatoare, vezi cele câteva pagini aşezate înaintea primului capitol, în chip de introducere, însă în cuprinsul romanului rar intervine cu câte o sentinţă, cel mai adesea lăsând faptele să vorbească de la sine. El se mulţumeşte să noteze cu precizie viaţa cotidiană a familiei Ximen, făcând cunoscută psihologia personajelor din reacţiile acestora, din felul de a se purta, din raporturile dintre ele. Totodată, logica involuţiei lui Ximen Qing este urmărită cu o rară rigoare.

Autorul alege un moment de cotitură în viaţa lui Ximen Qing – întâlnirea cu Lotus de Aur, femeie frumoasă şi plină de temperament, totodată instruită, posedând ştiinţa şi arta de a scrie poezie, de a cânta la mai multe instrumente. Un schimb de priviri şi câteva cuvinte de circumstanţă vor fi suficiente pentru a-i lega pe viaţă pe Lotus de Aur cu Ximen Qing. Cei doi sunt cuprinşi de o pasiune bruscă, de o iubire mistuitoare, care nu cunoaşte limite. Amândoi sunt firi puternice şi instabile, de aici atracţia şi respingerea la fel de categorice, totale, pe tot parcursul romanului. Lotus de Aur are tăria să-şi ucidă soţul pentru a-şi afla împlinirea dragostei sale pentru Marele Mandarin, cum era supranumit Ximen Qing. După ce e adusă de acesta în casa lui ca soţie secundară, sau favorită, ea va pune capăt armoniei domestice de până atunci. Fire totalitară, nu înţelege să-şi împartă iubitul cu alte femei, fie ele şi neveste de drept. Scenele din casa Ximen, competiţia între femei, în a-l câştiga sau subjuga pe bărbat şi soţ sunt de un adânc realism şi de o fascinaţie spectaculoasă, comicul, grotescul şi tragicul mergând mână în mână. Lotus de Aur face orice pentru Ximen şi i-o mărturiseşte nu o dată. Ea nu e în stare să rabde „trădările" bărbatului, acţionează întotdeauna direct, sub imperiul primului impuls, e mereu necruţătoare, lipsită de scrupule, crudă până la sânge şi astfel ajunge să-l omoare cu premeditare, deşi indirect, pe primul fiu al lui Ximen, născut de cea de a şasea nevastă, Li Vaza. Un temperament puternic îi dictează fiecare acţiune. E deopotrivă aprigă şi blândă, geloasă şi largă la

inimă. E vicleană, dar de o viclenie primară, atavică, de început de lume; ea e simbolul şi produsul unei societăţi nedrepte cu femeia, conform unor rânduieli, infirmate azi, care o vor pierde şi pe ea. Trăsăturile ei caracteristice trec parcă dincolo de personajul întruchipând o simplă femeie sau chiar femeia unui anumit timp. Lotus de Aur este un prototip, purtător al unei semnificaţii general-umane, pilduitoare; e fiinţa umană angajată pe o cale greşită, în căutarea libertăţii de trăire: năzuind la această împlinire prin dragoste, ea se lasă pradă puterilor abisale, dezlănţuite, ale instinctelor; ţelul e nobil dar modalitatea atingerii lui face din Lotus de Aur, ca şi din Ximen care îi seamănă întru totul, un personaj demonic.

Vaza este tipul de femeie blândă, sinceră şi iubitoare, căreia îi place să trăiască în ea, cu mare intensitate şi voluptate, atât iubirea, cât şi deznădejdea. Ea este elegantă, decorativă, de aici şi numele de vază de porţelan, fragilă şi delicată, de o fineţe artistică rafinată, nobilă. Până la urmă, pierderea copilului o va face să se stingă de durere.

Ximen Qing, bărbat tânăr şi viguros, plăcut la înfăţişare şi la vorbă, este într-o permanentă căutare a plăcerii. În iubire, el este la fel de nesăţios ca şi în negustorie şi face o pasiune pentru fiecare femeie nou întâlnită. Se risipeşte în atracţia pe care o simte pentru nevasta principală, pentru favoritele sale, pentru unele slujnice din casă, pentru curtezane, în oraş, ori pentru femei de aiurea, pe care şi le face amante. Lipsa de măsură, insaţietatea, îl împing la folosirea afrodisiacelor şi, extenuat de multele plăceri pe care nu şi le refuză nicicând, îşi ruinează sănătatea, ca şi agoniseala.

Autorul arată mult interes în pătrunderea caracterului femeii în plină tinereţe. Personajele feminine sunt în majoritate tinere, în jurul vârstei de treizeci de ani. Sunt frumoase, atrăgătoare, pătimaşe, manifestându-se când vesele, când fericite, ori supărate, triste, dezamăgite şi disperate, ca într-un bogat caleidoscop al caracterelor, dispoziţiilor sufleteşti şi al reacţiilor. Cele nevirtuoase, cele care comit greşeli, sfârşesc rău, plătindu-şi scump trecătoarele momente de fericire. Această penetrantă privire asupra femeii tinere, soţie, mamă şi amantă, sfâşiată între pasiune, îndatoriri şi convenienţele sociale, este cum nu se poate mai reuşită şi ea aminteşte de căutările romanului realist european, premergându-le cu câteva secole, aşa cum s-a întâmplat în nu puţine orientări artistice. Balzac însuşi va scrie despre femeia la 30 de ani.

Cel de al treilea personaj feminin puternic, prezent de altfel în titlu, deci important în gândirea narativă a creatorului, este Prunişor de Primăvară. Ştearsă ca fată, ea este slujnica lui Lotus de Aur şi, cu excepţia unor mofturi de copil obraznic şi încăpăţânat, nu atrage atenţia decât după ce stăpânul casei o iubeşte. Încetul cu încetul, în ea se va trezi femeia, doamna rafinată care va ajunge să se impună într-o devenire uluitoare. Autorul însuşi îi dă cu adevărat atenţie abia atunci.

De remarcat că în carte sunt trei femei pe care le cheamă Lotus. Lotus de Aur, figura centrală, apoi soţia unei slugi a lui Ximen Qing, Song, şi cea care

e numită după numărul de ordine la naștere, Wang A Șasea. Aceasta din urmă este total lipsită de scrupule, își înșală bărbatul (cu voia acestuia), preocupată numai de iubire și de bani. Ea e cu totul în afara rafinamentului și dibăciei lui Lotus de Aur; dar poate tocmai de «aceea Ximen Qing revine adesea la ea, și-o dăruiește cu avere.

Dintre personajele masculine, sunt câteva la fel de bine conturate. Unul este chiar ginerele lui Ximen Qing, Chen Jingji, pizmaș, rău la suflet, om care nu știe ce este recunoștința și nici rușinea. Apoi este Ying Bojue, unul dintre acei „pierde-vară" din anturajul bogătașului Ximen. El este înzestrat cu o înaltă capacitate de a persifla, știe istorisi cu un dar deosebit, și în această privință pare o enciclopedie vie de proverbe și parabole amuzante; posedă arta de a se face agreabil, de a trage foloase, cu o obrăznicie mai mult sau mai puțin agresivă, de pe urma prieteniei cu un om cu stare. Fățărnicia îl va face să fie primul dintre cei care îl vor trăda pe Ximen Qing.

O adevărată galerie de personaje, bine definite, vii, emoționante, de neuitat, vom întâlni atât printre oamenii din înalta societate (mandarini deținători ai puterii poltice, rentieri putred de bogați, oameni cu influență la Palat, cărturari), cât și printre târgoveții buni și răi, serioși, muncitori, petrecăreți, hrăpăreți sau printre oameni de nimic, cum ar fi ceilalți prieteni ai lui Ximen Qing, apoi Zhang Sheng și Liu Al Doilea, slugile Lai Wang și Crizantema de Toamnă, curtezana Laur și suratele ei, copiii-cântăreți, eunuci, negustori, călugări și călugărițe, pețitoare și atâția alții, dintr-un oraș încăpător, ca un bazar oriental, multicolor. Este aici o remarcabilă reușită în a da viață unei lumi dintre cele mai diverse, în a cuprinde și a stăpâni făptura umană, caracterul și psihologia distinctă a fiecărui personaj.

Petrecerile, banchetele ocupă mult spațiu în roman, ca evenimente caracteristice ale vieții mandarinale. Aici se întâlnesc adesea eroii și se definesc prin atitudinea pe care o afișează. Sunt ospețe simple ale stăpânului casei cu familia lui, banchete oganizate în onoarea unor înalți demnitari și chefuri în oraș, în compania curtezanelor.

Însuși ritmul compoziției romanului este unul lent, domol, așezat, parcă sugerat de atmosfera unei mese pentru plăcerea de a mânca și a bea. Noțiunea de trecere nu există, anotimpurile vin și se duc firesc. Doar din când în când, prozatorul anunță că „timpul zboară ca suveica prin urzeală" și observația aceasta aproape stereotipă este menită să ducă înainte firul poveștii.

Eroii romanului parcă nici nu simt scurgerea timpului, ei trăiesc într-o clipă de dimensiunea unei vieți.

Cărturar rafinat, autorul își întrețese textul cu poezii, transcrise în întregime sau în parte. Ele nu îi aparțin, ci sunt poeme renumite ale unor celebri poeți Tang sau din alte dinastii, sunt textele unor melodii la modă, cântece sau poezii populare alese cu gust și introduse cu pricepere în roman, cu scopul de a-i potența virtuțile literar-estetice.

Arta descrierii vieții cotidiene, cu bogăția și culoarea detaliilor, ca o pictură barocă, reprezintă un alt succes de primă mărime al mult talentatului

autor necunoscut. Aceasta va influența în mare măsură apariția și dezvoltarea unei întregi categorii romanești în China. La conturarea apăsată, vie, realistă a personajelor, se adaugă detaliul semnificativ, concretul, faptele de comportament și întâmplările povestite, înlănțuind verigile acțiunii copleșitoare prin invenția vieții la măreția și proporțiile ei.

Acest prim roman scris de un intelectual inspirat de adevărurile vieții pe care le-a observat cu atenție și cu puterea de a nu scăpa nimic semnificativ, marchează o etapă nouă în dezvoltarea romanului clasic chinez. Începând din secolul al XVII-lea, prozatorii nu se vor mai mulțumi să șlefuiască teme, acțiuni și personaje provenite din tradiția orală a povestitorilor populari, ci se vor angaja din plin în ceea ce se cheamă ficțiune literară. De cele mai multe ori, subiectul va fi oferit de viață, de viața de familie a unor oameni obișnuiți. Iar limba romanelor va fi ca în Lotus de Aur, Vaza și Prunișor de Primăvară, limba vorbită a timpului, de care se vor folosi în special în caracterizarea personajelor. În romanul său, primul de acest gen în beletristica chineză, Cărturarul Mucalit de pe Măgura cu Magnolii se dovedește un cunoscător profund al limbii vorbite, pe care o folosește cu largă dexteritate. Stilul narațiunii este simplu, alert, vioi, aluziv totodată, dar în cadrul descrierilor se resimte încă influența limbii literare vechi. În cadrul dialogurilor, limba este vie, exprimând felul de a gândi și a simți după firea fiecărui erou în parte; astfel, ea nu este mult prea departe de limba chineză a zilelor noastre. Întâlnim pagini de satiră directă, de ironie fină ori de umor, dus de multe ori până la sarcasm. Descrierile de la curtea imperială pot fi citite și ca o ușoară parodie la adresa prețiozităților ceremonioase ale celor puternici.

S-a reproșat autorului o anumită îngăduință față de viața coruptă și înjosirile la care se supun cu bună știință unele personaje. El exagerează intrigile amoroase și edițiile moderne au eliminat, fără pierderi de natură estetică, unele descrieri ceremonioase. Romanul a fost vreme îndelungată proscris de etica feudală, aducându-se un mare prejudiciu literaturii chineze. În secolul XX, romanul a fost publicat cu aceste mărunte amputări în text; s-a observat astfel că atmosfera de senzualitate este adesea însoțită de o rară sensibilitate, punându-se în circuitul firesc o creație literară de o valoare excepțională.

Romanul nu trebuie înțeles a fi numai acela al iubirilor unui bărbat înzestrat, ci și un document al ilustrării unei întregi societăți ce avea să fie răsturnată; este mărturia unei epoci, nu aceea a dinastiei Song, anunțată de autor, ci a epocii lui, pe care istoricii literari o deslușesc astăzi și pe care, fără îndoială, contemporanii au recunoscut-o.

Cu toate că autorul nu a văzut forțele pozitive din societate, să arătăm că măcar în treacăt face referiri la o celebră răscoală din dinastia Song, căreia i se alăturase și Wu Song, eroul herculean, și anume la înfrângerea răsculaților, la care iau parte forțele reunite ale imperiului. Revolta internă este înfrântă, însă lichidarea regimului corupt nu întârzie. Vor veni forțe din afara lui și o vor împlini. Finalul, cu intrarea în capitală a soldaților Jin, prădarea și pustiirea

țării, reprezintă o prevestire. A unor evenimente care aveau să aibă loc peste un veac: prăbușirea dinastiei Ming, lichidarea ei, când la conducerea destinelor imperiului chinez avea să se instaleze o dinastie Qing, care se va prelungi până în anul 1911, în zorii Chinei moderne.

MIRA ȘI CONSTANTIN LUPEANU

Când a pierit fără urmă splendoarea, totul e trist,
Sunet din flaute, zheng-uri[3] și gură stă amuțit;
Pălită e groaza sabiei brave ce-au strălucit,
Spartă-i scumpete de qin[4] sub steaua-i cu aurul stins!
Pustiile trepte de jad, doar brume le mai suie,
E ochiul lunii gol pe-un loc cu danțuri și cântări;
Și cântăreți și jucători sunt unde trupul nu e,
Scrum și morminte Apusene, ei nu mai pot plecări!
Prea dulce e femeia înflorită în fecioară,
Pentru bărbați nerozi, pândește sabia-i din coapse;
De-i luptă aprigă, un cap nu pică la picioare,
Că taina se învață doar din vlagă-n măduvi stoarse.

Poemul acesta a fost scris în vremea marii dinastii Tang[5] de un erou în căutarea perfecțiunii și a călirii spiritului, un nemuritor care și-a aflat chiar un loc în Palatul de Purpură, anume Lü Yan, cu supranumele taoist Chun Yangzi. Numai că muritorii de rând se tot zbat și mare zarvă fac și nu izbutesc să se smulgă din robia celor șapte simțăminte și încă a șase dorinți, nu sunt în stare să frângă cercul fatal alcătuit de băutură, femei, bogăție și ambiție. Dar la urma urmelor, sfârșitul vine pentru fiecare și nimeni nu se alege cu nimic! Dar, oricum ar sta lucrurile, dintre cele patru nenorociri, cele mai netrebnice și aducătoare de năpastă sunt averea și femeia. De unde se vede răutatea acestora? Nu altcândva decât atunci de-i ajunge omului cuțitul la os și el află vremuri grele îndurând răceala fără de măsură și necazuri pe care nici cu gândul nu le-ar fi gândit. În serile când scormonește neliniștit pentru un grăunte de orez și nu dă de nimic. În diminețile când se trezește și dă roată prin bucătărie și se crucește luând seama că nu-i nicăieri măcar o scânteie de foc. Când nevasta și copiii sunt lihniți de foame și morți de frig, iară el n-are cum să facă rost de mâncare și nici de unde să ia un ban pentru băutură! Ba, pe deasupra, rudele și prietenii se fac că nu-l mai știu, întorcându-i obrazuri reci, nepăsătoare. Ambiția de altădată s-a risipit și el nu mai e omul să lupte. Se zice pe bună dreptate:

În dimineața-n care calul ți-a murit
Și aurul l-ai terminat,
Pentru prieteni, rude, cunoscuți
Ești omul în uitare îngropat!

Dar plin de bani, el împrăștie în stânga și în dreapta arginții doar pentru un surâs și-i chiar în stare să azvârle deodată sume uriașe de zece mii de galbeni. De-i fac plăcere băuturile, va socoti licoarea lor mai prețioasă decât jadul cel mai pur și nu-și va număra paharele de chihlimbar. De are visuri de mărire,

banii vor face totul pentru el; un singur gest şi oamenii i s-or aşterne la picioare, care mai de care întrecându-se în linguşiri şi temenele. Câtă vreme va fi puternic, lumea se va îmbulzi în jurul său; dară în clipa în care şi-a pierdut înrâurirea, lumea se va îndepărta. Din cele mai vechi timpuri, nimic nu e mai greu de suportat decât această trecere de la cald la rece! Nu suferă şi întâiul şi al doilea ins deopotrivă de pe urma averii? Dar haidem să vedem şi decăderea pricinuită de femeie. Cercetaţi jur-împrejurul vostru. Spuneţi, unde mai întâlniţi azi oameni ca Liu Xiahui, rămas netulburat în faţa unei frumuseţi fără seamăn, ori pe unul ca vestitul Lu, care s-a ferecat între zidurile casei sale pentru a se pune la adăpost de stăruinţele femeilor, ori vreunul ca Kuan Yunzhang, care veghea la lumina lumânării până în zori? Ce să mai zicem de cei care, cu toate că au acasă câte trei neveste şi alte patru favorite, bat fără tihnă drumurile, nesătui de plăcerile dragostei? Apoi se află încă bărbaţi stricaţi, cărora, dacă le iese în cale o tânără nevastă, fie ea cât de ştearsă, se zbat să urzească sumedenie de vicleşuguri pentru a o seduce şi după ce aceasta le-a căzut în mână, nu mai ştiu decât de ea şi nu le mai arde deloc de al lor renume, nici de bunul mers al treburilor casei, neglijându-şi până şi prietenii; şi toate acestea cu ce preţ! În cele din urmă nesăbuinţele lor întrec orice măsură, îşi fac loc în casele lor certurile, supărările şi crimele, nevestele şi copiii le sunt distruşi şi însăşi viaţa lor e în pericol, ei ruinându-se! Aşa s-a petrecut odată cu Shi Lilun, bogat ca nimeni altul pe pământ, dar care s-a prăpădit în temniţă din prea multă iubire pentru Perlă Verde; la fel a păţit regele ţării Chu, a cărui vitejie smulgea munţii din loc, dar care a sfârşit-o în ştreang din pricina concubinei sale, Yu! Nu le-a fost dat cu vârf şi îndesat acestor oameni amarul din cauza patimii pentru femei? E drept că la prima vedere s-ar părea că răul adus de avere şi de femeie nu poate fi biruit. Dacă ar fi altfel, grămezi întregi de aur şi de jad n-ar valora cât praful din mormânt. Ambiţia şi puterea ar fi cât stropul de sudoare. Palatele şi templele oricât de încăpătoare nu ne aduc, când morţi le locuim, nici cea mai mică bucurie, iar veşmintele din mătăsuri, brodate, sunt cârpe fără preţ pentru sărmanele noastre oase! Cât despre acele nemaipomenite favorite, drese şi sulemenite, ce să găsim la ele dincolo de înfăţişare? Nu sunt ele oare asemeni unui comandant care, pe câmpul de bătaie, îşi arată vitejia doar prin răcnetele pe care le scoate? Buze roşii şi dinţi cu smalţ scânteietor, mişcarea iscusită a mâinilor gingaşe şi freamătul privirii, când, în fapt, odată dibuite, nu sunt decât ispite în miez de noapte ale Tălpii Iadului! Cât de drept e scris în Cartea de diamant că viaţa este „vis şi năzărire, fulger şi rouă”! Cât trăieşte, omul nu-şi cruţă nicio strădanie, însă când ajunge la liman, nimic nu îi mai este de trebuinţă. Poţi avea atâta putere încât să ridici un cazan sau să tragi o corabie, dar la capătul capătului, oasele nu mai au tăria şi muşchii îşi pierd toată vlaga; fie bogăţia ta munţi întregi de bronz şi văi pline cu aur şi în clipita aceea topi-se-vor ca zăpada; fie frumuseţea chipului tău adumbritoare strălucirii lunii şi frăgezimii florilor, dar atunci când sprâncenele cad şi ochii se urâţesc, bărbaţii or ridica din nas trecând pe lângă tine; şi chiar de vei avea destoinicia limbii,

ca Lu Jia și Sui He, când dinții ți se vor rări și buzele vor învineți, niciun cuvânt nu vei putea rosti! Mai înțelept ar fi să ne curățim simțurile și să îmbrăcăm haina căinței, seama luând la goliciunea lumii, să ne păzim de rele și nenorociri și, năzuind spre bine, asupra spiritului nostru să lucrăm și să trăim în pace și în limpezimea cugetului, astfel nicicând să nu ne prăvălim în flăcările pătimirii noastre. Și iată și de ce:

Un crâmpei de ambiție poate fi folosit într-o mie de feluri.

Odată lăsată ambiția deoparte, zece mii de fapte își află liniștea!

Pentru ce am înfățișat aceste urmări ale iubirii de băutură, femeie, avuție și ale dorinței de putere? Fiindcă a fost odată un om care se bucura de o situație înfloritoare și până la urmă a decăzut, lăsând după sine o faimă de nimeni râvnită; rude și prieteni l-au părăsit, lăsându-l fără un sprijin, cu toate că pe vremuri se înfruptaseră cu toții din belșugul său și se întrecuseră pe lângă el cu vorbe meșteșugite! Nevestele și favoritele lui din camerele private, din înfloritoare cum au fost la început, au ajuns să zacă în penumbra odăilor goale, pe care sângele lor le-a și scăldat. Nu degeaba se spune:

La bine-ntorci doar bunătatea,
La rău e plată numai răul;
Cereasca zare e cât hăul,
Dar n-o străbate nici dreptatea.

Capitolul I

În perioada Zhenghe a domniei împăratului Huizong[6] din dinastia Song, în județul Qinghe, ținând de prefectura Dongping, provincia Shandong, trăia un tânăr de familie veche. La cei douăzeci și șase-douăzeci și șapte de ani ai săi, era zdravăn, înalt și bine legat cu o fire simplă și neînfrânată, fiind el și moștenitor al mai multor guan[7]. Numele de familie al acestui om era Ximen, iar numele mic Qing[8]. Tatăl lui, Ximen Da, vânduse buruieni de leac prin provinciile Sichuan și Guangdong, iar mai apoi deschisese aici, în Qinghe, lângă magistratură, o mare prăvălie de doctorii. Își făcuse și o casă pe cinste, încăpătoare, cu cinci camere la fațada ce da spre drum și șapte intrări prin aripile ce se pierdeau până departe, în spate. Casa îi forfotea de servitori, avea herghelii întregi de cai și de măgari și cu toate că nu s-ar fi putut spune despre el că e putred de bogat, era unul dintre cei mai înstăriți oameni din județ. Numai că și Ximen Da și soția sa s-au prăpădit de timpuriu și nu rămăsese pe urma lor decât acest fiu, pe care îl copleșiseră de copil cu dragostea lor, făcându-i toate voile. Prin urmare, tânărul Qing nu-și bătuse câtuși de puțin capul cu învățătura, hoinărind cât era ziua de mare. După moartea părinților, îi stătea gândul doar la curtezane și la petreceri. Își însușise mai multe feluri de lupte cu pumnii și bastonul, știa toate jocurile de noroc, învățase șah și ajunsese de neîntrecut la mahjong[9], încât ghicea piesele după pipăit. Își legase prietenii printre pierde-vară, oameni de nimic, buni de gură și fără niciun

căpătâi.

Cel mai bine se avea cu Ying Bojue[10] sau Ying Guanghou, cel de al doilea fiu al unui negustor de mătăsuri. Acesta își tocase toată moștenirea și decăzuse până acolo că își trecea vremea tăind frunză la câini prin centrul târgului, gata să meargă cu oricine la prostituate ori bucuros să fie miluit cu o porție de mâncare. Din aceste pricini umilitoare se alesese cu porecla de Ying Cerșetorul. Dar era și el vrednic la ceva, ținându-se neîntrecut la bătutul mingiei, la zaruri, șah și alte jocuri.

Pe locul doi între amicii lui Ximen se situa unul ce se chema Xie Xida[11], pe numele său cărturăresc: Zichun, nepotul unui slujbaș județean. Orfan de la o vârstă fragedă, își irosise timpul aiurea și pierduse poziția socială, complăcându-se într-o viață searbădă. Toate acestea nu îl împiedicau să fie un bun cântăreț la pipa[12].

Atât Ying Bojue cât și Xie Xida erau nedespărțiți de Ximen Qing. Dar în grupul lor mai intrau și alți tineri care nu erau vrednici de prețuirea celor din jur, ca: Zhu Shinian, zis și Gongeheng; Sun Tianhua, sau Boxiu, ori Gură Spartă; Wu Dianen, fost astrolog al județului, înlăturat din funcție și care acum era nelipsit de la Yamen, oferindu-și dregătorilor serviciile ca martor la împrumuturile bănești; într-o asemenea situație se cunoscuse și cu Ximen Qing.

Alt pierde-vară, fratele mai mic al unui ofițer, era Yun Lishou, pe numele cărturăresc Feiqu. Un altul, Chang Zhijie, cunoscut și cu supranumele Jianchu. Mai erau: Pu Zhidao; Bai Laiguang, cel de al doilea nume al său fiind Guangtang. Despre acesta din urmă se spunea că, atunci când lumea îl dojenea că își luase un nume cam neplăcut pentru auz, sărea pe dată cu lămuririle:

— Dacă ar fi ceva de rău, mi l-aș schimba, zicea. Dar, vedeți dumneavoastră, pe vremea când mi-am ales numele ăsta, tutorele meu mi-a atras atenția asupra unei povești ciudate. Mai întâi, că peștele care i-a sărit prințului Wu în luntre era cu totul și cu totul alb[13], Pe de altă parte, în vechile manuscripte Zhou și Tang se află ideogramele Lai și Guan[14]. Pornind de la aceste însemne sacre, tutorele meu mi-a oferit cel de-al doilea nume, plin de subînțeles, Guangtang. L-am primit tocmai pentru poveste și pentru tâlcul lui și nu am de gând să mă lipsesc de el.

Iată-i așadar zece la un loc. Iar când prietenii și-au mai și dat seama că Ximen Qing are bani și este dispus să-i risipească, au pornit să tragă care mai de care de el, împingându-l spre jocuri de noroc, băutură și femei. Într-adevar:

> Dând pe gât o cupă, sufletul îți arde
> Și fratele pe frate-l va simți străin.
> E ca și cum furtuna spulberă pământul
> Și inimi se aleg împărtășind suspin.

Și iată cum niște oameni care nici nu s-au gândit la așa ceva au adus pe lume un fiu netrebnic, care și-a adunat prieteni buni doar de pagubă. Pentru că

oricât ai fi de bogat, ajungi și la sărăcie, iară atunci cum ai să-ți mai duci zilele până la capătul lor? Apoi, se mai găsea o pricină. Ximen Qing era încăpățânat din fire și te puteai aștepta din partea lui la orice. Împrumuta bani mandarinilor și se băgase pe sub pielea a patru înalți demnitari corupți: Gao, Yang, Tong și Cai. În felul acesta, se amesteca în unele afaceri publice, intervenea, pentru bani, în favoarea unora, cumpărând justiția, încât se făcuse de temut în tot județul. Socotit a fi persoana numărul unu, oamenii îi spuneau înălțimea Sa, Marele Mandarin Ximen.

Prima nevastă a Marelui Mandarin, născuta Chen, se sfârșise pretimpuriu, lăsându-i o singură fiică, pe Orhideea[15], făgăduită lui Chen Jingji[16], fiul lui Chen Hong, rudă apropiată cu Yang, comandantul trupelor imperiale din Dongjing, Capitala Răsăriteană[17]. Domnișoara Ximen încă nu trecuse de pragul casei. Rămas fără soață și neavând pe nimeni care să-i țină gospodăria, Ximen Qing își luase o nouă nevastă, pe fata unui militar din județ, pe nume Wu. Ea avea douăzeci și cinci-douăzeci și șase de ani și cum venise pe lume pe cincisprezece ale lunii a opta[18], în familie i se spusese, în semn de alint, Luna. După măritiș, își păstrase pentru toți vechiul nume. Doamna Luna avea un fel de a fi blând și domol, neieșind din vorba soțului său. Dintr-o casă de pierzanie, Ximen o adusese în casă, ca a doua nevastă, pe Delicata Li[19], pentru care i se aprinseseră călcâiele. Cea de a treia soție era o cântăreață, Zhuo A Doua, sau Zhuo Pierduta.

Într-una din zile, Ximen Qing, aflându-se acasă și neavând nimic de făcut, îi zise Doamnei Luna:

— Astăzi suntem în douăzeci și cinci din luna a noua, iar luna viitoare, pe trei, am fixat o întâlnire cu prietenii mei. Nu mai e mult până atunci și se cade să pregătim bucate și băutură. Am de gând să petrec cu ei, aici, o zi întreagă. Vezi să te îngrijești de toate câte trebuie.

— Să nici nu-mi pomenești de astfel de oameni, ripostă Doamna Luna, că nu se află printre ei unul cu inima dreaptă și curată! Mi se pare mie că de când sufletele astea moarte se țin de capul tău, te-ai legat de ele și ai uitat cu desăvârșire de casă!

— Eu pun preț pe vorbele tale, i-o întoarse Ximen Qing, dar cele spuse acum sunt fără temei. După tine, niciunul din prietenii mei nu e om întreg și pace! Eu socotesc că fratele Ying are o inimă bună și este plin de simțire. Nu s-ar da înapoi de la nimic pentru nimeni când i se cere ceva și face lucrurile cu temei. Cât despre un om ca Xie Zichun, nu pot zice decât că este de treabă și capabil. Dar de acum am un plan. Câtă vreme întrevederile noastre sunt lăsate la voia întâmplării, nici prietenia dintre noi nu poate fi adevărată. Mă gândesc ca la următoarea noastră întâlnire să ne prindem frați de cruce, astfel ca mâine-poimâine să avem pe cine să ne bizuim, la nevoie!

— N-aș spune că e rău să legi frăție cu cineva, interveni Doamna Luna, însă tare mă tem că ei vor fi aceia care se vor folosi de tine, trăgând tot câștigul din asta! Când tu ai să fii la ananghie, ori să-ți sară în ajutor ca păpușile moarte de la circ, ba și mai rău.

Ximen Qing râse:

— Dacă eu îi ştiu că sunt oameni de încredere, nu e de ajuns? Abia aştept să pice fratele Ying. Ard de nerăbdare să discut cu el tot ce am pus la cale.

Dar nici nu sfârşi bine vorba şi îşi făcu apariţia un slujitor tânăr şi inteligent, cu ochi dulci şi sprâncene delicate. Era Dat An, însoţitorul său nedespărţit. Acesta păşi în mijlocul încăperii şi rosti:

— Unchiul Ying Al Doilea şi unchiul Xie sunt afară şi vor să vă vorbească, stăpâne[20].

— Vorbeam de ei şi iată-i sosiţi, spuse Ximen Qing şi se grăbi spre salonul central să le iasă în întâmpinare.

Ying Bojue îmbrăcase o robă ponosită din mătase de culoarea cerului azuriu, iar pe cap purta o bonetă neagră, nouă. În picioare avea încălţări curate, cu feţe de brocart. Ying se aşezase pe locul de onoare, iar în partea opusă se instalase Xie Xida. Când Ximen Qing se ivi, oaspeţii se ridicară în picioare, repezindu-se să-i facă plecaciuni cu stimă deosebită.

— Ce bine că v-am aflat acasă, frate mai mare! Zilele acestea ne-aţi lipsit!

Ximen Qing le ceru să-şi reia locurile şi porunci să fie adus ceaiul.

— Îmi pare nespus de bine că vă văd! le spuse. De câteva zile stau singur cuc în casă, plictisindu-mă de moarte şi nici urmă de domniile voastre!

— Ce ţi-am zis eu? se întoarse Bojue spre Xida. Am bănuit că va pronunţa chiar aceste cuvinte! Apoi i se adresă gazdei: Frate mai mare, poate te-a pus pe gânduri absenţa noastră îndelungată, dar eu, unul, am alergat încolo şi încoace cât e ziua de lungă. N-am decât aceste două picioare şi nu pot să le cer mai mult.

— Unde ai fost ieri şi alaltăieri?

— Ieri am fost la familia Li, frate, unde am dat peste o copilă, nepoata de drept a soţiei tale a doua şi sora mai mică a lui Gui Qing. I se spune Laur[21]. N-am văzut-o de o bucată devreme şi s-a făcut o frumuseţe, nu alta!

— Dacă-i aşa, când vom avea vreme vom merge să dăm şi noi ochii cu ea, acceptă Ximen.

— Spune adevărul, frate mai mare, se amestecă Xie Xida. Bag mâna în foc că fata asta este o minune.

— Carevasăzică, ieri ai fost la Li, reluă Ximen Qing. Dar alaltăieri, pe unde ţi-au mai sticlit ochii?

— S-a sfârşit Pu Zhidao, se justifică Bojue, şi câteva zile în şir am stat la el, îngrijindu-ne de toate cele de cuviinţă pentru înmormântare, până l-am petrecut pe ultimul drum. Nevastă-sa m-a îndemnat de câteva ori să trec pe la tine şi să-ţi aduc mulţumirile ei pentru santal şi celelalte daruri pe care le-ai trimis. Casa lor e destul de mică şi femeii nu i-a dat mâna să pregătească bunătăţi pentru un praznic şi de asta nu a cutezat să-ţi adreseze o poftire la funeralii.

— Abia mi-a ajuns la urechi că nu se simte bine şi uite că s-a şi prăpădit. Nu demult mi-a oferit un evantai poleit şi aveam de gând să-i arăt mulţumirea mea într-un fel. Nici prin cap numi-a trecut că o să se ducă atât de repede!

Xie Xida oftă.

— Eram cu toții zece și ne aflăm acum cu unul mai puțin. Pe trei avem aranjată o întâlnire, zise, întorcându-se spre Bojue. Noi, cei mai umili dintre umili, vom cerși iarăși Marelui Mandarin să treacă pe răbojul său cheltuielile zilei.

— Așa-i, întări Ximen. Tocmai am vorbit de acest lucru cu soția mea[22], lămurindu-i că întâlnirile noastre sunt la voia întâmplării și nu facem altceva decât să ne ghiftuim, să bem și să petrecem, fără a ne alege cu un folos mai însemnat, mai adevărat. Oare nu ar fi bine să căutăm un templu și să ne unim într-un legământ de frăție? În felul ăsta ne vom fi de ajutor unul altuia și nu vom fi lipsiți de un suflet săritor la nevoie. În ziua jurământului vom jertfi ca ofrande trei animale. Firește, o să risipim ceva argint, dar se cade să pună umărul toți, fiecare după puteri. Nu aș stărui într-atât în această privință dacă nu ar fi vorba de o frăție de cruce. Participarea tuturor e o dovadă astfel pecetluită a legăturii noastre sufletești!

— Prea bine, se grăbi Bojue sa încuviințeze. Cine, cât trăiește, nu miluiește cu un ban preoții budiști, n-o să fie tămâiat după ce sfârșește. Vom arăta că o facem din adâncul inimii, numai că oamenii ca noi sunt ca râia de pe coada șobolanului, nu găsești cine știe ce puroi într-însa!

— Câine spurcat! Cine ți-a cerut să dai mai mult, de rostești asemenea vorbe?

— Ca să ne legăm frați de cruce e bine să fim totuși zece. Cine ar putea să-i ia locul sărmanului Pu? întrebă Xie Xida.

Ximen Qing rămase pe gânduri o vreme, apoi spuse:

— Vecinul meu, Hua Al Doilea, care este nepotul eunucului Hua, trăiește pe picior mare și știe ce-i viața și cum să se bucure de ea. Locuiește alături, ne desparte doar un zid și ne vedem des. Ce-ar fi să trimit numaidecât după el?

— E vorba despre Hua Zixu care ține o fată, pe nume Wu Argint, zise Ying, bătând din palme, încântat.

— Chiar el.

— Cheamă-l degrabă, frate mai mare, pe bogătașul ăsta, reluă Ying, vesel. Dacă fac cunoștință cu el, voi avea încă o casă unde să trag pentru mâncare și băutură!

— Păcătosule! izbucni Ximen în râs. Vorbești de mâncare și băutură de parcă chiar în clipa asta ți-ai da duhul, mort de foame!

Râseră cu toții. Ximen Qing nu întârzie să-l cheme pe Dai An.

— Mergi la vecinul Hua, îi porunci el, și spune-i că luna viitoare, pe data de trei, vrem sa facem legământ de frăție între zece bărbați și că eu îndrăznesc să-l rog să ni se alăture. Ia aminte ce zice și vino să mă înștiințezi. Dacă nu-l afli acasă, poți să-i spui nevestei lui despre ce este vorba.

Dai An plecă.

— Oare cum e mai bine să ne întâlnim? întrebă Bojue. Aici sau la un templu?

— Nu sunt decât două temple unde putem să ne ducem, declară Xida. Unul

e budist – Eterna Fericire și altul taoist – Împăratul de Jad.

— Budiștii nu se ocupă cu frățiile, precizează Ximen. Ca să nu zic că nici nu-i prea cunosc pe călugării acelui templu. Pe când la Împăratul de Jad mă am foarte bine cu călugărul Wu, au loc berechet și liniștea pe care ne-o dorim.

— Fratele mai mare are dreptate, se amestecă Bojue. El a pomenit de Templul Fericirea Eternă fiindcă familia soției sale e în bună prietenie cu călugării de acolo.

— Cerșetorule! se apără Xida. Noi discutăm aici lucruri serioase și ție îți arde de glumă!

Tot tachinându-se și râzând, îl văzură întorcându-se pe Dai An.

— Stăpânul Hua Al Doilea nu era acasă, raportă, și atunci i-am zis toate cele stăpânei, care s-a arătat grozav de bucuroasă. „De vreme ce stăpânul tău, domnul Ximen, îl poftește pe Al Doilea să facă parte dintr-o frăție, cum să nu vină? O să vorbesc cu el de cum se întoarce acasă, iar la data fixată, o să-l pun eu pe roate nu care cumva să lipsească ori să întârzie. Salută-l pe stăpânul tău din partea mea.” A cerut să mi se aducă și un ceai și două prăjituri.

— Soața vecinului meu e și frumoasă și deșteaptă, conchise Ximen.

Terminând cu aranjamentele, băură iarăși câte o ceașcă de ceai și cei doi oaspeți se ridicară.

— E timpul să ne luăm rămas bun, frate mai mare, spuseră. Mergem să-i înștiințăm și pe ceilalți și să strângem partea lor la cheltuieli. Poate că e bine să te duci din timp să vorbești cu călugărul Wu.

— Știu eu prea bine ce trebuie să fac, îi liniști Ximen Qing. Bine, atunci, nu vă mai rețin.

Îi conduse până la porțile mari ale casei. După câțiva pași, Ying Bojue se întoarse:

— Nu ar fi bine să chemăm și niște cântărețe?

— Cred că da. O să ne distrăm mai bine.

Satisfăcut, Ying Bojue făcu o plecăciune și se îndepărtă, împreună cu Xie Xida.

Dar zilele s-au vânturat iute și, pe întâi al lunii a zecea, pe când Ximen Qing, sculat de cu zori, ședea în camera soției sale, se trezi cu un servitor tinerel, care își avea de curând părul crescut lung[23] că intră în mână cu o cutie cândva aurită, acum numai ponosită și fără de o urmă a luciului ei de altădată. Tânărul îi căzu în genunchi, a ploconire, se ridică și, trăgându-se într-o parte, vorbi:

— Sunt servitor din casa Hua. Vă aduc din partea stăpânului meu urările lui de bine. Mai demult, ați trimis după el, însă atunci se afla plecat cu niște treburi și nu a avut cum să vă răspundă chiar el. A fost înștiințat că ați pus la cale o întâlnire pentru data de trei și m-a mânat ca mai întâi să vă pun la picioare această atenție neînsemnată pe care s-o folosiți cum veți găsi de cuviință. După aceea, are să-și dea și partea sa de contribuție.

Ximen Qing luă săculețul din cutie, cercetă conținutul și semnă un act pentru primirea unui liang[24] de argint.

— E prea mult, nu e nevoie să mai dea nimic! declară ferm. Spune-i stăpânului tău că poimâine să nu plece nicăieri. O să-l luăm dis-de-dimineață cu noi la templu.

— Știu, stăpâne.

Tinerelul dădu să iasă, însă fu oprit de Doamna Luna, care îi porunci slujnicei celei mai vârstnice, Fluier de Jad[25], să-i ofere două plăcinte cu fructe.

— În loc de ceai, adăugă ea. Iar când ajungi acasă, salut-o pe stăpâna ta din partea mea. Spune-i că într-una din zile gândesc s-o invit pe la mine, să stăm amândouă de vorbă.

Sluga luă plăcintele, se înclină din nou până la pământ și plecă.

Abia ieși sluga familiei Hua pe poartă și Ximen Qing îl văzu pe Ying Bao[26] apărând cu o cutie în mână, condus de sluga Dat An[27]. Tânărul Ying făcu o plecăciune, rostind:

— Umila mea persoană vă deranjează la rugămintea tatălui meu, pentru a vă înmâna contribuția celorlalți invitați pentru reuniunea plănuită. Vă rog să o acceptați.

Ximen Qing primi. În total erau opt pachete și, fără a se mai sinchisi să le deschidă, le încredință Doamnei Luna.

— Ia-le, o îndemnă el, să cumperi cele trebuincioase pentru vizita ce am hotărât-o la templu.

Cu aceasta, se descotorosi și de tânărul Ying Bao. Se ridică și trecu alături, la Zhou A Doua, dar nici măcar nu apucă să se așeze și fu căutat de slujnica Fluier de Jad.

— Doamna vrea să vă vorbească, zise aceasta.

— Mai înainte nu putea să-mi spună ce avea de zis! se supără Ximen Qing, dar o urmă pe slujnică până în încăperile principale. Doamna Luna se holba la pachetele desfăcute și i se adresă, râzându-i în față:

— Halal contribuții! Numai Ying Bojue a dat un qian și douăzeci și opt de argint. Restul sunt bucăți de câte trei și cinci fen, galbene sau roșietice la culoare, parcă ar fi aur, dar eu una nu cred. Oricum, n-am văzut în viața mea așa ceva. Eu zic că e o jignire dacă le primești. Cel mai nimerit ar fi să le înapoiezi imediat!

— Ia-o mai domol! Oricât ar fi dat, mergeau tot pentru cheltuieli mărunte. Să nu mai vorbim despre asta!

Zicând așa, se întoarse de unde venise.

A doua zi, pe data de doi, scoase patru liang de argint și îi ceru slugii Lai Xing[28] să cumpere un porc, o oaie, cinci-șase urcioare cu băutură Jinhua, câteva găini și rațe, fructe, lumânări și hârtie pentru sacrificii. Apoi înfășură alți cinci liang și, chemându-i pe Dai An, Lai Bao și Lai Wang, îi trimise la Templul împăratul de Jad, să-i dea călugărului Wu, căruia să-i spună limpede: „Mâine, stăpânul nostru se leagă frate de cruce cu prietenii săi și vă deranjează cu rugămintea de a avea bunătatea să vă ocupați de ceremonie. Seara or să țină banchetul aici la dumneavoastră și vă rămân îndatorați pentru

toate cele de trebuință. Stăpânul nostru va sosi mâine dimineață”.

Dai An se întoarse degrabă, înștiințându-l:

— Am dus argintul. Starețul Wu a zis că se va îngriji sa iasă lucrurile așa cum trebuie.

Ziua de două a lunii s-a scurs cu repeziciune și, în zorii zilei de trei, Ximen Qing s-a spălat, s-a pieptănat și s-a îmbrăcat, apoi i s-a adresat lui Dai An:

— Mergi și invită-l pe domnul Hua să ia micul dejun la noi, după care o să plecăm împreună la templu. De la el te duci direct acasă la unchiul Ying și îl rogi să-i grăbească pe ceilalți.

Dai An încuviință și plecă, dar când se întoarse însoțit de Hua Zixu avu surpriza să-i găsească pe Ying Bojue și prietenii lui gata sosiți. Erau cu toții zece. Își făcură reverențe, așezați în cerc.

— E timpul să plecăm, spuse Bojue.

— Așteaptă să luăm micul dejun! protestă gazda și ceru să fie adus ceaiul și să se prepare bucatele.

Mâncară repede, apoi Ximen Qing își schimbă hainele cu altele mai noi și mai strălucitoare și o porniră spre templu. Peste puțin îi putură vedea porțile mărețe și să-i admire clădirile masive, dominând totul în jur, apărate de ziduri cu vârfurile pierdute în nori. În zidul gros din față se afla o intrare de forma ideogramei opt[29] și lăcuită în roșu. De cealaltă parte a ei porneau trei alei paralele, pietruite cu lespezi mari, pătrate, de marmură. Clădirea templului strălucea în culori aurii și în verde de jad, acoperișurile arcuite, scobite rotund, pravălindu-se parcă prăpăstios, amenințător în jos. În încăperea centrală tronau statuile Celor Trei Strămoși Înțelepți și Puri, iar pe latura ei din spate se afla Stăpânul Paradisului, călare pe un bivol negru.

Din cel de al doilea sanctuar, pe o ușă laterală, au ajuns în curtea care ducea la locuința starețului Wu. Au luat-o pe o alee pietruită, mărginită pe cele două părți ale sale de o iarbă verde ca jadul[30], de flori în culoarea coralului, de pini pleșuvi și bambuși tineri. Lui Ximen Qing i-au sărit de la început în ochi două mari tablouri cu caligrafii, atârnate unul în stânga și celălalt în dreapta ușii: „În paradis, timpul e cu neșfârșire”, „În împărăția cerului viețuiește o altă lume”.

Salonul încăpător din față, cât trei camere laolaltă, era locul în care oficia starețul, dimineața și seara. De data aceasta salonul fusese frumos împodobit. Mijlocul peretelui de miază-noapte era dominat de portretul Împăratului de Jad, flancat pe cele două părți ale lui de picturile Nemuritorilor din Palatul de Purpură. Nu lipseau, firește, cei patru mari comandanți: Ma, Zhao, Wen și Huang. Starețul Wu se afla dincolo de Sala Cărților Sacre și-i întâmpină pe oaspeți cu o plecăciune largă. Ximen Qing și prietenii săi intrară la el, luară un ceai și apoi se ridicară să admire portretele de pe pereți.

Bai Laiguang îl luă de mână pe Chang Zhijie și împreună o porniră din partea stângă a încăperii să se uite și să se minuneze de stampe; ajungând în fața portretului marelui comandant Ma, fură copleșiți de chipul lui impunător și mai cu seamă surprinși de cei trei ochi de pe fața lui.

— Ce mai zici de una ca asta, frate? vorbi Bai Laiguang. În lumea noastră tot omul are doi ochi, pe care când vrea îi poate închide ori deschide pe rând. Insul ăsta avea cumva nevoie de un al treilea ochi ca să-l păstreze ațintit asupra celor netrebnici?

Auzindu-l, Ying Bojue veni lângă ei.

— Necredincioșilor! îi ocărî el. Ce vezi rău în asta că ține un ochi treaz asupra ta?

Râseră cu toții.

— Cum îți lămurești, frate Al Doilea, întrebă Chang, arătând spre portretul marelui comandant Wen, faptul că omul de aici a fost pictat din cap până în picioare în albastru? Să fie el unul din strămoșii lui Lu Qi?

Bojue izbucni în hohote de râs.

— Veniți puțin, domnule Wu, să vă spun o anecdotă.

Starețul Wu se apropie de ei.

— A fost odată un preot taoist, începu Ying Bojue, care după ce și-a dat duhul a ajuns în fața împăratului Iadului. „Ce ai fost înainte de moarte?" a întrebat stăpânul Iadului. „Taoist", a răspuns mortul. Împăratul a cerut unui judecător să-i cerceteze cazul și urmarea a fost că împricinatul nu spusese altceva decât adevărul, iar în viață se arătase a se fi purtat fără greșeală. Pentru toate astea, i-au și dat drumul înapoi pe pământ. Făcând calea întoarsă spre casă, taoistul s-a întâlnit cu un meșter vopsitor, cu care se cunoștea prea bine. „Cum ai izbutit să-ți recapeți viața?" a întrebat meșterul, plin de mirare. „Mi-au dat drumul, pentru că sunt preot taoist!" a răspuns el. Vopsitorul a ținut minte lucrul ăsta și când a fost să fie, odată ajuns în fața mai marelui peste Iad, a declarat că în viață fusese preot taoist. La cercetarea care i s-a făcut, s-a constatat însă că mâinile omului erau albastre și l-au întrebat ce se întâmplase. „De la hainele marelui comandant Wen m-am pomenit cu ele tot așa", a răspuns meșterul pe negândite.

Istorioara i-a bine-dispus. S-au dus apoi să contemple picturile de pe peretele dimpotrivă.

— Ia uitați-vă la tigrul ăsta, a izbucnit Bai Languang. Trebuie să fie vegetarian, de vreme ce stă lângă om și nu-i sare în cârcă.

— Zici așa pentru că habar nu ai că tigrul îi este slujitor credincios.

Ajungându-i la urechi vorbele lor, Xie Xida li se alătură și spuse holbându-se:

— Eu, unul, n-aș răbda lângă mine nici măcar un sfert de ceas un astfel de slujitor credincios, de frică să nu mă hăpăie dintr-o înghițitură.

— Apropie-te puțin, îl chemă Bojue pe Ximen Qing.

— Ce este?

— Xida se teme de slujitorul său credincios. Ca și cum noi, acești șaptesprezece prieteni, care cu vrednicie te slujim, am fi în stare să te mâncăm!

Pe când se împungeau astfel cu vorba și râdeau cu toții, starețul cuvântă:

— Vorbiți despre tigri, domnilor? Aici, în județul Qinghe[31], de câteva zile bântuie un tigru sângeros. A înghițit o groaza de călători și a dovedit mai bine

de zece vânători.

— Cum se poate asta? se miră Xftnen.

— Încă n-ați aflat? De fapt, nici eu n-aș fi avut știre, dacă acum două zile unul dintre neofiții mei nu ar fi mers să-i ceară de pomană domnului Chai din Cangzhou. S-a bucurat de găzduire acolo vreo săptămână și abia în urmă s-a întors. Ei bine, pe drumul de la Cangzhou la Qirighe se află Dealul Soarelui și ăsta e locul unde își face apariția fiara de care vă spuneam, un tigru cu fruntea albă și ochi de dragon. Stă la pândă și înfulecă trecătorii singuratici. Călătorii și negustorii se tem să mai ia, neînsoțiți, dealul în piept și nu-l trec decât în grupuri mari. În capitala județului s-a făgăduit o răsplată de cincizeci de liang de argint aceluia care ucide tigrul, dar până acum nimeni n-a făcut-o. Nu mai zic în ce cumplită batjocură o duc vânătorii.

Bai Languang sări în sus de bucurie.

— Astăzi suntem prinși cu legarea frăției, spuse, dar mâine mergem negreșit să-i venim de hac tigrului. Nu ne-ar strica niște argint curat.

— Viața ta n-are niciun preț? se miră Ximen.

— Ce să fac cu ea, dacă și așa nu câștig nimic?

Replica stârni hazul tuturor.

— Să vă mai zic una bună, se amestecă Ying. Odată, un om o căzut în ghearele tigrului și fecioru-său s-a gândit să-i sară în ajutor. A pus el mâna degrabă pe un cuțit și s-a repezit să ucidă fiara, dar taică-său i-a strigat, din gura tigrului: „Vezi ce faci cu cuțitul ăla, fiule, să nu care cumva să strici frumusețe de blană!"

Gluma stârni mari hohote de râs.

Starețul Wu pregătise toate cele de cuviință pentru sacrificiu și veni înspre oaspeți, înștiințându-i:

— Domnilor, e momentul să ardem hârtia pentru sacrificiu! spuse, arătând hârtia pe care înscrisese cele necesare, rămânându-i doar să le adauge numele în ordinea hotărâtă de ei.

— Marele Mandarin Ximen este căpetenia, nici nu mai e vorbă! strigară cu toții, într-un glas.

— Socotesc că se cuvine să fim înscriși după vârstă, protestă Ximen, și ca atare fratele Ying este întâiul. El e mai mare decât mine.

— Vai, dar n-are rost să încercați a mă aduce în sapă de lemn! Trăim vremuri când nu vârsta are căutare, ci starea materială și nu văd de ce acum am face altfel. Chiar și așa, de e să ne luăm după ani, se găsește oricând altcineva mai mare decât mine! Iară dacă eu aș fi cel mai bătrân, tot nu aș putea primi această cinste cel puțin. Din doua pricini limpezi. În primul rând, nu mă bucur de faima și de însușirile de caracter ale Marelui Mandarin. Noi toți îi suntem cu mult mai prejos. În al doilea rând, sunt cunoscut sub numele de Ying al Doilea și când am să fiu făcut căpetenie îmi veți spune Fratele Cel Mare, de unde va reieși că e vorba despre doi oameni deosebiți, unul Ying al Doilea și altul Fratele cel Mare, astfel că nici eu n-am să mai știu care dintre ei sunt.

— Ce tot sporovăiești acolo ca să te afli în treabă? râse Ximen Qing.

— Dă-te bătut, frate, îl sfătui Xie Xida pe Ximen Qing.

Acesta din urmă continuă să ofere întâietatea altora, dar argumentele sale fură respinse de Hua Zixu, Ying Bojue și ceilalți, așa că până la urmă nu avu încotro și primi.

După el venea Ying Bojue. Xie Xida era al treilea, iar Hua Zixu, fiind om cu avere, al patrulea. Ceilalți fură înscriși fără socoteală. Când sfârși de caligrafiat hârtia pentru sacrificiu, starețul Wu aprinse lumânările. Bărbații se așezară în șir, unul lângă altul, în rânduiala stabilită. Atunci starețul desfășură larg hârtia și intonă cu glas puternic:

„În județul Qinghe, prefectura Dongping[32], provincia Shandong din Marea țară Song, binecredincioșii Ximen Qing, Ying Bojue, Xie Xida, Hua Zixu, Sun Tianhua, Zhu Shinian, Yun Lishou, Wu Dianen, Chang Zhijie și Bai Laiguang s-au întrunit astăzi, arzând santal cu mâinile curate și cerșind binecuvântare. Jurământul de credință din Grădina Piersicilor a fost făcut cu inimile umile, ca înaltă pildă de urmat. Adânca dragoste de care s-au învrednicit atunci Bao și Guan îi va însufleți, iară ei vor încerca să fie asemenea acestora. Oamenii de peste cele patru oceane[33] sunt frați și cei de nume diferite sunt tot dintr-un sânge. Iată de ce, în domnia Zhenghe[34] anul… luna… ziua, închinând cu pioșenie spre sacrificu o oaie și un porc, ei îngenunchează smeriți în fața altarului și cer îngăduință.

Împărate de Jad din Palatul de aur al Cerului, ei slujesc acestui sacrificiu arzând santal curat pentru veghetorii celor cinci direcții, pentru spiritele ocrotitoare ale orașelor și satelor județului acestuia și pentru toate spiritele aflătoare. Numiții Ximen Qing… deși născuți la vreme deosebită, cerșesc să moară laolaltă. Fie ca legătura ce o facem aici să țină fără sfârșit. Tihna și veselia să le fie la un loc, iar la nevoie să se sprijine unul pe altul. Gândul legământului să le stăruie neștirbit în minte și la avuție și onoruri să le pomenească de sărăcie și slăbiciune, iar crezământul ce li s-a dat aici să se adeverească. Mergând după soare și luând-o înapoi după lună, frăția lor să fie înaltă cât Cerul și groasă cât Pământul. În urma, acestui legământ solemn, bunătatea să le fie cu nemărginire. Fiece frate să aibă bucurie de ani îndelungați, iar bogăția să domnească în casele lor. Fie ca totul să se petreacă așa precum ei s-au legat acum, aici. Cu toții se lasă, pentru vecie, în seama ta! Întocmit astăzi… luna… anul… din domnia Zhenghe.”

După ce starețul sfârși de citit cu glasul său cântat, bărbații se înclinară cu evlavie și bătură pe rând câte opt mătănii, în fața altarului. Îndată ce banii de hârtie[35] au ars, au fost scoase la iveală instrumentele trebuincioase jertfirii. Între timp, starețul își pusese ajutoarele să taie animalele aduse pentru ofrandă. Carne de pui, pește și tot felul de fructe fuseseră rânduite pe platouri mari, iar acestea aranjate pe două mese largi. Xirrien Qing ocupă locul de onoare, iar ceilalți se așezară și ei, în ordinea prestabilită. Starețul își rezervă loc pe una din laturile mesei. Curând, clondirul cu băutură făcu de câteva ori ocolul adunării și mesenii prinseră să se încălzească în jocuri de petrecere,

veselindu-se și desfătându-se ca la orice ospăț pe cinste, lucru de care nici nu mai e nevoie să vorbim în amănunțime. Se spune:

Văzut-au soarele ivindu-se din duzi[36]
Și iară purpura pe gura muntelui;
De mult ce-s îmbătați, ei de frumoase-s duși
Când luna plină-atârnă-n ramul pomului!

În toiul petrecerii, apăru Dai An, care se apleca și șopti la urechea lui Ximen Qing:

— M-a trimis stăpâna după dumneavoastră. Zicea că cea de a treia doamnă a căzut în leșin de multă vreme și sunteți rugat să veniți degrabă acasă.

Ximen Qing se ridică numaidecât.

— Nu-mi băgați vină că sparg cheful, dar a treia mea favorită e grav bolnavă și trebuie să vă las.

— Avem același drum, spuse Hua Zixu, mergem împreună.

— Dacă voi, amândoi oameni cu avere, plecați, îndrăzni Bojue, ce să facem noi, ceilalți? Așa că, frate Hua, așează-te la loc!

— El are nevasta singură acasă. Dacă se întoarce acum odată cu mine, scutim femeia să-și mai facă gânduri rele.

— Când m-a văzut că pornesc după dumneata, stăpâne, doamna Hua i-a poruncit lui Tian Fu[37] să pună șaua pe cal și să o ia după mine, interveni Dai An.

Chiar atunci se apropie sluga familiei Hua:

— Am adus calul, stăpâne. Doamna vă roagă să vă întoarceți acasă.

Așa se face că cei doi bărbați îi mulțumiră starețului Wu pentru osteneală și le strânseră mâinile, la despărțire, lui Ying Bojue și celorlalți.

— Rămas bun! Voi dați-i înainte cu petrecerea, îi îndemnară ieșind, apoi încălecară și o porniră spre casă.

Cei rămași se năpustiră asupra bucatelor și băuturii de parcă ar fi trebuit să înfulece muntele Tai și să-l mistuie fără să lase să le scape o fărâmă.

Ximen Qing se despărți de vecinul său, Hua Zixu, și intră direct în camerele Doamnei Luna, să întrebe ce i se întâmplase Pierdutei.

— Am dorit numai să-ți amintesc că ai un bolnav acasă, ca să te smulg astfel de lângă oamenii aceia, iată de ce l-am mânat pe Dai An după tine. Oricum, ea se simte din ce în ce mai rău și ar fi bine să te ții mai mult pe acasă și să vezi de sărmana femeie.

Fără un cuvânt, Ximen Qing se duse la Zhuo Pierduta și rămase zile în șir lângă ea. Dar vremea trece repede și pe zece ale lunii a zecea, tocmai când Ximen Qing trimisese o slugă după doctor și se afla așteptând în salonul principal al casei, Ying Bojue își făcu apariția, radios. Ximen se ridică, își făcură plecăciuni adânci, apoi gazda își pofti oaspetele să se așeze.

— Cum se mai simte cumnata, frățioare? se interesă Bojue.

— Tare mi-e teamă că nu se mai pune pe picioare și nici nu știu ce pot să

mai fac pentru ea. Dar, ia spune-mi, cât timp ați rămas atunci la templu?

— Starețul ne-a tot îndemnat să mai stăm, așa că ne-am despărțit târziu după al doilea geng, amețiți de ne pierdusem capul de băutură. De aceea socotesc că a fost numai bine că ați putut pleca din vreme.

— Ai mâncat? vru să știe Ximen.

— Tu ce crezi? zise Bojue, venindu-i greu să-i spună că nu mâncase.

— Abia te-ai sculat de la masă?

— Uite că nu ai ghicit!

— Nemernicule! strigă Ximen, râzând. Dacă n-ai mâncat, mie să mi-o spui verde, iară să nu-mi umbli cu jumătăți de măsură! Apoi, chemând o slugă, porunci: Așterneți masa. Voi mânca împreună cu unchiul Ying.

— La ora aceasta s-ar fi cuvenit, firește, să fi mâncat deja, se explică Bojue, dacă nu aș fi aflat un lucru rar și nu m-aș fi zorit să vin să ți-l destănui. Vreau să mergem împreună să ne convingem că e adevărat.

— Ce lucru rar?

— E vorba de grozăvia aceea de pe Dealul Soarelui, despre care ne-a vorbit atâtea starețul Wu. Ei bine, un bărbat a ucis tigrul ieri, cu mâinile goale.

— Nu cred o iotă. Ai cam luat-o razna!

— Nu te pripi să pui la îndoială temeiul spuselor mele. Mai bine ascultă-mă până la capăt.

Agitându-se peste măsură, el însuși nerăbdător să dezvăluie vestea, oaspetele zise că bărbatul care săvârșise isprava era om în carne și oase, căruia i se cunoșteau și numele și prenumele: Wu Song[38], ba și că era al doilea născut la părinți. Dăduse peste nu se știe precis ce necazuri pe când se afla în slujba mandarinului Chai, fugise de acolo, apoi bolise un răstimp. Înzdrăvenindu-se, plecase să-și vadă fratele cel mare și fusese silit să treacă Dealul Soarelui. Așa se face că se trezise față în față cu tigrul, se luptase cu el și îi venise de hac, slujindu-se numai de tăria brațelor și a picioarelor sale, fiindcă se nimerise să nu aibă nicio armă la el. Și Ying povestise din fir-a-păr, cu o mulțime de amănunte, de parcă ar fi fost acolo sau s-ar fi luptat el însuși cu tigrul.

— Dacă-i pe-așa, spuse Ximen Qing, clatinându-și capul, după ce mâncăm, mergem și noi la fața locului.

— Lasă masa, frate. Să nu ajungem prea târziu. Apoi, putem foarte bine să punem ceva în gură la o cârciumă de pe Strada Mare.

Când Lai Xing intră să întindă masa, Ximen Qing îl opri:

— Înștiinţeaz-o pe doamna să nu se mai îngrijească de mâncare, ci mai bine să-mi dea niște haine de ieșit în lume..

Se îmbrăcă *și* apoi plecă de acasă cu pas vioi, braț la braț cu Ying Bojue.

Pe drum se întâlniră cu Xie Xida, care îi întâmpină râzând:

— Ați cutezat să porniți să-l vedeți pe voinicul care a ucis tigrul?

— Chiar așa, încuviință Ximen Qing.

— Strada Mare e ticsită de oameni, îi anunță Xie.

Atunci intrară toți trei într-o cârciumă cu vedere la stradă și se așezară la o

masă. Auziră pe dată trâmbițe și bătăi de tobe și săriră să privească la drum. Vânătorii din partea locului înaintau înșiruiți doi câte doi, purtând pe umeri sulițele împodobite cu franjuri în multe culori, pe urma lor fiind târât tigrul ucis, ce semăna cu un sac uriaș, colorat, și greu de nu l-ar fi putut urni nici patru oameni. La sfârșit, pe un mândru bidiviu alb, venea voinicul care doborâse fiara.

Ximen Qing făcu ochii mari, privindu-l, și mușcându-și unghiile, trase concluzia:

— Omul ăsta al vostru are puterea a o mie de bivoli, altfel cum ar fi fost el în stare să dovedească tigrul?

Rămaseră în cârciumă, așternându-se pe mâncare și pe băutură, și discutând în fel și chip isprava flăcăului acela. Și iată și pentru care pricini:

Era bărbat măreț, falnic ca bradul
De peste șapte chiar picioare înălțime
Avea un chip măreț și aspru,
Iar vârsta de vreo douășcinci de ani.
Doi ochi scăpărători țințeau în față
Ca doi luceferi pururi arzători.
Iar ale sale strângeri de mână, la salut,
Erau aproape ca strivirea de baros.
Piciorul, doar săltat în mersu-i avântat,
Băga în sperieți șacali și tigri.
Și numai încleștarea-n pumn a palmei sale
Cutremura în văgăună urșii.
Purta pe cap bonetă cu semn Wan[39],
Cusută, pe o latură și pe-alta, cu argintate flori,
Iar roba lui cea lungă și bogată
Ardea împurpurată de sângele jertfit.

Bărbatul acesta nu era altul decât Wu Al Doilea din județul Yanggu și omorâse tigrul fără să fi știut de premiul pus pe capul fiarei. El venise, aici să-și vadă fratele cel mare și nici una, nici două, se trezise omagiat de magistratul județului, în vreme ce o mare de oameni îl aștepta la intrarea în Yamen[40]. Ca urmare, el descălecă, magistratul se așeză pe scaunul său în Sala de judecată, iar leșul uriașului tigru fu depus la intrarea oficiului. Văzând ce minunăție de bărbat era omul din fața sa, magistratul se gândi că nu era câtuși de puțin de mirare că el reușise să ucidă tigrul. Îl pofti să se apropie. Wu Song îngenunche, în semn de respect, și povesti din fir-a-păr cum săvârșise fapta. Dregătorii, înșiruiți la stânga și la dreapta magistratului, rămaseră muți de uimire. De pe podimul pe care se afla, magistratul închină în cinstea eroului trei pahare cu băutură și scoase din tezaurul public cei cincizeci de liang puși pe capul tigrului, întinzându-i lui Wu Song.

— Umila mea persoană, cuvântă Wu Song, cere îngăduință înălțimii

Voastre. Eu am ucis fiara din întâmplare, nimerindu-mă în trecere prin locul unde bântuia, și câtuși de puțin ca dovadă a puterilor mele. Cum aș îndrăzni să primesc răsplata? Pe de altă parte, din pricina tigrului, vânătorii județului au fost de nenumărate ori dojeniți de Înălțimea Voastră și v-aș ruga să aveți bunătatea de a vă învoi ca arginții să fie împărțiți între ei.

— Dacă asta ți-e voia, așa vom și face, voinicule!

Și Wu Song a împărțit pe loc cei cincizeci de liang de argint vânătorilor prezenți la ceremonie.

Văzându-i deosebita virtute și dărnicie, însușiri care încununau ținuta lui bărbătească, magistratul își zise că ar fi bine să-i ofere o slujbă.

— Ești de baștină din Yanggu, nu departe de noi. Te numesc astăzi căpitan peste garda orașului, cu sarcina precisă de a lichida bandiții din județul nostru. Ce spui?

Wu Song îngenunche, în semn de mulțumire.

— Mărinimia dumneavoastră este nemărginită, înălțime. Vă rămân îndatorat cât voi trăi.

Pe loc magistratul chemă copistul să redacteze documentul numirii lui Wu Song, care își luă funcția în primire chiar din ziua aceea. Notabilitățile orașului se grăbiră să-i aducă noului căpitan omagiul lor și următoarele două-trei zile trecură pentru toți în chef și sărbătoare. Astfel, Wu Song, care o pornise spre Yanggu în căutarea fratelui său, ajunsese pe neașteptate slujbaș în județul Qinghe, spre marea-i bucurie și mulțumire. Nu era om din prefectura Dongping să nu cunoască povestea lui Wu Song și să nu se mândrească de unul ca el printre ei.

Om plin la trup și luptător puternic, ne-ntrecut
El Dealul Soarelui l-a luat pieptiș, neînfricat
Și-nfierbântat ca de beție fiara a răpus.
Și-n cele patru zări de-a lui minune s-a aflat.

Într-una din zile, Wu Song mergea agale pe stradă, când se auzi strigat din spate de cineva.

— Frățioare! Dacă înălțimea Sa, magistratul, te-a făcut căpitan peste garda județului, nu mai ai ochi și pentru mine?

Wu Song întoarse capul și își ridică sprâncenele, vădit surprins și chipul i se îmbujoră, înflorit într-un zâmbet larg, pentru că insul care-i vorbise nu era altul decât Wu Da[41], fratele lui cel mare, pe care dorea de atât amar de timp să-l vadă. Se despărțiseră unul de altul pe vremea foametei crunte, când Wu Da se băjenise în Qinghe și se stabilise pe strada Ametistului. Era știut ca om cu o fire slabă, schimbătoare, ușor de înrâurit, cam nătărău, într-un cuvânt pildă vie de neisprăvit, meritându-și cu vârf și îndesat poreclele rușinoase de Ding Cât o Șchioapă[42] sau Scoarță de Copac, acestea și din pricina trupului său strâmb și a ciupiturilor de pe față. Ar fi de prisos să mai spunem că aceste neajunsuri ofereau lumii nenumărate prilejuri de a-și bate joc de el. Wu Da nu

fusese în stare să-şi înjghebe vreun negoţ mai acătării şi ieşea toată ziua, cu cobiliţa, pe străzi, vânzând plăcinte. Din nefericire, soţia i se prăpădise devreme, lăsându-l cu o fetiţă de numai doisprezece ani, pe nume Iasomia[43]. După numai o jumătate de an, el îşi pierduse bruma de bani pe care o încropise şi se mutase pe Strada Mare, în casa bogătaşului Zhang. Oamenii acestuia, văzându-l cinstit din fire şi la locul lui, au căutat să-l ajute să-şi reia îndeletnicirea de plăcintar. Ori de câte ori aveau răgaz, ei treceau pe la prăvălia lui Wu Da, bucurându-se din plin de onorurile lui. Cum câştigase inimile tuturor, nu era om să nu-l vorbească de bine în faţa bogătaşului, care nici nu-i mai cerea chiria pe cameră. Acest Zhang trecuse de şaizeci de ani şi, deşi era el plin de bani şi mai era pe deasupra şi proprietar al multor case, se nimerise să nu aibă copii. Soţia lui, născută Yu, ţinea cu străşnicie hăţurile gospodăriei şi nu îngăduia sub acoperişul lor nici umbră de slujnică tânără şi frumoasă. Bogătaşul se văicărea uneori, cu amărăciune.

— Iată-mă, nefericitul de mine, ajuns bătrân şi fără un suflet de copil. La ce-mi foloseşte avutul ce l-am agonisit?

— Dacă-i pe aşa, i-a întors-o într-o zi nevasta, am să chem o peţitoare care să umble să ne cumpere două fete. De două ori pe zi, dimineaţa şi după-amiaza, le punem să înveţe a cânta din gură şi la câte un instrument şi atunci ai să ştii şi tu pentru ce trăieşti.

Bucuros, bogătaşul îi mulţumi femeii.

Peste puţin, aceasta recurse într-adevăr la o peţitoare şi cu ajutorul ei cumpără două tinere, pe Pan Jinlian[44] şi pe Bai Yulian[45]. Lotus de Jad, în vârstă de şaisprezece ani, se trăgea dintr-o familie de muzicanţi şi era albă, curată şi delicată. Lotus de Aur era al şaselea copil al unui oarecare Pan Cai, de dincolo de Poarta de Miază-Noapte, şi primise acest nume pentru că de fetiţă era drăgălaşă la chip, iar picioarele strâns bandajate[46] îi erau mici şi pline de farmec. Când tatăl i-a murit, maică-sa, neavând cu ce să-şi ducă zilele, a vândut-o, la numai nouă ani, generalului Wang, în casa căruia a făcut muzică şi, printre picături, a deprins să scrie şi să citească. Iscusită şi harnică, la doisprezece-treisprezece ani se pricepea să-şi facă ochii, să-şi pudreze faţa şi să se rujeze cu bun gust, ajunsese să cânte la câteva instrumente, să coasă, să brodeze şi să recunoască ideogramele. Cu părul strâns în cosiţe şi îmbrăcată într-o rochie simplă şi sobră, arăta minunat. Când Lotus de Aur a împlinit cincisprezece ani, s-a petrecut din viaţă şi generalul, iar mama ei a scos-o de la el şi a vândut-o bogătaşului Zhang pentru treizeci de liang de argint; astfel ea a intrat în casa lui Zhang odată cu Lotus de Jad. Aici li s-au dat de îndată lecţii de muzică, dar cum Lotus de Aur ştia deja că cânte, lucrurile au mers destul de uşor în ce o privea. Ea cânta la pipa, iar Lotus de Jad la zheng şi dormeau laolaltă.

La început, doamna Yu s-a purtat foarte bine cu cele două fete, le-a dăruit cu bijuterii din aur şi argint, împodobindu-le ca pe nişte crăiese. Apoi, Lotus de Jad a murit pe neaşteptate, lăsând-o pe Lotus de Aur singură. Aceasta avea optsprezece ani pe atunci şi era frumoasă ca o floare de piersic, iar

sprâncenele îi erau încondeiate ca luna nouă. Bogătașul Zhang și-a făcut-o favorită, dar după nicio jumătate de an a căzut bolnav la pat. De teamă că omului ei i se trăgea slăbiciunea trupului de la Lotus de Aur, stăpâna casei a pedepsit-o pe aceasta în fel și chip. Înțelegând că lui nu-i mai rămăsese nimic de făcut, Zhang i-a dat fetei în ascuns zestre și a pornit să-i caute un soț așezat. Slujitorii i-au amintit de cinstitul Wu Da, rămas fără nevastă și care își ducea traiul în una din casele lui, căsătoria dintre el și favorită îngăduindu-i s-o aibă pe mai departe sub ochi. Cum ținea la ea, nu i-a pretins lui Wu Da niciun bănuț, oferindu-i-o fără să-i ceară nimic în schimb. De când Wu Da se însurase cu Lotus de Aur, bogătașul îl sprijinea în toate cele. Dacă, de pildă, îi lipseau bani pentru plăcintele lui, bogătașul Zhang era cel care îl împrumuta. În felul acesta, Lotus de Aur era ca și mai înainte țiitoarea lui Zhang, iar Wu Da nu avea cum să cârtească. Într-o zi, Zhang și-a dat duhul, de prea mult istov ce-și făcea și, mânioasă, stăpâna casei, care mirosise cele petrecute de-atâta timp în preajma sa, a poruncit ca Wu Da și Lotus de Aur să fie izgoniți. Wu Da a găsit însă o casă cu două camere pe strada Ametistului, proprietatea unuia Wang, rubedenie cu însuși împăratul și și-a urmat netulburat negustoria sa de plăcintar. Lotus de Aur, pricepând ce stârpitură de om mai era și bărbatul său, nevolnic, bătrânicios și ca vai de el, apucase să-l dușmănească și sărea cu gura pe el la tot pasul.

— E răzbunarea bogătașului, își vărsa ea focul, jeluindu-se și căinându-se, parcă s-ar fi sfârșit bărbații de pe lume, de m-a dat după neputinciosul ăsta!

Se spune cu temei că o femeie delicată, plină de nuri, se cade să se însoțească cu bărbați aleși. De vreme ce Wu Da era cum era, oricât de virtuoasă ar fi fost ea, nu putea ține piept disprețului ce i se strecura în suflet. Din vremuri străvechi, de puține ori, femeile frumoase și-au aflat perechea potrivită în rândul bărbaților adevărați. Cumpărătorii de aur nu se prea întâlnesc cu cei care au aur de vânzare.

În fiecare zi, dis-de-dimineață, Wu Da pleca pe străzi cu cobilița, să vândă plăcinte și se întorcea doar la căderea serii. Cum se vedea scăpată de el, femeia ieșea pe treptele din fața casei, ronțăind semințe de dovleac și stârnind tot felul de vorbe prin vecini. Așa se făcea că Wu Da nu mai putu răbda să stea pe strada Ametistului și se puse la sfat cu nevastă-sa unde să se mute.

— Ai înnebunit, om de nimic? se porni femeia să țipe la el. Te oploșești prin casele altora și te mai miri că se găsesc oameni mici de inimă care să umble cu vorbe de ocară. Mai bine ai scoate din pământ, din iarbă verde câțiva liang de argint și ai căuta o casă ca lumea în care să trăim ca oameni respectați, feriți de bârfe.

— De unde să am eu atâta bănet să-mi fac casă?

— Ptiu! Bărbat ești tu, sau ce ești, dacă îți prieste să înghiți trâncănelile altora despre nevasta-ta! Dacă n-ai bani, vinde podoabele mele pentru păr și vezi cu ce te poți alege. Mai apoi, când o să dai de bani, îmi iei tu altele.

Auzindu-i cuvântul răspicat, Wu Da a izbutit să agonisească vreo zece liang și și-a luat o casă de patru camere, cu un cat, aflată nu departe de Turnul

orașului. Noua locuință era curată și avea două curți mici. După ce s-a mutat pe strada Apusului, Wu Da și-a reluat îndeletnicirea de plăcintar. Într-o bună zi, pe neașteptate, și-a întâlnit din întâmplare fratele mai mic și cu inima plină de bucurie l-a poftit să-i calce pragul casei. Ajuns acasă, a strigat-o degrabă pe Lotus de Aur, să-l cunoască pe Wu Song.

— Izbăvitorul nostru și învingătorul tigrului de pe Dealul Soarelui și pe deasupra noua căpetenie a gărzii, iată-l, în carne și oase, cumnatul tău și fratele meu bun, născut din aceeași mamă! a strigat.

Femeia și-a împreunat mâinile, înclinându-se și urându-i:

— Să trăiești o mie de ani fericit, cumnate!

Wu Song s-a plecat până la pământ, dar Lotus s-a grăbit să-l ridice de jos.

— Te rog să te ridici, cumnate, mă copleșești cu atâta considerație.

— Primește plecăciunile mele, cumnată.

După o scurtă dispută, au îngenuncheat amândoi, plecându-și capetele până la pământ.

Numaidecât, Iasomia le turnă ceai celor doi bărbați. În fața farmecelor peste măsură ale cumnatei, Wu Song lăsă ochii în jos. Dornic să-și trateze cum se cuvine fratele, Wu Da coborî să cumpere mâncare și băutură și o lăsă pe Lotus de Aur să-i țină companie lui Wu Song, în camerele de la catul de sus. Văzându-i trupul vânjos și chipul deschis, femeia nu putu să-și înăbușe gânduri vinovate și își zise că ar face bine să-l găzduiască în casa lor. În toiul conversației, lăsă să se strecoare o astfel de intenție și îl întrebă pe Wu Song dacă e însurat. Peste puțin, Wu Da se întoarse cu carne, băutură, dulciuri și fructe pe care le duse în bucătărie.

— Vino și pregătește-le, îi porunci el nevesti-sii, înainte de a ajunge sus.

— Ei, uite vorbă la el, protestă nevasta. Cum aș putea să plec și să-l las singur pe cumnat?

— Te rog, cumnată, nu-ți face griji în privința mea.

— De ce nu te duci să o rogi pe vecina Wang să ne dea o mână de ajutor? sugeră ea.

Wu Da nu mai zise nimic. O chemă pe bătrâna Wang care aranjă platourile și le aduse la catul de sus, punându-le pe masă. Pregătise mâncăruri de pește, carne și legume. Două tăvi erau învârfuite cu prăjituri și cu fructe. Apoi veni și cu băutura încălzită bine[47]. Wu Da își invită nevasta să ocupe locul de onoare, cu Wu Song în fața ei și cu el, Wu Da, pe una din laturile mesei. Se așezară, turnară băutură, iar Wu Da încălzi paharul fiecăruia[48]. Femeia ridică paharul.

— Te rog să ne scuzi, cumnate că n-am apucat să ne pregătim cum se cuvine. Gustă un pahar din băutura noastră destul de nevrednică.

— Îți sunt îndatorat pentru grija ce mi-o porți, cumnată.

Wu Da umplea și încălzea paharele.

— De ce nu iei puțin din mâncare, cumnate, spuse apoi femeia, binevoitoare, și cu chipul îmbujorat de zâmbet se apucă să-i pună ea însăși în farfurie cele mai bune bucăți. Fire deschisă, curată, Wu Song o privea nu

altfel decât ca pe o rudă.

Mâncară și băură bine, apoi se sculară de la masă.

— De ce te zorești? Stai să mai bem câteva pahare, îl opri Wu Da pe fratele său mai mic.

— Mulțumesc, dar am să vin și altădată să-mi văd fratele și cumnata.

Îl conduseră jos, până dincolo de poartă.

— Cumnate, îi vorbi Lotus de Aur, să nu uiți să pregătești tot ce trebuie să te muți aici. Dacă n-ai s-o faci, are să râdă lumea de noi. Frații se cade să fie apropiați, iar pentru noi, este o mare plăcere să te primim în casa noastră.

— Mulțumesc pentru poftire, răspunse Wu Song. O să-mi aduc bagajele chiar astă seară.

— Te așteptăm, se bucură femeia.

Capitolul II

Întors la hanul din fața Yamen-ului, Wu Song își împachetă lucrurile și-i porunci unui soldat să i le ducă la locuința fratelui lui. Cum dădu cu ochii de ele, cumnata se înveseli de parcă ar fi îmbrăcat-o cineva din cap până în picioare în aur. Mătură și scutură degrabă într-una din camere, dichisind-o cu tot ce era de trebuință. Wu Song lăsă soldatul să plece și el își petrecu noaptea în casa fratelui său. A doua zi se sculă în zori. Lotus de Aur, mai vrednică decât oricând, îi și fiersese apă. El se spălă, se pieptănă și plecă să semneze condica[49].

— Cumnate, îl povățui Lotus de Aur, după ce iscălești în catastif, vii degrabă acasă. Să nu care cumva să iei în altă parte gustarea de dimineață!

Wu Song încuviință și plecă. După ce semnă de prezență, se înapoie fără zăbavă în zorii încă proaspeți. Lotus de Aur se întrecuse pe sine cu bucatele ce le făcuse și ospătară toți trei la o masă. Femeia luă o ceașcă de ceai în amândouă palmele și i-o întinse cumnatului său.

— I-am pricinuit cumnatei atâtea supărări, zise Wu Song, și îmi pare rău. Mâine voi trimite un soldat să-i dea o mână de ajutor la gospodărie.

— Să nu faci una ca asta, cumnate, se repezi femeia. Noi suntem din același os și din aceeași carne și n-aș lăsa pe altcineva să se bage în treburile mele. E drept că o avem pe micuța Iasomie, dar ea face totul mai mult pe dos și nu mă pot bizui pe ea. Dacă vei aduce aici un soldat, gospodăria n-o să ne mai fie la fel de curată, și eu, una, nici n-am să am ochi să-l văd.

— Atunci n-am încotro și mă las pe mâna bunei mele cumnate, încheie Wu Song.

Nu mult după ce se mută la ei, Wu Song îi dădu fratelui său niște bani, cerându-i să cumpere pesmeți, fructe și ceai și să-i omenească pe vecini. Aceștia sosiră încărcați de daruri și, curând, Wu Song pregăti o masă mare în cinstea lor. Peste alte câteva zile, Wu Song veni acasă cu o mătase înflorată oferindu-i-o cumnatei sale, să-și croiască o rochie din ea.

— Vai, cumnate, izbucni femeia, râzând cu toată fața, cum aș putea primi așa ceva! Dar dacă tot ai cumpărat-o, înțeleg că nici nu te pot refuza!

Luă mătasea, ploconindu-se. Și astfel Wu Song rămase în casa fratelui său mai mare. Acesta colinda ca și mai înainte străzile, vânzând plăcinte, iar Wu Song își îndeplinea însărcinările sale de slujbaș al statului. Fie că se întorcea acasă mai devreme sau mai târziu, Lotus de Aur îi turna ea însăși ceaiul și îi punea să mănânce, servindu-l cu o plăcere fără seamăn. El simți acest lucru, dar nu-l luă în seamă. Aici am putea povesti mult, dar ne putem rezuma și la câteva cuvinte. Trecuse mai bine de o lună și venise acum luna a unsprezecea[50]. Vântul rece bătea aprig de mai multe zile și nori negri se lăsaseră grei deasupra pământului. Într-o zi se porni să fulguiască și zăpada umplu tot văzduhul. Ninse fără contenire până la primul ceas din noapte. Lumea se împodobise în argint și pământul îmbrăcase o mantie ca jadul cel alb. A doua zi, Wu Song plecă să semneze condica și se întoarse abia la amiază. Lotus de Aur își zori soțul să plece cât mai repede la negoțul său, îi ceru vecinei Wang să cumpere de mâncare și băutură, iar ea merse în camera lui Wu Song, înfundă soba cu cărbuni și făcu focul. Apoi se puse la pândă după perdea și stătu acolo în picioare, zgribulită, până ce îl văzu pe Wu Song călcând apăsat prin zăpada scânteietoare, grăbindu-se spre casă. Femeia trase la o parte apărătoarea din fața ușii și îl întâmpină, zâmbitoare:

— Ai înghețat, cumnate?

— Mulțumesc că te-ai gândit la mine, zise el și intră pe ușă, scoțându-și căciula.

Femeia sări să i-o ia, dar el o opri:

— Nu te obosi, cumnată!

Se scutură de zăpadă și își agăță căciula în cui, își desfăcu apoi cureaua și haina vătuită de mătase, de un verde ca al papagalului, și intră în casă.

— Am așteptat toată dimineața, spuse femeia. Cum se face de cumnatul n-a sosit să ia masa?

— M-a poftit un cunoscut să mâncăm împreună de dimineață. Mai înainte am mai primit și o invitație pentru prânz, dar n-am mai zăbovit și am venit direct acasă.

— Asta era! Vino mai aproape de foc.

— Prea bine, rosti Wu Song. Își trase cizmele date cu seu, își schimbă ciorapii și își vârî picioarele în papucii călduroși, de casă. Luă un taburet și se așeză cât mai aproape de foc.

Femeia o pusese pe Iasomia să încuie porțile din față și din dos ale casei, iar ea încălzi bucatele pe care le pregătise și le puse pe masă.

— Unde e fratele meu? vru să știe Wu Song.

— S-a dus cu treburile sale și nu s-a întors nici până acum. Astăzi o să bem trei pahare împreună.

— Mai bine ne așezăm la masă după ce vine el.

— Nu-l mai așteptăm, căzu răspunsul ei ferm.

În clipa aceea Iasomia intră în cameră cu băutura gata încălzită.

— Iar te omori atât pentru mine, cumnată!

Femeia apropie un scaun, de foc și se așează și ea. Platourile cu mâncare și paharele cu băutură erau rânduite toate pe masă. Lotus de Aur ridică un pahar și, privindu-l pe Wu Song în ochi, rosti:

— Ia și bea acest pahar, cumnate!

Bărbatul primi paharul și-l dădu pe gât dintr-odată. Cine s-ar fi gândit că, sorbind pahar după pahar și vorbind mereu, fără răgaz, femeia avea să îi întindă apoi chiar paharul ei golit pe jumătate[51]. Wu Song era un bărbat cinstit și la locul său, însă de data aceasta nu mai răbdă, îi smulse paharul și azvârli băutura din el pe jos, zicând:

— Cumnata ar trebui să știe ce e rușinea! O împinse cu putere, aproape răsturnând-o. Wu Song este un bărbat demn, cu picioarele bine înfipte în pământ. El năzuiește spre adevărul înalt al cerului și are dinți în gură și păr pe cap ca tot omul, urmă el, țintuind-o cu privirile. Eu nu sunt asemenea fiarelor, câinilor și șacalilor, care încalcă preceptele onoarei și ale bunei cuviințe. Te sfătuiesc, cumnată, să lași la o parte astfel de purtare rușinoasă. Dacă la urechile mele au s-ajungă vreodată cele mai mici vorbe pe seama ta, ochii mei te-or recunoaște de cumnată, dar pumnii aceștia nu vor vrea să știe cu cine au de-a face!

Femeia îl ascultă în tăcere, roșie ca focul la față, apoi o strigă pe Iasomia să strângă masa.

— Am glumit, așa să știi, șopti ea, să nu crezi cumva că o făceam cu tot dinadinsul. Nu prea ești în stare să vezi cinstirea care ți se dă!

După ce totul fu pus la locul său, coborî în bucătărie.

Rămas singur, Wu Song simți cum mânia crește în el în valuri, întrebându-se ce era de făcut. Încă nu se înserase, când Wu Da se întoarse cu cobilița sa, călcând apăsat prin zăpada înaltă. Împinse poarta, trecu pragul, lăsă jos cobilița și intră, în casă. Din ușă observă ochii înroșiți de plâns ai soției și se miră.

— Cu cine te-ai certat?

— Numai tu porți toată vina, că nu ești în stare de nimic și îi lași pe alții să vină aici și să-și râdă de mine cum le place!

— Cine a îndrăznit una ca asta?

— Te faci că n-ai habar! Cine să fie altul, dacă nu ticălosul de frate-tău! L-am văzut venind prin zăpadă și cu inimă miloasă l-am poftit la masă. Dar el, luând seama că suntem singuri, a încercat să profite de mine. Nu spun nimic de la mine, Iasomia poate să depună mărturie!

— Frățiorul meu a fost de când îl știu un om curat la suflet, nu este el în stare de așa ceva! Grăiește mai încet, că te aud vecinii și ne mai alegem și cu vorbe!

Wu Da lăsă femeia să-și verse năduful și el merse în camera lui Wu Song.

— Frate Al Doilea, n-ai pus gura pe nicio prăjitură. Hai să luăm împreună câteva!

Wu Song nu răspunse, pierdut adânc în gânduri, pentru ca în cele din urmă

să se îmbrace și să iasă pe poartă.

— Unde te duci, Frate Al Doilea? îl chemă Wu Da, însă el nu-i dădu atenție și se îndepărtă.

Wu Da se întoarse în casă și își arătă nedumerirea în fața lui Lotus:

— Am strigat la el degeaba, parcă nici n-ar fi avut urechi s-audă, apucând-o drept pe drumul către Yamen. Nu pricep ce e cu el!

— Mare prost mai trebuie să fii! îl căină nevasta. Ce-i așa de greu de înțeles? Îi e rușine de tine, de-aia a plecat. Pun rămășag că o să trimită pe cineva după întreg calabalâcul său. N-o să mai aibă nas să rămână la noi. Numai de nu l-oi ține tu cu de-a sila!

— Plecarea lui o să ne facă de râsul lumii!

— Cap sec ce ești! îl ocărî ea. Dar că el a încercat să-și bată joc de mine, ăsta nu-i un lucru de râsul lumii? Dacă ai de gând să stai cu el, să știi că eu, una, n-am trebuință de tine. Dă-mi o hârtie prin care declari că sunt liberă[52] și ține-te cu el.

Wu Da nu mai cuteză să deschidă gura și fu nevoit să suporte o grindină bogată de blesteme din partea femeii. Cei doi soți se certau încă, atunci când Wu Song apăru însoțit de un soldat cu o cobiliță pe umăr. Intră în camera sa, împachetă și ieși fără un cuvânt.

— De ce te muți de la mine, Frate Al Doilea, se luă Wu Da după el.

— Mai bine nu mă întreba, Frate Mai Mare, răspunse Wu Song. Dacă vorbesc, te umplu de rușine. Mai bine lasă-mă să fac ce cred eu că e de cuviință și cu asta am terminat!

Cum să mai îndrăznească Wu Da să mai afle ceva? Îl lăsă să se mute.

— Ce vezi tu rău în asta? continuă să se rățoiască femeia la el. Nimic nu durează la nesfârșit. Oamenii ajung la încredințarea că fratele mai mic, odată făcut căpetenie, își ține pe spetele sale fratele cel mare și cumnata, ei n-au de unde să știe că în fapt e taman pe dos. La fel e cu gutuia galbenă și arătoasă pe dinafară, dar putredă și găunoasă pe dinăuntru. Dacă s-a mutat, ducă-se! Mulțumesc cerului și pământului că n-o să mai am sub ochi asemenea cruntă pedeapsă!

Ascultând vorbele nevestei, fără să-și dea seama de ce, Wu Da nu-și putea scoate din inimă neliniștea. După ce fratele său îl părăsise, el își vedea ca mai înainte de negoț. Ardea însă de dorința de a trece prin centrul orașului, ca să vorbească deschis cu Wu Song, dar nevastă-sa îi atrăsese atenția de o mie de ori ca nu care cumva să-și caute fratele, astfel că el nu avea tăria să-i iasă din cuvânt. Ninsoarea se oprise de a doua zi și vreme de zece zile cerul rămăsese senin.

Magistratul județului dregătorea în Qinghe de mai bine de doi ani. Strânsese în acest răstimp sumedenie de aur și de argint și nu-i stătea gândul decât să găsească un om de curaj, care să-i ducă averea în Dongjing[53] și s-o încredințeze familiei sale. Termenul în postul de magistrat i se împlinea în al treilea an încheiat, când el urma să-i adreseze împăratului raportul activității sale și era firește mult mai bine să-și știe agoniseala la adăpost de orice

pericol. Pe de altă parte, se temea de călătoria ce trebuia s-o facă pe un drum bântuit de bandiți, lepădături, vântură-lume și avea neapărat nevoie de un bărbat puternic, viteaz, întreprinzător. În felul acesta se opri la Wu Song, căpitanul gărzii, părându-i-se el cel mai nimerit. Îl chemă așadar la el, pe dată.

— Am o rudă apropiată, mandarin în Dongjing, pe nume Zhu Mian, începu magistratul să-și deschidă inima. Este ofițer în slujba Marelui Mareșal. Vreau să-i trimit ceva în dar, alăturând la asta și un mic răvaș pecetluit, dar mă tem că drumurile nu sunt sigure. Dacă ai să preiei tu transportul, am să fiu liniștit. Călătoria nu va fi deloc ușoară, dar te voi răsplăti peste măsură la întoarcerea ta.

— Umila mea persoană s-a bucurat de mărinimia înălțimii Voastre, cum aș putea să vă refuz? veni răspunsul lui Wu Song. Am să plec de îndată ce îmi veți porunci.

Magistratul se înveseli, bău cu el trei pahare și îi oferi zece liang de argint pentru cheltuielile de drum. De altele în privința aceasta nu e locul să mai lungim vorba.

Cu instrucțiunile magistratului în minte, Wu Song ieși din Yamen și merse în camera sa de la han. Odată ajuns, chemă un ostaș din subordine și îl trimise să cumpere un vas cu vin și ceva de-ale gurii, apoi plecă întins spre casa fratelui său mai mare. Acolo, ordonă soldatului să ducă lucrurile în bucătărie, iară el îl aștepă pe Wu Da pe trepte. Lotus de Aur își pusese pe ea veșminte colorate de-ți luau ochii și îi întâmpină cum se cuvine, plecându-se respectuos.

— Ce ți s-a năzărit, cumnate, de nu ne-ai mai călcat pragul de câteva zile bune? Inima mea umilă n-a priceput nimic. Astăzi suntem fericiți că te-ai înapoiat, dar la ce te-ai obosit cu atâtea târguieli?

— Am venit dinadins, să discut ceva cu fratele meu cel mare.

— Dacă-i așa, atunci poftiți sus.

Urcară toți trei și Wu Song își rugă fratele și cumnata să se așeze pe locurile de onoare, el trăgându-și un taburet pe o latură a mesei. Soldatul aranjă masa și Wu Song îi îndemnă să guste din bucatele sale. Le puse el însuși mâncare în farfurii și goliră împreună câteva pahare. Apoi Wu Song îi ceru Iasomiei să aducă paharul împăcării[54], ordonă soldatului să încălzească băutura, apoi ridică paharul.

— Fratele meu mult iubit, frățiorul tău al doilea a primit astăzi, din partea magistratului, însărcinarea de a se duce până la Dongjing. Mâine pornesc la drum și mă voi întoarce cel mai devreme într-o lună și cel mai târziu peste două sau trei. Astăzi am venit să-ți spun următoarele: tu ai fost dintotdeauna slab și neajutorat, iar acum, dacă eu plec, tare mi-e teamă că se vor afla unii ce vor încerca să te batjocorească. Uite ce zic eu să faci. Dacă până acum vindeai zilnic câte zece coșuri cu plăcinte, începând de mâine să pregătești numai cinci. În felul acesta, ai să poți pleca de acasă mai târziu și ai să te întorci mai curând. Să nu mergi să bei cu nimeni, iar după ce te înapoiezl acasă, să tragi zăvorul la poartă, de cum ai pus cobilița jos. Astfel ai să scapi de orice fel de

neplăceri. Dacă se ia de tine careva, nu te lua la harță, ci așteaptă răbdător întoarcerea mea că pun eu la punct lucrurile. Dacă ai să faci precum te-am sfătuit, frate mai mare, atunci merită să golim, pentru cele ce-am stabilit, acest pahar.

— Te-ai gândit prea bine, frățioare, și voi face întocmai cum mi-ai spus, glăsui Wu Da, primind paharul plin pe care îl sorbi numaidecât.

Wu Song îl umplu din nou, cuvântând de data aceasta pentru Lotus de Aur.

— Cumnata este o femeie deșteaptă și nu e nevoie să vorbesc prea mult ca să priceapă. Fratele meu e un om deschis și adevărata stăpână a casei e cumnata. Noi avem o zicală: „Tăria mușchilor nici că se poate măsura cu adevărata tărie izvorâtă din suflet". Iară pe fratele meu n-are să-l doară nici capul dacă hotărârile cumnatei au să fie cuviincioase și înțelepte. Nu degeaba zic bătrânii: „De e gardul bun, câinele străin nu-l trece".

Lotus de Aur îl ascultă și un val de purpură prinse să i se întindă dinspre urechi spre obraji. Ea întinse degetul, amenințător, spre Wu Da:

— Om de nimic! Ce-s aceste scorneli netrebnice pe seama mea? De ce m-ai batjocorit? Îmbrac mătăsuri femeiești, însă am inimă dârză de bărbat. Sunt o femeie frumoasă, sigură, de nădejde, asemenea unei cupe de cleștar care scoate sunete clare. Pot ține un om în palma mea, iar pe braț poate să-mi treacă un cal, eu nu sunt o muierușcă fără vlagă, cu sângele sleit în vine! De când te-am luat, Wu Da, nicio furnică nu s-a strecurat în camera mea și atunci ce vorbă e asta cum că de nu e bun gardul intră câinele prin el? Ia să-mi zici, aici, fățiș, adevărul curat și nu balivernele pe care te-a lăsat inima să le rostești despre mine. Olanul care alunecă de pe acoperiș îl găsești pe pământ!

Femeia împinse paharul deoparte și o luă la fugă pe scări, înainte de a ajunge la catul de jos se opri și strigă:

— Te crezi poate deștept și în stare de orice, dar n-ai învățat să-ți prețuiești cumnata ca pe o adevărată mamă! Când m-am măritat, nu mi-a spus nimeni că am un cumnat. De unde ai mai apărut? Nici nu știu prea bine dacă suntem cu adevărat rude și faci pe stăpânul în casa mea! Oh, dar mi-am ieșit din minți pentru niște lucruri de nimic, încheie ea și coborî treptele plângând.

Femeia nu se dădu bătută și le făcu tot felul de scene ca să le strice petrecerea, dar ei urmară nestânjeniți să se ospăteze. Până la urmă se ridicară de la masă, coborâră și se despărțiră cu ochii scăldați în lacrimi.

— Să vii iute, frățioare, să mă bucur iarăși privindu-te, zise Wu Da.

— Dacă socoți că e mai bine, poți chiar să lași o vreme negoțul și să-ți petreci toată ziua acasă. Îmi stă în putere să-ți trimit pe cineva să te slujească în acest timp. Să nu uiți spusele mele, frate mai mare, îl sfătui Wu Song la despărțire, și fii cu ochii ațintiți pe poarta casei.

— Așa voi face, făgădui Wu Da.

Wu Song se întoarse la han și se pregăti de drum, luându-și haine de schimb și arme de apărare. A doua zi luă în primire căruța cu încărcătura de aur și argint a magistratului, se îngriji ca totul să fie în bună rânduială, încălecă și o apucă pe drumul spre Dongjing. Dar despre acest lucru nu vom

mai povesti.

După discuția sa cu Wu Song, Wu Da a fost trei-patru zile în șir boscorodit de nevastă, dar a răbdat, fără să sufle un cuvânt. O lăsa să-l blesteme, mângâindu-se cu poveţele ce i le dăduse fratele său. Pregătea numai jumătate din plăcintele cu care pleca altădată și se întorcea acasă cu mult înainte de căderea serii. După ce punea jos cobilița, mai întâi închidea bine porțile și abia după aceea intra în casă. Înciudată, nevasta răbufnea:

— Vierme nenorocit! Soarele e sus pe cer și tu zăvorăști porțile ca să ne râdă vecinii în nas și să ne strige că ne-au băgat în sperieți dracii! Om nerușinat și fără strop de vlagă în el, ia uite cum se ia după palavrele lui frate-său mai mic!

— Frate-meu m-a povățuit de bine, iar alții n-au decât să râdă! Eu știu că paza bună te apără de necaz.

— Ptiu, amărâtule! îl scuipă nevasta. Bărbat eşti tu, dacă nu eşti în stare să faci după capul tău ce-ți poftește inima în casa ta și-ți pleci urechea la balivernele altora?

— N-ai decât să îndrugi ce-ți place! și Wu Da făcu din mână un gest a lehamite. Pentru mine, sfatul frățiorului meu prețuiește cât aurul și nestematele!

În felul acesta, cum el pleca mai târziu de acasă și se înapoia încă pe ziuă, având grijă să închidă devreme porțile, Lotus de Aur plesnea de furie, nu alta. Sărise cu gura pe el în nenumărate rânduri, încât se obișnuiseră amândoi cu scandalul în casă. Până la urmă, când se făcea timpul să-i pice acasă bărbatul, se ducea chiar ea și într-adins trăgea obloanele și fereca porțile. Văzând-o, Wu Da se bucura în sinea lui, zicându-și: „Ce e rău că o face cu mâna ei?”

Timpul a zburat pe bidiviii săi albi, iar soarele și luna au tot trecut ca suveica prin urzeală și iată că oamenii s-au trezit cu prunișorii[55] în floare și vremea încălzită. Într-o zi, la momentul cu pricina, Lotus de Aur a luat prăjina să tragă obloanele la ferestre. Un om mergea prin fața casei și întâmplarea care rânduiește viețile omenești din cele mai vechi timpuri a făcut ca tocmai atunci o pală de vânt să-i smulgă femeii prăjina din mână și aceasta să cadă nici mai mult, nici mai puțin decât în capul trecătorului. Femeia zâmbi și se uită lung la victima sa. Acesta era un bărbat de douăzeci și cinci-douăzeci și șase de ani, părând dedat tuturor plăcerilor lumești, dincolo de orice cuviință. Pe cap purta o pălărie cu franjuri și ace din aur filigranat, cu semne zodiacale încrustate în jad; pe trupul cu mijlocul subțire, prelung, avea o robă[56] de mătase verde, iar în picioare, o pereche de pantofi fini, cu talpă înaltă și niște ciorapi transparenți ca apa cea mai limpede. Își făcea vânt, pentru a se răcori, cu un eventai poleit cu aur. Era într-adevăr tot atât de bine legat ca Zhang Sheng și elegant ca Pan An[57]. Când s-a pomenit cu prăjina în cap, bărbatul s-a oprit, gata să izbucnească, însă ridicându-și privirea a fost uimit să vadă o femeie fără pereche de frumoasă.

Păr mai negru decât pana corbului,

Cu sprâncene cum e secera de lună
Și zglobii ca pescărușii-n jocul lor,
Rece clar ochi de migdală îl adună,
Buza vișinei prea coapte, greu parfum.
Nasul fin desăvârșire-a modelării,
Pe obrajii delicați fragedul fard,
Chip rotund, bol de argint al contemplării,
Trup ușor cum e lumina unei flori,
Ca lăptucii degetele-i alungite,
Mijlocelul cum e salcia în vânt
Și în totul, o zeiță din tablouri din povești doar auzite.

În fața unei asemenea apariții, mânia tânărului bărbat dispăru în Java[58] și chipul i se umplu de bucurie.

Lotus de Aur înțelese că a scăpat de ocară și își împreună mâinile, se înclină adânc, în semn de scuză, rostind:

— Vântul a smuls din mâna roabei voastre acest obiect și v-am pricinuit un rău fără voia mea. Vă rog să nu-mi purtați pică.

Tânărul bărbat își îndreptă pălăria și se plecă până la pământ, murmurând:

— Nu-i niciun necaz, doamnă. Vă rog să vă liniștiți.

Din întâmplare, bătrâna Wang, vecina lui Wu Da, vânzătoarea de ceai, fusese martoră la întreaga scenă.

— Cine sunteți dumneavoastră, de v-a făcut așa mare plăcere o întâmpinare ca asta? Straşnică izbitură, n-am ce zice! îl luă ea pe om în râs.

— E vina mea, adăugă iarăși bărbatul, zâmbind. Iar dacă am supărat-o pe doamna, îmi cer iertare.

— Acu' ce mai căutați zor-nevoie un țap ispășitor? zise bătrâna.

Bărbatul zâmbi din nou.

— Umila mea persoană nu-și îngăduie a cuteza.

Înclinându-se într-o parte și în alta și întorcând capul de mai multe ori, bărbatul se îndepărtă, făcându-și vânt cu evantaiul.

Dar ia spuneți-mi dacă știți cine era omul? Ei bine, nu era altul decât acel vântură-lume, neîntrecut campion al traiului bun și al plăcerilor desfrânate, patronul unei prăvălii de leacuri, numitul Ximen, cu prenumele Qing, așadar, Marele Mandarin. A treia nevastă i se prăpădise, abia o dusese pe drumul de veci, iar el plecase hai-hui pe străzi, să se răcorească, simțindu-și inima mâhnită și gândindu-se să-i dea de urmă lui Ying Bojue, ca acesta să-l smulgă din starea-i proastă, cu fleacurile sale. Așa se face că trecuse prin fața casei lui Wu Da și se trezise cu prăjina de bambus în cap.

Uitând de toate, Ximen Qing o apucase direct spre casă, dar, odată ajuns dincolo de prag, îl săgetă un gând: „Grozavă femeie!" Îi veni în minte bătrâna care vindea ceai și se perpeli înnebunit, frământându-și creierii în fel și chip ce-ar putea face, zicându-și în cele din urmă că vânzătoarea i-ar fi fost recunoscătoare dacă s-ar fi ales cu câțiva arginți de la el! Muncit de acest

lucru, nici nu mâncă și ieși din nou în stradă, pornind decis spre ceainăria bătrânei Wang. Intră înăuntru și se așeză.

— Ați făcut o plecăciune nemaipomenită, preacinstite, îl întârâtă bătrâna.

— Aproprie-te, mătușică, spuse el. Aș vrea să te întreb despre vecina dumitale. A cui nevastă e?

— E sora Tartorului din Iad și fata mai marelui peste toți tâlharii. Da' ce-ai cu ea?

— Vorbesc serios, mătușico, nu glumesc!

— Cum se face că nu o cunoașteți, preacinstite? Bărbatu-său vinde plăcinte în fața *Yamen*-ului.

— Nevasta lui Xu Al Treilea, care vinde plăcinte cu smochine?

— Nici vorbă. Cu ăla tot ar mai face pereche. Ia mai ghiciți?

— Atunci o fi a lui Li Al Treilea, care vinde brioșe fierte în abur?

— Da' de unde! Cu ăla însă s-ar nimeri cât de cât.

— Atunci e a lui Liu Piticul, cel cu brațele tatuate.

Bătrâna Wang nu-și putu înăbuși râsul:

— Nici gând. Da' până și cu el aș zice că s-ar potrivi. Da' mai ghiciți!

— Nu ghicesc și pace, mătușico!

— Atunci oi afla de la mine, preacinstite! Bărbatul ei e chiar Wu Da, ăla care vinde' plăcinte pe la colț de stradă.

La auzul acestor vorbe, Ximen Qing aproape că sări în sus. De bucurie.

— Vrei să spui că e Wu Da, căruia oamenii îi zic Ding Cât o Șchioapă sau Scoarță de copac?

— Taman așa.

Îndată ce bătrâna își întări răspunsul, lui Ximen Qing îi veni să urle, cu mare amărăciune în suflet și în glas, de disperare că un miel prea frumos căzuse pradă în colții lupului.

— Se întâmplă din moși strămoși, preacinstite, ca un bidiviu falnic să fie călărit de un ghebos și o femeie frumoasă să doarmă lângă un ăla nătărău și slut. Însoțirile de pe pământ sunt sortite așa de Diriguitorul de pe Lună[59].

— Cât îți datorez pentru ceai, mătușico? întrebă Ximen, trist.

— Nu cine știe ce. Ne socotim noi altădată.

— Pentru cine lucrează acum fiul tău, Wang Chao?

— Mi-e greu să spui. S-a tot dus cu un negustor din Huai și nu s-a mai întors. Nu știu dacă mai e viu ori s-o fi prăpădit.

— Să mi-l dai mie. E bine făcut, plăcut la înfățișare.

— Dacă l-ați lua, ar fi o adevărată binecuvântare.

— Vorbim după ce se întoarce, încheie Ximen și se sculă, mulțumind pentru ceai.

Dar nu trecu un ceas și bărbatul reveni, așezându-se în poarta bătrânei Wang și ațintindu-și ochii asupra casei lui Wu Da, fără s-o slăbească o clipă. Când îl văzu, bătrâna Wang ieși afară.

— Să vă servesc cu o supă de prunișor, Mare Mandarin?

— Bine. Și să fie cât mai acrișoară.

Bătrâna îi prepară supa la repezeală și îi aduse un bol plin, întinzându-i-l cu amândouă mâinile. Ximen Qing sorbi fiertura și puse bolul jos.

— Foarte gustoasă, mătușico. Câte prunișoare ai în casă?

— Toată viața am avut destule că-s doar bună pețitoare[60], dar nu le țin în casă, vorbi bătrâna cu tâlc.

— Eu întreb de supă și tu îmi spui că ești pețitoare. Ai luat-o razna! zâmbi Ximen.

— V-am auzit întrebând dacă mi-s vrednică pețitoare.

— Dacă ești așa cum te lauzi, mijlocește și pentru mine și o să te răsplătesc înmiit după ce îmi vei găsi o pereche potrivită.

— Dacă-ar afla doamna dumneavoastră, Mare Mandarin, nu știu cum aș ieși din asta cu obrazul curat!

— Soția mea are o fire minunată. Am deja acasă câteva neveste secundare, dar niciuna nu este așa cum aș vrea eu. Dacă afli cumva de una pe gustul meu, dă-mi de știre. Poate să fi fost și măritată, țin numai să-mi fie pe plac.

— Am la îndemână o femeie nemaipomenită, dar mi-e teamă că nu e ce vă trebuie.

— Dacă îmi convine, rămâne doar să-ți fiu recunoscător.

— E fără cusur la trup, numai că nu e prea tânără.

— Din bătrâni e vorba că o frumoasă oleacă mai în vârstă e și mai pătimaș iubitoare. N-are a face, poate fi mai mare cu un an sau doi, nu contează. Câți ani are?

— E născută în anul porcului[61] și la anul o să bată pe muchie nouăzeci și trei de ani.

— Tare nebună mai ești, dacă-ți arde de glume! încheie Ximen Qing, înveselit și plecă.

La căderea serii, bătrâna Wang își aprinsese lampa și tocmai se pregătea să zăvorească ușa de la intrare, când îl văzu pe Ximen Qing făcându-și din nou apariția și luând loc pe un scaun, sub streașină, ca și mai înainte cu ochii ațintiți spre locuința lui Wu Da.

— Să vă fac o fiertură, Mărite Mandarin?

— Sigur că da, mătușico, să fie cât mai dulce.

Bătrâna Wang i-o pregăti degrabă și Ximen Qing o bău pe îndelete. Rămase până târziu, apoi se ridică și ceru să-i facă plata, făgăduind să aducă banii a doua zi.

— Nu vă faceți griji, preacinstite, o să vină și vremea când vom face socoteala, veni răspunsul bătrânei.

Ximen Qing o părăsi vesel. Dar acasă nu avu chef de nimic, cu gândul numai și numai la femeia ce-l năucise. Văzându-l atât de pierit și fără poftă de viață, Doamna Luna puse starea lui pe seama morții Pierdutei și căută să nu-l tulbure câtuși de puțin. Seara trecu fără nimic deosebit. A doua zi, în zori, de cum deschise porțile ceainăriei, bătrâna Wang îl găsi pe Ximen plimbându-se de colo-colo, nerăbdător.

„Peria asta freacă tare!" își zise ea. „O să iau puțină dulceață și o să-l

mânjesc pe bot să-l satur de dulce! În oraș e ăl mai tare la afaceri, dar de data asta iată-l căzut în mâinile babei! Tare proastă oi mai fi, dacă nu i-oi smulge niște argint pentru treaba asta de inimă!" Bătrâna Wang, stăpâna ceainăriei, nu era cu sufletul curat și vrednică de încredere. Câte nu învârtise la viața sa! Fusese pețitoare, mijlocitoare și codoașă, făcuse negoț cu copii, dăduse bani cu camătă, jurase strâmb. Cu alte cuvinte, era o ticăloasă fără pereche! Așadar, abia își rânduise vasele pentru ceai și deschisese porțile și, spre marea-i mulțumire, bătrâna Wang îl zări din nou pe Ximen Qing. Era acolo cu fața spre poarta lui Wu Da, nescăpând din priviri ferestrele casei aceluia. Bătrâna aprinse focul, făcându-se a nu-l lua în seamă.

— Adu două cești de ceai, mătușico, strigă bărbatul.

— Dumneavoastră sunteți, Înălțime? Nu v-am văzut de mult. Vă rog să luați loc!

Cât se poate de iute, ea aduse două cești cu ceai tare și le puse pe masă.

— Bea o ceașcă împreună cu mine, mătușico, o invită Ximen Qing.

— Dar nu sunt nici umbra celei săgetate de dumneavoastră! hohoti bătrâna. Cum să bem împreună?

Ximen Qing râse și el, apoi întrebă:

— Ce vând vecinii tăi, mătușă? Iar la răspunsul în doi peri al bătrânei, zise: Am spus eu că ești nebună!

— Ba nu, Preabunule Mandarin, dar casa are stăpân!

— Eu îți vorbesc serios, femeie! Dacă chiar știu să facă plăcinte bune, am de gând să comand vreo patruzeci-cincizeci, pentru acasă.

— Dacă-i pe așa, de ce nu așteptați să se întoarcă omul din târg?

— Ai dreptate.

Își sorbi ceaiul, mai rămase o vreme, apoi se ridică. În tot acest timp, bătrâna îl iscodi liniștită, din ușă. Ximen apucă la dreapta, apoi la stânga și tot așa de vreo șapte-opt ori, ca în cele din urmă să revină în ceainărie.

— Bine ați venit, Înălțime! Nu v-am văzut de câteva zile!

Ximen Qing zâmbi, scoase un ban de argint și i-l dădu, zicându-i că e pentru ceai.

— De ce atât de mult? se prefăcu mirată bătrâna.

— Păstrează restul!

„Asta-i, acum i s-a înfundat periuței mele!" se bucură baba. „Azi un argint, pentru un ceai, iar mâine o să plătească gras să-i dau o cameră!"

— Mi se năzare mie, ori Marele Mandarin are ceva pe suflet?

— Cum de-ai ghicit?

— Credeți că mi-a fost greu? Vorba ceea: „Când un om îți intră pe ușă, nu-l întreba ce e cu el, citește-i pe față". Pot să vă spun că am ghicit altele și mai și!

— Dacă-mi zici despre ce e vorba, ai de la mine cinci *lia*ng de argint.

— Ce s-o mai lungesc și s-o răzgândesc, am să merg taman la țintă. Trageți urechea mai aproape, Mărite Mandarin. De vreo două zile țineți sub ochi casa aia de peste drum, doar-doar oți da cu ochii de stăpână. Ei, e așa ori

ba?

— Isteţimea ta nu-i cu nimic mai prejos decât a lui Sui He[62] şi este chiar mai ascuţită decât a lui Lu Jia[63]. Află, mătuşă, că nici eu nu-mi dau seama cum, dar din clipa în care m-a pocnit cu prăjina pentru tras obloanele şi i-am zărit chipul, parcă mi-am pierdut minţile, fiindcă zi şi noapte mi-e gândul numai la ea. Cum crezi că m-ai putea ajuta?

— Ştiu şi eu? Şi îi mărturisi cum socotise, ea să-l scoată din impas.

Ascultând-o, Ximen Qing se învioră:

— Nici prin cap nu-mi trecea că eşti atât de pricepută! Dacă iese bine, am să te răsplătesc cum nici n-ai visat.

Capitolul III

Ximen Qing a stăruit pe lângă bătrâna Wang să-i pună la cale o întâlnire cu vecina sa din pricina căreia i se aprinseseră călcâile.

— Dacă îmi îndeplineşti dorinţa, ai zece liang de argint de la mine, îi promise el.

— Mare Mandarin, îi răspunse ea, ascultaţi-mă pe mine că. Sunt bătrână şi ştiu multe, cea mai grea treabă de pe lumea asta e să sucești minţile unei neveste. Ce e aia, oţi zice! Uite, ca acum, când vă stă gândul să-i luaţi altuia femeia! Or, pentru a porni la atac se face să fii vrednic de cinci lucruri. Întâi de toate, trebuie să arăţi ca Pan An[64]. Al doilea, să fii îndârjit în ale poftei ca un măgar. Apoi, să fii bogat ca Deng Tong[65], dar şi tânăr şi în putere şi înzestrat cu o răbdare de nestrămutat. În sfârşit, să ai timp de tăiat frunză la câini. Pe scurt, cele cinci cerinţe s-ar chema: frumuseţe, dorinţă, bogăţie, tinereţe încrezătoare şi timp după voie, berechet. Dacă toate astea se găsesc la un om, treaba e ca şi făcută.

— Ca să spun drept, mie nu mi-ar lipsi niciuna din calităţi. Nu arăt eu chiar ca Pan An, dar sunt bine făcut. Am cunoscut de timpuriu plăcerile şi mă pricep destul într-ale iubirii. Nu mă plâng în privinţa averii, iar dacă n-o fi ea cât a lui Deng Tong, tot am cu ce să-mi duc zilele până la adânci bătrâneţi. Cât despre răbdare, o să dovedesc oricâtă, aşa că de-o fi să primesc patru sute de lovituri din partea ei, mare lucru dacă i-oi întoarce măcar una. Timp am cu prisosinţă, pentru că, dacă nu aveam, cum altfel m-ai fi văzut mereu zilele acestea? Aranjează totul cum se cuvine, mătuşico, şi o să-ţi rămân îndatorat!

— Bine, fie, să zic că vă potriviţi celor cinci cerinţe, dar mai e ceva, fără de care nimic nu se urneşte.

— Ce-ai mai ticluit?

— Să mă iertaţi că vă vorbesc pe şleau, Mărirea Voastră, dar ademenirea unei neveste e cel mai anevoie lucru pe lumea asta şi poţi arunca, la o adică, bănet cu sacul, fără să-ţi atingi ţelul. Eu vă ştiu strâns la pungă şi asta e piedica de care voiam să vă spui.

— Nimic mai uşor, se avântă Ximen fără reţinere. Fac tot ce-mi ceri, mătuşă!

— Dacă sunteți gata să cheltuiți bani, am în cap un plan grozav ca să vă aduc față în față.

Ximen Qing se arătă dornic să-l afle degrabă, însă bătrâna îl opri cu un zâmbet.

— S-a făcut târziu, Mărite Mandarin, e vremea să vă întoarceți acasă. Veniți dumneavoastră peste o jumătate de an sau, cel mai devreme, peste trei luni și om mai sta atunci de vorbă!

— Nu-ți bate joc de mine, mătușă! se rugă Ximen. Fii bună și fă-mi pe plac și te voi răsplăti din belșug!

— Ha-ha-ha! Dar pripit mai sunteți! se bucură bătrâna Wang. Planul meu n-o fi el vrednic să intre în letopisețele de la Templul Regelui Wu Cheng, dar e mai bun decât ar fi fost în stare să-l pună la cale Sun Wu Kong![66] El pregătea femei-soldați, pe când eu, una, și neînvățată, înșfac vreo opt, nouă din zece dușmani! Mărite Mandarin, am să-ți împărtășesc ce știu eu despre această nevastă. Ea se trage de jos, din oameni sărmani, dar are o minte isteață, cântă frumos, face broderii elegante și se pricepe la toate jocurile de pe lumea asta. Numele ei mic este Jin Lian, Lotus de Aur, și este fiica lui Pan Cai, de lângă Poarta de Miazănoapte. A fost vândută de mică bogătașului Zhang, în casa căruia a învățat muzică. După ce a îmbătrânit, bogătașul a dat-o pe gratis lui Wu Da, care a luat-o de soție. Femeia nu prea trece dincolo de pragul porții și, când n-am treabă, mă duc să mai schimb câte o vorbă cu ea. La rândul ei, când se ivesc treburi grabnice în gospodărie, mă cheamă să-i dau o mână de ajutor și nu mă scoate din „mătușă". De vreo câteva zile, Wu Da s-a apucat să plece de acasă din zori. Dacă vreți să purcedeți la atac, Mărite Mandarin, cumpărați câte o bucată de mătase albastră și albă, din aceea plină, o alta de mătase subțire de culoare albă și vreo două materiale de bumbac și aduceți-mi-le mie. Eu o să merg la ea să-i cer cu împrumut un calendar, ca să-mi aflu o zi norocoasă în care croitorul ce l-oi găsi să-mi facă niscai veșminte. Dacă o să-mi aleagă ziua, dar n-o să spună că mi le coase cu mâna ei, nu e nimic de făcut. Dacă, din contră, femeia o să se arate binevoitoare și n-o să mă lase să-mi tocmesc un croitor, e semn sigur că ăl dintâi pas a fost pus. Atunci o s-o rog să mi le coasă chiar ea, dar aici, la mine. Asta e al doilea pas. Dacă îmi stă și la vremea prânzului, eu o să prepar bucate, băuturi și dulciuri alese, însă de-o fi să nu primească și să vrea să plece acasă pentru masă, e totul pierdut! De o să iasă pe gândul meu, iată și al treilea pas izbândit. În ziua aia nu care cumva să picați în bătătura mea și nici măcar în următoarea. Abia în ziua de-a treia, pe la nămiază, să dați pe la mine, așa, ca din întâmplare, gătit nevoie mare. Tușiți o dată și mă strigați din drum: „Cum se face că nu v-am văzut de atâta vreme, mătușă? Aș avea chef să beau un ceai!" La vorbele astea am să ies afară și am să vă poftesc în ceainărie. Dar dacă, dând cu ochii de cinstita voastră față, femeia o să se scoale și o să fugă, vă-nchipuiți că o să-mi stea-n puteri s-o țin în loc? Atunci, gata, totul s-a dus pe apa sâmbetei! Dacă însă ea nu se sinchisește câtuși de puțin, am mai câștigat un pas înainte. Ei, o să ne așezăm frumușel și eu o să cuvântez către ea: „Dumnealui este

preacinstita persoană care mi-a dat în dar mătasea. Nici cu gândul nu gândești cât îi sunt de îndatorată!" O să înșir mai multe despre inima voastră largă, oi vedea eu ce-o să-mi vină în minte. Dumneavoastră să nu pierdeți prilejul de a-i lăuda măiestria cusăturii și de-o fi ca ea să nu vă bage în seamă, am încheiat-o cu socotelile noastre. Dacă însă deschide gura și se prinde la vorbă, înseamnă că am făcut și cel de al cincilea pas. Atunci o să mă amestec eu: „Ce suflet bun ai, vecină, să te apuci să-mi coși hainele! Iacătă-vă pe amândoi îngrijindu-vă de o bătrână: unul cheltuie bani și și altul nădușește. Acum, că am convins-o pe vecină să vină la mine, poate ne tratați cu ceva, Mărite Mandarin!" Dumneavoastră scoateți banii și mă rugați să cumpăr cele trebuincioase. Dacă în clipa asta ea vrea să plece, eu cum s-o opresc? Gata, am pus capăt la toate. Dar dacă, dimpotrivă, ea nici nu se clintește, treaba e ca și făcută. O să iau banii și, din pragul ușii, o să-i zic: „Ești atât de bună, vecină, să-i ții de urât acestui domn?" Dacă se ridică, e de rău, dar dacă rămâne locului, ne-am ales cu încă un pas. Am să mă întorc degrabă, cu târguielile, am să aștern masa și o s-o chem întâi pe ea: „Lasă puțin lucrul, vecină, și vino să bem un păhărel, în sănătatea acestui bărbat". De s-o nimeri s-o apuce frica să șadă la o astfel de masă și-și ia tălpășița, n-avem încotro. Se poate și să zică din gură nu, dar nici gând să se retragă și atunci e numai bine, am câștigat al optulea pas. O lăsăm să bea bine și, mai înainte ca ea să aducă vorba de plecare, o să vă amintesc că băutura e pe sfârșite și o să vă îndemn să mai dați un rând. Dumneavoastră mă veți ruga să mai cumpăr, pe lângă băutură, și ceva fructe și îmi veți da bani pentru toate. Eu o să vă îndeplinesc dorința și o să ferec poarta, încuindu-vă pe amândoi înăuntru. Dacă ea o să sară de pe locul ei, cum că nu mai poate cu niciun preț zăbovi, nu mai e nicio nădejde. Dar dacă nu arată niciun semn de grabă, am făcut și al nouălea pas, adică o să fim la un pas de fericire. Numai că ăsta e pasul cel mai greu de înfăptuit. O să rămâneți cu ea în casă, Mărite Mandarin, și o să fie nevoie să-i șoptiți vorbe dulci. Să nu care cumva să vă purtați grosolan, să treceți la atac și să puneți mâna pe ea, că dați peste cap totul și vina o să fie numai a voastră! Mai întâi o să răsturnați jos de pe masă, cu mâneca robei, ca din nebăgare de seamă, bețișoarele[67] și când o să le culegeți de acolo, o ciupiți ușor de picior. Trag nădejde să nu se supere și să nu ajungă să vă certe, sculându-se mânioasă în picioare, că altfel oricât aș îmbuna-o eu, treaba e ca și stricată. Însă se poate să nu sufle niciun cuvințel și atunci înseamnă că v-a căzut în plasă. Ei bine, Mare Mandarin, cum mă veți răsplăti pentru planul ăsta al meu, gândit de-a fir a păr? Sunt zece pași, cu toul.

Ximen Qing ascultă fremătând de bucurie vorbele femeii și spuse:

— Cu toate că nu pare adus de la Templul Ling Yan, planul tău, mătușico, nu e rău deloc!

— N-o să vă faceți că uitați de cei zece liang de argint?

— Odată ce izbutesc să pun o coajă de mandarină în gură, nu pot să uit de lacul Dongting. Dar când pui planul în faptă, mătușă?

— Acum mergeți liniștit acasă. Eu o să trec chiar astăzi pe la ea, pentru

calendar, înainte de întoarcerea lui Wu Da și o să caut s-o câștig de partea mea. Trimiteți-mi cât mai degrabă materialele făgăduite, să nu pierdem timpul de pomană!

— E doar în interesul meu, mătușă, cum o să pierd așa ceva din vedere?

Ximen Qing își luă rămas bun de la bătrâna Wang. De la ceainărie o porni întins și cumpără cele trei mătăsuri și materiale de bumbac curat ca apa, apoi îi ceru lui Dai An să le ducă patroanei. Aceasta le primi cu brațele deschise și lăsă sluga să plece.

Îndată ce se află în mâini cu materialele, bătrâna se furișă pe poarta din spate și merse țintă acasă la Wu Da. Lotus de Aur o primi cum se cuvine, invitând-o în odăile de sus, să mai stea de vorbă.

— N-ai mai dat pe la sărăcia mea de prăvălie să bei un ceai! se prefăcu bătrâna că o dojenește.

— Sunt cam supărată de la o vreme, se scuză tânăra femeie, și n-am mai ieșit.

— Iată de ce am venit, își urmă bătrâna Wang planul. Știu că aveți în casă un calendar și te-aș ruga să mi-l împrumuți puțin, fiindcă aș vrea să aleg o zi norocoasă pentru un croitor.

— Ce-ai de gând să-ți faci?

— Bolile și belelele îmi dau târcoale în ultimii ani, bătrână sunt, fiu-miu mi-e pe unde nici nu-i știu de urmă și tare mă tem că o să mi se întâmple să ajung mai sus decât munții cei înalți și mai jos decât apele cele mai adânci.

— Da' ce-i cu băiatul matale?

— A plecat la drum cu un negustor și uite că nu mai am niciun semn, de atâta amar de vreme. Mă tot gândesc la el, zi și noapte.

— Câți ani are băiatul?

— Șaptesprezece ani.

— Și de ce nu-i găsești o nevastă? Ai lua-o sub acoperișul tău și ți-ar trece zilele mai ușor.

— Drept e ce-mi spui. Stau singură-cuc în casă și apoi parcă tot ar fi mai bine cu o noră. Când s-o întoarce fi-miu, o să-l leg de o soață și gata! Așa, uite-mă o biată babă, vai și vai, dacă ai ști cât mai tușesc, noapte și zi, și în ce chinuri mă zgudui uneori de mi-e groază că mă rup în bucățele, iar de dormit deloc nu pot. De-aia mi-am și zis că n-ar fi rău să-mi fac singură veșmântul de înmormântare. Am avut și ceva noroc că un om bogat, care și-a făcut obiceiul de a lua ceaiul la mine în prăvălie, văzându-mă doborâtă de boală, mi-a cumpărat și mătase și albitură de bumbac. Mă știe de mult. Pe mine mă chema când i se îmbolnăvea cineva în casă și tot pe mâna mea se lăsa când avea nevoie de slujnice sau de vreo concubină. Materialele de care îți zisei stau la mine, necusute, de mai bine de un an. Mi-o fi venit vremea, că anul ăsta nu mă simt deloc în apele mele, apoi avem și o lună în plus[68], iar prea ținută de treburi nu sunt și, ce m-am gândit, ia să mă-ngrijesc eu să mi le fac! Dar ce crezi, croitorii sunt și ei luați cu ale lor și nu mai văd cum o să mă descurc!

— Mi-e teamă că nu mă prea pricep, spuse Lotus de Aur, zâmbind, altfel,

săraca de mine, n-am cine știe ce treabă și ți le-aș lucra eu.

Bătrâna râse, sigură pe ea.

— Dacă te-ai apuca de ele, cu mâna ta de aur, apoi sunt încredințată că și moartă oi fi împăcată! Am eu știre prea bine că ești o cusătorească neîntrecută, dar nu cutezam să te rog!

— De ce nu le-aș coase? Acum, că ți-am făgăduit, mă voi pune pe lucru. Ia calendarul și cere-i cuiva să-ți aleagă o zi cât mai prielnică pentru a începe munca.

— Crezi cumva că nu știu și că ai citit toate cărțile vechi de poezie și de teatru? Ce rost are să mai umblu pe la altcineva?

Lotus de Aur se bucură.

— N-am mai studiat de copilă, se lăsă ea cu greu.

— Bine, bine, eu, oricum, îți sunt îndatorată.

Lotus de Aur luă calendarul în mână, îl răsfoi și spuse:

— Mâine e zi rea și nici poimâine nu e bună. Abia de răspoimâine e îngăduit să te apuci de treburi noi.

Bătrâna Wang îi luă calendarul și îl agăță, la loc pe perete, lămurind-o:

— Eu zic că dacă ai de gând să mă ajuți, tu o să fii norocul meu și n-am nevoie de nicio alegere! Am mai întrebat pe cineva și mi-a spus că mâine e zi rea. Dar mie nici că-mi pasă!

— Pentru haine de înmormântare e chiar mai bine să alegi o zi neprielnică, adăugă tânăra femeie.

— De vreme ce te învoiești, vino mâine la mine, că avem mai mult loc.

— De ce nu aduci materialele aici? se miră Lotus de Aur.

— Îmi place să te văd lucrând și n-aș vrea să las casa singură, replică ea.

— Dacă-i pe-așa, o să vin mâine, numaidecât după prima masă.

Bătrâna mulțumi din inimă, coborî și se întoarse acasă. Seara, trimise vorbă lui Ximen Qing ca a treia zi să treacă negreșit pe la ceainărie. Noaptea se scurse în liniște.

A doua zi, în zori, bătrâna Wang făcu curat și rândui casa, pregăti ace și ață, fierse apă pentru ceai și își aștepta vizitatoarea. După ce Wu Da luă masa de dimineață și ieși cu cobilița pe umăr, nevastă-sa trase storurile la ferestre, o povățui pe Iasomia să aibă grijă de casă și trecu, prin ușa din dos, la vecina Wang. Bătrâna se arătă nespus de bucuroasă, o invită pe tânăra nevastă să se așeze cât mai în voie și îi prepară pe loc un ceai tare, din nuci și semințe de pin, dându-i-l să-l bea. După ce curăță masa și aduse materialele, Lotus de Aur îi luă măsurile, făcu croiala și se apucă de cusut. Bătrâna stătea alături, privind-o, și nu mai contenea cu laudele:

— Ce pricepută ești! Am trăit aproape șaptezeci de ani, dar n-am avut fericirea să întâlnesc o meșteră mai mare. Degetele tale sunt o minune, nu alta!

Pe la ora prânzului, bătrâna pregăti de mâncare și de băut și o pofti pe tânăra sa vecină la masă. După-amiază, Lotus de Aur cusu până se înseră, strânse lucrurile cu grijă și se înapoie la ea. Chiar atunci intră și Wu Da, cu

coşurile sale şi nevasta se grăbi să tragă obloanele la ferestre. Observând roşeaţa din obrazul femeii, Wu Da se bucură.

— Ai fost undeva?

— M-a rugat vecina să-i cos hainele de înmormântare. Prânzul l-am luat la ea.

— E bine că o ajuţi, dar nu mai mânca de la ea. Acum e rândul nostru să facem cinste. Mâine, când te duci să coşi, ia ceva bani la tine şi plăteşte tu prânzul. E o vorbă că ruda cea mai apropiată nu face cât un vecin de treabă. Să nu-şi piardă bunele sentimente pe care le are faţă de noi. Dacă nu te lasă să o ospătezi tu, atunci ia lucrul la noi acasă.

Nevasta nu zise nimic şi seara trecu în linişte.

A doua zi, după gustarea de dimineaţă, imediat ce Wu Da îşi agăţă coşurile de cobiliţă şi plecă, bătrâna Wang se ivi să o ia la ea pe Lotus de Aur. Aceasta o urmă, scoase lucrul şi începu să coasă, în vreme ce bătrâna Wang puse de ceai. Spre prânz, tânăra nevastă scoase din mâneca largă a veşmântului său trei sute de bănuţi de aramă şi i se adresă gazdei:

— Mătuşico, ia banii ăştia şi cumpără ceva de-ale gurii.

— Vai de mine! De unde şi până unde una ca asta? Baba te-a chemat la ea să-i munceşti şi tot tu să cheltui bani? Dacă aş primi, aş înghiţi cu noduri!

— Bărbatul meu m-a sfătuit, spuse Lotus ca o scuză. Dacă mă consideri o străină, mi-a zis să-ţi lucrez acasă la noi.

— Bărbatul tău pune preţ pe lucruri de nimic! Dar dacă ţii morţiş, uite, iau banii!

De teamă să nu-i fie dat planul peste cap, bătrâna mai puse ceva bani de la ea şi plecă să cumpere mâncare şi băutură din cele mai alese, pentru a întinde o masă pe cinste.

Acum, luaţi aminte, dragi cititori[69]: nicio femeie pe lumea aceasta, oricât de inteligentă ar fi ea, nu este în stare să reziste în faţa unor mici nimicuri şi nouă din zece se vor lăsa prinse în plasă!

Bătrâna, după ce aranjă pe masă băutura de preţ, felurile de bucate de soi şi dulciurile, o îndemnă pe Lotus de Aur să ospăteze cu ea. Apoi lucrară şi, spre seară, bătrâna slobozi din nou o mulţime de vorbe linguşitoare în semn de recunoştinţă.

Nu vom intra în toate amănuntele. În cea de a treia zi, cum îl văzu pe Wu Da pornind în oraş, bătrâna Wang îşi făcu apariţia pe intrarea din dos a curţii, strigând mieros:

— Baba e iar la pragul tău, vecină!

— Vin îndată! răspunse de la catul de sus Lotus de Aur.

Plecară împreună, Lotus de Aur întinse lucrul, iar bătrâna Wang turnă ceaiul. Se înţelege că au lucrat ca şi de celelalte două dăţi până la ora prânzului.

Ximen Qing aşteptase ca pe jeratic cea de a treia zi. Se îmbrăcase îngrijit, alegându-şi o robă elegantă şi pălărie nouă, luase cu el trei sau cinci liang de argint şi, fluturând evantaiul pictat, placat în aur, o apucase agale spre

cartierul apusean al orașului. Ajuns în fața ceainăriei, tuși și apoi strigă:

— Nu ne-am văzut de multă vreme, mătușă Wang!

— Cine mă cheamă? se chiorî patroana prin deschizătura ușii.

— Eu sunt!

Bătrâna ieși, holbându-se la drumeț, apoi izbucni în râs:

— Mă miram eu cine putea să fie! Ați căzut taman bine, Mărite Mandarin. Poftim înăuntru! zise bătrâna și îl trase de mânecă după ea. Dumnealui este dregătorul cel cu inimă bună care mi-a cumpărat mătasea, i-l prezentă ea lui Lotus de Aur.

Ximen Qing rămase cu privirea pironită la tânăra nevastă, la părul ei învolburat, ca norii pe timp de furtună, la buzele ei aprinse, de culoarea rubinului, și la chipul proaspăt și fraged ca primăvara. Lotus de Aur era înveșmântată într-o bluză albă și o fustă de culoarea piersicii coapte. În sus purta un pieptar albastru-închis. Când îl văzu, își coborî ochii în pământ.

Ximen Qing se apropie de ea și o salută până la pământ. Femeia lăsă lucrul din mână și făcu o plecăciune și mai adâncă.

— Cu greu aș fi găsit asemenea materiale de calitate, cum mi-ați dăruit dumneavoastră, Mărite Mandarin. Le-am ținut în casă un an și mai bine înainte de a le croi. Acum îi sunt îndatorată acestei vecine, care a primit de bunăvoie să mi le coasă. E neîntrecută la cusut și broderie, lucrează minunat și strâns, ca puțini meșteri. Vino aici și privește, Mărite Mandarin!

Ximen Qing luă lucrul în mână și, mut de admirație, îngăimă:

— Doamna aici de față coase atât de frumos, de parcă ar fi o zeiță!

— Râdeți de mine, domnule, șopti Lotus de Aur, coborând iar privirile.

— Îmi vine greu, dar aș îndrăzni să te întreb, mătușico, a cui nevastă este această doamnă?

— Nu ghiciți?

— Cum aș putea ghici?

— Vă rog să-mi onorați casa și să luați loc, Mărite Mandarin! Vă voi spune îndată.

Ximen Qing se așeză în fața tinerei neveste.

— Vă amintiți că, într-o bună zi, când ați trecut pe strada noastră, v-a căzut din senin ceva în cap?

— Oh, așadar, iată cine m-a lovit atunci; dar asta nu lămurește a cui nevastă este tânăra doamnă.

— Nepriceputa de mine, v-am pricinuit atunci o lovitură, din lipsa mea de îndemânare, spuse Lotus de Aur, cu un zâmbet, înclinându-se. Vă rog să nu fiți supărat!

— Cum aș îndrăzni? se repezi Ximen.

— Ei, ce mai încolo și încoace, ea este vecina mea și nevasta lui Wu Da.

— Acum înțeleg.

Atunci bătrâna Wang se întoarse către Lotus de Aur.

— Știți cine este acest domn, vecină? o întrebă.

— Nu, veni răspunsul.

— Acest mandarin este unul dintre oamenii de vază ai județului, bun prieten cu magistratul, și se numește Marele Mandarin Ximen. Are acasă zece mii[70] de șiraguri de arginți și este proprietarul farmaciei de lângă Yamen. La el, aurul stă grămezi peste grămezi învârfuite până la Steaua Polară, iar orezul putrezește în hambare. În casa lui, tot ce e galben e din aur, ce este alb e făcut din argint, iar ce este rotund este înfrumusețat cu perle din mare; peste tot briliantele îți iau ochii, iar coarnele de rinocer și colții de fildeș te uimesc. Eu i-am pețit nevasta, pe fiica căpitanului Wu, o femeie sclipitoare. Apoi se întoarse spre Ximen Qing: De ce n-ați mai trecut pe la mine să beți câte un ceai?

— Zile întregi am fost prins cu măritișul fetei mele și n-am mai avut vreme.

— Cu cine se mărită? De ce nu m-ați luat pe mine pețitoare?

— O dau după o rudă a generalului Yang, comandantul trupelor împărătești din capitală. Tânărul se numește Chen Jingji și are numai șaptesprezece ani, e încă învățăcel. Să nu-mi bagi vină că n-am apelat la serviciile dumitale. Ei au trimis o femeie, Wen, după acte, și cum nu mai era mare lucru de făcut, am folosit-o și noi pe Xue, florăreasa casei. Au aranjat amândouă totul. În curând vom organiza o mică petrecere pentru fiica mea și, dacă poți veni, te invit cu multă plăcere, mătușă.

— Glumești, Mărite Mandarin! Pețitoarele sunt niște cățele ordinare. Dacă au pus totul la cale între ele, fără să-mi ceară vreun sfat, acum, când mâncarea așteaptă să fie mâncată, ce rost are să-mi bag botul și eu? Vorba veche: cei din aceeași branșă se păruiesc de cât se prețuiesc! O să stau deoparte până ce fata pășește pragul porții și abia atunci o să trec și eu într-o zi cu niște daruri. Asta-i tot ce mai pot să fac, să nu zic că am rămas cu totul pe dinafară.

Cei doi au urmat să tăifăsuiască în felul acesta, bătrâna lăudându-l peste măsură pe Ximen Qing, iar bărbatul răspunzându-i cum îi venea la îndemână. Cu privirile plecate, Lotus de Aur a cusut mai departe la lucrul său de mână.

Capitolul IV

Ximen Qing băgase de seamă valul de pasiune care o cuprinsese pe Lotus de Aur și îi părea rău că nu putea fi a lui chiar în momentul acela. Bătrâna Wang merse și aduse două cești cu ceai. Îi oferi una lui Ximen și alta vecinei, îndemnând-o:

— Bea o ceașcă de ceai împreună cu binefăcătorul meu, vecină.

Tânăra femeie furișă câteva ocheade spre străin și își trecu mâna peste față. De acum, Ximen Qing fu sigur că deja câștigase cinci puncte. Obiceiul pământului este că ceaiul apropie oamenii, iar băutura îi unește.

— Dacă n-ați fi venit din întâmplare, Mărite Mandarin, n-aș fi cutezat să vă chem eu însămi. Primul noroc a fost că ați trecut pe la mine și al doilea că ați ales momentul potrivit. Știți proverbul: un oaspete nu stinghерește două gazde. Dumneavoastră ați cumpărat mătasea, vecina mea se spetește cu lucrul – iată

adevăratele gazde! Dacă drumurile nu vi s-ar fi încrucișat, cine știe dacă aș fi izbutit s-o aduc aici pe această nevastă. Fiți gazdă în locul meu, Mărite Mandarin, și oferiți niște bani să cumpăr cele de trebuință pentru un ospăț pe cinste cu tânăra nevastă!

— Bietul de mine, nici nu știu dacă am luat vreun ban de-acasă.

Se scotoci în mâneca largă a robei, scoase un liang, pe care îl întinse bătrânei Wang, cerându-i să-l cheltuiască pe ce-o ști și-o vrea.

— Nu pot primi! îngăimă tânăra nevastă, însă nu se clinti de unde stătea.

Bătrâna Wang apucă banii și o porni spre ieșire.

— Scumpa mea vecină, spuse din prag, ai atâta bunătate și ține-i de urât acestui domn până mă întorc.

— Bine, fie! se învoi Lotus de Aur și rămase cu el.

Bătrâna plecă, lăsându-i împreună pe Ximen Qing și pe Lotus de Aur în casa sa. Bărbatul o sorbea din ochi pe tânăra nevastă. Ea îl privea pe furiș din când în când, prefăcându-se preocupată de lucru. Destul de curând, proprietăreasa se întoarse cu o gâscă gata preparată, rață prăjită, mai multe soiuri de carne, pește și fructe scumpe, delicate. Aranjă bucatele pe platouri întinse și le orândui pe masă.

— Oprește lucrul, vecină, strigă baba, să ne ospătăm un pic.

— Ospătează-te dumneata cu Marele Mandarin, din partea mea nu se cade, răspunse Lotus de Aur.

— Masa este dată în cinstea ta, cum poți zice una ca asta? se supără bătrâna, așezându-le tacâmuri în față.

— Mătușico, rosti Ximen, după ce băutura fu turnată fiecăruia în parte, o rugați pe această tânără doamnă să bea cu mine câteva pahare?

— Umila mea persoană nu rezistă la băutură, se scuză Lotus de Aur și mulțumi pentru poftire.

— Ba eu știu că ții la băut, nu se lăsă bătrâna Wang.

Atunci Lotus de Aur ridică paharul și închină spre ceilalți, urându-le fericire înmiită.

Ximen Qing luă bețișoarele în mână.

— Mătușico, spuse, roagă din partea mea pe această tânără doamnă să guste măcar din bucate.

Bătrâna alese câteva bucăți și le puse în farfuria vecinei. După ce goliră trei rânduri de pahare, după datină, bătrâna ieși să mai încălzească băutura.

— Mi-e greu să întreb, câte primăveri are doamna?

— Douăzeci și cinci, răspunse Lotus de Aur, plecând privirile.

— Aveți vârsta doamnei mele. Și ea e născută în anul care stă sub auspiciile dragonului, în ziua a cincisprezecea a lunii a opta.

— Comparați cerul cu pământul, strivindu-mă!

— Vecina mea este plină de calități. Deșteaptă, subțire, coase și brodează ca nimeni alta și, pe deasupra, știe despre toate școlile filosofice și scrie frumos, o lăudă baba, aflată în odaia alăturată, pe Lotus de Aur.

— Unde aș putea afla și eu una ca ea? se văicări Ximen.

— Să nu cumva să cad în păcat, Mărite Mandarin, interveni bătrâna, întorcându-se cu băutură fierbinte. Dar din toate femeile de sub acoperișul vostru, nu e una care să-i fie pe potrivă!

— Chiar așa stau lucrurile, întări bărbatul, și ar fi încă multe de spus. Soarta a fost nemiloasă cu mine și nu mi-a scos în cale o asemenea minune.

— Prima dumneavoastră nevastă a fost o femeie rară! oftă baba.

— Niciun cuvânt mai mult, te rog, ceru Ximen. Dacă ar mai trăi, lucrurile ar fi altfel. Casa îmi e acum fără stăpână și de aceea toate merg de-a-ndărătelea . Am trei, sau cinci, sau șapte oameni în subordine, pe care îi hrănesc, dar care nu-și văd de îndatoririle lor.

— Am și uitat, se văită bătrâna. Oare de câți ani sunteți fără nevastă?

— Îmi vine greu să vorbesc despre acest lucru. Prima nevastă se chema Chen și cu toate că se trăgea din oameni umili, era cum nu se poate mai înzestrată. Se îngrijea de toate în gospodărie. Din nefericire, s-a prăpădit, uite, de trei ani de zile. Anul acesta mi-am luat o nouă soață, dar e cam bolnăvicioasă și nu se ocupă aproape de nimic, iar treburile casei merg alandala. Din această cauză, îmi iau mereu lumea în cap, fiindcă ori de câte ori sunt între ai mei îmi ies din fire!

— Să ierte Marele Mandarin vorba proastă a ăstei nepricepute babe, dar nici întâia nevastă și nici a pe care o țineți acu pe lângă dumneavoastră nu aveau ele mâinile de aur ce le are tânăra vecină la lucrul cu acul și-apăi nici nu se puteau lăuda cu atât vino-ncoa.

— Niciuna din favoritele mele nu are ceva din înfățișarea acestei grațioase neveste.

— Dar ce mai ziceți de casa de pe strada Răsăritului? De ce nu mă chemați acolo la o ceașcă de ceai?

— Te referi la cântăreața Zhang, Primăvara Încântătoare?[71] Ea a fost doar o iubire trecătoare și nu mă mai interesează câtuși de puțin.

— Fie, încuviință bătrâna. Dar legătura cu Delicata Li e de durată, n-aveți ce zice!

— Am dus-o acasă și dacă o să-mi convină, s-ar putea s-o legitimez pe ea ca primă nevastă.

— Cu Zhuo Pierduta cum v-ați avut? nu se lăsă bătrâna.

— Să nu mai vorbim de ea. Am luat-o și pe ea în casă, am făcut-o a treia mea nevastă și de curând s-a îmbolnăvit subit și a murit.

— Sărăcuț de sufletul ei! Dar dacă aș găsi eu o femeie așa ca vecina mea, să fie pe placul Marelui Mandarin, și v-aș căuta cu ea acasă, n-aș face o boroboață?

— Nu mai am nici tată, nici mamă. Îmi sunt propriul meu stăpân. Cine s-ar împotrivi hotărârii mele?

— Am zis și eu așa, o vorbă-n vânt! Unde aș putea să nimeresc o femeie după placul vostru?

— Trebuie să fie una. Îmi blestem soarta că n-am avut un dram de noroc la neveste!

Bătrâna Wang a urmat să pălăvrăgească astfel cu Ximen Qing, pentru o bună bucată de vreme.

— Am băut şi băut şi uite că iar am gătat băutura, exclamă bătrâna la un moment dat. Oare să mă reped să mai aduc o oală?

Ximen Qing scormoni în pungă[72]. Mai avea trei-patru liang de argint, pe care îi întinse bătrânei.

— Ia-i, mătuşico, târguieşte ce e nevoie şi păstrează restul.

Bătrâna mulţumi şi se ridică. Lotus de Aur lăsă ochii în jos, rămânând pe loc. Bătrâna luă banii şi porni spre uşă.

— Mă duc să cumpăr o ulcică de băutură, şopti bătrâna cu faţa numai zâmbet. Te rog, vecină, ţine-i de urât acestui Mandarin. Dacă mai e ceva licoare pe fundul vasului, încălzeşte-o şi turnaţi-vă câte un păhărel. O să merg taman pe strada Răsăritului. Acolo au băuturi foarte bune, dar drumul o să-mi ia ceva timp!

Auzind vorbele bătrânei, Lotus de Aur îi zise să nu mai plece, fiindcă ea şi aşa nu mai poate bea.

— Oh, vecină! Marele Mandarin nu-i un străin, iar tu nu faci niciun rău. De ce să-ţi fie teamă să mai bei un păhărel cu el?

Lotus susţinu că nu mai bea, dar nu se urni din loc. Bătrâna trase uşa după ea şi o încuie pe dinafară, lăsându-i pe cei doi tineri înăuntru.

Rămaşi singuri, Lotus de Aur se ridică, trase scaunul mai într-o parte şi se aşeză la loc pe el, aruncând spre bărbat priviri furişe. Ximen stătea în faţa ei, învăluind-o lacom cu privirea.

— Cred că am uitat să întreb care este cinstitul vostru nume? se interesă el.

Femeia îşi puse capul în piept şi răspunse surâzând:

— Mă cheamă Wu.

Ximen Qing se făcu a nu fi priceput.

— Tu, deci.

Tânăra nevastă întoarse capul spre el şi întrebă în glumă, cu voce murmurată:

— Să înţeleg că sunteţi slab de auz?

— Mda, uitasem. Te cheamă Wu, râse Ximen, trecând la un limbaj mai familiar. La noi, în Qinghe, sunt puţine familii numite Wu. E unul care vinde plăcinte prin centru, Ding Cât o Şchioapă, pe el îl cheamă Wu. Wu Da, mi se pare. Sunteţi neamuri?

La auzul acestor cuvinte, femeia se înroşi toată.

— E soţul acestei sclave, şopti şi plecă iar capul, zâmbitoare ca mai înainte.

Ximen stătu multă vreme tăcut, dus pe gânduri. Chipul său nu exprima niciun sentiment.

— Nu aţi greşit cu nimic. De ce aveţi aerul că sunteţi vinovat?

— Mi-am zis că te-am supărat.

Ximen Qing vorbi multă vreme, de una, de alta, uneori mai răspicat, alteori abia auzit. Cu privirile plecate, Lotus de Aur îşi făcea de lucru cu poalele

fustei, sucindu-le, își mototolea și-și mușca ușor cu dinții mânecile bluzei, trăgând cu coada ochiului la el. La un moment dat, încălzindu-se, bărbatul își dezbrăcă roba din mătase verde.

— Te deranjez rugându-te să-mi așezi roba aceasta pe pat?

Dar femeia nu-l luă în seamă, frământând mai departe mâneca bluzei, apoi îi râse în nas:

— Vă sunt cumva brațele neputincioase, de aveți nevoie de ajutorul altcuiva?

— Dacă nu puteți face acest gest pentru neînsemnata mea persoană, o să mi-o pun singur deoparte.

Întinse mâna peste masă, să așeze roba pe pat și, cu bună intenție, împinse jos un bețișor. Ca un făcut, bețișorul se rostogoli la picioarele tinerei neveste. Bărbatul turnă mai întâi de băut și îi întinse femeii paharul plin, dar ea păru că nici nu-l vede. Atunci el se arătă dornic să-i pună niște legume în farfurie și căută bețișoarele, dar unul era de negăsit. Lotus de Aur căută cu privirile pe podea și împinse cu piciorul bețișorul de pe jos.

— Nu-i acesta? râse amuzată.

Ximen Qing se sculă, ocoli masa și veni lângă ea.

— Acesta e, confirmă, lăsându-se în genunchi, dar nu luă bețișorul, ci o ciupi de vârful piciorului, vârât în pantoful din pânză brodată.

— Am să strig, dacă te arăți așa de rău! spuse ea, mai mult râzând.

— Ai milă de mine! ceru el.

— Cum îndrăznești? Am să te plesnesc peste față! strigă ea.

— Prea bine! acceptă. Dacă îmi voi găsi sfârșitul sub loviturile tale, voi muri fericit.

Fără să-i mai lase timp să se împotrivească, bărbatul o prinse în brațe, o urcă în pat și se întinse lângă ea. Apoi se dezbrăcară, drăgostindu-se. Dar nu vom intra în amănunte.

Peste puțin, bătrâna Wang împinse ușa cu putere și intră în casă, minunându-se, pocnindu-și palmele, înciudată, de parcă nu-și credea ochilor.

— Bun lucru mi-ați mai făcut! șopti.

Ximen Qing și Lotus de Aur se speriară de-a binelea.

— Așa, bravo ție! îi zise tinerei neveste. Te-am poftit la mine să-mi coși hainele de înmormântare, iar nu să-mi faci una ca asta! Dacă află Wu Da, bărbatu-tău, o să cadă pe capul meu mai mare buclucul. Mai bine mă duc și-i povestesc eu, cu gura mea, ce s-a întâmplat!

Și se întoarse, dând să plece, dar Lotus de Aur o prinse de șorț. Cu fața aprinsă de rușine și cu ochii în pământ, abia îngăimă un cuvânt de scuză.

— Atunci să-mi făgăduiți amândoi că, începând din ziulica asta, ori de câte ori Wu Da o pleca de acasă, aveți să vă întâlniți aici. O să te chem uneori mai din vreme, vecină, alteori mai târziu, dar să nu care cumva să nu-mi vii, că atunci mă-nfățișez drept lui Wu Da și-i dezvălui totul!

Aflată într-o stare greu de descris, Lotus de Aur nu suflă o vorbă, dar baba îi dădu ghes.

— Ce-i cu tine de nu-mi răspunzi?

— O să vin, şopti Lotus, înălţând privirile spre ea.

— Mărite Ximen Qing, i se adresă apoi bărbatului bătrâna Wang, să nu care cumva să nu recunoaşteţi că nu au fost îndeplinite cele zece puncte. Şi nici să nu mă lipseşti de ce mi se cuvine. Dacă ai să-mi faci una ca asta, am să merg la Wu Da.

— Fii pe pace, n-am să uit, promise Ximen.

— Eu în zisele voastre nu pun crezământ decât dacă vă daţi unul altuia câte un zălog, care să fie mărturia adevăratelor voastre sentimente.

Ximen îşi smulse un ac de aur din păr şi i-l prinse lui Lotus în pletele ei învolburate ca norii. Femeia şi-l scoase şi-l băgă în mâneca[73] hainei, de teamă să nu-l observe Wu Da. Dar ea nu prea ştia ce să-i ofere în schimb bărbatului şi bătrâna Wang îi scormoni prin mânecă şi află acolo o năframă albă de Hangzhou, pe care i-o trecu lui Ximen. Băură împreună câteva pahare. Ziua era pe sfârşite.

— Eu trebuie să mă înapoiez la mine, spuse Lutus de Aur, ridicându-se.

Despărţindu-se de bătrâna Wang şi de Ximen, Lotus se furişă acasă pe uşa din dos şi merse direct să tragă obloanele. Chiar atunci Wu Da îşi făcu apariţia.

— A fost bine? i se adresă bătrâna lui Ximen, când rămaseră singuri.

— Nemaipomenit! Îţi sunt recunoscător, mătuşă!

— N-o să uitaţi ce mi se cuvine? insistă ea.

— Cum ajung acasă, pun pe cineva să vină cu arginţii, promise bărbatul.

— Ochii mei zăresc steagurile victoriei şi urechile-mi aud veşti grozave. Trag nădejde să-mi trimiteţi banii înainte de-a mă afla ţeapănă pe năsălie.

Ximen nu-şi mai încăpea în fire de bucurie. Văzând că strada e pustie, îşi trase un văl peste ochi şi se îndepărtă în grabă. Ne vom opri şi noi aici.

Începând din ziua aceea, Lotus de Aur se strecura în fiecare zi în casa bătrânei Wang şi petrecea acolo cu Marele Mandarin. Din bătrâni e zicala: veştile bune nu ajung să treacă nici pragul, pe când cele rele se răspândesc ca vântul pe mii de li[74]. În doar două săptămâni toţi vecinii aflaseră întreaga tărăşenie, numai Wu Da nu bănuia nimic.

Aici, firul poveştii se despică în două.

În oraş trăia un copilandru de vreo cincisprezece-şaisprezece ani, pe numele de familie Qiao. Se născuse la Yunzhou şi pentru că tatăl său fusese unul dintre oamenii garnizoanei militare de acolo, i se spusese Yunge[75]. Acum îşi ducea traiul împreună cu bătrânul său tată. De la o vârstă crudă flăcăiandrul se arătase fără pereche de isteţ şi descurcăreţ şi vindea fructe proaspete prin cârciumile din preajma *Yamen*-ului. Ximen Qing însuşi îi dădea deseori, de la el, ceva bănuţi. Într-o zi, băiatul îşi umplu panerul cu pere-zăpadă[76] şi se apucă să-i afle urma Marelui Mandarin.

— Yunge, dacă îl cauţi pe Ximen, ai putea să-l întrebi pe oricine dintre noi unde e vârât, se auzi strigat dintr-un grup de flecari.

— Şi dacă am să te rog cu dinadinsul să-mi spui dumneata, unchiule?

îndrăzni băiatul.

— Bagă la cap, ţâncule! Ximen al tău e în mare dragoste cu nevasta lui Wu Da, plăcintarul, şi aleargă zi de zi pe strada Apusului, la ceainăria babei Wang. Pun rămăşag că şi acum tot acolo e. Tu eşti copil şi poţi intra în casă, oricum nu-ţi ţine nimeni calea.

La aceste cuvinte, băiatul mulţumi, ridică panerul încărcat cu pere şi o porni iute la drum, năvălind ca vârtejul peste bătrâna Wang.

Aceasta era aşezată pe un scăunel, chiar în uşă şi torcea. Yunge lăsă jos panerul, se uită la ea şi o salută cuviincios.

— Ce treabă te aduce pe la mine, Yunge? întrebă femeia.

— Am nevoie de Marele Mandarin, ca să-mi dea treizeci sau cincizeci de bănuţi, pentru hrana lui taică-meu.

— Care Mare Mandarin? se minună bătrâna.

— Las' că ştii matale prea bine de cine zic eu. Omul ăla.

— Bine-bine, dar omul ăla, Mare Mandarin, sau cine o fi el, are un nume, nu?

— Numele lui e alcătuit din două semne.

— Ce semne?

— Văd că-ţi arde de glume! Eu am două vorbe pentru Marele Mandarin Ximen.

Băiatul dădu să treacă dincolo de prag, dar bătrâna îl opri:

— Unde te duci, maimuţoiule? Cum dai buzna în casa oamenilor?

— Intru numai să arunc o privire şi plec.

— Stai, putoare mică, ce să caute Ximen al tău la mine în casă?

— Nu te lăcomi să te înfrupţi doar matale, lasă-mi şi mie ce pică, măcar! Ştiu tot!

— Ce ştii, mă, pungaşule? îl ocărî bătrâna.

— Cine vorbeşte! Iapa care dă cu copita să toace zarzavatul din oală! Nu laşi să-ţi scurgă nici zeama. Când o să-i zic de trebişoară, vedem noi atunci ce mutră o să facă nea plăcintarul!

Auzindu-l, bătrâna simţi că-i crapă fierea în ea. Un val de mânie îi încleştă inima.

— Mă scârnăvie, maimuţoiule, ce cauţi aici să-mi murdăreşti casa?

— Oi fi eu maimuţoi, dară dumneata eşti o codoaşă bătrână!

Bătrâna îşi înfipse mâna în el şi-l plesni de două ori peste cap.

— De ce dai în mine? ţipă băiatul.

— Mă pungaşule şi hoţule, mai ai şi glas? Acu îţi rup urechile!

— N-ai ce face, scorpion veninos, de te dai la mine?

Dar bătrâna Wang nu-l mai ascultă şi cărându-i la pumni peste cap, îl împinse până în stradă, unde azvârli cu panerul cu pere după el. Fructele se revărsară pe jos şi se rostogoliră câte patru aici, cinci colo, pe tot mijlocul străzii. Băiatului nu-i mai rămase decât să blesteme, să bocească şi să se apuce să-şi strângă perele din drum.

— Stai, tu, stai, scorpie bătrână, îngăimă el printre sughiţuri, arătând cu

degetul spre ceainărie, să nu-mi zici mie pe nume dacă n-o să te dau de gol și o să te trezești cu șandramaua ta la pământ, ca să te saturi de bani.

Băiatul își luă coșul și o zbughi pe străzi, în căutarea lui Wu Da.

Capitolul V

Cu inima clocotind de furie și de neputință, Yunge făcu vreo două ocoluri și se pomeni față în față cu Wu Da care își ducea coșurile cu plăcinte pe umeri, îndreptându-se spre casă. Băiatul se opri locului și strigă de departe:

— De când nu te-am mai văzut, te-ai pus pe trai bun.

— Ce-ți veni, piciule, protestă Wu Da, lăsând jos cobilița de pe umeri. Ăsta-i felul meu, de când mă știu. De ce zici că m-am pus pe trai bun?

— Mai alatăieri am avut nevoie de niște tărâțe și n-am găsit nicăieri. Oamenii mi-au spus că numai la tine aș putea găsi.

— Cum să am eu tărâțe, de vreme ce nu cresc păsări?

— Zici că n-ai, dar cum se face că te-ai rotunjit așa grozav, ca un rățoi îndopat? Dacă te ia unul și te bufnește la pământ, nici că-ți pasă. Poate să te fiarbă și în ceaun și tot nu-ți topește pielea groasă.

— De ce mă iei peste picior, mă, pici nătâng! Nevastă-mea n-a furat bărbatul nimănui și atunci de ce-mi zici mie rățoi îndopat?

— Nu, zău! N-a furat bărbatul nimănui, ci pe-al cuiva anume!

— Ia vino tu cu mine! răcni Wu Da, punând mâna pe el.

— Pe mine mă poți apuca, dar cum faci cu ăla!

— Spune-mi cine e, frățioare, și-ți dau astea zece plăcinte.

— Ce să fac cu ele? Poftește-mă într-o crâșmă să bem ceva și-ți spui tot ce știu.

— Dacă ești în stare să bei, hai cu mine!

Wu Da săltă cobilița pe umeri și îl conduse pe Yunge într-o cârciumă. Acolo, puse coșurile jos, scoase câteva plăcinte, porunci câteva soiuri de bucate și o ulcea cu băutură, îndemnându-și invitatul să se ospăteze.

— Să-mi spui tot ce știi, frățioare! îl îndemnă el.

— Ce atâta zor nevoie mare? îngăduie-mi mai întâi să mănânc pe săturate și o să-ți și spun. Nu te chinui degeaba, că o să te ajut eu să-i înhați.

După ce băietanul înghiți bunătățile, Wu Da nu-l mai slăbi:

— Acum vorbește!

— Dacă vrei să te încredințezi, pipăie-mi cucuiul din creștetul capului.

— De unde îl ai?

— Păi, ascultă cum mi s-a întâmplat. Azi am luat panerul ăsta cu pere și m-am pus să-l caut pe Marele Mandarin Ximen, dar n-am dat de el. Cineva mi-a zis că dau de el în ceainăria babei Wang, pentru că la cotoroanța asta se distrează dumnealui cu nevasta lui Wu Da. Zi de zi e acolo, de dimineață până seara. Eu vroiam să-l văd ca să-i cer niște arginți, dar cățeaua aia de babă nu m-a lăsat să fac un pas în casă, ci s-a pornit să-mi care la pumni în cap.

Vorbele alea pe care ți le-am strigat mai înainte le-am aruncat anume ca să te stârnesc, altfel nu m-ai fi luat în seamă.

— E adevărat tot ce înșiri tu acum?

— Ei, iacătă! Nu ți-am zis eu că ești o târtiță de rață, nu om? Aia doi abia așteaptă ca tu să pleci de acasă și se pun să petreacă în casa babei Wang, iar tu întrebi dacă e adevărat!

— Frățioare, n-am să te mint când ți-oi spune că știu prea bine că nevastă-mea se duce zilnic la bătrâna Wang să-i coasă haine de înmormântare, dar se întoarce cu obrajii roșii. Nevasta dintâi m-a lăsat cu o copilă și asta de-acum o ceartă și o scarmănă cât e ziulica de lungă, ba nici nu-i dă să mănânce. În zilele din urmă am băgat eu de seamă că ceva nu-i a bună cu ea și am cam intrat la bănuieli, mai ales că se holba la mine ca la cine știe ce. Cred că ai dreptate! O să las cobilița la cineva și mă duc de îndată peste ei.

— Ești bărbat în toată firea, dar nu ești bun de nimic, îl bește Yunge. Cățeaua aia de babă e cel mai spurcat om de pe lumea asta. Cum crezi că ai să-i vii de hac? Bărbatul ăla și femeia ta au un semn al lor, secret, și dacă te înfățișezi acolo or să-ți ascundă nevasta, n-ai să dai tu ochii cu ea. Pe urmă, nu uita că Ximen e bine făcut și se bate cu douăzeci ca tine. N-o să fi în stare nici măcar să-l atingi și el o să-ți toarne câțiva pumni buni, ca să te saturi. Bani are, putere are, o să te învinovățească de ceva și o să te târască la judecată. Cum n-ai pe nimeni care să te ajute, o să scoată sufletul din tine.

— Bine ai gândit, frățioare! se minună Wu Da. Ce-aș putea atunci să fac?

— Eu am luat-o zdravăn pe spinare de la baba Wang și, orice-ar fi, vreau să mă răzbun, de aceea o să te învăț cum să le vii de hac. Azi te întorci acasă ca de fiecare dată și ai grijă să nu se simtă că ești supărat. Mâine să nu faci decât vreo câteva plăcinte. Pleci cu ele de acasă așa cum ți-e felul. Eu o să stau la pândă la colțul străzii și dacă văd că apare Ximen, te vestesc. Tu lași undeva coșurile, vii cu mine și te ascunzi, pe aproape. Eu atunci mă duc s-o necăjesc pe cățeaua aia, care iar o să sară să mă snopească în bătaie. O să-mi arunc panerul în mijlocul străzii și o s-o țin pe babă pe loc, bușind-o zdravăn în toate chipurile. În clipa aia tu sari din ascunzătoarea ta și te năpustești în casă, peste cei doi și-i prinzi. Ei, ce zici de planul meu?

— Dacă facem așa, o să suferi și tu, frățioare. Uite, am aici două șiraguri de bani, ți-i dau ție. Mâine să-mi fi dis-de-dimineață în colțul străzii.

Yunge primi banii și câteva plăcinte și plecă. Wu Da plăti cârciumarului, își luă cobilița și o porni iarăși pe străzi, să-și termine de vândut plăcintele, apoi se înapoie acasă. De obicei, Lotus de Aur își boscorodea și își blestema întotdeauna bărbatul, căutând să-l umilisească în fel și chip. Doar în ultima vreme, știindu-se vinovată, se purta ceva mai bine. În seara cu pricina, Wu Da puse jos încărcătura și se purtă ca și cum nu i s-ar fi întâmplat nimic.

— Să-ți cumpăr ceva să bei, bărbate?

— Abia am băut cu niște mușterii, o opri el.

Femeia pregăti cina, mâncară și nu-și mai vorbiră deloc.

A doua zi după ce înghiți ceva, Wu Da nu încărcă panerele decât cu două-

trei tăvi de plăcinte. Cum gândul îi era numai la iubit, Lotus de Aur nu băgă de seamă câte plăcinte pregătise bărbatu-său. Wu Da își aranjă cobilița și merse să-și facă negustoria. Femeia nici nu aștepta să i se îndepărteze bine bărbatul de casă și o zbughi la bătrâna Wang, să-l aștepte nerăbdătoare pe Ximen Qing. În colțul străzii Apusului, din preajma *Yamen*-ului, Wu Da îl zări pe Yunge, stând la pândă, cu panerul în mână.

— Cum e? vru să știe Wu Da.

— E prea devreme, răspunse băietanul. Du-te la ale tale, că trebuie să se ivească și omul nostru. Să te ții pe aproape!

Wu Da se îndepărtă zorit, vându ce vându și reveni curând.

— Când o să mă vezi că azvârl panerul, să alergi într-un suflet în casă, îi aminti Yunge.

Wu Da lăsă cobilița jos și rămase în așteptare. Yunge își luă panerul și intră în ceainărie.

— De ce m-ai bătut ieri, hoașcă și cățea ce ești tu, i se adresă el bătrânei Wang.

Dar baba nu-și mai ieși din sărite, ci numai se ridică de pe scaunul său, întorcându-i la fel:

— Mă, maimuțoiule nătărău, eu n-am nimic cu tine. De ce mă ocărăști așa, din senin?

— Te ocărăsc, hoașcă și cățea, fiindcă ești o codoașă împuțită!

Aceste cuvinte o scoaseră din sărite pe babă și ea începu iar să-l înghioldească.

— De ce dai! strigă Yunge cât putu de tare și aruncă panerul în stradă. Hai, dă, dă acum! o asmuți băiatul, prinzând-o de mijloc și lovind-o cu capul în pântec. Descumpănită, bătrâna ar fi căzut, dacă nu s-ar fi nimerit pe aproape un perete. Yunge atât a așteptat și a țintuit-o numai bine acolo. Numaidecât, Wu Da, ridicându-și pulpanele robei, păși în ceainărie. Bătrâna dădu să-l împiedice pe noul venit, însă Yunge o ținu să nu-i scape și ea abia apucă să-l strige pe Ximen, zbătându-se furioasă.

Lotus de Aur se afla în camera bătrânei Wang, în brațele lui Ximen Qing și, auzind vorbe, se repezi să zăvorască ușa, în timp ce iubitul ei se strecură sub pat. Wu Da se opinti în ușa, dar nu izbuti s-o deschidă și se mulțumi să-i amenințe și să le spună că tare bine le mai șade cu ce făcuseră amândoi acolo.

— Nu ești decât un flecar bun de gură, îl certă Lotus de Aur pe Ximen, împingând din răsputeri în ușă. Te lăudai că ai pumni grozavi, dar la nevoie nu ești bun de nimic. Pe tine și un tigru de hârtie te-ar înghiți de viu!

Vorbele femeii își aveau și ele rostul lor și anume acela de a-l stârni pe ibovnic la luptă. Și într-adevăr, spusele lui Lotus își atinseră ținta, insuflându-i lui Ximen curaj. El se ivi de sub pat, scuzându-se:

— Nu sunt fricos, se justifică, dar mai adineaori n-am știut ce e mai bine de făcut. Apoi deschise brusc ușa, strigând: Stai pe loc!

Wu Da dădu să pună mâna pe el, dar Ximen ridicase deja piciorul și cum Wu Da era scund de statură, primi lovitura chiar în burtă și căzu lat la pământ.

Ximen Qing plecă degrabă, văzând că lucrurile ieșiseră tocmai pe dos de cum aranjaseră, Yunge o lăsă pe bătrâna Wang și o zbughi de acolo. Vecinii îi știau puterea lui Ximen și nu se amestecară, Bătrâna Wang îl ridică pe Wu Da și observând că era galben cum e ceara și vărsa sânge, țipă la Lotus de Aur să vină cu niște apă, ca să-l aducă în simțiri. Apoi cele două femei îl sprijiniră de o parte și de alta și îl purtară, pe poarta din dos, acasă. Îl urcară în camera lui de sus și îl întinseră pe pat. În seara aceea nu s-a mai petrecut nimic.

A doua zi, cum lucrurile păreau împăcate, Ximen Qing se înființă ca și mai înainte la bătrâna Wang și se distră cu Lotus de Aur, așteptând ca bărbatul acesteia să moară. Wu Da nu se sculă din pat cinci zile în șir, iar în acest timp nu fu nimeni lângă el care să-i dea apă să bea sau să-i facă o supă caldă. În fiecare zi își irosea ultimele puteri chemând-o pe Lotus, dar ea nici nu se uita la el. O vedea gătindu-se și plecând de acasă, iar când se întorcea era aprinsă la față și cu poftă nerușinată de viață.

— Dacă îi dai ceva fără știrea mea, ticăloaso, o să am eu grijă de pielea ta! o amenința pe Iasomia, interzicându-i să se apropie de tatăl ei.

Cum să îndrăznească sărmana fetiță să-i dea tatălui său supă sau cel puțin apă să-și umezească buzele? În nenumărate rânduri, Wu Da își pierdu cunoștința de slăbit ce era și de neputința în care se afla, însă nimeni nu-l luă în seamă. Într-una din zile, o chemă pe Lotus mai aproape de el și-i spuse cu voce stinsă:

— Te-ai înhăitat cu un bărbat și te-am prins asupra faptului. Atunci l-ai asmuțit pe ibovnic să mă lovească în pântec. Uite-mă, zac încă aici, nici viu, nici mort, pe când voi petreceți fericiți. Moartea mea nu înseamnă mare lucru și eu n-am nici tăria să mă războiesc cu voi. Fratele meu mai mic, Wu Song, mai devreme sau mai târziu o să se înapoieze. Îi știi firea și află că el nu o să îngăduie povestea asta neîncheiată! Dacă ai puțină milă pentru mine, ajută-mă să mă înzdrăvenesc și când el va fi aici n-o să-i destăinui nimic. În schimb, dacă nu mă îngrijești, teme-te, fiindcă are să vă vină de hac la amândoi.

Lotus de Aur îl ascultă fără să deschidă gura, apoi trecu alături, la bătrâna Wang, și le povesti acesteia și lui Ximen Qing vorbă cu vorbă cele auzite de la soțul său.

Ximen Qing se sperie, de parcă cineva i-ar fi turnat în cap o găleată cu apă rece.

— Vai de mine! îl știu prea bine pe Wu Song, șeful gărzii, cel care a omorât tigrul pe Dealul Soarelui. Or, după atâtea întrevederi ce le-am avut cu Lotus, acum când inimile noastre bat una pentru alta, nici nu mai poate fi vorba să ne despărțim. Oare cum am putea să îi dăm noi de capăt acestei chestiuni încâlcite? Cât sunt de nefericit!

Bătrâna Wang rânji:

— Uite că una ca asta nu mi s-a mai întâmplat! Stați bine la cârmă și vă văicăriți, iară eu, care trag din greu la vâsle, îmi țin cumpătul!

— Sunt eu bărbat, dar în asemenea situație trebuie să recunosc că nu-mi trece prin cap ce-aș putea face. Știi mata cum oare am putea să scăpăm de

necaz?

— V-oi scăpa eu, dar, ia spuneți babei, aveți de gând să vă luați, ori vreți să fiți bărbat și femeie câtva timp, acolo?

— Ce vrei să zici, mătușico? întrebă Ximen.

— Dacă e o legătură dintre multe alea, de azi încolo nu vă mai vedeți. Îl facem bine pe Wu Da și îi cerem să nu sufle o vorbă lui frățâne-său. Așteptați ca Wu Song să fie mânat într-o altă misiune și abia după aia vă întâlniți iarăși aici. Asta înseamnă o legătură la voia întâmplării. Dacă țineți cu tot dinadinsul să vă luați, să fiți mereu împreună, nu intrați la nicio sperietură, că eu am pricepere la așa ceva, dar mi-e cam greu să vă zic.

— Fă cum vei ști mai bine, numai să fim soț și soție pe veci, mătușico, se grăbi Ximen.

— Treaba asta cere un anume lucru, pe care nu îl are oricine, dar Cerul l-a hărăzit aleșilor și tot El l-a sortit să se afle în mâinile voastre, Mărite Mandarin.

— Ce să fie oare? Dacă eu îl am, e ca și al tău.

— Piticul ăsteia e cu-n picior în groapă și ce putem lesne să facem e să îi dăm morții o mână de ajutor. Marele Mandarin ne aduce niște arsenic și eu o s-o pun pe vecină să cumpere leacuri contra dorurilor. Băgăm arsenicul în leacurile alea și o terminăm cu piticul. După ce și-a dat duhul, îl ardem frumos, ca nici urma să nu mai rămână din el. Când frate-său s-o întoarce, ce poate să mai dreagă? Vorba veche: când te măriți de copilă, o faci după voia părinților, dar când o mai faci o dată, alegi după placul inimii. Ar fi scrântit cumnatul ăla al ei să-și vâre nasul unde nu-i fierbe oala? Peste o jumătate de an sau un an, după încheierea doliului, Marele Mandarin o să te ducă, vecină, acasă la el. Or, lucrul ăsta nu e taman ce-ați dorit, să fiți soț și soție pentru totdeauna? Ei, ce ziceți?

— Strașnic, mătușico! exclamă bărbatul. Știu și eu o vorbă veche: pentru o viață fericită trebuie uneori să treci chiar prin moarte. Firește că da! Una fără alta nici nu există.

— Luați aminte, îi preveni bătrâna, lucrul ăsta trebuie făcut temeinic, așa cum ai smulge buruiana din rădăcină, nu cumva să-i dea colț din nou. Mergeți acasă, Mărite Mandarin, și vă întoarceți cu ce v-am zis, iară eu am s-o ajut pe vecină să pună la punct ce ne-am sfătuit. Dar când treaba o fi făptuită, mă aștept la o mulțumire.

— Nu-i nevoie să-mi mai aduci aminte, am eu grijă! spuse Ximen.

Ximen Qing plecă degrabă acasă, împachetă niște arsenic în hârtie și îl aduse chiar el bătrânei Wang. Aceasta se uită la Lotus de Aur și îi vorbi:

— Să te învăț cum să faci, vecină! Wu Da te-a rugat adineauri să-l scapi cu viață, nu-i așa? Ei, începând din clipa asta arată-te mai miloasă cu el. Atunci când ți-o cere un leac contra dorurilor, amestecă arsenic în el, iar dacă o fi să-și dea seama și prinde să se zbată, silește-l să înghită tot. Când otrava o să apuce să-l ardă și să-i roadă mațele, are să țipe ca din gură de șarpe. Tu trage pătura peste el și ține-o strânsă, de-l înăbușă bine, să nu-l audă cineva urlând.

Pe urmă te pui să fierbi apă, pregătești o cârpă, s-o ai la îndemână. După ce otrava și-a făcut treaba, sângele din trupul lui are să țâșnească afară prin cele șapte orificii, iară pe buze o să-i stea la vedeală urmele de la mușcăturile de dinți. Când s-a sfârșit de tot, dai macatul la o parte și ștergi bine sângele, să nu rămână o picătură. Apoi îl pui în coșciug, îl scoți afară și nimeni n-o să bănuiască nimic.

— De înțeles am înțeles, rosti femeia, dar mâinile mele sunt plăpânde și nu știu dacă am să pot întoarce leșul.

— Nu-i nimic. Bați ușor în peretele care ne desparte și o să vin să te ajut.

— Aveți mare grijă cum vă descurcați, le povățui Ximen Qing. Mâine, pe la al cincilea geng[77], o să trec să văd ce-ați făcut.

Bărbatul le lăsă singure. Bătrâna Wang fărâmiță arsenicul și i-l dădu vecinei, să-l pună bine.

Întoarsă în dormitor la ea, la catul al doilea, Lotus de Aur observă că Wu Da aproape că nu mai sufla. Bietul om trăgea să moară. Ea se așeză pe marginea patului și se prefăcu a-l boci cu adevărat.

— Ce-ți veni să mă plângi?

— Abia acum pricep cât am greșit că m-am lăsat amăgită de acel Ximen Qing, se văicări ea, ștergându-și lacrimile. Cine s-ar fi gândit că o să-ți dea o lovitură de moarte? Am întrebat de ceva doctorii bune și m-aș duce să cumpăr unele, dar mi-e teamă că ai să mă bănuiești de cine știe ce și n-o să le iei.

— Dacă mă scapi cu viață, îți iert totul și nici fratelui meu n-am să-i suflu vreun cuvânt. Aleargă numaidecât și cumpără, dacă vrei să mă smulgi din ghearele morții.

Lotus de Aur luă niște bănuți de aramă și trecu alături la bătrâna Wang. Stătu acolo o vreme, ca și cum ar fi trimis-o pe babă după doctorii, apoi se întoarse și îi arătă bărbatului ce îi adusese.

— Leacuri contra dorurilor, se arătă ea bucuroasă. Doctorul mi-a spus să le iei pe la miezul nopții, pe urmă să dormi acoperit cu vreo două pături, ca să asuzi din greu, iar mâine ai să fii în stare să te dai jos din pat.

— Foarte bine. Îți rămân recunoscător. Vezi să nu te prindă somnul și să uiți să-mi dai prafurile la miezul nopții.

— Dormi în pace, am eu grijă!

Când se lăsă întunericul, Lotus de Aur aprinse lampa. Apoi coborî la parter, fierse o căldare cu apă și aruncă în ea o cârpă. Termină treaba chiar în momentul în care bătea cel de al treilea geng.

Puse arsenicul într-o ceașcă, turnă apă peste el și urcă în odaia bolnavului.

— Unde e leacul, bărbate?

— Sub rogojină, lângă pernă. Prepară-l iute.

Lotus de Aur ridică rogojina și vărsă doctoria în ceașcă. Mestecă bine cu un ac de argint pe care și-l trase din păr, apoi cu brațul stâng îl sprijini pe Wu Da și cu mâna dreaptă îi duse ceașca la buze. Wu Da sorbi o dată.

— E prea amară, nevastă, îngăimă bărbatul.

— De vreme ce te face bine, ce contează că e amară?

Când gustă a doua oară, femeia îi răsturnă toată ceașca pe gât. Îl întinse iarăși pe pat și ea se trase la o parte.

— De când am luat leacul ăsta al tău, mă sfârtecă toate măruntaiele! se văicări omul. Vai de mine și de mine! Mi-e din ce în ce mai rău. Nu mai pot să sufăr!

Femeia trase două pleduri de la picioarele lui și i le azvârli fără de milă și rușine peste cap, sufocându-l.

— Mă înăbuș! mai apucă Wu Da să strige.

— Doctorul mi-a spus că dacă nădușești, te înzdrăvenești iubite, se făcu a-l lămuri.

Când omul încercă să mai spună ceva, Lotus de Aur, temându-se că o să se zvârcolească și o să-i dea de furcă, sări în pat, încălecă pe spinarea bărbatului și strânse din răsputeri de capetele macatului, fără să-i îngăduie nici să miște un deget. Wu Da țipă de două ori, încercă să-și tragă sufletul, apoi ceva parcă se rupse în el și rămase țeapăn. Lotus de Aur înlătură păturile și văzu că Wu Da își mușcase crâncen buzele, iar sângele îi țâșnise prin toate cele șapte deschideri ale trupului. O prinse frica, se dădu jos din pat și lovi în perete. Auzindu-i bătaia, bătrâna Wang se duse la poarta din spatele casei și tuși. Lotus coborî în fugă și-i deschise.

— S-a gătat? întrebă bătrâna Wang.

— De sfârșit s-a sfârșit, dar mie mi-a pierit orice vlagă din mâini și din picioare. Nu mai sunt bună de nimic.

— Ce mare lucru? Las' că terminăm amândouă ce mai e de făcut.

Bătrâna Wang își suflecă mânecile, luă căldarea cu apă și cârpa și merse sus. Trase totul de pe pat și mai întâi șterse buzele mortului, apoi îi curăță bine cele șapte deschideri însângerate ale trupului și îl îmbrăcă la loc. Cele două femei apucară leșul în brațe și îl coborâră încet, treaptă cu treaptă, la catul de jos. Luară o tăblie veche de ușă și întinseră mortul pe ea, după care îl pieptănară, îi aranjară părăria pe cap, îl îmbrăcară cu o robă curată și îi puseră în picioare ciorapi și încălțări. Cu o bucată de mătase albă îi acoperiră fața, ridicară o pătură curată de pe pat și o așternură peste trupul fără viață al lui Wu Da. După aceea se întoarseră la catul de sus și curățiră lună tot locul și abia la urmă plecă bătrâna Wang, iar Lotus de Aur se porni pe jelit, pentru a-și trezi vecinii.

Ascultați-mă bine, domnilor! Pe lumea aceasta există trei feluri în care femeile pot să bocească: cu lacrimi și țipete; numai cu lacrimi, tăcute; fără lacrimi și fără o vorbă. Lotus de Aur se smiorcăi până dimineața, cu nicio lacrimă în ochi. În zori, Ximen Qing se grăbi să vină să afle ce s-a întâmplat și bătrâna Wang îi povesti de-a fir a păr. El scoase niște bani și îi dădu să cumpere un sicriu, iar pe tânăra nevastă o chemă să se sfătuiască.

— Wu Da al meu e mort, deschise ea vorba, acum te am numai pe tine.

— Nu-ți face griji.

— Dar dacă te răzgândești?

— Dacă te las, să ajung ca Wu Da!

— Mare Mandarin, se amestecă bătrâna Wang, ar mai fi un singur lucru. Astăzi trebuie să-l punem în coşciug, dar nu s-o mirosi ceva? He Al Nouălea, care se ocupă cu asta, e om trecut prin ciur şi prin dârmon. Dacă nu primeşte să gătească sicriul?

— Nimic mai simplu, râse Ximen. Voi vorbi cu He şi n-o să cuteze să-mi iasă din cuvânt.

— Duceţi-vă iute şi ziceţi-i, să nu mai irosim vremea, îl zori bătrâna.

Şi Ximen Qing plecă să-l caute pe He Al Nouălea.

Capitolul VI

Se făcuse ziuă și bătrâna Wang merse și cumpără un sicriu, obiecte de hârtie[78], bani din hârtie, lumânări, tămâie și altele de felul acesta, pe care le puse lângă leșul lui Wu Da. Aprinse un opaiț și i-l puse la cap. Vecinii sosiră să vadă mortul și Lotus de Aur își ținea fața ascunsă, prefăcându-se că plânge.

— Cum s-a prăpădit? întrebau oamenii.

— S-a pomenit cu dureri la inimă, care s-au înrăutățit din ce în ce mai mult și iată că, după miezul nopții, și-a dat duhul. Vai de mine și de mine! a încheiat ea, smiorcăindu-se.

Oamenii își dădeau seama că ceva nu era a bună cu moartea asta din senin a lui Wu Da, dar n-au stăruit.

— Mortul de la groapă nu se mai întoarce, vecină, o consolară ei. Morții cu morții și viii cu viii. Străduiți-vă să vă țineți firea, și așa vremea e din cale afară de fierbinte și vi se poate face rău.

Tânăra văduvă le mulțumi cu fățărnicie și oamenii plecară la ale lor. Bătrâna Wang se duse la He Al Nouălea și se ocupă de toate cele de cuviință, nu numai pentru îngropăciune, dar și pentru casă. În cele din urmă merse la Templul Fericirii Eterne și ceru doi călugări, care să cânte în noaptea aceea de priveghi. Cam tot în această vreme, He își trimise oamenii să pregătească sicriul.

El o porni mai târziu la casa mortului, pășind agale. La colțul străzii, se întâlni cu Ximen Qing.

— Unde te duci, He? întrebă Ximen.

— Umila mea persoană se duce într-acolo înainte, ca să-l pună în sicriu pe Wu Da, plăcintarul.

— Stai să-ți spun o vorbă!

He intră cu Ximen într-o cârciumă aflată numaidecât după colț și căutară o sală retrasă.

— Așează-te pe locul de onoare, meștere, îl invită Ximen.

— Vai, cum se poate? Amărâtul de mine vă este cu mult mai prejos, cum aș îndrăzni să vă stau în față?

— De ce te porți cu mine de parcă ți-aș fi un străin? Te rog să iei loc, insistă Ximen.

Se mai poftiră unul pe altul un timp, apoi Ximen Qing porunci să li se toarne din cea mai aleasă băutură. Înainte de a umple paharele, flăcăul care servea așternu o masă îmbelșugată. He Al Noulea intră la bănuială. „Ximen Qing nu a băut niciodată cu mine”, se miră omul, „asta arată că nu m-a adus aici de pomană!”

Goliră mai multe pahare, apoi Marele Mandarin scoase din mâneca lungă a robei un calup de argint alb ca zăpada și îl puse în fața musafirului său.

— He, să nu spui că e puțin, mâine îți mai dau unul în semn de mulțumire.

— Cum să primesc darul fără să fi mișcat un deget pentru dumneavoastră? Ca să nu zic că n-aș cuteza la așa ceva chiar dacă v-aș fi de vreun folos.

— Ia-l, He, doar nu suntem străini!

— Porunceşte-mi ce să fac, Mărite Mandarin!

— O nimica toată, prietene. Ştiu că mergi să aşezi leşul lui Wu Da în sicriu. Ei or să te plătească pentru osteneală, nici vorbă. Dar orice s-ar ivi, te rog să-l înfăşori cât mai bine. Doar atât.

— Mă aşteptam la ceva din cale afară de greu, vorbi He. Nu vă faceţi griji, însă. N-am să vă pot lua banii pentru un lucru chiar de nimic.

— Dacă nu primeşti argintul, voi crede că nu vrei să mă serveşti.

Ştiind cât de bine se avea Ximen cu dregătorii locului, He Al Nouălea se văzu silit să accepte darul. Mai sorbiră câteva pahare, apoi Ximen Qing ceru socoteala şi îi zise flăcăului să treacă a doua zi pe la prăvălia lui să-şi ia banii. Coborâră scările, fiindcă salonul unde stătuseră se afla la catul de sus, şi ieşiră în stradă. Înainte de a se despărţi, Ximen Qing stărui:

— He, bătrâne, nu uita făgăduiala, dar ţine totul pentru tine. Mai încolo o să mă arăt mai darnic.

He Al Nouălea puse bine argintul, zicându-şi: „E ceva la mijloc, fără doar şi poate. Dacă la întoarcere Wu Song mă ia la întrebări, argintul ăsta o să-mi fie martor". Mai merse câţiva paşi şi se răzgândi: „Câtă nevoie de bani aveam zilele astea! Mai bine mă folosesc de această pleaşcă şi mai încolo oi vedea eu cum o scot la capăt!" Ajunse la poarta lui Wu Da, unde îl aşteptau oamenii săi şi bătrâna Wang, posomorâtă tare.

— De ce boală a murit? întrebă He.

— Ai casei spun că de boală la inimă.

He intră în casă.

— Te aşteptam de nu ştiu când, îl luă la rost bătrâna Wang. A venit şi maestrul pentru alegerea locului de înmormântare. De ce-ai zăbovit atât?

— M-au reţinut nişte treburi mărunte, dar grabnice, răspunse He.

Lotus de Aur, cu haine de doliu pe ea şi o plasă de păr, din pânză albă, în vârful capului, se prefăcea că plânge amarnic.

— Nu vă mai măcinaţi atâta, doamnă. Soţul vostru a urcat la ceruri.

— Măcinată e puţin spus. Bărbătu-meu s-a trezit deodată cu o durere mare la inimă şi în câteva zile s-a prăpădit, lăsându-mă singură!

He Al Nouălea o măsură din cap până în picioare, gândind: „Asta e aşadar nevasta lui Wu Da despre care vorbeşte lumea. N-am avut prilejul s-o întâlnesc. Ximen Qing a pus mâna pe o bucăţică bună pentru zece liang de argint!" Apoi înaintă câţiva paşi şi se opri în faţa mortului.

Călugărul încheiase slujba, astfel că He putu să-i ridice mortului linţoliul şi năframa albă de pe faţă. Îl privi cu atenţie, constată că unghiile lui erau verzi, buzele vinete, pielea galbenă şi ochii ieşiţi din orbite, convingându-se că omul fusese otrăvit.

— De ce e vânăt şi cu buzele însemnate ca după o muşcătură de dinţi, iar gura îi e plină cu sânge? şopti un ucenic.

— Ce îndrugi prostii? De câteva zile e aşa de cald, încât leşul a intrat în putrefacţie.

Ajutoarele lui puseră mâna, ridicară mortul și îl așezară în sicriu, apoi fixară capacul cu două cuie lungi, numite de viață lungă. Bătrâna Wang aduse o mie de bani și îi dădu meșterului să-i împartă cu oamenii lui, iar He întrebă pentru ce zi a fost fixată scoaterea mortului din casă.

— Vecina spunea că în trei zile îl ducem în afara orașului și-l ardem.

He Al Noulea se sculă de pe locul său și plecă. În noaptea aceea, Lotus de Aur prepară băutură pentru pomană și în ziua următoare chemă patru călugări să-i citească mortului psalmi budiști. În dimineața celei de a treia zile, oamenii lui He veniră și luară coșciugul pe umeri, iar câțiva vecini îi însoțiră, conducându-l pe Wu Da pe ultimul drum. Lotus de Aur, din cap până în picioare în doliu[79], purtată de o lectică, se străduia pe cât se putea preface mai bine să-și plângă bărbatul. Numaidecât, nu departe de ieșirea din oraș, se afla locul incinerării. Se dădu ordin să se aprindă rugul funerar și sicriul fu cuprins de flăcări. Acesta arse destul de repede și cenușa sa fu presărată peste apa lacului din apropiere. Ximen Qing achitase toate onorariile cerute de templu. Întoarsă acasă, Lotus urcă la catul de sus și scrise pe o tăbliță, după datină, numele lui Wu Da. Așeză lângă ea o lampă de ceramică, steaguri aurii, bani de hârtie și simulacre de lingouri de aur și argint. În ziua aceea, Lotus de Aur rămase cu Ximen Qing, trimițând-o pe vecina Wang acasă. Aflați singuri, se bucurară unul de altul fără reținere, nu ca mai înainte, ascunși în ceainăria bătrânei Wang, când făceau dragoste pe apucate, purtându-se ca niște hoți hăituiți. Acum, că Wu Da murise, în toată locuința nu mai era nimeni care să-i împiedice, astfel că petrecură o noapte lungă împreună. La început, de ochii vecinilor, Ximen se ducea mai întâi la bătrâna Wang, stătea la ea o vreme și apoi se strecura la Lotus pe ușa din dos. În vremea aceasta, se legară atât de mult unul de altul, cufundându-se într-o patimă istovitoare, încât dacă treceau trei sau cinci nopți fără să fie alături, toată casa Marelui Mandarin era cu susul în jos, nefericită.

Timpul zbură repede, soarele și luna ivindu-se și dispărând ca suveica prin urzeală. Se scurseseră mai bine de două luni de când Ximen Qing o cucerise pe Lotus de Aur. Într-o zi, de Sărbătoarea Bărcilor Dragon[80], pe când făcea drumul întors de la Templul Yue spre casă, acesta trecu pe la locuința bătrânei Wang. Baba îi puse degrabă un ceai în față.

— De unde veniți? Vă duceți la vecina? îl iscodi ea.

— Vin direct de la templu și, cum e sărbătoare, am trecut s-o văd pe Sora a Șasea.

— Azi a picat mamă-sa, bătrâna Pan, pe la ea și mi-e teamă că e încă acolo. Mă reped eu să văz cum e treaba.

Lotus de Aur tocmai se așezase la masă cu maică-sa și cum o văzu pe bătrâna Wang, o rugă să ia loc.

— Te-ai nimerit cum nu se poate mai bine, mătușico, spuse ea, bucuroasă. Bea un pahar de bun venit și la anul pe timpul ăsta te vei pricopsi cu un copil.

— Baba n-are bărbat, cum să fac copilul? Tu ești aia căreia i se potrivește zicala, că ești tânără.

— Nu știi și altă vorbă? Floarea crudă nu leagă rod, dar cea bătrână, da.

— Ai auzit cum mă ia fie-ta în râs? îi zise doamnei Pan, vecina. Vorbește de mine, dar mâine-poimâine o să dea ea peste așa ceva!

— De mică era iute de limbă, doamnă, n-o băgați în seamă! îi luă apărarea mama Pan.

— Fiica dumitale este deșteaptă foc și o nevastă fără pereche. N-ar fi de mirare să dea peste ea un norocos și s-o ia la el!

– Ești pețitoare și depinde de tine, strecură mama Pan, aranjând un tacâm vecinei, în timp ce Lotus de Aur îi turnă de băut. Bătrâna Wang dădu peste cap unul după altul câteva pahare, până se înroși ca focul la față, apoi, de teama lui Ximen Qing, care aștepta alături, îi făcu lui Lotus semn cu ochiul, își luă rămas bun și alergă într-un suflet acasă.

Pricepând că Ximen Qing a sosit, Lotus de Aur se grăbi să scape de mămăsa. Făcu curat, arse santal, strânse ce rămăsese după ospățul cu vizitatoarele sale și întinse pe dată câteva feluri de mâncare pentru el. Bărbatul se înfățișă la ușa din dos. Femeia îl primi, îl conduse în mijlocul camerei și se înclină adânc în fața lui. După moartea lui Wu Da, cum să poarte una ca ea doliu? Pusese tăbliță acestuia într-un colț și o acoperise cu o foaie albă de hârtie. Nici prin gând nu-i trecuse să pună alături niște bucate ca ofrandă, preocupată veșnic să se dichisească și să îmbrace veșminte colorate, pentru a arăta cât mai bine. Cum iubitul îi lipsise câteva zile, se năpusti cu gura pe el:

— Banditule, hoț de inimi ce ești! De ce m-ai lăsat închisă aici și tu mi-ai umblat după altă dulceață?

— În zilele din urmă am fost ținut de treburi. Azi am vizitat templul și ți-am cumpărat de acolo niște podoabe, perle și rochii.

Acestea o înveseliră nespus pe femeie. Ximen îl strigă pe Dai An, despachetă și îi arătă darurile unul câte unuL Lotus de Aur făcu o plecăciune în semn de mulțumire. Iasomia, fetița băgată în sperieți de amenințările mamei sale vitrege, fu chemată să toarne ceai oaspetelui. De acum nu-i mai pândea niciun pericol din partei ei. Lotus de Aur se așeză și ea la masă.

— Nu-ți face griji, vorbi Ximen. I-am dat mătușii bani să cumpere tot ce trebuie, fiindcă am de gând să petrec cu tine această sărbătoare.

— Pregătisem câte ceva pentru mama, dar sclava ta a așternut totul aci pe masă, pentru tine. Să gustăm puțin până ce sosește mătușa Wang, îl îndemnă Lotus și se apucă să ospăteze cu el.

În vremea aceasta, bătrâna Wang zorea cu un coș prin oraș, să cumpere mâncare și băutură. Era la începutul lunii a cincea, în sezonul ploios. Și dacă puțin mai înainte soarele strălucise fierbinte pe cer, din mai mare seninul își făcură apariția nori negri, grei de apă și un potop de ploaie prinse să se reverse în șiroaie, ca apa dintr-o găleată răsturnată. Iată:

Nori negri se ivesc în cele patru zări,
Un lanț de ceață groasă oprește depărtări;
Cu stropi ca perii-n perie umplut este văzduhul

Și soarele pălește de parcă-i piere duhul.
Cad stropii zgomotoși peste bananieri.
Se umflă vântu-n urlet să-ntreacă ploaia verii
Și-i răsturnat ienupărul din mândru-i vârf de cer;
Se sparg în aer fulgere și-s tunetele furia puterii,
Din rădăcini afunde măreții munți tresar
Și curge zăpușeala cu stropii grei de ploaie;
S-a limpezit văzduhul,
E totul clar și-s țarinile primenite iar;
Sunt fluviile țării cu ape nărăvașe, înnoite.
Și jadul pur de bambus și rodia aprinsă
Sunt după scalda ploii mai vii, mai strălucite.

Abia făcuse târguielile că, prinzând-o furtuna, bătrâna alergă să se adăpostească sub streașină unei case. Își întinse batista pe cap, dar bătaia potopului o udă leoarcă. Aștepta până ce răpăitul ploii se mai rări și apucă întins spre casă. Intră, duse cumpărăturile la bucătărie, dar când trecu în salon îi găsi pe cei doi îndrăgostiți la masă.

— Uite-mă în ce hal am ajuns, Mărite Mandarin și scumpă vecină! Mâine n-am cu ce să mai ies afară din casă, dacă nu cumva îmi cumpărați și mie haine noi, îl zgândări ea mai în râs, mai în serios.

— Tu, babo, n-ai astâmpăr dacă nu glumești pe seamă cuiva, constată Ximen.

— Nu glumesc deloc. Mâine îmi cumpărați barem o rochie de culoarea oceanului.

— Ia ceva cu noi, mătușă, o îmbie Lotus.

Bătrâna Wang dădu peste cap trei pahare și merse la bucătărie să se usuce. În timpul acesta, se puse să prepare pui, gâscă și orez proaspăt, le tăie în bucăți, le așeză la platouri și le duse în casă. Încălzi niște băutură. Ximen Qing și Lotus de Aur își turnară din noua licoare curată și băură din același pahar. În timp ce golea paharul, bărbatul văzu o pipa agățată pe perete.

— Am auzit că ești o cântăreață neîntrecută. Cântă-mi ceva, să meargă și mai bine băutura aceasta minunată! ceru bărbatul.

— Sclava ta a învățat câteva bucăți în copilărie, dar nu prea bine. Să nu râzi de mine!

Ximen îi dădu instrumentul. Ea îl așeză pe genunchi, își plimbă degetele sale delicate peste coarde și se acompanie domol, cântând cu voce joasă.

Stau cu capul dezgolit, prea vlăguită,
Îmi adun șuvițele ca norii neguroși,
Acele de aur le înfig să cumințească norii.
Hei tu, fată în credință mie dăruită,
Lada mea de zestre mi-o deschide
Rochie albă să-mi îmbrace trupul

Camera s-o părăsesc ca una
Ce cu Xi Shi[81] strălucirea-şi prinde.
Slujnico,
Obloanele le trage
Să aprindem firul de santal îmi vină-ncoace.

Cântecul îl extazie pe bărbat.

— N-am crezut că eşti atât de talentată. Am pierdut multe seri prin localuri, ascultând cântărețele, dar niciuna nu era pe măsura ta!

— Mă copleşeşti cu laudele! Sclava ta se supune tuturor dorințelor tale, numai să nu o dai uitării!

— Cum te-aş putea uita? declară Ximen Qing şi îi scoase din picior pantoful brodat, îl prinse în mână ca pe o cupă, turnă băutură în el şi bău cu nesaţ.

— Sclava ta are un picior micuţ, nu-ți râde de el! strigă Lotus de Aur.

Curând, se săturară de băutură şi zăvorâră uşa, apoi se dezbrăcară şi urcară în pat. Baba Wang încuie poarta şi rămase în bucătărie, cu Iasomia. Lotus de Aur şi Ximen Qing se iubiră cu patimă, îndelung, ca un phoenix cu perechea sa, zbenguindu-se precum peştii în apă. Ea ştia iubi mai bine decât oricare curtezană, iar el se socotea printre cei mai grozavi bărbaţi. Se aflau la vârsta când frumuseţea femeii este cu totul acaparatoare, iar vigoarea bărbatului atinge apogeul.

Ximen Qing petrecu ziua întreagă în casa iubitei sale şi îi dărui mai mulţi liang de argint pentru cheltuieli. În cele din urmă, ea nu-l mai putu reţine şi el plecă, acoperindu-şi chipul, ca de obicei. Apoi Lotus de Aur trase obloanele, încuie porţile şi înainte de a-i da drumul bătrânei Wang, mai goliră împreună câteva pahare.

Capitolul VII

Tuşa Xue, vânzătoarea de flori decorative făcute din fulgi de pescăruşi, îl căuta de zor pe Ximen Qing. Văzându-l pe Dai An, sluga nedespărţită a stăpânului lui, îl întrebă unde l-ar putea găsi pe Marele Mandarin.

— Stăpânul e la prăvălie, face calculele cu unchiul Fu.

Acest Fu Ming, pe numele său de literat Zixin, era al doilea născut la părinţi, de aceea i se mai zicea şi Fu Al Doilea. Xue a intrat în prăvălie şi cu o mişcare din cap i-a făcut semn lui Ximen să iasă afară. Bărbatul a lăsat imediat treaba şi, însoţind-o, s-au retras amândoi într-un loc liniştit, să stea de vorbă.

— Ce ai să-mi spui?

— E vorba de o căsătorie, Mărite Mandarin. Femeia pe care vreau să v-o prezint e acceptabilă din toate punctele de vedere şi umple golul lăsat de cea de a treia nevastă.

— Cum arată?

— Adevărul este că o cunoașteți, Mărite Mandarin. A fost nevasta bună a unuia, Wang, negustor de mătăsuri, cu prăvălia dincolo de Poarta de Miazănoapte. Să știți că e bogată; are două paturi zdravene de Nanjing, patru-cinci lăzi de zestre înțesate cu lucruri de purtat în orice anotimp, ca să nu mai vorbesc de bijuterii. Pe deasupra, mai are cam o mie de liang bani gheață și vreo două-trei sute de materiale felurite, țesute din trei fire. Bărbatul i s-a prăpădit departe de casă, în drumețiile lui neguțătorești. E singură, fără copii, n-are decât un cumnat, un tinerel, de nici zece ani, fără apărare. Femeia a ținut doliu de văduvă mai bine de un an. Acum, o mătușă de-a ei o tot îmboldește să-și caute bărbat, că e femeie tânără, de vreo douăzeci și cinci – douăzeci și șase de ani, bine făcută la trup și frumoasă. Când se gătește, pare o zeiță de pe lampioanele pictate. Are pe vino-ncoa, e plăcută la vorbă și deșteaptă. Se pricepe să țină o gospodărie, să coasă, să joace șah și nici vorbă că e la fel de destoinică în toate jocurile astea ale noastre. Să n-ai nicio bănuială, treaba e așa cum o spui eu. Pe femeie o cheamă Meng și e a treia născută la părinți. Stă în fundătura Balta Stătută, oh, am uitat să zic că e neîntrecută în mânuirea yueqin-ului[82]! Numai să dați cu ochii de ea și or să vi se aprindă călcâiele.

Auzind că femeia știe să cânte la yueqin, Ximen fu mai cu seamă de acesta atras.

— Dacă-i așa, când ne pui la cale o întâlnire?

— Lucrul ăsta nu-i deloc greu. Altceva aș vrea să limpezesc în fața dumneavoastră. La aranjarea căsătoriei, să avem în vedere numai un membru al familiei, pe mătușa de care v-am amintit. Mai are un unchi, Zhang Sishan, dar ăsta e tare de cap ca nuca și nu ne poate face necazuri. Așadar, mătușa ei a fost măritată după Sun Cap Strâmb și locuiau în casele eunucului Xu, în partea de Miazăzi a orașului. Mătușa doamnei Meng e văduvă de treizeci sau patruzeci de ani, n-a avut copii și tot reazemul ei e în nepoții și nepoatele care îi trăiesc. Marele Mandarin cu ea trebuie să pună la punct afacerea, fiindcă mătușa asta e moartă după bani și știe prea bine că soțul nepoatei sale a fost om cu stare. De-aia zic, nu-i pasă ei atât de nepoată, cât ține să se aleagă din orice cu cât mai mulți bani. Bine ar fi să cumpărați, acolo, niște daruri și să-i faceți mâine o vizită. Dacă îi oferiți câțiva liang de argint, ați câștigat-o. Și de-ar fi să se găsească altcineva din familie căruia să nu-i fie pe plac această căsătorie, mătușa asta a ei o să scornească ea ce și cum ca să o scoată la capăt după voia sa.

Vorbele meșteșugite ale tușei Xue îl stârniră cu totul pe Ximen Qing. Se citea pe chipul lui câtă plăcere îi provoca propunerea pe care i-o făcea pețitoarea. Socotiră că a doua zi era o zi favorabilă și o puteau vizita pe mătușa doamnei Meng. Tușa Xue plecă la ale ei, cu lada cu flori în mână. Ximen Qing își continuă controlul în prăvălie și astfel trecu ziua.

A doua zi, Ximen Qing se sculă în zori, se îmbrăcă foarte îngrijit, luă din casă un sul de mătase, cumpără patru soiuri de fructe și puse să fie aranjate cu grijă în niște coșuri. Plecă la drum, în frunte cu tușa Xue. El mergea călare, iar în urma sa venea o slugă cu darurile. Ajunși la casa mătușei, prima intră

peţitoarea. După schimbul obişnuit de urări, tuşa Xue trecu direct la atac.

— Un bogătaş din vecini, începu ea, vrea să o ia pe doamna Meng. Eu i-am spus că, dacă e vorba de căsătorie, mătuşa ei e cea mai însemnată persoană din toată familia şi iată-ne sosiţi să stăm de vorbă cu dumneavoastră. Abia după această întrevedere, vom merge la casa doamnei Meng.

— Vai de mine, peţitoareo, de ce nu mi-ai sosit numai tu?

Femeia ceru slugilor să pregătească ceai din cel mai bun şi să-l poftească pe oaspete în casă. Tuşa Xue găsi de cuviinţă ca mai întâi să fie duse în casă darurile şi abia după ce coşurile deşertate au să fie scoase, Ximen Qing să se prezinte înaintea mătuşii. Cu o bonetă impozantă de cărturar pe cap şi încălţări cu feţele dintr-un material deschis, de vară, Ximen Qing păşi solemn şi în faţa gazdei făcu patru plecăciuni. Sprijinindu-se în baston, femeia se grăbi să-i întoarcă salutul, dar Ximen nu o lăsă. Vorbi scurt şi autoritar, rugând-o să-i accepte plecăciunile. Disputa continuă şi până la urmă gazda întoarse numai jumătate din plecăciunile primite. Îşi ocupară locurile după cuviinţă, el, ca oaspete de seamă, tuşa Xue aşezându-se deoparte.

— Care este preţiosul vostru nume, Excelenţă?

— Marele Mandarin Ximen se numără printre cei mai cu vază bărbaţi din Qinghe, vorbi Xue. Are o prăvălie cu medicamente în cetru, lângă Yamen. Grămezile de monezi din casa sa ating Steaua Polară, iar proviziile sale de orez le întrec pe cele din depozitele împărăteşti. Din păcate, duce lipsă de o mână de stăpână în gospodărie. Aflând că doamna noastră e singură şi poate să se mărite, v-a făcut această vizită special pentru a cădea la o învoială.

— De vă stă gândul să o luaţi pe nepoata mea, domnule, numai cu mine puteţi discuta. Dar nu trebuia să cheltuiţi banii pe cadouri. Ştiu că nu e frumos să le refuz, dar şi dacă le primesc nu mă simt bine…

— E o onoare pentru mine că numiţi daruri nişte obiecte fără preţ.

Gazda făcu două plecăciuni în semn de mulţumire pentru daruri. Se aduse ceaiul.

— Să nu mă învinuiţi, domnule, dacă în cele ce vă voi spune nu am să pot fi prea limpede. Nepotul meu a făcut ceva avere la viaţa sa, dar soarta i-a dat zile scurte şi el i-a lăsat nepoatei pe puţin o mie de liang de argint. Pe mine nu mă priveşte dacă o vreţi pe nepoata mea ca soţie principală sau secundară, ţin însă să i se oficieze nepotului meu o slujbă budistă. Ştiţi probabil că persoana din faţa dumneavoastră este singura lui mătuşă. Mă consider îndreptăţită să pretind o mână de bani pentru a-mi pregăti de pe acum sicriul. Să fie însă clar că toate acestea nu au să vă coste nimic pe dumneavoastră, ci am în vedere averea răposatului. Oricum, îmi voi da osteneala să se aranjeze această căsătorie, numai să-i viu de hac acelui Zhang Sishan, despre care cred că aţi auzit. După ce o luaţi de soţie pe nepoată, sper să-i îngăduiţi să mă viziteze de ziua mea şi de sărbători şi să nu vă fie ruşine cu o rubedenie scăpătată ca mine.

— Fiţi fără grijă, distinsă mătuşă, voi avea în vedere tot ce mi-aţi spus. Cât despre sicriu, nu unul, ci zece voi pune să vi se pregătească!

Ximen îl chemă pe Dai An să-i aducă geanta, din care scoase șase lingouri de argint de calitate, valorând la un loc cel puțin treizeci de liang, punându-le pe masă.

— Vă rog să primiți această atenție neînsemnată ca un mărunțiș pentru cumpărarea ceaiului. După căsătorie, vă voi trimite alți șaptezeci de liang și două mătăsuri, să vă servească la funeralii. Fiți sigură, mătușă, că îi voi da voie să vă viziteze de ziua dumneavoastră și în timpul tuturor celor opt sărbători din cele patru anotimpuri ale anului.

Ochii negri ai femeii sclipiră la vederea albului de nea al argintului. Se lumină la față și râse cu toată gura.

— Mărite domn, să nu socotiți că mă agăț de lucruri mici, fără însemnătate. Știți prea bine că un fapt limpezit de la bun început înlătură neînțelegerile de mai târziu.

— Sunteți o femeie pricepută în ale vieții, dar lăsați orice temeri deoparte, se amestecă tușa Xue. Marele Mandarin e om de onoare, altfel nu ar fi venit în vizită cu argintul gata pregătit. Poate că nu știți, dar este în cele mai bune relații cu prefectul, magistratul și alți oameni de vază. E recunoscut pentru generozitatea sa.

Aceste vorbe o încântară pe gazdă, care se arătă și mai îndatorată. Băură încă două cești de ceai și Ximen Qing dădu semne de plecare, în ciuda stăruințelor gazdei de a mai sta.

— După vizita de astăzi, mâine ne vom duce la o întrevedere cu nepoata dumneavoastră.

— Vai de mine, dar nu-i nevoie ca Marele Mandarin să se deranjeze până într-acolo. Du-te tu, pețitoare dragă, și spune-i din partea mea că dacă nu-l vrea pe acest domn, la ce alegere mai bună se poate aștepta?

Ximen Qing se ridică.

— Iertați-mă, domnule, că vă las să plecați cu mâinile goale, dar n-am bănuit ca mă veți onora cu această strălucită vizită.

Îi conduse câțiva pași, sprijinindu-se în baston, apoi ceru permisiunea să se întoarcă. În timp ce Ximen încălecă pe cal, tușa Xue spuse:

— Ei, nu e bine cum am zis eu? Dumneavoastră mergeți acasă, Mărite Mandarin. Eu rămân să mai stabilesc câte ceva cu mătușa și vin să vă caut mâine în zori.

Ximen Qing îi dădu un liang să poată plăti pentru măgarul pe care călătorise și se despărțiră. Pețitoarea rămase să mănânce și să bea acolo, întorcându-se din vizită pe înserat.

Pentru a nu lungi vorba, vom arăta că a doua zi Ximen Qing îmbrăcă haine din cele mai elegante, puse punga cu galbeni în mâneca robei, încălecă pe un cal alb și plecă însoțit de două slugi, Dai An și Ping An. Tușa Xue îi urma călare pe un măgar și astfel ieșiră cu toții pe Poarta de Miazănoapte a orașului. Peste puțin, ajunseră la portalul casei, mare cât o cameră și orientat pe direcția nord-sud. Zidul împrejmuitor al curții era lăcuit în alb-negru. Tușa Xue îl rugă pe Ximen să descalece și intrară împreună. Până la ușa casei, trecură pe lângă

zidul umbrelor[83] și un gard scund din bambus. Aleea era străjuită de rodii crescuți în vase mari de lut, iar pe trepte se găseau vase de bronz și două bănci. Peștitoarea împinse ușa dublă, lăcuită în roșu închis și pătrunseră într-un salon mare, cât trei încăperi obișnuite, mobilat cu gust. Mesele și scaunele erau noi și străluceau în lumina zilei, iar draperiile și perdelele erau în deplină armonie cu mobilierul. Invitându-l pe Ximen să se așeze, Xue merse în camerele interioare, de unde reveni pe dată.

— Doamna încă nu e gata. Vă roagă să așteptați puțin, spuse.

O slugă le servi ceai din cel mai de preț și bărbatul bău cu plăcere.

— Dacă nu ținem seama de mătușă, doamna este ca și singură. Pe vremea când negustorul mai trăia, în prăvălia lor se vindea în fiecare zi atât cât să se umple două coșuri mari de monezi de aramă, fără a pune la socoteală arginții. Dădeau la trei fen un chi de pânză neagră, pentru fețe de pantofi și lucrau la ei douăzeci-treizeci de oameni, care se ocupau cu vopsitul țesăturilor. Ce să spun, aceștia mâncau la el și doamna răspundea de tot, deși n-avea decât două slujnice și un flăcăiandru. Slujnica cea mare, Busuioc[84], are cincisprezece ani și cu toate că își poartă părul ridicat în vârful capului, e ca și femeie. Cea mică, Phoenix[85], n-are decât doisprezece. După măritișul doamnei, amândouă își vor însoți stăpâna. Iar eu, care v-am aranjat norocoasa partidă, m-aș mulțumi numai cu două camere în care să pot trăi.

— Foarte bine, încuviință el.

— Anul trecut, când ați cumpărat-o pe Prunișor de Primăvară, mi-ați promis câteva baloturi de pânză, dar încă nu le-am primit. Poate că o să vă amintiți cu această ocazie.

Chiar atunci, o slujnică o strigă pe tușa Xue, iar peste puțin se auzi zornăitul unor bijuterii, un parfum fin se împrăștie în toată încăperea, peștitoarea trase draperia de la ușă și stăpâna casei își făcu apariția. Ximen Qing rămase cu ochii țintă la frumusețea ca picată din ceruri. Întocmai așa cum se spune:

> Întruparea spiritului lunii,
> Figurină de jad cu alese podoabe;
> Chipul ei e splendoarea măsurii,
> Mlădioasă, nimic nu-i să-i iei, ori să-i pui.
> Frunte albă, înaltă, doar două-trei cute,
> Frumuseții-i firești și acelea plăcute,
> Îi trădează picioarele mici, fine veșminte,
> Numai bune de-alint și iubite, iubite.
> Unduiește în mers și-i balsamelor ploaie
> Iar șezând te uimește făptura-i și cu totul te-nmoaie.

De cum o văzu, bărbatului i se umplu inima de bucurie. Ea intră dreaptă, se înclină firesc și luă loc în fața oaspetelui. Ximen Qing continuă să o soarbă cu privirea, până când femeia plecă ușor capul.

— Doamnă, soția acestei preaumile persoane a murit de mult și aș fi fericit dacă dumneavoastră ați accepta să-mi conduceți gospodăria. Care este respectata voastră părere?

Femeia îl privi pe furiș și i se păru un bărbat destul de plăcut. În adâncul inimii ei era mulțumită.

— Câți ani are domnul și de când i s-a sfârșit onorabila sa soție? o întrebă ea pe peţitoare.

— Am douăzeci și opt de ani, iar soția mi s-a prăpădit de mai bine de un an. Aș putea îndrăzni să aflu câte primăveri v-au alintat chipul?

— Sclava voastră are treizeci de ani.

— Cu doi ani mai mult decât mine.

— Când soția e cu doi ani mai mare, aurul sporește cu fiecare zi. La diferența de trei ani, aurul se stivuiește cât muntele! strecură isteață peţitoarea.

Sluga cea mai tânără aduse trei cești cu ceai și poame din mandarine. Stăpâna se ridică, prinse cu mâinile ei delicate una dintre cești, turnă ceai și îl îmbie pe Ximen Qing, înclinându-se cu grație. Profitând de prilej, peţitoarea săltă ușor fusta femeii, scoțând la iveală labele picioarelor ei, mici de numai trei cun[86], foarte înguste și cu vârfurile prelungi, ascuțite. Ele erau încălțate în pantofi cu toc înalt îmbrăcat în mătase albă, fățuiți cu brocart ornat cu nori în fir auriu. Bărbatul fu cu totul și cu totul mulțumit. Atunci femeia luă cea de a doua ceașcă, o umplu cu ceai și i-o oferi tușei Xue. După ce turnă ceai în ultima ceașcă, se așeză. Băură. Ximen Qing îl strigă pe Dai An, să aducă darurile: două batiste de mătase, o pereche de ace de păr încrustate cu pietre scumpe și șase inele de aur. Peţitoarea o puse pe femeie să se încline în fața bărbatului, drept mulțumire, iar pe el îl întrebă când socotește să aibă loc ceremonia, pentru a fi vreme să se facă pregătirile necesare.

— Înțeleg prin aceasta bunele intenții ale distinsei stăpâne, vorbi Ximen. Pe douăzeci și patru ale lunii voi trimite darurile, iar pe două ale lunii a șasea să fixăm căsătoria.

— Fie. Sclava noastră se va duce mâine să discute cu mătușa sa.

— Măritul Mandarin a fost ieri în vizită la mătușa, o înștiință Xue.

— Ea ce a spus?

— A fost cum nu se poate mai onorată de persoana Marelui Mandarin. A zis că dacă nu-l luați pe dânsul, pe cine altul mai bun ați putea alege? Eu, ca peţitoare, garantez ca această căsătorie va merge strună.

— Dacă acestea au fost vorbele ei, prea bine.

— Cum aș îndrăzni eu, unul, să spun altceva, doamnă?

Apoi Ximen și-a luat rămas bun. Tușa Xue l-a condus până la poartă, întrebându-l ce părere are.

— Te-am obosit prea tare, tușă Xue.

— Mergeți înainte. Eu mai am două vorbe pentru stăpâna acestei case și vă ajung din urmă.

Ximen încălecă și plecă spre oraș. Tușa Xue reveni, zicându-i femeii că poate fi fericită pentru cele puse la cale.

— Încă nu știu dacă mai are vreo nevastă și nici cu ce se ocupă! răspunse ea.

— Chiar dacă are, prea bună doamnă, nimeni nu deține nici inteligența și nici felul vostru de a se purta. Veți vedea că spun adevărul curat. Cât despre el, cine nu îl știe? E primul sau al doilea din județ ca bogăție și e un vestit negustor de ierburi tămăduitoare, bucurându-se de relații bune cu toți demnitarii. Cine nu dorește prietenia Marelui Mandarin Ximen? De curând s-a înrudit cu mareșalul Yang din Dongjing.

Stăpâna casei ceru să se servească masa și o ospătă cu dărnicie pe pețitoare. Între timp, An Tong, copilul-slugă al mătușii, sosi cu o cutie cu patru prăjituri din orez gălbui, curmale, bomboane și alte dulciuri. Sluga lămuri că mătușa vrea să știe dacă s-a căzut la învoială, iar că dacă nepoată-sa nu-l vrea pe acest bărbat, atunci pe care altul mai bun l-ar găsi?

— Transmite-i mătușii că îi mulțumesc. Am aranjat totul.

— Cerule, îți mulțumesc! strigă Xue. E limpede că n-am îndrugat eu prostii!

Tânăra femeie a primit darurile și în locul lor a poruncit să se pună în cutie prăjituri și plăcinte cu carne. Slugii i-a dat vreo cincizeci de bănuți și l-a rugat să-i aducă mătușii mulțumiri din partea ei și să-i comunice cele două date ale căsătoriei. După plecarea slugii, tușa Xue ceru de-a dreptul:

— Îmi dați și mie câte ceva din darurile mătușii, să le duc copiilor?

Stăpâna casei îi dădu jumătate din bomboane și zece alte dulciuri, după care pețitoarea se retrase.

Zhang Sishan, unchiul după mamă al doamnei Meng, se gândea de mult cum să facă să pună mâna pe moștenirea acesteia, folosindu-se de nepotul său minor, Yang Zongbao. Avea în vedere să o dea pe nepoată, ca a doua soție, după fiul unui fost dregător, Shang, cărturar ajuns la rangul de juren[87]. Dacă ar fi intervenit un om obișnuit, l-ar fi înlăturat din câteva vorbe, însă pe Ximen Qing îl știa susținut de mai marii locului și nu îndrăznea să se opună în mod fățiș. După căutări zadarnice și urzeli a nenumărate planuri, hotărî că cel mai bun lucru era să unelteaască împotriva aranjamentului inițial. O vizită pe nepoată, vorbindu-i pe șleau.

— Să nu care cumva să accepți oferta acelui Ximen. Ascultă bine la mine și mărită-te cu juren-ul Shang. E poet, om cult, stăpân al câtorva ferme la țară și știe ce înseamnă viața. E de o mie de ori mai bun decât Ximen ăsta, un ticălos, amestecat în fel și fel de cazuri pe la Yamen. Ca să nu mai spun că are nevastă principală, pe Doamna Luna, care provine din familia de militari Wu și tu nu vei fi decât soție secundară. M-am interesat, să știi! Mai are încă trei sau patru neveste secundare și nu știu câte slujnice tinere. Ai grijă, că intri într-o familie numeroasă și o să dai numai de necazuri.

Simțindu-l atât de pornit, nepoata înțelese că unchiul Zhang venise cu gândul de a băga zâzanie între ei.

— Știi proverbul acela, unchiule, că pe apă sunt multe bărci și toate plutesc în voia lor. Dacă are nevastă principală, o voi ruga să-mi îngăduie să o

socotesc ca pe sora mea mai mare. Familia poate fi numeroasă, dar bărbatul e adevăratul ei stăpân, capul familiei. Dacă o duc bine cu el, ce contează că are nu știu câte femei? Iar altfel, cu ce mă încălzește fiindu-i singura soție și trăind prost? În casele bogate afli și câte patru-cinci neveste. Și ce-i cu asta? Nu te necăji din pricina mea, unchiule. Atunci când am luat această hotărâre, am avut temeiurile mele.

— De-ar fi numai atât! continuă Zhang. Îi place să-și bată nevestele, să le chinuie. Se ocupă cu negoțul de fete tinere și dacă vreuna îi iese cât de puțin din voie, o vinde pe loc. Ți-ar plăcea să fii tratată în felul ăsta?

— Greșești, unchiule. Oricât de rău ar fi un bărbat, nu-și bate nevasta, dacă ea e supusă și harnică. Odată intrată în casa lui, îmi văd de treburile mele, îmi țin gura, nu mă iau după unii și alții și n-are ce să-mi facă.

— Nu-i așa, nepoată! Uite, am auzit că ar avea o fată de nici paisprezece ani, care o să-ți facă zile fripte!

— Nu mai sunt copilă, unchiule. Dacă mă port bine cu fetița aceea, am să fiu pe placul bărbatului meu, iar copila o să mă respecte. Nu m-aș teme nici de-ar avea zece copii!

— Ei, să-ți spun și lucrul cel mai groaznic! Omul ăsta duce o viață dezordonată. Umblă numai după prostituate, își face veacul prin casele de pierzanie și aruncă bani în dreapta și stânga la tot pasul. Cel mai mult și mai mult mi-e frică să nu te nenorocească, să nu te omoare cu zile.

— Bine, unchiule, dar e bărbat tânăr, în putere și e normal să-și mai facă de cap prin alte părți. Ce-mi pasă mie? Cât privește banii, se spune că averile sunt plimbătoare. Cine poate ști dinainte dacă va trăi în sărăcie sau în lux? Oricum, căsătoriile sunt aranjate în Ceruri. Te rog, unchiule, nu te mai îngriji de soarta mea!

Neizbutind să-i strămute hotărârea, Zhang Sishan se înnegri la chip, bău ceaiul și plecă. Acasă, se sfătui cu soția și se înțeleseră amândoi să aștepte ziua sorocită și atunci, pretextând grija pentru nepot, să scormonească prin lăzile cu zestre ale doamnei Meng.

Pe douăzeci și patru, Ximen Qing se îngriji de trimiterea darurilor de nuntă. Peste două zile, angajă doisprezece călugări pentru pomenirea negustorului Yang, iar tăblița funerară a acestuia fu arsă, întocmai cum pretinsese mătușa. Cu o zi înainte de soroc, Zhang Sishan luă câțiva vecini binevoitori și merse din nou la casa nepoatei. Chiar atunci, tușa Xue, slugile lui Ximen Qing și vreo duzină de soldați sosiseră să care lucrurile miresei, paturile, lenjeria și lăzile cu zestre.

— Oprește-te puțin, prețitoareo, interveni Zhang, fiindcă am câteva cuvinte de spus.

Zhang Sishan și vecinii săi pătrunseră în salon, unde o găsiră pe stăpâna casei. Se așezară, apoi Zhang cuvântă:

— Precinstiți vecini, ascultați-mă, vă rog, cu atenție. Se întoarse către nepoată, urmând: Ești stăpână aici și n-am nimic de zis. Dar vreau să-ți fie clar că bărbatul tău, Yang Zongxi, și cumnatul tău, Yang Zongbao, sunt nepoții

mei buni. Nepotul cel mare nu mai este, a agonisit fără folos averea! Unii spun că ți se cuvine ție și eu nu zic nimic. Dar drepturile nepotului cel mic, care e încă un copil, intră în administrația mea. E născut de aceeași mamă ca și răposatul tău soț și i se cuvine o parte din moștenire. I-am adus cu mine pe acești preacinstiți vecini să-mi fie martori. Deschidem lăzile sub ochii tuturor, să se încredințeze dacă sunt sau nu pline cu lucruri.

— Precinstiți oameni, răspunse doamna Meng, suspinând, vă rog să mă ascultați și pe mine. Unchiule, dumneata ai vorbit cu obidă, i se adresă direct acestuia. Sclava din fața voastră nu ea a vrut să rămână fără bărbat, pentru a trăi acum rușinea de a se mărita a doua oară. Soțul meu a fost un om bogat și se știe că și-a băgat banii în această clădire. Casa nu o iau, ci i-o las cumnatului meu, cu piesele de mobilier cu tot. Cele trei-patru sute de liang de la datornici, obținute chiar de dumneata pe baza actelor găsite în casă, le-am folosit pentru traiul zilnic. De unde să am altă avere?

— Bine, fie, nu mai ai bani, accept acest lucru. Acum hai să desfacem, sub ochii preacinstiților vecini, toate lăzile, să se vadă ce duci cu tine. Pot să fie ele pline cu argint, nu mă privește pe mine!

— Vreți poate să vă arăt și picioarele?

În confuzia iscată, își făcu apariția mătușa, înaintând încet, sprijinindu-se în baston.

— Mătușa! se auziră voci.

Ea se înclină în fața tuturor și se așeză.

— Preacinstiți vecini aflați aici de față. Eu sunt mătușa bună a stăpânei acestei case și e firesc să am un cuvânt de spus. Defunctul ei soț mi-a fost nepot, cum îmi este și cumnatul ei. Oricare deget de ți-l muști nu poate să nu te doară! Bărbatul i-a fost negustor cu stare și se cade ca și pe ea s-o tratăm cum se cuvine. De vreme ce nu are copii și e încă tânără, de ce să nu i se îngăduie să se mărite?

— Aveți dreptate, răspunseră vecinii într-un glas.

— Oare să nu poată să-și ia cu ea nici lucrurile de zestre? Femeia n-are secrete față de mine. Îi cunosc situația și vreau să i se facă dreptate. Vă spun deschis, oameni buni, această soție a nepotului meu are un suflet bun și o purtare aleasă. Altfel credeți că mi-ar păsa cât de cât de ea?

— Ce inimă largă ai! rosti Zhang, privind-o chiorâș. Știu prea bine că phoenixul nu se coboară decât peste comori!

Aceste cuvinte o făcură pe mătușă să-și iasă din minți. Cu furia pe chip și vânătă toată, vorbi aspru, arătându-l cu degetul pe Zhang Sishan:

— Încetează cu palavrele, Zhang! Poate că eu una aparțin de drept familiei Yang, dar tu, gură spurcată, te numești cumva Yang?

— Am alt nume de familie, dar nepoții aceștia sunt băieții sorei mele. Dar tu, femeie de nimic, tu ce legătură ai? Pe de o parte pui gaz peste foc, pe de alta arunci și apă!

— Om fără inimă, șacal ce ești! Ce planuri ai de vrei să împiedici sufletul ăsta tânăr să plece? Ți-e gândul la ea sau la câștig! Spune-o deschis!

— Nu mă gândesc decât că Yang Zongbao o să crească și n-o să aibă din ce să trăiască. Nu-s ca tine, suflet de șerb, să mă dau pe lângă ăi tari și mari, pe seama celor slabi. Pisică galbenă cu coadă neagră, asta ești!

— Mă cerșetorule din tată-n fiu, neam de sclav, gură spurcată, pe ce-ți bizui tu minciunile strigătoare le cer? Când ai să mori, n-o să ai parte nici măcar de o frânghie să te coboare în groapă!

— Femeie spurcată, cu limbă ascuțită! Vrei bani să ți-i presari pe coadă! Nu-i de mirare că n-ai moștenitori!

Ponegrirea adusă de Zhang o făcu pe mătușă să spumege de furie.

— Fiu de târfă! Porcule! Câine turbat! Eu n-am urmași, dar tot e mai bine decât să ai o nevastă care se culcă pe la temple cu călugării și nu-i mai dai de urmă prin casele preoților. Degeaba ai ochi să vezi, că ești orb!

Cei doi erau cât pe ce să se încaiere, însă cei de față săriră să-i despartă.

— Las-o uncheșule, că-i femeie.

Profitând de împrejurare, pețitoarea Xue a pus pe jăratec slugile și soldații, care, cât ai clipi, duși au fost, cu paturi, lăzi, cutii și baloturi cu tot, într-un val-vârtej. Când Zhang Sishan a băgat de seamă, era mult prea târziu și nu mai putea să zică nimic. Vecinii, neînțelegând prea bine despre ce era vorba, în cele din urmă s-au împrăștiat. Pe două ale lunii a șasea, Ximen Qing a trimis o litieră impunătoare, cu patru perechi de lampioane, să o ia pe doamna Meng. Yang Zongbao, cu părul strâns în coc[88] și în costum verde, a escortat-o, călare, până la noua casă. Soțul i-a oferit în dar o mătase și o bijuterie din jad. Busuioc și Phoenix, cele două slujnice, și Qin Tong, băiatul de cincisprezece ani, aflat și el în slujba doamnei Meng, s-au mutat și ei. A doua zi, mătușa și o cumnată a doamnei s-au înființat cu felicitări, și urări de bine. Ximen Qing a răsplătit-o pe mătușă cu șaptezeci de liang și două mătăsuri și din acel moment raporturile dintre ei au devenit și mai strânse. Ximen Qing i-a pus la dispoziție doamnei Meng trei camere în aripa apuseană a locuinței și a hotărât ca ea să-i fie cea de a treia soție cu numele de Pavilion de Jad, poruncind ca ai casei, cu mic cu mare, să i se adreseze cu titlul A Treia Stăpână.

Capitolul VIII

De când Pavilion de Jad se stabilise în casa Marelui Mandarin, proaspeții căsătoriți se iubeau ca două turturele, fiind aproape nedespărțiți. Cam pe atunci, familia Chen o trimise pe mijlocitoarea Wen cu o scrisoare, propunând ca pe doisprezece ale lui iunie să se celebreze cununia fiului lor cu domnișoara Ximen. În starea de beatitudine în care se afla, Ximen Qing nu se putea ocupa de comanda unui pat și și-a înzestrat fata cu unul dintre paturile aurite aduse de noua sa nevastă. Zilele se scurseră unele după altele, și bărbatul nu mai trecu mai bine de o lună pe la Lotus de Aur. Aceasta stătea cât era ziua de mare în prag, căutându-l zadarnic cu ochii; apoi o mână pe bătrâna Wang după el, însă oamenii de pază ai casei, cunoscând-o, nici nu vrură să o vadă. Lotus o așteptase pe bătrână, cu inima la gură și, disperată, îi

ceru Iasomiei să-l caute în oraș. Fata o porni și ea pe urmele lui, dar cum ar fi cutezat să pătrundă în curtea aceea măreață? Iscodi o vreme din poartă și se întoarse așa cum plecase. Mama vitregă o beșteli, țipă la ea că nu e bună de nimic, și o puse să șadă toată ziua în genunchi, fără să mănânce. Era în toiul căldurilor de vară și zăpușeala mai că îi tăiase răsuflarea lui Lotus de Aur, de aceea până la urmă îi striga fetei să fiarbă apă, că are de gând să se îmbăieze. Gătise cu mâna ei niște colțunași cu carne, ca să-l poată ospăta pe Ximen Qing în cazul în care el i-ar fi călcat pragul. Apoi, într-o cămașă cu mâneci scurte, din borangic, se tolăni în pat, pândind revenirea iubitului. Cât îl blestemase pe tâlharul acela de inimi, lipsit de simțăminte! Cu degetele delicate își trase din picioare pantofii roșii, brodați și se apucă, folosindu-se de ei, să ghicească de dragoste. Se zice că glasul celui care lipsește nu poate fi auzit și doar rostogolirea și potrivirea bănuților vorbesc în locul lui. Iată:

Val până la cer, ciorapi ca năvodul,
Nor roșu ca tot ce e nor din senin,
Iasă amestecul strâns cum e nodul;
Din rădăcini să dai și tu mlădițe,
Ca lotusul deschide-al florii sân;
Cum te-au sporit atâți cârcei de viță?
Ținut de-al sălciei mijloc și de un ac de păr
Nu-i mai stă dor și drag de noi?
Eu gândul cum să-mi iau'napoi?
Stau sprijinită-n poartă
Lângă oblonul ușii
Tăcută ca o moartă.
Știu, sclavă ce sunt, doar în gol să te strig
Să te blestem pentru floarea uitată în frig
Nu-mi vii în casă, ca fără întoarcere dușii.
La ce bun sprâncenele să-ncondeiez?
De care plop și-o priponi azi calul
Vai, m-a-nșelat amarnic,
Cum aș putea să-l rabd, să nu-l trădez?

Ghicitul nu o satisfăcu și plictisul se strecură încet în sufletul ei. Adormi și peste o oră Iasomia o trezi. Se simțea la fel de părăsită ca și mai înainte.

— Apa e gata. Faci baie, mămico? o întrebă Iasomia,

— Colțunașii s-au pătruns? Ia vino cu ei să-i văd!

Iasomia se grăbi să-i aducă, pentru a-i intra în voie. Femeia îi numără. Preparase treizeci și la numărătoare nu-i ieșeau decât douăzeci și noua.

— Unde e unul?

— Nu știu. Poate n-ați socotit bine.

— I-am numărat de două ori și am făcut dinadins treizeci, pentru stăpânul nostru. Ai mâncat unul pe furiș, nu-i așa? Nerușinato! Slugă fără obraz! Parcă

ți-ai fi dat pe loc duhul, crăpai dacă nu îmbucai unul din bunătate de colțunași! Dar nu, ea nu se mulțumește cu un bol de orez, e musai să-i gătesc chiar eu după poftele dumneaei!

Fără să îngăduie fetei să scoată vreun cuvânt, îi smulse rochia de pe ea, puse mâna pe bici și îi trase douăzeci și ceva de lovituri, până când fata ajunse să horcăie ca un porc înjunghiat. Atunci o amenință că dacă tot nu-și recunoaște fapta urâtă, o să-i aplice o sută de lovituri. Îngrozită, fata recunoscu.

— Iartă-mă mamă, eu l-am mâncat. Eram leșinată de foame!

— Dacă l-ai înghițit ca o hoață, de ce m-ai contrazis că i-aș fi socotit alandala? Mai ești și mincinoasă. Când ălălalt era printre noi, îi împuiai capul cu ce știai și ce nu știai! Acum n-ai la cine te mai duce și te sclifosești sub ochii mei! O să te omor, hoțomanco!

Îi mai altoi o bătaie, îi ceru să se îmbrace, să-i stea alături și să-i facă vânt cu evantaiul. Peste puțin, scrâșni printre dinți:

— Întoarce-ți fața la mine, pungășoaico, să-ți ard vreo două!

Iasomia întorse fața spre ea și femeia îi plesni două palme, umplând-o de sânge. Atunci o alungă. Într-un târziu, se duse la oglindă, se aranjă din nou și ieși în prag. Cerul se milostivise de ea, fiindcă îl zări pe Dai An înaintând călare, în mână cu un pachet voluminos. Lotus de Aur îl opri și îl întrebă unde merge. Sluga nu strălucea de istețime. O știa bine pe femeie, doar îl însoțise nu o dată pe stăpânul său la ea și chiar se alesese cu mici atenții din partea ei.

— M-a trimis stăpânul să duc un cadou unui ofițer. Acum mă întorceam acasă, zise, coborând și apropiindu-se de ea.

Lotus de Aur îl pofti să intre în casă.

— Ce face stăpânul tău de n-a mai venit nici măcar în treacăt să mă vadă? Tare mi-e teamă că și-a găsit pe altcineva!

— N-are pe altcineva, negă sluga. N-a mai prididit cu treburile zile în șir și de-ăia n-a putut să-și facă drum încoace.

— Dacă e atât de ocupat, de ce m-a dat uitării și nici măcar nu mi-a scris ori nu mi-a trimis o vorbă, acolo? Nici nu i-a păsat de mine! Hai, dă pe față adevărul!

Dai An zâmbi, neîndrăznind să sufle o vorbă.

Văzându-i aerul misterios, Lotus de Aur nu se lăsă.

— Ei, ce e?

— Și chiar de-ar fi ceva, ce mă întrebați pe mine?

— Așa, nespălatule! Dacă nu-ți deschizi gura, o să te urăsc cât oi trăi!

— Bine, dar să nu mă spuneți stăpânului!

— Nu-ți fă griji în privința asta, îl îndemnă ea.

Și Dai An își slobozi gura și povesti tot ce știa despre căsătoria cu doamna Meng Pavilion de Jad. Femeia stăruise să nu i se ascundă nimic, iar acum lacrimi mari i se rostogoleau pe obrajii parfumați. Lui Dai An îi păru rău.

— Ce ușor vă pierdeți firea, doamnă, constată sluga. De-aia nu vroiam să vă destăinui nimic!

Lotus nu răspunse, continuând să plângă.

— Tu n-ai cum să știi, Dai An, cât de apropiați am fost și iată-mă azvârlită deoparte! spuse și se porni să se tânguiască.

— Nu vă amărâți atât, doamnă, o mângâie el. Nici stăpâna nu are ce-i face.

Lotus nu răspunse, continuând să plângă.

— Opriți-vă, zău, că mi se rupe inima. Sunt mai mult ca sigur că o să vină cât da curând. Așterneți-i câteva rânduri și i le înfățișez numaidecât. Când o să le aibă sub ochi, o să alerge aici, într-un suflet.

— Dacă te oboseșți să mi-l aduci, o să ai de la mine o pereche frumoasă de încălțări. Aștept să-mi calce pragul, să-l felicit, că în curând o să fie ziua lui de naștere. Dar de nu o să vină, pe tine mi-o cădea tot necazul!

Lotus îi porunci Iasomiei să-i pună niște colțunași pe o farfurie și să-i servească ceai proaspăt. Ea merse în casă, luă o foaie de hârtie înflorată și cu o pensulă din păr de capră, cu mâner de jad, scrise pe loc un poem:

Încredințez hârtiei înflorate
Cuvinte ale inimii-ncercate,
Să te găsească unde-mi stai departe;
Tânjind la partea noastră de noroc,
În ușă-aștept și-s stană-nfiptă-n loc,
Topită de temeri cum ceara-n foc.
De-mi ești doar lepădarea norilor de ploi
Și nu mai poți întoarce plin trăit de noi
Fii bun, naframa-n lacrimi dă-mi-o înapoi.

Sfârșind, împături răvașul și i-l întinse lui Dai An.

— Spune-i să mă viziteze de ziua lui. Umila sa sclavă îl așteaptă cu nerăbdare.

După ce Dai An se ospată, femeia îl dărui cu zece bănuți și îl conduse până la poartă.

— Înștiințează-ți stăpânul că l-am beștelit în fel și chip și că dacă nu-mi sosește am să urc într-o lectică și oi veni eu la el.

Lotus de Aur îi pândi venirea zi după zi, chinuită, ca o piatră măcinată în adâncurile mării. Luna a șaptea era pe sfârșite și nu mai era mult până la ziua de naștere a lui Ximen Qing. Pentru ea, o zi făcea cât trei toamne, iar o noapte trecea la fel de greu ca o vară fierbinte. Așteptările îi erau zadarnice, fiindcă nu primea nicio știre de la el. Scrâșnea din dinți, iar din ochii ei mari ca niște stele curgea potop de lacrimi. Într-o seară, pregăti mâncare și băutură și o chemă la ea pe vecina Wang. Își smulse din plete un ac de păr și i-l dădu bătrânei, zorind-o să-l caute. Și să i-l aducă pe Ximen Qing.

— Acum, în prag de seară, nu e vremea nimerită să-l fac să vină, grăi baba. Adastă până mâine în zori.

— Să nu care cumva să mă vicleneșți, mătușă! se văicări femeia.

— Nu e desprinsă baba cu astfel de tertipuri! Cum să zici una ca asta?

Bătrâna nu dădea ea înapoi de la o treabă și nici nu se încurca dacă era din plin plătită. Acul de argint îi convenea. Se ghiftui bine, până se înroși la față și plecă să se culce. În dormitorul său, Lotus de Aur arse santal și aprinse lampa de argint. Somnul o ocolea. Suspină îndurerată. Luă pipa și cântă până târziu în noapte, când singurătatea și pustiul din jurul ei o cotropiră:

Cine s-ar fi gândit
Că trupul alteia îl ai în preajmă,
De supărare, amețită mă simt beată,
Doar paravanu-i reazăm nimerit.
Și din ghicite-ncerc să aflu seamă,
Dar nu mă luminez în ce-am greșit
Cum te-am pierdut, de suflet să dau vamă.
Prin cărțile și doruri ce-ți trimit
Să nu îmi vii, să nu îmi vii zorit?
În joacă, doar, de îmi zdrobești iubirea
Aducă-ți Cerul toată nimicirea!

Se perpeli toată noaptea, neputând dormi și în zori o chemă la ea pe Iasomia.

— Mergi și vezi dacă vecina a pornit după domnul Ximen.

Fata o ascultă și peste puțin timp se înapoie vestind-o că aceasta nu mai era acasă. Bătrâna Wang ajunsese cu noaptea în cap la poarta lui Ximen Qing, trase slugile de limbă, dar ele îi răspunseră că nu aveau știre de nimic. Se așeză peste drum, lângă un gard și se puse pe așteptat, până ce Fu deschise prăvălia. Bătrâna Wang se înfățișă înaintea lui și se plecă, plină de respect.

— Marele Mandarin e acasă? întreba.

— Ce treabă ai cu el, bunico? se interesă omul. Ai noroc că m-ai întrebat pe mine, fiindcă altcineva n-are cum să cunoască adevărul. Ieri a fost ziua lui, a avut musafiri și a benchetuit până târziu. Seara, s-au dus cu toții pe la vreo casă, unde și-au trecut noaptea și, iată, încă nu s-a întors.

Bătrâna făcu mai multe închinăciuni și o luă înspre centru, până în gura străzii Răsăritului, de unde începeau să se întindă casele de pierzanie. N-ar mai fi avut mult, până să ajungă acolo, când îl și zări de departe, venind spre ea călare, urmat de două slugi. Era amețit bine de alcool, de neodihnă și avea ochii cât cepele, ieșiți din cap și se clătina pe cal, în față și în spate.

— Înfruptați-vă mai puțin, Mărite Mandarin, glăsui răspicat bătrâna Wang și prinse calul de dârlogi.

— Tu ești, mătușă Wang?’ o recunoscu Ximen Qing. Cine te-a trimis după mine?

Bătrâna se săltă pe vârfuri și îi șopti câteva cuvinte la ureche.

— Știu, mi-a spus-o și băietanul care slugărește la mine. Știu că e supărată. Uite, azi o să vin.

Porniră înainte, vorbind de una, de alta, până ajunseră în poarta lui Lotus

de Aur.

— Bucură-te, vecino, strigă baba, intrând înainte pe uşă, că ţi-am adus veşti bune. Iacătă-ţi iubitul pe care ţi l-am scos din pământ, din iarbă verde, în nici măcar un ceas.

Auzind de sosirea lui, Lotus de Aur se înveseli, de parcă ar fi coborât o zeitate din cer peste casa ei. Ieşi zorită să-l întâmpine. Ximen Qing trecu pragul legănându-şi evantaiul, nici beat, nici treaz, îngânând ceva în chip de salut. Femeia se înclină adânc.

— Bine aţi venit, Mărite Mandarin. Am simţit lipsa ilustrului vostru obraz. Cum se face că m-aţi uitat şi n-aţi mai dat pe aici? Zi şi noapte în braţele noii neveste, cum să mai aveţi răgazul de a vă mai gândi la sclava voastră mult îndatorată?

— Încetează cu palavrele! Ce nouă nevastă? Am fost zile de-a rândul ocupat cu nunta fetei şi n-am găsit vreme să vin pe la tine.

— Iar mă amăgeşti? Jură, dacă vrei să te cred, jură că n-ai pe nimeni şi că nu m-ai părăsit!

— Dacă eu te-am părăsit, să ajung cât un bol cu orez, să sufăr trei sau cinci ani de friguri galbene şi să port în buzunare omizi cât cobiliţa de mari!

— Hoţ de inimi ce eşti! Ce-ţi pasă ţie de omizile cât cobiliţa! nu se lăsă femeia şi-şi întinse cu iuţeală mâna, îi smulse de pe cap boneta nou-nouţă şi i-o azvârli la pământ. Speriată, bătrâna Wang ridică boneta de jos şi o puse pe masă.

— Vecină, îmi purtai pică cum că nu-l fac pe Măritul Mandarin să-ţi calce în casă şi acum zău că nu te mai pricep.

Lotus de Aur nu zise nimic, doar îi trase bărbatului acul de păr din cap şi-l cercetă cu atenţie. Era un ac de aur, pe care erau gravate câteva stihuri:

Calul cu frâu de aur, deşeuat
Nechează-n câmpul cu miresme rare
Amanţii în Pavilion de Jad
Beau când migdalii sunt în dulce floare.

Acul era de la Pavilion de Jad, însă Lotus de Aur gândi că îl are de la vreo petrecăreaţă de la care tocmai picase. Prinse acul de mâneca rochiei sale.

— Dacă n-ai pe alta, unde e acul pe care ţi l-am dăruit eu?

— Am căzut odată de pe cal, de beat ce eram. Pălăria mi s-a rostogolit pe jos, părul mi-a scăpat din conci şi aşa ţi-am pierdut acul. L-am tot căutat, dar în zadar.

Lotus de Aur îl pălmui cu putere.

— Acum eşti beat şi nu ştii ce îndrugi, frăţioare. Nu ţi-ar da crezare niciun ţânc de trei ani!

— Nu-l mai necăji, vecino, se amestecă din nou bătrâna. E dintre aceia care descoperă albina la patruzeci de li depărtare, dar nu văd elefantul de lângă poartă. Pe noi ne ţine de străini şi nu de oameni apropiaţi.

— Când să termine ea, începi tu, mătușico! o certă el.

Băgând de seamă abia acum evantaiul aurit, plin de finețe, din mâna lui, Lotus de Aur i-l smulse și se duse mai la lumină, să-l privească în voie. Pricepută în arta dragostei, se uită cu atenție în anumite locuri și zări urmele rămase de la mușcăturile de dinți. Bănuind că evantaiul îi fusese dat de o femeie ca semn al unei iubiri pasionate, îl rupse în două fără o vorbă. Până ce Ximen să o oprească, delicatul obiect era deja fărâme.

— Evantaiul mi l-a dăruit mai de mult prietenul meu bun, Pu Zhidao. Nu l-am prea folosit. Îl luasem la purtare de numai câteva zile și tu l-ai distrus.

Lotus de Aur îl mai zgândări, până când Iasomia servi ceaiul. Atunci îi ceru fetei să pună platoul jos și să îngenuncheze în fața oaspetelui.

— Ajunge cu atâta ceartă! zise bătrâna Wang. În loc să vă drăgostiți, v-ați amărât. Mă duc în bucătărie să vă prepar ceva de-ale gurii.

Femeia o sfătui pe Iasomia ce gustări și ce băuturi să aducă. Fata le rostui repede, sosi cu ele și le întinse pe masă. Din lada sa de zestre, Lotus scoase cadoul pe care îl pregătise cu mult înainte pentru ziua lui Ximen Qing și i-l puse în față, înclinându-se ceremonios. Era alcătuit dintr-o pereche de încălțări cu fețe din mătase neagră și o pereche de pantaloni purpurii, cu tiv dublu și brodat cu cei trei prieteni simbolici la vreme de iarnă, pinul, bambusul și prunișorul. Căptușiți cu mătase de culoarea câmpului vara, fuseseră parfumați cu ierburi de câmp și flori de trandafir, iar pe bretelele din purpură fuseseră cusute patru versuri.

Ca floarea lotusului sunt
De prins ca o gătează-n plete.
Uitării astfel nu mă da,
Podoabă nu-i și trupu-n sete.

Darul îl îmbună pe bărbat.

— N-am știut că ești atât de talentată și pricepută!

Lotus de Aur o strigă pe Iasomia să se înfățișeze cu ulceua cu băutură, ca să poată închina în sănătatea oaspetului. Bătu patru mătănii în fața lui, ca înaintea unui idol, unduind cu grația unui ram înflorit și îndreptându-se apoi ca o lumânare. Ximen Qing se grăbi să o ridice de jos, punând capăt temenelilor și se așezară unul lângă altul și închinară câte un pahar. Bătrâna Wang li se alătură și nu se retrase decât târziu, roșie la față, după ce sorbi până la fund mai multe pahare. Ei stătură mai departe împreună și băură îndelung, până când cerul se întunecă de noapte. Întocmai cum se spune:

Nori negri s-au strâns în grămezi peste munți,
Pâcle-i pun depărtării-un lanț în văzduh;
Stele de jad razelor lunii-i rup punți,
Ape limpezi răsfrâng al cerului duh.
Se întorc călugării-n templul străvechi,
Zboară ciori croncănind prin codrii adânci,

Se grăbesc țăranii din câmp, de la munci,
Câini-i latră-n sat dând din coadă, urechi.

Ximen Qing porunci slugilor să-i ia acasă calul și el rămase la Lotus de Aur.

Dar adevărată e vorba că „atunci când bucuria e în toi se iscă și necazul". Timpul zburase și Wu Song, ducându-și la capăt misiunea, se întorcea în Shandong cu scrisori de răspuns. Plecase prin luna a treia sau a patra și acum se făcea simțită toamna. Pe drumul de înapoiere fusese pătruns până la piele de nesfârșite ploi și silit să poposească zile în șir, încât cu totul lipsise trei luni din oraș. Numai că în ceasurile sale de odihnă nu-și putea liniști inima și nici alunga prea negrele gânduri. Sfârși prin a trimite un ostaș înainte, cu un raport premergător pentru Excelența Sa Magistratul și cu o scrisoare pentru fratele său, Wu Da, dându-i știre că va fi acasă abia în luna a opta. Curierul, după ce a depus raportul, a mers la casa lui Wu Da. Dar cerul a făcut în așa fel, încât bătrâna Wang să se nimerească în ușă și înainte ca omul să bată în poartă, ea s-a apropiat de el.

— Pe cine cauți? l-a întrebat.

— Sunt din garda căpitanului Wu și am o carte pentru fratele său cel mare.

— Nu e acasă. E dus să vadă de mormintele familiei. Dacă ai ceva pentru el, lasă la mine și o să-i dau eu când o sosi.

Soldatul a salutat, a scos răvașul din buzunar și i l-a dat babei, apoi a sărit pe cal și plecat a fost.

Cu scrisoarea în mână, bătrâna s-a înființat, pe poarta din spate, la Lotus de Aur. Vlăguiți după o noapte de dragoste, Lotus de Aur și Ximen Qing încă dormeau.

— Sculați-vă, dragă vecină și Mărite Mandarin, că am să vă zic ceva. Wu Song a trimis vești că se întoarce curând. Am pus eu mâna pe carte și v-am scăpat de soldat, dară vă sfătuiesc să nu luați treaba asta ușor, ci mai degrabă să vedeți ce și cum e de făcut. Ximen Qing care era dedat la o viață lipsită de griji, auzind-o pe bătrână, trăi senzația că e sfâșiat în opt bucăți și că i se toarnă apă rece ca gheața peste trupul însângerat. Țâșni din pat și asemenea lui făcu și Lotus de Aur; se îmbrăcară, o rugară pe femeie să-i lase singuri și el deschise răvașul.

Wu Song scria numai că va fi acasă înainte de Sărbătoarea Mijlocului Toamnei, însă aceste câteva cuvinte avură darul de a-i băga în sperieți pe cei doi îndrăgostiți.

— Ce ne facem, mătușă? se neliniștiră ei. Dacă găsești o cale de ieșire, nu te-om uita în vecii vecilor! Să ne separăm, nici vorbă, prea ținem mult unul la altul și ne potrivim cum nici că se poate mai bine. Ce viață vom trăi, despărțiți pentru totdeauna?

— Ce vi se pare anevoie, Mărite Mandarin? se miră baba. V-am mai zis eu că întâia căsnicie e fixată de părinți, iar dacă o faci a douași oară, hotărăști după capul tău. De unde până unde să fie cumnații îndreptățiți a intra între

bărbat și nevastă? Wu Da e mort de vreo sută de zile. Ei bine, vecină, cheamă câțiva călugări și arde tăblița cu numele lui înainte ca Wu Song să fie aici. Apoi, Mărite Mandarin, n-aveți decât să mânați un baldachin s-o ia pe frumoasă acasă la dumneavoastră. Când Wu Song va sosi, o să am eu ce să-i spun. Să-l văz numai ce-o să facă! Pe urmă, o să fiți alături câte zile veți avea. Ce vreți mai nimerit?

— Chiar așa vom face, mătușă! întări bărbatul.

După ce mâncară, Ximen și Lotus stabiliră ca pe șase ale lunii a opta, când se împlineau chiar o sută de zile de la moartea lui Wu Da, să tocmească niște călugări și să ardă tăblița funerară, iar peste alte două zile, el să o ia pe Lotus. Când totul fu pus la cale, sosi și Dai An cu un cal să-l ia pe Ximen acasă. Atât despre acestea deocamdată.

Timpul are iuțimea săgeții și ziua a șasea iat-o, cât ai clipi. Ximen Qing veni la iubita sa, aducând cu el mărunțișul pentru cheltuielile de trebuință. Bătrâna Wang o pornise din zori la Templul Fericirii Eterne să afle șase călugări care să țină o slujbă pentru sufletul răposatului și să-i ardă tăblița. Întâi picară ucenicii cu cărțile lor sfinte și cu instrumente muzicale. Agățară peste tot tablouri cu chipul lui Buddha și încropiră un pupitru pentru citit. În bucătărie, vecina Wang le gătea mâncăruri din legume. Ximen Qing rămase toată ziua la Lotus de Aur. Pe la amiază, în clinchet de clopote și bătăi de tobă, apărură călugării. Ei recitară cu gravitate din cărțile sfinte, intonară invocații magice și nu e cazul să intrăm în tot felul de amănunte. Dar putea oare Lotus de Aur năzui către o cât de cât purificare a sa în aceste momente? Ea dormise alături de Ximen până la venirea călugărilor. Abia când aceștia o chemară pe stăpâna casei să ardă santal și să iscălească în acte, ea se sculă, se pieptănă, se îmbrăcă în doliu și îndrăzni chiar să meargă să se plece în fața portretului lui Buddha. Dând cu ochii de văduvioară, călugării uitară unul după altul de cele sfinte, gândurile luându-le-o razna. Lotus de Aur arse santal, își puse semnătura, făcu mai multe mătănii și se grăbi să se întoarcă în dormitor și iar să se întindă lângă iubit. Nici prin gând nu-i trecuse să se înfrâneze de la plăcerile trupești, mâncare și băutură.

— Dacă se ivește ceva, hotărăști singură, o sfătui Ximen Qing pe vecină. Nu le da voie s-o mai tulbure pe ea!

— E bine și așa, râse ea. Rămâne baba cu flăcăii ăștia rași în cap.

Călugării nici că-și mai puteau lua gândul de la frumoasa văduvă. Când se înapoiară de la templu, după amiază, Lotus de Aur bea cot la cot cu Ximen. Dormitorul ei era despărțit acum doar printr-un perete din scânduri de altarul budist și un călugăr, sosit mai din vreme, merse să se spele pe mâini în ligheanul aflat chiar sub fereastra casei și trase cu urechea la veselia dinăuntru. Când se strânseră cu toții și începură slujba, își șoptiră unul altuia ciudățenia, astfel că nu era unul să nu fi aflat că vădana este cu un bărbat în dormitor; stârniți de pofte lumești, se mișcau și oficiau ca niște scoși din minți. În felul acesta încheiară slujba și spre seara se pregătiră să ardă tăblița. Lotus de Aur azvârlise deja de pe ea îmbrăcămintea de doliu, își pusese o

rochie colorată și stătea în ușă lângă umărul bărbatului, privind la cele ce făceau călugării. Bătrâna Wang le aduse jăratec și apă și tăbliţa fu arsă până la scrum împreună cu portretele lui Buddha. Ticăloșii călugări trăgeau mereu cu coada ochiului spre cei doi, închipuindu-și ce făcuseră ei în dormitor și rosteau cuvintele anapoda, doar ca să fie, fără nicio tragere de inimă. În sfârșit, Ximen îi spuse vecinei să-i plătească. Călugării plecară râzând.

Capitolul IX

A doua zi, Ximen Qing și Lotus de Aur aranjară un banchet de rămas bun de la bătrâna Wang, căreia i-o lăsară pe Iasomia.

— Cum e mai bine să lămurim în fața lui Wu Song aducerea doamnei în casa mea? întrebă Ximen.

— Liniștiți-vă, Mărite Mandarin, că doar sunt aici și am un răspuns pentru fiece întrebare, oricât de dibace!

Ximen Qing fu mulţumit și, plin de încântare, îi mai întinse bătrânei trei liang de argint. Seara, tânăra femeie își strânse lucrurile, lăsând vecinei ceva haine vechi, niște mese și scaune scâlciate. A doua zi, un palanchin, însoțit de patru lampioane, o duse pe Lotus de Aur la casa lui Ximen Qing. Femeia îmbrăcase o rochie elegantă și era condusă de bătrâna Wang ca rubedenie și de Dai An din partea noului stăpân. Toată strada cunoștea cu de-amănuntul povestea, dar știind și cât de bogat și de puternic era Ximen Qing, se ținea departe de orice amestec. Oamenii compuseseră și un poem și îl recitau pe ascuns.

Ximen Qing i-a aranjat trei camere la catul de jos al clădirii din grădină, drept locuință, a ei, și într-acolo se ajungea printr-o poartă retrasă, tăiată în colțul zidului curții. Poarta era tăinuită de flori și de iarbă și puțini îi treceau pragul. Una din camere era mai separată, iar celelalte două fuseseră mobilate ca salon și dormitor. Plătise șaisprezece liang pe un pat lăcuit în negru cu încrustații aurii și cu baldachin de mătase roșie, fixată pe un cadru auriu. Mesele și scaunele erau sculptate cu flori și totul era rânduit cu gust. Doamna Luna dispunea în camerele ei de două slugi, Prunișor de Primăvară[89] și Fluier de Jad[90]. Stăpânul o mută pe Prunișor de Primăvară să o slujească pe Lotus de Aur și-i cumpără cu cinci *l*iang nevestei principale o altă slujnică, numită Jad Mic[91]. Cu alți șase liang o luă pe Crizantema de Toamnă[92] ca bucătăreasă pentru Lotus de Aur. Între timp, Sun Lebădă de Nea[93], slujnica adusă în casă de prima lui soție, doamna Chen, călcând pe douăzeci de ani, înaltă și bine făcută, fusese ridicată la rangul de cea de a patra soție, astfel că Lotus de Aur fu anunțată ca a cincea soție. De când Lotus de Aur intrase pe poarta casei, Ximen Qing își petrecea nopțile doar la ea, simțindu-se minunat, ca peștele în apă, nemaiputându-se sătura unul de celălalt. A doua zi de la sosire, noua soție se aranjă, își puse cea mai fină rochie și, după ce Prunișor de Primăvară îi servi ceaiul, plecă în camerele Doamnei Luna să se cunoască. Ca dar, luă cu ea o pereche de pantofi. Doamna Luna, așezată pe locul de onoare, o privi cu

atenție pe noua soție. Arăta într-adevăr de douăzeci și cinci – douăzeci și șase de ani și era nespus de frumoasă, ca în poem:

Sprâncene ca ramul sălciei crude,
Floare de piersic în martie, fața,
Mijloc plăpând, prelung cum e iarba,
Gura miresmelor tari, cu dulceața,
Mândrețe de chip ce-n jad, fără trude
Minunea din el doar suflat și-a-nviat.

Doamna Luna o măsură din cap până în picioare: farmecul îi însoțea, fără să se dezmintă, privirile care-i coborau. Atunci o cercetă de jos în sus: aceeași senzație, de parcă ființa dinaintea ei era o perlă pe un vas de cristal, sau lumina lunii peste ramurile înalte ale unui migdal roșcat. Prima doamnă a casei se uita la ea lung, în tăcere și gândurile o prinseră în vârtejul lor fără de voie: „Îmi spuneau mie slugile ce nevastă ruptă din soare are plăcintarul Wu Da, iar eu nu le luam în seamă. N-am văzut până acum o femeie desăvârșită ca ea. Nu-i de mirare că bărbatul ăsta al meu, care e plin de vigoare, s-a îndrăgostit de ea!” Lotus de Aur se înclină, îi întinse darul și făcu patru plecăciuni. Apoi le salută pe surioarele ei, Delicata, Pavilion de Jad și Lebădă de Nea și rămase în picioare, lângă acestea. Doamna Luna chemă slujitoarea, îi ceru să aducă un scaun, lămurind-o că Lotus este noua nevastă a stăpânului și că i se poate adresa cu „a cincea doamnă”. Așezată la margine, Lotus de Aur își prețui pe furiș suratele, fără să întoarcă dinadins capul. Doamna Luna avea cam de trei ori câte nouă ani, un chip tânăr, proaspăt și curat, ca o farfurie de jad, ochii migdalați. Era o femeie blândă, cumpătată la vorbă. A doua doamnă, Delicata Li, cândva cântăreață într-un local, era greoaie la trup, cu înclinație spre obezitate; cu toate că fusese o profesionistă de renume, îi lipsea priceperea lui Lotus de a ține strâns bărbatul în mrejele ei. A treia era doamna Meng Pavilion de Jad. Avea treizeci de ani. Fața ei era ca floarea de prun și mijlocul unduitor ca salcia. Era înaltă la trup și pe obraji i se zăreau urmele câtorva ciupituri firave. Natura o înzestrase însă din plin cu frumusețe și piciorul ei de cea mai neasemuită finețe era pe măsura celui al lui Lotus însăși. Sun Lebădă de Nea, a patra doamnă, crescută de mică în casa lui Ximen, era subțire și mlădioasă. Fiindcă fusese slujnică, știa să prepare cinci feluri de supe și încă multe alte bunătăți, mânuind vesela într-un fel miraculos. Noua nevastă reținu în adâncul sufletului său toate aceste daruri ale semenelor sale.

În primele zile, Lotus de Aur își luă obiceiul să se scoale în zori și să meargă la Doamna Luna să croiască și să coasă încălțări. Se mișca cu agilitate, muta lucrurile de la locul lor, chiar dacă nu era nevoie, o numea pe întâia doamnă, mare doamnă, la fel ca slugile și îi făcea tot alte și alte daruri. O atare comportare câștigă inima Doamnei Luna. Începu să îi spună soră a șasea[94], îi dărui veșminte și bijuterii la care ținea mult și luau masa împreună.

Delicata și celelalte neveste se supărară pentru stima deosebită pe care Doamna Luna o arăta noii sosite și începură să clevetească:

— Noi suntem aici dinaintea lui Lotus și nouă nu ni se acordă prețuirea care ni se cuvine, iar una ca ea e venită între noi doar de câteva zile. Prima soție ar trebui să fie mai reținută.

De când Ximen Qing o luase de nevastă, Lotus de Aur trăia într-o casă luxoasă și se îmbrăca numai în scumpeturi. Fascinația femeii și vigoarea bărbatului erau în culmea înfloririi și ei se simțeau atât de apropiați și de atrași unul de altul, încât erau de nedespărțit zi și noapte. Dar toate trec, omul e supus vremii și ne vom opri aici cu povestirea în ce îi privește.

Wu Song s-a întors în Qinghe în primele zece zile ale lunii a opta. Întâiul drum l-a făcut la Yamen, unde a depus scrisorile de răspuns. Magistratul s-a bucurat peste măsură aflând că bunurile sale se află la loc sigur, l-a răsplătit cu zece *l*iang de argint și l-a oprit la masă. Revenit la el în cameră, Wu Song s-a schimbat de straiele de călătorie, și-a pus o bonetă nouă pe cap, a încuiat ușa și s-a dus țintă la casa fratelui său. Văzând că Wu Song și-a făcut apariția, oamenii de pe stradă au tras o spaimă de i-au trecut toate sudorile. „Se vor porni necazurile", își șopteau. „Omul acesta cu simțul dreptății n-o să lase el lucrurile să curgă în voia lor!" Ajuns în fața casei, Wu Song a ridicat oblonul de la ușă și a intrat. Iasomia făcea sculuri de ață, la catul de sus. Wu Song și-a strigat fratele pe nume, apoi a chemat-o pe cumnată, dar n-a primit răspuns. „Am surzit eu de nu le aud glasul, sau ce-o fi cu mine?" s-a întrebat el. Atunci i s-a adresat Iasomiei, dar fata era îngrozită și n-a fost în stare să scoată un cuvânt.

— Unde îți sunt părinții? o întrebă el iar.

Iasomia izbucni în plâns, fără să răspundă. Vecina Wang, aflând de întoarcerea lui Wu Song și temându-se ca nu cumva să iasă adevărul la lumină, a alergat într-un suflet la locuința lui Wu Da.

— Unde e fratele meu? o întrebă el pe babă, după ce o salută respectuos. Nu o văd nici pe cumnata. Ce e cu ei?

— Dar așezați-vă, domnule, și o să vă zic tot de-a fir a păr. Îndată după ce ați plecat cu treburile domniei voastre, prin luna a patra, fratele dumneavoastră a căzut greu la pat și s-a prăpădit.

— În luna a patra? Ce boală a avut? De unde a luat doctorii?

— Cam pe douăzeci ale lunii l-au prins durerile ale mari. A zăcut opt sau nouă zile. Noi am chemat prezicători să-i ghicească și am încercat cu fel și fel de leacuri, dar ce folos*!* Până la urmă s-a dus!

— Fratele meu n-a fost în viața lui suferind. Cum de s-a îmbolnăvit așa dintr-odată și a murit?

— Ce vorbe sunt astea, căpitane? Cerul potrivește ursita omului, el îi trimite pe cap și năpasta și bucuria. Iacătă, seara te descalți bun și zdravăn și te culci, iar a doua zi nu te mai scoli din pat. Cine să poată băga mâna în foc pentru o viață la adăpost de primejdii și rele?

— Unde l-ați îngropat?

— Când și-a dat ochii peste cap, nu mai aveau niciun bănuț în casă. Vecina era ca un crab fără picioare. Unde să-i găsească mormânt? Noroc că prin împrejurimi s-a aflat un om bogat, de multă vreme prieten cu Wu Da, și ăsta i-a cumpărat un coșciug. Noi l-am ținut în casă trei zile, după datină, și pe urmă l-am ars.

— Cumnata unde e?

— Ce putea să facă, biata de ea, o femeie tânără și frumoasă, lipsită de nici unele? A ținut doliu o sută de zile și, decât să se prăpădească de foame, a ascultat-o pe maică-sa și luna trecută s-a dus după un străin, din alt oraș. Pe fata asta a lăsat-o în grija mea, să o hrănesc până vă întoarceți, apoi să v-o încredințez. Eu am făcut tot ce se cădea de cuviință.

Wu Song ascultă, chibzui o vreme, apoi o lăsă pe bătrâna Wang și plecă. Se duse în camera sa de la han, îmbrăcă haine albe de doliu și îi ordonă unui soldat să-i cumpere o frânghie de cânepă, ciorapi de bumbac și o bonetă de doliu. În drum spre casa lui Wu Da, târgui prăjituri și fructe, santal și bani de hârtie. Acolo scrise o nouă tăbliță cu numele defunctului, pregăti mâncăruri, aprinse lumânări, așeză pe o masă toate ofrandele și agăță deasupra hârtiile pentru ars. Pe la primul geng din noapte, arse santalul parfumat și îngenunche murmurând: „Fie-ți sufletul cât mai aproape, fratele meu! Pe lumea asta ai fost un om slab, iar acum, după ce te-ai dus, nu am de unde să știu cum ți-a fost sfârșitul. Dacă ai suferit pe nedrept din pricina cuiva, fă să mi te arăți în vis și eu am să te răzbun!”

Vărsă băutura pe pământ, arse banii de hârtie și plânse ca un copil. Vecinii fură mișcați până la lacrimi de tânguirile sale, dar nu puteau să se amestece. Când se opri din plâns, mâncă și el, laolaltă cu soldatul care îl slujea și cu Iasomia. Făcu rost de două rogojini, porunci soldatului să doarmă dincolo de ușa camerei principale, iar Iasomia se culcă în camera din mijloc. El, unul, își așternu rogojinile și se întinse pe ele în fața mesei cu ofrandele pentru sufletul lui Wu Da. Trecuse de miezul nopții și încă se mai perpelea, fără somn. Ofta din rărunchi, sfârșit de supărare. Soldatul dormea neîntors, sforâind puternic pe nas. Răsucindu-se, Wu Song se înălță puțin și văzu că flacăra lămpii e gata să se stingă. Se așeză în capul oaselor pe rogojină, murmurând pentru sine: „Fratele cel mare era slab și neajutorat și moartea lui nu-mi miroase a bine”. Nici nu termină bine aceste cuvinte și se pomeni că de sub masa pe care se afla tăblița mortului se pornește un vârtej de vânt rece.

Ieșit dintr-o formă, fără de umbră,
Nici urmă de brumă, nici abur de fum;
Vârtejul de vânt în friguri, ca spaima,
În vine-ți pătrunde și iată, de cum
Ți-e țeapănă carnea, ca lutul de-ngheț.
Grea cade-o beznă pe masa cu-ofrande,
A lămpii suflare de foc ea-nghite;
Și bani de hârtie-agățați pe pereți

Au prins dintr-odată să zboare-n aer,
Aripi ale groazei tristelor plăți.
Pare că toți otrăviții-s în vaier
De duhuri pribege la ceas de răsplăți.

Suflul acela înghețat făcu să i se ridice lui Wu Song părul măciucă. Stătu încremenit, holbându-se buimăcit și văzu cum de sub masă se desfășoară în sus o arătare. „Frate", îi strigă duhul, „am avut o moarte cumplită!" Wu Song nu desluși prea bine trăsăturile închipuirii dinaintea ochilor săi și se apropie să cerceteze și să întrebe în amănunțime ce și cum, dar vârtejul dispăru ca și cum nici n-ar fi fost, de nu mai rămase nimic după el. Atunci Wu Song se ghemui pe rogojină, încercând să-și adune gândurile: „Ciudat! Parcă aș fi visat, cu toate că nici vorbă să fi fost doar un vis. E limpede că frate-meu a vrut ca eu să știu un anumit lucru, dar îndrăzneala mea de a veni în preajma lui l-a făcut să piară. Încep să cred că moartea lui nu a fost câtuși de puțin una bună!" Tocmai bătu al treilea geng.

Merse la ostaș și observă că acesta dormea dus, ca mai înainte, întristat adânc, nici că putu să închidă un ochi în restul de noapte și aștepta revărsatul zorilor, să vadă încotro s-o apuce. Pe la cel de al cincilea geng, cocoșii porniră să cânte și la răsărit se ivi o geană de lumină. Soldatul se sculă și încălzi niște apă. Wu Song se spălă pe față și își clăti gura cu apă proaspătă. Îi spuse Iasomiei să aibă grijă de casă și plecă însoțit de soldat. În stradă, se interesă pe la vecini cum i se prăpădise fratele, cu cine și unde i se remăritase cumnata. Oamenii cunoșteau ei prea bine cum stăteau lucrurile, însă tare le mai era frică de Ximen Qing.

— Întreab-o pe bătrâna Wang, căpitane. Ei sunt doar gard în gard și ea știe tot-tot.

— Ar mai fi doi inși care știu la fel de bine treaba, adăugă un vecin mai limbut: Yunge, ăla de vinde pere și bătrânul He.

Wu Song se grăbi numaidecât să-i dea de urmă lui Yunge și chiar îl întâlni neașteptat de iute pe maimuțoi, cu nelipsitul lui paner în mână. Tocmai târguise niște orez. Wu Song îi ură ziua bună.

— Căpitane Wu, zise băiatul, după ce îi întoarse salutul, ai venit prea târziu, pentru a mai drege ceva! Moșul meu are șaizeci de ani și n-are cine să se grijească de el, altfel aș merge chiar eu cu voi la judecătorie.

— Hai cu mine, prietene! și Wu Song îl îndemnă să intre într-un birt. Acolo, comandă două boluri de orez.

— Ești mic de ani, frățioare, dar ai inimă de fiu iubitor, ce se zbate din greu pentru părintele lui, așa cum se și cuvine. Se scotoci prin buzunar, scoase cinci liang de argint și îi întinse băiatului: Ia-i să ai de cheltuială. Când lucrurile s-or lumina, am să-ți mai dau vreo zece liang și ceva, să ai o sumă frumușică pentru a pune pe picioare o afacere. Povestește-mi numai din fir-a-păr cine i-a pricinuit fratelui meu nenorocirea, cum i-a fost moartea și cine a luat-o de nevastă pe cumnata. Vorbește-mi pe îndelete, fără să lași la o parte

nimic.

Yunge primi banii, gândind: „Banii ăştia îi ajung tatei să-şi ducă zilele între trei şi cinci luni şi nu pierd nimic dacă îmi trec o vreme cu el pe la judecătorie!"

— Ascultă-mă bine, frate Wu, dar să nu mă întrerupi! rosti cu voce tare.

Yunge înşiră tot ce ştia, din momentul în care îl căutase pe Ximen Qing să-i vândă pere şi până la sfârşit.

— E adevărat tot ce spui? se miră Wu SQng. Dar nu mi-ai zis după cine s-a dus cumnata.

— E la Ximen acasă, fiindcă au trăit încă dinainte împreună. Dar de ce te îndoieşti de cuvintele mele?

— Nu minţi? Nu vorbeşti în dodii?

— Ce am mărturisit acum, repet şi în faţa magistratului.

— Dacă-i aşa, frăţioare, ia şi mănâncă.

Wu Song porunci o sumedenie de bucate, mâncară pe săturate, apoi plăti. Ieşind din birt, îi spuse băiatului:

— Du-te acasă şi dă-i tatălui tău banii. Mâine dimineaţă te aştept la Yamen, să facem plângerea. Cunoşti cumva unde stă acel He?

— Vrei să mergi acum la el? Auzind că vii, He şi-a luat tălpile la spinare, de trei zile, dar n-are nimeni habar încotro s-o fi dus.

Wu Song îl însoţi pe Yunge acasă. A doua zi, merse la domnul Chen să-i întocmească o plângere şi apoi o porni spre Yamen. Yunge era deja acolo. Căpitanul păşi în sala de audienţe şi îngenunche în faţa mesei la care trona magistratul. Acesta îl recunoscu imediat pe şeful gărzii.

— Ce plângere ai, căpitane?

— Wu Da, fratele cel mare al umilei persoane aici de faţă, a fost răpus de Ximen Qing, care i-a luat nevasta, pe numele ei, Pan. Mai întâi, acest Ximen l-a lovit cu putere în burtă, apoi, ticluind cu bătrâna Wang, i-au ridicat viaţa. Numitul He a îngăduit ca mortul să fie ars, în loc să cheme pe cei în drept să dea la iveală crima. În momentul de faţă, Ximen Qing şi-a făcut din cumnată-mea, pe care a luat-o sub acoperişul său, concubină. Deocamdată, alături de mine depune mărturie tânărul Yunge. Implor pe Excelenţa Voastră să faceţi dreptate!

Wu Song înaintă plângerea scrisă. Magistratul o primi, apoi spuse:

— Unde este numitul He?

— Simţind că lucrurile vor ieşi la lumină, He a fugit şi nu se ştie unde s-a ascuns.

Magistratul îl puse la probe pe Yunge, apoi se retrase urmat de curte, pentru deliberări. Dar magistratul însuşi, ajutorul său şi toţi slujbaşii, de la mic la mare, se aflau în cârdăşie cu Ximen Qing şi erau încredinţaţi că un asemenea caz cu greu ar fi putut fi limpezit. Atunci magistratul se întoarse şi i se adresă lui Wu Song.

— Mă surprinde faptul că tocmai tu, căpetenia gărzii acestui judeţ, nu respecţi legea. Din timpuri străvechi este învăţătura: preacurvia se dovedeşte

prin prinderea celor doi în timpul actului, iar crima numai dacă vezi cu ochii rana. Dar leşul frate-lui tău nu mai este şi nici adulterul nu l-ai dat în vileag. Astăzi mi te înfăţişezi, luându-te după palavrele unui băieţel. Ori, pot eu, magistratul, să mă încred în mărturia lui? Era mai bine să fi cântărit tu însuţi lucrurile înainte de a porni acţiunea!

— Înălţimea Voastră, cele înfăţişate aici sunt adevărul curat şi nu baliverne. Numai să porunciţi să fie aduşi la judecată Ximen Qing, femeia Pan şi bătrâna Wang şi se va face lumină în cazul acesta. Dacă toate ce le susţin s-or dovedi minciuni, sluga dumneavoastră e gata să suporte urmările!

— Ridică-te, răspunse magistratul. Am să meditez la acest caz. Dacă voi considera necesar să-i arestez, îţi voi ordona să-i aduci aici.

Wu Song se sculă în picioare şi ieşi din sala de judecată. Pe Yunge îl luă cu sine la han şi nu-l lăsă să se înapoieze acasă, între timp, Ximen Qing fusese înştiinţat despre plângerea depusă la Yamen.

Mâniat la culme, Ximen Qing îi chemă pe dată pe Lai Bao şi Lai Wang, le dădu mari sume de bani şi îi trimise să-i cumpere pe dregători. A doua zi, Wu Song merse chiar el în sala de audienţe, cu gândul să-l grăbească pe magistrat să-i aresteze pe vinovaţi. De unde să ştie el că oamenii legii fuseseră mituiţi şi că îi respinseseră plângerea?

— Wu Song, îl sfătui un slujbaş, nu asculta la palavrele unora, care vor să te pună rău cu Ximen Qing. Cazul ăsta este atât de încâlcit, încât cu greu s-ar dovedi adevărul. Înţeleptul zice: uneori nu-mi vine să cred ce văd cu propriii mei ochi, atunci cum să dau crezare întru totul spuselor altora? Nu te avânta prea departe!

Mai marele închisorii îl luă deoparte.

— Căpitane, tu lucrezi pe lângă Yamen şi înţelegi legile. Cunoşti cele cinci probe care se cer în cazul omorârii unui om: corpul mortului, examinarea rănilor, diagnosticul, arma şi urmele criminalului. De vreme ce leşul fratelui tău nu mai este, cum vei voi să cercetăm?

— De-ar fi după dumneavoastră, fratele meu n-ar fi în vecii-vecilor răzbunat! Dacă Înălţimea Sa nu se ocupă de plângere, ştiu eu ce am de făcut.

Îşi luă înapoi plângerea şi ieşi din Yamen. Ajuns în camera sa, îi dădu drumul piciului. Rămase singur, înălţând capul spre cer şi oftând, strânse din măsele şi îşi ocărî cumnata pentru blestemăţiile ei.

Wu Song era un bărbat plin de cutezanţă şi dârzenie şi nu-l răbda inima să nu găsească o cale pentru a-şi astâmpăra focul.

O porni din nou, de data asta direct la prăvălia de medicamente a lui Ximen Qing, hotărât să se bată cu el. Îl găsi acolo pe administratorul Fu şi i se adresă grosolan:

— Stăpânul e acasă?

Fu Ming îl recunoscu pe Wu Song.

— Nu e acasă. Aveţi să-i transmiteţi ceva, căpitane?

— Fă un pas înainte, să-ţi zic ceva!

Fu nu îndrăzni să nu-i dea ascultare şi ieşi de după tejghea. Wu Song îl

conduse într-o fundătură liniștită, îl luă de piept și îi strigă, ca scos din minți:

— Vrei să mori ori să trăiești?

— Sunteți mare și tare, căpitane, zise omul. Sluga asta amărâtă nu v-a supărat niciodată cu nimic. Cine v-a stârnit mânia?

— De alegi moartea, n-are rost să îmi vorbești. Dar dacă ții la viață, spune-mi degrabă unde îl pot găsi pe Ximen Qing și de când și-a adus-o la el pe cumnată-mea. Dezleagă-ți iute limba și te cruț!

Omul era slab din fire și furia șefului gărzii îl făcu să intre în sperieți, nu alta.

— Țineți-vă firea, căpitane! strigă el. Nevrednicul din fața voastră trudește în prăvălie, pentru doi liang de argint pe lună și nu știe cum își petrece vremea stăpânul. Marele Mandarin nu e acum acasă. Abia a plecat cu niște prieteni la o crâșmă, în strada Leului. Să nu credeți că vă păcălesc!

Wu Song fu mulțumit cu ce se alesese și îi dădu drumul, zburând spre strada Leului. Fu Ming rămase țintuit locului.

Ximen Qing se afla într-adevăr în cârciumă, într-un salon la catul de sus, cinstindu-se cu un om, numit Li Atotștiutorul. Acest Li era portărel la Yamen și era amestecat în tot felul de afaceri. Obișnuia să se informeze bine și să tragă foloase din aceasta. Dacă apărea o neînțelegere între doi oameni, el îi sfătuia și pe unul și pe altul cum să acționeze sau îi îndemna să-i cumpere pe dregători, luându-și de fiecare dată partea sa grasă. Din această pricină, fusese poreclit Li Atotștiutorul. Acum, fiind de față când magistratul îi înapoiase lui Wu Song jalba, se grăbise să-i vândă lui Ximen Qing știrea. Drept mulțumire, acesta din urmă îl invitase la cârciumă și îi dăruise cinci liang de argint. Pe când era mai mare petrecerea, aruncară o privire pe fereastră și îl zăriră pe Wu Song, ca un zeu al mâniei, năvălind în cârciumă. Ximen Qing știa că mai marele gărzii nu venise el cu gânduri bune și îl cuprinse tremuriciul de frică. Ar fi fugit, dar nu mai avea timp. Atunci, prefăcându-se că vrea să-și dea jos haina, își făcu drum spre spatele cârciumii. De cum pătrunse înăuntru, Wu Song se repezi la cârciumar:

— Unde este Ximen Qing?

— Marele Mandarin e la catul de sus, cu un cunoscut de-al său.

Din două mișcări Wu Song ajunse sus, cu pulpanele robei trase în lături[95]. Dar Ximen dispăruse ca intrat în pământ. La masă, pe locul de onoare stătea un bărbat, încadrat de două cântărețe din local. Recunoscându-l pe portărelul Li Atotștiutorul, căpitanul înțelese pe dată ce căuta acesta acolo. Furios la culme, se apropie și, împungându-l cu degetul, îi strigă:

— Unde l-ai ascuns pe Ximen Qing, ticălosule? Spune repede, până nu te pocnesc!

Văzându-l în ce stare era, Li nu mai putu să scoată un cuvânt. Neprimind niciun răspuns, Wu Song se mânie și mai tare și răsturnă masa cu o lovitură de picior, de se făcură zob toate farfuriile, platourile și paharele. Cântărețele se făcură și ele nevăzute. Simțind că lucrurile iau o întorsătură urâtă, Li Atotștiutorul își adună toate puterile și se ridică în picioare, gata să o rupă la

goană pe scări în jos. Dar căpitanul îi ținu calea.

— Te-am întrebat ceva și nu mi-ai răspuns! tună vocea lui Wu Song. Acum unde fugi? Na pumnul ăsta, să vedem dacă-ți mai arde să-ți ții gura închisă!

Pumnul căpitanului îi strivi fața portărelului. Omul icni, urlă de durere, apoi vorbi:

— Ximen Qing e în spate, să se schimbe. Pe mine lasă-mă să plec, n-am niciun amestec în treburile voastre.

Wu Song îl înșfăcă pe portărel cu amândouă mâinile, îl ridică în sus și îl aruncă prin fereastră direct în stradă.

— Dacă tot vrei să pleci, piei din ochii mei! strigă el.

Omul căzu ca un burduf în mijlocul străzii, cu o bufnitură puternică.

Numaidecât Wu Song se grăbi spre spatele cârciumii, să-l afle pe Ximen Qing. Auzindu-i răcnetele, acesta, cutremurat de groază, sări printr-o fereastră pe un cerdac și de acolo în curtea vecină. Nedând de el, Wu Song crezu că Li Atotștiutorul îl amăgise și se întoarse, alergând în stradă. Acolo îl găsi pe Li pe jumătate mort, întins lat la pământ. Numai ochii i se mai roteau în cap. Cum nu-i trecuse furia, Wu Song îi mai arse vreo două picioare și omul muri pe loc.

— Acesta e Li Atotștiutorul, se minunară oamenii care se strânseseră acolo; ți-a greșit cu ceva, căpitane, de l-ai răpus?

— Voiam să-l fac fărâme pe Ximen Qing, rosti el. Ticălosul ăsta s-a nimerit să bea cot la cot cu el și mi-a picat în mână fără vrerea lui.

Șeful bao[96] din sectorul acela, constatând că fusese ucis un om, se apropie și încercă să-l rețină pe Wu Song prin vicleșug, fiindcă nu cuteza altfel să-l aresteze. Cârciumarul Wang Luan și cele două cântărețe, pe nume Bao și Niu, ieșiră afară și se luară după ei, îndreptându-se spre Yamen. Întâmplarea aceasta ridică în picioare toată strada Leului și scandaliză întreg orașul. Oamenii se îngrămădiră pe la porți, nemaicontenind cu poveștile. Dar ei nu știau că Ximen Qing izbutise să scape și credeau că Marele Mandarin sfârșise de mâna lui Wu Song.

Capitolul X

Ximen Qing nimerise în curtea doctorului Hu. Rămase lângă zid, năucit și într-un timp fu descoperit de o slugă grăsană, care ieșise să-și facă nevoile. Aceasta abia intrase în privată și se lăsase pe vine, când îl zări ghemuit și, luându-l drept hoț, o rupse la fugă, strigând. Doctorul Hu năvăli afară, să prindă tâlharul, însă îl recunoscu.

— Bine că nu v-a găsit Wu Song, Mărite Mandarin, spuse el. I-a luat zilele omului acela și l-au dus la judecată. E de acum vinovat de crimă. Mergeți acasă liniștit, nu mai aveți de ce să vă temeți.

Ximen Qing se plecă, în semn de mulțumire, și se întoarse acasă sigur pe sine. Când îi povesti lui Lotus de Aur tărășenia, amândoi bătură din palme și

râseră, încântați, socotind că au scăpat de belea. Femeia îl povățui să-i ungă bine pe dregători, pentru a-l osândi pe Wu Song pe viață și ei doi să nu mai dea nicicând ochii cu el. Bărbatul își chemă omul de încredere, Lai Wang, și îl trimise să-i ducă magistratului câte un serviciu de cupe din aur și din argint și cincizeci de liang, iar celorlalți slujbași să le împartă, după mărime, diferite sume de bani, cerându-le în schimb să-l condamne la o pedeapsă cruntă pe Wu Song.

A doua zi, magistratul mituit își ocupă locul înalt în sala de judecată, iar-Wu Song, cârciumarul și cântărețele fură aduși înaintea sa și puși să îngenuncheze. Magistratul se purtă de la bun început de parcă era cu totul altul.

— Ticălosule, rosti el adresându-se lui Wu Song, ieri ai calomniat un om nevinovat și doar ți-am atras atenția de câteva ori la rând să-ți vezi de ale tale. Cum se face că, nesocotind legea, ai omorât fără pricină un om?

— Umilul de mine aveam o răfuială cu Ximen Qing, însă din nenorocire l-am întâlnit pe omul acela. Cum s-a încăpățânat să nu-mi spună unde se ascunsese Ximen, într-un moment de furie, l-am ucis fără voia mea. Acum, înălțimea Voastră, aștept să judecați drept și să-l aduceți pe Ximen Qing în fața legii, să răspundă pentru crima împotriva fratelui meu. Cât despre netrebnicul de mine, sunt gata să plătesc pentru moartea ce i-am adus-o fără să vreau unui om!

— Ce tot îndrugi acolo, criminalule? Vrei să zici că nu știai că omul era portărelul județului? Cine știe de ce i-ai luat viața și acum îl bagi și pe Ximen Qing în această treabă urâtă. Văd eu că, dacă nu pun să te bată, nu ai de gând să mărturisești curat faptele.

Magistratul porunci ca acuzatul să fie pe dată pedepsit. Trei-patru portărei îl răsturnară pe podea și îi traseră cu sete douăzeci de lovituri. În timp ce era pedepsit, Wu Song își strigă de mai multe ori nevinovăția.

— M-am străduit din răsputeri în folosul particular al Înălțimii Voastre și ar trebui să mă tratați altfel. Opriți loviturile acestea!

Dar asemenea vorbe îl îndârjiră și mai mult pe magistrat.

— Un om a murit de mâna ta și mai ai pretenții? îi strigă, apoi ordonă: Smulgeți-i o unghie!

Portăreii executară sentința, apoi îi aplicară cincizeci de lovituri peste palme, îi legară de grumaz un drug de lemn și îl duseră în temniță, lăsând un paznic la ușa celulei. Unii slujbași se avuseseră bine cu Wu Sung, și știindu-l bărbat adevărat, ar fi vrut să-i ia apărarea, însă apucaseră să primească daruri de la Ximen Qing și nu mai aveau curajul să deschidă gura. Cum Wu Song continua să ceară dreptate, magistratul aşteptă câteva zile și apoi întocmi dosarul, fără a chestiona pe nimeni. Singura probă fu adusă de un ofițer, care examină cadavrul lui Li Atotştiutorul, notând: „Acuzatul Wu Song a căutat-o pe victimă pentru a regla o dispută bănească. Au băut împreună și după ce s-au îmbătat, s-au încăierat. Victima a fost lovită cu pumnii și cu picioarele și azvârlită de la înălțime, aflându-și astfel moartea. Semne vinete și răni

deschise, pline de sânge, au fost descoperite pe brațul stâng, pe față, pe piept și pe mijloc". Pe baza acestei mărturii scrise, a fost redactat documentul de acuzare și trimis, împreună cu Wu Song, prefectului din Dongping, care urma să mai cerceteze o dată cazul și să dea verdictul final. Prefectul, Excelența Sa Chen Wenzhao, de origine din Henan, era un dregător de o cinste ireproșabilă. El trecu la audieri numaidecât ce primi dosarul. Iată-l așa cum era știut de mulți și i se dusese vestea:

Viața îi era curată pildă-a demnității,
El fiind om stăpânit, cinstit și vrednic;
Tânăr, atacase cazuri decretate clare,
Iar matur, la clopoțel de aur, sfetnic.
Inima-i era în pietate filială,
Făptuia cu bunătate și blândețe;
Își ținea poporul prefecturii-n evidență,
Banii pe impozite-i strângea-n larghețe,
Oamenii îl preamăreau pe toate drumurile;
Plângerile ici și colo-abia se auzeau,
Dispăruseră bandiții parcă fără urmă,
Laude în gura mare-n târg te asurzeau;

Cum se zice:

Numele-n istorie înscris trece prin milenii
Dăinuiesc renumele și faima zece mii de ani,
Năzuința înspre bine umple-ntreg ceru-albastru
Ea e cinstea-adevărată, tată, mamă la sărmani.

Prefectul Chen Wenzhao se așeză la pupitrul său în sala tribunalului și ceru să fie introdus criminalul. Acolo, pe loc, studie documentele primite din județul Qinghe și toate depozițiile. Acuzația arăta:

„Județul Qinghe, către Prefectura Dongping.

Acuzație de omucidere:

Acuzatul Wu Song, în vârstă de douăzeci și opt de ani, de baștină din județul Yanggu, a fost numit căpitan al gărzii pentru calitățile sale fizice deosebite. Întors dintr-o misiune, a aflat că fratele său a decedat, iar cumnata sa, născută Pan, s-a măritat înainte de a se scurge întreaga perioadă de doliu. În aceeași zi, s-a apucat să ia la întrebări lumea pe stradă. În cele din urmă, a mers la cârciuma lui Wang Luan din strada Leului, unde s-a întâlnit cu Li Atotștiutorul. Fiind beat, i-a cerut acestuia suma de trei sute de bani de aramă, susținând că i-a împrumutat-o mai de mult. Li a refuzat să-i plătească și s-au luat la bătaie. Lovit cu picioarele și cu pumnii, Li a fost grav rănit și a murit pe dată. Mărturie în acest sens depun cântărețele Niu și Bao. Acuzatul a fost arestat de șeful din sectorul respectiv, iar ofițerii noștri s-au deplasat la fața

locului și au examinat cadavrul. Am audiat împricinații și am elucidat cazul. Avem credința că analiza dumneavoastră va certifica întru totul corectitudinea investigației noastre. Wu Song a bătut și a ucis un om și se cuvine condamnat pentru aceasta, iar nu pentru disputa bănească. Cârciumarul Wang Luan și cântărețele Niu și Bao sunt nevinovați și cerem permisiunea să fie puși în libertate. Întocmit în ziua de opt a lunii a opta, în al treilea an al perioadei Zhenghe. Magistrat: Li Datian. Locțiitor de magistrat: Le Hean. Căpetenia arhivei: Hua Helu. Procuror: Xia Gongqi. Temnicer: Qian Lao".

După ce parcurse dosarul, prefectul îl chemă pe Wu Song în fața sa.

— Cum l-ai răpus pe acest Li Atotștiutorul?

Wu Song ridică fruntea și rosti:

— Stăpâne al Cerurilor Albastre[97], dacă umila mea persoană a ajuns înaintea judecății Voastre, sunt încredințat că adevărul va ieși la lumina zilei. Îngăduiți-mi să vorbesc și nu mă voi abate de la adevăr.

— Dă-i drumul.

Wu Song povesti curgător și cu lux de amănunte, începând cu seducerea cumnatei sale de către Ximen Qing, spunând apoi despre lovitura primită de fratele său în momentul în care îi prinsese pe cei doi păcătuind și despre plângerea sa respinsă de către magistrat.

— Ca să-mi răzbun fratele, încheie el, am alergat încolo și încoace să dau de Ximen Qing. Din nenorocire, l-am omorât pe omul acela, fără voia mea. Dar vina nu trebuie să cadă întreagă asupra capului meu. Pentru că este bogat, nimeni nu îndrăznește să-l aresteze pe Ximen Qing. Mie nu mi-e frică de moarte și nu cer decât limpezirea cazului fratelui meu cel mare, Wu Da.

— Înțeleg prea bine, spuse prefectul, și știu ce voi face. Ceru să fie adus Qian Lao și să i se tragă douăzeci de lovituri, avertizându-l: Magistratul tău nu știe să dea lucrurilor de capăt așa cum se cuvine. Nu e bine că acționează, luând în considerație doar interesele sale, în dauna justiției.

Îi puse lui Wu Song câteva întrebări și corectă acuzația primită de la Qinghe.

— Omul acesta a ținut să răzbune cu orice preț uciderea fratelui său și a comis crima din pură întâmplare. Pare om drept și se cuvine să-l tratăm ca atare.

Ordonă ca drugul greu care apăsa ceafa lui Wu Song să fie înlocuit cu unul mai ușor, apoi să fie reținut în temniță. Ceilalți împricinați puteau fi eliberați, iar magistratul primi indicația ca Ximen Qing, Lotus de Aur, bătrâna Wang, Yunge și He să fie trimiși la prefectură, pentru cercetări. Abia după aceea avea să trimită documentele la Palat, pentru aprobare.

Cu toate că era sub stare de arest, datorită felului său de a se purta, Wu Song primi destul de curând băutură și mâncare bună, pe gratis. Când știrile ajunseră în Qinghe, Ximen Qing se cutremură. Știa că Chen Wenzhao este incoruptibil și nu cuteza să-l cumpere. Singura soluție care îi rămăsese era să apeleze la mila rudei sale Chen. Îl chemă la el pe Lai Wang și îi ceru să plece chiar în seara aceea la Dongjing, la mareșalul Yang, cu o scrisoare, prin care îl

ruga să intervină pe lângă Marele Tutor Cai. De teamă că prestigiul magistratului Li Datian are să fie ştirbit, acesta puse să se redacteze un mesaj secret către prefectul de Dongping, cerându-i să nu-i implice pe Ximen Qing şi pe Lotus de Aur. Înainte de a fi numit prefect, Chen Wenzhao fusese mai marele unui birou din subordinea Marelui Tutor, de care se simţea astfel apropiat. Pe de altă parte, ştia că mareşalul Yang era om influent la Palat. Aşadar, hotărî să împace ambele părţi: îl scăpă pe Wu Song de la pedeapsa cu moartea, poruncind să i se aplice patruzeci de lovituri şi să fie escortat la două mii de li distanţă. În legătură cu moartea lui Wu Da, declară că, de vreme ce leşul fusese ars, nu se mai puteau întreprinde noi investigaţii şi cazul trebuia închis. Îi trimise acasă pe ceilalţi împricinaţi. Expedie documentele către Tribunalul provincial, care le aprobă şi ordonă să fie puse întocmai în execuţie.

Chen Wenzhao îl scoase pe Wu Song din temniţă, îi citi verdictul Palatului. Puse să i se scoată drugul de pe grumaz şi să i se dea cele patruzeci de lovituri. Apoi ordonă să i se lege braţele cu un lanţ de şapte jin şi jumătate, să i se înfiereze pe faţă ca oricărui ucigaş dovedit două rânduri de caractere şi să fie dus sub pază până în oraşul Mengzhou, unde trebuia să rămână pe viaţă. Alte persoane amestecate în acest caz fură scoase din culpă. Prefectul întocmi un document lămuritor, pe care îl sigilă şi îl încredinţă celor doi ofiţeri, care aveau însărcinarea să-l însoţească pe Wu Song. În aceeaşi zi, Wu Song se întoarse în Qinghe. Îşi vându mobilele, iar cu banii achită cheltuielile de drum ale celor doi ofiţeri. Pe Iasomia o încredinţă vecinului din partea stângă a casei, anume lui Yao Al Doilea, zicându-i că dacă mai marii de la Palat se vor arăta milostivi şi îl vor elibera cândva, îl va răsplăti cu prisosinţa. Locuitorii străzii, văzând bunătatea lui Wu Song chiar şi aşa, aflat la grea cumpănă, îl ajutară care cum putură, oferindu-i bani, băutură şi orez. Apoi Wu Song merse la camera sa de la han şi îi ceru soldatului să-i împacheteze lucrurile pentru călătoria ce-l aştepta. A doua zi părăsi Qinghe, apucând-o spre Mengzhou. Poezia de mai jos stă mărturie:

Prefectul se purtă corect din cale-afară,
Wu Song cel pus nedrept cu moartea faţă-n faţă
În zori porni-nsoţit spre-oraşul închisoare,
Dogoarea vântului pălind a ierbii viaţă.

Aflând de plecarea lui Wu Song, lui Ximen Qing i se luă o piatră de pe inimă, simţindu-se de acum la largul său. El le porunci slugilor să cureţe grădina şi să o rânduiască pentru un banchet, fixând din loc în loc paravane, agăţând tot felul de ornamente măiestrite prin crengile copacilor, şi să angajeze o trupă de muzicanţi şi dansatori. El le invită pe Doamna Luna şi pe celelalte neveste la o mare petrecere, fiind serviţi cu grijă şi din plin de slugi. Întocmai ca mai jos:

Santal fu pus la ars în vasele de preţ,

Prin vazele de aur flori mândre-ncântătoare;
Risipă de antichități de Xiangzhou,
De sub obloane perle din He Pu, strălucitoare,
Pe-mbietoarele platouri de cristal
Curmalele-n grămezi de vâlvătăi și nea de pere;
Potirele de jad de-un verde-ntunecat
Sorbeau siropuri rare ori licori de jad, la vrere.
Destul ficatul de dragon, fript la grătar,
De phoenix coapte măruntaie, din îmbelșugare,
Făcând numai o-mbucătură zeci de mii;
Erau și labe de urs negru, pentru orișicare
Și chiar copite de cămile purpurii;
Servite după băutură aromele-ndemnau.
Se desfătau apoi cu ceai Ochi de Dragon
În cești din jadul dalb ce văl părelnic desprindeau,
Cu toate că lichidul prețios în fapt era gătit
În vasele de aur pentru gust, arome, limpezimi.
Finețuri și tot fastul le băteau pe ale lui Meng Cliang
Belșugul cutezând măsură cu Shi Zong.

Ximen Qing și Doamna Luna se așezară pe locurile de onoare, celelalte doamne aranjându-se după poziția fiecăreia în casă. Trecându-și paharele de la una la cealaltă, păreau cu toatele un buchet de flori sau un brocart multicolor. Chiar la începutul banchetului, Dai An se apropie, urmat de un slujitor din afară și de o slujnică frumoasă, cu părul căzându-i în franjuri deasupra ochilor. Cei doi străini purtau două cutii.

— Familia Hua de alături i-a trimis Doamnei niște daruri.

Ajunși în fața stăpânilor, cei trei au îngenuncheat, s-au închinat până la pământ și apoi s-au ridicat, trăgându-se respectuos într-o parte.

— Ne-a mânat stăpâna cu prăjituri și flori, pentru prima doamnă Ximen.

Într-o cutie erau biscuiți de felul celor de la Palat, făcuți cu fructe și cu piper, iar în cealaltă crini proaspăt culeși. Doamna Luna se bucură nespus de mult.

— Ce drăguță este stăpâna voastră! exclamă ea, cerând să li se dea celor doi să guste câte ceva. Apoi îi oferi fetei un prosop[98] de formă pătrată, să-l folosească la transpirație, și băiatului, o sută de bănuți de aramă. Îi rămân doamnei voastre îndatorată, continuă ea. Întoarceți-i mulțumirile mele. La sfârșit i se adresă fetei: Cum te cheamă?

— Broderia Primăverii[99]. El e Tian Fu Y[100].

Slugile se îndepărtară.

— Vecina noastră, doamna Hua, este o femeie nemaipomenită. Trimite destul de des slugile cu mici cadouri și eu încă nu i-am răspuns cu nimic în schimb.

— Fratele Hua Al Doilea n-are nici doi ani de când s-a însurat. Se laudă

adesea cu manierele soției sale și această însușire a ei este dovedită și acum prin vizita celor două slugi.

— Am întâlnit-o o dată, la funeraliile socrului ei. E de înălțime mijlocie, rotundă la față, cu pielea albă, fină și cu sprâncenele foarte delicate. Pare a fi bună la suflet și nu cred să aibă mai mult de douăzeci și patru – douăzeci și cinci de ani.

— Știai că a fost concubina ministrului Liang? Hua Zixu s-a ales și cu o avere frumoasă de pe urma asta.

— E bine să nu ne lăsăm nici noi mai prejos, fu de părere soția. Mâine să-i trimitem ceva neapărat.

Băgați mare seamă la cele ce vă spun: nevasta lui Hua Zixu se numea Li și era născută pe cinsprezece ale lunii întâi. Fiindcă tocmai atunci când venise pe lume, familia ei primise în dar o pereche de vaze în formă de pește, i-au spus, Domnișoara Vaza. Când a crescut, a fost dată ca favorită mai întâi ministrului Liang, care era ginerele Marelui Tutor Cai. Din pricină că nevasta Tutorelui era deosebit de geloasă și ucisese până la ea mai multe concubine și slujnice, îngropându-le în grădina casei, Li Vaza locuia chiar în bibliotecă, împreună cu o bătrână care veghea asupra ei. Numai că de Festivalul Lampioanelor, chiar pe cinsprezece ale primei luni din al treilea an al perioadei Zhenghe, în vreme ce ministrul Liang era cu nevasta în Pavilionul Norilor Purpurii, Li Kui[101] i-a ucis pe toți membrii familiei Liang aflați acasă. Liang însuși abia a izbutit să se facă scăpat prin fugă. Atunci Li Vaza a pus mâna pe o sută de perle mari, două pietre prețioase cântărind doi liang și negre ca pana corbului și a luat drumul capitalei. Pe atunci, eunucul Hua fusese numit guvernator în Kuanguan și cum nepotul său, Hua Zixu, nu avea nevastă, a tocmit o pețitoare care a aranjat căsătoria acestuia cu frumoasa femeie. Eunucul i-a luat cu el la Kuanguan pe proaspeții căsătoriți, însă după vreo jumătate de an, Hua Zixu s-a îmbolnăvit și s-a retras din serviciul public, revenind pe meleagurile natale, la Qinghe. Apoi eunucul s-a sfârșit din viață și toată averea i-a rămas nepotului său. Hua Zixu obișnuia să-și irosească vremea prin lăcașuri de pierzanie. De o lună, de când se legase frate de cruce cu Ximen Qing și cu prietenii acestuia, umbla în fiecare zi cu Ying Bojue, Xie Xida și cu ceilalți și cheltuia cu nemiluita pe cântărețe și pe banchete. Bucurându-se de prestigiul unchiului său și fiind mână spartă, era îndemnat să-și petreacă nopți în șir departe de casă.

Drumurile purpurii[102]-n lumina primăverii-s lungi,
În pavilionul roșu bete instrumente de cântat;
Cât trăiește omul, prea puțin și searbăd e atunci,
Când la veselie negustându-i rostul, prostu-a renunțat.

Dar nu vom mai adăuga aici nimic la cele deja spuse.

În ziua aceea, Ximen Qing s-a distrat cu nevestele sale până târziu, când el se retrase cu Lotus de Aur, iar celelalte femei se înapoiară în apartamentele

lor. Pe când Ximen și Lotus făceau dragoste, Prunișor de Primăvară intră peste ei, aducându-le ceai fierbinte. Observând jena femeii, Ximen o lămuri că una din slujnicele familiei Hua, la fel de frumoasă ca aceea care venise cu florile în dar, însă de vârsta lui Prunișor de Primăvară, era nelipsită în orice moment de lângă stăpâna sa. Hua o adusese și, fiind frumoasă, nimănui nu-i trecuse prin cap să-i găsească bărbatului vină că o făcuse femeie și că se culca și cu ea.

— N-am să te blestem! zise Lotus, aruncându-i o privire tăioasă. Dacă o vrei pe Prunișor, ia-o și gata! Dar de ce bați cu vorba așa de pe departe? Dacă vrei să mă compari cu cineva, fă-o, eu nu mă opun! Fata nici nu e sluga mea. Rămâne stabilit, mâine va fi a ta!

— Nici nu știi cât te iubesc pentru mintea ta pătrunzătoare! se bucură el.

A doua zi, Lotus de Aur își făcu drum la Pavilion de Jad. Bărbatul o chemă pe Prunișor de Primăvară la el și se bucură de plăcerea de a-i lua fecioria și de a se iubi cu ea.

De atunci, Lotus de Aur s-a purtat cum nu se poate mai frumos cu Prunișor de Primăvară. Nu o mai trimitea la bucătărie și o ținea la ea în camere, să-i facă patul și să-i toarne ceai. A dăruit-o cu straie frumoase și bijuterii, apropiindu-și-o și i-a bandajat piciorul în așa fel, încât să arate cât mai mic. Prunișor de Primăvară era pe de-a-ntregul deosebită de Crizantema de Toamnă. Deșteaptă, veselă din fire și plăcută în toate, i-a stârnit repede pasiunea lui Ximen Qing. În schimb, Crizantema de Toamnă, cu felul său posac și prostesc de a se purta, se alegea destul de des cu palme de la Lotus de Aur.

Capitolul XI

Traiul într-o casă mare și favoarea pe care i-o arăta stăpânul familiei au făcut din Lotus de Aur o ființă țâfnoasă, cu toane, tulburând zi și noapte tihna celorlalți. Suspicioasă, se apucase să asculte pe la uși și pe la ferestre. Prunișor de Primăvară nu era nici ea mai brează. Într-o bună zi, din pricină că spărsese ceva, Lotus a tăbărât cu ocări pe ea. Neputând altfel să-și descarce nervii, Prunișor s-a dus la bucătărie și s-a pornit să trântească mesele și scaunele, ca o nebună. Lebădă de Nea, care nu o vedea cu ochi buni, a luat-o la rost.

— Dacă ți s-a făcut de bărbați, du-te în altă parte. De ce faci aici pe prințesa?

Prunișor de Primăvară, care clocotea de furie, la această jignire sări în sus, izbucnind:

— S-a și găsit cine să-mi spună că mi-e gândul la bărbați!

Lebăda se prefăcu a nu fi auzit-o. Dar Prunișor continuă să arunce cu lucrurile și să bombănească, după care ieși în curte, strigând în gura mare tot ce-i venea la gură.

— Doamnă, mi-a zis că înadins l-ai pus pe stăpân să se culce cu mine, ca să-l ținem doar pentru noi!

Atât i-a fost lui Lotus de Aur. Cum nu era nici ea în apele sale, că se sculase de cu zori, trebuind să o însoțească pe Doamna Luna la o înmormântare, se simțise dintr-odată sfârșită de oboseală și se întinsese puțin pe pat. Când a ieșit, prima cu care a dat ochii a fost Pavilion de Jad, care înainta spre ea unduitoare, mai frumoasă ca oricând.

— Ce ai de ești așa mâhnită, surioară? întrebă Pavilion de Jad, zâmbitoare.

— Nici nu vreau să-mi mai amintesc! Am avut o dimineață obositoare. De unde vii, soră a treia?

— Am trecut pe la bucătărie.

— Și ce-ai aflat?

— Nimic, surioară!

Cu inima întreagă otrăvită, Lotus de Aur mai avu putere să se stăpânească. Merseră împreună în grădină și se puseră la croșetat. Peste puțin, Prunișor de Primăvară le aduse ceaiul. Băură, apoi jucară șah. Deodată, sluga Qin Dong, un copil, apăru în poarta grădinii și le strigă:

— S-a întors stăpânul!

Înainte ca cele două femei să strângă șahul, Ximen Qing trecu pragul și le zâmbi, mulțumit. Amândouă aveau trase peste cap plase de argint, lăsând să se vadă câte patru cosițe; în urechi purtau cercei cu pietre închise la culoare și erau îmbrăcate în bluze albe din mătase, pieptare roșii, fuste garnisite cu broderii bogate; picioarele le erau strânse în conduri roșii, înguști și frumos arcuiți; erau ca două figurine de jad.

— Arătați ca două cântărețe și meritați cel puțin câteva sute de liang de argint.

— Ba noi nu suntem așa ceva. Cântăreața e în spate, la bucătărie.

Pavilion de Jad încercă să se îndepărteze, însă bărbatul îi prinse mâna, reținând-o.

— Unde te duci? se miră el. Vrei să fugi din pricina mea? Ia spuneți-mi, ce făceați voi aici în lipsa mea?

— Jucam șah, să ne mai treacă supărarea. Nu făceam nimic rău. De unde să știm că te-ai întors? Lotus își luă lucrul în mână. Te-ai întors devreme de la înmormântare.

— Templul era înțesat de dregători și se făcuse atât de cald, că n-am mai suportat și am plecat.

— Doamna Luna unde este? întrebă Pavilion de Jad.

— Cred că lectica ei a intrat deja în oraș. Eu am sosit înainte și am trimis două slugi după ea. Care era miza la șah? se interesă bărbatul, așezându-se.

— Am jucat ca să ne treacă vremea, ce miză să punem? se miră Lotus de Aur.

— Am să joc și eu și cine pierde dă un liang de argint și plătește un mic banchet.

— De unde să avem noi bani? sări Lotus.

— Dacă nu aveți, îmi dați mie câte un ac de păr drept gaj și vă dau eu bani să plătiți.

Ximen Qing făcu o partidă cu Lotus și aceasta pierdu. În timp ce bărbatul calcula piesele, femeia le răsturnă pe jos de ciudă, apoi se îndepărtă, mergând în direcția unde era amenajat micul lac și niște stânci[103], prefăcându-se că vrea să culeagă flori. Ximen se luă după ea.

— Iute mai ești! Ai pierdut și acum te ascunzi?

Femeia izbucni în râs.

— Și Meng Pavilion de Jad, a pierdut, istețule! Du-te la ea și lasă-mă pe mine în pace!

Făcu fărâme florile din mână și i le azvârli în față. Ximen Qing se repezi spre ea și o îmbrățișă. Peste puțin, Pavilion de Jad se apropie.

— A venit doamna, surioară. Haidem să o salutăm.

— Am să-ți spun ceva, îi aruncă Lotus, peste umăr, bărbatului.

Ajunse în fața Doamnei Luna, ele se înclinară pline de respect.

— De ce vă veseliți? le întrebă aceasta.

— Sora a șasea a jucat șah cu stăpânul și a pierdut. Mâine trebuie să ne invite la un banchet. Te rog să iei parte.

Doamna Luna râse. Lotus de Aur se zori spre casă, unde o aștepta Ximen Qing. Cum ajunse, îi ceru lui Prunișor de Primăvară să ardă puțin santal și să fiarbă apă pentru a se îmbăia.

Cu toate că era soție principală, Doamna Luna fiind bolnăvicioasă din fire nu se prea ocupa de treburile casei. De obicei, ea primea vizitele rudelor și ale prietenilor. Cea care administra totul și făcea plățile era Delicata Li. Sun Lebădă de Nea avea în grijă slugile gospodăriei și bucătăria. Ea trebuia să știe întotdeauna la care dintre neveste se află Ximen Quing și ce îi poftea lui inima să mănânce; punea să i se pregătească bucatele și slugile celei preferate doar luau mâncarea de la bucătărie. În seara aceea, Ximen Qing rămăsese la Lotus de Aur. Băuse puțin, făcuse baie și se culcase. A doua zi îi făgădui lui Lotus că are să treacă pe la templu să-i cumpere niște perle de agățat în păr. Se sculă din pat și ceru prăjituri în formă de lotus și o supă de pește, însă Prunișor de Primăvară refuză să se ducă la bucătărie.

— Las-o în pace! interveni Lotus. Cineva de acolo i-a spus că eu i-am îngăduit prea multe și am împins-o în brațele tale, ca să te păstrăm numai pentru noi două. Ne-a făcut cum i-a venit ei la gură, încât nu e bine să o trimiți pe ea după mâncare.

— Mie să-mi spui cine a rostit asemenea vorbe!

— Pentru ce? Oalele și farfuriile au urechi să audă. Mai bine trimite-o pe Crizantema.

Ximen Qing o chemă pe Crizantema și îi ceru să-i aducă mâncarea de la bucătărie.

Așteptară, vreme cât să mănânci de două ori, cu masa pregătită, însă bucatele nu mai soseau. Ximen Qing devenise nerăbdător.

— Mergi tu și vezi ce-i cu scârba aia de nu se mai întoarce. Parcă a prins rădăcini acolo! i se adresă Lotus de Aur lui Prunișor de Primăvară.

Fata se codi, până la urmă plecă, nervoasă, și o găsi pe Crizantema acolo.

— Hei, netoato! o strigă. Stăpâna o să-ți rupă picioarele. Ce tot aștepți? Stăpânul vrea să ia micul dejun, să o pornească la templu și e mâniat nevoie mare. De-aia m-au trimis după tine.

Amenințările lui Prunișor o înfuriară pe Lebădă de Nea.

— Vierme păcătos, strigă ea; te porți ca un grangure la petrecere! Vasul e din fier și cere timp să fiarbă, așa să știi! Parcă nu putea să se îndoape și cu fiertură din orez, așa cum am pregătit pentru dimineața asta. Dar el, nu și nu, că vrea ceva nou, prăjituri și supă! Cine știe ce limbric îi dă ghes!

Prunișor nu putu suporta jignirea.

— Nu crezi c-ar fi bine să-ți înghiți cuvintele? N-am venit de bunăvoie, ci la porunca stăpânei. Ești gata sau nu? Dacă nu, merg să-i spun și să te ții, atunci!

Abia termină, o trase pe Crizantema de ureche și ieși val-vârtej.

— Junghiul și tusea; și stăpâna și sclava ei sunt fără obraz, țipă Lebăda după ea. Dar las', că-mi vine mie rândul!

— O să-ți vină sau nu, om vedea noi! răspunse Prunișor și grăbi pasul, înfuriată peste măsură. Văzând-o galbenă la față, Lotus de Aur o trase pe Crizantema în casă și întrebă:

— Ce e cu voi?

— Întreab-o pe ea, nu pe mine, izbucni Prunișor. În bucătărie am dat iar peste prințesă, pregătind pe îndelete mâncarea. N-am spus decât că stăpânul așteaptă și stăpâna se întreabă ce s-a întâmplat. Dar aia din curtea din dos, a slugilor, m-a făcut în fel și chip, nescoțându-mă din sclavă. A zis că stăpânul e un grangure la banchet și l-a blagoslovit și pe el cu câteva insulte. Că de ce nu se îndoapă cu fiertură de orez, că el, nu și nu, vrea ceva nou, prăjituri și supă! Mușmuluia pe toată lumea în bucătărie, în loc să gătească!

— Ți-am zis eu să n-o trimiți pe ea, conchise Lotus de Aur. Se pare că i-a băgat cineva în cap că am pus noi două stăpânire pe tine și nu ne mai slăbește cu ocările.

Scos din fire, Ximen Qing se repezi cu sufletul la gură în bucătărie și, fără să mai întrebe ceva, o lovi pe Lebădă de Nea de mai multe ori cu picioarele.

— De nimic nu ești bună, decât de hoții! îi strigă. Eu am trimis-o pentru bucate și tu te apuci s-o înjuri? Ai făcut-o sclavă, dar dacă vrei să știi cine e așa ceva, privește-ți chipul în băltoaca pe care-ai făcut-o după ce te-ai ușurat!

Lebădă de Nea era atât de supărată, că nici nu putea vorbi. După ce bărbatul ieși, își vărsă focul în fața lui Pogon Verde[104], nevasta lui Lai Zhao.

— Ai fost martoră ce zi fără noroc am mai apucat azi. Știi prea bine că n-am zis nimic și ea e cea care s-a năpustit cu o falcă în cer și una în pământ și cu gura mare. Pe urmă a tras-o pe ailaltă după ea și cine știe ce i-a turnat stăpânului, de a venit el până aici și m-a lovit, fără nicio vină. Dar stau eu cu ochii pe ele, că din atâta semeție or face ele un pas greșit!

Pe neașteptate, Ximen Qing, care, neștiut, se pusese la ascultat vorbele femeii, se întoarse și tăbărî cu pumnii pe ea, să o omoare nu alta:

— Ticăloaso, sclavă puturoasă! urlă el. Ziceai că n-ai ocărât pe nimeni și

acum te-am auzit chiar eu cu urechile mele!

Apoi el plecă cu adevărat, iar ea rămase dreaptă, plângând în hohote.

Doamna Luna abia se sculase și se pieptăna.

— Ce se întâmplă în bucătărie, de ajung până aici văicăreli? o întrebă ea pe Jad Mic.

— Stăpânul a cerut prăjituri, dar doamna Lebăda a jignit-o pe Prunișor. Stăpânul a auzit-o și a bătut-o.

— N-o înțeleg deloc. Dacă el vroia prăjituri, să-i fi făcut și gata! De ce s-o insulte pe slugă dintr-un lucru de nimic?

Doamna Luna o trimise pe Jad Mic la bucătărie, cerându-i Lebedei de Nea și celorlalte slugi să prepare o supă numaidecât și să i-o trimită lui Ximen Qing. Încă mânioasă, Lebăda merse în clădirea principală și îi povesti Doamnei Luna toate câte se întâmplaseră. Dar Lotus de Aur o văzu și ascultă la fereastră.

— Nici nu știți, se plângea Lebăda de Nea Doamnei Luna și Delicatei, că asta a pus mâna pe stăpânul, îmboldindu-l să-i facă toate toanele! înainte de a veni aici, și-a omorât bărbatul, dându-i cu mâna ei să bea otravă și are de gând să ne îngroape până la una de vii. Din stăpânul nostru a făcut o curcă beată – se uită la noi, dar nu ne bagă în seamă.

— Dar de tine nu spui nimic? Dacă el a trimis sluga după prăjituri și supă, de ce nu i le-ai pregătit, în loc s-o insulți?

— Asta așa e. Dar această slujnică nu era ea supusă nici când servea aici. Într-o zi am lovit-o cu muchia cuțitului, atât m-a supărat de tare, iar dumneata n-ai scos un cuvânt. Ce să mai vorbim acum, de când a încăput pe mâna ăsteia, nu-i mai ajungi nici cu prăjina la nas!

— Doamna a cincea este la ușă, anunță Jad Mic și Lotus de Aur pătrunse în încăpere.

— Să zicem că mi-am ucis bărbatul, sări ea la Lebădă de Nea. Dar tu de ce n-ai fost în stare să-l ții pe stăpân pentru tine, să nu mă ia, pe una ca mine, de nevastă? Atunci n-aș mai fi pus eu mâna pe el, lăsându-te cu culcușul gol! Prunișor de Primăvară nu e sluga mea. De ce nu o rogi frumos pe doamna s-o ia înapoi? În felul ăsta voi două n-o să mai aveți ce împărți și pe mine mă scoateți din tot tărăboiul. De fapt, eu zic să încheiem și cu situația mea. Când stăpânul o să se întoarcă, să-mi dea actul că sunt liberă și o să plec de aici.

— Habar n-aveam ce e între voi, rosti Doamna Luna. Vă cer să încetați orice ceartă!

— Doamnă, dar nu vă dați seama că are gura cât fluviul Huai de mare! Nimeni nu o întrece în viclenii. Azi îi umple capul bărbatului și mâine nu recunoaște nimic. Dacă ar fi după tine, continuă Lebădă de Nea, adresându-i-se direct lui Lotus de Aur, în afara doamnei, pe noi celelalte ne-ai izgoni de acasă și ai rămâne doar tu cu el!

Doamna Luna se așeză, lăsându-le să țipe una la alta.

— Mă faci sclavă, dar să știi că tu ești aia! strigă la un moment dat Lebăda, gata să o păruiască.

Doamna Luna interveni, cerându-i lui Jad Mic să o conducă pe Lebăda la ea. Lotus de Aur se înapoie în camerele sale și își trase rochia cea bună, de pe ea, își șterse pudra de pe față, lăsându-și părul să-i cadă în voie pe umeri. Dar nu sfârși bine cu toate, că se apucă să țipe până când ochii i se făcură în cap ca două piersici și apoi se aruncă în pat, vlăguită. Spre seară, Ximen Qing se întoarse cu patru seturi de perle.

— Ce ai? se sperie, văzând-o de cum intră pe ușă.

Lotus de Aur se puse iar pe plâns, cerându-i să renunțe la ea.

— Mie nu mi-a păsat de averea ta și nu te-am luat decât pentru tine. Atunci de ce-i lași pe alții să mă batjocorească? Nici una nici două, că mi-am ucis bărbatul! Era mai bine să n-am pe nimeni pe lângă mine. De ce mi-ai dat slugi care să-mi aducă necazuri?

Auzind acestea, ca un apucat, Ximen Qing se repezi ca vântul în clădirea din spate, își înfipse mâna în părul Lebedei de Nea și o lovi cu sete cu un ciomag, până când îl opri Doamna Luna.

— Ce tot aveți de nu vă cuminți și îl mâniați pe stăpân? strigă ea.

— Ticăloaso, pui de lele, nu te-am auzit eu cu urechile mele ocărând lumea în bucătărie? Nu te-a răbdat gura și te-ai agățat și de alții? O să te nimicesc în bătaie, nu alta! țipa Ximen Qing.

Pricepeți și dumneavoastră, oameni buni? Bătaia mâncată de Lebădă de Nea nu era decât rodul planului pus la cale *de* Lotus de Aur. De aceea se și spune:

> Cu mare bunătate-n gând
> Se strânge ura plină,
> Cum zece mii, mia de ani
> Dau naștere la tină..

Numaidecât Ximen Qing alergă la Lotus să o împace și îi oferi perlele abia târguite. Cum bărbatul îi ținuse partea, femeia își revenise și se înveselise. Îl răsplăti așadar înzecit, astfel că dragostea unuia pentru celălalt se aprinse mai mult. Dar să n-o mai lungim cu vorba.

Într-o zi, venise rândul lui Hua Zixu să ofere un banchet. El pregăti tot ce se cuvenea, musafirii sosiră, numai Ximen Qing zăbovea fiind ocupat cu treburi până spre prânz. În lipsa lui, nimeni nu îndrăzni să pornească cheful. Când apăru, se salutară, plecându-se până la pământ și se așezară, lui acordându-i-se locul de onoare din capul mesei. Două cântărețe cântau pentru ei din pipa, zheng și flaut.

> Straie neasemuite, fața ca de nea,
> Strânsă bogăția părului prea grea;
> Coaptă vișină gurița ei,
> Chipul ca migdala, piersici-n obraji,
> Mijloc unduit cum salcia,
> Crizanteme-alese, inima și firea.

Sunete rotunde scoate din gât lung,
Viersul ca de pasăre pe ram,
Dansul o minune a zeiței,
Phoenixul prin flori îi este umbra.
Vorba mult frumoasă ca din carte,
Graiu-i curge lin ca apa din izvor,
Doar de se rotește, luna-n cer se-oprește,
Să-i asculte cântul stau nor după nor.
Iar el suie și coboară, iute-i și domol ca pentru curte
Și de greu își ușurează mare dor;
Melosul la zheng cu sunetele lente
Castaniete cu dinți roșii agățate de cuvinte.

Curând, goliră primele trei păhărele și ascultară două cântece. Cântărețele puseră jos instrumentele și îngenuncheară în fața mesenilor.

Ximen Qing îl chemă pe Dai An să-i dea niște mărunțiș și dărui pe fiecare fată cu câte trei bănuți. Ele mulțumiră și se retraseră.

— Cum o cheamă pe cea mai răsărită? se interesă Ximen. Cântă cum nu se poate mai plăcut.

Gazda tăcu, însă se băgă Bojue:

— Ai uitat, Mărite Mandarin. Chiar nu-ți mai amintești? Cea care a cântat la zheng este iubita fratelui Hua. O cheamă Wu Argint. Despre cea de la pipa ți-am vorbit cândva, este fata Mamei Li A Treia, sora mai mică a Scorțișoarei[105]. O cheamă Laur[106] și o mătușă de-a ei îți e soață. De ce te faci că nu o știi?

— Ea este? N-am mai văzut-o de șase ani și uite că s-a făcut și ea domnișoară!

Se aduse iar de băut și fetele le turnară mesenilor în pahare. Laur se dădu pe lângă oaspetele de onoare, șoptindu-i cuvinte cu tâlc.

— Ce-ți fac acasă mama și sora mai mare? întrebă Ximen într-un timp. De ce n-au mai trecut pe la noi?

— Mama se simte rău de mai multă vreme. I-au înțepenit picioarele, abia de se târăște câțiva pași, și atunci ajutată de cineva. Soră-mea e de vreo jumătate de an cu un negustor din Anhui și nu prea vine pe acasă. Nu mai avem pe nimeni și trăim din ce aduc eu de pe la banchete. E atât de obositor pentru mine! De câte ori nu mi-am zis să vă fac o vizită și să-mi văd mătușa, dar n-a fost chip! De ce n-ați mai dat deloc pe la noi, stăpâne? Sau poate îi îngăduiți mătușei să vină pe la noi?

Simțind-o blândă, supusă și cu mintea limpede, Ximen Qing se îndrăgosti pe dată de ea.

— Ce-ai zice dacă aș lua cu mine doi prieteni buni și te-aș conduce acasă? îi spuse.

— Vă bateți joc de mine, stăpâne. Cum să calce preacinstitul vostru picior în casa noastră prăpădită?

— Ai să vezi că nu glumesc, o asigură el. Scoase din mânecă o batistă, o scobitoare și o cutie cu ceai parfumat[107] și i le întinse.

— Când veniți? întrebă fata. Vreau să trimit o slugă înainte, să o înștiințeze pe mama ca să facă puțină ordine.

— Plecăm împreună îndată după banchet.

Sfârșiră băutura pe înserate. Ximen Qing îi luă pe Ying Bojue și pe Xie Xida cu el și, fără să mai treacă pe acasă, încălecară și o conduseră pe Laur acasă. Locuia în cartierul curtezanelor[108].

O groapă neagră, plină de mizerii,
Căscată pentru oameni să-i înghită,
O cloacă de noroi a îmbierii;
Speluncă-a lumii-n calea-i rătăcită,
Ori grajd ticsit,
Greu îmbâcsit.
Duhoare peste tot de putredă lentoare,
Vânzarea ei pe bani, risipitoare.
Afară, firme mari, ispititoare
„Flăcăi de aur mândri,
Lăsați încolo daruri și podoabe,
Nu-s fetele pe gratis
Vor mamele bănuți peșin, nu scoabe”.

Ximen Qing urmă lectica fetei până în poartă. Le deschise Scorțișoara, care îi pofti în încăperea centrală și după ce li se plecă plină de respect până la pământ și schimbă cu ei câteva formule de politețe, se retrase să o cheme pe mamă-sa. Scorpia bătrână, aproape paralizată, se ivi înaintând șontâc-șontâc, sprijinindu-se în baston. Se înclină, exclamând:

— Cerule! Ce vânt v-a mânat pe la noi, nobile domn?

— Am fost prins până peste cap și te rog să mă ierți că nu v-am mai intrat în casă, spuse Ximen, zâmbind.

— Nici dumneavoastră nu prea mi-ați călcat pragul, se întoarse ea spre ceilalți doi bărbați, salutându-i.

— N-am avut când, se scuză Ying. Azi am fost la o petrecere la familia Hua, am întâlnit-o pe Laur și iată-ne aici. Dar n-ar fi nimerit să gustăm un păhărel?

Bătrâna îi așeză pe toți trei pe locurile de onoare și îi servi cu ceai. Masa fu întinsă degrabă și încărcată cu bunătăți. Apoi fură aprinse lămpile și lumânările. Laur se schimbă, se aranjă și veni lângă bărbați. Cele două surori încălziră băutura și umplură paharele apucându-le cu degetele lor fine ca jadul. Apoi cântară pentru oaspeți.

Pocalul smălțuit,
Rășină groasă-n el,
Cu perle rubinii;

Dragonul asudat și phoenixul în flăcări, jadu-n rouă,
Lascive paravane,
Perdelele miresmele-și plouă.
Din flaut șuier de dragon,
Bat tobe,
Cântarea prelungește duioșii,
În unduire mijlocul subțire,
O, tinerețe ca o amăgire!

— Am adus cu mine acești doi domni, rosti Ximen, după ce se ospătară. Știam de mult că Laur este neîntrecută în interpretarea unor melodii din sud. Oare s-ar putea face un cântec în cinstea lor?

— Eu, unul, nu cutez să o supăr, vorbi Ying Bojue. Mă voi mulțumi să stau în umbră, însă am să-mi desfund urechile ca să mă delectez cu trilurile grațioase ale domnișoarei.

Laur râse, însă nu se mișcă din loc. Lui Ximen Qing îi era gândul să-i ia fecioria și pomenise înadins de cântec. Numai bătrânei, pricepută în ale dragostei, îi fu limpede unde bate bărbatul.

— Sora mea, Laur, s-a ținut mândră de mică. Iar acum, de când s-a făcut mare, n-a lăsat pe nimeni să-i audă glasul, lămuri Scorțișoara.

Ximen Qing îi ceru lui Dai An să aducă cinci liang de argint și îi puse pe masă.

— O nimica toată, să-și cumpere Laur dresuri, spuse el. Voi trimite curând alți bani și lucruri.

Atunci Laur se grăbi să se ridice și îi mulțumi. Porunci unei slujnice să-i ducă banii în cameră și se pregăti să cânte. Cu toate că era fragedă de ani, Laur știa să-și folosească farmecele. Fără nicio grabă, ea își suflecă mânecile, își undui poalele rochiei, scoase o batistă de un roșu pal, pe care erau brodate niște flori și o apă curgătoare și începu să cânte „Norii zburători”.

O purtare domoală, domoală,
Stă și vântul de dincolo de balustradă,
Doar mireasma e pătrunzătoare,
Închinare puterii și om să n-o vadă.
De-i pătat bățul de jad e tot raritate?
La palat vânzarea de soclu, care-ncotro,
Precum regele învingător în somn, majestate,
Precum regele învingător în somn, majestate.

Când curtezana încetă cântecul, Ximen Quing se aprinse bine, nu glumă. El îl mână pe Dai An cu calul său acasă, poruncindu-i să-i anunțe pe ai lui că nu se va întoarce acasă. Înfierbântat de dorință și împuns de cei doi prieteni, se retrase cu tânăra fată, făcând-o femeie. A doua zi, puse o slugă să-i aducă lui Laur cincizeci de liang de argint și patru materiale pentru rochii. Delicata Li, aflând că era vorba de nepoată-sa se bucură sincer și îl dărui pe Dai An cu un

argint. Ximen şi fraţii săi de cruce încinseră la Laur un chef bogat, petrecând trei zile şi trei nopţi în şir. Ying şi Xie îi chemară pe Sun Gură Spartă, Zhu Shinian şi Chang Zhijie să-l felicite pe Marele Mandarin. Aceştia oferiră şi ei câte cinci bănuţi şi cu asta toată cheltuiala pe mâncare, pe băutură şi pentru întreaga petrecere îi reveni lui Ximen Qing.

Capitolul XII

Ximen Qing rămase lângă Laur jumătate de lună. Doamna Luna trimisese de mai multe ori calul după el, însă de fiecare dată cei din familia Li îi ascunseseră hainele de stradă şi nu îl lăsaseră să plece. Femeile din casa lui se plictiseau. Dacă toate celelalte erau obişnuite, Lotus de Aur nu înţelegea să fie neglijată. Se împodobea în fiecare zi ca o statuetă din jad şi stătea ziua întreagă la poarta principală a casei, aşteptându-l. Seara, când se întorcea în casa goală, nu putea să închidă un ochi şi ieşea în grădină să se plimbe, călcând uşoară printre flori. Privea luna oglindită în apă şi se gândea la firea nestatornică a bărbatului său. Pavilion de Jad adusese cu ea s-o slujească un băiat de vreo şaisprezece ani, Qin Tong. Acesta abia îşi lăsase părul lung, era ochios la chip şi destul de deştept. Cum Ximen Qing îi dăduse grădina pe mână, el dormea acolo, într-o căsuţă. Când Lotus şi Pavilion croşetau sau jucau şah în grădină, băiatul le servea şi, mai cu seamă, pândea întoarcerea lui Ximen Qing, prevenindu-le din timp. Lotus îl îndrăgise şi îl chema uneori la ea în casă, îi punea să bea şi în felul acesta apucară să se simtă atraşi unul de altul. Prin luna a şaptea, cu puţin înaintea zilei de naştere a lui Ximen, Doamna Luna îl trimise din nou pe Dai An cu un cal, după stăpân. Lotus de Aur pregăti în taină un bilet pentru Ximen şi i-l strecură slugii, învăţându-l să spună că doamna a cincea îl aşteaptă stând ca pe jeratec. Dai An priponi calul afară şi intră în casă, unde Ximen Qing petrecea cu cinci dintre fraţii săi de cruce.

— De ce-ai venit? îşi luă Ximen sluga în primire. S-a întâmplat ceva acasă?

— Nu stăpâne, îl linişti Dai An.

— Să-i zici lui Fu Ming să strângă banii şi să aibă calculele gata. Când am să vin acasă, îl controlez.

— Zilele astea, unchiul Fu a tot venit cu banii. Are socotelile făcute, doar să vă-ntoarceţi.

— Ai adus straiele pentru Laur?

— Iată-le.

Sluga desfăcu un pachet, scoase la iveală o bluză roşie şi o fustă albastră şi i le întinse fetei. Ea mulţumi şi se grăbi să ospăteze sluga. După ce mâncă şi bău, Dai An se aplecă spre urechea lui Ximen şi îi şopti:

— Doamna a cincea vă dă biletul ăsta şi vă aşteaptă degrabă acasă.

În timp ce Ximen Qing deschise plicul, Laur îl observă şi, crezând că e de la vreo cântăreaţă, iute de mână, trase hârtia şi i-o trecu lui Zhu Shinian,

rugându-l s-o citească cu glas tare. Acesta se uită, văzu că este o poezie, „Cad florile de prunișor”, și citi:

Numai la tine mi-e gândul îndurerat în amurg
Ziua întreagă mi-e gândul la tine cel dus să te-ajung
Te tot pândesc până ce din picioare parcă mă frâng;
El m-a rănit, dar oricât e dorul de lung,
Iarăși la el mă închin și de mine îmi uit.
Vai mie, părăsită, mâhnită în neștiut.
La lumina plăpândă a lămpii singură dorm,
Luna, doar ea, trece prin cadrul prea gol al ferestrei;
Inima-i tare ca fierul, la repezi bătăi s-o întorn,
Părăsită iarăși la noapte, tânjind după domn!
De la favorita ta, Pan.

Auzind finalul, Laur se ridică, fugi în camera sa și se trâriti pe pat. Supărat, Ximen rupse biletul în bucăți și îl lovi de câteva ori pe Dai An. De două ori puse să fie chemată fata, dar ea nu veni.

— Cară-te acasă cu calul, urlă Ximen la slugă și spune-i scârbei care te-a îndemnat încoace că o s-o zdrobesc în bătăi la întoarcere!

Apoi merse chiar el după Laur și o luă în brațe. Cu lacrimi în ochi, Dai, An plecă acasă.

— Nu-ți face inimă rea, domnișoară Laur! o imploră Ximen. Scrisoarea e de la nevasta a cincea, care mă înștiințează că are ceva de discutat cu mine. Să nu-ți trecă prin minte altceva!

— Nu-l crede, domnișoară, se amestecă Zhu. Pan este cea mai proaspătă cucerire a lui. E frumoasă de pică, fii cu ochii-n patru să nu-l scapi din mână!

— Parșivule! se apără Marele Mandarin. Ai să omori lumea cu minciunile tale! Nu vezi că și așa se sfârșește de supărare?

— Bărbatul surioarei mele n-are dreptate, zise atunci Scorțișoara. De vreme ce aveați pe cineva acasă, nu trebuia să-i suciți capul fetei. Cele de sub acoperișul vostru nu vă erau îndeajuns? Și uite, acum, cu toate că abia ne-ați călcat pragul, aveți de gând să ne părăsiți!

— Bine grăit, aprobă Ying. Ascultați și la mine. Marele Mandarin rămâne cu noi, iar domnișoara lasă supărarea. Cine are să mai amintească de plecare, va fi pedepsit să scoată doi liang de argint pentru băutură!

Laur se înveseli și continuară cheful. Peste puțin, șapte cești cu ceai din cel mai fin fură puse în fața fiecăruia.

— Știu un cântec despre însușirile minunate ale acestui ceai, vorbi Ying și îngână ușor:

Crud mugurel de ceai gingaș, ales,
Crescut în adierea primăverii;
Cât verde-i, nu uscat, bun de cules,
Să dea la fiert culoarea groasă-a mierii.

E sort de mâna-ntâi, o raritate,
Nu-l poți înlocui, greu se pictează,
Aievea, poezia-i e gustată,
Ce la beție mintea-ți ține trează,
Iar treaz nu obosești să o tot vrei,
Pe un miar de argint s-o iei, s-o bei.

— Măritul Mandarin aici de față, rupse Xie vraja, a cheltuit bani, a oferit cadouri de preț, însă mai lipsește ceva! Din clipa aceasta să cânte fiecare câte o melodie. Cine nu se pricepe să cânte, să povestească o anecdotă și atunci Laur va bea împreună cu noi. Vă învoiți? Am să încep chiar eu: Un zidar pava curtea cuiva, însă gospodina casei nu îl trata cum se cuvine. Atunci el a astupat înadins cu niște cărămizi gura canalului de scurgere. După o ploaie, curtea s-a băltit toată și femeia, disperată, l-a chemat din nou. De data aceasta l-a ospătat cum se cade, l-a plătit și l-a rugat să o scape de apă. Satisfăcut, omul s-a dus și a scos cărămizile de unde le băgase și apa a dispărut numaidecât. „Care-a fost buba?" a vrut să afle gospodina. „Vina ta, cumătră!" a răspuns zidarul." Când banul curge și apa se scurge!"

Laur se simți atinsă.

— Știu și eu o anecdotă, sări ea, și rog distinsele fețe să fie cu luare-aminte: Se zice că Nemuritorul Sun a dorit să pună la cale un banchet pentru prietenii săi și i-a poruncit tigrului să-i cheme. Pe drum însă, tigrul i-a mâncat pe toți, unul câte unul. Nemuritorul a așteptat până la asfințit, dar n-a fost să i se înfățișeze niciun oaspete. Când, în sfârșit, tigrul s-a întors, Nemuritorul l-a întrebat: „Unde sunt invitații după care te-am trimis?" „Stăpâne", a deschis tigrul gura cu care înghițise oamenii, „niciodată nu mi-a trecut prin minte că, înfulecați pe gratis, oaspeții pot fi atât de gustoși!"

Bărbații prinseră țâlcul poveștii.

— Chiar așa, domnii mei, spuse Bojue, oare noi nu facem la fel? își smulse din păr un ac de scobit în urechi, greu de un qian. Xie Xida arătă o pereche de inele aurite, care cântăreau nouă fen și jumătate. Zhu Shinian scoase din buzunar o batistă veche, valorând cam o sută de bănuți. Sun Gură Spartă avea pe el o cingătoare din pânză albă, făcând două butelci și jumătate de băutură. Chang nu avea nimic la el și Ximen îl împrumută cu un qian de argint. Oferiră lucrurile Scorțișoarei, rugând-o să dea o masă în cinstea lui Ximen Qing și a lui Laur. Aceasta întinse lucrurile unei slugi și îi ceru să târguiască niște carne de porc și de pui. Adăugă de la ea zarzavaturile și când totul fu gata, platourile umplură masa. Se așezară, hămesiți. Ne-ar lua multă vreme să povestim cum a fost, cu atât mai mult cu cât ei topiră degrabă bucatele. Întocmai ca în poezia:

Toți mesenii-ncepură să mestece, capetele plecându-și;
Nu se mai zăreau soare și cer, ca sub un nor de lăcuste;
Ochii-și mijeau, din umeri înălțau,
Hămesiți ca-abia ieșiți din închisoare.

Înhățată tremurând unul o pulpă,
Ca și cum anul i-ar fi fost postul mare;
Un altul căra cu trei bețișoare,
De parcă un veac n-ar fi stat cu lume la masă,
Un al treilea plin de sudoare
Sugea cu dușmănie din oasele de pui.
Iară unul-cu buza soioasă
Hăpăia bucată de porc cu șoric cu tot.
Se băteau, nu alta, lupii la gurile lor,
Bețișoarele urcând și coborând încrucișate.
Unu-și zise mareșal la rege pe bucate,
Un altul, generalul platourilor goale,
Urcaseră butelcile și se-ntreceau să-și toarne,
Și încă scormoneau prin farfurii și oale,

Mâncărurile scumpe și-arome s-au fost duse
Cu toatele pe calea burților ajunse.

Curățară pur și simplu platourile, fiecare în parte arătând acum asemenea capului ras al lui Buddha. Ximen Qing și Laur abia gustară ceva legume și băură câte un pahar, dar ceilalți se ghiftuiseră de-a binelea. Tot întrecându-se cu înfulecatul, frânseră două scaune. Slugile care vedeau, afară, de cai, nu putură pătrunde la masă și se mulțumiră să răstoarne statuia spiritului pământului, aflată în fața ușii, și să urineze pe ea. Înainte de a pleca, Sun Gură Spartă băgă în sân o statuetă de aramă, aurită, pe care o găsi într-una din camere. Aplecându-se să o sărute pe Laur, Ying îi smulse un ac de aur din păr. Xie Xida puse mâna pe evantaiul Marelui Mandarin. Zhu Shinian se strecură în camera Scorțișoarei și îi fură oglinda de mercur. Cliang, deși se împrumutase de la Ximen, trecu banii în contul acestuia. Erau veseli, fiindcă petrecuseră pe pofta inimii, mărturie fiind această strofă:

Au tras din greu maimuțărindu-se feriți sub mânecă, pe sub sprânceană.
De cap, pe întrecute și-au făcut, dezmățul să-l întindă cât mai mult;
De o să mori nimic să duci, plăcere nu-i să-ți lase-n carne rană,
Cui să-i rămână-n casă pricopseală sub lacătul de aur de-mprumut!

Ajuns acasă, Dai An le găsi pe Doamna Luna, Pavilion de Jad și Lotus de Aur stând împreună.

— Stăpânul vine? întrebară ele.

Cu ochii roșii de plâns, Dai An le istorisi:

— M-a lovit cu picioarele și cu pumnii și a zis că cine va încerca să-l aducă acasă o să fie făcut fărâme.

— Vedeți? vorbi Doamna Luna. Nu înțelege de nimic și, după ce că nu se înapoiază ca tot omul la casa lui, mai bate și sluga.

— Nu e bine că a lovit sluga, dar cu noi ce are? se miră Pavilion de Jad.

— Dragostea a douăzeci de târfe dintr-o casă de pierzanie nu prețuiește nimic, întări Lotus. E o vorbă, că nicio corabie încărcată cu aur nu ajută poporului.

Văzându-l pe Dai An întorcându-se, Delicata Li se furișase să tragă cu urechea la fereastră și insultele adresate neamurilor ei i se înfipseră adânc în suflet. Din acel moment, ea și Lotus de Aur deveniră dușmance de moarte.

> Vorba dulce, cald pentru trei ierni aduce,
> Vorba rea, numai ger mușcând cu ea.

Întreaga vreme de una singură, lui Lotus de Aur îi păreau sferturile de oră toamne și ceasurile întregi, ierni nesfârșite. Încredințată că bărbatul are să mai întârzie încă mult în locul acela, într-o seară, după ce și-a culcat cele două slujnice, a plecat să se plimbe prin grădină și, trecând pe la Qin Tong, l-a poftit pe la ea. Întâi i-a turnat să bea, apoi a încuiat ușa. De atunci, l-a chemat pe Qin Tong la ea seară de seară și nu îi dădea drumul decât în zori. Îl dăruise cu două sau trei ace de aur să și le prindă în păr și cu o sticluță, în formă de tâlv, cu parfum, pe care ea o purtase la brâu. Numai că flăcăul nu prea știa el să-și țină tainele și, umblând cu celelalte slugi din curte pe la crâșmă, îl luă gura pe dinainte și dezvălui povestea sa. Vorba veche: de vrei să nu se afle un lucru, mai bine nu-l face! într-una din zile, zvonul ajunse la urechile Lebedei de Nea și ale Delicatei Li.

— Până aici i-a fost ticăloasei și uite că i s-a înfundat, se bucurară ele și merseră să-i dea de știre nevestei principale.

Doamna Luna nici nu vru să audă.

— Îi vreți cu tot dinadinsul răul, le spuse ea, iar a treia doamnă are să vă bage vină că-i clevetiți sluga.

Cele două femei se retraseră fără un cuvânt. În seara aceea, Lotus de aur uită să mai zăvorască ușa și Crizantema de Toamnă avu ce vedea, așa că a doua zi ea i se împărtăși lui Jad Mic, care duse vorbele la Lebădă. Lebăda și Delicata se plânseră încă o dată Doamnei Luna:

— Chiar sluga ei zice una ca asta, doamnă, n-am scornit noi nimic contra ei. Dacă nu vreți să vă amestecați, să știți că noi nu ne lăsăm cu una cu două și îi mărturisim stăpânului. Dacă el iartă asemenea putoare, apoi e ca și cum cu bună știință lăsă slobod un scorpion.

Abia pe douăzeci și șapte ale lunii se întoarse Ximen Qing acasă, să-și serbeze ziua.

— Abia a picat și unde mai pui că e și ziua lui, a încercat să le înduplece Doamna Luna. Dacă nu mă ascultați și vă dezlegați gurile, să nu veniți la mine să împac lucrurile!

Dar ele nu-și plecară urechea la sfatul ei și de cum intră Ximen în casă, se repeziră la el și-i spuseră că Lotus de Aur s-a ținut cu sluga. Ximen Qing nu era obișnuit să cerceteze și vorbele femeilor îi umplură sufletul de mânie. Ieși

în curte și îl strigă pe Qin Tong. Înștiințată, Lotus de Aur prinse să tremure toată și o zori pe Prunișor de Primăvară să-l aducă pe băiat în camera ei. Pe dată îl dădăci să nu scoată o vorbă, orice ar fi, îi luă înapoi acele de păr, dar, în graba sa, uită de sticluța cu parfum. Ximen Qing îi porunci băiatului să îngenuncheze în camera principală în care se aflau și puse trei-patru slugi să pregătească vergele bune.

— Ești vinovat, tâlhar mic? începu Ximen Qing interogatoriul.

Qin Tong tăcu mâlc, neîndrăznind să deschidă gura. Atunci stăpânul ceru să i se scoată acele de păr din cap, să le vadă.

— Unde ai ascuns acele de aur și de argint? întrebă

— Sluga dumneavoastră n-a avut nicicând așa ceva.

— Crezi că mă duci tu pe mine? țipă Ximen. Scoteți-i veșmintele și altoiți-l!

Slugile îl prinseră, îi scoaseră straiele și văzură că de chiloții de culoarea jadului avea agățată sticluța cu parfum.

— Dați-mi sticluța, ordonă Ximen și de cum îi căzură ochii pe ea, o recunoscu ca fiind a lui Lotus de Aur.

— De unde o ai? Cine ți-a dat-o? răcni.

— Nu mi-a dat-o nimeni, răspunse Qin Tong după o lungă tăcere. Am găsit-o printre flori.

— Luați-l și bățeți-l bine! urlă stăpânul în culmea furiei, scrâșnind din dinți.

Slugile îl legară fedeleș cu o funie și îi traseră treizeci de ciomege, până ce carnea îi plesni ici și colo și sângele îi șiroi pe picioare în jos. Atunci Ximen Qing îl puse pe Lai Bao să-i radă părul la tâmple și să-l alunge de acasă și niciodată să nu-i mai calce pragul. Qin Tong bătu o mătanie și ieși pe poartă plângând.

În camera sa, Lotus de Aur se simțea înfrigurată de parcă i s-ar fi turnat peste cap un lighean cu apă rece. Peste puțin, Ximen Qing intră la ea. Speriată peste măsură, tremura toată și parcă sângele i se oprise în vine. Precaută și grijulie, se dezbrăcă. Dar bărbatul îi arse o palmă, răsturnând-o. Apoi îi porunci slujnicii Prunișor să încuie portița care ducea spre grădină și să nu lase pe nimeni să treacă. Își luă un scaun și îl așeză în curte, la picioarele scăriței pe care se întindeau florile. Apoi înșfăcă în mână o biciușcă, cerându-i femeii să rămână goală și să îngenuncheze în fața lui. Aceasta își plecă chipul alb ca varul și nu avu curajul să rostească o vorbă.

— Să nu crezi că visezi, căței! o avertiză el. Deja știu tot, sclavul ăla mi-a mărturisit tot ce a făptuit. Ia spune, în lipsa mea, de câte ori te-ai zbenguit cu el?

— Cerule, vai mie, Cerule! se văicări femeia. Ia-mi viața, Cerule, dacă sunt vinovată cu ceva. De o jumătate de lună, de când n-ai mai dat pe la noi, sclava ta și-a trecut zilele cosând împreună cu surioara Meng, iar seara se culca devreme, ferecând ușile. Dacă nu se ivea ceva, nici nu crăpăm portița grădinii. Dacă pe mine nu mă crezi, întreab-o pe Prunișor, ea are știre de tot ce

se întâmplă în casa asta. Vino aici, Prunișor, și zi-i tu singură stăpânului nostru! strigă ea.

— Am aflat că i-ai dat ăluia două sau trei ace de păr, târfo! Îndrăznește să spui că nu-i așa!

— Oh, mă împingi la pieire: Cerule! Te-a amăgit vrea poamă rea, care n-o să ajungă să-și vadă zilele până la capăt. Câte nu îmi poartă sâmbetele, fiindcă intrai la mine seară de seară și, neavând ce să-mi facă, au însăilat minciuna asta strigătoare la cer. Doar îmi cunoști acele de păr. Numără-le, uită-te la fiecare în parte. Sunt la locul lor. Cum crezi că mă înjoseam eu să mă înhăitez cu un sclav? Dacă ar fi fost măcar bărbat în toată firea, o mai brodeau, cățelele! Dar cu ăsta, căruia nu i-au dat nici tuleiele, au făcut degeaba ditamai scandalul!

— Bine, să lăsăm acele, o opri bărbatul, scoțând la iveală sticluța. Asta e însă a ta, să nu zici nu. Ce căuta la sclavul ăla nenorociț? Mai ai nerușinarea să negi? Pe măsură ce vorbea, furia îi creștea și pocni cu sete biciușca peste pielea albă, fragedă și parfumată a femeii.

Lovitura de bici o ustură într-atât că îi dădură lacrimile.

— Bunule stăpân, de ce nu mă cruți? Lasă-mă să vorbesc, ori de nu, omoară-mă și îngrozește până și pământul ăsta de sub mine! Pe când erai plecat, într-una din zilele în care lucram cu Pavilion de Jad în grădină, sticluța mi-a căzut printre flori. Am căutat-o zadarnic pretutindeni. De unde să știu eu că sluga a găsit-o și mi-a luat-o? Dar nu eu, nu eu i-am dat-o, stăpâne.

Vorbele acestea se potriveau cu cele spuse de Qin Tong. Deodată, întârziind cu privirea, bărbatul luă aminte la trupul frumos al femeii, îngenuncheat în fața sa și îl tulbură și timbrul glasului ei plăcut. Mânia i se topi ca și cum n-ar fi fost, cutremurat și înduioșat în inima lui. O strigă pe Prunișor de Primăvară.

— Și-a făcut javra asta de cap cu scârba aia mică? întrebă. Dacă tu zici s-o iert, o iert.

Prunișor se străduia să-l cucerească prin chiar farmecele sale și îl certă:

— Ce vorbă-i asta, stăpâne? Noi două nu ne-am despărțit ziulica întreagă. Cum să se poată crede că ar fi avut ceva cu slugoiul ăla? Astea-s scornelile cuiva care crapă de gelozie și nu o are la suflet pe doamna. Gândește-te bine, stăpâne, că îți faci singur rău cu bârfe, care au să răzbată în afară!

Cuvintele tinerei slujnice îl convinseră pe Ximen Qing. Aruncă biciul și îi spuse lui Lotus să se ridice și să se îmbrace. Apoi porunci să se pună masa. Femeia turnă de băut și îi întinse bărbatului paharul cu amândouă mâinile, îngenunchind înaintea lui.

— Azi te iert, îi atrase el atenția, dar altădată, când lipsesc, să bagi la cap și să te închizi de la lăsatul serii în casă, pentru ca să nu te poată vorbi nimeni de rău. A doua oară n-ai să mai scapi ușor.

— Așa voi face, făgădui ea și făcu patru plecăciuni. Apoi se liniști și se așeză lângă el, ținându-i companie la băutură și la mâncare.

Și astfel Lotus de Aur, care se bucurase de înalte favoruri, păți rușinea pe

chiar pielea sa. Doar e și zicala:

> Dacă i-ai fost croită femeie omului tău
> Rămâi numai a lui o sută de ani, la bine și rău.

Pe când Ximen Qing ospăta cu Lotus de Aur, o slugă ciocăni la ușă și anunță venirea rudelor lui în vizită: fratele cel mare și cel mijlociu ai Doamnei Luna, Fu Ming, care îi ținea prăvălia, fiica și ginerele. Sosiseră, încărcați de daruri, să-i ureze viață lungă. O părăsi pe Lotus de Aur și merse să-și întâmpine oaspeții. Între timp, aduseseră cadouri și Ying Bojue și ceilalți frați de cruce și o slugă din partea lui Laur. Ximen Qing primi darurile, trimise invitații și despre unele ca acestea nu vom mai povesti aici. Aflând de rușinea pățită de Lotus, Pavilion de Jad pândi plecarea bărbatului de la ea și se furișă s-o vadă. Lotus de Aur se vârâse în pat.

— Poți să-mi spui care-i necazul, surioară?

Lotus de Aur grăi cu lacrimi în ochi.

— M-au vorbit de rău stricatele și am mâncat papară pe degeaba. De azi înainte ura mea e mai adâncă decât marea!

— Dacă te-ai distrat cu el, trebuia să ai grijă să nu pățească băiatul nimic. Era doar sluga mea. Ei, dar lasă, odihnește-te că îl punem noi două să joace cum i-om cânta! Dacă mâine are să vină la mine, o să-l fac eu încet-încet să se schimbe!

— Îți mulțumesc pentru strădanie, surioară.

Lotus de Aur o chemă pe Prunișor să le servească niște ceai, mai vorbiră o vreme și Pavilion de Jad plecă. Seara, din pricina vizitei cumnatei sale din partea Doamnei Luna, care dormi cu ea, Ximen Qing se duse la Pavilion de Jad.

— Ai scos-o pe surioara a șasea din inimă, dar află de la mine că n-a făcut ea una ca asta. S-a certat cu Lebăda și Delicata, iar ele au bârfit-o cum e mai rău și sluga mea a fost pedepsită pe nedrept. Te-ai purtat crunt cu bietul băiat, fără măcar să cercetezi dacă treaba e albă ori neagră, verde ori roșie. Dacă ar fi fost ceva la mijloc, nu ți-ar fi spus Doamna Luna, ea prima?

— Așa mi-a zis și Prunișor, recunoscu bărbatul.

— Lotus nu se simte deloc bine. Nu mergi la ea? îl îndemnă femeia.

— Știu, am să trec mâine, hotărî el.

A doua era ziua lui de naștere și procurorul Xia, ofițerii Zhou și Zhang, rubedeniile și numeroși invitați ținuseră să ciocnească un pahar cu Marele Mandarin. Ximen Qing trimise o lectică după Laur și angajă două cântărețe să-i întrețină ziua întreagă. Când Laur sosi, Delicata Li își conduse nepoata în fața Doamnei Luna, să i se închine. Femeile se adunară în păr în apartamentul Doamnei Luna, băură ceai, chemând-o și pe Lotus de Aur. De două ori merse sluga la ea, dar nu vru cu niciun chip să vină, transmițându-le numai că e bolnavă de supărare. Pe seară, când fu să se retragă, luându-și rămas bun de la nevasta principală, Laur primi în dar de la aceasta o batistă din mătase albă și

flori. Delicata Li o conduse până la poarta casei. Ceva mai înainte, Laur se strecurase până la portița care dădea spre grădină, s-o vadă pe Lotus. Numai că aceasta aflase și o pusese pe Prunișor de Primăvară să încuie poarta.

— Așa mi-a poruncit stăpâna și nu pot deschide, se scuză ea.

Laur nu avu decât să se întoarcă, rușinată, și să plece. La sfârșitul zilei, când stăpânul casei intră la Lotus de Aur, ea avea părul în neorânduială și chipul tras, palid, obosit. Femeia îl întâmpină în prag, îi luă haina, îi turnă ceai și îi încălzi apă pentru picioare, făcându-i toate voile.

— Bărbate, glăsui ea apoi, pe cine îl doare cel mai mult de tine din toată casa asta? Celelalte nu sunt decât niște neveste și atât. Numai noi doi ne știm și ne ghicim unul altuia vrerile inimii. Ele simt cât ții la mine, te văd venind mereu aici și au ajuns geloase, mă urăsc și vor să mă piardă, vorbindu-mă de rău în fața ta. Cum de ai putut să te porți atât de crud cu mine? Știi proverbul ăla? Pe când găina, ucisă, se zbate în cerc, pe pământ, păsările sălbatice umplu cerul în zborul lor năuc. Ei, vezi, ai biciuit-o pe sclava ta și acum stai tot cu ea. În urmă cu câteva zile, când l-ai bătut și l-ai ocărât pe Dai An acasă la Li aceea, am rostit ceva în fața Doamnei Luna și a surioarei Meng. Le-am zis că femeile din locurile de pierzanie nu iubesc decât arginții. Ele nu cunosc dragostea și nimeni nu ține cu adevărat la tine. De unde să știu eu că mă aude chiar cine avea un dinte împotriva mea și că or să plănuiască amândouă cum să mă distrugă? Din vremuri vechi se știe că un om îi poate face rău altuia, dar nu-l poate ucide, fiindcă numai Cerul pedepsește cu moartea. O să-ți dai tu singur seama că adevăr grăiește gura mea și altădată ai să știi și singur ce ai de făcut.

Cuvintele femeii îl liniștiră pe de-a-ntregul pe Ximen Qing.

Trecură câteva zile, când porunci să i se înșăueze calul și luându-i cu el pe Dai An și Ping An, o porni spre cartierul curtezanelor. Se nimerise că Laur avea tocmai un musafir și auzindu-l venind, fugise în camera sa, își curățase în grabă machiajul, își scosese podoabele și se băgase în pat. Ximen Qing așteptă destul de mult până când apăru bătrâna. Aceasta se înclină, îl rugă să stea jos, certându-l.

— Ce bărbat sunteți pentru domnișoara, de vreme ce nu dați zile în șir pe la noi?

— Recunosc. A fost ziua mea și n-avea cine să-mi țină locul la toate ceremoniile care se fac în astfel de împrejurări.

— Cred că v-a pricinuit ceva necazuri venirea ei, atunci.

— Scorțișoara de ce nu-i aici?

— Nu-i acasă. A plecat iar după negustorul ăla al ei și nu vine curând.

Tăifăsuiră îndelung până se aduse ceaiul. Sorbiră licoarea verzuie, apoi Ximen întrebă:

— Ce-i cu Laur de nu iese la lumină?

— Încă n-ați aflat? De atunci, de când v-a vizitat acasă s-a întors ca vai de ea, furioasă foc și de atunci stă închisă în camera sa, nu iese și nici nu primește pe nimeni. Bună inimă mai aveți de n-ați trecut măcar pentru o clipă

s-o vedeți!

— Dar n-am aflat nimic! Unde e? Merg la ea.

— E în dormitorul din spate. Doarme.

Ximen Qing se repezi înciudat într-acolo, condus de o slugă. Laur arăta rău, părul îi era în neorânduială. Stătea cu fața la perete și la intrarea lui nici nu se clintise.

— Ce ai pățit? abia șopti bărbatul. Dar nu primi niciun răspuns. Spune-mi mie cine te-a supărat!

După îndelungi insistențe, fata vorbi:

— Numai de la nevastă-ta a cincea mi se trage! De vreme ce ții în casă o femeie mai pricepută decât una de profesie, la ce mai dai târcoale unei fete ticăloase, cum sunt eu? Eu am fost crescută să fiu curtezană, recunosc, dar să nu crezi că sunt mai rea decât o anumită persoană! De ziua ta, știi bine, n-am venit ca o cântăreață, ci să-ți fac un cadou. Doamna Luna m-a primit cu căldură și mi-a întors darul. Dacă nu mă duceam să-i prezint omagiile mele, rămânea cu credința că tocmai curtezanele nu știu să se poarte. Acolo le-am salutat și pe celelalte neveste și am aflat că mai ai una. Am chemat-o, dar nici n-a catadicsit să se arate. La plecare, m-am dus eu însămi spre camerele ei. Însă a pus o slugă să-mi închidă poarta în nas. Are niște purtări, ce să zic, grozave!

— Să nu o condamni, fiindcă ziua aceea se nimerise să fie una nefericită pentru ea. Avusese numai necazuri mai înainte. Altfel s-ar fi purtat cum se cuvine. Are limba ascuțită și am altoit-o zdravăn pe ticăloasa de ea.

Laur întinse mâna și îl lovi ușor peste obraz.

— Deci ai bătut-o, om fără rușine!

— Habar n-ai ce rău pot fi! întări el. Pedepsesc crunt toate nevestele și slugile, le ard câte douăzeci-treizeci de biciuști, le rad în cap și câte nu fac!

— Am auzit mulți bărbați lăudându-se că au ras părul nevestelor, dar adevărul este că doar se umflau în pene ca niște curcani. Poate că ei de fapt se ploconeau în fața lor și le cântau în strună. Dar dacă tu ești bărbat adevărat, du-te acasă și retează-i o șuviță de păr din cap și adu-o aici s-o văd. Abia atunci am să-ți dau crezare și am să te socotesc un bărbat în carne și oase.

— Pariezi? se înflăcără Ximen.

— De o sută de ori, se prinse fata.

Ximen Qing rămase o noapte cu Laur. A doua zi, spre seară, fata îl însoți până în poartă și în timp ce el încăleca, îi aminti:

— Dacă nu faci treaba aceea, să nu mai dai ochii cu mine!

Întărâtat și cu aburii alcoolului în cap, Ximen Qing merse țintă la Lotus de Aur. Femeia îl simți că e băut și se purtă drăgăstos. Îl întrebă dacă mai vrea să mănânce sau să bea ceva, apoi îi șopti slugii să facă patul și să-i lase singuri. El se așeză pe marginea patului și îi spuse femeii să se dezbrace. Ea se supuse, gata de orice. Atunci el îi ceru să dea totul jos de pe ea și să îngenuncheze. Pe femeie e trecură sudorile, mai ales că nu știa ce s-a întâmplat.

— Stăpâne drag, îi vorbi ea cu glas stins, plângând. Te rog să-mi spui un

singur cuvânt și de-ar fi să îmi iei viața, eu mor fericită. Zilele acestea m-am purtat așa cum mi-ai poruncit, mi-am luat o mie de precauții în tot ce am făcut și văd că nu ești mulțumit. Acum mă înspăimânți cu cuțitul acela bont și nu știu măcar ce mă așteaptă!

— Ticăloaso! vorbi bărbatul. Văd că nu vrei să dai totul jos de pe tine, dar îți vin eu de hac! O strigă pe Prunișor de Primăvară: vezi că biciul e după ușă. Adu-l pe dată!

Slujnica nu se grăbi să-l asculte și după lungi stăruințe din partea bărbatului, împinse ușa și își făcu apariția în cameră, își zări stăpâna îngenuncheată lângă pat; lampa se răsturnase în spatele mesei. Ximen Qing o zori, dar Prunișor nu se mișcă.

— Salvează-mă, Prunișor, că mă omoară! se văicări Lotus.

— N-o lua în seamă, dulceața! Adu-mi biciușca, să-i dau o lecție târfei!

— Oare chiar n-aveți inimă, stăpâne? grăi sluga. Acum ce v-a mai făcut? Vă luați după vorbele oricărei stricate și aduceți furtună în locuri senine. Stăpâna e o inimă și-un gând cu dumneavoastră. Cu ce ochi să vă privească omul? De data asta nu vă ascult! încheie ea, se întoarse și trânti ușa după ea.

Atunci Ximen Qing schimbă tactica și izbucni în râs.

— De data asta nu te bat. Hai, urcă în pat. Îți cer un gaj, vrei să-mi dai sau nu?

— Tot ce am îți aparține. Cere-mi ce vrei și va fi al tău. Dar nu știu ce-ți dorește inima.

— Vreau o șuviță din părul tău.

— Trupul și sufletul meu îți aparțin, dulceața mea, poți să mă treci prin flăcări și nu mă împotrivesc. Dar nu se face să-mi tai părul. Nu, mai bine moartă! Am trăit, uite, douăzeci și șase de ani și n-am pățit o astfel de rușine. De la o vreme a început să-mi cadă părul, dar să-l tai, nu, e prea mult!

— Îmi tot găsești vină că sunt brutal, dar nu-mi intri deloc în voie.

— Dacă nu mă supun ție, atunci cui mă supun? Dar spune-mi, ce faci cu o șuviță din părul meu?

— O plasă pentru păr.

— Dacă-i pe așa, îți dau, însă să n-o duci curtezanelor tale, să-și bată joc de mine.

— N-o dau nimănui. Am nevoie de părul tău ca să-i fac baza.

— Atunci îți dau cu dragă inimă!

Femeia își despică părul, el luă o foarfecă și tăie un smoc bogat chiar din vârful capului. Înfășură părul într-o hârtie și îl băgă în mânecă. Lotus de Aur se aruncă la pieptul lui și plânse.

— Fac tot ce vrei și nu-ți cer în schimb decât să mă iubești. N-ai decât să te duci și la altele, dar nu mă uita!

Noaptea trecu liniștită. A doua zi se sculară, femeia îi puse să mănânce și, numaidecât, el își luă calul și se duse întins la Laur.

— I-ai tăiat părul? îl luă fata în primire.

— Desigur. Uite! și scoase pachețelul de hârtie. Când îl deschise, părul

negru, lucios, îi luă ochii fetei. Aceasta îl băgă pe mâneca halatului.

— Am câștigat, se lăudă bărbatul. Dă-mi-l acum înapoi. Mai întâi nici n-a vrut să audă și până n-am înspăimântat-o bine, nu s-a lăsat. I-am zis că-mi trebuie să fac o plasă pentru păr; dar ți l-am adus numai să-l vezi. Dă-mi-l înapoi! Acum crezi că fac tot ce spun?

— Și ce tremuri atât pentru el? Ți-l dau la plecare, fii liniștit. Dacă îți e așa de frică de ea, nu trebuia să i-l tai.

— Cui i-e frică? râse el. Dacă mă temeam, n-aș fi vorbit nimănui despre asta.

Laur o chemă pe Scorțișoara să-i țină bărbatului companie. Se duse în spate, luă câteva fire de păr și le băgă în pantof, ca să o calce în picioare în fiecare zi pe femeia aceea. Apoi îl subjugă pe Ximen Qing, ținându-l la ea câteva zile în șir.

De când Ximen îi retezase șuvița de păr, Lotus de Aur se simți dintr-odată nefericită. Renunțase să mai iasă din casă și abia dacă punea ceva în gură. Doamna Luna trimise de mai multe ori sluga după baba Liu. Doftoroaia declară că femeia suferă de o durere tainică, pornită din suflet și cum bolnava nu ținea să se elibereze de rău, o apucau dorurile de cap, strângerile de inimă și nu avea poftă de mâncare. Deschise cutia sa cu leacuri și scoase din ea două pilule mari, negre la culoare și i le dădu să le ia în seara aceea, cu apă caldă.

— Mâine o să-l mân pe al meu, hotărî baba, să-ți citească soarta pe tot anul ce vine.

— Bărbatul tău știe să ghicească? se interesă Lotus.

— E orb, dar face temeinic două sau trei lucruri. Întâi, știe să ghicească, să socotească legătura dintre yin și yang[109] și să-i oprească pe oameni de la fapte necugetate. Pe urmă, cunoaște ca nimeni altul acupunctura. Al treilea lucru nu se prea spune, dar poate să schimbe și să potrivească inimile oamenilor.

— Cum vine asta?

— Adică pentru tatăl și fiul ce nu-s gând la gând, pentru frații care se ceartă între ei sau pentru nevestele dintr-o casă aflate la cuțite. Dacă lui i se înfățișează adevărul cu de-amănuntul, el desemnează niște semne magice, taoiste, le pune în apă și apa i se dă celui cu pricina. După trei zile, tatăl și fiul se iubesc, frații se au bine, iar femeile încetează cearta. Dacă unuia nu-i merge bine negoțul sau pământul lui nu dă roade, al meu știe să aducă norocul înapoi. La boli fără leac, numai el e meșter în mânuirea stelelor și a planetelor. De aia lumea îi zice Liu, Cititorul în Stele. Da' să-ți povestească baba una adevărată, într-o casă, aici la noi, un om și-a luat o concubină. Asta nu era de neam și se purta ca vai de ea, era învățată să hoțească, da' câte nu făcea! Dând-o în vileag, omul a snopit-o în bătăi de câteva ori. Dar ea l-a chemat pe al meu, ăsta a făcut o vrăjitorie, a ars nu știu ce și a turnat cenușa în găleata cu apă și ai casei au băut de acolo cu mic cu mare. Ei, și ce crezi? Concubina fura ca mai 'nainte și parcă nimeni nu mai băga de seamă nimic. Pe urmă a pus un farmec sub perne, în patul ei și după ce omul a dormit o dată acolo,

mâinile lui i-au fost parcă legate și de atunci n-a mai atins-o niciodată.

Vorbele doftoroaiei prinseră rădăcini în inima lui Lotus de Aur. Ea chemă o slujnică să aducă ceai și ceva de-ale gurii. Baba Liu mâncă, nestingherită. La plecare, îi plăti doctoriile și îi mai oferi ceva pe deasupra, ca să cumpere hârtie și tot ce trebuie, iar a doua zi, la ceasul micului dejun să-l aducă pe Liu, Cititorul în Stele.

Baba plecă și a doua zi se întoarse însoțindu-și bărbatul orb. Intrară. Ximen Qing se nimerise în curte. Când portarul îi întrebă unde merg, doftoroaia răspunse că e așteptată de a cincea doamnă.

— Bine, intrați, dar fiți cu băgare de seamă să nu vă muște câinele.

Baba Liu îl duse pe moș la Lotus de Aur și așteptară o groază de vreme până ce femeia își făcu apariția. Bătrânul se înclină respectuos, iar Lotus îi spuse cele opt caractere ale destinului ei[110]. Cititorul în Stele socoti pe degete și apoi zise:

— Pe opt e prima zi de primăvară și se cuvine să-ți socotim soarta începând din prima lună. După Zi Ping, ideogramele doamnei sunt limpezi și alese, dar toată viața nu veți dobândi steaua bărbatului în vreo împrejurare prielnică. Chestiunea copiilor nu e deloc clară. Copacul yi crește în luna întâi și asta înseamnă că o să vă bucurați de sănătate bună, dar fiți cu grijă la ce faceți, să nu vă ducă la nimicire. Aurul apare de două ori în alcătuirea destinului, elementul oaie cam sare în ochi și steaua bărbatului se află la grea încercare. Se pare că veți căpăta liniște abia după ce veți trece de primii doi bărbați.

— Păi am trecut.

— Să mă scuze doamna, urmă orbul, dar soarta asta mi se pare că dispune de elementul apă de prea multe ori și numai o dată de pământ. La un bărbat, dacă înrâurirea stelelor e puternică, el poate să ajungă om cu vază și cu poziție înaltă; *o* femeie într-o așa situație, de obicei își duce bărbații la pierzanie. Iată de ce dumneavoastră aveți o minte pătrunzătoare și mare atracție la bărbați. Cât privește anul acesta, se cheamă jiazhen în ciclul celor șaizeci și se tălmăcește prin calamitate. Două stele vă vor înrâuri, dar fiți fără grijă că nu vă distrug, numai că vă țin în necontenite necazuri din pricina gurilor rele.

— V-am obosit, domnule, cu socotirea sorții mele. Am aici un liang de argint drept mulțumire, să puteți bea în tihnă o ceașcă de ceai. Eu nu vreau altceva decât să scap, prin farmec, de bârfitori și să mă bucur de dragostea bărbatului meu, îi spuse răspicat Lotus de Aur. Trecu în dormitor, aduse două podoabe de păr și i le dădu orbului. Acesta le ascunse în mâneca robei.

— Ca să vă fac o vrajă, o să iau o cordeluță de salcie, pe care o să pun să se scrijelească două siluete, de bărbat și de femeie. Pe urmă am să notez cele opt caractere ale ursitei doamnei și cele ale ursitei domnului, le amestec cu de șapte ori șapte fire de ață roșie, îl leg pe bărbat la ochi cu o eșarfă tot roșie la culoare și îi vâr în inimă peliniță. Pe urmă îi înfig ace în palme și îi îndes cauciuc peste picioare. Dumneavoastră să le băgați pe toate fără știrea lui în pernă și gata. O să vă mai desenez cu tuș roșu niște semne, le ardem și să-i

turnați cenușa în ceai. Dați-i să bea ceai cu cenușă și culcați-l pe pernă și în nici trei zile vă veți încredința de urmare.

— Aș vrea să vă întreb, domnule, ce înțelesuri au cele patru lucruri pe care le faceți asupra siluetelor de pe salcie?

— Vă învăț cu dragă inimă, răspunse orbul. Îi acopăr ochii să i se pară că sunteți la fel de frumoasă ca vestita Xi Shi. Pelinița din inimă înamorează persoana. Acele din mâini n-o să-l mai facă în stare să vă atingă, orice i-ați face, iar cauciucul din tălpi îl ține lângă dumneavoastră și acasă.

Lămuririle prezicătorului o mulțumiră peste măsură pe Lotus de Aur. A doua zi, baba Liu aduse cele făgăduite și îi mai zise odată ce avea de făcut. Când Ximen Qing veni, Lotus de Aur ceru ceai. Băură. Trecură mai multe zile și bărbatul i se păru femeii mai plin de pasiune ca niciodată. De aceea vă spun că preoții, călugării și babele trebuie ținute cât mai departe de casă, pentru a scăpa de orice neplăceri. Cei vechi știau prea bine ce zice strofa de mai jos:

Pe ușa din față-a templului pătrund oricâte femei,
Prin ușa din spate-ades încuiată nimeni nu calcă;
În curte-i fântâna și paznicul gurii cu șapte peceți,
Necaz mai deloc, bucurie la mulți să tot petreacă.

Capitolul XIII

Într-o zi, o slugă a familiei Hua îi aduse lui Ximen Qing o carte de vizită, pe care scria: „Vino cu mine după amiază la iubita mea, Argint. Treci pe la mine și mergem împreună. Mii de salutări!” Pe dată se îmbrăcă, luă două slugi cu el, alese un cal de rasă și plecă. Se opri alături, la familia Hua, dar Zixu nu era acasă. Soția lui, Li Vază de Flori[111], cu părul strâns într-o plasă de mătase, prin care sclipeau cerceii de aur cu pietre de ametist, și îmbrăcată într-o bluză brodată și fustă lungă, ornată cu gust, stătea pe treptele care duceau la camerele interioare. În picioare avea papuci ușori, de un roșu aprins, a căror formă delicată, ascuțită la vârf, promitea delicii nebănuite[112]. Oaspetele intrase în grabă și cei doi se găsiră în față. Ximen Qing o sorbi din ochi, puternic atras, deși o mai văzuse cândva prin curte și nu îi reținuse câtuși de puțin atenția. De data aceasta, trezindu-se deodată în fața ei, albeața fără cusur a pielii, corpul bine proporționat, nu prea înalt, chipul rotund ca un pepene, sprâncenele încondeiate, subțiri și întreaga ei făptură îl făcură să își piardă respirația. Se înclină până la pământ, ceremonios. Vecina îi răspunse la fel la salut, se întoarse și intră la ea, apoi trimise o slugă să se îngrijească de oaspete. Slujnica, pe nume Broderia Primăverii[113], îl pofti în salonul pentru oaspeți și rămase în ușă, arătându-și pe jumătate chipul drăgălaș.

— Așteptați puțin, Mărite Mandarin. Stăpânul a ieșit să aranjeze o chestiune măruntă și revine într-o clipă, zise, apoi dispăru și se întoarse cu o ceașcă de ceai, fierbinte.

Ximen Qing bău cu plăcere.

— V-a invitat la o mică petrecere, se auzi vocea stăpânei prin ușă[114]. Aveți însă grijă să vină cât mai repede înapoi. Faceți-o de dragul meu. Cele două slugi îl vor însoți și acasă nu va mai fi nimeni, decât sclava voastră prea plecată și două slujnice ale sale.

— Aveți dreptate, cumnată, întări musafirul. Casa este pe primul plan. Vă voi asculta sfatul și sluga voastră o să vi-l aducă diseară înapoi.

În vreme ce discutau, Hua Zixu apăru și femeia se retrase.

— Ce bine îmi pare că te văd, spuse, după ce se salutară. Fratele tău mai mic a fost nevoit să plece pentru un lucru care nu suporta amânare. Sunt așadar vinovat că n-am fost acasă să te primesc eu însumi.

Fu adus ceaiul, iar gazda îi ceru slugii:

— Roagă pe doamna să prepare o gustare. Înainte de plecare, am de gând să beau un pahar cu vecinul. Suntem în douăzeci și patru din luna a șasea și e ziua lui Argint. Vino cu mine, frate, să ne distrăm puțin!

— De ce nu mi-ai spus mai înainte? și se întoarse spre Dai An, poruncindu-i să ia de acasă cinci liang de argint. Apoi, văzând masa pe care slugile se pregăteau să o întindă adăugă: Aș zice să n-o mai lungim. Mâncăm acolo.

— Nu te rețin cine știe ce. Doar câteva momente.

Peste puțin, gustările fură aduse. Închinară cu cupe de argint, masive, de

forma florii soarelui, cu picior lung. Mâncară patru plăcinte, restul oferindu-l slugilor care vedeau de cai. Când Dai An se întoarse, urcară pe cai și plecară spre casa Mamei Wu A Patra, să petreacă de ziua lui Argint. Acolo ospătară cu bucate alese și băutură, veselindu-se cu cântece și dansuri până la primul geng din noapte.

Ximen Qing se strădui să-l îmbete bine pe Hua Zixu și, urmând îndemnul femeii, îl cără până acasă. Sluga deschise poarta și îl luă aproape pe sus până în salon. Li Vaza și o slujnică aprinseră luminile și îl transportară pe stăpân în camerele interioare. Între timp, Ximen Qing lămurise cum se întâmplase. Femeia reveni să-i mulțumească vecinului, pentru mărinimia dovedită.

— Bărbatul meu n-are minte deloc, se văicări ea. Nu rezistă la băutură și cred că v-a pricinuit necazuri. Ați fost atât de bun că l-ați adus acasă. Sper să nu râdeți de noi.

— Vai de mine, negă Ximen, plecându-se cu politețe. Spusele cumnatei sunt înscrise pentru totdeauna în inima mea. Vi l-am adus acasă pentru a vă liniști și a vă convinge că sunt om de cuvânt. Acolo, unde am fost, au vrut să-l rețină, însă eu am stăruit să ne întoarcem împreună. În drum spre casă, în poartă la Altarul Stelelor Veseliei, stătea o fată bine făcută, căreia i se zice Zeița Guanyin[115] și fratele Hua ținea morțiș să meargă cu ea. „Cumnata o să fie îngrijorată", am intervenit eu și l-am oprit. Dacă ar fi intrat, ar fi lipsit toată noaptea. Eu vă stimez foarte mult și n-ar trebui să vă spun, însă fratele meu de cruce e un prost. Cumnata e tânără, casa-i mare și nu se face să vă lase singură nopțile. Nu-i drept!

— Oh, ce vorbe înțelepte ați rostit! Felul lui petrecăreț de a fi și neascultarea-i m-au îmbolnăvit pur și simplu. Altădată, Mărite Mandarin, dacă îl mai întâlniți prin asemenea locuri de proastă faimă, sfătuiți-l, de dragul meu, să vină acasă. Nu voi uita niciodată bunătatea pe care mi-o arătați!

Ximen Qing al nostru era din fragedă tinerețe atât de priceput în materie de femei, încât cunoștea toate trucurile. Astăzi era evident pentru el că nevasta fratelui său de cruce Hua îi dăduse cale liberă, arătându-i drumul; cum putea el să scape ocazia?

— Cum de vorbiți așa, cumnată, rosti el, zâmbind cu toată fața. Suntem doar buni prieteni! Vă rog să fiți împăcată în privința mea.

Femeia se plecă înaintea lui și-i ceru slujnicii să vină cu ceai și ceva sâmburi de fructe. Ximen bău o ceașcă de ceai și se ridică.

— E momentul să plec. Puneți să se închidă bine ușile și geamurile, cumnată, zise el și își luă rămas bun.

Din ziua aceea, Ximen Qing își muncea capul cum să ajungă la vecină. Îi mânase în nenumărate rânduri pe Ying și pe Xie să-l ia pe Hua Zixu la petreceri și să-l rețină peste noapte. El îi lăsa acolo, se întorcea acasă și rămânea în poartă. Li Vază obișnuia, la rândul ei, să stea în poartă cu cele două slujnice. Când o vedea ivindu-se, Ximen Qing tușea și începea să se plimbe încoace și încolo, sau trecea drumul și nu slăbea din ochi casa lui Hua. Când femeia îl zărea venind, închidea degrabă poarta, dar după ce el se

îndepărta, scotea capul și se uita după el. Se aveau unul pe altul în inimă, dar își vorbeau numai din ochi.

Odată, pe când stătea în fața porții, Ximen Qing a fost poftit de Broderia Primăverii.

— Pentru ce mă invită stăpâna ta? s-a prefăcut el a nu înțelege. Stăpânul este acasă?

— Stăpânul e plecat, iar doamna vă roagă să veniți să discute ceva cu dumneavoastră.

Ximen Qing nu mai stătu la gânduri și iuți pasul. Fu introdus în salon. Peste puțin, femeia își făcu apariția și se înclină în fața lui.

— Vă mulțumesc încă o dată pentru măninimia pe care ați dovedit-o data trecută. Nu voi uita niciodată și vă voi rămâne toată viața recunoscătoare. Acum e plecat de două zile și mă întreb dacă știți cumva de el?

— Am fost cu încă trei-patru la Altarul Stelelor Veseliei. Din întâmplare, eu am avut niște treburi și m-am retras. Nu știu dacă mai sunt încă acolo. Dacă aș fi cu el, l-aș sfătui să se întoarcă grabnic, pentru a vă aduce liniștea dorită.

— Acesta este el, nu ascultă nimic din tot ce-i zic de bine. De casă nu-i pasă și se tot distrează cu asemenea „flori".

— Fratele meu mi se pare om la locul său, numai lucrul acesta îl strică.

Între timp, slujnica le servi ceaiul. De teamă să nu pice Hua, Ximen nu îndrăzni să-și lungească șederea și se pregăti de plecare. Dar femeia îi vorbi mult, cerându-i ca, ori de câte ori îl va întâlni prin locuri deocheate pe bărbatul ei, să i-l aducă acasă, și ea îi va răsplăti bunătatea și nu-l va da uitării în veci.

— Nu încape îndoială, cumnată. Suntem doar frați de cruce!

Se despărțiră și el se întoarse la locuința sa.

A doua zi, când Hua Zixu reveni, nevasta îl luă în primire:

— Mereu pleci și nu știi decât de băut și de alte femei. Noroc cu Marele Mandarin, vecinul nostru, care în nenumărate rânduri s-a îngrijit de casa noastră. Dacă ții să nu-i pierzi prietenia, ia-i un dar în semn. De mulțumire.

Hua Zixu cumpără destul de repede patru cutii cu cadouri și un vas cu vin și le trimise printr-o slugă acasă la Ximen. El le primi și răsplăti sluga.

— Ce sens au darurile pe care ți le-a făcut Hua? se miră nevasta principală.

— Acum câteva zile, m-a invitat să-l însoțesc la ziua de naștere a iubitei sale, Argint. Acolo s-a îmbătat și eu l-am ajutat să vină acasă. De atunci, de câte ori îl văd prin localuri, îl sfătuiesc să nu-și treacă toată noaptea pe acolo și să se întoarcă devreme. Nevastă-sa mi-a mulțumit din suflet. Acum, mă gândesc că ea l-o fi îndemnat să-mi trimită și un cadou.

Doamna Luna ridică brațele în sus.

— Bărbate, mulțumesc Cerului că te-ai mai cuminți în ultima vreme. Știi cum e: Buddha din lut dă sfaturi lui Buddha din noroi. Nu numai că stai acasă, dar îi povățuiești și pe alții de bine! Femeia se gândi puțin, apoi zise: Cum să primești un cadou pe degeaba? Pe cartea de vizită e scris numele ei sau al lui?

Dacă e numele stăpânei casei, mâine îi trimit cartea mea de vizită și o poftesc pe la mine. Dacă e scris numele lui, faci cum crezi că e mai bine.

— El semnează, precizează bărbatul. O să-l chem mâine să-mi facă o vizită.

A doua zi, Ximen Qing îl invită pe Hua Zixu și îl ospătă din belșug. Întors acasă, Li Vaza îi atrase atenția:

— Iar suntem datori. Tu i-ai oferit daruri, iar el te-a chemat la o petrecere. Cu o ocazie, să-l chemăm la noi.

Timpul curge repede și pe negândite a sosit luna a noua, cu serbarea urcușurilor pe munți[116]. Hua s-a folosit de această sărbătoare, a angajat două cântărețe și și-a poftit vecinul să admire crizantemele. I-a chemat de asemnea pe Ying, Xie, Zhu și Sun, frații lor de cruce, să le țină tovărășie, celebrând încheierea sezonului florilor în ropot de tobe. Petrecerea a fost izbutită. Când s-au aprins lămpile, Ximen Qing s-a ridicat brusc și a mers să-și spele mâinile. Li Vaza urmărea petrecerea de după un paravan și cu gândul unul la altul, Ximen Qing era să nimerească peste ea. Dar femeia s-a retras pe o ușă și a trimis-o pe slujnică la el.

— Doamna mi-a poruncit să vă spun, i-a șoptit ea, să nu beți prea mult și să vă înapoiați devreme acasă. În noaptea asta vrea să vă vorbească.

Fericit, Ximen Qing reveni la masă și nu mai puse picătură în gură. Cântărețele stăruiră să-i toarne de băut, dar el se prefăcu deja beat. Pe la primul geng din noapte, stăpâna casei se plimba, nerăbdătoare, prin fața perdelei. Ximen Qing, aflat pe locul de onoare, se prefăcea că doarme. Ying și Xie stăteau însă înfipți în scaune, fără să dea semne că ar avea de gând să se ridice. Chiar când ceilalți doi musafiri plecară, ei nici nu se mișcară, spre enervarea Vazei. Atunci Ximen Qing se sculă să se retragă, însă gazda îl reținu.

— Astăzi nu ți-am oferit o petrecere pe măsură. Cum să pleci așa, frate mai mare?

— M-am amețit rău, replică Ximen, și nici măcar un pahar nu mai intră în mine.

Insistară și unul și celălalt și până la urmă gazda porunci slugilor să-l însoțească acasă.

— Nu știu ce-a fost cu el, se miră Ying Bojue. N-a băut cine știe ce și s-a făcut praf! Mulțumim gazdei că s-a ostenit să ne aducă aceste două curtezane. Vreau o cupă pe cinste, mai dăm câteva zeci peste cap și ne luăm și noi tălpășița.

Auzindu-l, Li Vaza îi blestemă în gând pe sălbaticii acoia și îl îndemnă pe un slujitor, Tian Xi, să-l cheme pe stăpân pentru o clipă.

— Dacă stai cu asemenea indivizi la masă, îl boscorodi ea, pleacă mai degrabă de aici cu ei cu tot, nu-mi face casa de râs. E târziu, ajunge cât ulei și foc ai cheltuit. Eu una nu mai pot răbda!

— Bine, am să merg cu ei în oraș, dar dacă nu mă întorc în noaptea asta, să nu mă învinuiești pe mine, se bucură Hua.

— Du-te și n-am să-ți zic nimic!

Bucuros de învoirea primită, Hua Zixu se întoarse la prietenii săi și le propuse să continue în altă parte.

— Adevărat? se minună Ying. Cu mine să nu glumești! Mergi și întreab-o pe cumnata, dacă e de acord!

— Abia am discutat. M-a învoit până mâine.

— Așa să facem, se grăbi Xie Xida. Cerșetorul ăsta de Ying face pe deșteptul! Fratele Hua a aranjat cu doamna și putem așadar să facem ce vrem, împăcați.

În felul acesta, plecară veseli cu cele două cântărețe după ei. Bătuse cel de al doilea geng, când Hua Zixu, condus de cele două slugi ale sale, Tian Fu și Tian Xi, o pornise împreună cu prietenii la casa lui Argint.

Întors acasă, Ximen Qing se duse la Lotus de Aur, se dezbrăcă de veșmintele de ceremonie, își puse haine de casă și ieși în grădină, pândind un semn de la vecină. Peste o vreme, auzi cum dincolo câinele e îndepărtat și poarta închisă. Peste încă puțin, slujnica Întâmpinarea Primăverii se cățără pe zidul care despărțea cele două gospodării, prefăcându-se că strigă pisica. Văzându-l pe Ximen Qing stând în pavilionul din mijlocul grădinii, îi făcu semn. Ximen Qing cără o bancă până la picioarele zidului și se cățără de pe ea sus. Dincolo fusese deja aranjată o scară. Li Vaza, scăpând de bărbat, își scosese plasa de pe cap, lăsându-și părul să-i cadă în voie pe umeri. Îmbrăcată simplu, dar cu gust, atrăgătoare, îl aștepta pe Marele Mandarin pe coridor. Când îl văzu, tremură de bucurie. Îl conduse în casă, unde, la lumina lumânărilor, fusese așternută o masă plină cu bucate, băutură și fructe. Carafa era plină cu o licoare de preț, parfumată. Femeia prinse cu amândouă mâinile o cupă de jad și i-o întinse bărbatului, plecându-se cu grație.

— De multă vreme țineam să-mi exprim mulțumirea pentru grija voastră permanentă. Însă tot dumneavoastră ați fost acela care ne-ați umilit cu daruri, făcându-mă să mă simt neînsemnată și neputincioasă. Azi, sclava din fața voastră a pregătit această băutură și vă rog să o primiți în semn de mare stimă din partea mea. Din păcate, fețele acelea două păcătoase parcă se lipiseră de scaune, neliniștindu-mă peste măsură, astfel că în cele din urmă i-am trimis să-și caute alt loc pentru beție.

— Mă tem că fratele Hua o să se întoarcă.

— I-am îngăduit să rămână peste noapte unde îi poftește inima. N-o să se întoarcă, iar slugile sunt cu el. În toată casa n-am decât pe slujnicele mele și pe Mama Feng, portăreasa, care mi-a fost doică și îmi este devotată. Am încuiat cu grijă porțile din față și din spate.

Ximen Qing se înveseli. Cei doi se așezară alături, băură din aceeași cupă. Întâmpinarea Primăverii le turna băutură, iar Broderia Primăverii le servea bucatele și lua platourile goale. Apoi cele două slujnice îi lăsară singuri. Casele mari au ferestre duble, cea din afară numindu-se fereastră propriu-zisă, iar cea din interior fereastră-batantă. Vaza pusese slugile să închidă cele două ferestre-batante, astfel încât de afară să nu se vadă nici măcar o dungă de lumină. Numai că Întâmpinarea Primăverii, care împlinise deja șaptesprezece

am și înțelegea astfel de lucruri, se furișă afară, sub fereastră și găuri cu un ac de păr hârtia lipită pe ambele rame ale ferestrei, ca să poată privi înăuntru. Ce să spunem? Ea auzi clar șoaptele de dragoste ale celor doi.

— Câte primăveri numărați? întrebă Ximen Qing.

— Douăzeci și trei anul acesta, răspunse ea și se interesă de vârsta nevestei lui.

— Douăzeci și șase.

— Cu trei ani mai mare decât mine. Mâine voi cumpăra ceva și am să-i fac o vizită. Oare va primi?

— E foarte de treabă, o asigură bărbatul.

— Știe că ai trecut la mine? Ce-i spui, dacă te întreabă?

— Ea locuiește în față. A cincea mea nevastă, favorita Pan, stă singură în casa din grădină. Dar ea nu se amestecă.

— Ea câți ani are?

— E de-o vârstă cu nevasta principală.

— Bine, înțeleg, conchise femeia. Dacă nu e prea mult din partea mea, am să merg la amândouă, ca la niște surori mai mari. Mâine am să mă interesez ce încălțări poartă și am să le croșetez cu mâna mea câte o pereche, în semn de prietenie. Smulse două ace de aur din cap și le prinse în părul bărbatului, prevenindu-l: Să nu le vadă cumva Zixu!

— Voi avea grijă, promise el.

Rămaseră împreună până la cel de al cincilea geng, reînnoindu-și plăcerile, de parcă n-ar mai fi avut de gând să se despartă. Dincolo de fereastră, cocoșii începură să cânte, iar la răsărit cerul se albise. De teamă să nu apară Hua, Ximen se îmbrăcă și plecă, sărind gardul, precum venise. Stabiliseră un semn tainic pentru întâlnire. Când Hua Zixu nu era acasă, o slujnică se apropia de zid și tușea, sau arunca o cărămidă, iar dacă în grădina lui Ximen nu se afla nimeni, putea chiar să încalece zidul. El urca zidul despărțitor pe o scară și în felul acesta, nefolosind porțile caselor, nu puteau fi văzuți de vecini! O dată când se întoarse acasă, Lotus de Aur îl simți.

— Unde mi-ai plecat, pe neștiute și ți-ai petrecut noaptea? îl întrebă.

— Fratele Hua a trimis o slugă după mine să-l însoțesc la bordel. Am băut până după miezul nopții și uite-mă înapoi I

Lotus îl crezu, deși în inima sa mai avea unele urme de îndoială. Într-o zi, în timp ce era cu lucrul în pavilion, împreună cu cea de a treia nevastă, se trezi că o cărămidă cade prin apropiere. Pavilion de Jad tocmai se lega la pantofi și nu simți nimic, însă Lotus iscodi împrejurimile. Până la urmă zări o mogâldeață pe creasta zidului, gata să se lase în jos. Lotus i-o arătă suratei ei.

— Uită-te iute, surioară a treia. Sluga vecinilor se cățărase pe zid, cumva să ne admire florile, și văzându-ne aici a fugit.

N-a stăruit. Seara, Ximen Qing, înapoindu-se de la un banchet, a intrat la Lotus de Aur. Femeia l-a ajutat să se schimbe, întrebându-l dacă vrea să mănânce sau să bea ceva. El refuză până și ceaiul și plecă în grădină. Lotus de Aur îl urmări de departe. Nu peste mult, sluga de mai înainte apăru iar pe zid

și, pe dată, Ximen Qing ridică scara și trecu dincolo. Acolo, Doamna Vaza îl primi cu brațele deschise și cei doi intrară în casă.

Lotus de Aur se întoarse la ea, perpelindu-se ca pe jăratec. Și toată noaptea nu putu închide ochii. În zori, Ximen Qing reveni tiptil. Ea se prefăcu că doarme și nu-l luă în seamă. La fel de precaut, bărbatul se apropie de pat și se așeză, dar chiar atunci Lotus țâșni în sus și îl înșfăcă de urechi.

— Unde mi-ai fost, tâlhar de inimi? M-am chinuit o noapte cu gândul la tine, dar știu tot, nu mai e cazul să-mi lămurești nimic. Mai bine recunoaște, de câte ori te-ai întâlnit cu stricata aia din casa Hua? Dacă îmi povestești cu de-amănuntul, te iert. Dacă te faci că uiți un singur lucru, fie el cât de mic, mâine o să mă țin peste tot după tine și o să strig în gura mare ce-am aflat. Te fac eu să mori de-a binelea, așa ca să nici nu mai fie nevoie să te îngroape! Acum îmi dau seama ce-mi făceai. Îi puneai pe alții să-l ia pe vecin pe la case de pierzanie și tu îți petreceai noaptea cu nevastă-sa. O să te fac eu să nu poți duce ce-ai început! Mă miram eu cum și ce! Ei, află că ieri stăteam cu sora Meng în pavilion și am zărit o slugă de alături cățărată pe zid. Stricata aia o trimisese, să te cheme la ea! Și mă minței nu știu când că bărbatul a mânat sluga după tine în toiul nopții să vă duceți la curtezane. Habar nu are prostul, că una ca alea se află chiar în casa lui!

Ximen Qing se cutremură și toată bărbăția îi pieri. Se făcu mic și se lăsă la pământ, îngenunchind.

— Vorbește mai încet, isteațo! zise el, zâmbind moale. Uite, îți voi spune adevărul. Așa este, însă ea m-a întrebat câți ani aveți, tu și Doamna Luna, fiindcă are de gând să vă facă câte o vizită și să vă aducă în dar încălțări cusute cu mâna ei. Vă consideră ca pe niște surori mai mari.

— N-am nevoie ca stricata aia să-mi fie soră. Fură bărbații altora și crede că ne câștigă cu astfel de mărunțișuri? Nu-mi pun singură praf în ochi și nici pe ea n-o las să-și bată joc de mine!

— Ticăloasă mică, râse Ximen de-a binelea, tu omori omul cu zile! Mi-a spus de câteva ori că vrea să vină să îngenuncheze în fața ta și să-ți ofere o pereche de încălțări. Ieri a trimis o slugă să afle ce măsură are la picior Doamna Luna – și azi mi-a dat aceste două ace, pe care e gravată ideograma *shou*[117], să ți le ofer din partea ei.

Își scoase boneta, smulse acele din păr și i le întinse. Lotus de Aur le privi. Acele aveau montură de smarald, pe care fuseseră gravate ideogramele shou și erau de o finețe nemaiîntâlnită, fiind meșteșugite la palat. Lotus de Aur rămase încântată.

— Dacă e așa cum spui, am să tac, făgădui ea.

De atunci, nu numai că nu-i interzicea bărbatului să se întâlnească cu Doamna cu trup de Vază, dar uneori stătea chiar ea la pândă, să nu îl prindă nevasta principală. Ximen Qing și-a sporit dragostea pentru ea peste măsură.

Capitolul XIV

Într-o vreme, Doamna Luna nu se simțea bine și soția fratelui cel mare a venit s-o vadă, rămânând cu ea câteva zile. Pe când stăteau amândouă de vorbă, sluga Ping An intră, anunțând întoarcerea stăpânului. Vizitatoarea a trecut la Delicata Li și Ximen Qing a intrat numaidecât. El și-a scos roba și a băut o ceașcă de ceai preparată de Jad Mic.

— Cum se face că te-ai înapoiat azi acasă atât de repede? întrebă soția, observând cu mirare paloarea neobișnuită de pe chipul bărbatului.

— Azi a fost rândul fratelui Chang să ofere un banchet, începu Ximen. Casa lui e mică și ne-a invitat la Templul Fericirii Eterne. După aceea, vecinul Hua a poftit vreo patru-cinci dintre noi să continuăm cheful la Altarul Stelelor Veseliei. În toiul petrecerii, au năvălit câțiva portărei și, fără multă vorbă, l-au ridicat pe Hua Zixu. Am rămas înlemniți de groază. Apoi eu am fugit și m-am ascuns o vreme la Laur. Neliniștit, am trimis oameni să iscodească despre ce e vorba și am aflat că frații lui s-au plâns că ar fi luat pe nedrept moștenirea unchiului lor, eunucul. Abia atunci am îndrăznit să revin.

— Mă așteptam la una ca asta, spuse nevasta pe un ton de reproș. De când te-ai înhăitat cu aceste haimanale, ai uitat de treburile casei, petrecând pe aiurea zile și nopți în șir. Azi, că tot au dat de necazuri, încheie o dată pentru totdeauna cu ei. Dacă nu mă asculți, o să dai și tu de vreo belea și o să-ți închei zilele omorât în bătăi, ca un țap căsăpit. De ce nu vrei să iei aminte și la vorbele pe care ți le spune soața ta bună? Dar tu, nu și nu, îți apleci urechile la toate măscările pe care ți le îndrugă niște ticăloase prin locurile acelea de tristă faimă! E o vorbă: cuvintele alor tăi trec ca vântul pe la ureche, iar ale altora par literă de evanghelie! Cuvinte de aur din cărțile sacre!

— Cine ar îndrăzni să se ia de mine? râse el.

— Eh, acasă știi să te umfli în pene!

Atunci intră Dai An, anunțând că doamna Hua îl trimisese pe Tian Fu să-l cheme pe stăpân, că are să-i spună ceva. Ximen Qing se urni numaidecât din loc.

— Nu-ți fie frică, dacă te cheamă să-ți vorbească! îl sfătui Doamna Luna.

— Fiind vecini, se poate. Mă duc să văd ce are de gând.

Când intră în curte la Hua, Doamna Vaza pusese sluga să-l îndrume spre camera din spate. Îmbrăcată neîngrijit și trasă la față, femeia îi ieși în întâmpinare, îngenunchind.

— Mărite Mandarin, se plânse ea, aibi milă, pentru numele lui Buddha! Se zice că prietenul la nevoie se cunoaște[118]! Niciodată bărbatul meu n-a ascultat de vorbele mele, nu s-a îngrijit de treburile casei, petrecând pe cine știe unde. Acum, aflându-se la greu, mi-a trimis vorbă să găsesc pe cineva care să-l scoată din năpastă. Ca femeie, sunt ca un crab fără picioare, ce pot eu să fac? Unde să găsesc un om de bine care să se lupte pentru el? Ba mi-am zis chiar că n-ar fi rău să-l ducă în Dongjing și să-l bată bine, poate îi vine mintea la cap. Însă lucrul acesta pătează memoria unchiului lui. Iată de ce, netrebnica ta sclavă te-a rugat să vii. Nu mai zic nimic de el, dar te implor să te gândești la sclava ta și să încerci să-i convingi pe dregători să nu-l ia de aici.

Ximen Qing se grăbi să o ridice de la pământ.

— Ridică-te, cumnată, nu mă chinui, încearcă el s-o liniștească. Spune-mi și mie care e pricina.

— Cazul nu e ușor. Răposatul unchi a avut patru nepoți buni: Ziyou, Ziguang, Zihua și Zixu. Al meu era al doilea, ca vârstă. Când s-a întors din Guanguan, știindu-și nepotul mână spartă, mi-a încredințat mie tot bănetul strâns de el, cât s-a aflat în slujbă. Fiind certați de la o vreme, ceilalți trei nepoți n-au îndrăznit să se arate în fața lui. Anul trecut, la moartea bătrânului, întâmplată acolo, în Dongjing, ceilalți trei au împărțit între ei mobila și lucrurile pe care le-au găsit în casă, dar de bani nu au dat. De nu știu câte ori l-am sfătuit pe al meu să le facă și lor parte câte ceva, dar nu m-a luat în seamă. Acum a picat în capcană și o să-l joace ceilalți cum or vrea. Încheind de povestit, femeia se porni pe plâns.

— Ține-ți firea, cumnată, o îmbărbăta Ximen Qing. Uite că n-am știut pricina necazului. Dacă e vorba doar de moștenire, nimic mai ușor! Află că afacerile fratelui meu sunt ca și ale mele. Spune-mi ce să fac și am să trec la fapte.

— Dacă vrei să ne ajuți, e minunat! Cam cât crezi că ți-ar trebui pentru daruri? Îți aduc chiar acum!

— Nu cine știe ce. Prefectul Yang din Kaifeng a fost învățăcelul Marelui Tutor Cai. Iar acest Cai și ruda mea, comandantul șef Yang, sunt cei mai influenți oameni pe lângă Fiul Cerului[119]. Dacă trimitem câte o atenție prefectului și Marelui Tutor, oricât de mare ar fi dandanaua, nu se poate să nu i se dea de cap. Cât despre comandantul șef, pe el nu-l mai punem la socoteală. Ca neamuri ce suntem, chiar o să mă refuze dacă i-aș oferi ceva.

Femeia intră în camera de alături și scoase dintr-o ladă șaizeci de calupuri de argint, cântărind vreo trei mii de liang. Le puse în brațele lui Ximen, ca el să le folosească cum va crede de cuviință.

— Jumătate din asta-i destul! o opri el. De ce atâta cheltuială?

— Cât prisosește, să fie al vostru, Mărite Mandarin. Sclava ta mai are sub pat patru lăzi pline cu haine brodate, de ceremonie, cingători din jad, butoni și fel de fel de giuvaieruri, valorând cu toatele o avere! Chiar te-aș ruga să le păstrezi în casa ta și eu o să iau din ele la nevoie. În momentul de față, aici la mine nu sunt în siguranță.

— Și ce ai să spui când s-o întoarce fratele Hua?

— Le-am căpătat pentru zile negre de la unchiul, el nici nu are habar de ele. Vă rog mult să le primiți!

— Vă cred pe cuvânt și voi trimite numaidecât oamenii mei să le ia. Zicând acestea, Ximen Qing se întoarse acasă și se sfătui cu prima nevastă.

— Argintul poate fi adus într-un coș de alimente, însă lăzile acelea nu pot fi scoase decât pe porțile mari și bagă vecinii de seamă. Trebuie să așteptăm până diseară, să le cărăm la adăpostul întunericului.

Judecata nevestei îi fu pe plac și porunci ca patru slugi să ridice argintul în coșuri pentru alimente. După căderea serii, Vaza împreună cu cele două

slujnice cărară lăzile lângă zidul despărțitor și, de partea cealaltă, Ximen Qing le primi, ajutat de Doamna Luna, Lotus de Aur și Prunișor de Primăvară. Ei fixară o scară la zid, iar pe creasta zidului așezară o blană, pe care trecură obiectele din lăzi, unul câte unul, depozitându-le apoi în camerele nevestei principale.

Avuții de mare preț fericirea îți aduc, dar le și-arunci,
Numelui făcându-i cinste și tot ele înjosindu-l:
Timpu-i lunecos în viață între astăzi și atunci,
E prea mult să-i ceri să fie în puteri, pe loc oprindu-l.

Nimeni dintre vecini nu bănui câtă bogăție de aur, argint și obiecte de preț pătrunseră în casa lui Ximen Qing. Câteva zile și nopți la rând, el pregăti cadourile, se rugă de o rubedenie, pe nume Chen, să-i întocmească o scrisoare și toate acestea i le încredință lui Lai Bao, să le ducă în Dongjing.

Prefectul din Kaifeng se numea Yang Shi și era poreclit Muntele Țestaoasei[120]. Originar din județul Hongnong, provincia Shanxi, dobândise titlul cărturăresc jinshi[121] printre primii și fusese numit magistrat de Dalishi, apoi promovat prefect. La Kaifeng conducea cu cinste și pricepere, însă Marele Tutor îi fusese pe vremuri învățător, iar comandantul șef Yang deținea un post cheie la Palat și nu putea să nu le facă voile.

De cum primi darurile, prefectul îl scoase pe Hua Zixu din temniță, îl aduse la judecată și îl întrebă ce bogății deține. Prevenit de Ximen, acesta o ținu una și bună că, de la moartea unchiului său, cheltuise ce bruma îi încăpuse în mână, pe funeralii, pe călugării budiști cu cititul din cărțile sfinte, pentru sufletul răposatului, rămânând astfel doar cu două case și o bucată de pământ. Mobilele și alte lucruri fuseseră împărțite între ceilalți membri ai familiei.

— Averea eunucilor e de necontrolat, glăsui prefectul. Ea se dobândește ușor, însă dispare la fel de lesne. Dacă zici că ai cheltuit banii, voi indica magistratului din Qinghe să pună în vânzare casele și pământul, iar câștigul să-l împartă între Ziyou și ceilalți.

Hua și Ziyou și frații săi, prezenți la proces, făcură un pas în față, îngenuncheară și rugară să se controleze și să se conf iște tot bănetul lui Zixu.

Îndrăzneala lui îl mânie pe guvernator. Stătu o vreme tăcut, apoi vorbi:

— Vrei cu tot dinadinsul o pedeapsă corporală. La moartea eunucului n-ai spus nimic. De ce reclami abia acum un lucru care ține de trecut?

Hua Zixu scapă astfel fără a fi bătut. Prefectul puse să se redacteze un document cu cele pe care le stabilise mai înainte. Lai Bao, aflând de judecată, plecă la drum chiar în noaptea aceea, grăbindu-se să-i raporteze stăpânului. Veștile îl bucurară pe Ximen. Chemându-l să discute situația, Vaza îl îndemnă pe Ximen Qing să ia chiar el casa, pentru ca ea să intre în proprietatea lui de drept. Bărbatul nu-i dădu răspunsul pe loc, ci mai întâi se sfătui cu Doamna Luna.

— Pentru ce te-ar putea bănui de ceva dacă îi cumperi chiar tu casa? zise aceasta.

Ximen Qing tăcu, dar reținu vorbele femeii. Peste puțin, Hua Zixu se întoarse acasă și, în același timp, magistratul își puse ajutorul să-i prețuiască bunurile. Casa de pe strada Liniștii fu vândută familiei princiare Wang, pentru șapte sute de liang, pământul, aflat dincolo de Poarta de Miazănoapte, fu încredințat militarului Zhou Xiu, în schimbul a șase sute cincizeci de liang și numai casa în care locuiau, prețuită la cinci sute patruzeci, rămase nevândută, nimeni neavând curajul să se învecineze cu Marele Mandarin. De trei ori îi trimise Hua Zixu vorbă lui Ximen Qing să cumpere el casa, însă acesta refuză tot de atâtea ori, pretextând că nu are bani. Din pricină că dregătorii îi grăbeau să încheie tranzacția, pentru a raporta superiorilor, Vaza, îngrijorată, o mână în ascuns pe Mama Feng la Ximen, implorându-l să achite casa din banii încredințați de ea. Abia atunci acceptă Marele Mandarin și le plăti slujbașilor de la *Yamen*. Hua Zixu semnă documentele și cei o mie opt sute nouăzeci și cinci de liang de argint fură împărțiți în mod egal între cei trei reclamanți.

Hua Zixu scăpase din mâinile dregătorilor, dar nu mai avea un ban, iar casele și pământul nu-i mai aparțineau. Cei trei mii de liang în lingouri pieriseră fără urmă. Cu sufletul amărât, și chinuit de gânduri, o îndemnă pe nevastă să-l întrebe pe Ximen cât cheltuise cu darurile și cât îi mai rămăsese, sperând să-și poată lua măcar o casă. Dar nevastă-sa nici nu vru să audă, ci sări cu gura pe el, blestemându-l câteva zile în șir.

— Ptiu! Că făcut grămadă mai ești! Nu te-ai îngrijit tu de treburile tale, ți-ai pierdut nopțile prin paturi străine și uite așa te-ai trezit învinuit și azvârlit în temniță. Ba mai mi-ai și cerut să caut un om de omenie, să te scoată de acolo! Sclava asta din fața ta e femeie cinstită, cât ai fost tot plecat n-am călcat dincolo de poarta casei și atunci de unde vroiai să-ți găsesc oameni? De unde să știu eu ce se poate face? Crezi cumva că sunt din fier, să bați nu știu câte cuie în mine? Mi-am luat inima în dinți și m-am gândit la unul și la altul, dar, din fericire, Marele Mandarin și-a amintit de prietenia voastră și când s-au năpustit asupra noastră zilele astea friguroase cu furtuni, aducătoare de nisip și negură, a pus pe o slugă să meargă la Dangjing și ți-a descurcat cum se cuvine cazul. Acum, că ai trecut de necaz și stai drept, cu amândouă picioarele pe pământ, n-ai altceva de făcut decât să lași să-ți fugă mintea la avere, uitând că abia ai scăpat cu viață? Vii tu să mă iei pe mine la întrebări, să mă trimiți să-ți fac eu calculele, să întreb mai ai sau nu ceva? Am aici scrisoarea ta de pe când erai în temniță. E scrisă de mâna ta, altfel nu m-aș fi apucat să dau banii pentru a te scăpa. Doar nu-s tâlhar, să risipesc aiurea totul, ca apoi, la greu, să stau cu mâinile legate!

— Eu ți-am scris așa, recunosc, dar nădăjduiam să fi păstrat acolo ceva, să ne ajungă măcar pentru un acoperământ deasupra capului.

— Ptiu! Netot ce ești! Vezi, nu-ți găsesc eu vină degeaba! Să fi judecat cum trebuie mai înainte. Când erai în bani, pentru tine ei nu contau deloc și îți treceau peste cap și îți fugeau de sub picioare. Acum, și o mie și zece mii tot

mult înseamnă, și atunci ce putea să se aleagă din cei trei mii de liang ai tăi? Marele Tutor Cai și căpitanul șef Vang au pântecul atât de mic? Dacă nu le-aș fi făcut daruri pe măsură, crezi că s-ar fi ocupat de cazul tău așa, de florile mărului? Doar nici nu s-au atins de-un fir din capul tău, secătură, ci te-au lăsat frumușel acasă, ca să-mi faci mie inimă rea! Oamenii nu-ți sunt datori și nici rude nu-ți sunt și atunci de ce-ai fi vrut să se zbată pentru tine, numai așa, ca să-ți ții tu bine banii? Cum ai venit, se cuvenea să dai un banchet în cinstea lui Ximen Qing și să-i mulțumești. Dar tu ce faci? Nu te mai interesează nimeni, îi mături pe toți la o parte și mă omori pe mine, întrebându-mă ce a mai rămas!

Torentul acesta de cuvinte și de ocări i-a închis definitiv gura lui Hua Zixu.

A doua zi, Ximen Qing l-a mânat pe Dai An cu un cadou la vecinul Hua, să-l consoleze cât de cât. Atunci acesta puse la cale o masă, poftindu-și vecinul căruia îi era îndatorat și pregătindu-se să-l întrebe dacă mai are la el ceva din banii lui. Dacă ar fi fost după Ximen, el ar fi scos pe dată câteva sute de liang și i le-ar fi dat omului să-și ia o casă, însă Doamna Vaza nu i-a îngăduit. Ea i-a cerut prin Mama Feng, venită la el pe ascuns, să nu accepte invitația și doar să-i trimită o notă, din care să reiasă că banii fuseseră cheltuiți până la unul. Nebănuind șiretlicul, Hua a mânat de mai multe ori sluga după Ximen, dar acesta plecase la curtezane, lăsând vorbă că nu-i acasă pentru nimeni. Hua Zixu s-a înfuriat, văzând negru înaintea ochilor, dar ce putea să facă, fiind legat de mâini și de picioare?

Înțelegeți și dumneavoastră, stimați cititori? Când o femeie nu-și mai are la inimă bărbatul, oricât de bine făcut ar fi el și în stare să bată cu pumnul cuiul în zid, cu greu îi mai poate el cunoaște tainele sufletului. Din moși strămoși, bărbații s-au ocupat de treburile din afara casei, nevestele fiind stăpâne între pereții casei lor. Și nu o dată ele, femeile, au distrus bunul renume al bărbaților. De ce oare? Numai și numai pentru că unii ca ei nu și-au tratat nevestele ținând seama de principiile naturale. Legăturile dintre soți trebuie întemeiate pe moralitate, aceasta ducând la înțelegere și iubire și dintr-o parte și din alta. Când bărbatul cântă, nevasta îi ține isonul și astfel nimic nu îndreptățește necazul. În ceea ce-l privește pe Hua Zixu, fiecare pală de vânt i-a luat cu ea sufletul și lui puțin i-a păsat de ce se petrece în casă, astfel că a scăpat din vedere tocmai vrerile propriei soții!

Dar ajunge cu atâta vorbă! Curând, Hua Zixu a împrumutat două sute cincizeci de liang de argint și a cumpărat o casă în strada Leului. Însă cum s-a mutat, a și căzut, la pat, cuprins de friguri. La începutul lunii a unsprezecea s-a lăsat doborât de boală și nu s-a mai ridicat din așternuturi. A chemat el un doctor, dar cu timpul, ca să nu cheltuiască, nu s-a mai căutat de boală, abia trăgându-și sufletul de la o *zi* la alta și în douăzeci de zile a fost terminat. Hua Zixu s-a stins la numai douăzeci și patru de ani. Una dintre slugi, Tian Xi, dispăruse cu cinci liang de argint din clipa în care Zixu se îmbolnăvise. Îndată ce omul său a închis ochii, Doamna Vaza a trimis-o pe Mama Feng după Ximen, să se sfătuiască. Au luat un sicriu, *au* pus mortul în el, au chemat

călugări să-l pomenească și i-au dus la groapă. La înmormântare au venit și ceilalți trei Hua, însoțiți fiecare de neveste. Ximen Qing i-a cerut Doamnei Luna să pregătească și ei o masă pentru sufletul fostului său frate de cruce. Întoarsă acasă într-o lectică, Doamna Vaza a înscris pe o tăbliță numele mortului, punând-o la vedere, în dormitor. Dar cu toate că era în doliu, femeia nu-și putea opri inima să nu tânjească după Ximen Qing. Pe cele două slujnice tinere, Broderia Primăverii și Întâmpinarea Primăverii, le luase Marele Mandarin încă de pe când Hua Zixu mai era în viață, iar după moartea lui, și cele două case vecine fură unite.

Pe nouă ale primei luni a anului, aflând că e ziua lui Lotus de Aur, în ciuda faptului că nu trecuseră decât cinci săptămâni de la decesul soțului său, Vaza cumpără un cadou, închirie o ricșă și se duse la casa lui Ximen. Se îmbrăcase într-o scurtă albă de mătase, fustă albastră brodată cu fir de aur, iar pe cap își pusese o pălărie albă, împodobită cu perle. Mama Feng ținea cadoul, iar sluga Tian Fu mergea în urma ricșei. Cum intră pe poartă, merse mai întâi la Doamna Luna, în fața căreia îngenunche și bătu patru plecăciuni.

— Îmi pare atât de rău că în ziua înmormântării nu am putut să vă ofer nimic, se scuză ea. Vă rămân îndatorată pentru ofrande, doamnă!

Apoi își exprimă dorința de a le saluta pe Li Delicata și pe Pavilion de Jad. Pe dată își făcu apariția Lotus de Aur.

— Dânsa este soția a cincea, o recomandă Doamna Luna.

Vaza încercă să se lase ca mai înainte în genunchi, dar nu i se îngădui. După lungi insistențe de o parte și de alta, se înclinară una în fața alteia.

— V-am adus un cadou, soră mai mare, anunță Vaza.

Lotus de Aur mulțumi. Vaza le salută apoi pe soția fratelui cel mare al Doamnei Luna și pe mama lui Lotus, doamna Pan. Terminând, întrebă unde se află stăpânul.

— A plecat la Templul Împăratul de Jad, cu niște ofrande.

Doamna Luna o îndemnă pe vizitatoare să ia loc și să guste un ceai. Ceva mai târziu, își făcu apariția Sun Lebădă de Nea. Observând că aceasta este mai puțin gătită decât celelalte, Vaza se ridică și întrebă:

— Cine este distinsa persoană? Sclava aceasta nu a avut până acum cinstea să o întâlnească.

— E una din favorite, răspunse Doamna Luna.

Vaza vru să se încline, însă gazda o opri.

— Nu e nevoie să vă arătați îndatorată. Salutați-vă ca două egale.

Așa și făcură. Apoi Doamna Luna o luă pe Li Vaza la ea în cameră, să se schimbe, și porunci să se întindă masa în salonul central. Se servi ceaiul, apoi se puseră cărbuni în vasul pentru jăratic și masa fu umplută cu bunătăți. Cumnata Doamnei Luna, Mama Pan și Li Vaza se așezară pe locurile oaspeților, nevasta principală și Delicata Li pe acelea cuvenite gazdelor. Meng Pavilion de Jad și Pan Lotus de Aur ocupară locurile de pe o latură a mesei, iar Sun Lebădă de Aur se întoarse la bucătărie, să supravegheze pregătirile, alăturându-se doamnelor mai pe urmă.

Lotus de Aur băgă de seamă că Vaza nu refuză niciun pahar și atunci turnă chiar ea încă un rând și o sfătui pe Delicata să facă la fel.

— De când v-ați mutat ne-am văzut atât de rar, deschise vorba Lotus. M-am gândit mereu la dumneavoastră și mă întreb cum de v-a răbdat inima să nu treceți pe la noi?

— Dacă n-ar fi fost ziua surioarei, n-ar fi venit nici astăzi, întări Pavilion de Jad.

— Bunele mele doamne, înțeleg că împărtășiți cele mai bune gânduri pentru mine. Să știți că inima îmi dădea ghes încoace, însă eram în doliu și apoi n-aveam pe nimeni acasă. Ieri s-au împlinit cinci săptămâni și dacă nu m-aș fi temut că mă învinuiește doamna a cincea, n-aș fi fost nici azi aici! Apoi se întoarse spre Doamna Luna: Când e ziua dumneavoastră, doamnă?

— Până la amărâta mea de zi mai e!

— Pe cincisprezece ale lunii a opta, se grăbi Lotus să spună. Atunci să veniți pe la noi.

— Firește, nu mai încape îndoială!

— Rămâneți la noi peste noapte, propuse Pavilion de Jad.

— Aș rămâne cu plăcere să mai stăm de vorbă, însă acum n-am pe nimeni acasă. În spate, casa se învecinează cu grădina prințului Qiao, un loc gol, pustiu. De multe ori, noaptea, vulpile se cațără pe zid și pe acoperiș, încercând să pătrundă în casă și mă sperii de moarte. Pe vremuri, țineam doi servitori, dar cel mai în vârstă a fugit și îl am doar pe Tian Fu, care păzește intrarea principală. În spate stă bătrâna Feng, doica mea, care mă mai ajută la spălatul rufelor.

— Câți ani are? se interesă Lotus. Pare o femeie de treabă. E tăcută, n-a scos un cuvânt.

— Face cincizeci și șase anul acesta. Copii n-are și trăiește cu ce câștigă din pețit și spălându-mi mie rufele. De când mi-a murit soțul, am chemat-o la mine, să-mi țină de urât.

— De vreme ce Mama Feng vede de casă, puteți petrece o noapte cu noi. Neamurile din partea lui Hua nu sunt aici și, *de* fapt, răspundeți singură de ce faceți, nu se lăsă Lotus de Aur,

— Ascultați-mă și cereți-i Mamei Feng să dea drumul la ricșă. Astă seară nu vă mai întoarceți la dumneavoastră.

Vaza râse, fără un cuvânt.

Tăifăsuind, băură mai multe rânduri. Prima se ridică Mama Pan, iar Lotus plecă împreună cu ea.

— Am băut prea mult, refuză Vaza de câteva ori.

— De ce de la doamna și de la sora a treia ați băut, iar pe mine mă refuzați? Să știți că nu este drept! nu admise Delicata și îi umplu o cupă mare.

— Buna mea doamnă a doua, să știți că sluga voastră a băut prea mult. Nu mă prefac deloc!

— Doar acest pahar. Apoi vă iertăm, o asigură Doamna Luna.

Li Vaza luă cupa, o puse pe masă în fața sa, atentă la discuție. Pavilion de

Jad o văzu pe Prunișor stând alături.

— Ce face stăpână-ta? Du-te și cheamă-le, pe ea și pe bătrână. Spune-le să vină să onoreze prezența doamnei Li.

Prunișor plecă și se întoarse destul de repede.

— Bunica se simțea rău și a adormit. Doamna se drege însă și sosește dintr-o clipă în alta.

— Nici n-am băgat de seamă, se scuză Doamna Luna. Ce fel de gazdă e ea dacă s-a dus și ne-a lăsat aici? Ori s-o fi bosumflat ca un copil?

Mărturie, de altfel, ar fi și poemul:

> De osteneală, sudoarea udă veșmântul,
> La cat bărbatul ține capătul scării de jad;
> Femeia intră-n casă să-și spele obrazul
> În apa din vasul de aur lut roșu e-un strat.

Lotus de Aur se întoarse. Așezată cu fața spre ușă, Pavilion de Jad o zări înaintând legănat, îmbrăcată în cele mai bune lucruri.

— Slujnicuțo, om de treabă, i se adresă ea, în glumă, aici e banchet pentru calul și măgarul tău și tu îți lași musafirii baltă și te ascunzi? Ce fel de inimă ai?

Lotus râse și îi trase o palmă.

— Bravo, slujnicuțo, mă mai și atingi!

— Doamna a treia mi-a dat atât să beau, că nu mai pot înghiți o picătură! se jelui Vaza.

— V-a dat în contul ei. Acum o să vă ofer eu, zise Lotus, umplând o cupă mare pe care i-o întinse.

Li Vaza o primi și o lăsă iarăși jos, neîndrăznind s-o golească. Doamna Luna văzu acul de aur cu însemnul shou pe ei, din părul lui Lotus.

— Doamnă Hua, zise, aveți același ac de păr ca și nevasta a cincea; de unde l-ați cumpărat? E foarte elegant. Mi-ar plăcea și mie o asemenea pereche.

— Dacă vreți, sclava voastră are mai multe asemenea perechi. Mâine am să trimit fiecărei doamne aici de față câte una în dar. Le am de la răposatul eunuc, altfel nu se găsesc.

— Ei, am glumit, râse Doamna Luna. Suntem prea multe aici!

Femeile băură, mâncară și se veseliră până-ce apuse soarele.

— Rămâneți la noi, doamnă Hua, hotărî nevasta principală. Chemați-o pe bătrâna Feng să dea drumul la ricșă.

— Acum n-am pe nimeni acasă. Dar voi veni altădată.

— Tare mai sunteți îndărătnică! observă Pavilion de Jad. Nu țineți deloc la noi, de vreme ce nu renunțați la serviciile ricșarului. Stați să vină stăpânul și el o să vă convingă.

La atâtea stăruințe, Li Vază se văzu nevoită să lase cheia casei pe mâna Mamei Feng.

— Doamnele acestea insistă atât de tare să rămân peste noapte aici, încât ar fi o lipsă de stimă din partea mea să nu le ascult. Dă drumul ricşarului, i se adresă Mamei Feng, şi spune-i să vină mâine să mă ia. Tu du-te acasă cu sluga şi zăvorâţi bine uşile. Apoi, plecându-se spre urechea acesteia, şopti: Porunceşte-i slugii celei mari, întâmpinarea Primăverii, să descuie prima ladă din dormitorul meu şi din cutia cu podoabe de cap să scoată patru perechi de ace cu semnul shou, pe care să mi le aduci tu mâine, ca să le ofer celor patru doamne.

Mama Feng zise că a înţeles, se înclină adânc în faţa Doamnei Luna şi plecă. Până la urmă Li Vaza nu mai vru să bea şi Doamna Luna o pofti în camerele din faţă să ia ceaiul împreună cu cumnata ei. Când se aşteptau mai puţin, îl văzură pe Dai An purtând pledul călduros folosit de stăpân şi însuşi Ximen Qing îşi făcu apariţia, trăgând într-o parte oblonul şi intrând în casă.

— Bun venit, doamnă Hua! salută el.

Li Vază se grăbi să se ridice, cei doi se înclinară şi se aşezară. Doamna Luna îi ceru lui Fluier de Jad să ia hainele stăpânului.

— Am fost afară din oraş, la Templul Împăratul de Jad, lămuri el. Anul acesta e rândul meu să prezidez reuniunile şi am stat mai mult cu starețul Wu, făcând calculele. Iată de ce am întârziat. Apoi, către doamna Hua: Nu vă întoarceţi azi acasă, doamnă a doua, nu-i aşa?

— Abia am convins-o să rămână, interveni Pavilion de Jad.

— N-am pe nimeni acasă şi sunt neliniştită, se scuză ea.

— N-are rost, spuse bărbatul. În ultimul timp, portăreii îşi fac rondul de noapte cu regularitate. N-aveţi de ce să vă temeţi. Dacă aveţi însă cea mai mică grijă, îi voi trimite cartea mea de vizită căpeteniei gărzii. El face orice îi solicit. Dar cum de staţi atât de retrasă? Aţi luat un păhărel?

— Am îmbiat-o de nu ştiu câte ori, dar ne-a refuzat, destăinui Pavilion de Jad.

— Nu sunteţi bune la nimic! Voi încerca şi eu, am auzit că e o băutoare pe cinste!

— Sclava voastră nu mai poate, zise cu jumătate de gură ea, dar nu se clinti din loc.

Slugile fură chemate să întindă iarăşi masa. Păstraseră pentru stăpân mai multe platouri, apoi plăcinte, sâmburi şi fructe. Cumnata Doamnei Luna se scuză şi merse să se odihnească în una dintre camerele Delicatei Li.

Cu Ximen Qing pe postul de gazdă, Li Vaza se bucură de cinstea oaspetelui de onoare, pe când Doamna Luna, urcată în pat, îşi încălzea picioarele la un vas cu jăratic, iar Pavilion de Jad şi Lotus de Aur le ţineau primilor doi companie, ocupând locurile de pe o latură a mesei. Când se turnă vinul, nu folosiră pahare, ci cupe adânci şi largi din argint. O cupă, apoi alta, un vas întreg…

Murmură ceaiul romantic unire,
Băutura porunceşte iubire.

Băură până când oaspetelui de onoare prinseră să i se închidă ochii. Văzând că cei doi, bărbatul și Vaza, au întrecut măsura și au început să vorbească în șoaptă, Doamna Luna se retrase. Rămaseră Ximen Qing cu cele trei femei, lungind cheful până după cel de al doilea geng. Li Vaza privea chiorâș și nu se ținea bine pe picioare, astfel că Lotus o duse de braț să se spele pe mâini. Ximen o luă pe patru cărări spre camerele principale.

— Unde o culcați? o întrebă el pe Doamna Luna.

— A venit de ziua sărbătoritei, deci să doarmă la ea.

— Și eu?

— Unde vrei, dar poate că ar fi bine să te duci la ea.

— Da' de unde! zise el, abia ascunzându-și un zâmbet. *O* chemă pe Jad Mic să-l dezbrace: Dorm aici, zise.

— Nu fi rău, se împotrivi femeia. Încetează, dacă nu vrei să te ocărăsc. Dacă rămâi la mine, cumnata mea unde doarme?

— Bine-bine, merg la doamna a treia, zise și ieși.

Lotus de Aur o conduse pe Vaza la ea, culcând-o alături de mamă-sa. A doua zi, Prunișor de Primăvară o ajută să se pieptene și să se îmbrace. Văzând-o delicată și știind că trecuse prin patul lui Ximen Qing, Li Vaza îi oferi câteva podoabe pentru păr, aurite. Fata le arătă pe loc stăpânei. Lotus de Aur îi mulțumi acesteia.

— Ne-ați îndatorat prea mult, spuse.

— Sunteți fericită cu această slujnică pricepută!

Lotus le luă, pe Vaza și pe mamă-sa, la plimbare prin grădină. Apropiindu-se de zidul despărțitor, Vaza deschise poarta nou fixată în zid și trecu dincolo.

— Când se apucă să restaureze casa? întrebă.

— A fost pe aici un maestru în geomancie[122] și spunea că la mijlocul lunii a doua putem începe lucrul. Vrem să unim casa dumneavoastră veche cu a noastră, să facem o singură gospodărie, mare. În fața casei stăpânul are de gând să ridice un munte artificial cu o pagodă și un parc de jur-împrejur, iar în spate, o căsuță cu trei camere, ca a mea.

Li Vaza reținu cu grijă aceste cuvinte. Chiar atunci, Doamna Luna o trimise pe Jad Mic să le cheme la ceai.

Pe când erau la micul dejun, Mama Feng sosi, scoase din mânecă o batistă, în care erau înfășurate patru perechi de ace de păr, cu semnul shou, și i le întinse stăpânei. Li Vaza îi oferi prima pereche nevestei principale, apoi, câte una, Delicatei Li, lui Pavilion de Jad și Lebedei de Nea.

— Sunt mult prea scumpe, n-ar trebui să accept, zise Doamna Luna.

— O nimica toată, bună doamnă!

Femeile îi mulțumiră, făcându-i câte o reverență, și le prinseră în păr.

— Am auzit că Târgul Lampioanelor se deschide în pragul noii voastre case. Trebuie să fie tare bine! Când vom merge să-l vedem, trecem pe la dumneavoastră, numai să nu supărăm.

— Vă poftesc cu multă plăcere.

— Poate nu știți că pe cinsprezece este ziua de naștere a surioarei a doua, declară Lotus de Aur.

— Atunci rămâne stabilit, hotărî Doamna Luna. De vreme ce este prețioasa dumneavoastră zi, de Sărbătoarea Lampioanelor vom veni toate să vă felicităm.

— Casa mea e cât o cochilie de melc, răspunse Li Vaza zâmbind, dar vă voi primi cu multă bucurie.

Sfârșiră micul dejun și li se aduse de băut. Soarele se ridicase sus când veni ricșa. Li Vaza își luă rămas bun, împotriva voinței femeilor, care ar fi dorit s-o mai rețină. Chiar înainte de a ieși pe poartă, ceru îngăduința de a-l saluta pe Ximen Qing.

— E dus de acasă, spuse Doamna Luna, să-și conducă un prieten care pleacă la drum.

Li Vaza făcu o plecăciune adâncă, urcă în ricșă și se întoarse la ea.

Capitolul XV

Ziua de cinsprezece a primei luni sosi repede. În ajun, Ximen Qing îi oferi Vazei, de ziua ei, patru cutii cu mâncăruri, un vas cu vin, două platouri cu dulciuri speciale pentru aniversare și un set de lucruri brodate cu fir de aur. El scrise numele Doamnei Luna pe cartea de vizită și îl puse pe Dai An să le ducă. Li Vaza abia se trezise. După ce se sculă și își aranjă ținuta, îl chemă pe Dai An la ea în dormitor.

— Acum câteva zile am deranjat-o pe stăpâna ta și uite, tot ea este bună și îmi trimite daruri de ziua mea.

— Oh, nu, doamnă, astea sunt nimicuri. În curând, stăpânul are să vă trimită darurile adevărate.

Vaza îi porunci Întâmpinării Primăverii să îl servească pe servitor cu ceai și plăcinte, iar la plecare îi dărui bani și o batistă de o culoare aprinsă de îți lua ochii.

— Spune-le stăpânelor tale că am s-o mân pe Mama Feng cu invitații. Mâine le aștept pe la mine.

Dai An făcu o închinăciune și plecă. Vaza le dădu cărătorilor o sută de bănuți de aramă, iar pe bătrână o îndemnă să o pornească degrabă cu cele cinci invitații. A doua zi, Doamna Luna lăsă casa pe mâna Lebedei de Nea și o luă împreună cu celelalte trei neveste secundare, spre strada Leului, la noua adresă a fostei lor vecine. Erau îmbrăcate în straie de preț, elegante și purtate fiecare în parte în câte o lectică, după care se țineau slugile: Lai Xing, Lai An, Dai An și Hua Tong.

Casa Vazei era alcătuită din patru camere în față, spre intrare, și trei în spate. La stradă avea două caturi. Cum pătrundeai, camerele se deschideau pe stânga și pe dreapta: trei formau un salon pentru oaspeți și una era de trecere, spre dormitoare și bucătărie. În spate, casa se învecina cu grădina imensă a prințului Qiao. Știind că doamnele veniseră să asiste la Sărbătoarea

Lampioanelor, Li Vaza întinse masa în camera de la catul de sus, dând spre stradă, puse paravane și atârnă de jur-împrejur lampioane înflorate. Își întâmpină suratele la intrare și le pofti în salon, să ia ceaiul. La prânz, se aranjară patru măsuțe, iar două cântărețe, Dong Ochioasa și Han Brățară de Aur le distrară și turnară băutură. Bucate alese fuseseră rânduite la catul de sus și gazda îndemnă femeile să urce scările, pentru a putea admira spectacolul din stradă. Ferestrele fuseseră gătite cu flamuri și lampioane. Doamna Luna era înveșmântată într-o jachetă matlasată, cu flori mari roșii și o fustă de satin, de culoarea smaraldului; pe deasupra avea o mantie din blană de leopard. Nevestele secundare purtau jachete dublate, albe și rochii de satin albastre. Delicata Li avea o mantie cenușie, brodată cu fir de aur, Pavilion de Jad una verde și Lotus, una de un roșu aprins. În păr își prinseseră podoabe cu perle și jad și ace mari, dinadins puse la vedere. Se așezară la ferestre să urmărească festivitatea lampioanelor. Strada era înțesată de oameni, într-un vacarm continuu. Zece mari lampioane fuseseră montate în mijlocul târgului, iar pe cele patru laturi se deschiseseră sumedenie de prăvălii, se întinseseră tarabe și mulțimea, bărbați și femei, privea îndelung la lampioanele roșii ca florile sau verzi ca sălciile plângătoare. Cupeuri trase de cai treceau în uruituri asurzitoare, ca de tunet. Pentru că, iată:

Dragoni perechi urcau cât frunțile de stânci,
Iar de acolo coborau în mările adânci;
Cocori însingurați pluteau pe cer
Ca niște nori rupți leneș de tăceri,
Și-ale lotușilor de-aur lampioane
Armonizau cu jadul celor ca pavilioane,
Sclipind cum neasemuite giuvaieruri;
Un lampion pentru a lotusului floare,
Un altul chiar tulpina-i suitoare,
Și-n totul mii și mii de aurite broderii;
Sub forma unor mingi noian de culori vii
Jucându-ți în privire luminile zglobii,
Fragile lampioane, gingașe flori de nea
Ningeau cu-argint văzduhul suav de peruzea.
Și statuare lampioane-cărturari
Cu plecăciuni-naintea-nțelepților cei mari,
Confucius și Mencius părând ca înviați;
Și lampioane-ntruchipând, din timpii-ndepărtați
Mult grațioasele și castele femei
Întru virtuțile lui Meng Jian, de pildă să le iei.
Și încă lampioane călugări cuvioși
Și luna strălucita și salcia în verdele pletos;
Cu fală lampioane-magistrați,
Zhong Kui și domnișoara-alături;

Închipuite chiar aievea vrăjitoare
Din evantai de pene fluturând prea ştiutoare
Ca spirite de rău şi bine făcătoare.
Puteai să-l recunoşti şi pe Liu Hai,
Cel cu cicada în spinare
Şi diamante-n gură-n loc de grai.
Apoi un lampion grozav – cămilă
Şi altele meşteşugite în leii fără milă,
Cu toatele podoabe din iscusinţe multe,
Pe mai nimic vândute
Maimuţele şi ele, hâtre, dibaci făcute
Şi elefanţii albi, pe întrecute,
Aduşi la târg de prin străine depărtări.
Crabi cu picioare multe, urâte arătări,
Cu burta verde-n sus, erau de minunat;
Şi peştii lampioane cu botul mustăcios şi larg căscat
Prea lacom înfundat cu frunze, ierburi verzi.
Frumoase de argint lucrate cu migală,
Ca sălcii de zăpadă, abia răbdând să vezi.
Închipuiţi erau peşti şi dragoni pe-o plajă,
Nemuritorii şapte cu-nsemnele de vrajă,
Iar cei cinci filosofi cu cărţile deschise
Şi închinând tributul în daruri mari trimise.
Nouă barbari şi opt supuşi plecaţi pân' la pământ.
În răpăitul tobelor asurzitor bătând,
Un roi de lampioane se roteau
Trufaşe se-nălţau sau se ploconeau,
Şi pretutindeni vaze de sticlă colorate,
În rarităţi de flori şi de femei, încondeiate,
Pictate cu iluştrii din vechime sau de-acum,
Te aţineau la paravane
Din carapacea broaştei, puse-n drum.
De băietani, la balustradă, înghesuială multă,
Cu toţii vrând să vadă cum, din cârpă, mingea e bătută.
Se tot suiau fete la cat să fie spectatoare,
Dar şi-alintate de priviri admiratoare.
Tarabele de chiromanţi mult îmbulzite, ca şi norii,
La corturile cititorilor pe faţă fiind cum e la uşa morii,
Ei deslueau ce împliniri aduce anul nou ce vine,
De bucurii, mâhniri, ce-i rău şi ce e bine,
Dădeau cântărilor lui Yang Gong, glas,
Unii aflaţi pe a movilei coaste,
În preajma lor ziceau poveşti călugării,
Şi ei cântând, de a sfinţimii oaste.

În maldăre erau plăcintele de-orez
Chiar pentru-a Lampioanelor Serbare,
Învârfuite multe mese lungi.
Cu crengi de prunișor în floare.
Găteli de păr, la vreme rea, ce orbitoare,
Din soare parcă rupte, ba îl întreceau strălucitoare,
Alături și găteli ușoare străvezii
Sau împletite rar, de primăvară,
Apoi erau rotunde paravane
Pictate cu însemnul aurit al lui Shi Zong,
În perle numeroase, storuri minunat împodobite
Cu luna nopții și cu flori de vară.
Și nici n-ar fi cuvinte să înfățișeze
Întreaga, fără de pereche, panoramă,
Dar sigur, tot din ea era prevestitor
De bucurii și fericiri ca puse-aici în ramă.

După o vreme, obosite de vacarmul din stradă, Doamna Luna și Delicata Li se desprinseră de la fereastră și se întoarseră la locurile lor să bea ceva. Pan Lotus de Aur, Meng Pavilion de Jad și cântărețele rămaseră la catul de sus. Lotus își tot încrucișa pe piept mânecile albe ale jachetei de mătase și își flutura poalele mantiei, punându-și la vedere mâinile gingașe, cu degetele subțiri pe care erau înșirate șase inele de aur. Ocupase jumătate din cadrul unei ferestre și spărgea de zor în dinți semințe de dovleac, scuipând cojile în capul trecătorilor. Râdea și glumea împreună cu Pavilion de Jad.

— Vino să vezi, soră mai mare, două lampioane rotunde, frumos brodate, care, uită-le, sunt atârnate sub streașină casei de colo! Se dau de-a rostogolul în sus și în jos, la dreapta și la stânga, ca niște moriști! Apoi: Dincolo, la intrare, e un lampion lunguieț, în formă de pește, iar sub el forfotesc o groază de peștișori și crabi. Tii, ce minunăție! Sau: Surioară a treia, uite, colo în capăt e un lampion cu o băbuță și unul ca un moșneag!

O pală de vânt rece răscoli lampioanele și băbuța arse până la jumătate. Femeile izbucniră în râs. Din stradă, din mulțimea de gură-cască atrasă de târg, câțiva o zăriră pe Lotus de Aur și își dădură coate, arătându-și-o unii altora. Niște tineri, pierde-vară, se apucară chiar să flecărească:

— Asta trebuie să fie o favorită de la Palat!

— Ba eu zic că e concubina vreunui prinț, venită să privească lampioanele. Altfel de ce e îmbrăcată cu atâtea scumpeturi?

— Greșiți, nu e decât o curtezană, tocmită de vreun om cu stare să-i cânte la banchet, își spuse părerea un altul.

— N-o să ghiciți niciodată, le tăie vorba unul, cu vocea înceată. Eu le cunosc pe-amândouă și nu aparțin unui fitecine. Sunt nevestele Împăratului Iadului și concubinele generalului mai mare peste lumea asta. E vorba de Marele Mandarin Ximen, ăl de ține o prăvălie cu leacuri în centrul orașului și

dă bani cu împrumut dregătorilor. Mă bate gândul că le-a adus aici să se distreze holbându-se la lampioane. Pe-aia cu manta verde, ca o armură până în pământ, nu o știu, dar ailaltă e fosta nevastă a plăcintarului Wu Da. Fiindcă a prins-o preacurvind la baba Wang în ceainărie, Wu Da a primit o lovitură de moarte de la Ximen ăla care mai în urmă a și luat-o pe femeie ca favorită. Doar v-a ajuns la ureche povestea. Wu Song a făcut el plângere, dar a omorât din greșeală un om și a fost pedepsit. Pe femeie n-am mai văzut-o de un an sau doi, dar trebuie să zic că s-a făcut grozav de frumoasă!

Cum în stradă, sub ferestrele lor, se strânsese lume prea multă, Doamna Luna le chemă la masă. După ce se așezară, cele două cântărețe le umplură paharele și cântară. Peste încă puțin, Doamna Luna dădu să se ridice.

— Am băut prea mult. Plec întâi eu și doamna a doua. Voi mai rămâneți să-i arătați recunoștința noastră doamnei Hua. Astăzi stăpânul e plecat, acasă sunt numai câteva slugi și sunt neliniștită.

Dar gazda nici gând să o lase.

— Doamnă bună, înseamnă că plecați fiindcă nu v-am primit cum se cuvine. Azi e mare sărbătoare și e încă devreme – n-am aprins lampioanele și n-am adus mâncarea, iar dumneavoastră vreți să mă părăsiți! Chiar dacă domnul nu e acasă, nu vă temeți, sunt slugile acolo. Mai stați până apare luna și am să vă conduc eu însămi pe toate patru.

— Nu spuneți una ca asta, vecină! Eu nu prea țin la băutură și, dacă le las pe ele, e ca și cum aș fi și eu aici.

— Bine, Doamna Luna nu poate, dar nici doamna a doua nu a băut cu mine și nu e drept. Vă amintiți că atunci când am fost la dumneavoastră, nu mi-ați îngăduit nici să-mi trag sufletul și am golit cupă după cupă. Acum că ați venit în casa mea sărăcăcioasă, cu toate că nu am să vă ofer cine știe ce de preț, vreau, cinstindu-vă după puterile mele, să vă arăt dragostea mea. Glăsuind astfel, îi întinse Delicatei o cupă mare de argint: Făceți-mi plăcerea, doamnă a doua! Apoi, întorcându-se către doamna Luna: Nu vă ofer o cupă mare, ci una mică de tot. Turnă și îi întinse cupa plină.

Doamna Luna dădu cântărețelor câte doi qian de argint, așteptă ca Delicata să termine de băut și se sculă în picioare.

— O luăm înainte, li se adresă celorlalte două femei, și o să trimitem slugile să vă aducă acasă pe înserat, cu lampioanele aprinse. Eu trebuie să merg fiindcă am lăsat casa singură.

Pavilion de Jad încuviință, iar Vaza le însoți până în stradă, urmărindu-le până ce ele se urcară în lectici și o porniră la drum. Apoi, gazda se întoarse și ospătă cu celelalte două doamne. Pe înserat aprinseră lampioanele și băură, în acordurile muzicii.

În aceeași zi, după ce luă masa acasă împreună cu Ying Bojue și Xie Xida, Ximen Qing plecă însoțit de aceștia la târgul lampioanelor, să petreacă. În aripa răsăriteană a străzii Leului, de teamă să nu dea peste nevestele sale, Ximen nu mai înaintă cu prietenii săi până la locul unde erau montate marile lampioane, ci rămaseră în fața unor dughene cu lampioane de mătase. Nu se

învârtiră ei bine pe acolo, că le ieșiră în cale Sun Gură Spartă și Zhu Shinian.

— De când nu v-am văzut, ni s-a uscat și omușorul gâtului, spuseră. Iar voi, ticăloșilor, îi luară ei în primire pe tovarășii lui, nu ne puteați vesti și pe noi!

— Greșiți, frate Zhu, îi liniști Ximen. Ne-am întâlnit oleacă mai înainte, așa cum ne-am găsit cu voi.

— Bine, și ce facem acum?

— Eu zic să mergem la o cârciumă. Nu vă poftesc la mine, fiindcă doamnele mele nu sunt acasă.

— Dacă suntem invitații fratelui mai mare, de ce nu ne-am opri la Domnișoara Laur? E sărbătoare, îi urăm la mulți ani și ne mai distrăm puțin. Am trecut acum câteva zile pe la ea și numai că nu plângea. Se văicărea că e bolnavă din ultima lună a anului, de când nici măcar umbra fratelui mai mare n-a zărit-o în tot acest răstimp. Acum, dacă aveți vreme, mai degrabă am merge la ea.

Ximen Qing avea deja stabilit ca în seara aceea să se ducă la Li Vaza și refuză:

— Azi sunt ocupat. Am să trec mâine.

Dar cum să scape de stăruințele unor prea pricepuți dedați la rele? în cele din urmă, vrând-nevrând, se trezi că trece pragul casei lui Laur.

> Umbra sălciei înflorite în praful din drum,
> Dintr-o călătorie revenirea-i plăcere;
> Surâsul din Changan[123] să se mai cumpere acum?
> Câți nu-și trăiesc tinerețea lipsită de-avere?!

Scorțișoara, dichisită bine, stătea în ușă, să atragă trecătorii.

— Cheam-o degrabă pe Mama A Treia, îi strigă Zhu. Avem noroc că l-am convins pe Marele Mandarin să vină!

Bătrâna apăru șontâc-șontâc în încăperea principală, se înclină în fața oaspeților.

— Sunt o biată femeie bătrână și nu știu să vă fi făcut vreun rău, începu ea. De ce n-ați mai trecut să le vedeți pe domnișoare? Ori oți fi având vreo nouă curtezană altundeva?

— Ai ghicit, mătușă, se amesteca Zhu. Ai nimerit-o cum nu se poate mai bine. Marele Mandarin a pus mâna pe o curtezană cu nuri, nu glumă, și petrece seară de seară cu ea, de aia a și uitat-o pe domnișoara Laur. De nu l-am fi aflat la târg, din întâmplare, și n-am fi tras de el să ne urmeze încoace, nici azi n-ar fi aici! Dacă nu crezi, întreabă-l și pe Gură Spartă. Și uite, ticăloșii ăștia doi nu-s mai puțin sfinți decât el.

— Cu ce te-am mâniat, domnule Ying, râse bătrâna, de nu ai pus o vorbă bună pentru noi? El e prins cu o mulțime de treburi și se mai zice că un bărbat bine făcut nu umblă cu o singură fată, iar banii sunt la fel pe lumea asta. Acum să nu mi-o luați în nume de rău că o zic chiar eu, dar Laur e fără

pereche și Marele Mandarin are ochi să se încredințeze singur.

— Adevărul este că noua curtezană e liberă, nu ține de vreo casă de flori[124].

— Nu luați în seamă aceste guri spurcate, vorbi Ximen, repezindu-se și lovindu-l pe Sun. Apoi scoase trei liang de argint și îi întinse Scorțișoarei.

— Am sosit cu prietenii mei, fiind azi sărbătoare.

Fata nu cuteză să ia arginții și el îi dădu bătrânei.

— Cum asta? nu se lăsă ea. Bărbatul domnișoarei mele își bate joc de casa noastră? Oare într-o zi de sărbătoare nu pot să fac și eu cinste? Ne plătiți de parcă nu ne-ar sta gândul decât la bani!

— Primește-i, dacă îți spun eu, și adu iute ceva de băut, bunico, zise Ying.

— Dar nu e drept! o ținu tot pe a ei codoașa, vârând banii în mâneca hainei și înclinându-se până la pământ. Vă foarte mulțumesc pentru grijă, adăugă.

— Stai o clipă, o opri Ying Bojue, știu una bună: Un tânăr a mers la o curtezană, însă s-a prefăcut a fi sărac lipit. Văzându-i hainele ponosite, matroana nu l-a băgat în seamă, lăsându-l vreme îndelungată să stea fără să-i ofere măcar o ceașcă de ceai. „Mi s-a făcut foame, bunico, a zis tânărul, dă-mi să îmbuc ceva!" „Coșul de orez e gol, i-a întors-o femeia, de unde să-ți dau?" „Dacă n-ai orez, adu-mi măcar o cană cu apă, să mă spăl pe față". „N-am bani nici pentru apă. De zile întregi n-am un strop de apă în casă!" Atunci flăcăul a scos din mâneca un calup de zece liang de argint și l-a pus pe masă, cerându-i să cumpere orez și apă. Argintul i-a luat ochii femeii, i-a sucit capul: „Numaidecât domnul mănâncă fața și spală orezul, s-a grăbit ea. Adică nu, spală orezul și mănâncă fața!"

Bărbații râseră.

— Merge ca să ne înveselească! Am auzit și eu o mulțime, dar nu prea sunt adevărate! spuse matroana.

— Dă urechea mai încoace să-ți șoptesc secretul, grăi Ying. Noua curtezană a Marelui Mandarin e Argint, cea care stă pe fundătură. De-aia nu-i mai pasă lui de Laur.

— Ba nu cred o iotă. Laur e cel puțin la fel de frumoasă ca Argint. Pe urmă, dânsul ne e atât de apropiat, că nici lama cuțitului nu l-ar putea desprinde de noi. Și vă mai zic ceva. E așa un om, că știe cântări lucrurile și alege aurul din atâtea alea! încheie ea și plecă să facă pregătirile trebuincioase.

Peste puțin se ivi Laur, cu părul strâns în stilul de Hangzhou, cu ace de aur prinse în el și cu ornamente închipuind florile de prunișor, de culoarea jadului. Pe cap avea o tiară din perle și în urechi cercei de aur. Îmbrăcase o rochie roșie, deasupra purtând o jachetă albă de mătase. Părea o sculptură în jad și nu ființă omenească. Se înclină adânc și se așeză pe o latură a mesei, lângă sora-sa. Când se aduse ceaiul, fetele turnară tuturor și băură și ele laolaltă cu oaspeții. Apoi sosi o slugă, luă serviciul de ceai și aranjă masa. Deodată, dincolo de ușă se arătară mai mulți indivizi, după straie de condiție joasă. Băgară capetele să vadă cine e înăuntru, apoi intrară și se lăsară în genunchi.

În mâini aveau trei-patru măsuri de semințe de dovleac, pe care vroiau să le ofere Marelui Mandarin. Ximen Qing îl recunoscu pe cel din frunte, ca fiind unul pe nume Yu Chun.

— Câți sunteți? întrebă.

— Mai sunt doi afară, Duan și Qing.

Duan intră și, dând cu ochii de Ying Bojue, căzu și el în genunchi degrabă:

— Bine v-am găsit, domnule Ying, zise.

Ximen Qing primi semințele, deschise chimirul, scoase un liang și ceva de argint și-i aruncă pe pământ. Yu Chun îi apucă, bătu câteva mătănii cu ai săi, mulțumiră și fugiră în stradă.

Casa aceasta strică unitatea,
Casa aceea însă o-ntărește.
Avutul lui este puținătatea
Și capul mare-a sec îi cântărește.
Sunt unele fără de armonie
Și fluieri a pustiu în ce goleşti;
În casa care-a ars din temelie,
Toți au trecut ca-n zborul de călești.
Pe rogojnă ca zăcutul lunii
Și dinții sar de foame din gingie,
Mâhnirea-l pierde nimeni prin nici unii,
Și banul pică, umbra doar să-i ție.
E dreptul lui surpat, întreg ca să-și mai fie,
În gura tigrului cerșind din bogăție!

După plecarea nepoftiților, Ximen Qing se îngriji de băutura din fața sa. Laur umplu paharele, înfoindu-și mânecile sale roșii. Mâncarea fu bună și gustoasă, iar fructele de sezon. Bărbaților le sclipeau ochii de plăcere privind frumoasele curtezane înveșmântate elegant și sorbind alături de ei din băutura veche. După două rânduri de pahare, Laur și Scorțișoara cântară, una la *zheng* și alta la *pipa*. Chiar atunci, trei membri din *Yuan She*[125], în haine de culoare închisă, intrară în sală, aducând două gâște fripte și două butelci pline. Ei se ploconiră în fața Marelui Mandarin și îi oferiră darurile. Acesta îi cunoștea pe toți: Bai Iepure, Micuțul Zhang Xian și Luo Musulmanul.

— Așteptați-ne afară, le ceru Ximen. După masă facem împreună un joc.

Ceru să li se dea patru feluri de bucate, o carafă cu băutură, prăjituri. Aceștia mâncară, scuturară covorul pentru joc și așteptară. La sfârșitul mesei, Ximen Qing făcu o partidă, apoi o chemă pe Laur să joace cu doi dintre membrii clubului, unul care să așeze mingea și unul care să-i fie partener. Femeia se mișca rapid și lovea mingea cu multă măiestrie. Câteodată, atunci când ea nu mai apuca să dea în minge, ei o prindeau, nelăsând-o să cadă. La sfârșit, se înclinară în fața lui Ximen Qing pentru a fi plătiți:

— Laur joacă mult mai bine ca înainte, o lăudară ei. Într-un an sau doi, are

să fie cea mai strașnică jucătoare dintre fete. E de zece ori mai bună decât fiica mandarinului Dong din Fundătura a Doua.

După două reprize, Laur transpiră și pe ochi și pe sprâncene i se așternuse praful. Abia mai sufla, plângându-se că o dor încheieturile. De pe mânecă scoase un evantai să se răcorească și, ținându-l de mână pe Ximen Qing, se uita la Scorțișoara, care juca împreună cu Xie Xida și Zhang Xian. Ceilalți stăteau pe margine și le înapoiau mingile ieșite din terenul marcat de covor. Iată începutul și sfârșitul unei poezii despre cei care se îndeletnicesc cu așa ceva:

Trândăvește-acasă,
Scuipă peste tot,
Asudat ca vremea cea ploioasă,
Mingea nu o lasă, singurul său rost,
Zi de zi în capătul de stradă
Aplecat și cu picioru-ntors
Doar de-avut și de iubiri să-și vadă.
De cu zori și până seara-i stors
Fără ca să scoată de mâncare,
Niciun ban nu are din câștig,
Doar nevasta-i, din îmbrățișare,
Pentru că la mulți ea-i cu cârlig.

Ximen Qing urmărea jocul, gustând pe îndelete din pahar. Apoi Dai An sosi cu calul și îi șopti la ureche:

— Stăpâna cea mare împreună cu a doua s-au dus acasă. Doamna Hua vă roagă să mergeți cât mai repede.

— Bine, spuse Ximen. Ia-o înainte cu calul la ieșirea din spate și așteaptă-mă acolo.

Încetă să mai bea, refuză invitația lui Laur de a se retrage împreună în casă și îi zise că se duce să se spele pe mâini. Astfel trecu în spatele casei, încălecă și se pierdu într-un nor de praf. Ying Bojue îi ghicise gândul și trimise după el un slujitor să-l oprească, dar Marele Mandarin susținu că are treabă. Înainte de a se face nevăzut, el îi dăduse lui Dai An un *liang* și un *qian* de argint pentru jucători. Crezându-l plecat la Argint, mânară o slugă după el, dar nu fu de găsit. Ying Bojue și ceilalți prelungiră cheful până după cel de al doilea geng din noapte.

Capitolul XVI

Dai An o luă pe urmele calului înspre strada Leului. Văzând porțile închise la Li Vaza, înțelese că doamnele plecaseră și îi strigă Mamei Feng să deschidă. Ximen Qing intră. Li Vaza, cu o lumânare în mână, îl întâmpină în încăperea centrală. Era încântătoare în hainele simple, de doliu, cu o bentiță înflorată pe cap. Coborî treptele spre el, zâmbitoare, mișcându-și grăbită

picioarele mici în legătura lor în formă de lotus și fluturându-și poalele rochiei.

— Dacă ai fi picat puțin mai înainte, te-ai fi întâlnit cu soțiile a treia și a cincea. Abia s-au dus. Doamna s-a retras cu mult înainte, zicând că nu e nimeni acasă. Unde mi-ai umblat?

— Mai întâi am fost cu frații Ying și Xie să admirăm lampioanele. Tocmai veneam spre tine, când ne-am întâlnit cu alți doi prieteni, care ne-au luat cu ei la curtezane și am stat acolo până ce s-a înserat. Mi-a fost teamă să nu întârzii și îndată ce m-a găsit sluga, am mers să mă spăl pe mâini și am rupt-o la fugă prin spate. Altfel n-aș fi scăpat deloc de ei și nici gând să ne fi văzut acum.

— Cât îți sunt de recunoscătoare pentru darul pe care mi l-ai făcut! zise femeia. Prima ta nevastă stătea ca pe ghimpi, repetând întruna că nu e nimeni acasă. Să știi că nu mi-a căzut deloc bine.

Li se încălzi o băutură scumpă și li se întinse o masă cu bucate ca de sărbătoare. Aprinseră toate lampioanele și traseră draperiile peste ferestre. Aruncaseră noi cărbuni în sobă și arseră santal mirositor. Femeia îngenunche și îi dădu cu mâinile ei să bea.

— Tembelul de bărbatu-meu e dus din lumea asta și nu mai am pe nimeni. Ia acest pahar în semn că sclava din fața ta te consideră stăpânul ei. Sunt lipsită de desăvârșire, însă doresc să împart patul cu tine și să devin sora mai mică a nevestelor tale. Sunt a ta, trup și suflet, dar nu am știre ce îți spune ție inima. Vorbind, i se umpluseră ochii de lacrimi. Ximen Qing luă paharul într-o mână și cu cealaltă o ajută să se scoale de jos.

— Ridică-te; sunt bucuros de dragostea ta adâncă, pe care o simt pentru totdeauna pătrunsă în inima mea. Când perioada de doliu are să fie sfârșită, am să știu ce trebuie să fac. Nu te mai necăji acum. Astăzi e doar ziua ta minunată și se cade să ne veselim!

Goli paharul, apoi îi turnă și ei unul. Se așezară la masă. Mama Feng, care se ocupa cu mâncărurile, le aduse colțunași cu carne.

— Cine v-a cântat? se interesă bărbatul.

— Ochioasa și Brățară de Aur. Le-au însoțit la plecare pe doamnele a treia și a cincea, care le-au făgăduit niște flori de podoabă.

Au băut mai multe pahare de vin, serviți de Broderia Primăverii și de Întâmpinarea Primăverii. Pe când ospătau, Dai An își făcu apariția și îngenunche, urând doamnei viață lungă. Li Vaza se grăbi să se ridice și să-l salute, apoi o trimise pe Întâmpinarea Primăverii să îi ceară Mamei Feng să-i dea clătite, prăjituri și o butelcă plină.

— După ce mănânci, te întorci acasă, porunci Ximen.

— Dacă te întreabă de stăpânul, să nu le spui că e aici, îl sfătui Vaza.

— Da, doamnă. Le zic că doarme la curtezane și am poruncă să merg mâine în zori să-l aduc.

Stăpânul încuviință din cap, iar femeia se înveseli.

— Ce isteț e, i se citește deșteptăciunea în ochi, și o puse pe slujnică să-i dea doi *qian* de argint, să-și cumpere sâmburi. Îi ceru apoi servitorului să-i

aducă a doua zi măsura piciorului, pentru a-i croi niște încălțări.

— Cum aș îndrăzni! se ploconi băiatul.

După aceea, coborî în bucătărie, mâncă, încălecă și se-ntoarse acasă. Mama Feng încuie bine porțile în urma lui.

Li Vaza și Ximen Qing făcură jocul ghicitului degetelor, iar când se plictisiră luară un joc cu treizeci și două de piese de fildeș, așezară pe masă un ștergar roșu și se întinseră la domino, continuând să bea.

— Când o să repari vechea locuință? se interesă femeia.

— Pe la mijlocul lunii a doua. Am să o unesc cu a mea într-o singură proprietate, prin grădină. În față ridic un munte artificial, iar în spate pun să se construiască un pavilion cu trei încăperi, ca să benchetuim în mijlocul florilor.

— În dosul patului, în lăzile pentru ceai, mai am vreo treizeci-patruzeci de *jinuri* de santal tare, două sute de *jinuri* de ceară albă, două vase cu argint viu și optzeci de *jinuri d*e piper. Ia-le și vinde-le, să ai bani pentru casă. Dacă nu-ți displac, când ajungi acasă, spune-i soției principale că aș vrea să mă număr printre nevestele tale. Poți să mă rânduiești după cine vrei, n-am pretenții. Ochii îi lăcrimară din nou, iar bărbatul se grăbi să i-i șteargă.

— Îți cunosc sentimentele. Ai răbdare până îți trece doliul și îți fac noua casă. Aș vrea eu să te iau mai înainte, dar n-ai unde sta.

— Dacă îți dă inima ghes, ia-mă și până voi avea casa mea, stau cu a cincea doamnă. Îmi place de ea, e atât de bună! Și cu doamna Meng mă înțeleg bine, îmi sunt amândouă ca niște adevărate surori. Numai felul de a fi al nevestei principale nu mi se pare prea plăcut. Sfredelește pur și simplu oamenii cu ochii aceia ai ei!

— Nebuna asta din famila Wu nu are suflet rău. Altfel nu ar scoate-o la capăt cu o casă atât de mare! O să-ți clădesc un cuib al tău cu trei camere la fel ca ăsta și cu două intrări. Vrei așa?

— Ce și-ar putea dori mai mult sclava ta bună de nimic, frate?

Se dezlănțuiră fără reținere, la fel cum phoenixul se joacă cu femeia sa și bucuria le fu atât de mare, încât adormiră îmbrățișați, spre cel de al patrulea geng din noapte.

A doua zi, Întâmpinarea Primăverii le aduse fiertura de orez la pat. Mâncară jumătate de bol și cerură de băut. Cam atunci Dai An bătu în poartă. Ximen vorbi cu el pe fereastră.

— Trei negustori din Sichuan și Guangdong vă așteaptă acasă, stăpâne, cu multe lucruri de preț. I le-au arătat unchiului Fu Ming. Acum vor numai o sută de *liang* de argint și un contract semnat, iar restul îl lasă până în luna a opta. Stăpâna mi-a zis să vă aduc numaidecât, să hotărâți ce-i de făcut.

— Ai spus că sunt aici?

— Am zis că sunteți la Laur, nu aici!

— O nimica toată, se supără Ximen. Fu putea să aranjeze el singur, de ce mă deranjează?

— Negustorii vor iscălitura dumneavoastră pe contract.

— Dacă l-au trimis, înseamnă că e grabnic. Altfel o să se supere doamna,

își spuse părerea Vaza.

— Nu-i cunoști pe tâlharii ăștia de drumul mare, nu se lăsă el. Au pierdut piața, le-a rămas marfa și au de gând să mi-o bage mie pe gât. Dacă de data asta le accept termenul cerut, altădată pretind mai mult. Am cea mai mare prăvălie din județ și eu sunt cel care dispune.

— Legea negoțului este să nu-ți faci dușmani, interveni femeia. Ascultă-mă și pe mine, mergi acasă și reglează afacerea. Pe urmă te poți întoarce. Avem atâtea zile înaintea noastră câte frunze sunt în salcie.

El găsi că are dreptate, se ridică încet, se aranjă și își puse pălăria. Li Vaza îi dădu să mănânce.

Nu peste mult, Ximen Qing își trase o eșarfă peste ochi, urcă pe cal și plecă. În prăvălie se aflau patru-cinci persoane, așteptându-l să prețăluiască marfa și să le dea banii. Întocmiră contractul, îl semnară, apoi Ximen merse drept la Lotus de Aur.

— Ce-ai făcut ieri? întrebă ea. Dar să-mi spui adevărul curat, că altfel e de rău!

— După ce voi v-ați dus la doamna Hua, eu am pornit-o cu prietenii prin oraș. Mai târziu am intrat la curtezane, am petrecut, rămânând acolo și peste noapte. Azi-dimineață a venit sluga după mine și iată-mă.

— Știu prea bine că a venit sluga după tine, dar pe unde își are sălaș duhul ăla de femeie? Pe cine îți închipui tu că păcălești, nefericitule? Târfa aia nu știa cum să scape mai repede de noi și o fi chemat spirite și draci să te aducă frumușel noaptea la ea. Acum ți-a dat drumul. Dai An, sămânța aia de hoțoman, bun să te țină numai în minciuni, mi-a zis și mie și doamnei un singur lucru. Când doamna l-a întrebat unde ai rămas, el: „A fost la Târgul lampioanelor cu unchiul Fu și au intrat la Laur. Mi-a poruncit să mă duc mâine să-l iau". Când l-am luat și eu la rost, a râs cu tâlc. N-am crezut o iotă din ce mi-a înșirat și nu l-am lăsat eu cu una cu două. Până la urmă a dat pe față că stăpânul e în strada Leului, la doamna Hua. De unde știe el că tu ești învățat cu mine? Tu însuși trebuie să-i fi lămurit că în fața mea poate să-și deschidă gura.

— Cum să-l îndemn eu? se miră bărbatul. Însă secretul fusese descoperit și nu mai avu încotro: Li Vaza m-a rugat să trec pe la ea să ciocnim un pahar. Mi-a spus plângând în hohote că ați plecat prea iute și că se simte ca părăsită. E singură, și noaptea, sărmana, tremură de frică. Îi e gândul s-o iau cât mai grabnic de nevastă și m-a întrebat când îi e gata casa. Mai are niște mirodenii, care fac câteva sute de Liang. Mi-a zis că mi le dă în contul locuinței. Până atunci însă ar vrea să stea la tine, ca la o soră mai mare. Dar cred că ție nu-ți convine.

— O umbră în plus sau în minus, pe mine nu mă supără. Și așa sunt singură și dacă vine o să-mi țină de urât. Dacă sunt bărci multe pe râu, nu înseamnă că nu-i mai curge apa, portul se închide, așa cum litierele și suitele lor care umplu strada nu o astupă. Eu nu mă opun, mai ales că am trecut printr-o situație asemănătoare. Dar celelalte or avea inima mea? Trebuie să o

întrebi și pe sora cea mare.

— Am zis, așa, o vorbă, ea este încă în doliu, râse el.

Dar să nu mai lungim povestea. Într-una din zile, Ximen Qing se duse și luă mirodeniile de la Li Vaza, le vându, câștigând pe ele trei sute optzeci de *liang*. Femeia reținu pentru sine o sută optzeci, restul dându-i-l lui Ximen, în vederea casei. Construcția acesteia a fost începută pe opt ale lunii a doua. Ximen Qing a încredințat omului său, Lai Zhao, și mai marelui peste tot lucrul, Ben, cinci sute de *liang* de argint, ca să cumpere cărămizi, țiglă, lemne și pietriș și să se îngrijească de tot ce se cuvine. Acest Ben Difu era tânăr de ani și cam împrăștiat, dar era om foarte capabil. Fusese pus de mic sub tutela unui eunuc, apoi plecase de la el, din pricina unor neînțelegeri, niciodată scoase la capăt. O vreme trăise din ce câștiga ținând companie bărbaților, apoi intrase în slujba unei familii bogate. De acolo fugise cu o doică tânără și intrase agent la un croitor. Cânta la câteva instrumente, știa ceva carte și pe Ximen îl cucerise, fapt pentru care îl și băgase la prăvălie, să se ocupe de primirea mărfii, putând astfel trăi din comision. Marele Mandarin ajunsese ca în orice făcea să nu se poată lipsi de el. Așadar, Ben și Lai Zhao supravegheau munca meșterilor. Întâi au dărâmat vechea casă a lui Hua Zixu, apoi au îndepărtat fundația și s-au apucat să ridice noul ansamblu, așa cum plănuise Ximen Qing. Lucrul le-a luat o grămadă de vreme.

Dar timpul nu stă pe loc, soarele și luna trec unul după altul, iute, ca suveica prin urzeală. În prima decadă a lunii a treia, se împlineau o sută de zile de la decesul lui Hua Zixu. Li Vaza a trimis după Ximen și i-a repetat ce-i spusese mai înainte.

— Am discutat cu prima nevastă și cu nevasta a cincea, o liniști el. Când casa are să fie gata, lepezi hainele de văduvă și te iau.

— Dacă inima ta mă vrea de nevastă, termină întâi casa. Aici o zi din viață îmi pare un an!

— Știu prea bine, răspunse bărbatul:

— Eu nu mai pot! se văicări ea. Ard tăblița răposatului și mă mut la doamna a cincea până am noua locuință. Mergi acasă și întreab-o pe ea ce zice. Chiar pe zece se împlinesc o sută de zile și chem călugării budiști să-i citească.

El încuviință și-și petrecu noaptea cu ea. A doua zi, îi istorisi lui Lotus de Aur toată convorbirea.

— Ce să zic? Eu îi dau două camere, dar tu vezi ce spune doamna. Despre mine, dacă am căzut în apă, măcar barca să o spăl!

Ximen Qing se duse întins la Doamna Luna. Aceasta se pieptăna și el îi dezvălui legătura sa cu Li Vaza, de la început și până la sfârșit.

— Nu poți s-o iei, se împotrivi ea. Mai întâi, că e încă în doliu. Apoi, nu uita că ai fost prieten cu bărbatu-său. Iar în al treilea rând, ai avut legături de afaceri cu ea, i-ai cumpărat casa și îi depozitezi lucrurile la tine. E o vorbă, că suveica e mai iute ca războiul de țesut. Am auzit că fratele cel mare al lui Hua e un ticălos și dacă îi ajunge ceva pe la ureche, o să ne facă necazuri! Eu îți

vorbesc de bine, dar tu fă cum crezi!

Bărbatul nu rosti un cuvânt. Se retrase în salon, se așeză pe un scaun și rămase multă vreme tăcut. Se gândea ce să-i zică Vazei, fiindcă, oricum, n-o putea lăsa fără un răspuns. Târziu, se întoarse la Lotus de Aur.

— Ce ți-a spus? îl luă aceasta în primire. După ce el îi povesti, femeia urmă: are dreptate, i-ai cumpărat casa și acum îi iei nevasta! Iar tu și cu Hua ați fost prieteni buni. Mă tem că dregătorii or să intre la bănuieli.

— Mie nu-mi e de ei, dar mă gândesc la Hua cel mare. Cât ea este în doliu, își poate vârî nasul. Și nu știu cum să o lămuresc pe ea!

— În privința ei, nimic mai simplu! Mergi și-i zici așa: „Am vorbit cu nevasta a cincea, dar la ea, la cat, am depozitat marfă pentru prăvălie și alt loc n-am. Mai așteaptă puțin. O să grăbesc meșterii să vopsească și să aranjeze cât mai iute noua casă. Până atunci, o sfârșești și cu doliul și te iau în bună rânduială. E mult mai bine așa, decât să stai la un loc cu nevasta a cincea, înghesuite, ca vai de lume!” Asta are s-o mulțumească.

Lui Ximen Qing îi plăcură vorbele femeii și se zori spre Li Vaza.

— Cum ai hotărât? vru ea să afle, de îndată ce îl văzu.

Și el i-a înfățișat situația așa cum fusese învățat.

— Ce-i pasă lui de treburile mele? izbucni femeia. Fiecare să-și vadă de cămașa și de blidul său. Noi o să facem un act adevărat în fața dregătorilor. Prima oară te mărită părinții, apoi hotărăști singură. Se spune de cumnați că n-au niciun drept unul asupra altuia. Cum să se amestece el în chestiunile mele particulare? Dacă n-aș avea din ce trăi, nu i-ar păsa! Dacă-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala, o să-l învăț eu pe cerșetorul naibii să moară în scaun, dacă nu-i place în pat! Nicio teamă, Mărite Mandarin, n-o să-și aprindă el paie în cap! Casa când o să fie gata?

— Am dat poruncă să se facă înainte de orice casa, să o vopsească și să o aranjeze până la începutul lunii a cincea.

— Grăbește-i, frățioare, și uite, o să aștept până atunci.

Sluga le puse masa. După această întrevedere, Ximen Qing își luă obiceiul de a trece pe la ea la trei sau la cinci zile. În două luni, meșterii ridicară casele de pe o latură a terenului și pavilionul cu trei încăperi din grădină. Numai umbrarul mai trebuia montat. Venise luna a cincea în care se zice că:

> Pe fiece poartă mentă se-ntinde
> Nu e o casă-amulete a-și prinde.

Li Vaza pregăti un ospăț, poftindu-l pe Ximen, mai întâi să se îndestuleze cu *zongzi*[126], apoi să se sfătuiască în privința căsătoriei. Fixase ca pe data de cinsprezece să pună călugării să citească o slujbă și să ardă tăblița spiritului mortului, după care să se mute la Ximen.

— I-ai înștiințat pe frații Hua? întrebă bărbatul.

— Le-am trimis invitații, dar dacă vin sau nu, îi privește.

Rămase stabilit în felul acesta. În ziua cu pricina, Vaza a chemat

doisprezece călugări de la Templul Fericirii Eterne și s-a îngrijit de toate celelalte. Fiind și ziua lui Ying Bojue, Ximen i-a trimis în dar acestuia trei *qian*. Încă din zori, i-a înmânat lui Dai An cinci *liang* de argint, să cumpere mâncare și băutură, pentru a sărbători ieșirea Vazei din doliu. După prânz, a încălecat și a plecat spre casa prietenului său, luându-i cu sine pe Ping An și Hua Tong. Îi găsi acolo pe ceilalți frați de cruce, inclusiv pe Ben Difu, ultimul primit printre ei. Doi artiști le cântau și îi întrețineau la masă. Așezându-se, Ximen Qing îi chemă la el pe actori. Pe primul îl cunoștea, era fratele mai mic al lui Wu Argint, pe nume Wu Hui. Celălalt îngenunche și se recomandă:

— Umilul meu nume e Zheng Feng și sunt fratele cel mare al Întâmpinării Primăverii.

Ximen Qing îi dărui pe amândoi cu câte doi *qian*. Spre asfințit, Dai An sosi cu calul și-i șopti la ureche:

— Doamna Hua vă roagă să veniți degrabă.

Ximen îi făcu semn cu ochiul și se desprinse din loc.

— Tâlharule, os de câine, îi strigă Ying slugii. Ia fă-te încoa și deschide pliscul. Dacă nu spui adevărul, îți rup urechile! Câte zile de naștere are pe an unchiul Ying? Soarele e la amiază și tu te-ai și înființat cu calul? Cine îl așteaptă? Nu care cumva nevasta? Sau vreun ticălos fraged? Dacă nu-mi mărturisești, poți să trăiești și o sută de ani și n-am să-l înduplec pe tătâne-tu să-ți ia o nevastă!

— Nu m-a mânat nimeni, se scuză Dai An. Acuși cade înserarea și am adus calul, ca stăpânul să se întoarcă devreme acasă.

Ying Bojue încercă să-l tragă de limbă, dar sluga nu vorbi mai mult.

— Mâine o să aflu eu ce și cum și am să mă socotesc cu tine, mincinosule!

Turnă un pahar, luă o plăcintă și i le dădu lui Dai An. Peste puțin, Ximen Qing ieși să se schimbe și îl trase pe băiat de o parte.

— Din familia Hua a fost cineva? întrebă.

— Al treilea frate a plecat la țară, iar al patrulea are ceva la ochi. Numai Hua cel mare s-a înfățișat împreună cu nevasta. El a mâncat bine la praznic și a plecat degrabă, lăsând-o numai pe nevastă-sa. La despărțire, doamna Hua a chemat-o pe cumnată în casă și i-a dat zece *liang* și niște veșminte. Cumnata i-a mulțumit în genunchi.

— Nu i-a spus nimic?

— N-a îndrăznit să vorbească. I-a zis doar că a treia zi după măritiș o să-i facă o vizită.

— A spus aia una ca asta? se miră bărbatul.

— Cum m-aș încumeta să îndrug scorneli?

Vestea aceasta îl liniști pe Ximen Qing.

— Ceremonia s-a încheiat? întrebă, bucuros.

— Călugării s-au retras de mult, tăblița a fost arsă. Doamna vă roagă să vă înapoiați cât mai iute!

— Bine. Vezi de cal, încheie el.

Dai An o luă spre poartă, dar Ying Bojue sări pe el. De pe coridor

ascultase toată discuția.

— Vezi că am aflat, tâlharule, os de câine? Faceți și dregeți, stăpânul și cu tine!

— Ce te aprinzi așa, suflet de cățea! se apropie Ximen Qing de ei.

— Vorbește-mi frumos și tac! se rugă Ying.

Se întoarseră la masă și gazda povesti tuturor ceea ce auzise.

— Asta-i frăție? îl trase Ying de braț. Să nu ne sufli tu un cuvințel? Dacă Hua cel mare ar fi crâcnit numai, îl învățam noi minte. Doar să fi deschis gura și îl burdușeam ca să-i ajungă! Dar nu știu încă dacă ați și făcut căsătoria! Hai, dă drumul la tot ce e de spus! Altfel de ce ne mai numim frați de cruce? Dacă e cazul, trecem prin foc și apă pentru tine. Uite cum ne purtăm noi, iar tu ne ții în minciuni.

— Dacă nu ne destăinuiești, se amestecă Xie Xida, mâine le prevenim pe Laur și pe Domnișoara Argint.

— Lăsați-mă să vorbesc, râse Ximen. Căsătoria a fost deja stabilită.

— Când ai s-o iei pe cumnata la tine, vom veni să te felicităm. Să tocmești patru cântărețe, să ne distreze cum se cuvine, propuse Xie.

— Am să vă invit, neapărat, promise el.

— De ce n-am bea chiar astăzi paharul veseliei? îndrăzni Zhu.

Atunci Ying Bojue luă un pahar. Xie Xida puse mâna pe o butelcă, iar Zhu Shinian ridică un platou cu mâncare. Ceilalți îngenunchează în jurul lor. Chemară actorii, să cânte cele treisprezece melodii numite „Bucuria zilei prielnice”. Ximen Qing goli trei-patru pahare la rând.

— Când ne pofteși, să nu-i uiți pe acești tineri actori, insinuă Zhu. Să nu cumva să nu venți, li se adresă el acestora.

— Nicio grijă, ne vom prezenta să vă slujim cu dragoste, îl asigură Zheng Feng.

Când sfârșiră băutura, se așezară la locurile lor. Peste puțin, văzând că se lasă noaptea, Ximen Qing se neliniști, șezând ca pe ghimpi. La un moment dat, găsi un prilej și se ridică. Ying Bojue încercă să-l oprească, însă interveni Xie:

— Lasă-l, să nu-i încurcăm treburile și să-l boscorodească cumnata!

Profitând de ocazie, Ximen săltă în șa și nu se opri decât în strada Leului. Li Vaza își scosese hainele de doliu și-și pusese pe ea straie viu colorate. Încăperea centrală era scăldată în lumină și masa întinsă. Pe locul de onoare pregătise un singur scaun, invitându-l pe Ximen să se așeze. Slujnica aduse băutura. Li Vaza umplu un pahar și bătând patru închinăciuni, zise:

— Astăzi am ars tăblița spiritului răposatului. Râmân îndatorată Marelui Mandarin pentru privilegiul pe care mi-l oferă de a-i fi în preajmă. Bucuria sclavei acesteia e fără margini și vine spre tine în zbor.

Se ridică. Ximen Qing se sculă în picioare și la rândul său îi turnă un pahar. Băură și își reluară locurile.

— Au spus ceva ai lui Hua?

— După ceremonie, i-am chemat la mine în cameră și i-am înștiințat de

măritiș. El mi-a răspuns cu toată gura că e bine, fără să strecoare vreo măgărie. A adăugat că a treia zi își trimite nevasta să-mi facă o vizită. Le-am dat zece *liang* și niște lucruri, astfel că i-am fericit pe amândoi. Înainte de plecare mi-au mulțumit în genunchi.

— Atunci le dau voie să-mi intre în casă. Dar dacă le scapă o singură vorbă în plus, nu-i iert!

— Dacă mănâncă ce nu se cuvine, nici eu nu îi îngădui! se arătă ea la fel de fermă.

Broderia Primăverii le turnă băutură din cea mai de soi. Dacă dragostea scade cu timpul și cu vârsta, numărul paharelor crește. Li Vaza se bucură peste măsură, deoarece se apropia ziua mult râvnită a căsătoriei. Râdea și vorbea întruna.

— Ying și prietenii tăi au aflat? întrebă.

— Cerșetorul ăla de Ying a ghicit, recunoscu el. M-a urmărit pe când stăteam de vorbă cu sluga și a făcut un scandal! Mi-au cerut să fac un banchet pentru ei, m-au felicitat și mi-au turnat nici nu mai știu câte pahare. Abia am găsit momentul să-mi iau tălpășița, că altfel n-aș mai fi scăpat de ei. Le-am zis și bune și rele și până la urmă am reușit să fug încoace.

— Te-au lăsat să pleci, fiindcă au aflat noutatea, conchise ea.

Femeia ardea de dorință și, curând, nici el nu se mai putu abține. Se sărutară, strângându-se unul în altul.

— Dacă mă iubești cu adevărat, îi șopti ea, du-mă la tine cât mai curând. Mi-e urât aici. De ce mă lași singură noapte după noapte?

Ximen Qing își petrecu noaptea acolo.

Capitolul XVII

Pe douăzeci ale lunii a cincea era ziua de naștere a lui Zhou, comandantul trupelor din cadrul prefecturii. Ximen Qing pregăti cinci *xing*[127] de bani lichizi și două batiste, se îmbrăcă în hainele cele mai bune, încălecă un cal alb, falnic și plecă, urmat de patru slugi, spre casa acestuia, spre a-i prezenta omagiile sale. La banchet se aflau procurorul Xia, căpitanul Zhang, locotenenții Xing și He, alți ofițeri. Se tocmiseră muzicanți și o trupă de actori, să înfățișeze scene din opere. Dai An primi mantia stăpânului, luă calul de căpăstru și se întoarse acasă, revenind doar când soarele cobora spre i apus. În colțul străzii Apusului, Dai An o zări pe Mama Feng.

— Unde ai plecat? o întrebă el.

— M-a mânat doamna să-l caut pe stăpânul tău și să-i zic că argintarul Gu a gătat tiara și i-o dă astăzi. De-aia îl roagă să vina să o vadă. Au și ceva de pus la cale.

— Stăpânul e la ziua comandantului Zhou. Acum mergeam să-l iau acasă. Întoarce-te, că îl înștiințez eu.

— Bine. Să nu uiți să-i zici că doamna îl așteaptă.

Când ajunse acasă la ofițer, banchetul era în toi. Dai An se apropie de

Ximen, șoptindu-i:

— Pe când veneam cu calul, la răscruce m-am întâlnit cu Mama Feng; o mânase doamna să vă cheme să vedeți tiara, plus că mai are ceva de discutat.

Ximen Qing vru să se ridice, însă gazda nu-l lăsă, stăruind să mai bea un pahar.

— Mărinimia voastră mă bucură, spuse el, dar cu greu aș mai putea bea un strop. Apoi mai am unele mici chestiuni de îndreptat. Vă rog să mă iertați!

Goli paharul și își luă rămas bun de la Zhou, ducându-se la Li Vaza. Femeia îl primi cu ceai fierbinte. Ximen își îndemnă sluga să plece acasă și să vină a doua zi să-l ia. Dai An îl ascultă.

Li Vaza porunci Întâmpinării Primăverii să scoată coroana din cutie și și-o așeză pe cap. Era strălucitoare ca o torță aprinsă. Căzură amândoi la învoială ca pe douăzeci și patru bărbatul să trimită darul și pe patru din luna următoare să o ia la el. Fericită, femeia ceru să se aducă băutura. Goliră la pahare până ce bătu primul geng și atunci auziră bătăi în poartă. Mama Feng deschise și se pomeni cu Dai An.

— Ți-am spus să vii mâine, se răsti stăpânul. Ce cauți înapoi?

Îl chemă înăuntru, dar sluga se înfricoșase și nu mai intră, rămânând afară, lângă prag.

— Au sosit fiica și ginerele dumneavoastră cu o mulțime de bagaje. Stăpâna m-a trimis să vă iau acasă numaidecât.

Nebănuind ce i-a putut aduce la el atât de târziu în noapte, Ximen Qing hotărî să plece, să vadă despre ce e vorba. Încălecă și ținu calul doar în galop. Acasă, în încăperea centrală lămpile erau aprinse și se aflau înghesuite unele peste altele tot felul de lăzi, cufere, paturi și alte obiecte de mobilier. Ceea ce se înfățișa ochilor săi îl înspăimântă.

— Ce e cu voi? întrebă.

Ginerele, Chen Jingji, îngenunche și grăi cu amărăciune:

— De curând, comandantul șef al trupelor, Excelența Sa generalul Yang, a fost învinuit de cenzorii împărăției, iar împăratul a emis ordin de arest. Până la anchetă, a fost pus sub pază în Temnița de miazăzi. În același timp, subordonații lui direcți și rudele au fost puși în lanțuri, și duși sub arme. Prefectul Yang a pus oameni să-l înștiințeze pe tata; aceștia au călătorit zi și noapte și ieri au ajuns la noi. Tata s-a alarmat și ne-a trimis cu aceste câteva lucruri din casă să ne ascundem o vreme aici. El a luat-o spre Dongjing, să afle de la mătușa și alte știri. După ce au să treacă toate, avem să vă răsplătim pentru bunătate și n-o să vă uităm niciodată.

— Ți-a dat vreun înscris pentru mine?

— Iată-l, răspunse Chen. Scoase din mâneca hainei o scrisoare și i-o întinse,

Ximen Qing o desfăcu și citi:

„Chen Hong, umilul, se înclină cu mare cinstire și încredințează acest răvaș neamului său, prea-bunul Ximen. Chestiunea nu suferă amânare. Nu de mult, grănicerii au raportat că dușmanii au cotropit orașul Xiongzhou. Wang,

ministrul de război, n-a trimis întăririle necesare și ai noștri au suferit mari pierderi. În această stare de lucruri, cenzorii l-au învinuit grav și pe Excelența Sa, generalul Yang, aflat în slujba împărăției. Mâniat, împăratul a poruncit să fie închis în Temnița de miazăzi. Va fi judecat de Cele Trei Tribunale. S-a dat ordin ca subordonații și rudele directe să fie exilați la frontieră și acolo să lupte. La primirea acestei știri, întreaga familie am căzut la neagră disperare, gândind că nu ne vom putea face scăpați de pedeapsă. Mai întâi l-am îndemnat pe cel mic să fugă cu ce am crezut mai de preț, să stea acolo un timp. Eu plec în capitală, la sora mea, doamna Zhang Shilian, să aflu noi vești. Când lucrurile se vor potoli, ne vom întoarce. Vă vom răsplăti pentru bunătate și nu vă vom trece în uitare niciodată! Dacă teroarea ne va urmări până în județul vostru, i-am dat celui mic cinci sute de *liang*, pe care aveți mână liberă să-i folosiți cum credeți de cuviință. Vă sunt al vostru pentru totdeauna îndatorat și îmi voi aminti de dumneavoastră și după ce îmi va cădea și ultimul dinte din gură. Scris în grabă, la lumina lămpii. Miezul verii, pe 24. Al vostru, Hong."

Încheind lectura, Ximen Qing simți cum îi tremură mâinile și picioarele. O rugă pe Doamna Luna să poruncească o masă pentru fiică și ginere. Puse slugile să pregătească trei camere în aripa răsăriteană a casei, unde să locuiască oaspeții. Bagajele mari și lucrurile de preț fură dosite în camerele Doamnei Luna. Cheng Jingji scoase banii și îi întinse socrului. Acesta luă cinci *liang* din ei și îi dădu intendentului Wu să meargă la Yamen și să ceară să i se copieze înștiințarea primită din Dongjing. Iată ce scria în ea:

„Departamentul armatei raportează: Cu deosebit respect implorăm să întronați înaltul vostru spirit de dreptate, pedepsindu-i pe sus-pușii trădători de țară, pentru a restabili ordinea în armată și a elimina pericolul de la frontieră. Amintim că dezastre la frontieră s-au întâmplat din cele mai vechi timpuri: în dinastia Zhou la Taiyuan, în Han la Yinshan, în Tang la Hedong, iar în vremea celor Cinci Regate au avut loc atacuri neîncetate. De la întemierea Dinastiei imperiale Song, au avut loc încălcări ale frontierelor din toate punctele cardinale. Se știe că putreziciunea din afară este urmarea lucrării viermilor care au ros pe dinlăuntru. Există și un proverb, după care dacă bate clopotul, cade bruma, iar dacă se umezește temelia casei, înseamnă că afară e potop. Norocul și nenorocirea își au pricinile lor, bine stabilite. Să luăm un bolnav: dacă stomacul și inima îi sunt suferinde de timp îndelungat, suflul lui vital intern scade. Vântul și ploaia sunt exterioare, dar îmbolnăvesc cele patru membre și o sută de oase ale corpului. În acest caz, nici vracii Lu și Pian nu-l mai pot salva și el nu va mai rezista mult. Situația imperiului este astăzi asemenea unui bolnav extrem de grav. Înălțimea Voastră, împăratul, sunteți capul, mării sfetnici sunt stomacul și inima, iar sutele de mandarini cele patru membre. Maiestatea Voastră tronați în sfere siderale, deasupra cerului al nouălea[128] și dacă mandarinii care guvernează țara sunt loiali și drepți, suflul vital al imperiului este viguros, armata vă apără de atacuri din afară, iar catastrofa din partea barbarilor nu are loc. În momentul de față, câțiva sunt

răspunzători de dezastrul armatei voastre. Unul este Cai Jing, mai marele peste Palatul Adorației și Corectitudinii, un ticălos aventurier, ale cărui acțiuni au fost periculoase și nedrepte. Priceput numai la flatariseli, este incapabil să ajute pe Majestatea Voastră să impuneți o conduită morală și de altfel nici n-ar ști cum să îndulcească viața poporului. Se ține numai prin speculă și corupție, îngrijindu-se doar să-și apere propria-i poziție. S-a înhăitat cu o mână de bandiți care îi întreține poftele, aducând prejudicii oamenilor de treabă și cinstiți. Neamurile sale se poartă îmbrăcate în mătase roșie, iar cei din subordine în purpură. În vremea cea rea a puhoaielor, a sugerat să atacăm în răsărit și am pierdut trei districte. Rebeliunea lui Guo Yaoshi a făcut ca Regatul Jin să rupă alianța cu noi și am pierdut o prietenie favorabilă nouă. Acestea sunt relele sale, pornite toate din lipsă de loialitate. Wang Fu este lacom și corupt, dar el l-a recomandat în funcție. La puțin timp după aceea, a dus armata aproape la pieire și, ca să-și scape pielea, a încheiat pacea fără să ia în calcul consecințele pentru împărăție. De la înfrângerea lui Zhang Da la Taiyuan, Wang Fu e speriat, soldații au intrat în panică și acum inamicii s-au infiltrat în interior, el abia reușind să fugă, în sud, cu soția și copiii. Pentru vina lui de a fi adus daune grave țării, pedeapsa cu moartea este mult prea ușoară. Yang Jian este un tânăr bogat și ignorant, care a profitat de reputația străbunilor săi și de grația superiorilor. A fost numit comandant șef, deși nu l-au preocupat vreodată îndatoririle sale la graniță. Are un caracter drăcesc și este renumit pentru nehotărârea care îi stăpânește firea. Toți acești trei comandanți au fost intim legați între ei și sunt vinovați de conduită falsă. Boala lor a afectat stomacul și inima imperiului Majestății Voastre. Au adus ani de zile nereguli imperiului, cauzând dezastre care sapă vigoarea naturală a poporului. Mărind birurile, au făcut poporul să migreze. Hoții și bandiții s-au înmulțit, întinzând labele lor urâte chiar împotriva Majestății Voastre. Visteria este goală, iar legile n-au nicio putere. Crimele de care se fac vinovați nu se pot număra nici pe firele de păr din cap. Ne luăm răspunderea asupra celor de mai sus, pentru că ne revine nouă sarcina să denunțăm trădătorii, altfel am fi noi înșine neloiali Majestății Voastre. Vă implorăm ca Dreptatea Supremă să îi aducă pe aceștia în fața justiției. Propunerile de pedepse pe care le înaintăm sunt: sancțiunea extremă, lanțurile, exilul. Fie ca dezastrul să înceteze o dată pentru totdeauna și voia Cerului să fie restaurată, spre satisfacerea năzuințelor și dorințelor poporului! Dacă legile sunt întărite, neorânduielile se sfârșesc de la sine, în folosul imperiului, al mandarinilor și al poporului.

Sentințele înțelepciunii Imperiale: Cai Jing să rămână în post, dar Wang Fu și Yang Jian să fie aduși în fața judecății Celor Trei Tribunale. Să fie interogați până la limpezirea situației!

Cele Trei Tribunale i-au interogat pe trădătorii înrăiți, constatând că Wang Fu și Yang Jian sunt vinovați de neglijență în exercitarea îndatoririlor lor de comandanți militari. Ei au permis, prin atitudinea lor, invazii în imperiu, ceea ce a dus la numeroase sacrificii de vieți omenești. Armata imperială a fost învinsă, au pierit mulți ofițeri și am pierdut teritorii. Sunt condamnați la

pedeapsa capitală. Cei din subordinea lor și rubedeniile: Dong Sheng, Lu Tigrul, Yang Sheng, Pang Xuan, Han Zongren, Chen Hong, Huang Yu, Liu Sheng și Zhao Hongbao au fost cercetați și au fost găsiți vinovați. Ei vor fi puși în lanțuri și vor purta timp de o lună de zile câte un drug de fier pe grumaz, apoi vor fi escortați la frontieră ca simpli soldați!"

Ximen Qing nu vedea miile de fapte nelegiuite ce se desprindeau din citirea documentelor, ci se vedea pe sine însuși și mai auzea un glas apropiat care îi urla în urechi. Își pierduse stăpânirea de sine, siguranța! Începu să împacheteze aur, argint și obiecte de preț, îi luă pe Lai Bao și Lai Wang într-o cameră din spate și le spuse șoptit ce au de făcut. Trebuiau să pornească numaidecât la drum și să călătorească zi și noapte până în Dongjing, să afle ce s-a mai întâmplat. Le spuse să se ferească de a trece pe la familia Chen, iar dacă veștile vor fi rele, să dea darurile și să se întoarcă în cea mai mare grabă. Le oferi douăzeci de *liang* de argint să aibă de cheltuială și în zori, la al cincilea geng, după ce tocmiră hamali, purceseră la drum. În noaptea aceea, Ximen Qing nu putu deloc închide ochii. A doua zi, le ceru lui Lai Zhao și Ben să oprească lucrul la casă și să pună pe liber toți meșterii. Ținea cu strictețe zăvorâte porțile și nimeni nu avea voie să plece de acasă, dacă nu era chemat de treburi însemnate. El se perpelea înfierbântat în camera sa, ca un vierme orb în pământ, întorcând lucrurile pe toate părțile și închipuindu-și tot felul de necazuri. Gândul căsătoriei cu Li Vaza îl azvârli dincolo de nori. Doamna Luna, văzându-l tot încruntat, încercă să-l însenineze.

— Nu te lăsa doborât de gânduri rele pentru cuscrul Chen, îi spuse, zâmbindu-i plină de blândețe. Fiecare răspunde pentru sine, iar pedepsele îi țintesc pe cei în cauză.

— Ce știi tu, femeie? Suntem rude apropiate, fiul său stă aici la noi, iar vecinii nu ne prea au la inimă. E o vorbă: „războiul de țesut e el domol, dar suveica e iute", după cum și „bate oile și măgarul din frunte va pricepe". Dacă se găsește vreun slujbaș mai devotat care știe că de vrei să retezi un copac trebuie să-i cauți rădăcinile, nu scăpăm nici eu, nici tu! Poți ține și ușile ferecate, că năpasta cade din cer!

Nu vom stărui asupra frământărilor sale.

Li Vaza a așteptat o zi, încă una, neînțelegând tăcerea care se lăsase. O mânase de vreo două ori pe Mama Feng, însă porțile erau încuiate și femeia ciocăni zadarnic în ele, fiindcă nu-i răspunse nimeni. Pe douăzeci și patru o mai trimise o dată, cu vorbă să-l roage pe Ximen să treacă pe la ea. După ce bătu îndelung în poartă, neluată de nimeni în seamă, bătrâna se aciuă sub streașină casei de peste drum și se puse la pândă. Peste un timp, Dai An ieși să adape caii și o văzu.

— Ce ședi acolo, Mamă Feng? o întrebă.

— Mi-a zis stăpâna să vin cu niște podoabe pentru cap, dar la voi totul e mort. Îl cheamă pe stăpân-tu, că are o vorbă cu el.

— Stăpânul e ocupat cu niște treburi ce nu suferă amânare. Întoarce-te acasă și, după ce adăp caii, o să-i dau de știre.

— Ba aştept acilea, flăcăule. Ia podoabele astea şi du-i-le. Zi-i că stăpâna e făcută foc.

Dai An priponi caii la poartă şi intră în casă. Reveni destul de târziu.

— I-am spus stăpânului. A primit podoabele şi te roagă s-o sfătuieşti pe doamna să-l mai îngăduie câteva zile. O s-o caute stăpânul când o să poată ieşi.

Mama Feng se grăbi s-o înştiinţeze pe femeie. Aceasta aşteptă şi aşteptă, văzând cum se scurg zilele. Venise luna a şasea. Tânjea zi şi noapte după o vorbă de la el, sta cu sufletul la gură să îl vadă sosind, dar în zadar. Visele i se năruiseră, zilele frumoase luaseră sfârşit pentru ea. Citiţi şi veţi pricepe:

Leneş i se înalţă sprânceana minunată,
Faţa ei este mult iscusit cu fard pictată;
Sufletu-i însă plin de bucurie şi venin,
Spiritul ei de jad, pălind puţin câte puţin.

Lipsa bărbatului iubit o făcu pe Li Vaza să-şi piardă pofta de mâncare. Cu nervii slăbiţi, veghea nopţile, zbuciumându-se în pat. O dată, după ce se culcase, auzi bătăi în poartă. Se sculă şi fugi în prag, bucuroasă. Îl luă de mână şi îl băgă în casă, îl întrebă de ce amână căsătoria. Îşi vorbiră deschis, de la inimă la inimă şi când se crăpă de ziuă, iar cocoşii trâmbiţară venirea zorilor, el plecă. Femeia se trezi palidă, ţipă sfâşietor şi îşi pierdu simţirile. Mama Feng se repezi la ea în cameră.

— Ximen Qing abia a ieşit. Ai închis bine poarta după el?

— A luat-o inima razna, doamnă, vorbi doica. N-a fost nici umbra lui pe aici!

De la acest dintâi vis, femeia avu coşmaruri neîntrerupte. Se făcea că vulpi iau chip de om şi că i se înfăţişează, sorbindu-i vlaga din trup. Slăbise şi se gălbejise. Respingea mâncarea şi nu mai punea piciorul jos din pat.

Mama Feng o rugă să-l aducă pe doctorul Jiang Zhushan, din colţul străzii. Acesta era un bărbat tânăr, sub treizeci de ani, de statură mijlocie, însă plăcut şi vesel din fire. El intră în dormitor şi o găsi pe Li Vaza zăcând în aşternuturi, acoperită până la bărbie şi cu părul vâlvoi. Observă pe loc că femeia e distrusă de mâhnire. După ce îl servi cu un ceai, o slujnică îl pofti să se aşeze pe un scaun lângă pat şi doctorul luă pulsul bolnavei. Atunci remarcă frumuseţea acesteia.

— Învăţăcelul dumneavoastră crede că a descoperit pricina suferinţei voastre, spuse el. Uite, simt aici în palmă pulsul care vă porneşte năvalnic de la ficat, însă abia de ajunge la încheietura mâinii că e şi sorbit în adânc. În dumneavoastră se dă o luptă între principiile yin şi yang, între pasiune şi raţiune. Ar părea că aveţi febră, dar nu aceasta vă doboară. De aceea, treceţi când prin stări de fierbinţeală, când de răceală. Vă chinuiţi şi vă răsuciţi în pat în toiul zilei, obosită, deprimată, cu nervii slăbiţi. Nopţile vă închipuiţi că spiritul vă lasă şi visele vă copleşesc, pline cu stafii. Dacă nu vă îngrijiţi acum,

o să fie prea târziu și vă puteți sfârși. Boala e gravă! Păcat!

— Mă îndatorez, doctore, rugându-vă să-mi dați ce aveți mai bun. Când am să fiu vindecată, vă voi răsplăti.

— Voi pune tot sufletul, doamnă. După ce veți urma tratamentul ce vi-l prescriu, aveți să vă însănătoșiți.

Doctorul se ridică. Mama Feng luă cinci xing de aur și merse cu el să-i dea doctoriile. Seara, femeia bău leacurile prescrise și noaptea dormi bine. Frica o lăsă încetul cu încetul și începu să-i crească pofta de mâncare. Reuși să se dea jos din pat, să se îmbrace și să se pieptene, iar după un număr de zile se restabili complet. Într-o zi, o trimise pe Mama Feng să-l cheme pe doctor la masă.

Din clipa când o văzuse, doctorului îi rămăsese inima la frumoasa femeie și se gândea mereu la ea. Auzind de invitație, puse pe el haine elegante și o porni spre casa Vazei. Îmbrăcată în veșminte somptuoase, femeia îl aștepta în încăperea centrală. Când el intră, ea se plecă ceremonios înaintea lui. Sorbiră un ceai, apoi oaspetele fu poftit în camera interioară, unde fusese întinsă masa și unde parfumul orhideelor îmbăta aerul. Broderia Primăverii scoase la iveală, pe o tavă de aur, trei *liang* de aur alb. Femeia ridică sus cupa și se înclină.

— M-am simțit rău o vreme, i se împărtăși ea, iar acum sunt fericită că pot să vă exprim mulțumirile mele pentru doctoriile miraculoase pe care mi le-ați prescris. După cum se vede, m-ați înzdrăvenit. Astăzi, am pregătit o masă sărăcăcioasă și v-am poftit, în semn de recunoștință.

— Învățăcelul din fața dumneavoastră și-a făcut meseria, doamnă, răspunse Jiang Zhushan. Era de datoria mea să vin să vă văd și să vă însănătoșesc. Arătând spre aurul alb, urmă: darul acesta nu îl pot accepta sub nicio formă!

— Acesta este abia o neînsemnată parte din gratitudinea mea și nici nu poate fi numit dar. Sper, domnule, să-l primiți.

După mai multe târguieli, doctorul îl luă. Se așezară și băură primele trei păhărele. Doctorul trăgea cu coada ochiului la gazda frumoasă ca o figurină de jad, numai farmec și nuri.

— Îndrăznesc să vă întreb câte primăveri a împlinit doamna?

— Sclava dumneavoastră a trăit în van douăzeci și patru de ani.

— Oh, ce vârstă minunată, se entuziasma el, și trăiți atât de retrasă! Uneia ca dumneavoastră totul ar trebui să-i meargă din plin. Cum s-a întâmplat că ați ajuns la depresiunea de mai înainte?

Femeia râse.

— N-am să vă ascund, domnule, că de la moartea soțului meu am trăit foarte izolată. Sunt singură și chinuită de griji. Cum să nu mă îmbolnăvesc?

— De cât timp v-ați pierdut soțul?

— Anul trecut în luna a unsprezecea, s-a stins de febră. Sunt deja opt luni.

— Cine l-a tratat?

— Doctorul Hu din strada mare.

— Hu Gură Spurcată, cel care stă în casele eunucului Liu, pe strada Răsăritului? exclamă doctorul. El nu e membru al Academiei de ştiinţe medicale şi nu ştie nimic despre puls. Cum de l-aţi chemat tocmai pe el?

— Vecinii mi l-au recomandat. Însă eu nu cred că el este vinovat de moartea soţului meu.

— Aveţi copii, doamnă?

— Nu.

— Păcat că aţi rămas atât de părăsită în fragedă tinereţe şi că nu aveţi pe nimeni pe lângă dumneavoastră. De ce nu vă gândiţi să alegeţi un alt drum decât acesta, de a trăi aici mocnit, făcându-vă rău sănătăţii?

— Sclava dumneavoastră a fixat de curând o căsătorie şi mai devreme sau mai târziu o să trec pragul acestei case.

— V-aş întreba, doamnă, cine e fericita persoană?

— Marele Mandarin Ximen, care are o prăvălie cu ierburi de leac în faţa magistraturii.

— Vai de mine! Cum să vă duceţi după el?! Îl cunosc prea bine, fiindcă sunt chemat destul de des la el în casă. Omul acesta se amestecă în treburile dregătoreşti, dă bani cu camătă, face tranzacţii pe seama unor biete femei. Are cinci sau şase neveste, fără a socoti slujnicele! Îşi bate soţiile cu ciomagul, iar dacă una din ele nu-i face pe voie, tocmeşte numaidecât o peţitoare şi o vinde fără pic de inimă. E primul printre bărbaţii care se poartă ca o fiară cu nevestele şi e capul neguţătorilor de suflete nevinovate! Bine că mi-aţi spus, altfel aţi fi încăput pe mâinile lui, atrasă ca o musculiţă de lumină şi ar fi fost mult prea târziu să mai puteţi regreta! Acum stă ascuns în casă, a oprit lucrul la o nouă clădire pe care o ridica alături, din pricină că unul dintre neamurile lui a dat de necaz. A venit poruncă din capitală să fie arestat, iar averea să-i fie confiscată! Ce sens are să vă duceţi după el?

Lămuririle amănunţite ale doctorului îi luară femeii graiul. Şi ea, care avea atâtea bunuri depozitate la el! Căzu pe gânduri, bătu nervoasă din picioare, căinându-se: „Acum înţeleg de ce n-a mai venit pe la mine, cu toate că l-am chemat de atâtea ori!” Apoi, ascultând peroraţia doctorului, găsi că este un bărbat plăcut şi îşi zise: „Aş putea lua un bărbat ca el. Oare o fi însurat?”

— Mulţumesc pentru sfat, vorbi ea, vă sunt recunoscătoare! Dacă ştiţi pe cineva mai potrivit şi mi l-aţi putea recomanda, am să vă dau ascultare.

Jiang Zhushan nu pierdu ocazia.

— Ce pretenţii aveţi dumneavoastră? Spuneţi-mi ce fel de bărbat v-ar fi pe plac şi dacă aflu ceva, vă înştiinţez.

— Nu mă interesează să fie de neam, declară femeia. Mi-ar plăcea cineva aşa ca dumneavoastră.

Doctorului nu-i venea să-şi creadă urechilor. Se bucură peste măsură şi se repezi în genunchi, la picioarele ei, extaziat.

— Vă mulţumesc sincer, doamnă, că sunt de multă vreme singur şi n-am urmaşi. Dacă vă faceţi milă şi vă uniţi destinul cu al meu, voi fi foarte fericit. Doresc din tot sufletul să fiu sluga dumneavoastră.

Femeia râse și îi întinse mâna.

— Ridicați-vă, spuse. De câți ani sunteți singur? Ce vârstă are distinsa voastră persoană? Dacă doriți să ne căsătorim, va trebui să trimiteți o mijlocitoare, așa cum se obișnuiește.

Jiang Zhushan îngenunche din nou:

— Am douăzeci și nouă de ani și sunt născut pe douăzeci și șapte ale lunii întâi. Din nefericire, nevasta mi-a murit anul trecut. Sunt sărac, casa îmi este goală, însă de vreme ce dumneavoastră v-ați dat cuvântul, ca aurul de pur pe care mi l-ați dăruit, de ce ar mai fi nevoie să folosim un intermediar?

— Dacă nu aveți bani să plătiți pețitoarea, râse femeia, uite, o am eu pe doica mea pe lângă mine, pe Mama Feng, și vă puteți folosi prea bine de ea. Nu e cazul să-mi faceți vreun dar de nuntă. Voi alege eu o zi norocoasă, atunci vă mutați la mine și astfel vom deveni soț și soție.

Doctorul se plecă până la pământ.

— Doamnă, sunteți ca o mamă și un tată pentru acest umil învățăcel, trezindu-i din nou pofta de viață. Căsătoria noastră trebuie să fi fost hotărâtă de generații întregi și eu sunt fericit cât n-am fost și nu voi fi trei vieți la rând!

Băură unul în sănătatea celuilalt și astfel căsătoria lor fu pecetluită.

Jiang Zhushan rămase până la căderea serii, apoi se întoarse la el. Li Vaza se sfătui cu Mama Feng:

— De vreme ce Ximen Qing are necazuri, n-avem cum să știm dacă se întoarce în rău sau în bine toată situația. N-am pe nimeni pe lume și știi bine cât de bolnavă am fost. În momentul de față, sunt încredințată că lucrul cel mai nimerit pentru mine e să mă mărit cu acest doctor. Ce m-ar opri?

A doua zi o trimise pe Mama Feng cu o scrisoare la doctor, dându-i știre că ziua de optsprezece a lunii a șasea se anunță a fi favorabilă și că îl poftește să se mute la ea și să-i devină soț. Peste trei zile, îi dărui trei sute de *liang* de argint să-și deschidă un cabinet în două camere spațioase, decorate ca noi. Înainte vreme, doctorul mergea pe jos să-și consulte bolnavii; acum își cumpărase un măgar, pe care călărea, în treburile sale, încolo și încoace.

Capitolul XVIII

În drum spre Dongjing, Lai Bao și Lai Wang au călătorit fără oprire, mergând din zori, de când soarele le împurpura potecile, până când praful se înroșea iar în razele amurgului. Au intrat în capitală prin Poarta Vieții Veșnice și au tras la un han să-și odihnească oasele. A doua zi, au ieșit să culeagă noutăți. Au aflat astfel că Wang, ministrul de război, fusese interogat cu o zi înainte și împăratul ordonase executarea lui în toamnă. Despre comandantul șef Yang se zvonea că nu s-ar fi hotărât nimic, iar oamenii din subordine și rubedeniile încă nu fuseseră cu toții arestați. Cei doi luară cu ei bogățiile pe care le aduseseră și se grăbiră spre palatul Marelui Tutor Cai. Mai fuseseră acolo de două ori și cunoșteau drumul, dar în apropierea portalului Virtutea Dragonului stătură să adulmece care era situația. Îndată, zăriră un om în haine

închise, oficiale, ieșind, din clădire și alergând înspre răsărit. Lai Bao îl recunoscu: era unul dintre locotenenții din garda generalului. Ar fi vrut să-i taie calea și să-l întrebe ce se mai întâmplase, însă stăpânul îl sfătuise să nu arate cine e, astfel că îl lăsă pe om să treacă mai departe. În cele din urmă, se duseră la portar, îl salutară cu politețe, interesându-se:

— Înălțimea Sa este acasă?

— E reținut cu treburi la Palat, spuse omul. De ce vreți să știți?

— Rugați-l pe Excelența Sa, superintendentul Zhai, să vină puțin, avem o chestiune cu dânsul.

— Nici unchiul Zhai nu-i acasă, răspunse sec slujbașul.

Simțind că omul le ascundea adevărul, Lai Bao bănui că se aștepta la ceva. Se scotoci în buzunar, scoase un *liang* și i-l întinse.

— Pe cine anume căutați? zise binevoitor. Pe Înălțimea Sa sau pe Excelența Sa, Cancelarul? Zhai Jian este superintendentul și se ocupă de problemele Înălțimii Sale, Marele Tutor Cai Jing. Gao An este numai intendent și omul Excelenței Sale, Cancelarul Cai Yu. Fiecare are răspunderile sale. În clipa de față Înălțimea Sa este reținut la Palat și numai Excelența Sa Cancelarul este acasă. Ce treburi aveți? Gao An vă poate servi la fel de bine ca oricare altul.

— Suntem oamenii generalului Yang, se prefăcu Lai Bao că se destăinuie, și oricare dintre cei doi e bun pentru noi.

Atunci portarul nu mai lungi vorba. Îi lăsă acolo și intră în palat, întorcându-se numaidecât împreună cu Gao An. Lai Bao se înclină și îi întinse zece *liang* de argint, spunând:

— Nenorocitul de mine sunt rudă cu generalul Yang și am venit să aflu vești noi de la Marele Tutor. Am pierdut însă timp cu masa, am întârziat și nu l-am mai prins pe locotenentul din suita acestuia.

— Locotenentul generalului Yang abia a plecat, într-adevăr, recunoscu el, acceptând darul. Înălțimea Sa nu s-a întors de la Palat, dar dacă așteptați un moment, te voi conduce la Excelența Sa Vicecancelarul.

Intendentul Gao An îl luă pe Lai Bao cu el și trecură printr-o ușă laterală într-o altă clădire, dinspre miazănoapte, a cărei intrare dădea spre miazăzi. Pătrunseră într-o sală de recepții mare cât trei încăperi, marcate doar de pilonii lor. În mijloc trona un ecran lăcuit în verde, cu un tablou caligrafiat agățat în mijloc. Acesta din urmă avea marginile roșu-închis și conținea patru ideograme, trasate cu aur de însuși Fiul Cerului: „Salonul Muzical al Cancelarului”.

Cai Yu, fiul Marelui Tutor Cai Jing, se bucura și el de favorurile împăratului. Era Cancelar la Palatul Bunului Augur și la cel al Ministerului Riturilor și fusese promovat emisar la Palatul Unității Primordiale. Lai Bao rămase afară până când Gao An îl anunță. Atunci, după ce trecu pragul încăperii, se aruncă în genunchi. Cai Yu, îmbrăcat în haine obișnuite și cu o bonetă simplă pe cap, stătea la biroul de lucru.

— Cine ești? întrebă.

— Umila persoană din fața Excelenței Voastre îl slujește pe măritul Chen Hong, neamul generalului Yang. Am întârziat și n-am mai prins pe locotenentul din suita generalului, pentru a cunoaște ce se mai întâmplă.

Vorbind, scoase din mâneca hainei o carte de vizită și i-o întinse. Pe ea scria: „Cinci sute de măsuri de orez alb". Cai Yu îi ceru să se apropie.

— Înălțimea Sa, spuse el, s-a trezit amestecat în această afacere, prin simpla menționare a sa în raportul cenzorilor. De cazul acesta se ocupă însă înălțimea Sa Li, ministrul de dreapta, care în cursul zilei de ieri a fost informat de către dregătorii de la Cele Trei Tribunale. Cât despre generalul Yang, se pare că împăratul îl privește cu bunăvoință, însă oamenii din subordinea lui vor fi, fără doar și poate, tratați cu severitate. Ar fi bine să te duci la ministrul Li.

— Nevrednicul de mine nu cunoaște palatul acestuia, îndrăzni Lai Bao, ploconindu-se până la pământ. În numele generalului, vă rog, Excelență, îndurați-vă de mine!

— Mergi drept până la Podul Râului Ceresc și spre nord vei da de niște porți înalte. Acolo întrebi de Înălțimea Sa Li Bangyan, ministrul de dreapta, Mare Cancelar al Palatului Politicii Bunurilor și ministru al riturilor. Oricine te poate îndruma. Dar te va conduce cineva, încheie.

Solicită o hârtie oficială, aplică sigiliul personal și i-o întinse intendentului Gao An, să-l introducă la ministru. Acesta îl conduse pe Lai Bao. La ieșire, li se alătură și Lai Wang, care rămăsese la poartă, cu o parte din daruri, și o porniră toți trei. Ministrul Li Bangyan abia se întorsese acasă și avea încă pe el roba oficială de culoare roșu închis și centura sa lată de jad, cu care era încins. După ce își luă rămas bun de la un dregător înalt, însoțindu-l pe acela până afară, la lectică, ministrul reveni în palat. Portarul îl informă că era așteptat de intendentul Cancelarului Cai Yu. Gao An intră la ministru și îi arătă în scurt despre ce era vorba, apoi Lai Bao și Lai Wang fură chemați înăuntru. Aceștia îngenunchează, bătând mătănii. Gao An înmână ministrului hârtia cu sigiliul Cancelarului și o carte de vizită cu explicitarea darului adus de cei doi slujitori.

— Aveți recomandarea Cancelarului Cai Yu și sunteți din neamul generalului Yang. Cum aș îndrăzni să primesc daruri? Ieri, împăratul s-a arătat cu totul binevoitor față de Yang și el a fost scos din cauză. Însă cei din subordinea lui vor fi pedepsiți, așa cum au reclamat cenzorii.

Ceru lista numelor rostite cu numai o zi înainte de cenzori în fața Celor Trei Tribunale și-și aruncă ochii peste ea. Citi: „Din subordinea lui Wang Fu: Dong Sheng, arhivist, Wang Lian, valet și Huang Yu, căpitan; din subordinea generalului Yang Jian: Lu Hu, arhivist, Yang Sheng, locotenent, Han Zongren și Zhao Hongdao, intendenți, Liu Cheng, căpitan, șir dintre neamuri, Chen Hong, Ximen Qing și Hu Al Patrulea. Toți aceștia sunt ucenicii șacalilor, înzestrați cu puterea tigrului și viclenia vulpii. Pretindem ca în privința lor să se acționeze cu nepărtinitoare dreptate. Pentru a se curma fărădelegile lor și pentru a se instaura ordinea, unii vor fi deportați la frontieră, iar altora li se va

aplica pedeapsa capitală”.

Auzind conținutul documentului, Lai Bao se azvârli la pământ, implorând:

— Netrebnicul de mine aparține familiei Ximen, Excelența Voastră! se plânse el, ploconindu-se. Fiți mărinimos, vă implor, și lăsați viața stăpânului meu!

Gao An îngenunche lângă Lai Bao și se alătură rugăminților acestuia. Fiind vorba de un singur nume în schimbul a cinci sute de arginți, ministrul nu mai ezită. Ceru să se desfacă ustensilele pentru scris, puse mâna pe o pensulă și schimbă numele lui Ximen Qing în Jia Lian. Acceptă darul și se retrase, transmițând cartea sa de vizită Cancelarului Cai Yu și oferindu-le celor trei câte cinci *liang* de argint. În stradă, Lai Bao și Lai Wang se despărțiră de intendentul Gao, se întoarseră la han, împachetară, plătiră pentru găzduire și o luară înapoi spre Qinghe, cu toate că se lăsase înserarea. Ajunși acasă, îi înfățișară stăpânului cum decursese drumul lor în capitală. Ximen Qing prinse să tremure, de parcă ar fi fost cufundat într-un bazin cu apă rece ca gheața.

— Dacă n-aș fi trimis slugile la timp, nu știu ce s-ar fi întâmplat! i se destăinui el Doamnei Luna.

Într-adevăr, călătoria la Dongjing a celor doi oameni ai lui îi redase viața. Ca mai jos:

> Amurg. Dincolo de Poarta Apusului se întunecă.
> Un strigăt de pe insula Fusang[129] prin mine lunecă.

Astfel, o piatră grea i se luă de pe inimă. Peste puțin, Ximen Qing puse să se desferece poarta și să se continue lucrările de construcție, iar el încetul cu încetul își reluă peregrinările pe străzi. Într-o bună zi, trecând pe strada Leului, Dai An băgă de seamă că în fața casei lui Li Vaza se ridicase o frumoasă farmacie, cu pilonii bine lăcuiți și taraba vopsită în roșu-putred. După mulțimea de oameni aflată acolo, părea că afacerea e prosperă. El îi împărtăși stăpânului ce văzuse, fără să știe însă nimic de căsătoria Vazei cu Jiang Zhushan. Lui Ximen Qing nu-i venea să creadă că Li Vaza angajase un om și deschisese o prăvălie de medicamente. Pe la mijlocul lunii a șaptea, vântul toamnei prinsese să bată ușor, împrăștiind praful, iar bruma de jad se așternea rece peste pământ. Ximen Qing plecase de acasă călare. În drum, se întâlni cu Ying Bojue și Xie Xida. Descălecară și făcură schimb de saluturi.

— Ce s-a întâmplat de n-ai mai ieșit în lume, frate? întrebă Ying. Am vrut să te vizităm, dar am găsit poarta ferecată și n-am cutezat să strigăm. Nu știam cum e mai bine să facem. Cum ți-ai trecut vremea în spatele ușilor închise? Ți-ai adus acasă noua nevastă? Pe noi nu ne-ai invitat, așa cum fusese vorba!

— E greu să vă dau lămuriri, însă, între altele, cuscrul meu a avut necazuri și m-am zbătut pentru el. Din această pricină mi-am amânat și căsătoria.

— Noi n-am auzit nimic din ce zici. Dar fiindcă tot ne-am încrucișat pașii, hai cu noi la locuința lui Argint să te ajutăm să-ți treacă năduful.

Nu e nevoie să stăruim, pentru a înțelege că l-au luat destul de ușor cu ei.

Casa-naltă-i deschisă pentru cupă și cânt, de prostituată,
Vorbe mari amăgesc promițând simțămintelor, cu înfiorări.
Cum împrăștie bambusul frunze, cupa mâinii-i e nesecată.
Suflă *sheng*-ul*[130] prin perdeaua ca ploaia de toamnă-nflorite cântări.

Au băut împreună și prietenii i-au îngăduit să-i părăsească, abia seara târziu, când se amețise bine. În colțul străzii Răsăritului, o întâlni pe Mama Feng, alergând speriată din calea lui.

— Unde fugi? o întrebă.

— M-a mânat doamna la templu să ard niște hârtie pentru răposatul ei soț.

— E acasă, așadar. O să trec pe la ea, că am să-i spun ceva.

— Ce vorbă-i asta, Mărite Mandarin! Orezul s-a fiert de mult și ai lăsat pe altul să se înfrupte din el.

— N-o să-mi zici că s-a măritat cu altul! își ieși el din sărite,

— Doamna m-a mânat cu podoabele pentru păr, știți bine, și apoi de câte ori n-am mai venit, dar poarta era tot zăvorâtă. Atunci s-a căsătorit cu altul. Ce socotiți rău în asta?

— Cu cine?

Atunci doica povesti de boala femeii și de vizita doctorului, totul până la capăt.

— Grozăvie! Ce grozăvie! strigă Ximen, săltându-se în șa, furios. Dacă ar fi altul, n-aș zice nimic, dar tocmai pe broscoiul ăsta l-a găsit? Ce crede ea?

Dădu pinteni calului și o porni spre casă, în galop. Lăsă calul în fața porților mari și intră pe poarta cea mică. În mijlocul curții, Doamna Luna, Pavilion de Jad, Lotus de Aur și fiica lui săreau coarda. Când îl văzură mânios, doamnele se răspândiră care încotro, numai Lotus rămase, încheindu-se la încălțări, sprijinită de stâlpul casei.

— Ce-i cu tine aici, putoareo? N-ai altceva mai bun de făcut decât să țopăi peste coardă? O împinse și o pocni de câteva ori cu picioarele, apoi nu se duse, ca de obicei, să se schimbe în clădirea principală, la Doamna Luna, ci se încuie în biblioteca situată în aripa apuseană a casei, ceru să i se pregătească patul acolo și-și petrecu noaptea singur. O lovi pe slujnică, bătu un slujitor, supărat la culme.

Nevestele se strânseră la un loc, îngrozite, nebănuind ce se întâmplase. Doamna Luna îi găsi vină lui Lotus.

— N-ai văzut că s-a întors beat? o certă ea. Dacă îi dispăreai din cale, ne distram puțin și gata! Așa, legându-ți șireturile în fața lui, ne-a luat drept niște viermi sau trântori și a prins să ne suduie.

— Să ne ocărască pe noi, mai treacă-meargă, zise Pavilion de Jad. Dar a făcut-o târfă și pe sora cea mare! Stirpe rea!

— Ba dintre toate, pe mine m-a înjosit, atingându-mă. De ce oare? se mira Lotus.

— Vroiai cumva să mă atingă și pe mine? sări Doamna Luna. Te-a tratat

după cum meriți. Poate nu-ți cunoști locul?

Pricepând că nevasta principală s-a supărat, Lotus de Aur schimbă tonul.

— N-am zis una ca asta, soră mai mare. Dar i-a căşunat pe mine, pe nepusă masă.

— De ce i-ai stat în cale? I-ai dat un motiv să-şi verse necazul pe tine.

— Soră dragă, mai bine întreabă sluga unde a fost astăzi, sugeră Pavilion de Jad. De acasă a plecat bine, ce l-a putut răscoli într-atât?

Doamna Luna porunci să i se înfăţişeze numaidecât Dai An.

— Dacă nu-mi răspunzi drept, sămânţă de ticălos, am să pun să te bată. Veţi primi, şi tu, şi Ping An, câte zece lovituri.

— Să nu faceţi asta, stăpână, se văicări Dai An. Vă voi spune tot ce doriţi. Stăpânul s-a întâlnit pe stradă cu unchiul Ying şi au mers împreună la casa lui Argint. Acolo au băut şi, la întoarcere, a dat peste Mama Feng care i-a zis că doamna Hua nu l-a mai aşteptat şi s-a măritat cu doctorul Jiang. Din clipa aia, stăpânul e foc şi pară.

— Deci din pricina unei târfe nerușinate, care s-a dus cu altul, suferim noi, constată nevasta principală.

— Nu s-a dus cu el, stăpână! L-a adus pe doctor la ea şi i-a ridicat o prăvălie de doctorii chiar în faţa casei! Eu i-am vorbit o dată stăpânului, dar nu mi-a dat crezare!

— Vedeţi? Abia i-a murit bărbatul, nici n-a sfârşit-o bine cu doliul şi s-a zorit cu măritişul! zise Pavilion de Jad.

— În zilele noastre se mai gândeşte cineva dacă un lucru se cade au ba? grăi Doamna Luna. N-ar fi prima care se mărită în plin doliu! Târfe ca asta se culcă, nerușinatele, cu orice bărbat le iese înainte! Ce să le ceri unora ca ele?

Vorbele acestea ale Doamnei Luna le loviră puternic pe Pavilion de Jad şi pe Lotus de Aur, care se măritaseră înainte de a li se sfârşi doliul. Supărate în sinea lor, ele se retraseră în camerele lor fără un cuvânt.

Ca să te afli-n treabă spui ce-ţi ninge şi îţi plouă,
De nu poţi vorba să ţi-o-nghiţi, gura ţi-o faci în nouă!

A doua zi, Ximen îl trimise pe ginerele său să controleze, laolaltă cu Ben, lucrul meşterilor, pe Lai Zhao mutându-l la poartă. De atunci, Chen Jingji îşi petrecea ziua întreagă printre lucrători şi nechemat nu îndrăznea să vină în casă. Mâncarea i-o ducea o slugă acolo. Rămasă singură peste zi, Orhideea lua masa cu Doamna Luna şi numai seara mergea la ea să se culce. O dată, pe când Ximen Qing lipsea, fiind plecat cu treburi la căpitanul He, Doamna Luna, ştiindu-şi ginerele la lucru, nu l-a mai luat în calcul la aranjarea prânzului.

— Iar o să-mi spună că mă amestec în treburi care nu mă privesc, le împărtăşi ea Delicatei şi lui Pavilion de Jad. Dar nu pot să nu mă gândesc la el. E de al nostru, e încă fraged şi se scoală de cu zori şi se culcă noaptea târziu. Trebuie să fie frânt de oboseală! Şi nimeni nu-i adresează un cuvânt de

mângâiere, deși trudește pentru noi.

— Cine alta să se amestece, soră mai mare? o întărită Pavilion de Jad.

Atunci Doamna Luna porunci să se mai așeze o măsuță și Chen Jingji să fie chemat să mănânce cu ele. Acesta îl lăsă pe Ben să se ocupe de toate și veni și se ploconi înaintea nevestei principale. Jad Mic îi aduse ceai, apoi îi puse în față bucate și băutură.

— M-am gândit că trebuie să fii obosit, spuse Doamna Luna și te-am rugat să vii să-ți mai tragi puțin sufletul. Azi socrul tău nu e acasă, așa că poți să te bucuri de un păhărel, ca o răsplată a muncii tale.

— Vă mulțumesc foarte mult, doamnă. N-am făcut nimic să merit un asemenea tratament!

Doamna Luna bău cu el un pahar, apoi o trimise pe Jad Mic să o poftească pe Orhideea.

— Se spală pe mâini și sosește îndată, anunță sluga.

Peste puțin, din camera vecină se auzi sunetele pieselor de la jocul de mahjong.

— Cine joacă acolo? se interesează ginerele.

— Nevasta ta cu slujnica Fluier de Jad.

— Ce urât din partea ei, comentă el. Dumneavoastră o așteptați și ea continuă să joace.

Imediat, Orhideea intră, luând loc lângă el. Băură.

— Soțul tău știe să joace? o întrebă Doamna Luna pe Orhideea.

— Știe să facă și deosebirea dintre parfum și sudoare.

Femeia socoti că ginerele său era un tânăr perfect. Ea nu avusese de unde cunoaște că Jingji se pricepea să compună versuri, să cânte, să joace șah și alte multe jocuri. Întocmai cum se spune despre acela:

> De copil, isteț și ca argintul-viu,
> Mare,-i mână spartă și romantic,
> Straie-i plac și banii-i zvârle în pustiu
> Și-i la șah și jocuri păguboase harnic;
> Priceput la *pipa*, *zheng* și fluier,
> Bate mingea, face călărie și iubește,
> Dară lucrul de-a se asculta nu-l nimerește,
> Prea îl duce frumusețea vieții ce-o-ntâlnește.

— Dacă știe să joace de ce nu ni s-ar alătura, să încingem o partidă? propuse Doamna Luna.

— Mergeți dumneavoastră, se scuză el. Eu nu se cade să vin.

— Ești rudă apropiată, nu te teme!

În cameră, Pavilion de Jad întinsese pe pat un brocart roșu și era tocmai prinsă într-un joc, dar văzându-i intrând, se ridică să plece.

— Doar nu-i străin, o opri nevasta principală. Făceți-vă temenele și gata! E doamna a treia, o recomandă ea.

Chen Jingji se grăbi să se încline până la pământ. Pavilion de Jad îi întoarse plecăciunile. Femeile se așezară și începură să joace, iar el rămase de o parte, privind. Când Orhideea se retrase, el îi luă locul. Jucară îndelung până începură să se potrivească culorile. Atunci intră Pan Lotus de Aur, cu părul strâns într-o plasă din argint și cu o floare prinsă după ureche.

— Ha-ha-ha! râse ea puternic, am să vă zic eu cine e domnul! Este Chen, soțul domnișoarei Ximen!

Chen Jingji se sperie și întoarse capul, dar pe dată își simți inima clocotind și sufletul părăsindu-l.

Se revăd după cinci secole de despărțire
Și iubirea de treizeci de ani e-n năruire.

— Dânsa este doamna a cincea.

Ginerele se repezi să se ploconească și mai adânc, iar Lotus îi răspunse printr-o reverență, după care se apropie să urmărească jocul. Sprijinită cu o mână de pat, cu cealaltă făcându-și vânt cu evantaiul, îi dădea sfaturi nevestei principale cum să joace mai bine. În toiul petrecerii, Dai An intră, anunțând venirea stăpânului. Doamna Luna o trimise pe Jad Mic să-l scoată pe ginere pe o ușă dosnică.

Descălecând, Ximen Qing se duse mai întâi să vadă cum merge lucrul, apoi intră la Lotus de Aur. Aceasta îi alergă în întâmpinare și îl ajută să se dezbrace.

— Cum se face că ai picat atât de repede?

— Căpitanul a fost promovat șeful unei garnizoane și mai toți dregătorii din județ s-au grăbit să-l conducă. Am fost și eu cu ei și iată-mă!

— Vrei să bei ceva? îi spun slujnicii să aducă de băut.

Peste puțin, masa fu întinsă și se așezară. Discutară că într-o zi-două lucrul va fi încheiat, că au să primească vizitele prietenilor și că ar fi bine să dea știre la bucătărie să se prepare mai multe soiuri de bucate. Peste încă puțin căzu noaptea și Prunișor stinse lampa și plecă la ea.

Era pe douăzeci ale lunii a șaptea și noaptea se resimțea ceva zăpușeală. Neputând adormi dintr-odată, Lotus de Aur îl întrebă:

— Ce-ai avut acum câteva zile? Eram trei femei care săream coarda în curte, ai venit cu băutura în nas și te-ai năpustit la mine, batjocorindu-mă și punându-mă rău cu celelalte neveste.

— Cu cine te-ai certat?

— Când te-ai închis în bibliotecă, cea din camerele din față mi-a făcut scandal, zicând că ridic vocea la ea, că nu-mi cunosc locul în casa asta!

— Atunci m-am întâlnit cu fratele Ying, am fost la casa lui Argint și, la întoarcere, Mama Feng mi-a povestit ce s-a întâmplat între timp cu Li Vaza. Asta m-a scos din minți. Să fi luat pe oricine, dar nu pe broasca aia! Hua cel mare de ce nu îi bagă puțin în sperieți? Ce-i cu ea? L-a adus la ea în casă, i-a dat capital și l-a pus să deschidă prăvălie sub ochii mei. Se pare că au făcut-o

dinadins împotriva mea..

— Mai şi vorbeşti? i-o reteză ea. Ţi-am zis că cine pune primul orezul la foc, acela îl mănâncă. Nu m-ai ascultat pe mine şi te-ai luat după soţia principală. Ei, uite că dumneaei te-a învăţat în aşa fel, ca să pierzi partida! Ai apucat-o pe un drum greşit şi acum ţi-ai înghiţit limba?

Cuvintele femeii îl aprinseră ca un vulcan. Se înroşi şi strigă;

— Las' că o aranjez eu, putoarea! De mâine, nici că îmi mai pasă de ea.

Aşa este, iubiţi cititori: din vremuri străvechi, cleveteala n-a putut fi ocolită în relaţiile dintre împărat şi dregători, tată şi fiu, soţ şi soţie, sau dintre copii. Doamna Luna şi-a văzut de ale sale, dar Ximen Qing a plecat urechea la trăncănelile favoritei şi vina s-a întors împotriva armoniei dintre el şi nevasta principală. De atunci, n-au mai avut de-a face unul cu altul, iar de se întâlneau, nici nu-şi ziceau un cuvânt. Doamna Luna nu îi arăta atenţie, nu îl întreba unde se duce sau de unde vine, iar când lui îi trebuia ceva, o punea pe slugă să-l servească. Inimile lor se răciseră una faţă de cealaltă.

Prima caretă are mii de roţi,
A doua însă nu are niciuna;
E limpede că drum să faci nu poţi,
Cum vorba nu-i cinstită prin minciună.

De când Ximen Qing se îndepărtase de nevasta principală, Lotus de Aur înţelese că bărbatul îi dădea numai ei ascultare şi devenise neînchipuit de arogantă. Cu fiecare zi ce trecea se împăuna prin casă şi se aranja cu grijă, pentru a nu-l scăpa din mână pe bărbat. Atunci când îl văzuse pentru prima oară pe Chen Jingji, fusese atrasă de inteligenţa şi felul lunecos de a se purta al acestuia şi ar fi încercat a-i suci capul, însă îi era teamă de Ximen. Totuşi, de câte ori acesta din urmă pleca de acasă, trimitea slujnica să îl cheme pe la ea. Îi punea să bea ceai şi jucau şah. În ziua încheierii lucrărilor de construcţie, rudele şi prietenii s-au grăbit să-i prezinte Marelui Mandarin omagiile lor, aducându-i, totodată, daruri şi caligrafii roşii cu mesaje de felicitare. Ximen Qing a oferit lucrătorilor mâncare şi bani şi i-a primit pe toţi vizitatorii în încăperea centrală a casei, iar sărbătorirea a ţinut până după-amiază. Cum fusese în picioare destul de devreme, Ximen s-a retras în camera din spate şi s-a culcat.

Chen Jingji i-a făcut o vizită lui Lotus de Aur, cerându-i un ceai. Femeia şedea în pat, cântând la *pipa*.

— În faţă a fost serbare mare, zise femeia, s-a băut şi s-a mâncat pe săturate. Cum se face că tu eşti însetat şi ai venit la mine pentru un ceai?

— Fiul tău n-o să te mintă. M-am sculat cu noaptea în cap, au tras toţi de mine până mai adineauri şi n-am avut vreme de mine.

— Unde-ţi e socrul?

— Tata s-a dus în camerele din spate şi s-a culcat.

— Dacă ai stomacul gol, o să-ţi aducă Prunişor nişte plăcinte.

El se așeză. Slujnica sosi cu patru farfurioare cu gustări și el se apucă să mănânce.

— Ce melodie cântați, doamnă a cincea? De ce nu cântați și pentru mine?

Femeia râse.

— Preabunule ginere Chen, sclava asta nu e umbra ta, cum ar putea să-ți cânte? Aștept să pice socrul tău, să-l întreb și pe el, ce părere are.

Zâmbitor, Chen se lăsă în genunchi.

— Fie-vă milă de acest biet fiu, doamnă! imploră el. N-am să mai îndrăznesc!

De atunci, ginerele și nevasta a cincea s-au întâlnit în doi din ce în ce mai des.

Capitolul XIX

O jumătate de an durase construcția casei, a grădinii și a pavilionului de vară. Totul era lăcuit proaspăt și arăta într-adevăr sclipitor de nou. Festivitățile inaugurării au ținut zile în șir. La începutul lunii a opta, Ximen Qing a fost invitat la ziua de naștere a procurorului Xia și a plecat de acasă în cursul dimineții. Doamna Luna puse la cale o masă pentru doamnele casei și merseră cu toatele în grădină să se plimbe. Găsiră acolo flori și copaci și pavilioane, ce încântau privirea cu felurite și fără de număr priveliști. Era ceva nemaipomenit! Fiindcă iată:

Înalt de cinci picioare un portic
Din douăzeci de scânduri rotunjit;
Deasupra porții catul cel gătit
Spre zări din patru părți descoperit,
În mijloc, munte prefăcut și lacul,
Bambuși de jad și pini înnegurați;
Clădiri de vară, mari, s-ațâțe placul
Ca și căsuțe cu pereți curați.
Delicii și-ncântări prin anotimpuri
Cu patru peisaje pentru schimburi.
În primăveri,
Palatul de Sosire-al Rândunicii,
Se bat, în flori, piersici și pruni, voinicii;
În veri,
Palatul cu Pâraie Curgătoare
Și lotușii culorilor în floare;
În toamne,
Palatul Gingașilor Colibri în Verde,
Galbenu-n sălcii, aur de ierburi ce te pierde;
În toamne,
Palatul de-Ascunziș al Primăverii
Și petalați în jadul alb mici merii.
Cărări înguste-n ploaia de petale,

Crengi de parfum în pragul uşii tale;
Sprâncene-ram de sălcii saltă-n vânt,
Begonii plâng cu faţa la pământ.
Lângă Palatul Primei Rândunici
A lampioane se-aprind flori mici,
Palatul Locuit de Primăvară.
În spate-i cu migdale să plesnească.
Spre munte e filimica-n flori iară,
La balustradă bambuşi stau s-o crească,
Sub streşini zboară rândunici de purpur,
În umbre ca de jad se-ngână grauri,
Ferestre sunt tăiate parcă de plinul lunii,
Pavilioane şi cascade sunt din raiuri.
În preajma-arbuştilor de ceai, umbrare,
Al nemuririi piersic înfloreşte
În faţa sălciei ce are doar trei ani.
Fac pinii zid, bambuşii pun cărare,
Întortocheate ape, fix ochiul unui lac,
La trepte-s palmierii glorioşi.
Cu capu-ntors de soare, floarea ce n-are leac,
Foiesc prin stufăriş peştii lucioşi,
Dansează printre flori fluturi pufoşi.
Şi iată,
Bujorul alb iveşte imaculatul chip ce-l are Buddha
În crengi de Lizhi ţepoase capete de rege peste Iad asudă.

Doamna Luna le-a condus pe femei în grădină. Înaintau pe aleile înmiresmate ţinându-se de mână sau se aşezau în cerc pe iarba moale. Unele se rezemau de câte un copac şi admirau peisajul, apoi azvârleau boabe roşii peştilor aurii; altele, stând lângă balustradă, sorbeau florile din ochi, ori, în mâini cu plasele de prins fluturi, se repezeau râzând, speriind bietele insecte multicolore. Doamna Luna se retrăsese în pavilionul cel mai înalt, numit Pavilionul Norilor Adormiţi şi juca şah cu Delicata. Celelalte femei se strânseseră în Pavilionul Florilor, minunându-se de câte vedeau în jur, desfătându-se cu frumuseţea bujorilor, begoniilor şi a multor altor flori. În faţă era Umbrarul din lemn parfumat, dincolo de el bambuşii rezistenţi la frig asemenea omului şi pinii ţepeni, mândri, nepăsători la frumuseţea zăpezii. Grădina era astfel concepută, încât florile nu se sfârşeau în niciun sezon şi la toate cele opt sărbători ale anului, ea oferea priveliştea plină de prospeţime a primăverii. O simplă ochire aruncată în treacăt era neîndestulătoare, împrejurimile pretinzând o cuprindere îndelungată şi treptată. Într-un timp, slujnicele aduseră de băut. Doamna Luna luă locul de onoare, cu Delicata în faţă, celelalte rânduindu-se după cuviinţă, Orhideea fiind ultima.

— Am uitat să-l poftesc şi pe ginerele nostru, spuse la un moment dat

Doamna Luna, trimițând-o pe Jad Mic să-l cheme.

Acesta nu se lăsă așteptat și apăru, cu o bonetă ca azurul cerului, cu o robă lungă de culoarea purpurei și încălțări negre cu talpa albă. Se înclină și se așeză lângă soția sa. După ce sorbiră primul pahar, nevasta principală se prinse într-o partidă de șah cu Delicata și Orhideea. Lebăda și Pavilion de Jad urcară la catul de sus, să aibă o panoramă cât mai bogată a grădinii, iar Lotus de Aur se tot rotea, alergând după fluturi în spațiul dintre munte și lac. Chen Jingji se furișă spre ea.

— Nu știți să prindeți fluturi, doamnă a cincea. Dați-mi voie să vă prind eu unul, vorbi el deodată, înaintând spre ea, numai zâmbet.

Femeia îl împinse la o parte. De departe, se auzi glasul lui Pavilion de Jad.

— Vino aici, surioară a cincea, vreau să-ți zic ceva!

Lotus de Aur îl lăsă pe bărbat și fugi. Rămânând singur, tânărul Chen se întoarse tăcut și fără chef în cameră și compuse o poezie, punând în ea melancolia stârnită de scena de mai înainte.

Întors de la procurorul Xia, Ximen dădu prin cartierul curtezanelor. Pe două dintre fetele care îmbiau trecătorii le cunoștea și nu o dată le dăruise bani: Lu Hua, numită și Șarpele din Iarbă și Zhang Sheng sau Șobolanul care Trece Strada. Ximen opri calul și le strigă. Ele se apropiară și îi făcură plecăciuni.

— De unde veniți, Mărite Mandarin?

— De la un banchet. Dar aș avea o mică treabă pentru voi, vreți să mă ajutați?

— Îndatorate cum vă suntem, nici nu mai e nevoie să ne întrebați. La nevoie sărim și în foc pentru dumneavoastră!

— Foarte bine. Vă aștept mâine la mine, să discutăm.

— Ce rost are să așteptăm până mâine? Vorbiți deschis, Mărite Mandarin!

Bărbatul se plecă spre ele și le șopti despre căsătoria doctorului Jiang Zhushan cu Li Vaza.

— Vreau să mă răzbunați, încheie el, și băgând mâna în buzunar, le întinse vreo patru-cinci *liang*. Aceștia sunt pentru a bea un păhărel. După ce treaba e făcută, voi ști să vă răsplătesc.

— Cum să primim bani, nefericitule, când dumneavoastră ne-ați ajutat de atâtea ori? Credeam că ne trimiteți în Oceanul Răsăritean să smulgem barba Dragonului Verde, ori pe Munții Hua, din apus, să vă aducem dinții Tigrului Fioros. Pentru o asemenea treabă de nimic nu putem lua bani!

— Dacă nu-i acceptați, nu mai am nevoie de serviciile voastre și caut pe altcineva. Întinse banii lui Dai An, gata de plecare.

— Nu știi că e iute din fire, Lu Hua dragă? zise Zhang, oprind calul. Puse mâna pe bani, se aruncă la pământ și mulțumi. Stați liniștit acasă, Mărite Mandarin, și vă făgăduim că în câteva zile zâmbetul o să vă înflorească obrajii! Însă nu uitați, rogu-vă, vorbiți-i procurorului Xia despre noi!

— Nimic mai simplu! promise Ximen.

Când ajunse acasă, soarele scăpătase și intră în grădină. Lotus era acolo.

— Ce faci aici, singură, în vreme ce eu sunt plecat?

— Azi am fost toate aici, cu sora cea mare. N-am ştiut că te înapoiezi atât de iute! răspunse ea, râzând.

— Xia a angajat patru cântăreţe, deşi n-a avut decât cinci invitaţi. Am plecat însă devreme. Stă prea departe.

Lotus i se agăţă de braţ.

— Dacă vrei să bei ceva, mă îngrijesc eu! şi îi ceru lui Prunişor de Primăvară să strângă, împreună cu celelalte, bucatele de pe masă şi să lase doar din ultimul fel, fructe şi băutură. Bărbatul se aşeză pe un scaun, privindu-şi favorita şi inima îi fu brusc năpădită de un val de bucurie. Femeia era îmbrăcată într-o bluză din mătase de culoarea santalului, terminată cu franjuri bogaţi, multicolori. În jos avea o fustă brodată în culori deschise şi de sub ea se iveau pantofii roşii cu călcâiele înălţate. Capul îi era împodobit cu o plasă fină de mătase argintie, cu un piepten tăiat în jad, având un mâner de aur, şi cu flori care îţi luau ochii. Buzele îi erau roşii, proaspete şi parfumate, iar chipul mai alb şi mai plăcut decât niciodată. Prunişor aduse băutura caldă, iar femeia apucă în degetele sale fragile o sămânţă de lotus şi i-o vârî în gură.

— Ce faci? E prea amară! protestă el.

— Greşeşti, fiul meu, dacă nu vrei să primeşti ce îţi ofer cu mâna mea, şi îi băgă în gură un sâmbure de nucă.

Folosindu-se de acest moment de desfătare, Ximen Qing i se adresă:

— În curând o să-ţi ofer un prilej de a petrece de minune. E vorba de vraciul ăla, Jiang, care a deschis prăvălia de leacuri. Ei, în curând, cineva o să-i caşte sub ochi o prăvălie de zarzavat!

Lotus dori lămuriri şi el îi povesti ce pusese la cale cu cele două curtezane.

— Îţi dai seama ce ai făcut, om fără inimă ce eşti! Ăsta nu e doctorul care vede şi de unii ca noi? Eu îl ştiu cinstit şi la locul lui. Întotdeauna ţinea privirile în pământ şi tu îţi baţi joc de el!

— Eh, abil, ce să zic! Se uita în jos, la picioarele voastre!

— Oh, gură spurcată! El e om cu carte şi nu cred în ruptul capului că îi era gândul la picioarele nevestelor altora!

S-au dondănit o vreme, apoi au mers să se culce.

Trecuseră două luni de când Li Vaza se măritase cu doctorul Jiang Zhushan, luându-l în casa ei. La început, se înţeleseseră bine, apoi liniştea lor se dusese de râpă. Nemulţumită, Li Vaza îl izgonea de lângă ea în miez de noapte şi el pleca şi dormea în prăvălie. Adesea, când femeia nu îl primea, el se întorcea îndârjit la negustoria sa şi făcea calcule după calcule, ca să se încredinţeze că treburile îi merg bine. Într-o zi, pe când stătea, nervos, în spatele tejghelei, şi-au făcut apariţia doi bărbaţi. Aceştia s-au aşezat pe câte un taburel şi l-au întrebat, privindu-l chiorâş:

— Galben de câine ai?

— Vă arde de glume, domnilor, răspunse el. Am galben de bou, nu de câine!

— Atunci poate ai praf de gheaţă, am mare nevoie!

— Eu vând doctorii și nu am decât bucăți de gheață. Le-am primit tocmai din Persia, pe mare. Praf de gheață nu există!

— Iartă-l, interveni celălalt. Abia și-a deschis prăvălia și n-are leacuri de soi! Eu am însă ceva mai serios de discutat cu el. Uite ce e, frate Jiang! De la o vreme o duci ca în cerul al nouălea, iar pe noi ne-ai uitat! Acum trei ani, când ți-a murit nevasta, i-ai cerut cu împrumut prietenului Lu treizeci de *liang* de argint. Dobânda trebuie să se fi ridicat și ea la o sumă bunicică! Ei, bine, am venit după bani. Noi nu ne-am grăbit. Te-am lăsat să te însori, să-ți deschizi prăvălie și să intri în rândul oamenilor, dar tu nici măcar nu ți-ai amintit de datorie. Trag nădejde ca măcar acum să recunoști. Dacă nu, o să-i înapoiezi cu vârf și îndesat!

Doctorul se holbă la el, fără să priceapă nimic.

— N-am împrumutat în viața mea bani de la el!

— Dacă n-ai fi împrumutat, am fi aici? Știi doar vorba că muștele nu se lasă decât pe ouăle sparte! Încetează, odată!

— Nici nu vă cunosc. Cum să mă fi împrumutat la voi?

— De-ăștia-mi ești, frate Jiang! Să-ți mai amintesc o zicală: nu s-a văzut vreodată mandarin sărac, dar nici vreun rău platnic bogat! Adu-ți aminte cum umblai pe străzi, sunând din clopot, și vânzând leacuri. Pe urmă l-ai întâlnit pe fratele Lu, care s-a milostivit de tine și astăzi iată-te ajuns! i

— Pe mine mă cheamă Lu Hua, spuse celălalt.. În anul acela mi-ai cerut treizeci de *liang* cu împrumut, să-ți îngropi nevasta. Cu dobândă cu tot s-au ridicat la patruzeci și opt și nu mai pot să ți-i las.

— Nicidecum! Dacă ar fi adevărat, ai avea un act de garanție.

— Eu, Zhang Sheng, îi sunt garant! vorbi iarăși primul bărbat, scoțând din buzunar o hârtie și arătându-i-o!

Doctorul se îngălbeni la față și izbucni:

— Pungașilor, câini afurisiți! Cărați-vă de aici!

Lu Hua își ieși din sărite, se repezi la el și dintr-un pumn îl izbi de ușă, zdrobindu-i nasul. Apoi se apucă să azvârle cu doctoriile din raft.

— Lăsați-mi marfa, hoți de drumul mare! urlă Jiang Zhushan, strigându-l pe vânzător să-i sară în ajutor.

Dar Lu Hua îl lovi pe acela cu piciorul, astfel că omul nu mai cuteză să facă nicio mișcare.

Zhang Sheng îl răsturnă pe doctor peste tejghea și îl opri pe prietenul său:

— Lasă-l, frate Lu. Ne ține de atâta timp cu datoria, dar tot noi suntem galanți și îi mai dăm două zile! Ce părere ai, frate Jiang? întrebă, întorcându-se spre doctor.

— Când am luat eu bani de la el? Și chiar dacă aș fi făcut-o, de ce nu-mi vorbește frumos și se repede ca o fiară?

— Frate Jiang, zise atunci Zhang Sheng, vorbești de parcă ai fi mâncat praf și îi mai simți încă gustul în gură! Dacă te-ai fi purtat onorabil, l-aș fi convins pe prietenul meu să-ți scadă ceva din dobândă și chiar să-ți îngăduie să-i întorci banii în trei rate. Eu așa știu, că vorba trebuie să fie vorbă! Atunci de

ce n-ai recunoscut datoria și te-ai rățoit la noi, împroșcându-ne cu ocări?

— Eram supărat, dar las' că vom merge noi la judecată! Eu nu am ce recunoaște!

— Eu zic că ai băut pe burta goală!

Lu Hua își avântă pumnul și-l lăsă greu asupra doctorului pe care îl trânti astfel la pământ, pe când părul i se desfăcu în neorânduială și boneta căzută i se mânji de praf.

— Vai, mie! țipă doctorul. Vino-mi în ajutor, cerule albastru, soare curat!

Pe dată se ivi ca din pământ șeful *bao* și îi legă pe toți trei.

Auzind așa mare zgomot, Li Vaza coborî și își băgă capul pe ușă în prăvălie. Chiar atunci, bărbatul ei era luat pe sus. Scoasă din minți, ea o chemă pe Mama Feng și-i ceru să dea jos firma. Multe doctorii, aruncate în stradă, fuseseră furate. Li Vaza încuie ușa, trase obloanele și se închise în dormitor. În vremea aceasta, Ximen Qing primise deja înștiințare de cele petrecute și a doua zi el îi trimise procurorului Xia cartea sa de vizită, împreună cu vreo câteva cuvinte bine ticluite. Când omul legii se instală în sala de judecată, el citi plângerea și i se adresă doctorului.

— Jiang Zhushan, rosti el, de ce nu-i înapoiezi banii numitului Lu Hua? Mai mult decât atât, ai snopit și omul în bătaie. Urât fel de a proceda.

— Umila voastră slugă nici nu-l cunoaște, Excelență, se dezvinovăți doctorul. N-am împrumutat niciun ban de la el și i-am explicat cu binele. Însă el a sărit la bătaie și mi-a devastat prăvălia.

— Ce ai de spus? se-ntoarse procurorul spre Lu.

— Nemernicul de mine, i-am dat bani să-și îngroape nevasta. Dar au trecut aproape trei ani și nu am mai văzut nimic de la el. Am aici acte doveditoare, iar Zhang Shang poate să vă asigure. Vă implor să cercetați cu grijă, înălțimea Voastră!

Lu scoase documentul și i-l întinse dregătorului. Acesta citi: „Subsemnatul Jiang Zhushan, doctor în acest județ, fiind lipsit de bani la moartea soției sale, avându-l ca garant pe Zhang Sheng, a primit cu împrumut argint curat de la Lu Hua, în total treizeci de *liang*, cu o dobândă de trei *fen* pe lună. Luând banii să-i folosească de cum va vrea, el cade la învoială să îi întoarcă anul următor, cu dobânda cuvenită și fără daune. Această hârtie stă mărturie a împrumutului".

— Iată actul și iată martorul, strigă Xia, nervos. Pentru ce îți bați joc? Omul acesta este un ticălos, de vreme ce refuză să plătească datoria!

Ordonă portăreilor să-l ciomăgească bine pe împricinat. Imediat, doi sau trei l-au trântit pe Jiang la pământ și i-au aplicat treizeci de lovituri, până ce a plesnit pielea pe el și sângele s-a pornit a-i curge șiroaie. Apoi procurorul a împuternicit doi portărei să-l care acasă și să-i smulgă treizeci de *liang* pe care să-i înmâneze lui Lu. Dacă se încăpățâna a se împotrivi, urma să fie azvârlit în temniță. Doctorul s-a târât anevoie la locuința sa, plângând și umilindu-se în fața Vazei să-l ajute cu banii ce i se imputau.

— Bastard nerușinat! l-a scuipat ea. Mi-ai pus tu în mână vreun ban de ai

pretenții la mine? Acum m-am convins, fiu de cățea, că nu ești în stare de nimic! Oarbă am fost când m-am înhăitat cu tine!

Martori la ceartă, portăreii au intervenit.

— Jiang Zhushan, dacă n-ai bani, te luăm înapoi la *Yamen*. Noi n-avem timp de pierdut!

Însă doctorul îi rugă să mai aștepte, apelând la generozitatea lor și se aruncă din nou la picioarele nevestei, hohotind ca un apucat.

— Aibi milă de mine! se jeli el. Fă pomană celor patru munți și cinci altare ale lui Buddha! Dacă nu te milostivești, mă vor duce cu ei și păcătosul acesta de trup n-are să mai poată îndura alte cazne. Am să mă prăpădesc în temniță.

Femeia se îmbună și îi dădu banii, portăreii îi trecură în mâinile lui Lu Hua și rupseră actul, cazul fiind astfel încheiat.

Cei doi au mers cu banii direct la Ximen Qing. El îi primi sub un umbrar, în grădină, îi tră cum se cuvine și ascultă de-a fir-a-păr întreaga poveste. Se declară mulțumit de isprava lor și le oferi lor banii prin viclenie dobândiți.

— M-ați răzbunat, îi lăudă el.

Dar Li Vaza nici nu mai vru să aibă de a face cu doctorul.

— Ți-am dat banii pentru că m-ai făcut bine odată! îl luă ea în primire. Acum să-ți pierzi umbra de aici! Ești o adevărată pacoste și casa întreagă nu mi-ar ajunge să-ți acopăr datoriile!

Înțelegând că treaba este serioasă, Jiang Zhushan își căută, amărât, adăpost în altă parte. Îi lăsă femeii tot ce achiziționase din banii ei și își cără în noua locuință numai doctoriile și vechile sale lăzi de lemn. La plecare, femeia îi porunci doicii să arunce un burduf cu apă după el, să curețe și urma relelor.

— Sunt bucuroasă că nu mai am beleaua asta sub ochi! zise ea.

De cum scăpă de doctor, gândurile femeii se întoarseră la Ximen Qing, cu atât mai mult cu cât aflase că acesta trecuse cu bine de năpastă. Îi părea rău de ce făcuse și îi pierise cheful de orice. Începuse iarăși să nu se atingă de mâncare și de ceai și nu se mai îngrijea de ea, rămânând ceasuri întregi în ușă, uitându-se până i se făcea alb înaintea ochilor, dar nici gând să-l vadă pe cel dorit apărând. Într-o zi, având drum pe acolo, Dai An constată că prăvălia era cu ușile închise și la Vaza peste tot domnea liniștea. El își înștiință stăpânul, care spuse:

— Cred că broscoiul ăla se simte atât de dărâmat, încât zace la pat și o jumătate de lună n-o să fie în stare să iasă să-și facă meseria.

Apoi uită cu totul această chestiune.

Pe cinsprezece ale lunii a opta, de ziua Doamnei Luna, casa era înțesată de musafiri, însă cum bărbatul nu vorbea cu sărbătorita, o porni spre Laur.

— Du calul și să vii pe seară să mă iei, porunci Ximen și trimise după Ying și Xie, să facă împreună câteva partide de joc cu mingea. Scorțișoara era în oraș și Laur rămase pe lângă musafiri, turnându-le de băut. Apoi ieșiră în curte și încinseră jocul. Spre apus, când Dai An se înființă cu calul, Ximen se afla în spate, spălându-și mâinile.

— E ceva pe acasă? întrebă.

— Nu, răspunse sluga. Musafirii au plecat, iar doamna și tânăra stăpână, fiica dumneavoastră, s-au retras în grădină. Mai înainte, doamna Hua de pe strada Leului a mânat-o pe Mama Feng cu niște cadouri: patru platouri cu fructe, două cu plăcinte de viață lungă; o mătase și o pereche de încălțări. Doamna i-a dăruit doicii un *liang* și i-a zis că stăpânul nu e acasă, dar n-a poftit-o la dumneaei pe doamna Hua.

— Ție cine ți-a dat să bei? se interesă Ximen, văzându-i obrajii roșii.

— Doica mi-a spus că mă cheamă doamna Hua să-mi vorbească. Mi-a pus să beau și eu n-am vrut, dar ea m-a silit să dau pe gât două cupe, de-aia m-am aprins la față. Pe doamna o doare tare de ce-a făcut. A vărsat lacrimi în fața mea. Eu v-am zis, dar nu m-ați crezut! Chiar atunci, din ziua judecății, l-a alungat pe doctor. Îi pare foarte rău și vrea să o luați dumneavoastră. Să știți că a slăbit grozav! M-a rugat să vă transmit tot și vă roagă să mergeți până la dânsa sau măcar să-i duc eu vorbă de la dumneavoastră.

— Femeie ticăloasă, zurlie și hoață! îngână Ximen Qing. A luat pe altul și acum, că e singură, trage din nou la mine! Ei, dar să nu mai zic vorbe mari. Dacă-i așa, spune-i să nu se mai ocupe de cadouri, să aleagă o zi favorabilă și am să trimit după ea.

— Am înțeles, stăpâne. Îi las pe Piang An și pe Hua Dong cu dumneavoastră și mă reped să-i fac această bucurie.

— Prea bine!

Dai An merse întins la Li Vaza. Auzind cum stau lucrurile, femeia se lumină la față.

— Vai, ce treabă ai făcut! Află că n-o să te uit nicicând, zise și se duse chiar ea în bucătărie, pregătindu-i o masă îndestulată. În timp ce el mânca, îi spuse: Eu nu-l am decât pe Tian Fu. Zilele astea mai treci pe-aici să-l ajuți la mutatul lucrurilor.

A doua zi, tocmi cinci-șase hamali, care se spetiră cărând o săptămână întreagă. Fără să își anunțe soția principală, Ximen Qing porunci ca lucrurile Vazei să fie rânduite în noua clădire. Pe douăzeci ale lunii, trimise o litieră dintre cele mari, cu un sul de mătase și patru lampioane-dragon roșii[131], Dai An, An Ping, Hua Tong și Lai Xing alcătuiau escorta. Litiera se opri la ușa Vazei numaidecât după prânz. Femeia îi ceru Mamei Feng să le conducă pe slujnicele ei în noua casă, iar când bătrâna reveni, urcă însăși Li Vaza în litieră, lăsându-și fosta locuință în paza doicii și a slugii Tian Fu.

În ziua aceea, îmbrăcat în haine lejere de casă, Ximen Qing își aștepta mireasa între pereții proaspăt lăcuiți în culori vii ai apartamentului ce i-l pregătise. Când litiera sosi la poarta dinspre stradă, nu se ivi nimeni să întâmpine proaspăta nevastă. Pavilion de Jad merse la Doamna Luna și o povățui.

— Soră mai mare, sunteți stăpâna casei și s-ar cuveni, după cum e obiceiul pământului, să-i ieșiți înainte s-o binecuvântați. Dacă nu o veți face, stăpânul are să se mânie! El se află acum în casa cea nouă și litiera stă în poartă de nu mai știu când. Cum să intre mireasa, dacă nu o primește nimeni?

Furioasă, nevasta principală se gândi să se ducă, temându-se de mânia bărbatului. Mai stătu o vreme în cumpănă şi apoi o porni spre poartă cu paşi lenţi. Odată ce fu primită, noua nevastă, cu un vas de preţ în mână, o apucă pe aleea ce ducea la casa cea nouă. Broderia Primăverii şi Întâmpinarea Primăverii erau acolo. Pregătiseră camera nupţială, unde o însoţiră pe mireasă, aşa cum o cerea ceremonia. Apoi, îl aşteptară pe Ximen Qing împreună cu stăpâna lor, însă acesta, cu gândul la cele petrecute mai înainte, nu îşi onoră mireasa. A doua zi, Vaza fu condusă în faţa nevestei principale, primind între soţii rangul al şaselea.

Ospăţul de nuntă ţinu trei zile încheiate. Ximen Qing îşi invită cu această ocazie rudele şi prietenii, chefuiră în încăperea principală, dar tot nu trecu pragul Vazei. Prima noapte şi-o petrecu la Lotus de Aur.

— E noua nevastă şi o laşi singură în noaptea nunţii! îl dojeni Lotus.

— Nu ştii ce afurisenie zace în ea! O las să se perpelească vreo câteva zile şi abia pe urmă mă duc.

A treia zi, după ce toţi oaspeţii plecară, Ximen merse la Pavilion de Jad. Văzând că nici în noaptea aceea nu-i apare mirele, femeia îşi ţinu lacrimile până ce slujnicele se culcară şi, în urmă, plânse amarnic, să-şi dea sufletul din ea, nu alta. Apoi se urcă în pat şi se spânzură de grindă cu bandajele de la picioare. Şi iată:

Neaflându-şi pe potrivă perechea
Cum raţele cele mandarinare
Sufletul vinovat se întoarce, vai,
Înfrântul, la cele nouă izvoare.

Peste noapte, slugile se treziră şi văzând că în camera stăpânei lumina lămpii scăzuse aproape să se stingă, intrară să o dea mai mare şi o găsiră pe Vaza spânzurată. Speriate, alergară alături, la Prunişor de Primăvară. Lotus de Aur se sculă şi fugi într-acolo. Noua nevastă atârna deasupra patului, în rochia sa roşie de mireasă. Se repezi şi tăie legăturile, întinzând-o pe pat. Într-un târziu, din gură i se prelinse salivă, semn că începea să-şi revină. Atunci Lotus o puse pe Prunişor să-l înştiinţeze pe stăpân. Acesta bea cu Pavilion de Jad. Încă nu se culcaseră. În seara aceea, de cum îl văzuse pe Ximen în pragul ei, Pavilion de Jad îl certase:

— Dacă ai adus-o în casa ta, de ce nu mergi la ea, aşa cum se cuvine? Cine ştie ce o fi în inima ei! Noi, femeile, suntem foarte atente la astfel de lucruri! Măcar du-te acum.

— Las să treacă trei zile şi pe urmă. Nu o cunoşti. E femeia care nu se mulţumeşte cu orezul din bolul ei, ci dă fuga şi la blid! După ce i-a murit bărbatul, am stabilit s-o iau, însă ea, fără să-mi zică nimic, s-a luat cu doctorul Jiang. Eu cum m-am simţit atunci? Apoi a trimis tot ea după mine.

— Nu te necăji, doar şi ea a fost amăgită.

Pe când vorbeau astfel, se auziră bătăi în uşă. Pavilion de Jad o întrebă pe

Busuioc cine este. Aceasta răspunse că venise Prunișor să-l cheme pe stăpânul, fiindcă s-a spânzurat a șasea nevastă.

— Ți-am cerut să mergi la ea, se apucă femeia să țipe, și nu m-ai ascultat! Acum, vezi?

Aprinseră lampioane și alergară la casa cea nouă. Auzind nenorocirea, Doamna Luna și Delicata se grăbiră și ele într-acolo. Lotus de Aur o sprijinea pe Li Vaza.

— I-ai făcut supă de ghimbir? întrebară.

— I-am dat puțin de cum am scăpat-o.

Noua nevastă scoase un icnet din gât și se porni pe plâns. Femeile răsuflară ușurate, de parcă li se luase o piatră de pe inimă. O așezară ușor pe pat să doarmă și plecară. A doua zi, pe la prânz, Li Vaza sorbi câteva guri de supă.

— Nu-i mai căutați atât în coarne putorii, îi spuse Ximen Qing Delicatei. S-a prefăcut, ca să ne bage pe toți în sperieți. Diseară merg la ea, să văd dacă e în stare să se atârne încă o dată de grindă. Dacă nu, am s-o bat cu biciușca! Drept cine mă ia, stricata asta?

Auzindu-l vorbind astfel, femeile se temură atât de tare pentru noua soție, încât le trecură sudorile. Seara, bărbatul sosi la ușa Vazei, cu biciușca în mână. Intră în casă, poruncindu-i lui Prunișor să încuie și să nu lase pe nimeni înăuntru. Pavilion de Jad și Lotus de Aur așteptau în colțul clădirii, trăgând cu urechea.

Vaza zăcea pe pat și, dând cu ochii de el, se întoarse cu spatele, izbucnind în plâns. Priveliștea aceasta îl înduioșă puțin pe bărbat. Izgoni cele două slugi, trase un scaun lângă pat și se așeză.

— Târfo! începu el, întinzând spre ea degetul mâinii, acuzator. Nu-i de ajuns că mi-ai făcut un necaz, acum mi-ai venit să te spânzuri și în casa mea? Trebuia să rămâi cu broscoiul ăla! Cine te-a poftit? Mie nu-mi pasă de una ca tine. Ții să ne înspăimânți cu înșelătoriile tale? Uite, eu n-am văzut pe nimeni spânzurându-se și vreau să te văd pe tine acum. Hai!

Scoase o frânghie și o aruncă lângă ea, cerându-i să se spânzure. Vaza își aminti dintr-odată de vorbele doctorului, cum că Ximen Qing e cel mai mare bătăuș al femeilor și capul negustătorilor de suflete nevinovate! Se gândi ce păcat dintr-o altă viață a sa trebuia să plătească în clipa aceea. Făcu ochii mari, simțindu-și corpul arzându-i ca pe jăratic și se cutremură de hohote și mai mari. Ezitarea femeii îl înfurie pe bărbat. Îi porunci să se scoale, să se dezbrace și să îngenuncheze. Ea nu îndrăzni și el o trase jos, șfichiuind-o de câteva ori. Atunci femeia smulse totul de pe ea și se lăsă la pământ, tremurând.

Reluându-și locul, Ximen Qing o învinovăți, înfățișându-i cum vedea el faptele:

— Nu ți-am spus să aștepți, că am ceva ce nu îngăduie amânare? De ce nu m-ai ascultat și te-ai măritat zor-nevoie mare cu doctorul? Dacă îl luai pe altul, nici în cot nu mă durea, dar ți-ai băgat broscoiul în casă, i-ai dat capital

pentru dugheană, să-mi facă ăla pe marele negustor chiar sub ochii mei!

— Ce poate să mai zică sluga ta? Îmi pare rău din adâncul sufletului. Dar află că îndată după ce n-ai mai apărut, m-am gândit cu dor mare zi și noapte la tine, până mi-a luat-o mintea razna. De alături, din grădina prințului Qiao, care e plină cu vulpi, veneau strigoii noaptea peste mine, luând chip de om și sugându-mi toată vlaga, până în zori, când se topeau. Dacă nu mă crezi, ia-mi la întrebări doica sau slugile. Ajunsesem pe moarte, nemaiputând să mă ridic din pat și atunci Mama Feng l-a chemat pe doctorul Jiang. Și el m-a înșelat, povestindu-mi că ai necazuri și că ai plecat în capitală. Rămasă atât de singură, n-am avut încotro și l-am luat de bărbat. O lepădătură! Împrumutase mai demult bani și oamenii au venit peste el și l-au târât la judecată. Atunci am plătit din nou, dar am și gonit pramatia, pentru totdeauna.

— L-ai pus să facă plângere că ți-am luat lucrurile. Atunci ce mai cauți la mine?

— Nici vorbă de una ca asta, se mânie femeia. Poți să mă rupi în bucăți, așa ceva n-am făptuit!

— Puteai s-o faci, nu-mi păsa! Aveai bani și puteai să-ți iei alt bărbat. Atunci de ce ai mai venit la mine? Ia seama la ce-ți zic: eu am trimis oamenii ăia la doctor! L-am jucat cum mi-a plăcut pe micuțul ăsta, să chițăie din colț în colț, fără scăpare. Dacă aș fi vrut, aș fi pus să te ia și pe tine la judecată și să-ți ridice toată averea!

— Bănuiam că e mâna ta la mijloc! Acum fie-ți milă de sclava ta! Nu mă împinge la moarte!

Aceste cuvinte bine ticluite mai scăzură ceva din mânia bărbatului.

— Cine e mai tare, păcătoaso, eu sau doctorul tău?

— Cum să se măsoare el cu tine? răspunse femeia. Tu ești însuși Cerul cel înalt, pe când el e o biată cărămidă. Tu ești stăpânul celui de al treizeci și treilea cer, iar el, păcătosul dintr-al nouăzeci și nouălea iad. Nici în cuvinte nu trebuie să fiți puși alături! Ce mănânci tu într-o zi, el nici n-a gândit vreodată și nu va mânca o viață, de-ar fi el să trăiască o sută de ani! Cum să se compare cu tine? Și nu numai el, dar nici Hua Zixu! Dacă ar fi adus măcar de departe cu tine, crezi cumva că te-aș mai fi râvnit? Tu ești leacul vieții mele! Chiar atunci de eram împreună, nu încetam să tânjesc după tine zi de zi!

Ultimele ei vorbe avură darul de a readuce în inima bărbatului vechile sentimente. Bucuria îl inundă brusc, zvârli biciușca și o ajută să se ridice. În timp ce ea se îmbrăca, i se adresă:

— Ai dreptate, fata mea! Cerul lui e cât farfuria de mare! Ximen o strigă pe Prunișor: Așterne o masă încărcată cu de toate!

Și iată:

La răsărit e soare și la apus tot plouă.
Cale fără dragoste, doar dragoste de rouă.

Capitolul XX

Afară, Pavilion de Jad și Lotus de Aur stăteau ca pe ghimpi, pândind ce se întâmplă. La un moment dat, văzură că se aprind lampioanele, ca de sărbătoare, apoi iarăși niciun semn. Târziu, apăru Prunișor de Primăvară.

— Unde fugi, netoato!

Slujnica râse și nu le luă în seamă.

— Să-ți fie de cap! se răsti Lotus. Vino, când te strig!

Fata abia își urni picioarele spre cele două femei.

— A plâns, apoi i-a înșirat atâtea, că stăpânul a prins-o în brațe și mi-a cerut să le pun masa. Acum s-au băgat în dormitor și beau amândoi!

— Ce ticăloasă! se scăpă Lotus. Atâtea fulgere și nicio picătură de ploaie! Acum s-a terminat cu întreg tărăboiul! Nici prin minte nu mi-ar fi trecut că or să petreacă împreună. Și tu, scârbă mică, de ce nu le lași pe slujnicele ei să-i servească?

— Fac ce mi-a poruncit stăpânul! răspunse fata și alergă spre bucătărie.

— Uite la netoată! Dacă ar fi o treabă care i-ar reveni ei pe drept, nici nu s-ar mișca. Dar cum se ivește altceva, își dă și sufletul din ea.

— Mie-mi spui? o susținu Pavilion de Jad. Busuioc a mea nu se înghesuie la nimic. Dar s-o vezi cum se mai sucește când i-o cere stăpânul!

Chiar atunci, se apropie Fluier de Jad.

— Am venit să vă conduc la dumneavoastră, doamnă a treia! lămuri ea.

— Ce m-ai speriat, ticăloaso! Stăpâna ta știe că ești aici?

— Am pregătit-o de culcare și am venit să aflu ce se petrece aici. Mor de curiozitate! Prunișor e la bucătărie, după bucate și băutură! Ce i-a făcut stăpânul?

Lotus de Aur o chemă spre ea:

— Hai mai aproape, să-ți audă urechile ce nu s-a mai pomenit, și îi povesti ce știau.

Îndată, Prunișor trecu înapoi, purtând un vas cu băutură. Jad Mic se ținea în urma ei, cărând mâncarea.

— Uitați-vă la ele, exclamă Lotus răutăcioasă, parcă ar fi niște șobolani gonind prin nori! Du-le degrabă, îi strigă lui Prunișor, și lasă-le pe slugile ei să-i servească la masă. Tu vino înapoi, că ai altceva de făcut.

Prunișor râse iarăși. Intră însoțită de Jad Mic, așezară lucrurile pe masă și ieșiră. Broderia Primăverii și Întâmpinarea Primăverii se ocupară apoi de cei doi. Cele două neveste îi puseră o sumedenie de întrebări lui Prunișor. Într-un târziu, Fluier de Jad zise:

— Haidem, doamnă a treia!

Plecară. Lotus de Aur îi ceru slujnicii să închidă poarta din colț, merseră în casă și se culcară.

A doua zi, Li Vaza se sculă la vremea prânzului și se pieptănă în fața oglinzii. Întâmpinarea Primăverii aduse bucatele. Noua nevastă își clăti bine gura și se așeză la masă cu bărbatul său. Mâncă puțin, apoi întrebă sluga dacă

a mai rămas ceva în vasul cu băutura numită „Floarea de aur”, din care băuseră ea și Ximen cu o seară înainte. Băură iarăși amândoi și abia după aceea femeia se îmbrăcă. Deschise lăzile și îi arătă bărbatului ce rochii delicate și ce bijuterii fine avea. Scoase un set cu o sută de perle de Pacific, set care aparținuse cândva Marelui Secretar Liang de la Palat, apoi dădu la iveală o butonieră de un verde închis, pentru bonetă, obiect pe care îl primise de la socrul său. Se ridică și cântări butoniera: atingea aproape cinci *qian*. Îl rugă să o ducă la giuvaergiu și să îi facă niște cercei. Se aplecă iar și îi întinse o plasă pentru păr făcută din aur, în greutate de vreo nouă *liang*, interesându-se dacă avea vreuna din nevestele lui așa ceva.

— Au ele, dar nu ca a ta, răspunse Ximen.

— Atunci n-ar fi frumos din partea mea să o port. Ia-o și du-o la giuvaergiu, să-mi facă un ac cu nouă phoenicși și cu câte o perlă în cioc. Dacă îi prisosește ceva din material, să-mi facă și un mic pieptăn ca al doamnei, cu o *Guanyin*[132] din aur și jad, fiindcă mi-a stat inima la al ei.

Ximen Qing luă obiectele, se spălă, se pieptănă, își îmbrăcă veșmintele pentru stradă și se pregăti de plecare.

— Ar fi bine dacă ai pune un om să-mi păzească vechea locuință și Tian Fu s-ar muta aici. Mama Feng abia își mai târăște picioarele și tare mi-e frică s-o las singură în toată casa!

— De acord, încuviință Ximen și închise ușa în urma sa.

În drum, nu putu să se ferească de Lotus de Aur, care, cu părul despletit, îi aștepta trecerea.

— Unde te duci, frățioare? ținu ea să știe. Ai ieșit cam târziu.

— Am o treabă, răspunse el, sec.

— Și pentru ce te furișezi atât de zorit, hoțomane? Am o vorbă cu tine!

Văzând-o cât e de stăruitoare, el se întoarse. Lotus îl conduse la ea, se lăsă într-un scaun și îi prinse mâinile amândouă.

— Nici nu găsesc cuvinte atât de urâte pe cât le meriți, reluă femeia. Ți-e teamă să nu te muște cineva, de-aia te furișai așa spre poartă? Stai oleacă!

— Ei, ticăloasă mică, ce ai de zis? Am ceva grabnic și ar fi bine să vorbim când mă înapoiez.

Încercă să plece, dar femeia îl trase de mânecă.

— Ce-ai acolo? Ia să văd!

— Punga, ce să am?

Lotus nu-l crezu, îi scotoci prin manșetă și scoase acul de păr.

— E și plasa ei, aici. Ce faci cu ea?

— M-a întrebat dacă are vreo nevastă o plasă ca asta a ei. Aflând că nu, a zis că nu îi vine s-o poarte și m-a rugat să o duc la giuvaergiu să o prefacă în altceva.

— Da’ ce mare și ce grea e! Ce vrea din ea?

— Un ac cu nouă phoenicși și un pieptăn cu o *guanyin*.

— Păi pentru phoenicși ajung vreo trei *liang* și ceva, pieptănul are un *liang* și șase, așa că de restul fă-mi și mie unul.

— Vrea să fie masive.

— Oricum, ai putea să-mi faci şi mie unul!

— Cum te dai în vânt după fleacuri, ticăloasă mică!

— Fiule, ia aminte la vorbele mele! Dacă nu-mi împlineşti dorinţa după cum ţi-am zis, ai să ai neplăceri!

Ximen Qing luă bijuteria şi ieşi râzând.

— Să te întorci devreme, frăţioare! îi strigă ea.

— Cum adică?

— Cum să te lămuresc? Ieri ai tunat şi ai fulgerat, te-ai năpustit peste ea s-o pui să se spânzure şi azi ai pornit-o de la ea cu o plasă pentru păr făcută din aur, să-i faci cutare şi cutare. Te-a învârtit pe degete, ce mai! N-are teamă de tine!

— Baliverne! îi aruncă el şi se îndepărtă.

Doamna Luna era în camera sa, împreună cu Pavilion de Jad şi cu Delicata. Deodată, de afară se auziră zgomote şi gălăgie, fiindcă Lai Zhao era de negăsit. Ping An intră să le întrebe pe doamne unde este.

— De ce îl căutaţi? se interesă nevasta principală.

— Îl aşteaptă stăpânul.

— L-am trimis eu într-un loc, răspunse ea, după un moment de gândire. Îi dăduse ulei şi orez, să le ducă la un templu de maici.

— Bine stăpână, o să-i zic stăpânului că l-aţi mânat într-un loc, vorbi Ping An şi se întoarse să plece.

— Zi-i, ce vrei! i-o întoarse Doamna Luna. Dacă deschid gura, se adresă ea femeilor, îmi spune că prea mă amestec în toate, iar dacă nu mă bag, se agită. De vreme ce fiinţa aia a fost adusă aici, casa ei trebuie vândută. Pentru ce atâta zarvă, bătăi de tobă şi sunet de surle? Ce să păzească? E acolo doica şi băiatul ăla neînsurat. Casa n-o să se urnească din loc. Dar, nu, că să se ducă acolo Lai Wang şi nevastă-sa! Dar nevasta ăstuia e bolnavă; cine să meargă să stea acolo cu ei dacă are să cadă la pat?

— Surioară, sunteţi cea mai mare aici, sunteţi stăpâna casei şi ar trebui să lămuriţi lucrurile cu el. Noi, celelalte femei, nu ştim ce să zicem, iar slugile sunt târâte de colo-colo! Stăpânul, de vreo două zile, e schimbător ca niciodată. Dacă ar fi după mine, s-ar cădea să vă împăcaţi.

— Surioară a treia, încetează te rog! Nu eu am pornit supărarea, ci lui i s-a năzărit, din senin. Mie nu mi-e frică de ticăloşiile lui! M-a insultat în spate, făcându-mă cum i-a venit la gură. A adus şapte-opt femei în casă şi mie îmi bagă vină că nu mă port frumos. E o zicală că dacă faci cuiva tot pe plac, îţi auzi vorbe bune, iar dacă rosteşti o vorbă adevărată, lumea te va urî. Eu am vrut să-l împiedic s-o aducă pe femeia aceea, dorindu-i binele. De unde să ştiu că ei se vedeau de multă vreme şi că totul era deja pus la cale? Azi îmi spunea că a fost la o curtezană, mâine la alta, iar ei petreceau împreună! Ce caută mereu la curtezane? Acolo se adună numai vulpi, dragoni şi tigri. Îi fac voile şi el crede că îi vor binele. Iară eu, care îi pun sub ochi adevărul, povăţuindu-l de bine, sufăr. Dar nu-mi pasă, nu-mi pasă deloc! Poate să nu mă bage în

seamă, eu nu-i cer decât să-mi dea trei mese pe zi și trăiesc ca o văduvă! Eu îmi văd de ale mele și el de ale lui!

Pavilion de Jad și ceilalți amuțiră. Nu mult după aceea, Li Vaza apăru, îmbrăcată strălucitor, într-o jachetă lungă din mătase roșie, brodată cu fir de aur și o fustă cu o broderie florală, fină. În urma ei intrară cele două slugi, una cu un ceainic de argint și alta cu o cutie plină cu ceai. Venise să-i ofere ceai nevestei principale. Doamna Luna porunci lui Jad Mic să așeze o măsuță. Mai târziu li se alătură și Lebăda de Nea. Băură ceai în tăcere.

— Treci aici, soră Li, deschise vorba Lotus de Aur, mai bună de gură, și cere-ți iertare sorei mai mari. Adevărul este că de o vreme doamna principală și stăpânul nu mai schimbă un cuvânt și tu ești pricina. Noi am încercat să-i îmbunăm, însă n-am izbutit. Poate că n-ar fi rău să organizezi un banchet, la care să insiști să ia parte și sora cea mare, ca să-i împăcăm.

— Așa voi face, surioară, consimți ea, apoi merse în fața Doamnei Luna și bătu patru mătănii.

— Glumește, surioară Li, vorbi aceasta. Soră a cincea, nu mai stărui. Sunt jurată că de-aș trăi și o sută de ani mie unul ca el nu-mi trebuie.

Nu răspunse nimeni. Lotus luă peria și se apucă să o pieptene pe Li Vaza. Luă aminte că aceasta purta în plete un set de podoabe reprezentând felurite insecte și un pieptăn pe care erau gravați cei trei copaci-prieteni rezistenți la ger: pinul, bambusul și prunișorul.

— Surioară Li, să nu-ți mai pui garnitura asta de podoabe că îți acoperă tot părul. Mai bine te-ai găti cu un *guanyin* ca al doamnei principale.

— Vreau să-mi fac și eu unul, recunoscu aceasta.

Jad Mic și Fluier de Jad intrară să toarne ceai, arătându-se nerespectuoase cu Li Vaza..

— Doamnă a șasea, unde anume slujea la Palat socrul dumneavoastră? vru să știe Fluier de Jad.

— Domeniul pădurilor, răspunse aceasta.

— Ieri tot cu lemne ați avut de a face! râse slujnica.

— Anul trecut v-au căutat mulți moși să vă ia în capitală! adăugă Jad Mic.

Ea nu înțelese aluzia.

— De ce m-au căutat? întrebă.

— Ziceau că sunteți pricepută la bocit! o lămuri râzând Jad Mic.

— Mama dumneavoastră bătea mătănii la o mie de Buddha, de-aia ați îngenuncheat ieri, nu-i așa? nu se lăsă Fluier de Jad.

Femeile hohoteau pe înfundate, însă Doamna Luna le luă la rost.

— Tăceți, botoaselor! Vedeți-vă de ale voastre și lăsați-o în pace!

Li Vaza se înroși, apoi chipul i se lungi, frământându-se, biata de ea, dacă e mai bine să plece sau să rămână. În cele din urmă se întoarse în camerele sale. Când Ximen Qing reveni, o vesti că i-a dat comanda giuvaergiului Gu și că are de gând ca pe douăzeci și cinci să organizeze un banchet la care să-l poftească pe Hua cel mare.

— Eu mă socotisem cu ei, rămânând vorba să mă viziteze doar nevastă-sa!

Dacă însă ţii să-i inviţi, eu nu mă opun. Cât priveşte casa mea cea veche, o s-o păzească doica singură, cheamă-l însă pe Tian Fu aici. Nu-l mai trimite pe Lai Wang! Doamna spunea că are soţia bolnavă.

— Nu ştiam, zise bărbatul şi-i porunci lui Ping An să facă acolo de pază cu Tian Fu, pe rând: o zi el, una celălalt.

Pe douăzeci şi cinci, Ximen dădu banchetul, la care angajă o trupă de actori şi patru cântăreţe: Laur, Argint, Zeiţa de Jad şi Brăţara de Aur. Oaspeţii se delectară cu ceaiul sub umbrar, iar când toată lumea fu prezentă, se aşeză la masă în încăperea centrală a casei.

La prima măsuţă luară loc Hua cel mare şi cumnatul Wu; la a doua, al doilea cumnat Wu şi domnul Shen; apoi Ying Bojue şi Xie Xida; urmară Zhu şi Sun; Cliang şi Wu Dianen; Yun şi Bai. Ximen Qing era gazda. Fu Zixin, Ben Difu, Orhideea şi Chen Jinji ocupară scaunele de pe laturile mesei. Muzicienii interpretară multe melodii vesele, iar tinerii Li Ming şi Wu Hui cântară ca solişti. Când se plictisiră de muzică, cele patru curtezane îşi făcură apariţia şi turnară în pahare.

— Banchetul acesta, cuvântă Ying Bojue primul, nu este pentru fratele nostru unul dintre cele obişnuite, ci este unul prea fericit, prilejuit de aducerea în casă a noii sale neveste. Mi-e greu să o spun, dar ar fi bine ca noua cumnată să ni se înfăţişeze puţin, pentru a saluta-o respectuos, ca o mică manifestare a sentimentelor noastre frăţeşti. Dar să nu ne grăbim. Avem aici pe onorabilul Hua, ruda miresei, pe doi preacinstiţi cumnaţi ai mirelui şi pe domnul Shen. Ca persoane mai în vârstă, aş dori să le aflu părerea.

— Favorita mea e urâtă şi nu mai e cazul să apară.

— Greu de rostit un asemenea verdict, frăţioare, vorbi Xie. Noi am dat glas dorinţei noastre sincere. De ce am mai venit, dacă nu s-o cunoaştem pe cumnata, ca nişte fraţi ce-ţi suntem? La locul de onoare îl văd pe venerabilul Hua cel mare, care din prieten a devenit neam. Aici suntem în familie şi nu între străini. Poftiţi-o pe cumnata să o vedem. Există vreo temere?

Ximen Qing râse, dar nu se mişcă.

— De ce râzi, frate? vorbi iar Ying. Noi nu o chemăm degeaba, ci vrem să-i oferim darurile ce i le-am adus.

— Încetează, tâlharule! suflă Ximen.

Dar ei nu se lăsară şi îi cerură s-o vadă o dată şi încă o dată, încât până la urmă gazda îl strigă pe Dai An şi-i spuse s-o anunţe pe noua nevastă.

Urmă un lung moment de aşteptare, apoi Dai An se întoarse:

— Doamna a şasea nu poate să vină.

— Numai tu, fecior de căţea, îţi baţi joc de noi, strigă Ying, furios. Ai ieşit de aici, ai stat afară o vreme şi te-ai înapoiat cu minciuna.

— Nu-mi bat joc, unchiule. Dacă nu credeţi, mergeţi dumneavoastră şi întrebaţi.

— Socoteşti că n-o să îndrăznesc? se sumeţi Ying. O iau pe aleea spre grădină şi nimeresc eu. Am s-o aduc pe noua nevastă chiar fără voia ei.

— Avem nişte câini răi şi tare mi-e frică să nu vă sfâşie, unchiule!

Ying Bojue se ridică și îl lovi de vreo două ori cu piciorul.

— Nu încetezi batjocura, fecior de câine? Mergi chiar acum și invit-o aici pe noua nevastă, altfel îți trag eu însumi douăzeci de lovituri pe spate!

Cântărețele izbucniră în râs. Dai An se retrase câțiva pași și se întoarse spre stăpânul său. Ximen Qing, aflat la strâmtoare, își sfătui sluga să o roage pe doamna a șasea să se îmbrace și să vină. Dai An plecă, însă peste puțin reintră, chemându-l pe stăpân. Îndată după aceea, el goni slugile pe o latură a clădirii și încuie ușa într-acolo. Pavilion de Jad și Lotus de Aur o îndemnară pe Li Vaza să meargă să-și aranjeze părul. Slujnicele așternură covoare multicolore în drumul ei, iar cele patru cântărețe ieșiseră în curtea din spate, cântând din instrumentele lor. Fusese ars santal din belșug, iar muzica răsuna, languroasă. Noua nevastă înainta, calea fiindu-i deschisă de cele patru cântărețe. Era înveșmântată într-o robă din mătase roșie, cu broderie bogată, în cinci culori, iar sub robă avea o fustă presărată cu o sută de flori și terminată spre poale cu frunze și bordură aurită. Mijlocul îi era încins cu o delicată cingătoare cu cataramă din jad verde. Degetele îi erau încărcate cu inele de aur, pe piept îi sclipeau șiraguri de perle, iar pe un șold îi atârnau mai multe bucăți de jad. În păr, își prinsese perle și jaduri fine, o coroană încadrându-i fruntea, iar de o parte și de alta a obrajilor ei proaspeți se legănau cercei înfloriți. Condurii roșii, pe care erau brodate perechi de păsări ca niște embleme ale armonioasei iubiri conjugale, abia i se zăreau de sub faldurile veșmintelor, strânși bine pe piciorul ei mic. Și iată:

> Părea Chang E ce-și părăsea palatul său lunar.
> Sau o zeiță la banchet, cu chipu-i plin de har.

Cele patru fete cântau fiecare la câte un instrument, preamărind-o pe ea. Femeia părea ireală, o ramură înflorită purtată pe aripile vântului. Se înclină în fața tuturor, iar mesenii se grăbiră să se scoale în picioare și să-i răspundă prin plecăciuni pline de stimă. Celelalte neveste stăteau după paravan, urmărind ceremonia. Ascultară cu atenție cântecele înălțate în cinstea ei, despre „uniunea hotărâtă de Cer între o adevărată pereche de phoenicși, care vor trăi în dragoste în cuibul lor generație după generație”.

— Auziți ce cântă? îi șopti Lotus Doamnei Luna. Ea nu e prima soție și cântecul acesta nu e potrivit. Dacă ei trăiesc generație după generație, cum rămâne cu dumneavoastră?

Deși avea o inimă bună, cuvintele acestea ale cântecului o supărară și pe Doamna Luna. Ying, Xie și ceilalți, văzând frumusețea aceea ivită în fața lor, risipiră laude peste laude, parcă înciudați că au o singură gură să nu poată spune tot ce gândesc și simt.

— Dânsa este cumnata noastră? În toată lumea aceasta, puține frumoase i se aseamănă! Câtă virtute și ce caracter admirabil! Și ce mers fără pereche! Nimeni sub cer nu i se poate alătura! Ce fericire pe tine, fratele nostru! Acum, că am văzut-o pe cumnata, putem și mâine închide ochii pentru totdeauna,

fiindcă suntem împăcați.

Și îi cerură lui Dai An să o conducă pe doamna în camerele ei, să nu cumva să obosească. Doamna Luna îi ocărî, numindu-i în fel și chip.

În timp ce Li Vaza se retrăgea, ghicind cât era de bogată, cântărețele îi adresară și ele cele mai frumoase complimente, zicându-i „mamă", ajutând-o să se dezbrace și să își pună lucrurile în rânduială. Doamna principală se întoarse la ea, bolnavă de mâhnire. Peste puțin, Dai An și Ping An intrară cu daruri, bani, suluri de mătase, podoabe de păr și rochii, însă ea nici nu se uită la ele.

— De ce le-ați adus aici, tâlharilor? Ca să-mi faceți inimă rea? Mergeți cu ele dincolo, la aia! țipă ea.

— Așa ne-a poruncit stăpânul.

Doamna Luna o strigă pe Fluier de Jad să ia lucrurile și să le pună pe pat. Numaidecât, fratele ei Wu ciocăni la ușă. Femeia se ridică, se salutară și luară loc, începând să discute.

— Nevastă-mea mi-a povestit ce bine ai primit-o aici la tine. De data aceasta, bărbatu-tău m-a invitat la ospăț. Vă mulțumesc la amândoi. Mi-a ajuns la urechi că în ultimul timp voi doi nu vă aveți prea bine. Află de la mine că dacă vei urma cu supărarea, îți vei pierde autoritatea și toate meritele de până acum. De la moșii și strămoșii noștri e vorba că bărbații sunt niște nebuni care își bagă în sperieți nevestele, însă o soție credincioasă își respectă soțul. Însușirile care se cer femeilor sunt supunerea și virtutea. Pe tine nu te privește ce face el, nu te amesteca și atunci el te va aprecia după merit!

— Așa m-am și purtat până acum, dar e deja târziu. Ai văzut! Și-a găsit o nevastă bogată și cu mine se poartă la fel ca și cu o slugă ori nu mă ia deloc în seamă, de parcă nici nu aș exista! Nu te întrista, frate! O să-l las să se poarte cum i-o fi placul. Ticălosul! De curând s-a apucat să mă trateze în felul ăsta! și femeia nu-și mai putu ține lacrimile.

— Nu e bine ce faci, soră! o povățui Wu. Familia noastră a dat doar oameni cumsecade. Nu te mai chinui și străduiește-te să te ai bine cu soțul tău.

Continuară să se sfătuiască. Jad Mic intră cu ceaiul. Băură, apoi o slugă îl chemă pe bărbat la banchet. Își luă rămas bun și se întoarse la petrecere. Veselia se întinse până după ce se aprinseră luminile. Li Vaza oferi fiecărei cântărețe câte o batistă brodată cu fir de aur și câte cinci *qian* de argint, bucurându-le peste măsură. Din ziua aceea, Ximen Qing își petrecu seară de seară la noua soție. Celelalte neveste nu acordară atenție acestui fapt, numai Lotus de Aur se arătă nemulțumită și se puse să o bârfească pe Li Vaza în fața Doamnei Luna, astfel că lui Li Vaza nu-i rămânea decât să se plângă de lipsa de înțelegere a nevestei principale. Li Vaza nu bănui câtuși de puțin mâna rivalei sale în aceste urzeli, ba dimpotrivă, și-o făcu pe Lotus prietenă intimă.

Necunoscuții schimbă doar
două-trei vorbe-ntre ei,
Nu-și pun în palmă inima

caldă și-arginții ei grei.

Din momentul căsătoriei cu Li Vaza și după câteva afaceri necurate, Ximen Qing ajunse putred de bogat. Își restaură casele, pe din afară și pe dinăuntru, orezul și alte cereale îi umpluseră hambarele până la refuz, hergheliile sporiseră, iar slugile lui alcătuiau o adevărată trupă. Aducându-l pe Tian Fu în gospodărie, îi schimbă numele în Qin Tong și mai angajă alte două slugi, Lai An și Qi Tong. Încredință patru slugi muzicianului Li Ming, fratele cântăreței Brățară de Jad, să le deprindă să cânte, în schimbul a cinci *liang* pe lună și a hranei zilnice – trei ceaiuri și șase mese. Îmbrăcate frumos și încărcate de bijuterii și podoabe, acestea mergeau zi de zi într-o cameră de lângă salonul principal și studiau. Prunișor a lui Lotus de Aur învăța *pipa*, Fluier de Jad a Doamnei Luna învăța *zheng*-ul, întâmpinarea Primăverii a Vazei învăța să cânte la *xian*[133], iar Busuioc a lui Pavilion de Jad *huqin*-ul. Tot în aceste împrejurări prospere, clădi la intrare două camere și le dădu două mii de arginți lui Fu Ming și Ben Difu, pentru a deschide acolo o prăvălie de amanetat[134]. Ginerele său Chen Jingji, avea în grijă cheile și strângerea banilor de la datornici. Ben ținea conturile și calcula stocurile, Fu Ming administra și prăvălia aceasta, ca și cea de leacuri, negustorea și avea banii pe mână. Podul casei lui Lotus adăpostea o mulțime de leacuri, iar deasupra camerelor Vazei se îngrămădiseră lăzi cu veșminte, bijuterii, antichități, tablouri și cărți rare și alte minunății amanetate de mulțime. Calupuri de argint intrau zilnic în casă.

Chen Jingji apucase iar să se scoale devreme și să se culce târziu. Răspundea de chei, controla conturile și banii încasați. Era ordonat, ținea totul în bună rânduială și socrul lui îl îndrăgise. Într-o zi, luau masa împreună:

— Te-ai purtat bine aici la mine, ginere dragă, și tatăl tău va fi mândru de tine. Se spune că cine are fii se sprijină pe ei, iar cine nu, își reazemă bătrânețile pe gineri. Cum nu am alți urmași, toată averea o să-ți rămână ție.

— M-a păscut nenorocul, tată socrule. Suntem o familie de dregători, însă trăim vremuri de restriște și mă văd nevoit să rămân încă aici la dumneavoastră. M-ați primit cu brațele deschise și nu voi uita cât voi trăi înalta voastră mărinimie. Dacă greșesc cumva în strădaniile mele, vă rog să aveți în vedere că sunt încă tânăr și fără experiență!

Vorbele înțelepte ale tânărului îl făcură să crească în ochii lui Ximen Qing și încetul cu încetul toate treburile casei, mici și mari, intrară în seama lui. Primea cadouri, răspundea la scrisori și începuse să fie primit la banchetele pe care Ximen le organiza acasă. Nimeni nu pricepuse viclenia și răutatea care sălășluiau în sufletul acestui om.

Timpul, ca o săgeată, a tras după el lunile una după alta; se apropia sfârșitul lunii a unsprezecea. Ximen Qing petrecuse la Chang Zhije și, la sfârșit, plecase cu Ying, Xie și Zhu, călări. Norii se îngroșaseră pe cer, lăsându-se în jos și curând se porni să ningă.

— Frate, propuse Ying Bojue, e prea din vreme să ne întoarcem acasă.

Dacă îmi amintesc bine, n-am fost de multă vreme pe la Laur. Fulgii de nea cad din cer atât de frumos. Încât zic să mergem la casa domnișoarei, la fel cum poetul Meng Haoran[135] pleca pe ninsoare după flori de prunișor!

— Fantastic! se entuziasmă Zhu Shinian. Frate mai mare, îi dai douăzeci de arginți în fiecare lună și e păcat să azvârli banii fără niciun folos! Măcar din când în când să treci pe la ea!

Înghesuit din toate părțile, Ximen Qing dădu pinteni calului și o luă înainte spre cartierul curtezanelor. Ajunseră pe înserat, la aprinsul lămpilor. Slugile măturau de zor pe jos. Bătrâna și Scorțișoara le ieșiră în cale, salutându-i și poftindu-i pe patru scaune, care fuseseră trase în mare grabă.

— În ziua aceea, la banchet, Laur s-a distrat de minune, zise bătrâna. Vă mulțumește din toată inima pentru daruri.

— Îmi pare rău că n-am avut vreme să mă îngrijesc de ea, se scuză Ximen. Mai întâi am fost ocupat cu musafirii și pe urmă era prea târziu, așa că am trimis-o acasă.

Li se aduse ceaiul, se traseră în fața lor niște măsuțe și se puse băutura pe ele.

— Laur nu apare? se miră Ximen Qing.

— V-a așteptat zile în șir fără rost, îl învinovăți bătrâna. Azi e ziua mătușii ei a cincea și a plecat într-o lectică să-i ureze viață lungă.

De fapt, fata nu era plecată de acasă. Lipsită mai multă vreme de atențiile lui Ximen Qing, acceptase avansurile unui tânăr, Ding Shuangqiao, fiul unui vestit negustor de mătase din Hangzhou. El venise în oraș cu mătăsuri în valoare de o mie de *liang* și trăsese la un han. În ciuda sfaturilor tatălui său, el se înființase cu zece *liang* și două rochii de mătase grea de Hangzhou și i le oferise lui Laur, petrecând cu ea două nopți. În momentul când Ximen Qing picase, tânărul Ding se afla în camera fetei, chefuind amândoi și bătrâna îi ascunsese în pripă într-o cămăruță din curtea interioară.

— Atunci hai să bem, propuse Ximen și să așteptăm să se întoarcă.

Bătrâna se repezi în bucătărie și pregăti cele trebuincioase, Scorțișoara le cântă melodii noi, acompaniindu-se la *zheng*, iar bărbații băură, veselindu-se. La un moment dat, Ximen Qing se duse în spate să se schimbe și atenția îi fu atrasă de râsete care veneau dintr-o cămăruță din curte. Bănuitor, se strecură până sub fereastră și se uită înăuntru. Într-adevăr, Laur era acolo, bând împreună cu un tânăr cu o bonetă pătrată pe cap. Ximen se aprinse ca un rug. Se întoarse în salon și dintr-o singură mișcare a mâinii mătură toate vasele de pe masă, făcându-le fărâme. Îl strigă pe Ping An, Dai An, Hua Dong și Qin Dong, care vedeau afară de cal, și le porunci să rupă perdelele și draperiile de la uși și ferestre. Prietenii încercară să-l potolească, dar fără succes. Hotărî să-i lege pe cei doi fedeleș și să-i arunce în stradă. Ding Shuangqiao nu era viteaz de felul său. Și, auzind larma, se strecură sub pat, tânguindu-se în fața fetei să-l scape cu viață.

— Nu vă mai frământați atât, încercă Laur să-l liniștească. Mama e acasă și are ea grijă. Apoi, curtezanele primesc în mod obișnuit vizitatori. Nu vă fie

frica. Lăsați-l să urle și ieșiți de acolo, că nu e vrednic de dumneavoastră ce faceți.

Văzând că devastează casa, bătrâna dădu să-l ia cu frumosul, însă el nu o asculta, țipa la slugi să distrugă totul în calea lor. Era pe punctul să o lovească și pe bătrână, însă cei trei prieteni îl opriră. După ce furia începu să-l lase, se jură că nu va mai călca în viața sa pe acolo și plecă. Încălecă, pornind spre casă prin ninsoarea care se înteți se.

Capitolul XXI

Ximen Qing ajunse acasă după ce bătuse primul *geng*. Sluga care păzea intrarea deschise larg poarta. Intră, descălecă și călcând ușor peste albul jadului fragil așternut pe pământ, ajunse la portița[136] din fața casei. O găsi întredeschisă, însă în curte nu se zărea țipenie de om. „Ciudat!" își zise el și rămase în poartă, ascuns după zidul umbrelor, pândind să vadă ce se întâmplă. Peste puțin, o văzu pe Jad Mic ieșind și așezând o masă pe coridor. De când nu mai vorbea cu bărbatul, Doamna Luna postea de trei ori pe lună și din șapte în șapte zile aducea ofrande zodiei sale și ardea santal, implorând întoarcerea bărbatului. Ximen Qing nu știa nimic. După ce Jad Mic aranjă masa, Doamna Luna apăru în prag, îmbrăcată curat. Aprinse santalul în mijlocul curții și bătu mătănii Cerului, îngânând: „Ascultă, Cerule, glasul femeii născute Wu, însoțită cu Ximen! Bărbatul meu este iubăreț din fire și cu toate că a atins mijlocul vieții, nu are băieți care să-i ducă mai departe numele. Ține șase neveste însă cu toatele sunt sterpe și nu se va găsi suflet care să ne îngrijească mormintele. Zi și noapte mă muncește gândul că sunt fără urmași. Promit, Cerule, că am să mă rog noapte de noapte în fața celor trei lumini ale bolții. Mă rog să-i întoarcă din nou inima bărbatului către mine. Mă rog să-l facă să se lase de cele deșarte și să se îngrijească sârguincios de casă. Mă rog să dea oricăreia dintre neveste un fiu, care să ne țină la bătrânețe. Așa să se facă!"

Într-adevăr:

> Tainic iese din casă noaptea sub bolta înaltă,
> Norii, zăpada, slab luminate, curtea parfumată;
> Rostind ce are pe suflet, cerului bate mătănii,
> Rotindu-se necontenit, singură, curată și dreaptă.

Martor la rugăciunea nevestei, bărbatul se ruși nă. „I-am făcut pe nedrept necazuri, își zise, iar ea nu știe decât de mine, dorindu-mi binele, ca o adevărată soție." Ieși la iveală, nerăbdător și o îmbrățișă. Femeia nu se așteptase ca el să se înapoieze acasă pe ninsoare și se smulse, dând să fugă. Însă bărbatul o ținu strâns.

— Soră scumpă, n-am bănuit niciodată ce inimă mare ai și cât mă iubești. Sunt vinovat că m-am răcit față de tine. Îmi pare rău!

— Poate că din pricina viforniței ai greșit poarta. Eu sunt putoare și nu o nevastă respectabilă. Ce avem noi unul cu altul? Și acum ce cauți la mine? Să trăim și o mie de ani și n-am inimă să mai mă uit la tine!

El o luă de mână și o trase în casă. La lumină, observă că era îmbrăcată într-o haină roșie, garnisită și o fustă maronie, iar părul și-l gătise cu ornamente de gust. Un val de căldură pentru femeia din fața sa îi umplu inima.

Statuetă de jad cu podoabe, chip rotund de argint,
Cocul ca o cicadă, părul, nori peste munți, înnegrind.

Cum să nu o iubească? Se grăbi să se plece adânc în fața ei, zicând:

— Eu, Ximen Qing, declar că m-am purtat fără minte, nu ți-am ascultat sfaturile înțelepte, răstălmăcindu-le și greșindu-ți. Sunt asemenea omului care a luat jadul adus din Munții Jing drept o piatră oarecare. Iartă-mă și îți dau cuvântul meu că de azi înainte am să știu cum să mă port!

— Inima ta nu după mine tânjește, nu se lăsă ea. Și nici nu înțeleg ce vrei să spui. Ce sfat înțelept ți-am dat eu? Dacă vrei să rămân în casa asta, nu-mi mai adresa niciun cuvânt. Abia dacă te rabd aici la mine. Te rog să pleci, altfel chem slujnica să te conducă afară.

— Astăzi mi-am făcut inimă rea pentru nimic și iată-mă aici, să mă plâng ție!

— Nu mă privesc necazurile tale și nu vreau să te ascult. Să știi că nu-mi pasă câtuși de puțin de tine, du-te și plânge-te cui îi ești drag!

Văzând că femeia nici măcar nu se uită la el, Ximen Qing se lăsă în genunchi și se apucă să o implore ca un copil neajutorat: „Surioară!”, „Mamă!”

— Nu-ți e rușine să te porți astfel? îl certă ea. Chem slujnica! și o strigă pe Jad Mic.

Când aceasta intră, Ximen Qing se ridică în grabă.

— Ninge, spuse, și ai lăsat masa în curte.

— Dar am băgat-o în casă!

— Nerușinatul! râse Doamna Luna. Își bate joc de slujnică!

Jad Mic ieși, iar bărbatul îngenunche din nou.

— Nu vreau să te văd la față o sută de ani! spuse ea.

El se sculă în picioare, își găsi un loc și o chemă pe Fluier de Jad să-i aducă un ceai. Atunci îi lămuri pe larg Doamnei Luna cum petrecuse ziua, începând cu banchetul de la Chang și sfârșind cu scandalul de la casa lui Laur. Se jură să nu mai calce în cartierul curtezanelor.

— Nu mă interesează dacă te duci sau nu. Tu le pui în brațe aur și argint și când nu ești acolo, ele primesc alți bărbați. Unor astfel de femei poți să le sigilezi și trupul, și inima lor tot nu-i a ta pe de-a-ntregul!

— Bine zici! încuviință el și rămase peste noapte acolo, legătura dintre ei restabilindu-se ca în zilele lor cele bune.

A doua zi, dis-de-dimnieață, Pavilion de Jad merse la Lotus și întrebă

înainte de a păși pragul:

— S-a trezit sclava?

— Doamna abia s-a sculat și-și piaptănă părul, răspunse Prunișor de Primăvară. Poftiți, doamnă a treia!

Pavilion de Jad intră și o găsi pe Lotus de Aur aranjându-se.

— Am o surpriză pentru tine, spuse ea. Ai aflat?

— Ce să aflu în fundătura asta? Ce este?

— Ieri seară, stăpânul a fost în camerele din față și s-a împăcat cu doamna. A dormit la ea peste noapte.

— Când voi o sfătuiați de bine, ea o ținea una și bună că nu-i trebuie o sută, două sute de ani. Și, uite, s-au împăcat tam-nesam, fără ajutorul vostru.

— Acum am aflat și eu. Busuioc a auzit femeile pălăvrăgind în bucătărie că stăpânul a pățit-o ieri. S-a dus ca de obicei cu unchiul Ying la Laur și a prins-o pe aia cu altul. A făcut scandal, i-a rupt draperiile și perdelele, și s-a întors pe zloată acasă. Înaintea clădirii principale, doamna înălța rugăciuni Cerului. El a auzit-o și a luat-o în casă. Sluga lor zicea că au stat la discuții toată noaptea și că el s-a rugat ca un copil de ea, în genunchi. Vezi, ei i-a mers, dar dacă ar fi fost alta nici nu mai spun ce pățea!

— Mare lucru să fii prima soție! exclamă Lotus. I-auzi, să arzi santal în miez de noapte și să bolborosești acolo niște vorbe, numai să te afle bărbatul. Dacă o interesa rugăciunea, o făcea la ea, fără să o știe nimeni! Ei, bine că s-au adunat la un loc, dar poate că doar se prefac!

— Nu, nici gând de-așa ceva! tăgădui Pavilion de Jad. Ea urmărea asta de mult, dar îi venea greu să o spună. Ca soție principală, nu vroia să îndreptăm noi lucrurile, ca să nu avem pretenții. La o adică, ce e între ei îi privește numai pe ei! Dar să nu scăpăm prilejul. Aranjază-te iute și haidem la Li Vaza. Noi punem câte cinci *qian*, dar ei îi cer să pună un *liang*, fiindcă e vina ei. Cumpărăm ceva și mergem toate și bem cu ei un pahar. Asta ar fi una. Pe de altă parte, ne distrăm puțin în cinstea ninsorii.

— Bine gândit. El o avea vreo treabă astăzi?

— Pe zăpadă? Nu cred. Când am venit, la ei era liniște. Abia atunci, Jad Mic deschisese ușa de la intrare, ca să plece după apă.

Porniră amândouă la Li Vaza, însă aceasta dormea încă. Întâmpinarea Primăverii o anunță de vizita celor două surate.

— Bine-mi mai trândăvești, surioară! Stai în pat ca un dragon leneș! o luă la rost Lotus de Aur, vârând mâna pe sub plapumă. Dând peste bila de argint în care femeia ținea mirosuri pentru așternuturi, strigă: Vaza a făcut un ou! Când smulse învelitoarea într-o parte, albeața pielii femeii le uimi. Ea se ridică și își trase pe ea veșmintele în grabă.

— Nu o supăra! o opri Pavilion de Jad pe Lotus. Îmbracă-te, surioară, că avem ceva însemnat să-ți zicem. Cum-necum, stăpânul se are acum bine cu soția principală. Așa că ne-am gândit să punem eu și Lotus câte cinci *qian*, iară tu să dai mai mult, că de la tine a pornit neînțelegerea, apoi, fiindcă a nins, să facem o petrecere. Ce zici?

— Cât îmi cereți, atât dau.

— Un *liang*. Cântărește-l, că trebuie să ne ducem și la Delicata și Lebăda.

Potrivindu-și straiele pe ea, Li Vaza o chemă pe Întâmpinarea Primăverii să deschidă o ladă, luă o bucată de argint și i-o trecu lui Lotus. Aceasta o cântări. Avea un *liang*, doi *qian* și cinci *fen*. Pavilion o îndemnă pe Lotus să o ajute pe Li să se pieptene, iar ea plecă la celelalte două neveste.

Lotus de Aur rămase la Vaza, uitându-se la ea cum se piaptănă și se aranjează, până ce Pavilion de Jad se înapoie.

— Dacă știam, nu mă înhâmam la această treabă a noastră, a tuturor! se văicări ea. Putoarea aia a sărit cu gura: „Eu una nu mai sunt în rând cu lumea, el nu mai vine deloc pe la mine. De unde să dau bani?" M-am rugat de ea și uite ce mi-a pus în palmă! Ia vezi, cât are!

Lotus de Aur cântări acul de păr: trei *qian* și șapte *fen*.

— Și Delicata?

— La început a zis: „N-am! Cu toate că banii trec zilnic prin mâna mea, toți sunt până la unul numărați. Câți primesc, atât folosesc. De unde să am mai mult?" „Bine-bine", i-am spus. „Tu n-ai, dar noi avem? O jumătate de an nu ți-am trecut pragul, dar să nu miști un deget acum, când e vorba de o petrecere a noastră?" Pe urmă mi-am ieșit din răbdări și i-am întors spatele. S-a speriat și a mânat sluga după mine cu asta. Fir-ar să fie, să mă necăjesc din pricina ei!

Lotus cântări argintul și găsi doar patru *qian* și opt *fen*.

— Putoare nerușinată! o ocărî ea. Parcă i-au văzut ochii spirite, de a fost așa strânsă la mână. A dat prea puțin.

— Sigur că da! sări Pavilion. Când măsoară banii altora, e largă la mână! Cine știe cât mai m-o fi blestemat.

Puseră argintul la un loc. Strânseră trei *liang* și un *qian*. Apoi trimiseră după Dai An.

— Ieri ai fost cu stăpânul acasă la Laur, îi vorbi Lotus. De ce ați făcut scandal?

— Stăpânul a plecat devreme de la familia Chang și a trecut împreună cu unchii Ying și Xie pe la casa lui Laur. Măgăoaia bătrână a zis că Laur nu-i acasă și că s-a dus la ziua nu știu cărei mătușe, însă când se spăla pe mâini, stăpânul a zărit-o cu un bărbat în casă. Atunci el și-a ieșit din fire și ne-a pus să rupem și să spargem tot ce ne cădea sub ochi în casa putoarei. Vroia să-i azvârle în stradă, însă unchiul Ying și ceilalți atât s-au rugat de el, că în cele din urmă a ieșit, a încălecat și a venit acasă. Pe drum s-a jurat că n-o s-o lase cu una cu două pe putoare.

— Târfă ticăloasă! O știam ca o oală plină cu miere cât e* anul de lung și uite că i s-a înfundat. Chiar așa a spus stăpânul? îl întrebă pe Dai An.

— Cum să vă mint eu pe dumneavoastră?

— Tâlharule! sări Lotus de Aur. Oricât de rea o fi, ea este iubita stăpânului tău și n-ai dreptul s-o batjocorești! Îmi amintesc că odată te-am rugat ceva și n-ai vrut să faci, zicând că n-ai vreme, iar când stăpânul ți-a poruncit să-i duci bani curtezanei, ai numit-o pe glasul cel mai dulce mătușa Laur! Acum, dacă

el o calcă în picioare, mi te-ai făcut și tu stăpân și îi spui putoare! Am să-i dau știre, să aflu ce-o să zică!

— Vai, doamnă a cincea, ce-mi aud urechile? Parcă văd soarele răsărind la apus! Îi luați partea? Dacă stăpânul n-ar fi făcut-o putoare, aș fi îndrăznit eu asta?

— El are dreptul, dar tu nu!

— Știu eu că doamna a cincea are ce are cu mine, se văicări el. Mai bine nu scoteam o vorbă!

— Lasă gura, hoțomane! interveni Pavilion de Jad. Uite banii ăștia și mergi degrabă cu Lai Xing să faci cumpărături. Astăzi ne-am gândit să-i poftim pe domnul și pe doamna la o petrecere cu prilejul zăpezii. Ai grijă să nu ne înșeli prea tare și pun eu o vorbă bună pe lângă sora a cincea să nu-i sufle nimic stăpânului.

— Cum să facă așa ceva nefericitul de mine!

Dai An luă banii și plecă însoțit de Lai Xing.

Ximen Qing abia se sculase și se pieptăna, când îl zări pe Lai Xing îndreptându-se spre bucătărie cu o găină și o gâscă. În urma lui, Dai An ducea un vas cu „Floarea de aur".

— De unde au lucrurile alea? o întrebă el pe Fluier de Jad.

— Astăzi celelalte neveste au pus la cale o petrecere în cinstea zăpezii și vă invită pe dumneavoastră și pe doamna.

— Ce-i cu băutura aia? îl întrebă pe Dai An.

— Doamna a treia mi-a dat bani, se dezvinovăți el.

— De ce-ai ascultat-o? Nu avem băutură în casă? și îi spuse să ia cheile de la cămară, să scoată de acolo două vase cu băutură de iasomie și să le amestece cu băutura cumpărată.

În felul acesta, în salonul din spate se atârnară draperii noi, se aranjară paravane, se fixă la ușă apărătoarea pe care erau pictate flori de prunișor, ca să țină de adăpost împotriva frigului și se instalară sobe pline cu cărbuni. Mesele fură încărcate cu bunătăți și numaidecât cele patru doamne merseră și îi poftiră pe Ximen Qing și pe Doamna Luna. Delicata turna în pahare, Pavilion de Jad ținea vasul, Lotus punea bucatele în farfurii, iar Li Vaza, lăsându-se în genunchi, întinse întâia cupă lui Ximen Qing. Acesta o luă și i se adresă, surâzând:

— Nu te chinui, copilo. Era îndeajuns și o reverență, pentru a-ți arata pietatea.

— Cine ți-a zis că a îngenuncheat în fața ta, copil răsfățat? răspunse Lotus, mai bună de gură. Ești ca și ceapa de lângă zidul dinspre miazănoapte, aia de se iuțește pe măsură ce crește! Dacă n-ar fi sora cea mare cu tine, crezi că ar fi făcut cineva temenele înaintea ta? A doua cupă i-o oferiră Doamnei Luna.

— Nu mi-ați vorbit nimic și v-ați obosit cu toatele pentru această petrecere! rosti ea.

— Vai de mine! răspunse Pavilion de Jad, zâmbind. Am vrut să vă dedicăm această petrecere săracă la căderea primei zăpezi. Așează-te doamnă

și primește plecăciunea noastră.

Doamna Luna nu se așează și se înclină adânc și ea în fața lor.

— Dacă nu iei loc, soră mai mare, o să rămânem pe veci în genunchi. După alte stăruințe, Doamna Luna acceptă să le răspundă cu jumătate de plecăciune.

— Te rugăm să-l ierți pe stăpân, de dragul nostru, soră mai mare, trăncăni Lotus. Dacă se mai poartă urât cu tine, n-o să-l mai iertăm noi. Apoi se întoarse spre bărbat: Ce stai acolo așa împăunat? Ridică-te de pe locul de onoare, oferă-i doamnei o cupă și cere-i scuze!

Ximen Qing râse. Mai târziu, Doamna Luna se sculă de pe scaunul său și, ajutată de Fluier de Jad, dărui și ea câte o cupă celorlalte doamne. Numai Lebăda de Nea îngenunche în clipa când primi cupa. Astfel, Ximen Qing și Doamna Luna stăteau pe locurile de onoare, iar ceilalți în ordinea cuvenită, Orhideea, poftită și ea, fiind cea de pe urmă.

— Soră Li, nu se lăsă Lotus, și tu ar trebui să îi dai doamnei o cupă, fiindcă necazul de la tine a pornit.

Li Vaza se ridică și era gata de a-ndeplini ce i se ceruse, însă bărbatul o opri:

— Nu lua seama la vorbele putorii ăsteia, își bate joc de tine, spuse el. Doar ne-ai dat o dată și nu e cazul să o faci din nou.

Femeia se așeză.

Prunișor, Întâmpinarea Primăverii, Fluier de Jad și Busuioc interpretară împreună, fiecare la câte un alt instrument, piesa: „Regăsirea, la vremea înfloririi rodiilor".

— Cine a comandat cântecul ăsta? se interesă Ximen.

— Doamna a cincea ne-a sfătuit, îndrăzni Busuioc.

— Te ții numai de intrigi, păcătoaso! o apostrofă el.

— Eu n-am niciun amestec în treburile lor, se apăra ea.

— De ce nu l-am chema și pe ginerele nostru? sugeră Doamna Luna și trimise o slugă după el.

Acesta sosi repede, se înclină și luă loc lângă soția sa. Jad Mic îi întinse o cupă și îi puse mâncare în față. Ximen Qing se uita afară la zăpada care se lăsa lenește în jos ca niște fulgi de vată, mari și pufoși, rotindu-se a dans prin pruni, ca petalele aievea ale florilor lor.

Într-adevăr:

Ca și-ai sălciei moi mâțișori,
Ca bogatul gâștei pufușor;
Precum crabul mătură nisipul,
Se pogoară liniștit nechipul,
Pe cărări împrăștie splendoare
De pe culmi de jad scânteietoare,
Alb dragon zbătându-se-n văzduh
Și ușor ca suflul unui duh,

Numai puf se-așterne la pământ
Și pe case ce în jad îngheață
Flori de flăcări scăpărând la viață.

Văzând că zăpada se depusese groasă în grădină, Doamna Luna se ridică, o strigă pe Jad Mic să vină cu un ibric de ceai și merse ea însăși, alese zăpadă curată și fierse cel mai gustos ceai.

După cum e vorba:

Jad alb în ceainic se face val de jad,
Arome-n cupa de-aur limpezi ard.

Pe când mâncau, intră Dai An.

— A sosit domnul Li Ming, anunță.

— Cheamă-l, porunci Ximen.

Li Ming se înfățișă, se lăsă pe un genunchi, apoi se ridică și se trase într-o parte.

— Cum de te-ai gândit să vii? se miră stăpânul. Ai nimerit bine!

— Umilei mele persoane nu i-a trecut prin minte una ca asta. Am avut oră cu copiii domnului Liu, de lângă Poarta Alcoolului și Oțetului, dinspre Miazăzi, și mi-am amintit că slujnicele dumneavoastră mai greșeau la câteva melodii și mi-am zis să mai exersez cu ele.

Ximen Qing luă ceașca sa de ceai din lemn lăcuit și i-o întinse să bea.

— Bea să te încălzești și cântă-ne ceva! îl îndemnă.

— Da, Mărite!

Li Ming sorbi ceaiul, acordă instrumentele și apoi, în acompaniamentul slujnicelor, cântă „Privelişte de iarnă peste capitală”. După aceea, Ximen îi ceru să se apropie de masă. Jad Mic îi umplu o cupă de jad de forma unei piersici. Li Ming îngenunche și bău trei cupe la rând. Atunci stăpânul porunci slujnicii să-i așeze bucatele pe patru farfurii pe care să i le pună pe un platou mai mare. Muzicianul le luă, ieși afară să mănânce, apoi, după ce sfârși, se șterse la gură, reveni și rămase în picioare lângă un paravan. Ximen Qing îi povesti ce necaz îi făcuse Laur.

— Nu știu nimic, nefericitul de mine! De fapt, n-am dat de mult pe acolo. Dar nu cred că ea are vină, numai codoașa aceea o împinge la rele. Nu fiți supărat pe ea, părintele nostru. Mă voi duce să vorbesc cu ea.

Au petrecut toată ziua și nevestele s-au veselit negrăit de bine. Primii au plecat Chen Jingji și Orhideea. Ximen a poruncit să i se toarne lui Li Ming o cupă și l-a povățuit să nu-i spună lui Laur că l-a găsit acasă. Acesta a încuviințat, iar Ximen puse o slugă să-l însoțească până la poartă. Nevestele au mers fiecare în camerele lor, iar el s-a retras din nou cu Doamna Luna.

A doua zi, n-a mai nins. Cerul se înseninase. De frica lui Ximen Qing, familia Li le-a trimis lui Ying și Xie câte o gâscă friptă și câte un vas cu băutură, implorându-i să-l aducă pe Marele Mandarin din nou la Laur, pentru ca ele să-și poată cere iertare.

A doua zi, pe când Ximen lua împreună cu Doamna Luna gustarea de dimineață, Dai An anunță vizita celor doi prieteni ai săi. El lăsă jos plăcinta, dând să iasă, dar nevasta îl opri.

— Ce caută ticăloșii ăștia la noi atât de dimineață? spuse ea. Mănâncă, n-au decât să te aștepte. Nu-i nicio grabă! Unde vor să te ia pe zăpada asta de afară?

— Spune-i slugii să ducă din bucate dincolo. Am să continui împreună cu ei, hotărî el și se ridică.

— După ce termini masa, să nu pleci cu ei. Astă seară sărbătorim ziua sorei a treia, îi aminti ea.

— Bine, aprobă el și plecă să-și salute prietenii.

— Frate mai mare, deschise Ying vorba, te-ai mâniat pe drept mai acu o zi. Noi am fost la fel de mâhniți și le-am zis-o în față. Tu ai cheltuit o grămadă de bănet în casa aceea și dacă ai lipsit o vreme nu se cădea să schimbe muzica. Spre nenorocul lor, i-ai prins asupra faptului. I-am întrebat cum de nu le-a fost rușine obrazului! Și nu numai tu, frate, dar nici noi n-am răbdat în inimile noastre să trecem cu vederea asemenea greșeală! Le-am aruncat mai multe cuvinte tari și s-au căit amarnic. Azi dimineață s-au înființat la noi și fata și baba, îngenunchind și plângând. Le e teamă că ai pus ceva la inimă și că ai să le faci rău, așa că au pregătit o masă simplă, obișnuită, rugându-te să primești invitația. Au de gând să-și ceară iertare.

— Nu le fac niciun rău, dar în casa lor nu mai calc, declară bărbatul.

— Ai avut dreptate când te-ai supărat, frățioare, însă adevărul este că Laur n-a fost de vină. Ding ăsta este un iubit mai vechi al Scorțișoarei și el venise la aceasta, pe el nu-l interesa Laur. Dar omul avea marfa pe corabia unui consătean, numit Chen Jiansheng; ăsta e fiu de consilier și Ding și-a zis să dea un ospăț pentru el. Așa se face că a luat zece *liang* și s-a prezentat cu ei la familia Li, să aranjeze banchetul, dar chiar atunci am picat noi. Ai casei s-au înspăimântat și i-au ascuns acolo în spate, tu i-ai văzut și de aici tot necazul. Însă adevărul curat este că omul nici n-a atins-o. S-au jurat amândouă, s-au prosternat în fața noastră și ne-au implorat să te rugăm să vii la ele, ca să facă lumină în toată neînțelegerea, spre a-ți trece supărarea.

— Am jurat în fața nevestei că nu mai merg la curtezane. Și nici supărat nu mai sunt. Spune-le să nu se omoare cu firea. Azi am o sărbătoare în familie și nu pot ieși.

— Ce vorbă-i asta, frate? se repeziră amândoi, îngenunchind. Dacă nu vii, e o jignire pe care ne-o aduci nouă. Mergi până acolo, stai puțin și te întorci.

Cei doi s-au dat de ceasul morții, stăruind într-atât, încât Ximen a fost nevoit să le facă pe voie. Între timp li s-au servit bucatele. Sfârșind cu masa, Ximen Qing i-a cerut lui Dai An să-i aducă veșmintele. Doamna Luna se afla împreună cu Pavilion de Jad și întrebă sluga:

— Unde pleacă stăpânul?

— Nenorocitul de mine nu știe, stăpână. Mi-a poruncit numai să-i aduc hainele.

— Iar mă minți, tâlharule! Azi e ziua doamnei a treia și dacă stăpânul se înapoiază târziu, o să-ți jupoi pielea!

— De ce să mă jupuiți, stăpână? Ce pot face eu?

— Nu știu cum se face, dar cum a auzit de sosirea cerșetorilor ăștia, a sărit ca ars. Era la masă, dar a lăsat totul baltă și a alergat la ei. Îmi închipui unde-l iau și cât or să stea!

Femeile au continuat pregătirile pentru sărbătorirea lui Meng Pavilion de Jad.

Când Ximen Qing și cei doi prieteni ai săi au ajuns la casa lui Laur, masa era întinsă, iar cele două curtezane le-au ieșit în întâmpinare. Codoașa bătrână a apărut șontâc și a îngenuncheat, cerându-și iertare. Fetele au umplut paharele. Trăgând-o într-o parte, Ying îi șopti lui Laur:

— La grea încercare m-ai băgat, însă am izbutit să ți-l aduc pe tânărul tău soț. Iar acum mie nu-mi torni nici măcar un păhărel și ai grijă numai de el! Dacă n-ar fi aici, ți-ai fi scos ochii și ai fi pornit pe străzi, cerșind. Cine-ar mai fi avut nevoie de tine? Ia deci aminte și poartă-te cu mine frumos.

— Curat Ying Cerșetorul, că altfel nu știu cum să vă spun. De ce să ajung eu cerșetoare?

— Cum, ticăloasă mică, parcă chemasei călugării și îți citiseră slujba! Dacă nu venea, ai fi urlat, înnebunită, dar așa, ți-au crescut cornițe! Fă-te mai aproape!

— Vai de mine, am vărsat câțiva stropi pe stăpânul!

— Poftim! Atât de mult ții la el, încât ți-e frică să nu-l fi rănit din câțiva stropi! Eu ce sunt, copil de căpătat, de nu mă iei în seamă?

— O să-ți zic de-acum înainte copilul meu!

— Vino odată, să-ți spun o glumă: Crabul și Brotacul s-au legat frați de cruce și au jurat că cel care va sări peste o apă, va fi socotit fratele cel mare. Brotacul a încercat de mai multe ori și a reușit. Era acum rândul Crabului să-și încerce săritura, însă chiar atunci au sosit două fete să ia apă de băut. Au prins crabul, l-au legat cu o sfoară, apoi s-au dus să-și umple donițele. Dar la plecare, fetițele au uitat de crab. Văzând că el nu se mai ivește, Brotacul a sărit înapoi: „De ce nu vii?" l-a întrebat. „Aș fi trecut din primul salt, dacă nu mă legau afuristele alea de codane!" a replicat el.

Laur și Scorțișoara au bătut din palme, râzând cu poftă.

Însă noi nu vom urma cu aceste vorbe de duh, ci ne vom întoarce acasă la Ximen Qing. Doamna Luna își aștepta soțul până se înseră, alături de cele două cumnate și două călugărițe. Era din ce în ce mai nervoasă. Lotus de Aur o trase pe Vaza de mânecă, surâzătoare:

— Hai cu mine, surioară, până la poartă, să ne uităm după el.

— Ce rost are? se miră nevasta principală.

— Vino și tu, Pavilion! o rugă Lotus.

— Lasă-mă puțin, se rugă aceasta. Aș vrea să fiu de față când cuviosiile lor au să depene niște istorii plăcute. Mergem pe urmă! Atunci Lotus se apropie de călugărițe și le zori să vorbească. Călugărița Wang, așezată pe cuptor,

povesti una.

— Nu prea mi-a plăcut, zise Lotus. Mai vreau una!

— Un bărbat avea trei neveste, începu călugărița. Odată, de ziua lui, întâia femeie ridică paharul și-i grăi că el este asemenea unui judecător. „Ce vrei să zici?" se minună bărbatul. „Chiar așa e, nu se lăsă ea. Șezi în capul mesei și vâri frica în toți". A doua nevastă puse și ea mâna pe pahar și îi spuse că e leit ca un tigru. „De ce sunt leit ca un tigru?" vru el să afle. „Fiindcă abia deschizi gura și toți din casă fug din calea ta". „Poate că ai dreptate", încuviință el. La urma urmei, se sculă în picioare și cea de a treia nevastă, grăind că bărbatul nu arată nici a judecător și nici a tigru, e cu totul altceva. „Ce anume?" „Ești numai un flăcăiandru!" zise ea. „Cum să mai fie unul ca mine flăcău?" „Dacă n-ai fi flăcău, te-ar cunoaște femeile de peste drum?"

Ascultătoarele râseră.

— Bravo, cuviosia ta, ai țintit unde ne durea!

Lotus, Vaza și Pavilion plecară să pândească venirea lui Ximen Qing, în poartă.

— Unde credeți că s-a dus pe o zi cu zăpadă, ca asta? întrebă Pavilion de Jad.

— Pun rămășag că e la păcătoasa aia de curtezană, Laur.

— Parcă s-a jurat că nu mai merge! Ce să caute acolo?

— Sora Li ne e martor. Te prinzi cu mine? Alaltăieri a fost scandalul. Ieri, bastardul ăla de Li Ming a venit în recunoaștere, iar astăzi cerșetorii Ying și Xie l-au târât acolo. Bătrâna și cu aia tânără au aranajat totul. Îndrugă acolo niște scuze și apoi îl înhață din nou. Cine știe cât or să rămână la ele, poate nici nu mai dă pe acasă în seara asta. Ce păcat că sora Meng îl așteaptă!

— În caz că nu vine, mână el o slugă să ne vestească.

Pe când vorbeau, răsări înaintea lor un vânzător de semințe. Cumpărară semințe și numaidecât îl zăriră pe Ximen apărând. Se retraseră în fugă. Înaintând călare, acesta îl puse pe Dai An să vadă cine e în poartă.

— Sunt doamnele a treia, a cincea și a șasea.

Atunci Ximen descălecă și intră. Pavilion și Vaza își pierduseră urma, zorite s-o înștiințeze pe nevasta principală.

Numai Lotus se ascunse după un zid și când el trecu pe acolo, îi sări în față, speriindu-l.

— M-ai făcut să mă treacă fiori reci, vicleano! Ce căutați în poartă?

— Tot tu întrebi? La ora asta se vine? Ne uitam după tine.

Ximen Qing trecu pragul casei. Doamna Luna aranjase totul și îi ceruse lui Fluier de Jad să țină vasul, în vreme ce ea turna primul rând de băutură în pahare. Întâiul pahar i-l oferi lui Ximen, ocupându-se apoi de femei, în ordinea cuvenită. Prunișor și Întâmpinarea Primăverii cântau.

Gustară ceva, apoi toastară în sănătatea lui Pavilion de Jad. Patruzeci de feluri de mâncare fură rânduite pe mese. Băutura însăși era foarte parfumată și avea culoarea amurgului. Cumnata Wu stătea pe locul de onoare. O ținură cu ospățul până la al treilea *geng* din noapte. Cumnata bău puțin și plecă

devreme, însă ei petrecură, veselindu-se cu ghicitul degetelor sau propunând spre dezlegare șarade pe băute. Apoi, Doamna Luna se adresă Delicatei și lui Lotus de Aur:

— Propun să golim cupele și să-i conducem pe cei doi la culcare.

— Vorbele surioarei celei mari sunt poruncă pentru noi și ne supunem bucuroase, glumi Lotus.

Pavilion de Jad se rușină. Când terminară cu băutul, îi însoțiră pe Ximen Qing și pe Pavilion de Jad până la ușă. Pavilion le invită înăuntru, dar ele refuzară.

— Dormi cuminte, fetița mea, să nu-mi faci rele! Mâine dimineață trece mămica pe la tine să te vadă! râse Lotus către Pavilion. Apoi, întorcându-se spre Doamna Luna: Copila asta a mea e mică și rea. Iertați-o de dragul meu, doamnă!

— Oh, ești ca un oțet vechi! îi replică Pavilion. Mâine o să-ți arăt eu ție!

— Am făcut și eu pe peițitoarea, râse Lotus.

O luară spre camerele lor, însă în curtea interioară, Vaza alunecă și căzu.

— Vaza parcă e oarbă! se repezi Lotus. Face doi-trei pași și buf la pământ. Stai că te ajut eu!

— N-au curățat slugile cum trebuie, interveni Doamna Luna. De două ori le-am zis și uite, doamna a șasea era cât pe ce să-și frângă picioarele. Ia lampionul, îi ceru lui Jad Mic care venea în spate, și condu-le pe doamnele.

În dormitor, Ximen Qing se descărcă în fața nevestei a treia:

— E ca un scorpion femeia asta. Ea se bagă prin zăpadă, le trage pe celelalte după ea și apoi tot ea are gura mare. Ciudat că nimeni nu-i aruncă în față ce crede despre ea. Ieri le-a suflat slujnicelor să interpreteze cântecul acela, deși nici gând s-o recunoască.

— Ce sens avea, n-am înțeles? întrebă Pavilion de Jad.

— A vrut să spună că împăcarea cu doamna Wu n-a fost firească și că ea m-a atras ca o prefăcută, arzând santal și înălțând rugi la ceruri.

— Ea știe toate melodiile.

— Dar nimeni nu știe ce venin are în ea!

Ximen Qing rămase peste noapte la Pavilion de Jad. Celelalte femei se retraseră în camerele lor. Totuși mai înainte, la despărțire, Lotus o smuci de mânecă pe Vaza.

— Am băut cam mult, surioară, hai cu mine.

— Ei, tu și beată!

Ajunse acasă la Lotus, îi dădură drumul lui Jad Mic.

— Într-o vreme n-ai vrut deloc să intri aici și iată-ne acum stând una lângă alta. M-am forțat cât am putut să te ajut atunci și altele m-au vorbit de rău în spate. Eu însă am inima împăcată, Cerul mi-e martor.

— Știu că ești inimoasă, surioară și-ți sunt recunoscătoare.

— Am ținut să-mi afli inima, întări Lotus.

Prunișor de Primăvară le servi niște ceai. Băură, apoi Li Vaza se duse la ea.

Capitolul XXII

Nevasta lui Lai Wang murise de plămâni și Doamna Luna îi găsise acestuia o alta în persoana fiicei lui Song Ren, negustorul de sicrie, pe care o chema tot Lotus de Aur. Dintru început, femeia fusese vândută ca slugă în casa prefectului Cai, însă nu după mult timp, fusese izgonită de acolo pentru purtarea sa rea și neavând altceva de ales, se măritase cu bucătarul Jiang Cong. Acesta lucra adesea la Ximen Qing, iar Lai Wang, venind mereu după el, îi văzuse nevasta și ajunsese un apropiat al ei. Într-o zi, la o încăierare cu alți bucătari, din pricina împărțirii unor bani, Jiang Cong fusese înjunghiat. Când el căzuse la pământ, fără suflare, ceilalți se topiseră fără urmă. Această Lotus de Aur apelase la sprijinul lui Ximen Qing prin intermediul lui Lai Wang, și acesta înaintase o plângere, cei în cauză fuseseră întemnițați și condamnați la moarte, iar Jiang Cong răzbunat. Mai târziu, Lai Wang îi vorbise Doamnei Luna despre tânăra văduvă, lăudând-o că e mare meșteră în lucrul cu acul. Ea i-o luase de nevastă, în schimbul a cinci *liang* de argint, două rochii, două materiale de pânză și câteva podoabe de cap. Și cum în casă mai era o Lotus de Aur, îi schimbă numele în: Lotus Pur. Împlinise douăzeci și patru de ani și avea pielea albă și un picior mai mic decât al lui Lotus de Aur, fiind potrivită la trup. Era pricepută la treburi, isteață, știind cum să-și scoată la iveală darurile fizice. De când intrase în casa lui Ximen, lucra laolaltă cu celelalte femei și nu se prea mai gătea. Apoi băgase de seamă cum se aranjau Pavilion de Jad și Lotus de Aur și începuse să-și ridice și ea părul în vârful capului, lăsându-și de o parte și de alta a chipului să-i alunece, prelungi, două șuvițe de păr. Când se întâmpla să le toarne doamnelor ceai sau apă, Ximen Qing o privea lung.

Într-o zi, Ximen croi un plan de bătaie. Îi încredință lui Lai Wang cinci sute de *liang* și îl trimise la Hangzhou să cumpere veșminte brodate pentru Marele Tutor Cai și pentru casă, socotind că această călătorie are să-i ia cu totul o jumătate de an. Lai Wang plecă la drum în prima parte a lunii a unsprezecea și stăpânul își văzu mai departe de punerea în aplicare a planului său. A doua zi, după serbarea zilei lui Meng Pavilion de Jad, petrecerea continuă între femei, în salonul din spate. Ximen Qing rămase în casă și ascuns după draperie o urmărea pe Lotus Pur care turna băutura în pahare. Femeia purta o bluză căptușită din mătase roșie și o fustă purpurie. Ximen o chemă pe Fluier de Jad, care nu se afla cu femeile ca să-l servească pe el.

— Nevasta asta nouă a lui Lai Wang are bluză roșie și fustă purpurie. Ce nepotrivire! se arătă el nemulțumit. Să-i zici stăpânei să-i dea o fustă care să-i vină bine cu bluza.

— Până și fusta a împrumutat-o de la mine, mărturisi slujnica.

Lucrurile fură lăsate să dospească în voia lor. Dar peste o vreme, într-o zi când Doamna Luna fu invitată la familia Qiao la masă, Ximen Qing se întoarse cu chef, îndată după prânz. Când să intre în casă, Lotus Pur tocmai

ieșea și aproape că se ciocniră. Ximen Qing o prinse în brațe și îi vorbi cu glas duios:

— Dacă mă asculți, scumpă copilă, o să ai de la mine câte straie și podoabe îți poftește inima.

Femeia nu scoase un cuvânt, își smulse mâna din aceea a bărbatului și fugi.

Ximen o trimise chiar atunci la ea pe Fluier de Jad cu un material de satin albastru, învățând-o să-i spună că stăpânul o zărise îmbrăcată nu tocmai nimerit. Lotus Pur desfăcu materialul și strălucirea lui îi luă ochii – era un albastru bătând spre verde, cu flori pe el din toate cele patru anotimpuri.

— Și ce-o să zică doamna când m-o vedea?

— Fii liniștită, că o să-i spună chiar el. Stăpânul îți transmite că dacă faci ce îți cere el, îți cumpără tot ce-ți dorește inima. Azi doamna nu e acasă și vrea să te întâlnească. Ce răspuns să-i duc?

Femeia zâmbi, rămase pe gânduri un timp, apoi întrebă.

— Când vine? Vreau să deretic prin casă.

— Nu vrea să vină aici, că-l văd slugile. Zice să te furișezi tu spre grota de la poalele muntelui. Acolo sunteți la adăpost de oricine.

— Dacă află stăpânele a cincea și a șasea?

— Stăpânele a treia și a cincea joacă șah acasă la stăpâna a șasea. Nu-ți fă griji!

Se întâlniră acolo, însă Phoenix se grăbise deja s-o înștiințeze pe Pavilion de Jad despre întoarcerea stăpânului. Femeile se retraseră în camerele lor. Lotus de Aur merse întâi și se pudră, apoi trecu în spate. În poartă, o văzu pe Jad Mic pândind pe acolo.

— Unde-i stăpânul? o întrebă.

Jad Mic arătă cu degetul înainte și Lotus o înțelese. O apucă întins spre munte și, la portița care ducea la poalele lui, Fluier de Jad o opri. Bănuind că slujnica însăși este aceea de s-a înhăitat cu stăpânul, ridică vocea.

— Nu e voie, doamnă a cincea. Stăpânul e ocupat.

— Crezi că mi-e teamă de el, cățea?

Năvăli în grădină și scormoni cu privirea prin toate ungherele. Când ajunse aproape de gura grotei, își încrucișă pașii cu ai lui Lotus Pur, care ieșise de acolo grăbită, roșie la față.

— Îl caut pe Hua Tong, rosti aceasta și se îndepărtă.

— Ce căutai aici, carne împuțită? n-o slăbi Lotus.

Lotus de Aur pătrunse în grotă și dădu peste Ximen Qing.

— Tâlhar fără rușine, îl luă în primire, ce-mi făceai aici, ziua-n amiaza mare, cu stricata aia de slugă? Dacă aș fi știut ce coci, îți rupeam mai înainte urechile! Tu erai Hua Tong, pe tine te căuta, nu-i așa? Acum recunoaște cinstit: de câte ori te-ai întâlnit pe ascuns cu cățeaua asta? Dacă nu-mi spui adevărul, te pârăsc doamnei și o să fie mereu cu ochii pe tine!

— Vorbește mai încet, păcătoaso! șopti bărbatul, zâmbind. Nu mai urla, să ne audă toată lumea. Am chemat-o să-i zic ceva, ăsta-i adevărul curat.

— Nu cred un cuvânt, tâlharule! Dar o să aflu eu ce și cum și o să vedeți

voi!

Ximen Qing ieși râzând, iar ea se duse să tragă de limbă slugile. Acestea îi spuseră cum Fluier de Jad plecase din casă cu un satin, dar că ele nu știau pentru cine era. Dar lui Lotus de Aur îi fu limpede că satinul era pentru Lotus Pur.

Femeia în schimb își făcea în fiecare zi de lucru pe la Lotus de Aur, preparându-i câte o supă deosebită, cusându-i câte un condur sau ajutând-o la vreun joc făcut cu Vaza. Ximen Qing, prins în mrejele slujnicei, o dăruia mereu cu giuvaiericale, ceai parfumat sau bani. Lotus Pur cumpăra din stradă ruj de buze, alifii și podoabe, gătindu-se și devenind de nerecunoscut. Apoi, Ximen Qing îi spuse Doamnei Luna că îi plăceau mult supele făcute de Lotus Pur, cerându-i ca pe ea și pe Fluier de Jad să nu le mai trimită să trudească în bucătărie cu celelalte, ci să pună în grija lor preparatul ceaiului ori a câte unei supe de zarzavat, servite fierbinți. De fapt, iubiți cititori, stăpânul casei nici că s-ar cuveni să se înhăiteze cu slugile sale, pentru că de aici încep neorânduiala, înșelătoria și furtul, iar buna înțelegere și liniștea nu mai pot fi restabilite.

Pe opt din ultima lună a anului, Ximen Qing se sculă în zori, având întâlnire la el cu Ying Bojue, cu care urma să asiste la funerariile unui fost dregător. Porunci slugilor să pregătească doi cai și se puse pe așteptat, însă omul său întârzia. Între timp își făcu apariția Li Ming. Ximen Qing rămase în salonul central, în fața focului, ascultându-le pe cele patru slujnice cântând, sub îndrumarea lui Li Ming. Ginerele lui, Chen Jingji, stătea lângă el. Abia se încheiase melodia „De trei ori flori de prunișor” și Ying Bojue se ivi, urmat de fiul său, Ying Bao, care ducea o pătură în brațe. Slujnicele încercară să se retragă, dar stăpânul le opri.

— De ce vă ascundeți de unchiul Ying? le certă el, pe când se salută cu oaspetele și se așezară.

Cele patru slujnice se plecară în fața noului venit, care se grăbi să le răspundă pe măsură.

— Ce fericit trebuie să fii tu, frate, îl lăudă el, înconjurat de asemenea fete frumoase și proaspete, una mai plăcută decât alta. Din păcate, în dimineața aceasta am fost atât de zorit, că nu am luat nimic la mine. Data viitoare am să vin cu ceva mărunțiș, ca să le dau să-și ia dresuri.

Slujnicele se retraseră. Chen Jingji făcu un pas înainte se înclină și el și se așeză.

— De ce ai întârziat? întrebă gazda.

— Fata cea mare a fost rău bolnavă și abia de curând pare că se simte mai bine. A mea a hotărât s-o aducă acasă pentru o vreme și așa au început pregătirile. Ying Bao a chemat o lectică, a făcut cumpărături și uite că abia a picat.

— Și pe mine mă lași să aștept! Să mâncăm ceva, propuse.

Atunci Li Ming îngenunche în fața lui Ying Bojue.

— Nu te-am văzut de mult, îi spuse Ying.

— Am fost prins cu ale mele, zile în șir, în casa domnului Li, se scuză tânărul muzician.

Slugile puseră pe masă zece mici platouri cu bucate și patru boluri din argint cu fiertură de orez, amestecată cu sâmburi și felii de fructe, trecute prin zahăr. Mâncară, apoi goliră câte trei cupe. Gazda îi ceru lui Hua Tong să ia ibricul în care se afla din băutură mai puțin de jumătate și să i-l ducă alături, lui Li Ming. Apoi se îmbrăcă și plecară, împreună cu Ying Bojue, călări.

După plecarea stăpânului, slugile se apucară să facă hărmălaie și o porniră spre camerele Orhideei. Stătu la locul ei numai Prunișor de Primăvară, învățând la *pipa*, sub ochii lui Li Ming. Amețit de băutură, tânărul muzician îi prinse ușor cu degetele mâneca largă a veșmântului și atunci cuteză să-i cuprindă pentru puțin palma.

— Cum îndrăznești, ticălosule, îl certă Prunișor, să-mi iei palma în laba ta? N-ai învățat cine sunt, fiu de otreapă? Mâncarea bună și băutura te-au făcut să-ți uiți lungul nasului și ai pus mâna pe mine. Ei, află că o să-i dau de știre pe dată stăpânului și o să te alunge. Crezi că fără tine nu învățăm noi muzică, parcă n-ar mai fi niciun muzician în oraș! Fata o ținu tot așa vreme îndelungată, apoi se sculă în picioare și ieși.

Deschid a vieții ori a morții cale două mâini,
Să te ridici să fugi nu-i o ieșire, doar amâni!

Furioasă și continuând să ocărască, Prunișor de Primăvară trecu în curtea interioară, unde Lotus de Aur, Pavilion de Jad, Vaza, cu Lotus Pur pe lângă ele, jucau șah.

— Pe cine blestemi? Cine te-a supărat? întrebă Lotus de Aur.

— Cine să fie dacă nu ticălosul de Li Ming? Stăpânul l-a blagoslovit cu mâncare și băutură, iar când Fluier de Jad și celelalte s-au dus la stăpâna cea tânără și am rămas numai eu cu el, mi-a luat mâna într-a lui, strângându-mi-o ușurel. Văzând că nu-i râd sub nas și că îl cert, și-a luat haina și a întins-o. Drept cine mă ia unul ca el? Am să-l pălmuiesc până îi înverzesc obrazul!

— Bine, fată rea, dacă nu vrei să înveți muzică, nu-i nimic, dar de ce să te mânii atât ca să te faci ca un strigoi la față? O să-i spunem stăpânului și o să-l alunge. Știam eu că Li Ming ăsta e un stricat.

— E rudă cu doamna a doua și tare mi-e teamă că ea o să mă ciomăgească! își aminti Prunișor.

— Să fie el rudă și cu Buddha, sări Lotus Pur, e muzician și n-are voie să înalțe ochii la noi. Oricât de puțin i-am plăti, se cade să ne socotească la fel ca pe binefăcătorii săi. Ca să nu zic că stăpânul îi dă aici mereu să mănânce.

— Nu numai atât, întări Lotus de Aur, dar primește și cinci *liang* de argint pe lună. O să sfârșească rău cu o astfel de purtare. S-a jucat cu focul și stăpânul o să-i arate și cum frige! Iar tu, se întoarse ea spre Prunișor, de ce n-ai venit aici numaidecât după plecarea stăpânului și ai stat acolo cu el?

— Păi, celelalte au plecat de capul lor, râzând și distrându-se!

— Acum unde sunt? întrebă Pavilion de Jad.

— La doamna cea tânără.

— Am să merg la ele! spuse Pavilion și se rupse din grupul femeilor.

Li Vaza se duse și ea și o strigă pe Întâmpinarea Primăverii. Seara, Lotus de Aur îi povesti lui Ximen Qing fapta lui Li Ming, iar acesta porunci ca muzicianul să nu-i mai calce în casă.

Capitolul XXIII

Iarna făcea loc primăverii. Venise Anul nou[137], cu sărbătorile tradiționale și petrecerile ce se țineau lanț. Ximen Qing era cu prietenii în oraș, Doamna Luna plecase în vizită la mătușa sa. Fiind după-amiază, Pavilion de Jad și Lotus de Aur jucau șah la Li Vaza.

— Pe ce jucăm? întrebă Pavilion de Jad.

— Pe cinci *qian*, propuse Lotus. Trei pentru băutură și doi pentru un cap de porc. I-l dăm nevestei lui Lai Wang să-l frigă ușor, la un singur butuc, să fie fraged.

— Dar Doamna Luna nu e acasă. Putem face una ca asta în lipsa ei?

— Îi oprim o porție și gata.

Jucară trei partide și Vaza pierdu. Lotus o mână pe Broderia Primăverii după Lai Xing, căruia îi încredință banii, instruindu-l să cumpere un vas cu „Floarea de Aur”, un cap de porc și patru picioare; carnea s-o ducă la bucătărie lui Lotus Pur, aceasta s-o prepare bine și să se înfățișeze cu friptura la stăpâna a treia acasă.

— Mai bine să vină cu ea aici, altfel or să prindă de veste Delicata și Lebăda de Nea și o să fim silite să le chemăm și pe ele.

Lotus de Aur încuviință.

Lai Xing făcu târguielile și merse cu ele la bucătărie. Lotus Pur și Fluier de Jad stăteau pe trepte, jucând un joc cu sâmburi de dovleac.

— Sunt ocupată cu niște încălțări ale stăpânei, îi răspunse Lotus Pur lui Lai Xing, când acesta îi ceru să se apuce de treabă. Să pună pe altcineva, ce-au cu mine?

— Eu ți-am zis. Dacă faci sau nu, te privește. Am plecat la ale mele, încheie Lai Xing și se îndepărtă.

— Las-o încolo de treabă și frige-le carnea, altfel o să facă doamna a cincea un scandal de pomină! o sfătui Fluier de Jad.

— De unde știe doamna a cincea că mă pricep să frig capul de porc? râse Lotus Pur și intră în bucătărie, turnă apă într-un vas, curăță bine capul și picioarele, de păr, băgă un singur butuc de lemn în sobă și într-un vas mare din porțelan amestecă soia cu chimion-dulce și un praf de sare. Apoi așeză carnea într-o oală și vărsă mirodeniile peste ea. În mai puțin de o oră, șoriciul se frăgezi și se îmbibă de miros. Scoase toate bucățile pe o tavă să se răcească, apoi le rândui, cu sos de ghimbir și usturoi, într-o cutie de formă pătrată și se prezentă cu ele la doamna Vaza. După aceea, le încălzi băutura. Pavilion de

Jad tăie câteva bucăți rumene, le puse pe o farfurie și împreună cu un ibric de băutură le dădu unei slujnice, să le ducă la Doamna Luna. Cele trei neveste luară loc la masă. Pe când se ospătau, Lotus Pur apăru, râzând:

— Cum vă place friptura mea, doamnelor?

— Sora a treia te-a tot lăudat până acum, zise Lotus de Aur.

— E adevărat că folosești doar un butuc? se interesă Vaza.

— Nici măcar unul, ca să nu vă mint, mărturisi femeia. Dacă așteptam să ardă tot, rămâneau numai oasele.

— Bea cu noi o cupă, o îmbie Pavilion de Jad.

Li Vaza o strigă pe Broderia Primăverii să umple cu băutură paharele, iar ea alese pe o farfurie niște carne, întinzându-i-o:

— Ia și gustă, de vreme ce tu l-ai preparat.

— Nemernica de mine, spuse Lotus Pur, știam că stăpânele nu mănâncă prea sărat și n-am pus soia câtă trebuia. Data viitoare o să vi-l gătesc și mai gustos.

Făcu trei plecăciuni și se trase spre capătul mesei. Mâncă și bău, rămânând în picioare. Seara, când Doamna Luna se întoarse, femeile merseră la ea și îi cerură lui Jad Mic să scoată farfuria cu carne.

— Fiindcă suntem în sărbători, propuse nevasta principală, să dăm fiecare pe rând câte o masă și s-o chemăm pe domnișoara Yu să ne cânte. Mâine suntem în cinci și voi începe eu. Pe șase ne invită Delicata, pe șapte Pavilion de Jad, iar pe opt Lotus de Aur.

— Cum nu se poate mai bine! se bucură Lotus. Atunci tot pregăteam banchetul de ziua mea și dobor astfel două ținte dintr-o lovitură!

O întrebă și pe Lebăda de Nea, însă aceasta tăcu.

— Nu-i nimic, zise Doamna Luna. Pe ea o sărim și va urma sora Li.

— Dar pe nouă e ziua sorei a cincea și o să vină pe la noi Mama Pan și mătușa ei.

— Sărim peste nouă. Sora Li să fie pe zece, spuse Lotus.

Pe cinci, Ximen Qing plecă în vizită la un prieten și Doamna Luna organiză masa. Cântăreața Yu le distră, cântând din gură. Și la câteva instrumente muzicale. Urma la rând Delicata, apoi celelalte. Pe zece, când Li Vaza pregăti masa, o mânară de două ori pe Broderia Primăverii după Lebăda de Nea, care deși făgăduise că vine, nu o făcu.

— Nu ți-am spus eu că n-o să calce azi aici? se lăudă Pavilion de Jad. Vrea să spună că noi avem bani și ea e ca o copită de măgar. Mai bine s-o lăsăm de una singură, dacă așa îi place!

— E nesuferită! fu de aceeași părere Doamna Luna. Lăsați-o în pace!

Se strânseră acasă la Li Vaza, poftindu-le și pe cumnata Wu și pe Orhideea, mâncară și băură, iar domnișoara Yu le cântă. Doamna Luna o sfătui pe Fluier de Jad ca atunci când se înapoiază stăpânul să-i pună masa, fără să le stinghereasc pe ele.

Ximen Qing se întoarse imediat după prânz, gustă din băutura pe care i-o turnă Fluier de Jad și nu-i plăcu.

— Deschide-mi un vas trimis de Ying Bojue, din acela cu băutură făcută din flori de iasomie.

Amestecă băuturile, gustă și mână slujnicele să dăruiască femeilor noul său preparat. Lotus Pur se afla acolo și când o văzu pe Fluier de Jad intrând cu bătură, se grăbi să toarne din ea în pahare. Fluier îi făcu cu ochiul și o ciupi de braț, astfel că femeia înțelese.

— Merg la bucătărie să fac ceai, se scuză ea, după ce umplu paharele.

— Cere-i slujnicei mele să-ți dea frunze de ceai Liuan, liniștitor, spuse stăpâna.

Lotus Pur o luă direct spre camerele stăpânei. Fluier de Jad o aștepta la ușă și-i făcu semn să intre. Lotus Pur îl găsi pe Ximen Qing stând pe un scaun. Bucuroasă, se apropie și se așeză lângă el.

— Stăpâne, să-mi mai dat și mie niște ceai, ceru ea, că nu mai am deloc. Aș mai avea nevoie și de niște bani, că tot ce-am avut i-am dat tușii Xue.

— Mai am vreo doi *liang* la brâu. Ia-i tu.

În această vreme, Sun Lebădă de Nea, venind din curtea interioară, auzi vorbă și veselie în casă și crezu că slujnica era aceea care râdea cu stăpânul, dar mai apoi o zări în prag. De teamă că Lebăda are să intre înăuntru, Fluier de Jad o opri:

— De ce nu v-ați dus la doamna a șasea?

— Nu se amestecă ele cu mine, râse ea pe nas. Oricât ar fi calul meu de iute, nu le pot ajunge. Ce să caut laolaltă cu ele?

Atunci se auzi tusea lui Ximen și Lebăda de Nea, speriindu-se, o rupse la fugă spre bucătărie. Fluier de Jad împinse apărătoarea ușii într-o parte, iar Lotus Pur văzând că nu mai e nimeni, alergă și ea să prepare ceaiul.

— Te așteaptă stăpâna cu ceaiul, tușă Lotus, o zori Jad Mic.

— Ceaiul e gata, dar mă uitam după niște sâmburi, lămuri aceasta.

Femeile se distrară până la căderea nopții, când Ximen Qing își făcu apariția.

— Tu bea de unul singur. Ce cauți la petrecerea femeilor? îl certă Doamna Luna.

— Bine, plec, acceptă el și trecu la Lotus de Aur. Aceasta se luă după el. Ximen Qing era pe jumătate beat și îndrăzni: Am să-ți spun ceva, suflete. În noaptea asta aș putea să rămân cu Lotus Pur la tine?

— Cum s-o aduci la mine, nesuferitule? Și chiar dacă eu v-aș îngădui, n-o să vă lase tâlhărița aia de Prunișor. Întreab-o pe ea și, dacă nu zice nimic, facă-se voia ta.

— Atunci dorm în noaptea asta în grotă, hotărî el. Spune-i slujnicii tale să-mi aștearnă acolo și să facă foc. Și fără alte vorbe, Ximen Qing plecă spre grotă.

Cu gândul să-i audă ce discută, Lotus de Aur își lăsă în casă tiara de pe cap și o porni cu pași ușori după ei. Ajunse la portiță, o deschise și se îndreptă spre intrarea în grotă, fără să-i pese de mușchiul rece, îmbibat de apă sau de ghimpii florilor. Se piti după ușa tăiată în formă de lună și trase cu urechea. În

grotă, lampa lumina ca ziua.

— Așternut rece pe un pat de gheață, se auzi vocea femeii, mustrându-l pe bărbat în glumă. Parcă ați fi un cerșetor, nu un om de vază, de n-ați găsit unde să mă duceți decât în iadul ăsta! Apoi: Hai, dormiți, nu simțiți frigul? Stați cu ochii țintă la picioarele mele! Mai bine v-ați gândi că n-am încălțări noi. Cumpărați-mi niște fețe frumoase și veți vedea ce bine știu să cos!

— Cum să nu, copila mea! răsună glasul bărbatului. O să-ți cumpăr mâine din fiecare culoare câte una. N-aș fi crezut că ai picior mai mic decât al nevestei a cincea.

— Nici nu se compară! Ieri i-am încercat condurii și aflați că încăpeam în ei cu picioarele încălțate! Dar să știți de la mine că nu contează dacă piciorul e mare sau mic, totul e modelul încălțării.

„Ia să văd ce e în stare să mai bârfească sluga asta ordinară!" își zise Lotus de Aur, stând afară în frig. Așteptarea se dovedi fructuoasă, fiindcă după un moment de tăcere, femeia întrebă:

— A cincea e venită de mult? Ați luat-o de fată sau a fost măritată?

— A fost trecută prin vreo doi.

— Are pe vino-ncoa! Nici nu mă mir de ce vă potriviți ca rouă și apa!

Afară, Lotus de Aur îi auzi și un val de mânie o cuprinse, iar picioarele i se înmuiară. Abia târziu izbuti să se urnească din loc. „Dacă o mai las pe putoarea asta să stea cu el, o să ne înlăture pe toate!" gândi. Dacă nu s-ar fi temut de mânia bărbatului, s-ar fi năpustit peste ei și i-ar fi împroșcat cu ocări. Știind că dacă pleacă, faptul în sine era încheiat, se gândi să lase un semn, ca ei să priceapă că au fost urmăriți și astfel, când ajunse la portiță, își scoase un ac din păr și-l prinse în zăvor, ferecându-l. Se întoarse la ea furioasă. Noaptea trecu în liniște.

A doua zi, în zori, cu părul atârnându-i pe frunte, Lotus Pur ieși prima din grotă, dar găsi portița ferecată și se sperie. Scutură de ea îndelung, însă aceasta nu se deschise și atunci se întoarse și i se plânse bărbatului. Ximen Qing o strigă pe Întâmpinarea Primăverii, care le dădu drumul. Văzând acul de păr, el îl recunoscu a fi al lui Lotus de Aur și în felul acesta fu încredințat că femeia îi ascultase. Între timp, Lotus Pur, palidă și trasă ca o stafie, se duse în față, dar în ușă se întâlni cu Dai An. Acesta îi râse în nas și ea îl blestemă.

— Doar zâmbeam, tușico!

— Și ce-ți veni a rânji cu noaptea în cap?

— Păi, cum să nu, dacă tușa arată ca și cum n-ar fi mâncat trei zile în șir? După ochii încercănați îmi ziceam că n-ai prea dormit acasă.

Femeia se înroși toată.

— Tacă-ți gura, drace! Cum de-ți iese din gură una ca asta?

— Am văzut lacătul pus la ușă. Ce vroiai să cred, tușico?

— M-am sculat de noapte și am fost la stăpâna a cincea, uite, abia acum m-am întors!

— Așa, vasăzică! Parcă am auzit-o eu că te-a mânat să arzi hârtie pentru sufletul răposaților.

Femeia smulse un lemn de la ușă și se luă după el prin curte să-l altoiască.

— Ticălosule! O să mă plâng bărbatului și o să-ți arate el! Ești de-a dreptul nebun!

— Gura, tușico! Cui ziceai că mă spui? Mă întreb dacă te mai țin puterile să urci pe o cracă!

Când să-l atingă, Dai An îi prinse lemnul.

— Ce-ai cu mine, tușico? Mai bine mergi și te piaptănă.

Femeia scoase câțiva bănuți de la brâu și i-i întinse.

— Te obosesc, rugându-te să-mi aduci și mie un castron de supă cu tăiței?

— Numaidecât, tușă!

Dai An se spălă și veni cu supa. Femeia îi dădu băiatului să bea un bol și ea goli unul. Apoi își aranjă părul, închise ușa. Și se înfățișă Doamnei Luna să o slujească. Mai târziu trecu la Lotus de Aur.

În timp ce stăpâna a cincea se pieptăna, Lotus Pur îi ținu oglinda, apoi îi aduse apă caldă să se spele, slujind-o ca niciodată. Lotus de Aur nu-și lua ochii de pe ea.

— Pot să strâng fețele[138] de peste noapte? întrebă.

— Lasă-le, că or să le adune slujnicele mele. Nu știi pe unde-mi umblă?

— Crizantema de Toamnă mătură, iar Prunișor n-a gătat cu pieptănatul.

— Ei, atunci or să vină ele! N-aș vrea să-ți murdărească mâinile și picioarele. Du-te mai bine și slujește-l pe stăpânul, lui îi plac femei ca tine. Eu cu el suntem ca rouă și apa, ca să nu spun că nu m-a luat de fată. Dar tu ai sosit ca primă nevastă, în litieră de lux, asta-i!

Cuvintele acestea cunoscute o făcură pe femeie să cadă în genunchi.

— Sunteți adevărata mea stăpână, doamnă, se smiorcăi. Dacă vă ridicați mâna binefăcătoare de pe nenorocita de mine, n-am ce să mai caut în casa asta. De la început, dacă n-ați fi fost atât de bună, nu i-aș fi făcut voile stăpânului. Adevărata stăpână de dincolo nu e decât o cadră și de acum înainte eu o să vă fiu întru totul ascultătoare. Să mă urmăriți orișicând și o să vă dați seama că n-o să vă înșel așteptările. Dacă n-o să fac așa, să mă umplu pe loc de buboaie!

— Nu-mi place să mi se arunce cu praf în ochi, îi zise răspicat Lotus de Aur. Dacă te preferă, eu nu mă amestec, dar ține-ți gura în fața lui. Vrei să ne dai pe toate la o parte și să-l ții pentru tine. Ambițiile astea nu-s de nasul tău, ascultă-mă bine.

— Luați-mă la întrebări, doamnă, și vă zic adevărul curat. Mă gândesc că doamna n-a auzit bine aseară!

— De ce să te ascult, ca să-mi fac iarăși sânge rău? Mai bine bagă la cap ce-ți spun: nici zece neveste nu pot stăpâni inima unui bărbat! Stăpânul tău are în casă atâtea neveste și încă mai multe frumoase pe afară, dar pe mine nu mă minte niciodată și mi se destăinuie de-a fir-a-păr. Într-o vreme îi împărtășea totul nevestei principale și nu-mi vorbea mie. Dar tu nu ești pe potriva ei!

Femeia nu mai știu ce să zică. Rămase o vreme în picioare în mijlocul camerei și apoi ieși.

În drum, îl întâlni pe Ximen Qing.

— Halal bărbat! I-ați turnat altuia tot ce-am vorbit azi noapte! Și toate oalele s-au spart în capul meu! Ce vorbim între noi trebuie ținut în inimă, iar nu de spovedit unora și altora! Dar vouă, stăpâne, vă umblă gura ca și găleata prin apă și eu n-am să vă mai încredințez niciun secret!

— Ce tot îndrugi acolo? se minună el. Nu pricep o iotă!

Lotus Pur privi lung la el, apoi se îndepărtă.

Femeia avea limbă dulce. Lui Fu Ming îi vorbea cu „Meștere Fu", lui Chen Jingji îi spunea numai „Domnul tinerel", lui Ben – „Bătrâne Al Patrulea". De când se încurcase cu Ximen Qing, era și mai mieroasă. Stătea adesea în poartă și își irosea banii pe flori sau pe batiste. Cumpăra patru-cinci *sheng* de semințe și le împărțea cu celelalte slugi. Odată, și-a luat o bentiță de cap din perle și o pereche de inele de aur, acestea din urmă galbene de-ți luau ochii. Pe sub fustă obișnuia să poarte pantaloni roșii de mătase, avea mereu la ea ceai mirositor sau câteva sticluțe cu parfum. Ajunsese să cheltuie zilnic câte doi-trei *qian* de argint, toți numai din darurile făcute de Ximen Qing. Pe la Lotus de Aur își făcea zilnic de lucru, purtându-se cu multă grijă. Îi prepara ceai, îi cosea încălțări, fără ca aceea să i-o fi cerut sau chiar împotriva voinței ei. Pe la Doamna Luna abia dacă trecea, în schimb își petrecea toată vremea la Lotus de Aur, slujind-o și când acesta juca șah sau mahjong cu Vaza. Uneori se ivea Ximen Qing în toiul jocului și Lotus de Aur îi poruncea dinadins lui Lotus Pur să-l servească sau o ruga să stea lângă ele să joace, numai ca să-i facă pe plac bărbatului.

Capitolul XXIV

La sărbătoarea lampioanelor[139], numai minunății fastuoase și sclipitoare pentru ochii oamenilor. Împodobit cu lampioane înflorate, salonul principal fusese pregătit pentru un banchet grandios. În ziua de șaisprezece a primei luni, întreaga familie s-a adunat să se veselască, să bea și să mănânce. Ximen și Doamna Luna ședeau pe locurile de onoare, în capul mesei, iar celelalte neveste și Orhideea se rânduiseră pe cele două laturi ale mesei. Doamnele erau îmbrăcate strălucitor, în veșminte cu broderii bogate. Prunișor de Primăvară, Fluier de Jad, Întâmpinarea Primăverii și Busuioc, cele patru slujnice-muzicanți ale familiei, se așezaseră într-o parte a încăperii și cântau. O masă mică fusese instalată separat pentru ginerele casei, Chen Jingji. Patru slujnice serveau la masă, iar soția lui Lai Wang, Lotus Pur, aștepta pe un scaun în coridor, spărgând semințe în dinți, îndatorirea ei fiind să-i strige pe Lai An sau Hua Tong să aducă din bucătărie băutura încălzită bine. Numai că soiul acela rău de netrebnici nu se aflau unde ar fi trebuit să se găsească și femeia nu știa de unde să-i ia. Când Hua Tong apăru cu băutura, Ximen Qing îl luă în primire:

— Unde mi-ai fost, slugă rea ce ești? De ce nu stai aici să servești mesenii? Se vede că ți-e pielea netâbăcită?

După ce ieşi din salon, băiatul se văicări:

— Cine a fost plecat, tuşico? Te-ai plâns stăpânului, ca să mă bată!

— Dacă nu erai aici să aduci băutura eu ce să zic? Pe cine să arunc vina?

— Coridorul e curat şi tuşa scuipă cu nemiluita cojile de seminţe pe jos. Să vezi ce-o să se mânie stăpânul.

— Ce-ţi pasă, tâlharule? Mături tu sau altul ca tine, iar dacă nu, pot să-i şi spun stăpânului că eu am mâncat seminţele şi l-am murdărit.

— Nu-ţi face griji, tuşico! O să mătur eu! zise Hua Tong, luă mătura şi se puse pe treabă.

Observând că Chen Jingji are cupa goală, Ximen Qing îi ceru lui Lotus de Aur să i-o umple. Ea se sculă în grabă, toată numai zâmbet, şi îi turna în cupă:

— Socrul tău i-a spus sclavei să-ţi dea de băut. Bea!

Chen Jingji săltă cupa şi privirile îi lunecară spre femeie:

— Nicio grijă, doamnă a cincea, o voi sorbi pe îndelete.

Când el îi întinse cupa, Lotus de Aur, acoperită în întregime de un lampion, îl mângâie pe braţ, cu mâna dreaptă. Uitându-se spre meseni, tânărul îi atinse piciorul.

— Îndrăzneţule! îi şopti ea, râzând. Ce te faci dacă eşti văzut?

Îşi împărtăşiră astfel gândurile de iubire în faţa tuturor, fără ca nimeni să vadă ori să bănuie ceva. Numai Lotus Pur îi urmărise pe fereastră, zicându-şi: „Femeia se vrea stăpână în casă şi se drăgosteşte cu tinerelul ăsta. Am văzut-o bine şi dacă se mai ia de mine, ştiu eu cum să i-o întorc!”

Pe la mijlocul banchetului, Ximen Qing a fost invitat de Ying Bojue, printr-un om al lui, să meargă să-şi bucure ochii la festivitatea lampioanelor.

— Petreceţi mai departe, eu mă duc până la fratele Ying şi mă înapoiez curând, spuse şi plecă însoţit de Dai An şi Ping An.

Doamna Luna continuă ospăţul împreună cu toţi ceilalţi, până ce Calea Laptelui îşi aprinse tăria luminii pe cer şi luna plină prinse să alunece dinspre răsărit, aprinzând curtea ce strălucea ca o pictură albă. Nevestele se duseră în camerele lor să se schimbe şi apoi ieşiră să admire luna sau să-şi prindă flori în plete, la luminăţia lampioanelor. Pavilion de Jad, Vaza, Lotus de Aur şi Lotus Pur se uitau din pridvor cum Chen Jingji dădea foc artificiilor. Delicata, Lebăda şi Orhideea o însoţiseră pe Doamna Luna în curtea din spate.

— Am rămas singure, rosti Lotus de Aur. Hai să-i cerem sorei mai mari să mergem pe stradă ca să fim şi noi de faţă la procesiune.

— Luaţi-mă şi pe mine, stăpână! se rugă Lotus Pur.

— Dacă vrei şi tu, întreabă-le pe doamna principală şi pe doamna a doua dacă vor să ni se alăture. Le aşteptăm aici.

Slujnica o porni grăbită în spate.

— Nu se pricepe una ca ea. Mă duc chiar eu să vorbesc cu ele, zise Pavilion.

— Merg şi eu cu tine, să-mi pun doar ceva mai gros pe mine, se oferi Vaza. O să se lase frigul.

— Adu-mi şi mie o manta, surioară, să nu mă mai reped eu tocmai până la

mine, ceru Lotus. Vaza încuviință.

Văzându-se singură cu bărbatul tânăr, Lotus de Aur se apropie de el și îl pișcă de braț.

— Nu ți-e frig doar în roba aceasta subțire? întrebă, chicotind.

Copilul unor slugi, numit Vergea de Fier[140], înaintă spre ei, dându-le târcoale, îmbujorat și le zise că vrea niște pocnitori. Ca să scape mai iute de el, Chen îi dădu două, învățându-l să iasă afară să le pocnească.

— Ați spus că sunt subțire îmbrăcat. Mi-ați putea oferi dumneavoastră ceva să-mi țină de cald?

— Prevăd că ai să mori de tânăr! îi răspunse Lotus. Vrei tu ceva de la mine! Mai adineauri mi-ai atins piciorul și n-am suflat o vorbă. Acum îmi ceri și haina de pe mine. Doar nu sunt umbra ta, cum să te îmbrac eu?

— Înțeleg, nu-mi dați și gata! Pentru ce mă chinuiți?

— Viață scurtă de tâlhar! Ești ca vrăbiile de sub acoperișuri, de nimic n-ai frică!

Tocmai atunci se apropiară Pavilion de Jad și Lotus Pur.

— Doamna s-a plâns că nu se simte bine, dar noi putem ieși în stradă, dacă ne întoarcem la timp. Pe Delicata o dor picioarele, iar Lebedei îi e teamă că pică stăpânul și întreabă de ea.

— Atunci mergem noi trei. Dacă stăpânul se înapoiază, n-are decât să ne înjure puțin, treaba lui. Mă gândesc să le luăm și pe botoasa de Prunișor, pe Fluier de Jad a Doamnei Luna și pe Întâmpinarea Primăverii a ta.

Jad Mic veni și întrebă dacă poate să vină și ea.

— Dă-i știre stăpânei tale și te așteptăm aici.

Jad Mic se grăbi și se întoarse pe dată, bucuroasă nevoie mare. Cele trei neveste ieșiră în stradă, însoțite de două slugi, Lai An și Hua Tong, purtând lampioane din voal. Chen Jingji le urmă, după ce mai slobozi un foc de artificii.

— Așteptați-mă și pe mine, domnișorule! îi strigă Lotus Pur. Mă reped până în cameră să mă gătesc puțin.

— Noi ne-am dus!

— Dacă nu mai stați și după mine, o să vă fac viața un iad!

Se repezi la ea, își puse o bluză roșie cu ape verzui și o fustă albă, în păr își înfipse ace și își agăță flori, peste care își prinse o bucată de mătase de formă pătrată, roșie la culoare, în urechi își agăță cercei în formă de pagodă și își iuți pașii să-i prindă pe ceilalți, porniți într-o plimbare din care „să se aleagă cu tăria de a ține piept la o sută de boli”.

Sub razele lunii, doamne și slujnice, îmbrăcate în mantii albe, cu capetele împodobite cu perle și flori, cu fețele albe și buzele roșii, păreau niște adevărate zeițe. Chen și Lai Xing, înaintând de o parte și de alta a lor, aprindeau artificii – lotuși căscându-și leneși floarea, crizanteme cu petale aurii sau orhidee înalte de un *zhang*[141], luându-se la întrecere cu lumina lunii. În capul străzii mari, fumul de santal ars se înălța fără contenire și trecătorii forfoteau mulți ca furnicile. Zgomotul petardelor era asurzitor, lampioanele

împrăştiau lumini de toate culorile, iar peste toate răsunau sunete duioase de fluier şi răpăit grozav de tobe. Serbarea era în toi. Văzând o procesiune a cărei cale era deschisă de lampioane, lumea crezu că e vorba despre vreo familie princiară şi cu toţii se trăgeau din calea lor, iscodindu-i cu priviri furişe. Numai Song Lotus Pur nu-şi ţinea gura, neslăbindu-l pe Chen Jingji: „Slobozeşte un artificiu, pentru mine, domnişorule!" sau „Domnişorule, arde o pocnitoare, să-mi ţiuie urechile!" Uneori lăsa într-adins să-i cadă o floare din păr, alteori cum, necum, îi scăpa un condur şi se sprijinea de câte cineva ca să şi-l pună pe picior. Pavilion de Jad îi ghici jocul şi o întrebă cum se face de-şi tot pierde încălţările din picioare.

— Ca să nu le murdărească pe-ale ei, şi-a tras deasupra o pereche de-a doamnei a cincea, o lămuri Fluier de Jad.

— Cheam-o lângă mine să mă conving singură.

— Mi-a cerşit ieri o pereche de conduri, dar cui i-ar fi trecut prin cap că o să-i folosească aşa?

Lotus Pur îşi ridică fusta şi Pavilion văzu că femeia avea într-adevăr în fiecare picior câte două încălţări roşii. Atunci tăcu.

Ajunşi la Târgul lampioanelor, Lotus de Aur grăi către Pavilion de Jad:

— Haidem spre casa surioarei Li! şi porunciră băieţilor care le luminau calea, cu lampioanele să se îndrepte spre strada Leului.

Dar când aceştia bătură în poartă, bătrâna Feng dormea, împreună cu două fete pe care urma să le vândă. Aflând de sosirea stăpânelor, se repezi buimacă să le deschidă. Femeile intrară înăuntru. Bătrâna Feng aprinse focul şi puse apă pentru ceai, apoi luă o ulcică şi dădu să plece după băutură.

— Stai, de ce fugi după băutură? o opri Pavilion de Jad. Abia ne-am sculat de la masă şi ne e până aici! făcu ea semnul spre gât. Mai bine dă-ne o ceaşcă-două de ceai.

— Iar dacă ţii să ne oferi de băut, scoate întâi de-ale gurii.

— Şi ce te încurci cu ulcica aia? Nouă ne-ar cădea bine o bărdacă! râse Vaza.

— Glumeşte, nu o lua în seamă, o linişti Pavilion de Jad. Ai grijă de ceai.

Bătrâna rămase pe loc.

— Cum de n-ai mai venit să mă vezi? o certă Vaza.

— Am pe cap două copile, stăpână, cui să le las?

— Ale cui sunt? întrebă Pavilion.

— Una a fost slugă la vecinii dinspre miazănoapte. Are treisprezece anişori şi nu vor pe ea decât cinci *liang*. Cealaltă a fost măritată. Lucrau amândouă în casa Wang, dar bărbat-su şi-a luat tălpăşiţa şi stăpânii au alungat-o şi pe ea; o dau pentru zece *liang*.

— Ştiu pe cineva care vrea să cumpere o slugă.

— Nu-mi puteţi spune cine ar vrea, doamnă a treia?

— Sora a doua nu are decât o slujnică şi i-ar trebui încă una mai în vârstă. Câţi ani are cea măritată?

— Şaptesprezece.

Cât au vorbit ele, ceaiul s-a și făcut. Prunișor de Primăvară și celelalte slujnice urcară la catul de sus și împinseră ferestrele în lături, să vadă procesiunea. Chen Jingji grăbi doamnele să se întoarcă, spunând că e târziu.

— Ce-ai cu noi de ne zorești așa? protestă Lotus de Aur, chemându-și totuși slujnicele.

Când să iasă pe ușă, Li Vaza întrebă unde era Ping An.

— Azi nu i-am zărit chipul. Mereu vine spre cel de al treilea *geng* din noapte.

— E dus cu stăpânul, le liniști Lai An.

— Încuie poarta și ușile și culcă-te devreme, o sfătui Vaza pe bătrână. Nu cred să se mai întoarcă el în noaptea asta. Treci mâine pe la mine și adu sluga pentru cea de a doua doamnă. Ești ca starețul templului Budha de Piatră – învârtești totul de una singură.

Bătrâna zăvorî poarta sub ochii lor și abia atunci întreg grupul se puse în mișcare.

În apropierea casei, dădură peste nevasta lui Han Musulmanul. Aceasta tuna și fulgera că în lipsa bărbatului său, plecat la eunucul Ma, ieșise și ea la plimbare, și tocmai atunci hoții îi călcaseră casa; la înapoiere se trezise cu ușa descuiată, câinele și o seamă de lucruri de preț dispărute. Acum, amețită de băutură, stătea în stradă și se văicărea. Ascultând-o, Lotus îi ceru lui Lai An s-o cheme.

— Ce-ai pățit? o întrebă.

Femeia veni în grabă și-i făcu o plecăciune.

— Ascultați pățania acestui păduche ce sunt, înalte doamne!

Când sfârși de povestit, Pavilion de Jad propuse să-i dea fiecare câte ceva și Cheng Jingji s-o ducă acasă. Însă tânărul glumea mai departe cu Lotus Pur și nu vru să-i facă pe voie. Atunci Lotus de Aur îl trimise pe Lai An cu femeia, sfătuind-o să se întoarcă a doua zi să-i spele câte ceva ca să câștige un bănuț, îi promise că-l va ruga pe Ximen Qing s-o ajute. Femeia făcu mai multe închinăciuni și se îndepărtă.

Apoi le ieși în cale soția lui Ben Al Patrulea, cinstindu-i cu plecăciuni, grozav de bucuroasă.

— Unde ați fost doamnelor? Să nu care cumva să mă refuzați și să nu intrați în casa mea răcoroasă și săracă și să nu beți și la mine un ceai!

— Până acum ne-a ținut nevasta lui Han Musulmanul, se scuză Pavilion de Jad. E târziu și nu vrem să profităm de bunătatea inimii tale.

— Ei, chiar așa să vă purtați cu mine?

Îi luă cu ea aproape cu de-a sila. În casă, fură izbiți de la intrare de chipurile unor zeități budiste. De ușă atârna un lampion fulg de nea. Se așezară, iar gazda își strigă fata cea mare, de paisprezece ani, să salute musafirii și să toarne ceai. Pavilion și Lotus îi oferiră fetei două flori de găteală, iar Li Vaza îi întinse o batistă și niște bani. După ce gazdele își exprimară mulțumirile, doamnele plecară. Lai Xing îi aștepta în poartă. Le spuse că stăpânul nu se întorsese. Chen Jingji aprinse acolo petardele în formă

de crizantemă, orhidee, pahar de argint și cupă de aur. Ximen Qing se înapoie acasă abia la al patrulea *geng*. Pentru că:

> După beție nu știi de cerul s-a întunecat,
> De pavilionul de-apus sub lună clară furat.

Chen Jingji se încinsese la glumă și la vorbe cu mai multe înțelesuri cu Lotus Pur și lucrul acesta nu-l lăsase indiferent. A doua zi, o porni încă din cursul dimineții spre Doamna Luna. Le găsi acolo pe Delicata, Lotus de Aur și cumnata Wu. Doamna Luna era plecată la altarul lui Budha, să ardă niște santal. Tânărul se înclină respectuos și se așeză.

— Halal bărbat, ginere Chen, nu-l slăbi Lotus de Aur. Ieri ți-am spus s-o conduci acasă pe femeia aceea și nici că ți-a păsat, lăsând-o în seama lui Lai An, care e încă un copil. Nu-ți era gândul decât la hârjoneli cu Lotus Pur. Nu știu ce-o fi între voi. Aștept să se întoarcă sora cea mare și am să văd eu atunci dacă e cazul să te pârăsc sau nu.

— Dumneavoastră vorbiți? După drumul acela nesfârșit, până în strada Leului și înapoi, eram frânt de oboseală! Apoi, doar am închis ochii, că s-a și făcut ziuă. Abia am reușit să mă scol.

Pe când discutau astfel a revenit Doamna Luna. Chen Jingji s-a ridicat să o salute.

— Ce era cu soția lui Han? se interesă ea.

— Dacă nu am fi fost noi s-o trimitem la vreme acasă, o găsea stăpânul acolo și făcea tărăboi! spuse Lotus de Aur.

Celelalte neveste și Orhideea intrară la Doamna Luna să bea cu ea un ceai. Mai încolo, retrași la ei, Orhideea își certă bărbatul.

— Ce-ai avut tu cu nevasta lui Lai Wang? Dacă află tata, târfa aia n-o să pățească nimic, dar tu ți-ai găsit beleaua i

Ximen Qing dormise la Li Vaza și se sculase mai târziu, apoi îl primise în vizită de prezentare pe generalul Jing, de curând numit în județ. Îl mânase pe Ping An după ceai. Lotus Pur se juca în curte cu Jad Mic și Fluier de Jad și i-a râs în nas lui Ping An, care le ceruse să prepare ceaiul.

— Dacă stăpânul vrea ceai, e treaba celor de la bucătărie, se răți Lotus. Noi nu facem ceai decât pentru doamne.

Ping An plecă la bucătărie. Acolo era de rând nevasta lui Lai Bao.

— Eu gătesc, ceai să-ți facă cele din față, răspunse femeia.

— Le-am zis, dar Lotus Pur o ține una și bună, că nu e treaba lor.

— Ei, na, târfa! Acum crede că nu se ocupă decât de stăpână, iar eu pot să putrezesc aici. Nu fac eu bucate pentru toată suflarea? Acum îi pregătesc ceva cumnatei Wu. Câte mâini crezi că am? Șed toată ziua de li s-a lățit fundul și nu pot să fiarbă un ceai? Pot să aștepte mult și bine, ceaiul nu-i treaba mea!

Până la urmă Fluier de Jad făcu ceaiul și Ping An îl duse. De atâta așteptare, oaspetele se ridicase să plece, dar Ximen Qing izbutise să-l mai rețină. Când să bea, ceaiul era rece. Gazda îl certă pe Ping An și-l trimise să

aducă altul fierbinte. Când reveni cu noul ceai, oaspetele nu mai era acolo.

— Cine s-a ocupat de ceai? întrebă Ximen.

— Femeile de la bucătărie, răspunse Ping An.

Ximen Qing merse și i se plânse Doamnei Luna, care o mustrului pe nevasta lui Lai Bao, amenințând-o cu bătaia. Și o dată mai mult crescu neobrăzarea lui Lotus Pur, pricină ca ea să nu mai arate nicio considerație nimănui din casă, ținându-se doar de distracții, cu doamnele și cu Orhideea. Tot în ziua aceea, Mama Feng se înfățișă, cu fata cea tânără. Întâi i-o prezentă Vazei, apoi o duseră la Delicata, care o cumpără cu cinci *liang* de argint.

Capitolul XXV

Festivitățile lampioanelor trecură. Se apropia Sărbătoarea Luminii Pure[142]. Ximen Qing fusese poftit acasă la Sun Gură Spartă, undeva în afara orașului și o pornise într-acolo, însoțit de Ying Bojue. Rămasă singură cu celelalte neveste, Doamna Luna le-a invitat în grădină, la leagăn, să-și mai aline dorurile stârnite de primăvară. Întâi se dădură în leagăn Doamna Luna cu Pavilion de Jad, urmând la rând Delicata și Lotus de Aur.

— Nu pot, mă simt greoaie, refuză Delicata. Să se dea Li Vaza cu ea.

Trecându-le rândul, Pavilion o strigă pe Lotus de Aur să se dea în picioare, povățuind-o să nu râdă. Au strâns frânghiile cu mâinile lor fine de jad și s-au aranjat în leagăn ca într-o cadră. Lotus Pur și Prunișor le făceau vânt. Așa cum se spune:

> Față pudrată lângă față pudrată,
> Umeri de jad lângă umeri de jad,
> Două talii de jad unduitoare,
> Patru lotuși[143] cu capu-aplecat.

Lotus de Aur izbucni în râs.

— Nu râde! o certă Doamna Luna. Ți se slăbește strânsoarea mâinilor, aluneci și cazi!

Într-adevăr, bancheta de lemn era lunecoasă, condurii înalți, instabili, pricini în plus pentru care, cu un țipăt, Lotus de Aur căzu, însă reuși să-și mențină mâinile pe frânghie și nu se rostogoli la pământ.

— Te-am prevenit, doar! o mustră Doamna Luna și, întorcându-se către celelalte, veni cu lămuriri: în leagăn, cel mai primejdios lucru e râsul. Cum râzi, cum aluneci! Când eram domnișoară, tot prin luna a treia, ca și acum, mă zbenguiam, în grădina vecinului Zhou cu fata acestuia și încă trei-patru fete. Râdeam ca nebunele, tinerețe, de, și fata vecinilor a căzut și s-a lovit atât de rău că și-a stricat fecioria. Mai târziu, la măritiș, a fost trimisă acasă pe motivul că nu fusese fată mare. De atunci, știu că în leagăn nu e bine să râzi.

— Vreau să mă dau o dată cu sora Li, își exprimă Lotus de Aur dorința.

— Fiți atente! le sfătui grijulie Doamna Luna.

Atunci se auzi o voce cunoscută.

— Aici eraţi! strigă Chen Jingji.

— Ai venit la timp, ginere! Fă-le vânt doamnelor, fiindcă slujnicele n-au tărie în braţe.

Chen Jingji aşteptase îndemnul la fel de nerăbdător ca un călugăr să audă clinchetul clopoţelului. Se repezi spre leagăn, suflecându-şi mânecile robei.

— Numaidecât! spuse. Prinse fusta lui Lotus de Aur: Ţineţi-vă bine, doamnă a cincea! Ginerele vostru e aici.

Leagănul zbură spre cer şi femeile păreau nişte zeităţi nemuritoare plutind în văzduh. Însă Li Vaza fusese luată pe nepregătite şi strigă, înciudată.

— Vai, mie, ai grijă şi de mine, ginere!

— Sigur mamă-soacră, numai să mă luaţi mai încet. Dacă ţipaţi şi din stânga şi din dreapta, eu ce pot să fac mai întâi?

Vântul ridică fusta Vazei, dezvelindu-i picioarele în pantaloni lungi, roşii, strânşi pe pulpe.

— Mai încetişor, am picioare gingaşe!

— Să nu bei prea mult! replică bărbatul.

— Mi-ai prins fusta, soră Li, se văicări şi Lotus de Aur..

Leagănul se opri, ele se lăsară în faţă şi coborâră. Urmară Prunişor şi Orhideea, apoi Fluier de Jad cu Lotus Pur. Aceasta din urmă îşi prinsese mâinile de sfoară şi stătea dreaptă, cu picioarele lăsate în jos, făcându-şi singură vânt. Leagănul urcă pe cer să atingă norii, nu altceva, apoi coborî spre pământ ca un odor prea îndrăgit al acestuia.

— Uitaţi-vă la ea, o admiră Doamna Luna, cum se mai pricepe!

Să părăsim femeile în grădină, lângă leagăn, şi să ne îngrijim de Lai Wang. Acesta a ajuns în Hangzhou şi, când veşmintele au fost gata, le-a împachetat, le-a încărcat pe o barcă şi a purces înapoi în Qinghe. Sfârşind călătoria pe apă, a luat-o călare spre casă şi, odată ajuns, a descălecat, şi s-a dus direct în spate. Lebăda de Nea stătea în uşa salonului. Sluga s-a înclinat respectuos.

— Ei, te-ai întors. Drumul, vântul şi bruma te-or fi obosit, cu toate că, de când nu te-am văzut, te-ai îngrăşat bine, îi vorbi femeia, râzându-i în faţă.

— Stăpânul şi stăpâna unde sunt?

— Stăpânul e plecat afară din oraş, cu unchiul Ying, iar stăpâna e în grădină, la leagăn.

— Dar ce le-a venit cu leagănul?

Lebăda îl chemă în casă şi îi turnă ceai.

— Mănânci ceva? îl întrebă.

— Nu. Am de gând să-mi vestesc sosirea şi să merg să mă spăl. A mea e la bucătărie?

— A ta! Crezi că mai e cea de dinainte? Acum s-a ajuns! Stă numai cu doamnele, joacă şah şi alte jocuri şi nu se mai înjoseşte să intre în bucătărie!

În timp ce Lai Wang stătea de vorbă cu Lebăda, Jad Mic trecu în grădină şi o înştiinţă pe Doamna Luna de întoarcerea omului. Stăpâna casei veni în grabă. Lai Wang îngenunche în faţa ei, apoi se ridică şi se trase într-o parte,

povestindu-i despre călătorie. Doamna Luna îl dărui cu două vase pline cu băutură. Apoi își făcu apariția Lotus Pur.

— Ești vlăguit de drum, încheie stăpâna. Du-te la tine, spală-te și te odihnește. Când o să se înapoieze stăpânul, i te înfățișezi să-i spui cum ți-ai îndeplinit treburile.

Lai Wang ieși. Lotus Pur scoase cheia, deschise ușa, pregăti apa și îl ajută să se îmbăieze.

— Măi negriciosule, zise femeia în timp ce îi despacheta lucrurile. Cum de te-ai burduhănit în halul ăsta? îi dădu o mână de ajutor să se primenească, iar după ce îl ospătă, se culcară. Se treziră când soarele era la apus.

Îndată după întoarcerea lui Ximen Qing, Lai Wang se prezentă în fața lui.

— Am adus în patru lăzi toate lucrurile poruncite la Hangzhou, stăpâne. Am venit cu barca și o să trebuiască să le scoatem din port cu niște cărători.

Bucuros, Ximen îi dădu bani pentru hamali și îl sfătui să meargă chiar a doua zi după ele. Drept mulțumire pentru reușită, îi oferi cinci *liang* de argint și hotărî să-i lase pe mână cumpărăturile casei. În Hangzhou, Lai Wang făcuse niște achiziții și pentru el și îi oferise pe ascuns Lebedei de Nea două batiste, două perechi de pantaloni înfloraţi, patru cutii cu dresuri și douăzeci de rujuri. În schimb, aceasta îi dezvăluise că de patru luni, de când plecase, femeia lui se ținea cu Ximen Qing. Fluier de Jad le aranjase apropierea, iar Lotus de Aur le asigurase un culcuș în chiar casa ei. Îi povesti cum se întâlniseră prima oară în grotă și ca apoi petrecuseră de dimineață până seara și de seara până dimineața în camerele soației a cincea; că primise de la stăpân haine, giuvaiericale, podoabe de cap și bani, toate una peste alta făcând o avere; că femeia cumpăra de la o vreme dresuri din poarta casei.

— Am băgat eu de seamă lucrurile noi adunate în ladă. Când am luat-o la întrebări, mi-a zis că le are de la stăpâna.

— Care stăpână? De la stăpânul, poate!

Cele aflate îi căzură greu la inimă. Bău la Lebăda până pe înserat, când plecă la el.

Se spune că alcoolul desface băierile inimii. Ajuns acasă, deschise lada de zestre a nevestei și scoase la iveală un material de satin albastru, înflorat.

— De unde-l ai? se întoarse el spre nevastă. Cine ți l-a dat? Să nu-mi îndrugi minciuni!

Femeia nu știu ce să spună. Zâmbi silit și răspunse:

— Da' ce te-a apucat, netotule? Mai marii din curtea interioară au văzut și ei că n-am haine și mi l-au dăruit. N-am avut vreme să mi-l lucrez și de aia l-am pus în ladă. De unde ți se năzare ție că e?

— Să nu încerci să mă prostești. Mie să-mi răspunzi de unde-l ai! Apoi: Și podoabele astea?

— Ptiu, tâlharule! Uiți că am neamuri! Din piatră să mă fi ivit pe lume și tot aș avea o obârșie! Le am de la mătușa, de unde ai vrea?

Lai Wang o lovi puternic cu pumnul, făcând-o să se clatine.

— Minciuni! strigă. Ai fost văzută împreună cu porcul ăla, iar satinul ți l-a

adus codoașa de Fluier de Jad. Cât crezi că ai să mă duci de nas?

— Se pare că n-o să mori de moarte bună, ticălosule! Ce ți-am făcut eu? De ce mă bați? Lași să cadă peste mine grindină de pietroaie, luându-te după niște vorbe! Care stricată ți-a turnat gogoși, ca să-și bată joc? Sunt nevasta ta și pe mine să nu mă iei drept otreapă! Poți să pui să mă ucidă, însă s-o știi de la mine, mor nevinovată. Mergi și întreabă încolo și încoace despre femeile din familia Song. Iar dacă mă găsești vinovată cu ceva, să nu-mi mai spui mie Song! Să-ți deschid eu capul, scârnăvie, că asta e ca o furtună fără vânt! Sigur că trebuie să fie ceva la mijloc. Dacă ți se cere să mă omori, tu ca bezmeticul te repezi să o faci! Cum bărbatul nu găsi ce să răspundă, femeia continuă: Cu satinul, uite cum s-a întâmplat. Anul trecut în noiembrie, de ziua stăpânei a treia, stăpâna cea mare m-a văzut îmbrăcată în jachetă roșie și fustă purpurie luată cu împrumut de la Flaut de Jad, „Ce te-ai îmbrăcat așa de țipător?" mi-a spus și mi-a dat satinul pentru care mă cerți. Nu mă cunoști, dacă ai cumva părerea că o să las lucrurile aici.. Mâine o să-i strig ăleia în față pentru că mie mi-e totuna. Viața mea nu înseamnă cine știe ce și renunț cu bucurie la ea.

— Ei, cum să te iei cu lumea din nimic? încheie bărbatul discuția. Fă patul că mi-e somn!

— O să-ți afli sfârșitul pe drumuri! Te-ai umflat cu alcool galben și ți-a cășunat pe mine! îl amenință ea, zorindu-l să se culce. Pe loc, omul adormi, sforăind ca tunetul.

Așa sunt nevestele necredincioase. Oricât de sprinteni la minte le-ar fi bărbații, îi îmbrobodesc în vorbe meșteșugite și nouă din zece ies basma curată. Cărămizile din pardoseală sunt rău mirositoare și tari. Trecând noaptea, Lotus Pur o întrebă a doua zi pe Flaut de Jad cine o bârfise în fața bărbatului, însă nu izbuti să afle nimic și se foise ziua întreagă, bruftuluind și blestemând în stânga și în dreapta. Odată, Doamna Luna o trimise pe Jad Mic după Lebăda. Slujnica o căută pretutindeni și, când ajunse în curtea din față, o zări pe aceasta ieșind de la Lai Wang. La început socotise că doamna a patra avusese vreo vorbă cu Lotus Pur, însă intrând în bucătărie o găsi pe aceasta din urmă acolo, tocând carne. Tot atunci, Ximen Qing fu căutat de bogătașul Qiao, trimisul negustorului de sare din Yangzhou, Wang Sifeng, care fusese întemnițat. Qiao adusese cu el două mii de *liang*, rugându-l pe Ximen Qing să obțină grațierea negustorului, prin Marele Tutor Cai. Chiar în clipa când vizitatorul plecă, stăpânul îl strigă pe Lai Wang, care apăru în fugă din casă. În felul acesta, pentru toți fu limpede că Lebăda de Nea și Lai Wang trăiau împreună.

Într-una din zile, cu fumul băuturii în nas, Lai Wang și-a arătat în fața celorlalte slugi ura pe care i-o purta stăpânului casei. S-a lăudat că știe tot ce s-a petrecut în lipsa lui și că până la urmă o să-i cadă el în mână. O să bage cuțitul, alb, în el și o să-l scoată roșu, după care o să-i vină de hac acelei Pan, chiar de-ar fi să moară. Dăduse asigurări că nu vorbește în vânt și că se ține de cuvânt. Știa prea bine cum Pan își ucisese bărbatul și când cumnatul ei făcuse plângere, cine pornise spre capitală și aranjase ca Wu Song să fie îndepărtat?

Acum stăpânul stătea bine pe picioare și îi luase nevasta. Ura îi era cât cerul de mare! N-a mâncat și nici gura nu-i pute. De-ar fi făcut fărâme, și tot îl va nimici pe acest tartor. Vorbise atent la drum, neatent la oamenii din iarbă. Lai Xing îl auzise.

Mai înainte, Lai Xing era acela care răspundea de târguielile casei și el fusese înlocuit cu Lai Wang numai după ce Ximen se luase cu Lotus Pur. De atunci, Lai Xing nu-l avea deloc la inimă pe Lai Wang, fapt pentru care se și repezi s-o înștiințeze pe Lotus de Aur despre cele rostite la necaz de potrivnicul său. Lotus de Aur era împreună cu Pavilion de Jad când apărătoarea de la ușă fu împinsă.

— Pe cine cauți, Lai Xing? Unde s-a dus stăpânul?

— E dus la o înmormântare. Aș avea ceva să vă spun, stăpână. Dar să păstrați numai pentru dumneavoastră și să nu mă dați de gol!

— Mie poți să mi te destăinui fără frică! îl îndemnă ea.

— Nu e în legătură cu mine. Știți, târâtura de Lai Wang s-a îmbătat ieri ca un porc și s-a apucat să înjure în gura mare în fața slugilor. Eu mi-am văzut de ale mele și nu l-am băgat în seamă. V-a beștelit pe dumneavoastră și pe stăpânul.

— Ce-avea ticălosul cu mine?

— Mi-e greu să vă spun. Stăpâna a treia se află aici, dar nu e o străină. Zicea că stăpânul s-a descotorosit de el ca să-i ia nevasta, iar culcușul l-ar fi avut aici, la stăpâna a cincea. Că petreceau de dimineață până seara și de seara până dimineața și că el o să se răzbune cu un cuțit și pe stăpânul și pe stăpâna a cincea, că o să bage cuțitul, alb și curat în ei și o să-l scoată roșu. A mai zis că stăpâna a cincea și-a otrăvit bărbatul și că el a aranjat lucrurile în capitală, scăpându-i viața. Drept răsplată, l-ați făcut de rușine, îndemnându-i nevasta să-l înșele. Nemernicul din fața voastră a îmbrăcat haine murdare să prindă în brațe pilonul negru. De-aia am venit să vă atrag luarea aminte să fiți zi și noapte cu ochii pe nemernic.

Pavilion de Jad simți că se scufundă într-o cadă cu apă rece, trecând-o fiori reci de moarte. Lotus de Aur se înroși la față și scrâșni din dinții albi ca argintul.

— Slugă criminală, i-auzi cu ce blestemății umblă, iar eu care nu i-am făcut niciun rău nici înainte și nici acum! Cu ce sunt eu vinovată că i-a luat stăpânul nevasta? Lasă-l pe mâna mea, că n-o să mai aibă el prilejul să-mi zică stăpână în casa asta! Când mi-a salvat el viața? Apoi se întoarse spre Lai Xing. Bine, du-te acum! Când stăpânul o să te ia la întrebări, să-i înfățișezi, de-a fir-a-păr tot ce mi-ai spus și mie.

— Sigur că da, stăpână! Slugă voastră n-a pus nimic de la ea. Am rostit cuvânt cu cuvânt ce mi-au auzit urechile și așa o să-i zic și stăpânului.

Cu aceste vorbe, sluga plecă.

— E drept că stăpânul s-a încurcat cu slujnica asta? vru să știe Pavilion de Jad.

— Mai și întrebi! Lăsa ticălosul nostru lipsit de inimă să-i scape o nevastă

frumoasă? E drept că acum îl joacă târfa cum se pricepe mai bine. Înainte vreme, la primul bărbat, s-a apucat să-l înșele în cârdășie cu nevasta principală. După ce a fost prinsă și alungată, l-a luat pe Jiang Cong, dar gândești că s-a săturat cu un bărbat? A înșirat bărbați, ca boabele de orez, dar nimeni n-a mirosit-o, că e pricepută la vicleșuguri, ca nimeni alta! Omului nostru nevrednic i-a căzut cu tronc și a mânat-o pe Fluier de Jad la ea, cu o bucată de satin. Nu țin minte dacă ți-am spus sau nu. Când sora cea mare a mers în vizită la ai lui Qiao, noi jucam cu toatele șah. La un moment dat, a venit o slugă și ne-a vestit că s-a întors stăpânul și atunci ne-am risipit fiecare la ale sale. Eu m-am dus în curtea interioară și am văzut-o pe Jad Mic pândind în dosul ușii. Am strigat-o și ea mi-a făcut un semn cu mâna. Am luat-o atunci spre grădină și am găsit-o pe Fluier de Jad stând în portiță. Asta îi păzea! Neînțelegând eu ce se întâmplă, am dat să intru, dar afurisita aia nu m-a lăsat, zicând că stăpânul are nu știu ce treabă acolo. Ca să zic drept, am bănuit-o pe ea de vreo ticăloșenie și am intrat în grădină cu forța. Ei, aia era cu stăpânul în grotă și când a dat cu ochii de mine a rupt-o la fugă, roșie la față. Când am ajuns înaintea bărbatului nostru, n-a știut ce să-mi spună și l-am făcut eu cum mi-a venit la gură. Pe urmă, slujnica s-a înfățișat la mine, a îngenuncheat la picioarele mele și m-a implorat să nu suflu o vorbă doamnei. Iar începând din prima lună, stăpânul și-a adus târfa peste mine să-și petreacă noaptea în casa mea. Eu și Prunișor i-am atins cu vreo două vorbe, arătându-le limpede că nu le îngăduim una ca asta. Ticăloasa a încercat să mă amestece în șiretlicurile ei, dar nu i-a mers! Chiar dacă aș fi închis eu ochii, botoasa asta de Prunișor nici vorbă să le permită!

— De-aia nu se ridica ea în picioare, scursura și puturoasa, când ne vedea intrând, se dumiri Pavilion de Jad. De unde să-mi trăsnească mie una ca asta? Adevărul este că bărbatul nu trebuia să se încurce cu ea, parcă nu găsea peste tot femei? Auzi, să-și facă de lucru cu slugile!

— Numai că au făcut schimb ca între tâlhari! El i-a luat slugii nevasta, și sluga se culcă pe ascuns cu una din favoritele lui. Sluga asta de Lebăda de Nea a îndrugat atâtea despre mine, însă uite că mi-a venit și mie apa la moară! Nu mă las eu călcată în picioare!

— Oare cum o fi mai bine, să-i spunem sau nu? se întrebă Pavilion de Jad. Sora mai mare nu se bagă. Dacă ăla e hotărât să ucidă și stăpânul nu știe, poate să-i cadă în mână! E mai bine să-i dai de știre, surioară!

— Dacă l-aș ierta, ar fi ca și când s-ar naște a doua oară!

Doar se cunoaște:

> O viață ca oricare pe nimeni nu-l împinge
> Sprânceana să-și înalțe,
> Pe lume dacă totuși nu se află neomul
> Răul lui să-l înhațe.

Întors seara acasă, Ximen Qing o găsi pe Lotus de Aur la ea în cameră, cu

părul răvășit, chipul palid și ochii plânși. Intrebând-o ce s-a întâmplat, femeia îi împărtăși despre ce se jurase Lai Wang să facă împotriva lor.

— De unde știi?

— Întreab-o pe Jad Mic, dacă pe mine nu mă crezi! M-a insultat în curte. A povestit în fața tuturor că mi-am otrăvit bărbatul și că tu l-ai trimis pe el să-mi salveze viața. Bine că n-am copii, să audă palavrele acestui ticălos! „Mama voastră, le-ar spune, ar fi de mult petrecută de pe lume, dacă n-aș fi fost eu să o fac scăpată!" Închipuiește-ți ce vorbe au să-ți iasă după scornelile lui! Și ție nu ți-o fi rușine, dar mie mi-e, și mai bine mor, decât să trăiesc batjocorită!

La aceste cuvinte, Ximen Qing se năpusti în curtea din față, îl chemă pe Lai Xing, merse cu el într-un loc ferit și îl puse să-i istorisească în amănunțime ce știa. Sluga mărturisi tot. Apoi Ximen se grăbi spre curtea interioară, după Jad Mic și spusele acesteia se potriviră întocmai cu cele ale lui Lotus de Aur. Ea îi relată cum o văzuse pe Lebăda ieșind de la Lai Wang, pe când Lotus Pur nu era acasă. Faptele erau fapte. Mânios, Ximen Qing o bătu zdravăn pe Lebăda de Nea, că abia izbuti Doamna Luna să o scoată din mâinile lui. Atunci el îi luă înapoi podabele și straiele pe care i le dăruise, poruncindu-i să muncească cot la cot cu celelalte slugi și interzicându-i să mai vadă pe cineva.

În curtea interioară, Ximen o puse pe Fluier de Jad să i-o aducă pe Lotus Pur, să afle și de la ea ce știa.

— Vai de mine, stăpânul meu, nu grăiți așa! Jur pe viața mea că n-a spus el una ca asta. A băut vreo două păhărele, e drept, dar orice-ar fi, nu ajungea până acolo încât să-și blesteme stăpânul și binefăcătorul. Cum să vă învinuiască, după ce că trăiește din mila voastră? Nu ascultați de bârfe, stăpânul meu! Dar poate află sclava voastră cine l-a auzit rostind asemenea blestemății?

Ximen Qing tăcu, însă femeia stărui și atunci el spuse că Lai Xing era omul.

— Lai Xing a vorbit în dodii și cu pică, stăpânul meu, fiindcă ne-ați dat nouă îndeletnicirea pe care a avut-o el și nu mai câștigă după cum era învățat. A vorbit pizma dintr-însul, în lipsă de un temei, și stăpânul meu l-a crezut! Dacă bărbatu-meu ar face una ca asta, aș fi prima care nu i-aș ierta-o! Dar ascultați, stăpâne, cuvintele mele! Dați-i bani omului meu pe mână și trimiteți-l să facă negoț, undeva,. Cât mai departe! Cât e plecat, stăpânul meu mă poate găsi ușor și seara și dimineața, după pofta inimii!

Gândul femeii îi surâse.

— Prea bine zici, copila mea! O să-l trimit în capitală la Marele Tutor, pentru negustorul acela de sare, Wang Sifeng. Puteam să-l fac să ia înapoi drumul Hangzhou-ului, să cumpere obiecte pentru daruri la aniversări, dar abia a venit de acolo, așa că am să-i încredințez treaba aceasta lui Lai Bao. Fiindcă tu mi-ai cerut-o, mâine îl pun la drum lung. Când s-o întoarce, îi încredințez o mie de *liang* și îi poruncesc să se ocupe la Hangzhou de negoțul cu mătase. Îți place?

Femeii i se umplu inima de bucurie.

— Nimic nu poate întrece gândul vostru, stăpânul meu! Îmi aduc aminte că mi-ați promis o plasă pentru păr, dar nu mi-ați dat-o! Cât o s-o mai port pe asta veche?

— Ai răbdare. Uite, chiar mâine o să-i duc giuvaiergiului opt *liang* de argint și am să-i cer să-ți facă una. Dar ce-o să răspunzi când te-o întreba de ea stăpâna?

— Găsesc eu ce să-i spun! îl liniști ea. O să-i zic că am împrumutat-o de la mătușa!

Mai discutară o vreme, apoi se despărțiră.

A doua zi, în timp ce se afla în salonul cel mare, Ximen Qing îl chemă la el pe Lai Wang.

— Fă-ți bagajele, băiete, și mâine, pe douăzeci și șapte din luna a treia, pleci spre capitală, la Marele Tutor. La înapoiere, am de gând să te fac negustor în Hangzhou.

Vestea îl bucură pe Lai Wang. După ce îngenunche, merse să-și strângă lucrurile și apoi ieși să cumpere câte ceva pentru călătorie. Aflând noutatea, Lai Xing fugi la Lotus de Aur. Aceasta o luă direct spre umbrarul din grădină, unde aflase că era Ximen Qing, însă nu-l găsi acolo decât pe Chen Jingji, care împacheta niște lucruri.

— Ce faci aici? Unde e stăpânul?

— A fost pe aici, dar a plecat la prima doamnă să ia argintul în afacerea Wang Sifeng. Eu împachetez darurile pentru Marele Tutor.

— Cine le duce?

— Tata spunea ieri că Lai Wang.

Abia coborî treptele și Lotus se întâlni cu Ximen care se întorcea cu argintul. Îl chemă la ea, întrebându-l pe cine trimite în capitală.

— Pe Lai Wang și pe Fu Ming. Nu e vorba numai de daruri, ci și de banii negustorului Wang Sifeng și doi se descurcă mai bine.

— Faci cum vrei, dar văd că vorbele mele nu mai au temei în fața ta. În schimb, o asculți pe slujnica aia păcătoasă. Ea are interesul să-și salveze bărbatul. Abia a trecut o zi de când sluga a urlat în fața tuturor că i-ai luat nevasta și uite, acum tu îi dai banii pe mână. Deschide bine ochii, frățioare! E ceva, nu, să-i faci pe degeaba un cadou de o mie de arginți! Înțeleg că ți-e gândul la nevasta lui și nu mă pun eu în calea ta. Dacă-l ții acasă, e periculos, iar dacă-l trimiți să facă negoț, poate fugi cu capitalul. Iar lui nici că-i pasă. Dacă îți place atât de mult de nevastă-sa, cel mai bine e s-o desparți de el. Nu uita zicala: dacă tai iarba și nu-i scoți rădăcina, răsare din nou. Abia după ce o smulgi din rădăcină rămâne locul curat. Atunci n-ai de ce să te mai temi și cu femeia faci ce vrei.

Potopul de povețe îl trezi pe Ximen Qing ca dintr-o beție.

Capitolul XXVI

A doua zi, Lai Wang aşteptă în zadar, pregătit de drum, porunca de plecare. Pe la amiază, Ximen îl chemă şi-i zise:

— Peste noapte, m-am gândit că abia te-ai întors din Hangzhou şi un drum la Dongjing ar fi prea obositor. Îl trimit pe Lai Bao în locul tău. Tu odihneşte-te şi o să găsesc altă treabă pentru tine.

Din moşi se spune că slugile ascultă prea plecate, în timp ce stăpânul taie şi spânzură. Lai Wang nu putu sufla un cuvânt de împotrivire, supunându-se în tăcere. Ximen Qing încredinţă banii şi lucrurile lui Lai Bao şi Fu Ming, iar aceştia purceseră la drum pe douăzeci şi opt ale lunii a treia.

Întors la el, furios peste măsură, Lai Wang bău mai mult decât se cuvenea, îndrugă tot felul de blestemăţii şi-i spuse lui Lotus Pur că are de gând să-l înjunghie pe Ximen Qing. Dar nevasta îl ocărî, zicându-i să ia aminte la ce-i iese din gură, fiindcă ştiut e că niciodată câinele care latră nu muşcă, iar zidurile au crăpături şi pereţii urechi. Apoi îi aruncă în faţa că e beat şi îl mână la culcare. A doua zi, merse în curtea interioară, în camera lui Fluier de Jad şi o puse pe slujnică să-l cheme pe Ximen Qing. Găsiră un loc liniştit în spatele bucătăriei, Fluier de Jad aşezându-se la pândă în uşa din spate. Femeia îl luă în primire, mânioasă, de cum apăru:

— Ce om sunteţi, stăpâne? Mi-aţi făgăduit că îl lăsaţi să plece şi pe urmă v-aţi schimbat gândul, înlocuindu-l cu altcineva. Inima vă e ca o minge – sare de colo-colo de sus în jos, fără astâmpăr. O să mă apuc să ridic un templu în cinstea voastră, a căpeteniei tuturor mincinoşilor de pe lumea asta. N-o să mă mai încred în vorbele voastre, stăpâne! Ştiu eu prea bine că nu vă pasă de mine.

Ximen Qing rise, înveselit.

— Nu e vorba de asta, fii pe pace! Îmi era teamă că n-o să nimerească la Marele Tutor şi de-aia l-am trimis tot pe Lai Bao. Lui o să-i dau bani să se apuce de vreun negoţ.

— Ziceţi-mi şi mie ce mai puteţi să scorniţi?

— Îi dau în primire un birt pe undeva, nu departe de poarta casei.

Mulţumită, femeia se grăbi să-i dezvăluie bărbatului ce aflase şi aşteptară poruncile stăpânului.

Într-o zi, Ximen Qing ceru să i se înfăţişeze Lai Wang. Pe masa din faţa sa zăceau şase legături cu argint.

— Copilul meu, începu Ximen Qing, l-am trimis pe Lai Bao în locul tău, una, că erai obosit după drumul la Hangzhou şi doi, că nu cunoşti prea bine locurile prin capitală. Ai în faţa ochilor trei sute de *liang* de argint curat, împărţite în şase pachete. Ia-i, caută-ţi un socotitor şi deschide o cârciumă în poarta casei. Lunar, vii cu vrednicie şi credinţă şi-mi aduci dobânda. Mai bine decât aşa cred că nici că se poate.

Lai Wang se aruncă la picioarele stăpânului, bătând mătănii în semn de mulţumire, luă banii şi, acasă, îi spuse nevestei;

— Vrea să mă aibă la mână, zise. Uite aici trei sute de arginţi, să deschid o cârciumă.

— Suflet nerecunoscător, îl certă ea, vrei sau nu vrei să sapi o fântână cu o cazma? Lucrurile se fac pe îndelete. Oricum, te-a făcut negustor! Fă bine meseria și ține-te de la băutură, ca să nu mai îndrugi prostii!

Lai Wang îi ceru nevestei să pună banii în ladă și plecă în oraș să caute un socotitor. Pierdu ziua întreagă fără folos și se întoarse acasă beat bine. După ce îl culcă, nevasta fu chemată de Fluier de Jad în curtea interioară.

Pe la primul *geng*, Lai Wang, cu mintea încă înceţoșată de aburii alcoolului, auzi un glas la fereastră.

— Trezește-te, frate Lai Wang, să-ți vezi nevasta în grădină, în brațele omului acela fără rușine. Te cred răpus de somn și nu le pasă!

Zguduit, se trezi de-a binelea. Când deschise ochii, văzu că e singur și nevasta nicăieri. Socotind că Lebăda îi observase și venise să-i deschidă ochii, murmură „Piei, drace!" Se ridică din pat, deschise ușa și se furișă spre grădină. Abia ajunsese la poarta care dădea într-acolo, că cineva din umbră aruncă în el cu o banchetă doborându-l. În același timp, un cuțit căzu cu zgomot lângă el. Pe dată, patru-cinci slugi se iviră ca din pământ în jurul său, strigând în gura mare că au dat năvală hoții. Îl prinseră și îl legară zdravăn.

— Sunt eu, Lai Wang, le strigă el. Plecasem să-mi caut femeia. Ce v-a venit să mă legați?

Nimeni nu luă în seamă protestele lui și îl duseră în salonul luminat puternic. Acolo, Lai Wang îl găsi pe Ximen Qing și se lăsă în genunchi, implorând:

— Dormeam, nemernic ce sunt; apoi așa, deodată, m-am trezit și cum nevastă-mea nu era în casă, am plecat după ea. De ce m-au luat drept hoț?

Lai Xing înaintă doi pași și-i puse stăpânului cuțitul sub ochi. Ximen se arătă furios:

— Numai un animal se poartă în felul acesta! E un criminal! Cum s-a întors din Hangzhou, i-am dat trei sute de arginți să facă negoț, iar el se strecoară noaptea să mă ucidă. Atunci ce aveai de gând cu cuțitul?

Porunci să-l sechestreze în camera lui și să-i aducă banii.

Lotus Pur care tăifăsuise până atunci cu Fluier de Jad, auzind ce se întâmplase, alergă în casă, plângând.

— După ce că îți băuseși mințile, ce te-a mai adus după mine? Acum ai căzut în capcana altora!

Slugile deschiseră lada, luară cele șase pachete și veniră cu ele la stăpân. Ximen Qing le cercetă la lumina lămpii: numai într-unul singur era argint, restul conținând cositor.

— De ce ai înlocuit argintul? Și ce-ai făcut cu el? Mie să-mi spui adevărul!

— Stăpâne, ați vrut să mă apuc de negoț. Ce inima aș fi avut, să schimb argintul?

— Ai ieșit cu cuțitul să mă ucizi și acum vrei să mă prostești cu vorba?

Îl strigă pe Lai Xing. Acesta îngenunche și spuse:

— N-ai spus tu acum câteva zile în fața tuturor că îți omori stăpânul fiindcă nu te-a ajutat să te faci neguțător?

Lai Wang rămase cu gura căscată la asemenea învinuiri. Înghiți în sec și tăcu.

— Ajunge! strigă Ximen. Totul e limpede: avem dovada furtului și a intenției de omor. Voi sunteți martori. Puneți-l în lanțuri și duceți-l la poartă. Mâine fac plângerea și îl dăm pe mâna *Yamen*-ului.

Atunci Lotus Pur intră în salon, cu părul vâlvoi și veșmintele în neorânduială.

— Stăpâne, țipă îngenunchind în fața lui Ximen Qing, stăpâne, dumneavoastră i-ați făcut-o. El plecase cu blândețe după mine. De ce l-ați legat ca pe un tâlhar? Cât despre legăturile cu argint, eu le-am avut în păstrare și nu le desfăcusem, sigiliul era întreg. Cum să înlocuiască argintul cu cositor! Dacă aveți de gând să-l îngropați de viu, stăpâne, gândiți-vă la dreptatea cerului! Ce-a făcut bărbatul ăsta al meu? De ce l-ați bătut? Unde-l trimiteți?

— Nu-i treaba ta, femeie, vorbi Ximen cu glas duios, zâmbindu-i. Ridică-te! Nu a luat seama cum trebuie, iar pe mine a vrut să mă ucidă. Tu n-ai habar, ești nevinovată. Potolește-te! îl chemă pe Lai An și-i zise: Du-o în camera ei și ai grijă să nu facă vreo prostie!

Femeia însă nu se mișcă de unde era.

— Ce inimă cruntă aveți, stăpâne, strigă. Dacă nu vă pasă de preot, temeți-vă de Buddha! Aveți măcar încredere în cuvintele mele cinstite! Era beat, dar n-a făcut nimic rău!

Ximen Qing se arătă nerăbdător și îl grăbi pe Lai An să o ajute pe femeie să se ridice și să o ducă la ea. A doua zi, întocmi plângerea, îl puse pe Lai Xing martor și-i porunci să se înfățișeze la *Yamen* cu plângerea și cu împricinatul. Chiar în clipa plecării lui, Doamna Luna veni și se rugă și ea pentru iertare.

— Dacă e vinovat, îl judecăm în casă. Ce rost are să-l târâm acolo, să mai dăm de lucru oamenilor legii?

— Ți-ai ieșit din minți, femeie, strigă el, rotindu-și ochii în cap. A vrut să mă omoare. Cum să-l iert?

Fără alte vorbe, porunci oamenilor să-l ducă pe Lai Wang la *Yamen*. Doamna Luna se retrase, jignită.

— În casa asta, cineva se înalță împărat, deasupra răzmeriței, se plânse suratelor sale. Simt intrigile unei vulpi cu nouă cozi și nu știu cine l-a îndemnat să pună la cale așa ceva, să condamne un om nevinovat! E ușor să-l faci hoț, dar se cere să și probezi lucrul ăsta. Ce purtare e aceasta, să pui un om într-un sicriu de hârtie, pentru că așa ți s-a năzărit? Făptuiește cu greșeală, fără niciun temei.

Song Lotus Pur intră și i se plecă la picioare, plângând.

— Ridică-te, copilo, și șterge-ți lacrimile! Or să-l interogheze, dar n-au cum să-i ia viața. Nici nu mai înțeleg ce e cu el, pare să fi băut cucută, că nu-mi ascultă povața. Văd că soața bună e ca și cel de pe urmă soldat!

— Acum e în culmea furiei, spuse Pavilion de Jad către Lotus Pur. Așteaptă să-i treacă și o să-l sfătuim de bine. Acum mergi la tine și te

potolește!

Cu aceasta, ne oprim aici.

După ce Lai Wang a fost târât la *Yamen*, Ximen Qing l-a trimis pe Dai An cu o sută de duble de orez pentru procurorul Xia și căpitanul He. Cei doi primiră darurile, apoi purceseră la judecată. Lai Xing prezentă plângerea, iar mandarinii aflară cum lui Lai Wang i se dăduse pe mână o sumă de bani pentru a se apuca de negoț, însă arginții îi furaseră mintea, astfel că îi înlocuise cu cositor. Apoi, de teamă să nu fie descoperit, luase cuțitul și, în miez de noapte, se furișase în salonul din spate, să-și ucidă stăpânul. Mânați de o asemenea faptă, oamenii legii porunciră să le fie adus Lai Wang. Văzându-se în fața lor, acesta îngenunche.

— Onorați mandarini ca și cerul de curați! grăi el. Dacă îi îngăduiți umilei mele persoane să vorbească, are să vă spună adevărul, iar dacă nu-mi îngăduiți, facă-se voia voastră!

— Dovada hoției tale și cuțitul le am sub ochii mei, declară procurorul Xia. Nu încerca să te dezvinovățești. Mărturisește adevărul, ca astfel să-ți ușurezi pedeapsa.

Lai Wang povesti cum Ximen Qing îi dăruise nevestei lui o bucată de satin, seducând-o. Apoi îl acuzase de crimă, pentru a-i face rău și a-i lua nevasta.

Procurorul ordonă portăreilor să-l lovească peste gură.

— Minciunile astea fac parte din planul tău de a-ți înjunghia stăpânul, strigă. Nevasta el ți-a dat-o, ca și banii, cu gândul să facă om din tine. Iar tu în semn de mulțumire, te strecori beat în casa stăpânului, să bagi cuțitul în el. Dacă lumea întreagă ar fi la fel ca tine, nimeni nu și-ar mai tocmi slugi!

Lai Wang urmă să-și susțină nevinovăția, însă Xia îl invită pe Lai Xing să depună mărturie.

> Când totu-i pus la cale-n cerul neaflat,
> Cu greu belelei de sub ochi te faci scăpat.

La porunca procurorului, douăzeci de lovituri cu ciomagul cel mai mare îi fură aplicate lui Lai Wang; carnea i se înroși și plesni, sângele îi șiroi pe tot corpul și în halul acesta fu aruncat în temniță. Lai Xing și Dai An se întoarseră acasă și îi înfățișară stăpânului cele de la judecată. Mulțumit, Ximen Qing interzise slugilor să încerce să-i ducă de mâncare întemnițatului, învățându-le, totodată, ca nevestei lui să nu-i spună că fusese bătut, ci doar reținut la *Yamen* câteva zile. Slugile încuviințară. De când îi luase bărbatul, Lotus Pur nu se mai spălase pe față și nu-și trecuse o dată pieptenele prin păr, stând tot timpul în casă și bocind. Nu se atingea de bucate și de ceai. Alarmat, Ximen le mânase de mai multe ori pe Fluier de Jad și pe nevasta lui Ben să o sfătuiască de bine.

— Potolește-te, femeie! Stăpânul vrea numai să-l sperie vreo câteva zile, pentru bețiile și nebunia din capul lui și să vezi că or să-i dea drumul.

Dar femeia nu voia să creadă. Ea îl trimise pe Lai An la temniță cu mâncare, însă, la înapoiere, acesta îi răspunse la fel.

— L-am văzut cu ochii mei. Nu l-au bătut și într-o zi-două vine acasă. Zice să nu-ți faci griji.

Abia atunci se opri ea din plâns, se pudră, se aranjă și ieși din casă.

Trecând prin fața odăilor slugilor, Ximen Qing se auzi strigat.

— Veniți puțin, stăpâne, sunt singura, răsună vocea lui Lotus Pur.

El intră și vorbi cu ea.

— Copilul meu, o amăgi el ca și mai înainte, de ce nu o iei mai ușor? De dragul tău, le-am scris dregătorilor și ei nu i-au clintit un fir de păr din cap. Îl țin o vreme ca să-l cumințească și or să-l lase acasă, să se apuce de negoțul lui.

— Scumpul meu stăpân, dacă mă iubiți, puneți-l în libertate mai iute! Poate să facă sau nu negoț, nu-mi pasă. De-o veni, îi zic să lase băutura și să meargă oricât de departe l-ați trimite. Or de vă stă inima la mine, ar fi mai ușor să-i luați altă nevastă și cu asta, gata. Eu de mult nu-i mai aparțin.

— Bine, scumpo! Minunea mea! răspunse Ximen. O să cumpăr o casă cu trei încăperi, peste drum, de la familia Qiao și te mut acolo, să nu ne mai ascundem!

— Faceți cum e mai bine!

Lotus Pur îi dărui un săculeț din mătase fină, cu broderie în fir de argint, în care ținea chiparos și ierburi aromate; pe acesta erau brodate patru cuvinte: „Delicatețe, Aromă, Frumusețe, Iubire”. Darul îi lumină inima bărbatului și îi păru rău că nu e în stare să jure pe loc că e gata să trăiască și să moară laolaltă cu ea. Scoase din mânecă doi-trei *liang* și îi întinse, să-și poată cumpăra fructe și sâmburi. Îi mai zise câteva cuvinte s-o liniștească, făgăduindu-i că a doua zi îi scrie dregătorului Xia să-i dea drumul lui Lai Wang. Apoi, de teamă să nu fie văzut, ieși și se îndepărtă în grabă. Având promisiunea bărbatului, Lotus Pur se duse în curtea interioară și se lăudă în fața celorlalte slugi. Prima auzi noutatea Meng Pavilion de Jad și i-o trecu lui Pan Lotus de Aur.

— O să ajungă la fel ca mine și ca tine, încheie. Iar sora cea mare n-are habar!

Ascultând-o, Lotus de Aur simți cum:

> În piept îi crește furia clocotitoare
> Și-i e roșeața din obraji mai arzătoare.

— E pur și simplu de neînchipuit, izbucni. Dar n-am să las eu ca sluga asta stricată să fie a șaptea nevastă a lui Ximen Qing. Iar dacă s-o întâmpla una ca asta, să nu-mi mai zici pe nume!

— Bărbatul nostru nu e om drept, sora cea mare nu-l ține în mână, iar noi ce putem face? N-avem cum să ne dăm peste cap. Cum să-l împiedicăm?

— Văd că n-ai strop de încredere în tine! Ce rost are să trăiești o sută de ani dacă tot timpul ești sfârtecat și mâncat de alții? De nu își pleacă urechea la

vorbele mele, îmi iau viața și o să i se ceară socoteală și are să plătească, din greu. Și să știi că nu sunt departe de acest pas.

— Eu sunt o lașă, n-am curaj să-l supăr, recunoscu Pavilion de Jad. O să văd ce ești tu în stare.

În aceeași seară, Ximen Qing stătea în biblioteca numită Pescărușul de jad și tocmai ceruse unei slugi să i se înfățișeze Chen Jingji, ca să-i dicteze câteva cuvinte pentru procurorul Xia, în sprijinul eliberării lui Lai Wang. Lotus de Aur pătrunse la el pe nesimțite și apropiindu-se de birou, întrebă:

— Ce să scrie ginerele nostru?

— Am de gând să-l scot pe Lai Wang după ce mai primește o bătaie bună, nu se feri Ximen să recunoască.

Lotus de Aur opri sluga să-l cheme pe Chen și se așeză.

— Îți zici bărbat în toată legea și văd că te legeni după vânt și te lași purtat în voie de ape! Nu mă aștept să faci ce-ți spun, că te zbați zor nevoie mare să împlinești vrerile stricatei și hoației de slujnice. Știi ce ești pe cale să faci? O ții pe zahăr și pe miere zi de zi și ei îi pasă doar de bărbatul ei și de nimic altceva! Ascultă la mine! O să-i dai drumul slugoiului și n-o să-ți fie lesne să-i iei nevasta, că ăla poate face ditamai scandalul. Iar dacă o ții în casă, ea n-o să-ți fie nici carnea, nici leguma de pe masă, nici prânzul de dulce, nici cel de post, că nu e ea nici una, nici alta. De ți-o faci concubină, slugoiul e aici. De rămâne nevasta lui, o să ni se urce în cap, de fudulă ce are să fie! Pe de altă parte, dacă o iei tu și lui îi cumperi o nouă nevastă, ce te faci când o să fii cu ea și el are să vină să te slujească? N-o să i se urce furia la cap? Iar ea se va scula sau nu se va scula în fața lui, ca fost bărbat? Adevărul e că întreaga poveste nu miroase a bine și or să râdă pe seama ta vecinii, prietenii și rudele. Chiar oamenii casei te vor stima mai puțin, dacă iei nevasta unei slugi oarecare! Când grinda de sus nu e dreaptă, cea de jos cade! Singura cale să scapi din încurcătura asta e să o termini cu slugoiul și femeia lui îți stă la dispoziție!

Aceste vorbe îl întoarseră din nou pe Ximen Qing din hotărârea lui. El îi scrise mandarinului Xia ca în două-trei zile să-l supună pe om la cea mai cruntă tortură. Cei doi magistrați, judecătorul, gardienii fuseseră cumpărați cu daruri și nu puteau să nu se poarte cu mare asprime.

Unul dintre scribi, pe nume Yin Chi, de fel din județul Xiaoyi, provincia Shanxi, era bun la inimă și cinstit. Înțelegând că Ximen uneltise distrugerea slugii pentru a-i lua nevasta, el refuză să întocmească actele, se prezentă în fața magistraților și le spuse ce crede despre chestiune. În această situație, acestora nu le mai dădu mâna să acționeze după bunul plac al lui Ximen Qing. În cele din urmă, hotărâră să-i aplice lui Lai Wang patruzeci de lovituri și să-l surghiunească la Xuzhou. Calculară furtul la șaptesprezece *liang* de argint și cinci pachete de cositor și îi înapoiară totul lui Ximen Qing prin Lai Xing. Un funcționar îi înfățișă, în scris, aceluiași Ximen, cum decursese judecata. Procurorul Xia puse să se întocmească documentul asupra întregului caz și îl încredință pe Lai Wang unor portărei. După ce acuzatul fu bătut bine, i se

aplică drugul de fier pe grumaz și fierul înroșit pe piele, ca oricărui răufăcător. Portăreii primiră instrucțiuni să pornească degrabă spre Xuzhou. Bietul Lai Wang zăcuse o jumătate de lună într-o temniță grea; de bani era cu desăvârșire lipsit, trupul îi era secătuit, iar hainele rupte și nu avea cui să-i ceară un cât de mic sprijin.

— Fraților, se adresă el celor doi portărei, sunteți deasupra mea și puteți face ce veți crede de cuviință. Prin această neașteptată acuzație, am ajuns fără o lețcaie și mi-ar trebui niște bani ca să vă plătesc pentru nevoile și caznele călătoriei până în Xuzhou. Aveți bunătatea și duceți-mă până la casa stăpânului, unde e nevastă-mea. O să-mi iau alte haine și o să vând ceva ca să vă răsplătesc.

— Poate nu știi pe ce lume te afli, îi răspunseră portăreii. Stăpânu-tău ți-a adus tot necazul și mai poți să crezi că îți dă nevasta și bunurile pe care le mai ai? N-ai altă rudă? Mai bine mergem cu tine la maestrul Yin, care ți-a luat apărarea, să-și facă el pomană cu ceva orez și bani de drum, ca să nu mori de foame. Nu te îngriji de noi!

— Măcar până în poartă, fraților, și o să se milostivească vreun vecin să pună o vorbă bună pentru mine.

— Bine, se învoiră ei. O luăm într-acolo.

Lai Wang se opri mai întâi la poarta lui Ying Bojue, dar acesta se prefăcu a nu fi acasă. Atunci apelă la mila altor doi vecini, Jia Renqing și Yi Mianci. Aceștia plecară împreună să-i înduplece stăpânul să-i vestească nevasta, însă Ximen Qing nu vru să-i vadă și porunci slugilor să-i arunce în stradă. Jia și Yi se umplură de rușine și nu știură ce să mai facă. Nevasta lui Lai Wang, Song Lotus Pur, era la ea în casă și nu află nimic despre cele întâmplate. Ximen Qing amenințase cu douăzeci de lovituri de ciomag pe cel care îi va sufla femeii ceva. Atunci portăreii îl duseră pe condamnat, la socrul lui, vânzătorul de sicrie Song Ren. Lai Wang îi împărtăși întreaga năpastă și primi de la el un *liang* pentru cei doi portărei și un *dou*[144] de orez să aibă în călătorie; Plângând și șchiopătând, Lai Wang apucă, la începutul lunii a patra, drumul spre Xuzhou, părăsind Qinghe. Iată:

> Decât câștiguri ce apasă și-a vieții irosire,
> Mai bine foamea cea mai dulce și trai cu potolire.

Pe Lai Wang îl vom părăsi pe calea lui de surghiun. Acasă, Lotus Pur se uita în fiecare zi după el, așteptându-l și trimitea tot felul de bucate gustoase la temniță. Slugile ieșeau pe poartă, înfulecau chiar ele bunătățile și se întorceau zicându-i:

— Fratele a mâncat tot. Se simte bine în temniță. Ar fi ieșit, dar de mai multă vreme n-au mai fost judecăți și magistrații n-au apărut în *Yamen*. Oricum, în câteva zile se înapoiază.

— Oamenii mei îmi spun că în curând îl pun în libertate, o mințea Ximen.

Socotind că el se bizuie pe fapte, femeia îl credea. Numai că într-o zi îi

ajunse la ureche un zvon cum că bărbatul ei fusese surghiunit la Xuzhou, că venise până în poartă şi apoi îşi pierduse urma din Qinghe. Ea întreba în repetate rânduri slugile despre temeinicia acestor vorbe, dar fără folos. O dată, când Dai An se întorsese acasă cu calul stăpânului, i se adresă ca de obicei:

— Ce mai face fratele tău Wang în închisoare? Când scapă?

— Uite, surioară, am să-ţi spun adevărul. Cred că pe acum e deja la Fluviul Nisipurilor Curgătoare.

Lotus Pur nu-l slăbi, până când pmul nu-i mărturisi tot ce se petrecuse. Atunci femeia se închise din nou în casă şi se puse pe bocit:

— Vai, omul meu, l-ai slujit cu credinţă atât amar de ani şi el ţi-a plătit-o cu un coşciug de hârtie! Un petec de haină n-ai primit de la el şi iată-te gonit de acasă! Cât ai mai tras, omul meu! Acum eşti pe drumuri şi nici măcar nu am ştire dacă eşti viu sau mort!

Jeli îndelung, apoi luă un prosop lung din lână, îl lega zdravăn de pragul de sus al uşii şi îşi puse laţul de gât.

Pogon Verde, nevasta lui Lai Zhao, care locuia uşă în uşă cu Lotus Pur, auzise bocetele când venise din curtea interioară şi o mirase liniştea ce se aşternuse deodată. Trase cu urechea, dar nu prinse niciun zgomot. Merse şi bătu în uşă. Neprimind răspuns, alergă după Ping An, punându-l să intre în casă pe fereastră. Băiatul o văzu atârnând, îmbrăcată, de pragul de sus al uşii. O desfăcu în grabă şi deschise uşa. Îi dădură ghimbir să bea şi înştiinţară stăpânii. Doamna Luna veni îndată, urmată de celelalte neveste, de Orhideea, Fluier de Jad şi Jad Mic. Soţia lui Ben al Patrulea se ivi în fugă să vadă şi ea. Pogon Verde şedea pe jos, în mijlocul camerei şi o sprijinea pe Lotus Pur. Aceasta bolborosea ceva, plângând în ea, fără sunet. Doamna Luna o strigă pe nume, dar slujnica clătină din cap, fără să răspundă. Saliva i se prelinse din gură.

— Oh, copil prost, o căină nevasta principală. Dacă aveai necazuri, de ce nu ţi-ai uşurat sufletul în faţa mea? O îndemnă pe Fluier să o ţină mai dreaptă şi urma: Lotus Pur, dacă ai vreo chestiune din ale dragostei, spune-mi numai o vorbuliţă!

Întrebările se revărsară lanţ, dar femeia prinse să ţipe şi să plângă, frângându-şi mâinile. Doamna Luna ceru atunci să fie suită în pat, însă Lotus Pur se împotrivi. Doamnele mai stătură cu ea un timp, apoi se retraseră, nevasta lui Ben şi Fluier de Jad rămânând s-o vegheze. Peste puţin îşi făcu apariţia Ximen Qing, găsind-o cu lacrimile şiroind şi întinsă pe jos.

— Urc-o în pat! porunci.

— Aşa a zis şi stăpâna, dar ea nu vrea cu niciun preţ.

— Copil încăpăţânat! strigă bărbatul. Pe pământ o să răceşti. Dacă aveai ceva pe inimă, de ce nu mi te-ai plâns mie, decât să ajungi în halul ăsta?

Lotus Pur clătină amarnic din cap.

— Stăpâne, grăi ea, sunteţi un om grozav şi m-aţi purtat frumos cu vorba. Ce tot îi daţi cu copil, ne-copil? Sunteţi un călău care duceţi oamenii de râpă, îi nimiciţi! Zi după zi m-aţi amăgit că îi dau drumul azi, că îi dau drumul

mâine, iar el nici gând să scape. De ce l-ați surghiunit și mie nu mi-ați spus un cuvânt? Ați făcut-o în ascuns, l-ați împins la capătul pământului și pe mine m-ați închis în casa voastră. Nu vă e frică de mânia cerului? Și după toate relele astea strigătoare la cer, de ce ați ținut pe mai departe lucrurile tăinuite față de mine? Ați vrut să scăpați de el, bine, dar să ne fi alungat pe amândoi. Pentru ce m-ați oprit pe mine aici?

— Copilă neștiutoare, râse bărbatul, ce-aveam eu cu tine, să te gonesc? El asta și-a dorit și l-am izgonit. Tu fii cuminte și te liniștește, am eu grijă de tine. Apoi, întorcându-se către Fluier de Jad: Stai cu ea peste noapte și cu soția lui Ben. Vă trimit ceva de băut printr-o slugă.

Ximen Qing plecă, iar femeile o urcară în pat, încercând s-o potolească. El trecu pe la prăvălia lui Fu Ming, luă niște bani și cumpără o halcă de carne prăjită și o ulcea cu băutură, le puse într-o cutie și aceasta i-o dădu lui Lai An să o ducă la Lotus Pur.

— M-a mânat stăpânul cu darurile astea, zise.

— Să mi te cari cu ele cu tot, scârnăvie, sau le azvârl în bătătură! țipă femeia.

— Primește-le, că altfel o să mă bată stăpânul, și lăsă cutia pe masă.

Lotus Pur sări din pat, luă ulceaua în mână, cu gândul să o spargă de pământ, însă Pogon Verde i se agăță de braț. Nevasta lui Ben îi astupă cu palma gura și o urcară iarăși în pat. Atunci intră băiatul mai mare al lui Ben:

— S-a întors tata și vrea să-i pui masa.

Nevasta lui Ben și Pogon Verde ieșiră. În ușă, se întâlniră cu Orhideea și nevasta lui Lai Bao.

— Plecați?

— Mi-a venit bărbatul și vrea să mănânce. Mă întorc numaidecât. Mă oprisem numai să-mi arunc o privire și stăpânul mi-a zis să rămân.

— Stăpânul a vorbit cu ea?

— Habar n-am avut până acu ce limbă iute are femeia asta a lui Lai Wang! I-a tras stăpânului un perdaf, cum puține ar îndrăzni să i-o facă.

— Ea nu e ca alte slujnice, lămuri soția lui Lai Bao. A fost favorita stăpânului și sigur că n-are cum să se măsoare cu unele ca noi!

— Să nu zăbovești mult, o sfătui Pogon Verde pe nevasta lui Ben.

— Mai e vorbă! N-am chef să mă nenorocească stăpânul! răspunse aceasta.

Ximen Qing hotărî ca nevasta lui Ben și Pogon Verde să stea cu Lotus Pur ziua și Fluier de Jad noaptea.

— Femeie, o învățară ele, ai minte cu carul, de ce nu profiți de prilej? Ești ca o floare abia deschisă și stăpânul te iubește— de-aia a și făcut ce a făcut! Acum n-ai cum să ajungi printre stăpâne, dar poți trăi mai bine decât noi. Cu stăpânul duci altă viață decât cu o slugă. Al tău e hăt-departe și n-are nicio noimă să te mai zdrobești atât și să plângi, că îți primejduiești viața. E o vorbă: fii o zi călugăr și bate din zori pân' la-nnoptat toba, dar apoi lasă-ncolo pioșenia, că nu ajută la nimic!

Lotus Pur nu le lua în seamă poveţele, plângând în neştire şi refuzând hrana. Fluier de Jad îşi înştiinţă stăpânul care o trimise pe Lotus de Aur, însă fără rezultat.

— Putorii nu-i e gândul decât la omul ei! îi spuse ea după aceea lui Ximen Qing, furioasă. O noapte soţ şi soţie şi afecţiunea lor trece peste sute de zile, sau o sută de paşi unul lângă altul şi uite că nu se mai despart. Aşa şi femeia asta, se arată cu credinţă bărbatului ei şi n-o să ai cum să-i îndupleci inima!

— Termină cu prostiile! râse bărbatul. Dacă era femeie la locul ei, rămânea văduvă după bucătarul Jiang Cong şi nu-l lua pe Lai Wang!

Ximen merse în încăperea principală şi îi chemă la el pe toţi slujitorii-copii, să afle cine îi destăinuise lui Lotus Pur adevărul. Promise că dacă mărturiseşte, îl iartă, dar dacă tace, când are să-l ştie, îi trage treizeci de lovituri şi îl alungă.

Hua Tong îngenunche.

— Acum câteva zile, dezvălui el, când Dai An s-a întors cu calul, am auzit-o întrebându-l şi el i-a spus tot.

Mânios, Ximen Qing ceru să i se înfăţişeze Dai An. Aflând pentru ce este căutat, Dai An se ascunsese la Lotus de Aur. Aceasta tocmai se spăla pe faţă.

— Scapă-mă, stăpână a cincea! urlă, îngenunchind.

— Ce dai buzna aşa, tâlharule! M-ai şi speriat. Ce-ai făcut?

— Eu i-am zis lui Lotus Pur ce-a păţit bărbatu-său şi stăpânul o să mă omoare în bătăie, e furios la culme!

— Oh, pocitanie, gândeam că cine ştie ce s-a întâmplat, că s-a prăbuşit cerul şi s-a căscat pământul în două şi, când colo, e vorba de stricata aia! Intră dincolo la mine şi rămâi până îţi spun eu să ieşi.

Cum Dai An nu mai sosea, Ximen Qing se năpusti ca un vârtej în curte şi trimise două slugi la Lotus de Aur după el, însă femeia le ocărî, alungându-le.

Până la urmă, Ximen Qing, cu biciuşca în mână, apăru el însuşi, ca o furtună, în prag.

— Unde e sclavul?

Lotus de Aur nu-i dădu atenţie. Bărbatul scotoci toată casa şi îl găsi ascuns după uşa din spate. Îl scoase de acolo, gata să-l lovească, însă Lotus de Aur îi smulse biciuşca şi o aruncă pe pat.

— Creatură fără suflet, sări ea cu gura, stăpân eşti tu? Târfei îi e gândul numai la omul ei, a încercat să se omoare pentru el şi tu te pui cu bătaia pe băiatul ăsta. Ce ţi-a făcut?

Înfuriat peste măsură, Ximen Qing nu ştia ce să facă, rotindu-şi ochii în cap.

— Fugi în curtea din faţă şi vezi-ţi de-ale tale, îl îndemnă ea pe Dai An. Să nu-ţi fie frică, am eu grijă!

Dai An o rupse la fugă. Convinsă că bărbatului îi stătea mereu inima la nevasta lui Lai Wang, Lotus de Aur urzi un plan de atac. Se prezentă la Lebăda de Nea şi-i zise că Lotus Pur o tot bârfeşte că i-a luat bărbatul şi că stăpânul l-a izgonit de acasă din cauza ei. De acolo, plecă direct la Lotus Pur,

destăinuindu-i cât de urât o vorbește Lebăda în bucătărie, cum că ar fi o otreaptă, care sucește capul oamenilor și că dacă ea nu și-ar fi înșelat bărbatul, el n-ar fi fost alungat. Spusele ei înăspriră dușmănia din sufletul celor două femei.

Pe optsprezece ale lunii a patra, de ziua Delicatei, bătrâna Li și Laur au venit să-și felicite rubedenia. Doamna Luna le-a oprit să se ospăteze, laolaltă cu celelalte femei. Ximen Qing fusese invitat la un praznic și nu era acasă. După micul dejun, Lotus Pur și-a făcut o vreme de lucru în curtea interioară, apoi s-a închis în casă și s-a odihnit până spre seară. Slujnicele au strigat-o de mai multe ori, dar ea nici nu le-a luat în seamă. Lui Lebăda de Nea atât i-a fost, că s-a și dus peste ea.

— Trebuie să fi ajuns frumusețea lumii, de vreme ce te lași atât așteptată!

Lotus Pur nu răspunse, prefăcându-se că doarme, cu fața spre perete.

— Te gândești pesemne la bărbat. Ehei, dacă te gândeai la el mai demult, ar fi aici cu noi! urmă Lebăda.

Cuvintele acestea se potriveau cu cele șoptite de nevasta a cincea.

— Ce cauți aici, cumătră, cu limba ta ascuțită, mușcând din foc? strigă, sărind din pat. Chiar dacă eu aș fi pricina, ce-ți pasă ție? Vezi că n-ai să mai ai pe unde scoate cămașa! Fă-mi plecăciuni că nu-ți strig ce știu! Înțeleg să-mi zică oricine orice, dar tu vorbești?

— Sclavă ticăloasă și nevastă stricată! țipă Lebăda de Nea, mâniată. Cum de ai neobrăzarea să mă insulți?

— Sunt slugă și nevastă stricată, iar tu ai ajuns concubină dintr-o slugă! Ai dreptate, mi-am înșelat soțul cu stăpânul, dar tu te-ai încurcat cu o slugă! Mi-ai furat bărbatul și acum vii aici să faci scandal?

Toate acestea însemnau prea mult pentru Lebăda. Ea făcu câțiva pași înainte și îi trase o palmă, înroșindu-i obrazul.

— Dai în mine? apucă Lotus Pur să strige și se repezi cu capul înainte. Una în alta, femeile se încăierară și se loviră, până când fură despărțite de Pogon Verde. Aceasta o trase pe Lebăda afară din casă, însă cele două femei nu conteniră să se ocărască în gura mare.

— Femei fără rușine! le certă Doamna Luna, atrasă la fața locului de scandal. Vă certați în halul acesta, cu musafirii în casă? Stați să vină stăpânul și văd eu dacă e cazul să vă pârăsc sau nu.

Lebăda de Nea plecă spre curtea interioară, fără un cuvânt.

— Piaptănă-te și vino și tu! îi porunci Doamna Luna lui Lotus Pur, oprindu-și privirea pe părul ei în neorânduială.

Lotus tăcu și când stăpâna plecă, intră în casă, încuie ușa. Și începu din nou să bocească. Plânse până se aprinseră lampioanele. Când lumea era ocupată cu banchetul, ea luă două dintre fețele lungi pentru legat picioarele, le prinse de pragul de sus al ușii și se spânzură. Avea numai douăzeci și cinci de ani. Fiindcă știut e:

Pe lume tot ce e bun stă în temniță grea,

Se-mprăștie nori, porțelanul se face de nea.

Târziu, conducându-și musafirii, Doamna Luna trecu prin fața casei lui Lotus Pur, dar o găsi zăvorâtă și totul cufundat în nemișcare. Temătoare, după ce își luă rămas bun de la bătrâna Li și de la Laur, bătu cu putere în ușă. Neprimind răspuns, puse pe cineva să intre pe fereastră, tăiară legăturile și încercară vreme îndelungată s-o readucă pe femeie la viață, neștiind de când se spânzurase. Atunci, Doamna Luna își pierdu firea și îi porunci lui Lai Xing să ia un cal și să-l aducă grabnic pe stăpân acasă. De frica stăpânului, Lebăda de Nea merse și îngenunche în fața nevestei principale, implorând-o să nu-i vorbească bărbatului despre ceartă. Părea atât de îngrozită, încât Doamnei Luna i se făcu milă.

— Acum ești cu adevărat înspăimântată, îi reproșă. De ce nu ți-ai văzut de treabă și mai înainte?

Când Ximen Qing sosi, nevasta îi spuse că Lotus Pur plânsese ziua întreagă după bărbat și când toată casa era prinsă cu petrecerea, își pusese capăt zilelor.

— Biată femeie, fără noroc! rosti bărbatul și redactă o înștiințare, pe care i-o trimise dregătorului Li, magistratul județului. „Femeia", scria, „răspundea de obiectele de argint din casă. În timpul banchetului, se pierduse o cupă și de teamă că stăpânul o s-o pedepsească, își luase singură viața." Odată cu înștiințarea, puse să i se înmâneze magistratului treizeci de *liang* de argint. Magistratul acționă în consecință, trimițând în grabă un slujbaș cu câțiva specialiști[145] să examineze cadavrul. Ximen Qing porunci să se cumpere un coșciug și solicită un certificat roșu de deces. Ben al Patrulea și Lai Xing duseră sicriul cu moarta în el la cimitirul din afara orașului și le oferiră groparilor bani să-l ardă cât mai repede. Oamenii îngrămădiră lemne de foc în jurul sicriului și erau gata să aprindă rugul, când apăru, pe neașteptate, Song Ren, tatăl lui Lotus Pur, oprindu-i. Moartea fiicei sale i se părea ciudată, spusese. Ximen Qing încercase să o seducă, însă ea îi rămăsese credincioasă soțului și alesese sinuciderea. Ceruse să nu se ardă cadavrul, urmând să înainteze plângere la guvernatorul provincial. Atunci groparii se răspândiră care încotro, iar Ben și Lai Xing depuseră sicriul la templu.

Capitolul XXVII

Întors din Dongjing, Lai Bao își găsi stăpânul sub umbrarul din grădină. El raportă cum mersese mai întâi și își anunțase sosirea și înmânase scrisoarea. Apoi îl primise Marele Tutor însuși, care acceptase darurile și ascultase plângerea. Eminența Sa făgăduise că îi va scrie de îndată guvernatorului din Shandong să-l elibereze pe negustorul de sare și pe oamenii acestuia. Pe cinsprezece ale lunii a șasea, de ziua Marelui Tutor, Ximen Qing era poftit în capitală. Veștile acestea îl bucurară pe stăpin și el îi porunci lui Lai Bao să-i dea de știre și bogătașului Qiao. Între timp, reveniseră Ben cu Lai Xing și îl așteptau în picioare.

— Gata, v-ați și înapoiat? îi întrebă Ximen.

Ben nu scoase un cuvânt, însă Lai Xing se apropie de stăpân și-i povesti cu voce înceată ce se întâmplase.

— I-auzi, mortăciunea, nemernicul! se mânie Ximen și ceru să-i fie chemat ginerele, ca să aștearnă câteva cuvinte pe o carte de vizită, poruncindu-i apoi lui Lai An să i-o ducă magistratului Li. Acesta puse doi slujbași de îl arestară pe Song Ren, pe motivul că se folosise de moartea fiicei pentru a șantaja oamenii și a stoarce bani. În sala de judecată, în văzul lumii, îi aplică douăzeci de lovituri crunte, umplându-l de sânge și îi atrase atenția să nu mai supere familia Ximen. Apoi ordonă arderea corpului răposatei. Song Ren, cu picioarele zdrobite și șiroind tot de sânge, se întoarse acasă și căzu la pat; cu febră mare și plângându-și soarta se sfârși în câteva zile.

Încheind povestea cu Song Lotus Pur, Ximen Qing scoase trei sute de *liang* de argint, încredințându-i giuvaiergiului Gu să facă patru figurine aniversare, înalte de aproape o jumătate de metru. Giuvaiergiul lucră cu meșterii săi în grădina lui Ximen Qing și mai turnă două vase de argint pentru băutură,: gravate cu ideograma *shou*[146]. Apoi, Marele Mandarin mai scormoni după două perechi de pahare de jad de forma unei piersici, două seturi de robe roșii țesute la Hangzhou, cu mantale brodate în cinci culori. Ar mai fi vrut să facă rost de cel puțin două suluri de pânză plină, de culoare neagră și de niște mătase roșie, decorată cu boa constrictor în fir de aur[147], dar nu găsise nicăieri.

— Îmi amintesc că dincolo, la mine acasă, mai am câteva materiale pe care încă nu le-am folosit. Vino să te uiți la ele, îi spuse Li Vaza.

Ximen Qing se duse cu ea și alese patru materiale, două roșii și două negre, terminate cu tiv de aur și brodate cu dragoni în cinci culori, minunății care nu se mai aflau niciunde. Bărbatul se simți mai fericit ca niciodată. Puse să se împacheteze toate darurile și, pe douăzeci și opt din luna a cincea, Lai Bao și Fu Ming plecară din Qinghe spre capitală.

În prima zi a lunii a șasea, vremea era grozav de încinsă, iar la mijlocul zilei soarele părea o pălălaie sau o umbrelă de loc în văzduhul limpede, fără urmă de nor. Pietrele ardeau mocnit, iar metalele se topeau singure. Iată ce spune o poezie despre asemenea călduri:

Zhu Rong[148] sosi în sud, dragonul focului să-l biciuiască,
Scot limbi de flăcări nori de foc, incendiind văzduhul;
Se dă de-a dura soarele spre-amiază-n tării să stăruiască,
O lume-ntreagă-ntr-un cuptor încins își piere suflul.
Au dispărut norii multicolori de peste jadul munților,
Stă soarele în cer, pe mare-ncremenit-au valuri;
Și deodată se stârnește vânt risipitor de aur,
Stingând jeraticul dogoritor de pe coclauri.

De când începuseră căldurile mari, Ximen Qing nu mai trecuse dincolo de poarta locuinței. Stătea în casă cu părul desfăcut și cu veșmântul descheiat pe piept, să se răcorească. Îi plăcea să lenevească în umbrarul din mijlocul grădinii, uitându-se la slugile care udau iarba și florile. În fața umbrarului era un vas mare cu o cleiță, care înflorise bogat. De data aceasta Ximen Qing îi porunci lui Lai An să-i aducă o stropitoare, să ude el însuși florile. Lotus de Aur și Li Vaza, îmbrăcate în bluze fine ca argintul curat și în fuste de culoarea vișinei putrede și cu franjuri în fir de aur, își făcură apariția. Li Vaza avea o capă roșie, iar Lotus una roz. Aceasta din urmă nu avea pe cap decât un batic bleu de Hangzhou, de sub care îi scăpaseră patru șuvițe rebele de păr. Își prinsese la tâmplă trei flori, care-i scoteau în evidență obrajii pudrați, buzele roșii și dinții albi. Femeile se apropiară, șușotind și râzând în hohote, ținându-se de mână. Văzându-l stropind florile, izbucniră:

— Uzi florile și ai părul nefăcut!

— Cere să vină cineva cu apă și mă pieptăn chiar acum.

Lotus de Aur îl chemă pe Lai An, zicându-i să lase stropitul și să meargă după o slujnică, apă și un piepten. Lai An o ascultă. Zărind cleița, Lotus dădu s-o rupă, însă bărbatul o opri.

— Nu ți-ar fi rușine! Ai răbdare și vă dau eu la fiecare câte una.

El culese de pe margine florile abia îmbobocite sau pe acelea pe cale să se treacă și le așeză într-o vază din porțelan crăpat[149].

— Hei, fiule, de ce le-ai pus acolo, în loc să ni le oferi? zise Lotus și-și luă singură o floare, prinzându-și-o în păr.

Ximen îi întinse și Vazei una. Prunișor sosi cu oglinda și cu un piepten, iar Crizantema, cu ligheanul cu apă. Bărbatul alese alte trei flori, spunându-i lui Prunișor de Primăvară să le ducă Doamnei Luna, Delicatei și lui Pavilion de Jad, pe aceasta din urmă poftind-o să-i cânte la *qin*.

— Doamnei a treia i-o dau chiar eu, se oferi Lotus. Când mă întorc, să-mi mai dăruiți o floare pentru că așa vreau eu și încă una pentru că am chemat cântăreața.

— Fie! încuviință Ximen Qing.

— Fiul meu, cine te-a crescut așa rău de vrei să mă înșeli pe mine? După ce ți-o aduc pe Pavilion de Jad, știu eu că nu mai văd nimic de la tine. Ei, bine, află că nu mă urnesc din loc până nu îmi dai floarea mea!

— Umbli numai cu șiretlicuri, tâlhăroaico! o amenință bărbatul și îi întinse o floare.

Lotus și-o puse după ureche și se îndepărtă.

Nimănui nu i-ar fi trecut prin gând că ea nu avea să treacă în curtea interioară, ci, odată ajunsă la poarta din colțul grădinii, are să șovăie puțin, apoi îi va înmâna lui Prunișor floarea pentru Pavilion de Jad și se va întoarce hoțește, cu pași ușori, oprindu-se sub fereastra-tăiată în peretele chioșcului.

— Ce-i cu tine de ești atât de palidă, inima mea? auzi la un moment dat vocea lui Ximen Qing.

După o pauză lungă, răsună glasul abia șoptit al Vazei:

— Nu m-am simțit bine în ultima vreme, m-au sfârtecat întruna dureri în pântec. Abia de vreo două zile sunt mai bine.

— Ce vrei să zici? întrebă bărbatul.

— N-am să-ți ascund că am o lună de când am rămas grea.

— Cum de nu mi-ai vorbit mai devreme, inimioară? întrebă Ximen, cu sufletul plin de bucurie.

Între timp, Pavilion de Jad se apropie din spate.

— Ce faci aici, slugă? rosti noua venită.

Lotus de Aur îi făcu semn să tacă și intrară împreună în umbrar; luat pe nepregătite, Ximen Qing nu-și găsea locul.

— Ce-ai făcut cât am lipsit, de vreme ce nu te-ai spălat încă? îl luă în primire Lotus de Aur.

— Aștept să mi se aducă săpunul de iasomie.

— Mi-e greu s-o spun, dar tare mi-e teamă că, fără săpunul cu pricina, fața ta e acum chiar mai albă decât fundul știu-eu-cui!

Ximen Qing nu o luă în seamă. Se spălă, se pieptănă și se așeză lângă Pavilion de Jad.

— Ce făceai în curtea interioară? Ai adus *qin*-ul?

— Cu *qin*-ul vine Prunișor de Primăvară. Eu am lucrat o floare din perle pentru soția principală, ca s-o poarte la ceai, la familia Wu.

Peste puțin, apăru Prunișor spunând că oferise florile Doamnei principale și doamnei a doua. Ximen îi ceru să aducă de băut. Pe dată avură în față un vas cu gheață, încărcat cu prune și felii de pepene și începură petrecerea în umbrarul răcoros.

— De ce nu i-ai spus lui Prunișor s-o cheme pe surioara cea mare?

— Ea nu prea bea și n-avea rost s-o invităm.

Bărbatul ocupă locul din capul mesei, iar cele trei femei se rânduiră pe latura din fața sa. Li se turnă băutură de preț, înaintea lor fiind înșirate delicatesurile. Lotus de Aur împinse scaunul într-o parte și se așeză pe un taburet rece din porțelan.

— Treci înapoi pe scaunul de lemn, soră a cincea, pe porțelanul acela ai să răcești, o certă Pavilion de Jad.

— Nu te neliniști, mie nu mi-e teamă că lepăd!

După trei pahare de băutură, Ximen Qing îi spuse lui Prunișor să-i dea lui

Pavilion *qin*-ul și lui Lotus *pipa*.

— Cântați-mi aria „Împăratul focului stăpânește lumea și gloria sa strălucește deasupra văzduhului”.

— Bună purtare, n-am ce zice! i-o întoarse Lotus, refuzând instrumentul muzical. Noi cântăm și voi petreceți. Uite că eu n-am chef și dacă vrei muzică, pune-o pe surioara Li să-ți cânte!

— Dar ea nu știe! zise bărbatul.

— Dacă nu știe, măcar să acompanieze din castaniete.

— Rea mai ești! râse Ximen. Nu te lași până nu muști! Și-i porunci lui Prunișor să aducă o pereche de castaniete din fildeș roșu pentru Li Vaza.

Atunci cele două femei porniră să cânte, mișcându-și ușor degetele de jad peste corzile ca de mătase. Fredonară în cor melodia: „Gâștele sălbatice zboară deasupra nisipurilor”, pe când Broderia Primăverii le făcea vânt cu un eventai uriaș, din pene. Când încheiară melodia, Ximen Qing le oferi câte un pahar cu băutură. Doar Lotus de Aur bău apă cu gheață și gustă câteva fructe.

— Ce-i cu tine de iei numai lucruri reci? o întrebă Pavilion de Jad.

— Cu burta mea nu-i nimic, de ce mi-ar fi frică de răceală? răspunse ea râzând.

Li Vaza se înroși, iar Ximen o privi pe Lotus înciudat.

— Oh, răutate, câte poți să mai verși din tine!

— Zi ce vrei, frățioare, replică ea, dar noi, babele, mestecăm carnea slabă, îmbucătură cu îmbucătură!

Distracția era în toi, când nori negri se iviră dinspre răsărit și tunete iuți bubuiră, pentru ca numaidecât să toarne ploaia, scăldând în torenți florile din fața umbrarului.

> Râuri, mări, oceane se umplură cu-apa cea nouă,
> Bambusul, rodia fură spălați, curați ca roua.

Peste puțin, ploaia se opri și curcubeul împodobi văzduhul. La apus, soarele apăru din nou, alunecând într-o lumină de jad și un vânt curat mângâie grădina. Jad Mic veni după Pavilion.

— Mă cheamă sora cea mare, se scuză Pavilion de Jad, și mai am și de terminat florile. Mă duc, altfel se supără.

— Vin și eu să văd florile din perle! zise Li Vaza.

— Iar eu vă conduc, se oferi Ximen Qing, întinzându-i lui Pavilion de Jad *qin*-ul și cerându-i să cânte. Începură să cânte, sub îndrumarea lui.

> Către-nserare,
> După furtuna dusă-n sud,
> Pe fața lacului plutesc petale roșii,
> Treptat nici tunetele nu se mai aud
> E scuturată ploaia, nori se risipesc,
> Parfumul lotușilor e pătrunzător pe zece *li*,
> O lună nouă e-n urcuș ceresc,

Limanu-atâtei frumuseți nu poți să-l știi.
Înmiresmări de orhidee ca fumul se împrăștie din ape
Și umplu seara maiestuoasă
Ce umbrele-și lungește peste curți, dar somnul n-o încape.
Se-nlănțuie cântare după alta,
Din flaut jadul susură duios,
La muntele de gheață e un ospăț frumos
Și puritatea lumilor, aflata,
S-o tulbure suflarea vreunui om?

În salcia umbroasă
Deodată zbârnâie cicada[150] nouă,
Văd licuricii fulgerând lumini deasupra curții,
Prind în auz un cântec vechi ce picură de rouă.
Într-un târziu revine luntrea cea pictată.
Privesc doar corzile de jad abia atinse,
Și vocea omului e de tăcere sugrumată,
Stau toate-ntr-o minune de tablou, ca prinse.
Să ne sculăm și mâna-n mână să ne prindem.
Ni se revarsă părul răvășit,
Perdele de mătase-albesc de lună
Și nu e om să-l prindă somnul liniștit.

Pe apa lină
Lotuși verzi sunt, înecați, de rațe,
Mărgeaua-nmiresmată a apei, de lumină plină,
Pare o perlă în șirag să se agațe.
Și evantaiul vântului răsfiră
Parfum de cer și ierbi cutreierate.
Pavilioane la tânjit și lenevie ne poftiră,
Așează-te, tot nu pricepi că spiritul e slab de încercate
Mari doruri după-al zânelor tărâm.
Alături, dar cu teama vântului ce-aduce toamna
Nici tainic nu simți anii curgători ce ne rămân.

Cântând, ajunseră la portița din colțul grădinii. Pavilion de Jad îi trecu lui Prunișor instrumentul și pătrunse cu Vaza în curtea interioară.

— Doamnă Meng, strigă Lotus de Aur, așteaptă-mă și pe mine! Stai că vin și eu!

Însă Ximen Qing o prinse de mână și o opri.

— Vrei să-mi dispari, gură mincinoasă, o certă. Uite că nu-ți dau eu voie! și o trase cu putere, încât femeia fu cât pe ce să cadă.

— Oh, om fără inimă, se plânse ea. De ce nu mă lași să plec?

— Vreau să bem împreună la poalele stâncilor acestea aduse din Lacul Tai[151].

— Și nu putem să ne așezăm într-un pavilion, om de nimic? Ce rost are să stăm pe iarbă? Dacă nu crezi, cere-i micuței Prunișor să vină aici cu băutura și ai să vezi dacă o să-ți dea ascultare.

Bărbatul i se adresă slujnicei, dar aceasta îi întinse lui Lotus *qin*-ul și o zbughi din loc. Primind instrumentul, Lotus de Aur ciupi corzile.

— Am învățat de la sora Meng câteva cântece. Observând deschiderea rodiilor după ploaie, rupse o floare și și-o prinse în păr. Bătrână cum sunt, zise, țin după ureche flori de trei zile ofilite. Haidem să ne jucăm printre aracii cu viță de vie. Potrivi *qin*-ul sub braț și cântă:

Amurgu-i limpede și gândul nou curat,
Răcoare e sub cer înalt, frumos,
Sub luna jadului cel pur stă un palat.
Nemuritorului iubirilor, prinos
Să-ntindem rogojini de bambus și alint;
Spre-a-ntâmpina din nou banchetul
Imploră ploi de jad să dea avânt săgeții de argint
Și în castelul de cleștar să cânte fluierul pe-ncetul.

Și:

Ca fulgerul în zbor, lumina iute,
E-o noapte minunată din povești
Păcat de trecerile noastre-n neștiute
Frumoasa cântă zâmbitoare s-o iubești.

Umăr la umăr, ocoliră lacul de azur, trecură pe lângă Pavilionul Aromat și prin fața palatului Pescărușului, ajungând la locul plantat cu viță de vie.

Pe patru laturi balustrada cu sculpturi și stâlpi de piatră,
În jur profundul jad al frunzelor căzute des;
Argintăria brumei și perdelele de cețuri se arată,
Pare o curgere din crengi, o mie, a violetului rotund cules,
Spărgând în nări înmiresmările de toamnă mult bogată
Ca zece mii de trunchiuri sunt fâșiile de purpură din nori,
Laptele iepii-i muls și izvorârea sa e nesecată,
În bolul de cristal, prea dulce a jadului licori;
O perlă verde se rostogolește
Într-un gingaș suport de aur, glob de jad.
Adus aici din locuri de apus,
E cu dulcețuri și scumpeturi aromat;
Admiri la nesfârșire flori, copacii delicați,
Seninul lunii, vânt duios nu sunt pe bani luați.

Sub aracii înalți erau patru taburete răcoroase și un joc. Lotus de Aur lăsă

qin-ul jos. Prunișor de Primăvară aduse băutura, iar Crizantema de Toamnă o cutie cu fructe, peste care ținea un bol cu fructe înghețate.

— Ce creaturi! țipă Lotus. Cine v-a cerut să aduceți toate astea?

— Nici nu știam de unde să vă luăm! se scuză Prunișor;

Crizantema lăsă lucrurile jos și plecă. Ximen Qing deschise cutia. Înăuntru erau patru despărțituri cu fructe și sâmburi, un ibric mic din argint cu vin de struguri, adevărat, două cupe ca bobocii de lotus și două perechi de bețișoare. Prunișor rândui totul pe o față de masă. Ximen Qing și Lotus de Aur se așezară în fața acesteia, făcând zece jocuri. Femeia se amețise; obrajii i se îmbujoraseră și pleoapele ochilor îi cădeau mereu. Bărbatul avu poftă să bea alcoolul celor cinci arome și o mână pe slujnică după el.

— Adu-mi rogojina și perna din casă, îi strigă Lotus, că m-am moleșit și aș trage un pui de somn aici, la răcoare.

— Câte mâini are omul, să vă mulțumească, se bosumflă Prunișor.

— Ia tu băutura, o sfătui Ximen, și trimite-o pe Crizantema cu celelalte.

Slujnica se îndepărtă, bodogănind. Târziu, Crizantema veni în fugă cu perna și rogojina. Femeia îi zise cum să aștearnă rogojina, îi ceru să meargă să încuie poarta grădinii și să rămână în casă, până ce o să fie nevoie de ea. Crizantema făcu întocmai.

Ximen Qing se ridică, lepădă de pe el roba de culoarea jadului, o atârnă pe balustradă și merse să-și clătească mâinile lângă boschetul cu bujori. Când se întoarse, o văzu pe Lotus întinsă leneș pe rogojină și dezbrăcată de tot, doar în picioare cu încălțările roșii, ușoare. Își făcea vânt cu un evantai de voal. Se lăsă și el pe rogojină, în mână cu un pahar de vin.

— Ce blestemății ai spus mai înainte? vru să știe.

Lotus de Aur nu-l luă în seamă. Abia într-un târziu rosti:

— Ce-ți pasă! Zic ce vreau!

— Ai gura cam mare, vicleano! și dădu să o lovească. Femeia se apără și îi răsturnă paharul. Lucrul acesta îl înfurie pe bărbat și îi trase cu pricepere încălțările brodate, îi dezveli picioarele și îi prinse călcâile în vița de vie, legându-le strâns; femeia semăna acum cu un dragon de aur, cu labele răsfirate.

— Până aici ți-a fost, păcătoaso!

— Brusc, Prunișor apăru cu alcoolul pregătit, dar dintr-o ochire înțelese care era situația, puse jos vasul cu băutură și urcă până în vârful muntelui artificial, intrând în Palatul norilor adormiți. Acolo se aplecă peste masa de șah și se apucă să joace de una singură. Ximen Qing ridică privirea, o zări și îi făcu semn cu mâna să se întoarcă.

— Bine, ai să vezi că te aduc eu jos, gură uleioasă! zise și o porni cu pași mari spre ea.

Însă slujnica o luase pe o potecă din dreapta, printre grote, încercând să se ascundă printre frunze și flori, undeva pe la jumătatea colinei. Ximen Qing o descoperi repede și o luă în brațe, purtând-o spre rogojină și fixându-i drept pedeapsă să dea peste cap o cupă plină. O așeză pe un taburet răcoros și îi

turnă în pahar.

— Nu știu ce aveți de gând, dar putem fi văzuți, zise ea, observând poziția în care zăcea Lotus.

— N-ai încuiat poarta? întrebă Ximen.

— Ba asta am și făcut!

— În loc să te minunezi, mai bine m-ai dezlega, tâlhărițo! se văicări Lotus de Aur.

Prunișor se uită la Ximen, neîndrăznind să se miște din loc.

— Nu o lua în seamă și mai bine fă-mi vânt cu evantaiul.

Ximen bău pahar după pahar și în cele din urmă, obosit, se lăsă într-un șezlong și adormi. Prunișor se apropie și îl înghioldi puțin, să se convingă de somnul lui și numai apoi se făcu nevăzută în partea cealaltă a grădinii. Auzi pe cineva strigând în fața porții, apoi descuind-o și intrând. Era Li Vaza. Bărbatul dormise o oră încheiată. Când deschise ochii, o zări pe Lotus așa cum o legase mai înainte și i se făcu milă.

— Am să-ți dau drumul, putoare, dar măcar îți știi vina?

— Știu, știu! Ai făcut-o numai pentru Vaza. Și cum îți cunosc cruzimea, n-am să mai fac!

— Știi! Știi să vorbești, asta e!

Îi dezlegă picioarele. Lotus abia și le mai simțea. Soarele coborâse spre apus. Bărbatul spuse că nu mai era cazul să se odihnească acolo și chemă slujnicele să ia lucrurile în casă. Când Crizantema termină de cărat lucrurile, Prunișor, venită ultima, lăsă descuiată poarta grădinii. Vergea de Fier, băiatul lui Lai Zhao, năvăli înăuntru, cerșind fructe.

— De unde ai apărut, pungașule? se minună Prunișor de Primăvară și îi întinse mai multe piersici și prune. Stăpânul e băut, îl preveni, și dacă mai stai pe-aici, o să-ți rupă picioarele!

Copilul înșfăcă fructele și o rupse la fugă. Prunișor închise poarta grădinii și când se înapoie în casă, Ximen Qing și Lotus de Aur se culcaseră.

Capitolul XXVIII

În ziua următoare, Ximen Qing plecă de acasă. Lotus de Aur se sculă târziu, pe la ora prânzului. Schimbă încălțările de dormit, cu gândul să-și pună în picioare condurii roșii pe care îi purtase în ajun. Căută prin dormitor și nu-i descoperi. O întrebă pe Prunișor, dar aceasta spuse că ea, Lotus, neputându-se ține pe picioare, se întorsese din grădină împreună cu stăpânul, care o sprijinea și Crizantema strânsese lucrurile. Crizantema declară senină că stăpâna se întorsese fără conduri.

— Vrei să zici că m-am întors desculță? se minună Lotus.

— Dacă i-ați avut, unde sunt?

— I-auzi netrebnica, cum poate vorbi! se înfurie. Să mi-i scoți din pământ numaidecât!

Crizantema căută prin cele trei camere, scotoci pe sub paturi, prin toate

ungherele, dar fără folos.

— În casa asta e un strigoi care mi-a furat condurii! Ce faceți voi ziulica întreagă, dacă nici încălțările nu mi le găsesc atunci când am trebuință de ele?

— Mă gândesc că doamna le-a uitat în grădină, îndrăzni slujnica.

— Termină cu prostiile! Eu m-am întors încălțată!

Prunișor de Primăvară o luă pe Crizantema în grădină, răscoliră peste tot, însă zadarnic. Iată:

Totul a fost luat de Nimeni,
Florile și luna sunt de negăsit.

— Slugă afurisită, o certă Prunișor, o să rămâi fără pețitori!

— I-a furat cineva, altfel nu se poate! se dezvinovăți ea. Eu n-am văzut-o pe stăpână intrând cu ei în casă. Mai degrabă tu n-ai închis bine poarta și o fi intrat în grădină careva.

— Ți-au văzut ochii strigoi, nu alta! Acum mă bagi pe mine la apă. Doamna a șasea a venit până la poartă și m-a strigat, dar nu i-am deschis. Mai bine spune că nu te-ai uitat cu grijă atunci când ai împachetat lucrurile stăpânei, să le iei în casă.

Reveniră în casă, declarând că n-au găsit nimic. Lotus hotărî ca Crizantema să stea în genunchi în curte, drept pedeapsă. Slujnica izbucni în plâns și se jelui, cerând voie să mai caute o dată înainte de a-și suporta pedeapsa.

— N-o credeți, doamnă, sări Prunișor. M-am uitat peste tot și nici măcar un ac n-am aflat, darămite niște încălțări!

— Dacă nu-i găsesc, să mă bateți! Puteți să mă și urmăriți.

— Fie, se învoi Lotus. Du-te cu ea și vezi pe unde caută.

Prunișor o luă de mână și o duse înapoi, la poalele muntelui artificial. Cercetară printre flori, pe malul lacului, pe lângă zid, însă tot în zadar. Plictisită, Prunișor o târî după ea în casă, trăgând-o de urechi.

— Stai, că n-am căutat în Peștera zăpezii!

— Ăla e locul răcoros pe care îl preferă stăpânul. Doamna n-a călcat niciodată pe acolo, ia-ți gândul că am putea da de ei acolo.

O trase totuși într-acolo. Înăuntru era un pat și un raft cu cărți. Pe pat și sub pat nu se zărea nimic.

— În raft e hârtie de scris, ce să caute condurii doamnei acolo? N-avem vreme și nici n-are rost să umblăm prin bibliotecă, mai cu seamă că dacă observă stăpânul, îți sfărâmă oasele!

— Ăștia ce sunt? izbucni într-un târziu Crizantema. Vezi că i-am găsit? spuse și dintr-un pachet mai mare, unde se afla santal și ierburi uscate, scoase condurii. Și era cât pe-aci să mănânc papară!

— Ai doamnei sunt! îi recunoscu Prunișor după culoarea lor roșie. Cum au nimerit aici?

Se înapoiară să-i povestească stăpânei.

— Unde i-ați descoperit?

O lămuri Prunișor de Primăvară. Lotus îi luă, îi puse lângă alții de-ai ei la fel, cu fețele din mătase roșie, brodate cu flori din cele patru anotimpuri. Părțile de jos erau albe, cu broderie florală, tocurile verzi și laturile albastre, Numai șireturile se deosebeau întrucâtva, la unele fiind verzi și la celealte albastru de jad, încât dacă nu le priveai atent nu aflai nicio diferență. Femeia îi probă și constată că o strângeau puțin, fapt care o duse cu gândul la nevasta lui Lai Wang. Aceea, sigur, îi dăruise bărbatului, el nu cutezase să-i ia acasă și îi ascunsese acolo, sigur că n-o să dea nimeni peste ei.

— Nu sunt ai mei, spuse, după ce îi privi o vreme. Du-te și pune-o în genunchi! Caută și o piatră și așează-i-o pe cap, adăugă.

Crizantema de Toamnă izbucni în plâns.

— Ai cui să fie, doamnă? M-am străduit să vi-i găsesc și tot nu mă iertați. Dacă nu mă înfățișam cu ei, ce-mi mai făceați?

— Gura, sclavă afurisită!

Prunișor luă o piatră mare și i-o puse Crizantemei pe cap. Lotus de Aur alese alte încălțări și fiindcă în casă era zăpușeală, îi porunci slujnicii să-i ducă instrumentele de aranjat părul în Pavilionul Florilor. Plecă să se pieptene acolo.

În vremea aceasta, Chen Jingji se întorsese de la prăvălia de amanetat să caute niște haine și la portița din colțul grădinii dădu peste Vergea de Fier, care se zbenguia pe acolo. Chen avea la el o pereche de lănțișoare din argint și băiatul le ceru să se joace cu ele.

— Nu se poate, băiete. Sunt lucruri amanetate de cineva și acum le vrea înapoi.

— Dacă mi le lași mie, îți dau în locul lor ceva grozav!

— Sunt lucrurile oamenilor, copil prost. O să-ți dau altele pentru joacă, las' pe mine! Dar ce minunăție ai tu? Ia să văd!

Băiatul scoase din sân o pereche de conduri roșii brodați și i-i arătă.

— De unde îi ai?

— Stai să-ți zic, vorbi Vergea de Fier, rânjind. Ieri mă jucam în grădină și l-am văzut pe stăpânul cum i-a legat picioarele stăpânei a cincea sub umbrarul viței de vie. Pe urmă ei au plecat, iară io i-am cerut lui Prunișor niște fructe să mănânc și în locul ăla am dat peste ăștia.

Chen Jingji îi luă în mână. Erau curbați ca luna nouă de pe cer și roșii ca o petală de lotus trecută, îi măsură cu palma și nu păreau mai mari de trei *cun*[152] ceea ce îi dădu siguranța că erau ai lui Lotus de Aur.

— Îi iau eu și mâine îți aduc o pereche frumoasă de lănțișoare să te joci.

— Nu mă minți?

— Nicidecum, îl asigură Chen.

Bucuros nevoie mare, băiatul își văzu de joacă.

Chen Jingji ascunse condurii în mâneca robei. „Pe femeia asta am încolțit-o de mai multe ori, dar e ca argintul viu, de câte ori am avut-o în mână a izbutit să-mi scape printre degete, gândi el. Și uite că de data asta cerul e de

partea mea, punându-mi în palmă chiar încălțările ei. Astăzi o să-mi încerc iarăși norocul și cred că n-o mai pierd, a mea va fi isteața!" Porni spre locuința lui Lotus și îndată ce trecu de zidul umbrelor o află pe Crizantema de Toamnă stând în genunchi.

— Ce faci aici, domnișoară? Te instruiești pentru viața austeră de ostaș, de ți-ai pus pietroaie pe cap?

— Cine vorbește cu Crizantema? se interesă Lotus, auzindu-i vocea. Nu cumva și-a dat jos de pe cap piatra?

— A venit soțul doamnei Orhideea. Crizantema ține încă piatra pe cap, o liniști Prunișor.

— Vino, domnule Chen! Sunt singură.

Chen Jingji iuți pașii, sigur pe sine. Lotus de Aur stătea în dreptul ferestrei larg deschise, cu perdelele trase, și se pieptăna în fața oglinzii. Bărbatul se așeză pe un taburet de alături. Părul negru, lucios al femeii atingea pământul. Ea agățase în el panglici roșii de mătase, deasupra fixă o plasă fină din fir de argint, făcându-l să semene cu un nor încărcat cu arome. Puse în păr o mulțime de petale de trandafir și apoi își împleti din părul revărsat dincolo de plasă patru cosițe. Parcă era încarnarea zeiței Guanyin.

Când încheie cu aranjatul pletelor, împinse într-o parte cutia cu dresuri, își spălă mâinile într-un lighean de alături, îmbrăcă un veșmânt de casă, peste celelalte și îi ceru lui Prunișor să aducă niște ceai. În toată această vreme, Chen Jingji râdea, fără să sufle un cuvânt.

— Ce te înveselește așa?

— Râd, fiindcă nu-ți dai seama că ai pierdut ceva.

— Ce te privește, hoț de drumul mare? Și de unde știi?

— Vin aici cu inima deschisă, să te ajut, și sunt luat peste picior. La așa primire, mai bine plec! zise, se ridică și vru să o pornească din loc.

Lotus de Aur îl opri.

— De ce umbli cu ascunzișuri? Acum, că nevasta lui Lai Wang e moartă, nu mai ai la cine să-ți fugă gândul și ți-ai amintit de bătrâna doamnă. Dar ce ziceai că aș fi pierdut?

Chen Jingji scoase la iveală condurii ascunși în mâneca robei.

— Ai cui crezi ca sunt? rosti, ridicându-i în sus.

— Tu mi i-ai înhățat, nefericititule? Am scormonit peste tot și mi-am pedepsit degeaba sluga.

— Nu vă întrebați cum de au încăput în mâinile mele?

— Cine altul mai intră la mine în casă? Tu mi i-ai furat, cap de șobolan.

— Rețineți-vă vorbelele urâte, doamnă, v-o spun cu tot respectul. În ultimul timp nu v-am vizitat și atunci cum aș fi putut să-i iau?

— Află că n-o să sfârșești bine. O să-i zic socrului tău că mi-ai șterpelit încălțările.

— Vreți să mă speriați cu socrul meu?

— Oh, lașule! Știai prea bine că el își făcea de cap cu nevasta lui Lai Wang și, cu toate acestea nu te-ai dat în lături să te iei de ea, fără nicio frică! Dacă

nu mi-ai furat condurii cum de au ajuns la tine? E o vorbă, lasă înşelătoriile şi dă-mi-i, dacă ai de gând să scapi ieftin. De nu, să ştii că n-ai să mai ieşi viu din mâna mea!

— Doamnă, parcă aţi fi barbar, atât păreţi de crudă! Suntem singuri şi putem vorbi în voie. Dacă doriţi să vă înapoiez încălţările, îmi daţi ceva în schimb. De nu, niciun fulger nu-i va smulge de la mine!

— Trebuie să mi-i dai! Ce vrei în loc?

— Doamnă a cincea, oferiţi fiului dumneavoastră batista aceea patrată pe care o aveţi băgată pe mâneca bluzei.

— Bine, o să-ţi caut o batistă ca lumea, pe-asta o ştie socrul tău şi nu e bine să ţi-o dau.

— Puteţi să-mi daţi şi o sută dintr-altele şi nu mă interesează. Mie mi-a rămas inima la aceasta.

— Bine, vicleanule profitor! Văd că n-am putere să-ţi fac faţă, încuviinţă ea şi scoase din mânecă o batistă din dantelă fină, cu broderie în alb şi cu trei ideograme din fir de argint. I-o întinse, Chen Jingji o luă repede şi-i mulţumi îndelung. Păstreaz-o cu multă grijă, îl preveni Lotus, să nu cumva să dea Orhideea peste ea, că are o gură!

— Voi avea grijă! promise el şi-i dădu perechea de conduri, îi mărturisi de unde îi avea.

Ascultându-l, femeia roşi.

— Uite cum mi-a murdărit frumuseţe de încălţări! Am să-i cer stăpânului să-l altoiască bine pe tâlharul ăsta mic!

— Să nu faci una ca asta, că mă nenoroceşti! o opri tânărul Chen. O să se întoarcă împotriva mea, fiindcă eu am luat condurii de la el. În orice caz, iartă-l!

— Nici nu mă gândesc! Îi vin eu de hac!

Pe când se certau mai aprig, apăru brusc sluga Lai An, vestind că stăpânul e în încăperea principală şi îl roagă pe ginere să întocmească o listă de cadouri. Femeia îl zori să plece, apoi coborî din pavilion şi ceru un retevei, s-o bată pe Crizantema. Dar slujnica se împotrivi.

— De vreme ce v-am găsit încălţările, de ce mă mai şi ciomăgiţi? strigă fata.

Lotus îi arătă condurii aduşi de Chen, ocărând-o:

— Ai luat alte încălţări drept ale mele, nemernico, astea ale cui sunt?

Crizantema se holbă îndelung şi bâigui:

— De unde a apărut şi a doua pereche?

— Sclavă nerușinată, ţipă Lotus de Aur, încălţările cui ai avut de gând să mi le bagi mie pe gât? Te pomeneşti că-mi zici broasca râioasă cu trei picioare!

Nu mai stărui, punând-o pe Prunişor să-i tragă zece lovituri. Încercând să-şi apere pielea, Crizantema o învinui pe Prunişor:

— Numai tu ai lăsat portiţa deschisă şi cineva a intrat, furându-i condurii doamnei. Şi acum mă bate pe mine.

— Ba tu ai strâns lucrurile și e vina ta că s-au rătăcit, ba mai ai și neobrăzarea să arunci totul asupra altuia. Noroc că e vorba de un papuc vechi. Ce mă făceam dacă se pierdea un cercel sau cine știe ce lucru de preț? Stăpâna e bună că te-a iertat așa ușor. Să fi fost în locul ei, aș fi pus un bărbat să-ți care douăzeci-treizeci de lovituri, să te învăț minte pe viață.

La aceste cuvinte, Crizantema tăcu, îndurând pedeapsa.

Ximen Qing îl chemase pe Jingji să-i sigileze niște daruri pentru căpitanul He, care fusese de curând promovat procuror în Huaian. Rudele și cunoscuții își luau rămas bun de la el, la Templul Fericirii Eterne. După ce îl trimise pe Dai An cu darurile, Ximen își reținu ginerele la masă, apoi plecă la Lotus de Aur. Nerăbdătoare, Lotus îi povesti întâmplarea cu încălțările șterpelite de Vergea de Fier.

— Iată cum, din pricina ta, bărbat nedemn, încheie ea, băiatul ăsta, care ar trebui făcut fărâme, mi-a luat încălțările. A ieșit cu ele în curte și oricine a vrut s-a chiorât la ele. Dacă nu-l pedepsești crunt, mâine-poimâne o să se țină numai de rele.

Ximen nu se mai interesă de la cine aflase femeia întâmplarea. Furios, se repezi în curtea din față. Neștiutor, copilul se juca pe treptele de piatră. Ximen îl înșfăcă de păr și îl lovi cu mâinile și picioarele, mai rău decât pe un porc gata de înjunghiat. Când îl lăsă, băiatul zăcu îndelung, leșinat. Lai Zhao și nevasta veniră în fugă și cu mare greutate îl aduseră în simțiri, deși sângele îi șiroia mai departe din nas. Îl duseră pe brațe în casă și-l luară cu binișorul, aflând astfel de istoria cu pantofii. Părinții își ieșiră din fire. Pogon Verde merse la bucătărie, bodogănind și blestemând în stânga și-n dreapta, într-un iureș de nestăvilit:

— Hoțomana, împuțita și ticăloasa fără pereche, pui de țestoasă[153]! Ce-are copilul meu cu tine? N-are decât unsprezece-doisprezece ani! Ce ți-a făcut el, să merite o bătaie soră cu moartea? Dacă se prăpădește, femeie fără rușine, păcătoaso, o să ai, tu, de furcă, nu glumă, cu mine!

Pogon Verde își strigă sudalmele în bucătărie, apoi se mută în curtea din față și ar fi ținut-o tot așa și nu i-ar fi ajuns să se descarce câteva zile în șir.

Lotus de Aur nu auzi nimic, aflându-se împreună cu stăpânul. Seara, el observă ca femeia pusese în picioare botoșei de noapte de culoare verde, cu călcâiul roșu.

— Ce botoșei ți-ai luat? Nu-mi plac! mărturisi.

— N-am avut decât o pereche roșie și dacă ticălosul ăla mic mi-a șterpelit-o, ce-ai vrea să încalț?

— Mâine să-ți faci alții, copila mea. Nu știi că-mi plac încălțările roșii?

— Ciudat te mai porți, n-am ce zice! Mi-am amintit de un lucru pe care vroiam de mult să ți-l spun. Prunișor, strigă, adu-mi încălțările acelea să i le arăt. Ale cui crezi că sunt?

— N-am idee, răspunse bărbatul.

— Văzându-le, parcă te-a lovit cineva în moalele capului. Nu mă duci tu pe mine! Țineai copitele nevestei, lui Lai Wang printre cărți de vizită și santal,

învelite în hârtie, ca pe un lucru gingaș și de mare preț! Nu m-aș mira să aflu că, după moarte, târfa aia a ajuns în iadul puturos! Lotus arătă spre Crizantema: sclava asta i-a luat drept ai mei și mi i-a adus în casă, făcându-mă s-o pedepsesc! Să-i arunci din casa mea! i se-adresă lui Prunișor.

Aceasta îi luă și-i azvârli pe pământ, la picioarele Crizantemei.

— Poți să-i porți tu.

— Niciun deget de la picioarele mele nu încape în încălțările doamnei.

— Sălbatico, de ce îi zici doamnă? Poate că a fost mama stăpânului în viața anterioară, altfel nu le-ar fi păstrat el ca pe ceva de preț.

Crizantema luă încălțările și porni spre ieșire, însă Lotus o chemă înapoi. Ceru un cuțit să le taie în bucăți și să le arunce în latrină, în credința că în felul acesta Lotus Pur nu va mai reveni la viață în vecii vecilor.

— Cu cât o să te întristeze mai mult, eu atât o să-i ciopârțesc mai tare!

— Nărăvașă mai ești! râse Ximen Qing. Dă-i drumul, că mie nu-mi pasă.

— Dacă nu-ți pasă, jură-mi! Ticăloasa e moartă și noi nu știm unde se află. Ce făceai cu încălțările ei? Vroiai să-ți amintească de ea și să stai cu gândul la ea? Sunt de atâția ani cu tine, dar nu mă iubești din inimă. Ai pe altcineva în suflet!

— Ajunge, ticăloaso, lasă-te de bazaconii! Pe când trăia, nu ți-ar fi clintit un fir de păr din cap.

Cu asta, se culcară.

Capitolul XXIX

A doua zi, Lotus de Aur se sculă devreme, îl mână pe Ximen Qing la ale lui și se ocupă de noii săi conduri roșii. Luă coșul cu lucru de mână și porni spre Palatul Pescărușului. Acolo se instală comod și înainte de a începe să copieze după model fețele încălțărilor, trimise slujnica după Li Vaza.

— Ce desenezi, soră mai mare? se interesă Vaza.

— Vreau să-mi fac niște încălțări roșii, cu talpă albă și joasă. Știi, la vârf am de gând să brodez un papagal ciugulind dintr-o piersică.

— Am o bucată mare de mătase de un roșu puternic și o să împrumut și eu modelul, surioară, dar mi-i fac cu toc înalt.

Se apucară amândouă să lucreze. Încheind de copiat un condur, Lotus lăsă lucrul.

— Copiază-mi-l tu pe-al doilea, soră Li, spuse. Merg s-o aduc și pe sora Meng. Zicea că are de gând să-și facă și ea niște încălțări.

Ajunse în curtea interioară și o găsi pe Pavilion de Jad întinsă pe pat, lucrându-și încălțările.

— Azi te-ai sculat devreme, se minună aceasta, văzând-o pe Lotus.

— E adevărat. Stăpânul a plecat să-l conducă pe acel He care a fost promovat și eu m-am apucat, împreună cu sora Li, să croim încălțări. Am lăsat-o singură și am venit să te iau să lucrăm în trei. Acum ce făceai?

— Uite, o pereche din mătasea aceea neagră pe care ți-am arătat-o ieri.

— Bravo ție! Ai și căptușit unul!

— Pe acela l-am căptușit ieri, azi sunt aproape gata și cu acesta.

Lotus îl cercetă.

— Și la vârf, nimic?

— Ei, nu mai sunt fragedă ca voi, să port înflorat, fistichiu. Am îmbătrânit și o să pun o simplă blăniță de oaie, aurită, mărginită de câteva împunsături cu fir verde. Ce părere ai?

— Merge! Hai, strânge iute și vino cu mine! Vaza ne așteaptă.

— Stai jos și bea un ceai.

— Nu mai rămân. Ce-ar fi să poruncești să ne servească ceaiul acolo?

Pavilion de Jad îi ceru lui Busuioc să prepare ceaiul. Cele două neveste plecară mână în mână, purtând lucrul în mânecile largi ale bluzelor.

Doamna Luna stătea în fața intrării și, văzându-le, le întrebă unde se duc. Lotus îi răspunse și își continuară drumul. Când ajunseră, primul lucru pe care-l făcură fu ca fiecare să se uite la lucrul celeilalte.

— De ce nu-ți faci călcâi înalt, soră a șasea? întrebă Pavilion de Jad. Dacă nu-ți place lemnul, fă-ți ca mine, din pâslă. Nu e bine?

— Ai mei nu sunt de purtat, ci pentru dormit. Am avut unii, dar mi i-a murdărit hoțul ăla mic, iar stăpânului aceia i-au plăcut și vrea alții întocmai.

— Fiindcă tot vorbim de încălțări, aș spune ceva și sper ca surioara să nu o ia drept bârfă. Sora Li mi-e martoră că ieri, din pricina încălțărilor tale, micuțul Vergea de Fier a zăcut vreme îndelungată, mai-mai să-și dea sufletul. Maică-sa, Pogon Verde, a blestemat și a strigat cum i-a venit la gură. Noi nu știam pe cine ocărăște, dar când copilul a ieșit iar la joacă, sora cea mare l-a întrebat de ce a mâncat bătaie și el a mărturisit tot. Am priceput că de fapt ginerele Chen era cel vinovat!

— Sora cea mare ce-a zis?

— Mai întrebi? În orice caz, nu de bine! Spunea că în casa asta domnește neorânduiala, că parcă s-a ivit o vulpe cu nouă cozi, gata să dărâme șandramaua. Pe urmă a zis că ce bine era înainte de întoarcerea lui Lai Wang din sud; dar îndată după aceea, s-au pornit neregulile, unul trăgând hăis, altul cea: nevasta lui Lai Wang și-a făcut de cap, el a sărit cu cuțitul la stăpânul și amândoi au sfârșit-o rău. Acum cine știe ce-o să ne mai pască de la o pereche de încălțări. Mai zicea că dacă îi țineai ca lumea în picioare, îi mai găsea sluga te miri pe unde? Pesemne că te-ai îmbătat, te-ai înhăitat cu vrun bărbat prin grădină și așa s-a făcut că ți-ai uitat papucii agățați pe aiurea. Ca să înlăture rușinea, lasă toată vina pe capul slugii și nu dă însemnătate chestiunii, înțelegi?

— Mă gândesc ce-o socoti ea a da însemnătate chestiunii! Faptul că un om s-a spânzurat sau acela că un altul a sărit cu cuțitul la stăpânul casei nu sunt însemnate, pentru mintea ei! Surioară Meng, n-am secrete față de tine, dar ai fost de față și ai văzut în ce hal se afla Lai Xing. Și acum uite ce vorbește ea! Nimănui să nu-i fi păsat și era mai bine ca sluga să ne omoare bărbatul! Când Lotus Pur s-a luat cu el, nu s-a băgat și a lăsat sluga să facă ce-i place, până ce

asta a ajuns să-şi pună ştreangul de gât. Şi nici atunci nu i-a spus bărbatului adevărul! Ba, din contră, i-a dat bani să tăinuiască faptele; dacă n-ar fi făcut-o din milă, nu s-ar fi trecut aşa de uşor peste asemenea lucru! Întâi curăţă totul şi apoi face singură caz! Şi mai mă acuză că îl încânt pe bărbat! Dacă nu l-aş fi împins eu pe stăpân să pună la punct perechea aia de slugi, cine ştie ce-ar mai fi acum! Dar nu mă dau eu bătută!

Văzând-o furioasă peste fire, Pavilion de Jad o sfătui de bine.

— Surioară, noi suntem una şi dacă am auzit nişte vorbe nu m-am putut stăpâni să nu ţi le spun. Ascunde-le în sufletul tău şi nu le împărtăşi nimănui!

Lotus nu ţinu seama de povaţă şi când Ximen Qing se înapoie îl înştiinţă despre gălăgia stârnită de Pogon Verde. Bărbatul puse totul la inimă şi a doua zi vru să-l izgonească pe Lai Zhao, cu soţie şi băiat cu tot. Abia la multele stăruinţe ale Doamnei Luna, reveni asupra poruncii, însă pe bărbat nu-l mai ţinu în casă, ci îl trimise să păzească, în locul lui Ping An, casa din strada Leului. În schimb, înverşunarea Doamnei Luna împotriva lui Lotus de Aur crescu şi mai mult.

Într-una din zile, pe când se odihnea în salon, Ximen Qing află că Zhou, comandantul, îi trimisese un prezicător, anume Wu Nemuritorul, care aştepta doar să intre, la poartă. Ximen porunci cuiva să meargă înaintea lui şi după ce îşi aruncă ochii peste cartea de recomandare a prietenului său, ofiţerul, îl pofti pe noul venit la el. Wu Nemuritorul purta o bonetă taoistă, de culoare închisă, o robă simplă şi nişte sandale de paie. Peste mijloc era încins cu o cingătoare cu franjuri dubli, din mătase galbenă şi în palmă ţinea un evantai din carapace de ţestoasă. Să fi fost de vreo patruzeci de ani, avea spiritul curat ca albul lunii peste Fluviul Albastru şi înfăţişarea sobră precum mândrii pini de pe Tai Hua. Patru erau semnele care îl distingeau: trupul ca un pin, glasul de clopot, curbura arcului pe care o lua când se aşeza şi unduirea ca sub vânt când mergea. Iată-l:

E cel ce poate cu oglinda vântului vorbi,
Cu mult mai bun decât bătrânii înţelepţi;
Cunoaşte totul despre *yin* şi *yang*
Şi ştie-a lucrurilor rânduire vieţi de vieţi.
Grăieşte cu mult miez de cinci şi însemnate stele,
Murmură-n taină despre cele trei destine;
De nu e Hua Yue sub altă-nfăţişare,
E sigur din Chengdu prezicătorul cel ştiut de fiecine.

Văzându-l apropiindu-se, Ximen Qing coborî grăbit treptele, întâmpinându-l şi conducându-l în salon. Prezicătorul îl salută cu o închinăciune profundă pe stăpânul casei şi se aşeză. Li se servi ceaiul. Ximen întrebă care este preţiosul nume al vizitatorului, din ce ţinut sfânt este de fel şi cum se cunoaşte cu ofiţerul Zhou.

— Sărmanul taoist din faţa voastră, răspunse vizitatorul, se cheamă Wu

Shi[154], iar numele său religios este Shou Zheng[155]. Sunt de loc din Xianyou, provincia Zhejiang, însă de mic mi-am urmat maestrul la Templul Neantul de Purpură, de pe Muntele Tiantai. M-am peregrinat ca norii văzduhului prin toată țara și am pătruns toate tâlcurile învățăturii sacre. Trecând eu acum prin onoratul vostru județ, comandantul Zhou m-a întâlnit și mi-a îngăduit să tratez ochii suferinzi ai soției sale, apoi m-a trimis la mărita voastră casă, pentru a vă prezice soarta.

— Venerabile Nemuritor, cărei școli *yin-yang* aparțineți? Ce căi urmați în preziceri?

— Cunosc puțin Școala a Treisprezecea, Ziping, și urmez calea Mayi, deși înțeleg și lecția spirituală Liuren. Îmi dedic viața tămăduirii oamenilor. Averea nu înseamnă pentru mine nimic, știind eu prea bine că sunt doar un trecător prin lumea aceasta.

La asemenea vorbe, stima lui Ximen Qing pentru prezicător spori.

— În adevăr, sunteți un nemuritor! se minună el și porunci să se aștearnă o masă cu bucate monahale.

— Sărmanul taoist din fața voastră n-a făcut încă nimic pentru voi, cum să se așeze la ospătat?

— Veniți, de departe, venerabile, și sunt sigur că n-ați luat nicio îmbucătură în dimineața asta. Gustați puțin și apoi îmi ghiciți de soartă.

Gazda șezu la masă și mâncă împreună cu omul; apoi se strânse și se curăță tot și se aduseră ustensilele de scris.

— Vă rog să-mi împărtășiți cele opt ideograme ale vieții dumneavoastră și în urmă vă voi citi și chipul[156].

Ximen Qing îi spuse numele ideogramelor. Anul lui aparținea tigrului, avea douăzeci și nouă de ani, născut fiind la amiaza zilei a douăzeci și opta din luna a șaptea. Nemuritorul socoti în tăcere pe degete. Într-un târziu, vorbi:

— Horoscopul Excelenței Voastre este deci însemnat de anul Wuyin, luna Xinyu, ziua Renwu, și ora Bingwu. Suntem în ziua de douăzeci și trei a lunii a șaptea, marcată de Rouă Albă. Voi începe tâlcuirea vieții voastre din luna a opta, care vă este favorabilă. Averea și poziția mandarinală sunt pe întâiul loc. Ziping zice: bogăția crește de două ori și vă așteaptă o înaltă stare socială. Norocul stă cu fața la dumneavoastră. Soarta voastră e hotărâtă de Shenkong. La șapte ani norocul se îndreaptă spre Xinyu, la șaptesprezece spre Renxu, la douăzeci și șapte spre Kuihai, la treizeci și șapte spre Jiazi și la patruzeci și șapte spre Yichou. După înțelegerea unui sărman taoist, Mărite Mandarin, prețiosul vostru horoscop vădește o poziție înaltă și avuție. Cele opt ideograme sunt limpezi, și precise, cum rar se întâlnesc. Cu toate acestea, elementul Tu, Pământ, conținut în Wu, vă e nefavorabil. Sunteți născut între lunile a șaptea și a opta și de aceea sunteți înzestrat cu o mare vigoare fizică. Din fericire, ați venit pe lume în ziua Renwu, când se face cumpănirea dintre apă și foc și acesta e semn că veți avea parte de înfăptuiri mari. Ora nașterii, Bingwu, se potrivește de minune cu Xin, iar din aceasta se străvede poziția puternică de care v-am vorbit. Viața vă va fi prosperă, veselă și împăcată. Veți

face avere, veți înainta în dregătorii și veți avea urmași demni. Veți trăi în cinste și respect și cuvântul are să vă fie cuvânt. La bucurie, veți fi plăcut ca vântul primăverii, iar la mânie veți fi ca tăria tunetului și spintecarea fulgerului. Veți trăi cu multe neveste și veți schimba destule bonete de dregător, bucurându-vă de doi fii, vrednici urmași, ce vă vor însoți pe drumul cel din urmă. Anul acesta, Ding și Ren sunt laolaltă, iar focul aflător în Ding se întețește. Aceasta lasă să se ghicească ivirea de mandarini și spirite rele în jurul vostru; nu am nicio îndoială că veți trăi bucuria ridicării dincolo de nouri și văd o slujbă însemnată și sănătate deplină. Norocul alunecă acum spre Kuihai, ceea ce arată că pământul din Wu este inundat de apa din Kui. Sub ochii mei, steaua Phoenix Roșu suie pe cer, iar acesta este un semn sigur de urmaș pe linie bărbătească, în urmă, vă văd destinul călare pe cal și îndreptându-se spre Shen, adică prorocirile mele se vor adeveri înainte de trecerea lunei a șaptea.

— Cum mi se va scurge viața? vru să știe Ximen.

— Veți uita ce vă prezic, Onorate, însă cele opt ideograme nu se vor avea bine cu atât de multă apă, adică elementul *yin* și, în anul Jiazi, apa va distruge ziua Renwu, stelele călătoare se vor ivi și vă vor înrâuri. Înainte de șase ori câte șase ani, la vârsta de treizeci și șase, veți fi cuprins de accese de vomă, pierderi de sânge și slăbire a oaselor.

— Dar acum?

— În anul care se deapănă veți cunoaște cele cinci spirite rele ale distrugerii. În casă vor izbucni certuri și mici necazuri. Ele vor fi însă repede alungate de spiritele binelui.

— Există în viața mea vreo mare nereușită?

— Anii sunt alcătuiți din luni și lunile din zile, glăsui Nemuritorul. Cu greu se pot cântări faptele.

Ximen Qing se arătă mulțumit de răspuns.

— Citește-mi chipul, omule!

— Îndreptați înspre mine onorabila voastră față. Ximen Qing mișcă puțin din loc scaunul pe care ședea. E bine așa, continuă Nemuritorul. Dacă se află suflet într-o înfățișare searbădă, aceasta tinde a se forma; lipsa sufletului, a capacității va pierde însă și aparența. Constat că Marele Mandarin are capul rotund și gâtul scurt, trăsături care sunt ale oamenilor norocoși. Trupul vă e robust și mușchii puternici, mărturii ale unei purtări brave ca a vechilor eroi. Aveți fruntea largă și înaltă, semn că toată viața norocul nu vă va părăsi. Bărbia e pătrată și plină, astfel că la ani târzii veți dobândi dregătorie înaltă. Acestea sunt lucrurile bune pe care le pot stabili; mai sunt unele nu tocmai plăcute, dar nu cutez a le rosti.

— Vorbiți fără reținere, îl îndemnă gazda.

— Vă rog să faceți câțiva pași, ceru Nemuritorul. Ximen Qing înaintă puțin. Mersul vă e legănat ca salcia: veți trăi mai mult decât nevasta, dacă nu veți suferi pedepse crunte.

— Prima soție s-a prăpădit, întări Ximen.

— Arătați-mi mâna, ceru prezicătorul. Bărbatul îi întinse mâna. Shou Zheng citi: Inteligența se vede după piele și păr, iar amarul și bucuria după mâini și picioare. Mâna voastră e fină, moale și puternică, dăruită cu fericire și bogăție. Ochii vă sunt, unul bărbătesc și altul femeiesc, semn de bogăție și vioiciune a spiritului. Sprâncenele au două cozi, indicând faptul că sunteți dedat plăcerilor; iar cele trei cute de la coada ochiului spun că la mijlocul vârstei veți suferi pierderi grele. Poarta adulterului e roșie, semn că vă topiți după femei și arginți. Culoarea galbenă se întinde larg și înțeleg că veți fi făcut dregător chiar în decada aceasta. La cele trei puncte însorite se întrevede un început roz, așadar un fiu prea scump vi se va naște în chiar anul acesta. Mai e ceva care mă face să șovăi în a vi-l împărtăși: Palatul lacrimilor e plin și bogat, de unde reiese înclinația voastră către actrițe, însă nasul, desemnând starea bogăției, arată ani buni la mijlocul vieții. Prelungirea ce urmează e întinsă acolo de unde începe viața ce va să vină.

Jos printre case mărețe
Sunt îngrămădite comori;
Trai norocos e tot viață,
Minciuna-i o prinzi rareori.

Nemuritorul sfârși horoscopul.

— Vă rog, venerabile, să le ghiciți soarta și nevestelor casei, spuse Ximen și porunci unei slugi să o cheme pe Doamna Luna. Ea sosi împreună cu Li Delicata, Meng Pavilion de Jad, Pan Lotus de Aur, Li Vaza și Sun Lebăda de Nea. Acestea rămaseră ascunse după paravan, să asculte prezicerea. Nemuritorul cel sfânt se grăbi să o salute pe Doamna Luna și nu îndrăzni să se așeze în prezența ei, rămânând în picioare să-i facă horoscopul.

— Fața doamnei este ca luna plină, grăi, după ce o privi cu luare aminte, și dă casei strălucire. Buzele sunt petale roșii de lotus, lucru pe care eu îl tălmăcesc a aduce prosperitate și maternitate. Vocea îi este cristalină, ca a unei zeițe. Este de mare folos întru fericirea bărbatului. Vă rog să-mi arătați mâna, doamnă! Doamna Luna scoase din mânecă mâinile cu degete fine, ca lăptucii în primăvară. Mâinile acestea sunt ale unei desăvârșite stăpâne a casei. Părul are luciul oglinzii, răsfrângând cutezanța gândului și frumusețea gingașă a sufletului. Iată câteva din părțile bune. Altele sunt neprielnice, dar îmi e greu să le rostesc.

— Vorbește fără ascunzișuri, îl îndemnă bărbatul

— Văd un neg și dacă nu sunteți bolnăvicioasă din fire, vă veți duce bărbatul la pieire; sub ochi sunt niște încrețituri, așadar cele șase rude sunt gheață și scrum:

Când stă, e dreaptă minunând prin chip frumos,
În mers ușor și legănat, ca pasărea din apă;
Nici nu-i tresare praful de sub pași, la vorbe măsurată,
La umeri mică, omul ei nu-i rang să nu-l încapă.

Doamna Luna se retrase. Ximen Qing îi ceru prezicătorului să primească și favoritele. Când Delicata apăru, omul o privi îndelung.

— Doamna are fruntea mare și nasul mic. Dacă n-ar fi a doua voastră nevastă, ar putea ține trei bărbați; carnația plină dovedește belșugul, plăcerea tihnei și liniștea; umerii tăiați drept și vocea puternică o arată singură; nasul e teșit și, dacă nu e săracă, se duce de tânără. Vă rog să faceți câțiva pași. Delicata Li îl ascultă.

Fruntea țuguiată, spatele plăcut o fac șerpoaică,
Sub vânt și furtună-n tinerețe a căzut;
De nu e fată din vreo casă ce plăcerile le vinde
E femeie ce pe după paravane veșnic a șezut.

Delicata Li ieși. Doamna Luna o rugă pe Meng Pavilion de Jad să se înfățișeze prezicătorului.

— Această doamnă are trei lucruri bine proporționate, fruntea, nasul și bărbia. Straiul și hrana nu o preocupă. Cele șase daruri naturale îi sunt prea îmbelșugate și la bătrânețe ea se va bucura de înaltă prețuire. Bolile îi ocolesc trupul și o neîntreruptă lumină din văzduh o înconjoară. Aceasta este însăși splendoarea. Văzând-o cum merge, recită:

Îi este gura frumos desenată, spiritul limpede, gingaș,
Bunătatea-i și blândețea-s perlă-n căuș de palmă;
De putere, prosperitate și bogăție va avea parte,
Va trăi să îngroape doi soți, împăcată și calmă.

Fu chemată și Pan Lotus de Aur, dar ea se codi, chicotind. Ieși abia după ce Doamna Luna o îndemnă, de mai multe ori. Prezicătorul fixă vreme îndelungată privirile asupra ei, tăcut, apoi rosti:

— Părul acestei doamne, des și bogat, îi cade greu pe umeri și ocheadele îi sunt piezișe, dezvăluindu-i firea pătimașă. Sprâncenele sale sunt măiestrit arcuite, iar trupul îi palpită chiar când se află în nemișcare. Alunițele de pe față spun că ea își va duce bărbații la pieire. Buza de sus îi este scurtă și aceasta înseamnă că și viața îi va fi scurtă.

Prea greu se lasă, bună la iubit ușor plutește,
Ochii-adânci ca lacu-ademenesc bărbații,
Sub lună și sub stele pereche nu-și găsește,
În casă mare tihna inimii și-o pierde pentru alții.

După ea, Ximen Qing o strigă pe Li Vaza să se arate prezicătorului.

— Pielea doamnei este parfumată și fină, fapt ce-mi dă știre că doamna se trage dintr-o familie veche și bogată. Chipul ei e solemn, semn că e o femeie virtuoasă, de rang înalt. Numai ochii lasă prea mult să-i scape o scânteiere ca

de beție, vorbind despre întâlniri, pe sub duzi. Cearcăne largi i se adâncesc sub pleoape, lună de lună. Privirea noptatecă îmi pare învăluită într-o strălucire purpurie și am de aici credința că doamna va aduce pe lume un fiu. Pielea-i albă și umerii rotunzi stârnesc patima bărbatului. Bolile o pândesc deseori, fiindcă alcătuirea îi este întunecată și grea. Dar în aceeași măsură ea are parte și de bucurii, ele emanând de la steaua plenitudinii, care îi este prielnică. Acestea sunt trăsăturile bune, însă ochii mei pătrund și altele ce-s neplăcute. Doamna să fie foarte precaută. Baza muntelui e întunecată, întunecată și în jurul vârstei de douăzeci și șapte de ani sunt semne de bocete grele, cu toate că, grijulie, va putea depăși anii potrivnici ai cocoșului și câinelui. Prudență și iar prudență!

Ca florile și luna să vi-o faceți
Prietenă bună în viață, să fiți ca phoenicșii nedespărțiți,
Prea sigură pe bogăția peștilor în lacul roșu,
Privirile spre orice cuib nu-l rătăciți!

Doamna Luna o introduse pe Lebădă de Nea. Nemuritorul o pricepu dintr-o ochire.

— Această doamnă e mică la stat, iar glasul îi e țipător. Fruntea îngustă și nasul mic vădesc că dintr-o vale ea a ajuns pe munte, dar că traiul are să-i fie cotropit de veselie silită, fără simțământ, cu toate că e femeia ce își cunoaște interesele și știe să acționeze în propriul folos. Va trece prin „patru prefaceri”, care o vor duce în neant. Astfel, gura i se va mișca la nesfârșit, urechile i se vor învârti fără roată, ochii i se vor da peste cap fără scânteie de lumină, iar nasul îi va smiorcăi nefiresc.

Trup precum cuibul, mijloc de viespe, om de jos,
Ochii ca o apă curgătoare și nici nu e castă,
Trage cu urechea-adesea pe la uși,
Dacă nu revine la ce-a fost, va sfârși-n năpastă.

Doamna Luna o introduse apoi pe fiica lui Ximen Qing, Orhideea.

— Această tânără doamnă e cu nasul mare și lăsat în jos: va distruge fala strămoșilor și propria-i casă. Are vocea ca spartă și va topi toată averea familiei. Pielea feței îi este prea aspră. Pare plină de viață, dar n-are să o ducă mult. Mersul îi e greoi, ca de vrabie și, deși trăiește în casa părintească, îi lipsesc hrana și veșmintele. Nu îi va fi dat să împlinească de trei ori nouă ani.

Pare-mpăcată, dar nu se are bine cu bărbatul,
Tot ce o bucură sunt straiele și hrana date de părinți,
N-are făptură-aleasă, onoruri nu fac cu ea pactul,
De moarte cruntă de-o scăpa, va ferici în ani lungi și cuminți.

După ea, Prunișor de Primăvară se ivi în fața prezicătorului.

Acesta deschise larg ochii la frăgezimea celor nici optsprezece ani ai

slujnicii. Părul îi era prins într-o plasă din fir de argint, iar trupul îi era înveşmântat într-o bluză fină, albă şi o fustă roşie, imprimată cu piersice. Mâinile şi picioarele îi erau delicate. Se aplecă încântător în faţa Nemuritorului, care nu mai contenea cu privirile iscoditoare.

— Domnişoara a crescut frumos, proporţionat. Părul îl are gingaş, sprâncenele pline, dovadă a firii sale pasionate. Ochii îi sunt rotunzi. Firea îi e aprigă, se aprinde iute. Baza muntelui nu o văd întreruptă, întărindu-mi faptul că va fi nevasta unui om cu stare mare şi va avea progenitură bogată. Are tâmplele bombate, semn că va purta coroană de perle din tinereţe. Merge ca o zeiţă, parcă plutind, iar vocea îi e limpede, spiritul pur. Îi va fi cu noroc bărbatului şi la douăzeci şi şapte de ani se va afla la înaltă cinste. Din păcate, ochiul drept e prea mare. Semn că şi-a pierdut tatăl din copilărie. Ochiul stâng, ceva mai mic, arată că a rămas fără mamă la vârsta de un an. Aluniţa din colţul gurii trădează o înclinaţie spre ceartă, însă cea de pe obrazul drept e mărturie că va fi iubită şi preţuită de bărbat toată viaţa ei.

Fruntea-naltă, cele cinci organe[157]-n bună potrivire,
Buze roşii ca rujate, umbletul ca o plutire,
Fruct plesnind de sănătate, bogăţia-i e-nsoţire,
Prea slăvită viaţa-ntreagă, de bărbaţi întru iubire.

Nemuritorul încheie cu ghicitul, iar femeile îşi rodeau unghiile, meditând la cele aflate. Ximen Qing îi oferi taoistului cinci *liang* de argint, iar slugii ofiţerului, care venise cu prezicătorul, cinci *qian* şi cartea sa de vizită, cu mulţumiri. Însă Wu Shenxian nu vru să primească argintul cu niciun chip.

— Sărmanii taoişti rătăcesc sub nori între cele patru zări; masa le e vântul şi patul rouă. Ce să fac eu cu bogăţia? Nu-i iau. Orice ar fi.

Ximen Qing nu se lăsă şi ceru să se aducă un material.

— Vi-l dăruiesc să vă faceţi un veşmânt. Ne onoraţi?

Omul îl primi, trecându-i-l învăţăcelului său. Se înclină în faţa gazdei, mulţumind. Ximen Qing îl conduse până la poartă. Nemuritorul se îndepărtă, demn. Întocmai ca în stihurile:

Pilonii-ajung la lună şi la soare,
Ascunde tâlvul munte, apa mare.

Ximen Qing se întoarse în curtea interioară.

— Ce părere aveţi? întrebă.

— A vorbit bine. De trei ori cred însă că n-a brodit-o. Zicea că Li Vaza a fost bolnavă şi că va naşte. Ea e însărcinată şi mai merge. Dar a spus că Orhideea o să aibă necazuri. Nu ştiu cum de a putut rosti aşa ceva! Pe urmă a prezis că Prunişor va avea odrasle de stare aleasă. Poate ţi-ai făcut de cap cu ea, dar mie nu mi se pare că o să fie soţie şi mamă respectată. În ruptul capului nu cred că o să ajungă să poarte o coroană de perle şi că are să fie înaltă doamnă. În casa noastră n-are nimeni slujbe mandarinale şi atunci de unde

până unde coroana de perle? Și chiar de s-ar găsi una, n-ar fi pentru capul ei!

— Mie mi-a spus că voi cunoaște bucuria ridicării dincolo de nouri, prin gloria obținerii unei dregătorii mandarinale și de avere și de căpătuire. Dar cum o să devin eu înalt mandarin? Pe urmă, pe Prunișor a văzut-o stând lângă tine și îmbrăcată la fel, cu părul prins în plasa din fir de argint și a luat-o drept fiica noastră. S-o fi gândit că o măritățm într-o familie de renume, după vrun tânăr cu poziție înaltă și astfel a ajuns să spună că o să poarte coroană de perle. Nu știi că e o vorbă că dacă prezicerile nu se nimeresc, soarta ți se va schimba după dorință. Dacă Zhou ni l-a trimis, nu-l puteam refuza, așa că l-am lăsat să-și facă meseria.

Doamna Luna porunci ca masa să se așeze în salon și mâncară împreună. Cu evantaiul său mare din frunză de palmier în mână, Ximen Qing plecă să se plimbe prin grădină. Se opri și intră în Pavilionul Priveliștii Magnifice, trăgând în lături perdelele și draperiile. Florile, arborii și arbuștii de jur-împrejur aruncau umbre răcoroase în după-amiaza zilei. Ascunse adânc între frunze, cântau asurzitor un roi de cicade, iar din timp în timp vântul împingea în încăpere miresmele dulci ale florilor. Poezia aceasta ilustrează prea bine:

> Copacii verzi cu umbra deasă-n zi de vară lungă.
> Acoperișuri de pavilioane se-oglindesc în lac.
> Se mișcă ape și perdele, abia răsuflă vântul!
> Grădina-i plină de parfumu-unui măcieș de pe arac.

Ximen Qing se așezase pe un scaun, făcându-și vânt cu evantaiul. Văzându-i pe Lai An și Hua Dong la fântână, scoțând apă, îi strigă. Lai An sosi în fugă și stăpânul îi porunci să i-o trimită pe Prunișor de Primăvară cu un ibric cu suc de fructe. Băiatul plecă degrabă, însă Prunișor se ivi târziu, îmbrăcată cu eleganța de mai înainte.

— Ați mâncat? întrebă Prunișor, numai zâmbet.

— Am luat masa în curtea interioară.

— De ce n-ați intrat la noi să-mi spuneți că doriți suc? Acum așteptați puțin, să-l răcesc în apă proaspătă. Ximen Qing aprobă din cap. După ce răcori vasul, slujnica veni lângă bărbat și, sprijinindu-se de scaun, îi luă evantaiul din mână și îi făcu ea însăși vânt. Ce zicea doamna? vru ea să știe.

— Ei, părerea ei despre taoist.

— Ce l-o fi apucat pe prezicător să vorbească de coroana de perle? A supărat-o pe stăpâna. Mi-a zis că și de-am avea coroane, n-ar fi pentru capul meu. Zicala veche nu-i minciună: nu te lua după aparențe, fiindcă apa mării nu poate fi măsurată cu găleata. Doar n-o să rămân toată viața o slujnică în casa asta.

— Lasă botul, micuțo, râse bărbatul. Dacă-mi faci un băiat, îți pun chiar eu coroana pe cap. Ce face stăpâna ta?

— E în casă. I-a cerut Crizantemei să-i încălzească apă pentru o baie, însă a adormit în pat așteptând.

— Stai să beau sucul și o să-i joc un renghi!

Prunișor de Primăvară scoase ibricul din vasul cu apă și gheață și i-l întinse. Ximen luă o înghițitură și-i simți răceala până în măduva oaselor. Dinții îi clănțăniră în gură, iar inima i se umplu ca de o rouă dulce. Când termină sucul, intră la Lotus, cu brațul petrecut pe după umerii slujnicii. Femeia dormea pe un pat lăcuit și încrustat cu scoici, cumpărat de curând. Li Vaza avea un asemenea pat și Lotus îl împinsese pe Ximen să cheltuie șaizeci de *liang* ca să-i ia și ei unul la fel. Patul avea tăblii înalte și bogat încrustate cu sidef, în decoruri de flori, iarbă și păsări. Draperia era din purpură, cu agățători din argint. Femeia nu avea pe ea decât o bluză fină, roșie la culoare. Așternuturile patului erau din mătase fină, roșie, și perna desenată cu o pereche de păsări. Adâncită în somn, Lotus zăcea întinsă pe o rogojină răcoroasă. Ximen Qing se apropie încet de pat și priveliștea oferită de femeia cufundată în vise îl făcu să zâmbească. Ea deschise brusc ochii.

— Hoțomane, zise zâmbind, mă și miram cine intră peste mine, în timp ce dorm! M-ai trezit tocmai când aveam somnul mai dulce.

— Eu eram, dar dacă se nimerea un străin?

— Ei, ce să-ți zic? Cine putea da buzna în casa mea? Numai un om rău ca tine poate gândi în felul acesta.

De când îl auzise pe Ximen lăudând pielea albă a Vazei, Lotus de Aur își făcuse în ascuns o fiertură din miez de flori de iasomie, o amestecase cu alifie și pudră și se unsese pe trup, căpătând în felul acesta albeață, strălucire, frăgezime și mireasmă. Văzându-i pielea albă ca neaua și roșul aprins al noilor încălțări de noapte, Ximen Qing nu se mai sătura privind-o, mut de admirație.

— Ce te holbezi așa, creatură ciudată? îl luă femeia în primire. Trupul sclavei tale e închis la culoare, n-are albeața nemaipomenită a Vazei. Dacă asta e însărcinată, ți-e gândul numai la ea, s-o ocrotești. Noi, astelalte, nu avem cum să ne comparăm cu ea.

— Vroiai să te îmbăiezi? întrebă el.

— De unde știi?

— Mi-a spus Prunișor.

— Dacă vrei, pun să aducă apă pentru amândoi.

Peste puțin, hârdăul de îmbăiat fu așezat în mijlocul camerei și umplut cu apă, după care cei doi intrară în el, zbenguindu-se ca peștii. O măsuță joasă fu urcată în pat și încărcată cu fructe și băutură. Lotus de Aur îi porunci Crizantemei să aducă, pentru bărbat, alcool alb, iar ea îl îndemnă să mănânce niște poame, gândindu-se că i s-o fi făcut foame. Târziu, Crizantema se întoarse, cu un ibric de argint. Femeia turnă o cupă și simți că băutura era rece ca gheața; i-o aruncă în față, ocărând-o:

— Sclavă nenorocită! țipă. De ce trăiești pe lumea asta? De când te știu, te tot învăț să vii cu băutura caldă. Cum de i-ai adus așa ceva stăpânului? Tu nu pui puțină inimă în ce faci?

O chemă pe Prunișor, cerându-i să o pună pe Crizantema în genunchi,

afară. Prunișor o certă și ea.

— Data trecută au vrut alcool rece ca gheața. De unde să știu eu că vor altceva acum?

Lotus de Aur o auzi.

— Ce tot îndrugi acolo? și îi porunci lui Prunișor să-i dea zece palme.

Prunișor se plânse că or s-o doară palmele, propunând să-i așeze o piatră pe creștetul capului. Așa și făcu. Lotus o strigă apoi pe Prunișor de Primăvară să încălzească băutura, bău și ea, împreună cu bărbatul, câteva cupe și la sfârșit masa fu scoasă, draperiile de la pat lăsate în jos și cei doi se ascunseră după ele.

Capitolul XXX

Prunișor de Primăvară se așezase pe un scaun în fața casei, lucrându-și niște încălțări. Peste puțin, Qin Tong apăru la portița din colț, căutând pe cineva.

— Ce vrei? îl întrebă slujnica.

Qin Tong o văzu pe Crizantema stând în genunchi în mijlocul curții și, în loc să răspundă, arătă cu degetul.

— De ce nu vorbești?

Copilul râse, înveselit de imaginea fetei îngenuncheate.

— Zhang An, paznicul mormintelor, vrea să discute cu stăpânul.

— Ei, și ce atâta zarvă, spurcăciune? Ai grijă, că stăpânul doarme și dacă îl trezești te omoară! Lui Zhang spune-i să aștepte.

Qin Tong plecă și după o vreme își strecură din nou capul pe portiță.

— S-a sculat stăpânul? întrebă.

— M-ai speriat, spurcătură! îl repezi slujnica.

— Zhang An ține morțiș să-l vadă pe stăpânul și zice că e vorba să meargă amândoi nu știu unde. Mi-e teamă că se înserează.

— Ți-am spus că stăpânul și stăpâna mea dorm și nu trebuie tulburați. Zi-i să aștepte. Dacă se înserează, să revină mâine.

Pe când se ciondăneau, Ximen Qing se trezi și o chemă pe Prunișor la el, întrebând-o cu cine vorbește. Slujnica îi spuse. El îi ceru hainele să se îmbrace.

— Ce vrea Zhang ăsta? se interesă Lotus, în timp ce Ximen Qing se îmbrăca.

— Acum câteva zile m-a înștiințat că văduva Zhao, care are un lot lângă mormintele familiei noastre, ar vrea să-l vândă și cere trei sutare. I-am dat două sute cincizeci de *liang*. Locul e frumos, are un ochi de apă și patru izvoare. Dacă îl iau, îl unesc cu al nostru și construiesc o reședință de vară și un pavilion deschis cu trei camere. Pe urmă pun să se ridice un munte artificial, fac o grădină, o sală pentru tragere cu arcul, un teren pentru jocul cu mingea și un loc pentru alte petreceri. O să mă coste ceva, nu zic.

— Atunci nu-l scăpa, îl îndemnă Lotus. Când o să ne ducem cu sora cea

mare la morminte, știu că o să ne și distrăm!

Ximen Qing plecă să stea de vorbă cu Zhang An. Lotus de Aur se sculă din pat și se opri în fața oglinzii, se pieptănă, se pudră și ieși s-o bată pe Crizantema. Prunișor fugi cu o nuia după Qin Tong, să-l întoarcă, s-o pedepsească el pe Crizantema.

— Când ți-am zis să vii cu alcool alb, de ce l-ai adus rece? Ca să se spună că la mine merg toate de-a-ndoaselea? Când îți vorbesc ceva, de ce te holbezi la mine? Dă-i douăzeci de lovituri, îi porunci Lotus lui Qin Tong.

Abia ajunse Qin la a zecea lovitură și Li Vaza se ivi, toată numai zâmbet. Ea îl opri, iertând-o pe slujnică. Lotus o puse pe aceasta să îngenuncheze în semn de mulțumire și o trimise la bucătărie.

— Mama Feng a picat cu o slujnică de cincisprezece ani și sora a doua a cumpărat-o pe șapte *liang* și jumătate. Te roagă să vii s-o vezi.

Cele două femei plecară împreună. Ximen îi dădu Delicatei banii și fata fu numită Floare Văratică[158].

Lai Bao și cu Wu purceseră la drum cu darurile, pe o vreme încinsă ca jarul. Călătoria se dovedise grea. Ei mâncară când îi răzbise foamea și băură doar când li se uscase gura de sete, mergând zi după zi, până ajunseră la Poarta Vieții Lungi din capitală. Traseră la un han pe aproape. A doua zi, pregătiră lăzile cu daruri și se îndreptară spre palatul Marelui Tutor Cai. Lai Bao îmbrăcase haine de culoare închisă. În poartă, îl lăsă pe Wu să aibă grijă, de lucruri și el se duse și se înclină înaintea portarului. Spuse cine era și pentru ce venise.

— Taci, tâlharule, cum de cutezi să vorbești în felul acesta? îl opri omul. Eu nu vreau să știu altceva decât că aici trebuie să te înfățișezi cu smerenie. Întinde-o repede!

Cineva îl recunoscuse însă pe Lai Bao și se grăbi să intervină.

— Omul acesta e nou, îi spuse lui Lai Bao, nu te necăji. Stai un pic, că am să-l chem îndată pe Excelența Sa Zhai.

Lai Bao scoase un *liang* de argint și îl puse în mâna omului.

— Nu era nevoie să te deranjezi, spuse omul. Te-aș sfătui să dai ceva și celor doi care stau de pază, ca să nu-ți mai facă neplăceri.

Lai Bao le oferi fiecăruia câte un *liang*.

— Vii tocmai din Qinghe? zise portiarul. Așteaptă numai puțin și am să te conduc la Excelența Sa Zhai. Eminența Sa abia s-a întors de la templu și se odihnește.

Peste puțin, Zhai își făcu apariția. Era înveșmântat într-o robă neagră de ceremonie, ciorapi albi și încălțări răcoroase. Lai Bao îngenunche numaidecât. Superintendentul Zhai îl salută. Sluga îi întinse lista cu daruri. Doi oameni se apropiară cu două suluri de mătase de Nanjing și treizeci de *liang* de aur alb…

— Stăpânul meu, Ximen Qing, vă oferă acestea cu cele mai adânci sentimente. Aceste neînsemnate daruri le puteți împărți oamenilor dumneavoastră. Vă rămâne încă recunoscător pentru deranjul pricinuit în cazul negustorului de sare Wang.

— Nu pot primi, rosti el, dar numaidecât reveni: Bine, primesc.

Atunci Lai Bao scoase lista darurilor pentru ziua de naştere a Marelui Tutor. Zhai se uită peste ea şi i-o înapoie, povăţuindu-l să transporte lăzile în curtea interioară şi să rămână acolo. La apus de poarta a doua era de fapt o anticameră încăpătoare. O slugă aduse două cești de ceai. Lai Bao şi Wu băură, iar nu peste mult Marele Tutor intră în salon. Zhai îi vorbi de vizita celor doi provinciali şi Lai Bao fu introdus la Marele Tutor. Îngenunche, în timp ce administratorul luă lista cu daruri şi i-o arătă Eminenţei Sale. Apoi darurile fură aduse înăuntru. Se aflau printre ele vase de aur, lucitoare, cupe din cel mai fin jad, figurine din argint, robe de ceremonie din mătase, mătăsuri de Nanjing. Erau alimente bine conservate, mai multe feluri de carne şi băuturi, fructe ca proaspete, toate încântându-l pe sărbătorit.

— Nu pot primi, zise, duceţi-le înapoi!

Înnebunit, Lai Bao plecă privirea, rostind:

— Stăpânul nostru nu are cum să-şi exprime pietatea filială şi aceste mărunte daruri le-a trimis cu gândul să le împărţiţi oamenilor din subordine.

— Atunci accept, spuse Marele Tutor. Porunci să fie luate lăzile cu daruri. Îmi amintesc că am scris guvernatorului despre un negustor, Wang, s-a rezolvat?

— Graţie mărinimiei Luminăţiei Voastre, glăsui Lai Bao, îndată ce mesajul dumneavoastră a ajuns unde trebuia, afacerea a fost încheiată.

— Stăpânul tău s-a ostenit în repetate rânduri în ceea ce mă priveşte, iar eu n-am cum să-l răsplătesc. El are vreo poziţie mandarinală?

— Stăpânul meu e un om simplu, cum să fie dregător?

— Chiar ieri, de la Palat mi s-au dat câteva ordine cu dregătorii în care e nevoie de oameni. Îl voi numi ofiţer juridic în Shandong, comandant adjunct. E bine?.

Lai Bao se repezi să mulţumească, îngenunchind:

— Mulţumesc pentru bunătatea Luminăţiei Voastre, şopti. Chiar dacă toţi membrii casei noastre s-ar preface în fărâme şi nu ar plăti această mărinimie.

Marele Tutor îşi chemă slujbaşii, care se înfiinţară cu cele necesare şi înscriseră numele lui Ximen Qing pe un ordin în alb. Apoi Eminenţa Sa se adresă celor doi, mulţumindu-le pentru osteneală.

— Cine e cel din spatele tău? îl întrebă pe Lai Bao.

— Sunt cumnatul lui Ximen, pe nume Wu Dianen, Luminăţia Voastră, sări Wu în picioare, înainte ca Lai Bao să deschidă gura.

— Îi eşti rudă? Arăţi a fi om de treabă. Te voi numi ofiţer imperial în Qinghe.

Wu Dianen se aruncă la pământ, lovindu-şi de mai multe ori fruntea de podea. Lai Bao fu făcut locotenent la palatul prinţului Yun în Shandong. Când li se înmânară numirile, fură învăţaţi ca a doua zi să se prezinte la Ministerul de Război şi la Ministerul Treburilor Publice spre a fi înregistraţi şi ca să-şi asume funcţiile. La sfârşit, Marele Tutor îi ceru superintendentului să-i reţină pe cei doi la masă şi le oferi câte zece *liang* de argint, drept cheltuieli de

drum. Luați aminte, cititori: în acele vremuri când Hui Zong era Fiul Cerului, guvernarea devenise coruptă. Sfetnici fără credință puseseră mâna pe putere și curtea era la bunul plac al acestor oameni de nimic. Patru tâlhari: Gao, Yang, Dong și Cai, abuzând de pozițiile de la Palat, vindeau dregătoriile și se lăsau cumpărați pentru a scoate tâlharii din închisoare. Mita era la mare cinstire și posturile se vindeau după însemnătatea lor. Oameni de nimic obțineau slujbe înalte, iar cei îndreptățiți, cinstiți și capabili așteptau zadarnic mărirea. Moravurile se stricaseră cu totul. Mandarini hrăpăreți și funcționari depravați guvernau împărăția. Munca silnică apăsa din greu poporul, taxele sporiseră, iar bandiții se înmulțiseră. Neorânduiala domnea pe pământ. Iată cum din pricina mandarinilor ticăloși poporul era vlăguit și stors de sânge.

Zhai îi conduse pe Lai Bao și pe Wu Dianen în aripa vestică a palatului și îi ospătă din belșug.

— Aș avea un necaz și nu știu dacă e bine să îndrăznesc să mă adresez stăpânului vostru.

— Ce vorbe sunt astea, Excelență? se minună Lai Bao. L-ați sprijinit doar atât de mult pe stăpânul nostru în fața Marelui Tutor și sunt sigur că va fi fericit să facă tot ce-i cereți.

— N-am să umblu cu ocolișuri. Îmbătrânesc, voi împlini în curând patruzeci de ani și am o nevastă bolnăvicioasă, care nu mi-a dat urmași. M-aș îndatora stăpânului vostru, dacă poate să-mi găsească o fată frumoasă de cincisprezece-șaisprezece ani. Plătesc tot ce trebuie pentru aceasta, precizâ și îi rugă să ia o scrisoare și câteva daruri pentru Ximen Qing, iar lor le oferi câte cinci *liang* de argint. La refuzurile repetate ale lui Lai Bao, replică: Mai înainte au fost treburile Eminenței Sale, iar acum e vorba de ale mele. Să lăsăm ceremonia.

Când încheiară, Zhai le spuse că a doua zi va trimite pe cineva cu ei să-i ajute să îndeplinească mai repede formalitățile, pentru a putea să se înapoieze acasă. Chemă un slujbaș, pe nume Li Zhongyou, ordonându-i să facă tot ce era necesar pentru cei doi. Plecară toți trei, după ce își luară rămas bun de la superintendentul Zhai. În strada Podul Cerului, intrară într-o cârciumă, îl ospătară pe Li Zhongyou și îi oferiră trei *liang* de argint, stabilind ca a doua zi în zori să meargă mai întâi la Ministerul Treburilor Publice, apoi la Ministerul de Război. Așa și făcură. Aflând că numirile veneau de la Marele Tutor Cai, slujbașii nu îi amânară, ci le întocmiră fără întârziere documentele, care fură semnate și sigiliate. În mai puțin de două zile, treburile erau aranjate. Chiar atunci, Lai Bao închirie cele necesare călătoriei și făcură drumul de întoarcere zi și noapte, să înfățișeze mai curând veștile fericite. Cu toate că era nu altfel decât așa:

> Te faci cu bogăția și noblețea și hoțește,
> Renume, faimă îl aleg pe cel ce doar plătește.

Pe o zi fierbinte, Ximen Qing zăcea sub umbrarul din grădină, admirând

florile de lotus și sorbind alcool rece. Doamna Luna ocupa cu el locurile de onoare, iar celelalte doamne și fiica sa se așezaseră în ordine pe latura dimpotrivă a mesei. Cele patru slujnice le cântau. Ce era cu acest banchet? Iată:

În vase e plantată iarbă verde;
În vaze aranjate roșii flori.
Ca de cristal e apa, apărătoare trase,
Și paravane-s cu fazani și nori.
Grămezi de farfurii învârfuite
Cu carnea inorogului gătită,
Frumoase râd ciocnind cupele mov,
În vasul-piersic gheața mult dorită,
Frumoase-nalță cupe-acum de jad.
Bucatele-s fierbinți și felurite,
Iar fructe-abia culese de pe ram.
Tresaltă strunele ușor lovite,
Și glasuri limpezi de zeițe cântă;
Vibrează tobe sau bătăi, prelung,
Iar cântărețele mlădii frământă.
Nici castanietele cu fildeși nu ajung
Să-și țină la ospăț toți dinții roșii.
Se-ncinge dansul, ochii le iau aur
Din broderii; cu sticle, trândăvie
Și plăceri se-alunecă-n beție
Și din timp, pe-al rătăcirii plaur.

În timpul petrecerii, Doamna Luna observă lipsa Vazei.

— Ce caută stăpâna ta în casă? o întrebă pe Broderia Primăverii.

— Se simte rău și s-a dus să se întindă puțin.

— Mergi și zi-i să lase odihna și să vină să asculte muzică.

— Ce e? se amestecă Ximen.

— Surioara Li nu se simte bine și s-a retras la ea, dar am mânat sluga s-o aducă. E în luna a șaptea sau a opta și mi-e teamă să nu piardă copilul, spuse către Pavilion de Jad.

— Da' de unde, mai are până la soroc! vorbi Lotus.

— Dacă mai are, atunci să stea cu noi, hotărî bărbatul.

Li Vaza se arătă îndată.

— Să nu fi răcit, zise Doamna Luna. Bea un pahar fierbinte, să te încălzești.

Se turnă băutură. Ximen îi ceru lui Prunișor să cânte „Lumea se teme de vară". Prunișor și celelalte slujnice abia atinseră corzile instrumentelor și deschiseră gurile, arătându-și dinții albi și scoțând doar câteva sunete, că Li Vaza își și lăsă capul în piept și fără să mai zăbovească o luă spre camera sa.

Doamna Luna ascultă cântecul cu inima strânsă, apoi o puse pe Jad Mic să vadă ce e cu Vaza.

— O dor rău măruntaiele, de se perpelește grozav în pat, lămuri fata la întoarcere.

— Știam eu că e timpul și voi ziceați că e devreme, rosti Doamna Luna, agitată. Trimite o slugă după moașă!

Ximen Qing îi porunci lui Ping An să alerge iute ca vântul după bătrâna Cai. Întrerupseră banchetul și se grăbiră spre camerele Vazei.

— Cum te simți, surioară? întrebă Doamna Luna.

— Mi se pare că totul din mine mi se rupe și trage în jos, soră mai mare.

— Să nu adormi, să nu cumva să pierzi sarcina. O să vină moașa numaidecât.

Încet, încet, durerile crescură în tărie…

— Cine s-a dus după moașă? De ce nu e încă aici? se supără Doamna Luna.

— Stăpânul l-a mânat pe Ping An, răspunse Dai An.

— Păcătosul! Ia-o la fugă înaintea lor. Ăsta nu face deosebire între ce e grabnic și ce nu.

Ximen îi zise lui Dai An să încalece un măgar.

— Poate să ardă, și, el se mișcă la fel de încet! se plânse Doamna Luna.

Lotus de Aur se simțea grozav de pornită împotriva Vazei, pentru faptul că ea dădea naștere unui moștenitor. Se învârti puțin prin cameră, apoi o trase afara pe Pavilion de Jad. Rămaseră amândouă sub streașină, răcorite de un vânt ușor.

— Uf! Pe căldura asta, ne înghesuisem acolo să nu putem să ne tragem nici sufletul, zise Lotus. Și nici nu pricep ce mare lucru e de văzut la o naștere!

Într-un târziu, bătrâna Cai intră pe ușă.

— Cine e stăpâna casei? grăi, zorită.

Li Delicata arătă spre Doamna Luna. Bătrâna Cai făcu o plecăciune. Doamna Luna îi ceru să renunțe la saluturi și o rugă să cerceteze gravida. Bătrâna o apăsă pe Li Vaza pe burtă.

— E vremea, spuse. Ați pregătit cele trebuincioase?

— Da, veni răspunsul.

Jad Mic plecă după lucruri. Afară, Pavilion de Jad o întrebă pe Lotus dacă nu intră și ele înăuntru.

— Du-te, dacă vrei. O să aibă un copil și va fi favorita numărul unu. Ce-am eu cu ea? Am spus că nu cred că i-a venit sorocul și sora mai mare s-a supărat pe mine. Am zis și eu așa, fără gând rău, și uite că mi-a stricat ziua.

— Eu am crezut că e în luna a șasea.

— Vezi că și tu ai greșit! Ia hai să socotim! A venit anul trecut, prin luna a opta și doar nu era fată mare. S-a remăritat și numai ea știe câți bărbați a ținut. Când a călcat aici era în luna întâi sau a doua și noi îi luăm odrasla drept copilul casei! Dacă e din luna a opta, poate să mai fie de-al nostru, dar dacă e din luna a șasea, nicio nădejde!

Între timp, Jad Mic se întoarse cu hârtie, feșe și lucruri de pat pentru noul născut.

— Sora cea mare, le pregătise pentru ea și acum le folosește pentru doamna a șasea.

— De la matroană la favorită, ce vrei! S-au luat la întrecere și se mulțumesc cu ce s-a brodit. Eu sunt găina care nu face ouă, cine să aibă chef să mă mănânce? Privește-le, se gudură ca și câinele hămesit în fața balegii!

— Ce vorbă-i asta, soră a cincea! o dojeni Pavilion de Jad.

Lotus nu-și mai bătu capul să răspundă, plecă privirea și se jucă în degete cu butonii bluzei.

Curând, Lebăda de Nea apăru în fugă și aproape se împiedică, în întunericul înserării.

— Vezi? șopti Lotus. Ce o gonește din urmă pe nenorocita asta, când ar putea să umble domol? Aleargă pe beznă, se împiedică și cade, își rupe dinții, doar să se afle în treabă și să arunce banii pe doctori! Pentru copilul alteia, o să-și pună mâine pălărie cu voal!

După mai multă vreme, din casă se revărsă primul țipăt al copilului. Venise pe lume. Bătrâna ceru ca fericitul tată să pregătească darul, fiindcă se alesese cu un fiu. Doamna Luna îl înștiință pe Ximen Qing. Bărbatul își spălă mâinile, grăbindu-se ca niciodată; apoi arse, în fața altarului Cerului, Pământului și Strămoșilor săi, o sobiță plină cu santal, legându-se că va oferi un sacrificiu bogat, pentru liniștea mamei și a fiului, astfel ca ei să fie feriți de pericol și să aibă noroc. Nașterea unui băiat și bucuria care îi cuprinsese pe toți din casă o mâniară pe Lotus; ea se întoarse în camera sa, se încuie bine, se aruncă pe pat și se porni pe plâns. Era în douăzeci și trei ale lunii a șasea, din al patrulea an de domnie Xuanhe. Iată:

> Adesea un fapt n-are sens pentru unul
> Decât cum ai zice opt-nouă,
> Dar te poți înțelege prin vorbe cu omul
> Ce nu taie firu-n trei, nici în două.

Baba Cai spălă copilul, tăie cordonul ombilical, legă buricul, puse să se îngroape placenta și celelalte și prepară o fiertură pentru lehuză. Doamna Luna o pofti în curtea interioară și o ospătă din belșug. Înainte de a pleca, Ximen Qing o răsplăti cu un drug de argint valorând cinci *liang* și pentru îmbăierea de a treia zi îi promise un material de mătase. Bătrâna făcu mai multe plecăciuni și ieși. Mai târziu, Ximen Qing se duse să-și vadă fiul. Albul pielii acestuia îi umplu inima de bucurie. Rămase la Li Vaza și peste noapte se sculă de nenumărate ori să-și privească băiatul. A doua zi, înainte de ivirea zorilor, se sculă, pregăti zece cutii cu tăiței și trimise slugile pe la casele neamurilor și pe la vecini, vestind în felul acesta evenimentul fericit. Ying Bojue și Xie Xida, aflând că Ximen Qing dobândise un fiu, sosiră într-un suflet să-l felicite. Gazda îi ospătă cu tăiței, după obiceiul pământului. La

plecarea lor, când să trimită după o doică, tușa Xue își făcu apariția cu o femeie simplă, de treizeci de ani, care își pierduse copilul cu mai puțin de o lună înainte. Bărbatul ei era soldat și de teamă că atunci când o să fie plecat la luptă femeia o să-i moară de foame, o dădea ca doică numai pentru șase *liang*. Doamna Luna o cercetă din cap până în picioare și constatând că e curată, o acceptă, numind-o Abundență[159]. Puse să fie adusă bătrâna Feng să stea cu Li Vaza și să-i țină gospodăria, făgăduindu-i cinci *qian* de argint pe lună și straie.

Într-o zi din cale-afară de călduroasă, Ping An anunță că Lai Bao și Wu Dianen se întorseseră din Dongjing. Erau în poartă, abia descălecaseră. Cei doi intrară și raportară veștile fericite, punând pe masă documentele doveditoare.

Ximen Qing se uită cu luare aminte la sigiliile de pe acte, care adevereau proveniența lor de la Palat. Fusese făcut ajutor de comandant. Cu chipul luminat de o mare bucurie lăuntrică și cu sprâncenele înălțate a minunare, plecă să o înștiințeze pe Doamna Luna. Vorbindu-i de numire, el o înștiință că dobândise astfel rangul cinci în ierarhia socială. Ea însăși devenise o mare doamnă și putea îmbrăca veșmint de ceremonie. Profețiile lui Wu Shenxian se împliniseră în mai puțin de o jumătate de lună.

— Copilul născut de doamna Li pare bine legat. În ziua a treia când îl spălăm să-i punem numele de Guange[160].

Lai Bao apăru și el și se înclină în fața Doamnei Luna. Fu sfătuit ca a doua zi să ducă documentele la Yamen și să le încredințeze procurorului Xia. Lai Bao și Wu plecară. A doua zi au îmbăiat copilul. Rudele și prietenii, auzind că Ximen Qing avea un băiat și că fusese făcut demnitar de rangul al cincilea, se perindară cu toții prin casa lui să-l felicite.

Ce poate fi mai frumos decât un șir lung de oameni, într-un du-te-vino nesfârșit. Cum o zic și stihurile:

> Când norocul te calcă ești numai înflorită lumină,
> Aurul pur nu-i nimic, când casa de prieteni ți-e plină.

Capitolul XXXI

Wu Dianen a venit în vizită la Ying Bojue, i-a spus despre slujba ce o primise și i-a făcut câteva plecăciuni la rând, rugându-l să pună o vorbă bună pe lângă Ximen pentru un împrumut. Drept răsplată pentru strădaniile sale, i-a promis zece *liang* de argint. Ying Bojue s-a repezit să-l ridice de la pământ, mustrându-l.

— Nu e lucru mai minunat decât să-ți ajuți aproapele! Funcția ai căpătat-o mulțumită lui și acesta e un moment rar în viața unui om. Peste puțin, întrebă: De cât ai avea nevoie?

— Am să-ți zic pe șleau, frate. Acasă n-am un ban și trebuie să fac daruri superiorilor, să ofer un banchet colegilor, să-mi fac haine și să-mi iau un cal. Am socotit că fără cel puțin șaptezeci-optzeci de *liang* nu o scot la capăt. Am

întocmit un act, însă n-am îndrăznit să trec suma. Ajută-mă și voi ști să te răsplătesc!

Bojue se uită peste hârtie.

— Frate Wu, suma aceasta nu-ți ajunge. Ia pana și scrie o sută de *liang* și o să mediez astfel încât să nu plătești dobândă. O să-i înapoiezi în rate, după ce te instalezi. Îmi place nespus zicala: „Orezul împrumutat e pe îndestulate în oală, dar cel din cerșite se irosește în zadar!”

Wu Dianen îi dădu dreptate și îi mulțumi. Luă pensula și adăugă cifra: o sută. Băură un ceai și merseră împreună acasă la Ximen Qing. Anunțați de Ping An, intrară în salonul plin de croitori și calfe, cufundați în lucrul lor. Ximen Qing și ginerele său, Chen Jingji, stăteau în cerdac și se uitau la un caligraf care completa cărți de vizită. Noii veniți îi salutară și luară loc.

— Ai transmis documentele, frate mai mare? se interesă Ying Bojue.

— Le-am depus azi dimineață la Procuratură și acum mă pregătesc să-l trimit pe Ben cu aceste cărți de vizită la Prefectura Dongping și la *Yamen*.

Hua Tong aduse ceaiul. Sorbiră băutura fierbinte. Ying Bojue nu zise nimic despre scopul vizitei lor. Trecură să-i vadă pe croitori meșterind la cingători[161].

— Ce părere aveți? îi iscodi Ximen și ochii îi luceau de mândrie.

— Unde le-ai găsit frățioare, se miră Ying, exagerând cu bună știință. Una mai frumoasă decât alta! Uite ce cataramă uluitoare! Sau aceasta, din corn de rinocer, cu butoni roșii, în formă de pasăre! Poți să scormonești prin toată capitala, cu banii în mână și nu dai peste așa ceva. Ce spun nu e o laudă, te rog să mă crezi. La Palat au doar cingători cu cataramă din aur și jad, și nimeni nu are una cu încuietoare din corn de rinocer. Și dacă nu mă înșel, nici nu e rinocer obișnuit, de uscat, ci rinocer de mare preț, de apă, numit „Străpunge Cerul”. Dacă nu mă crezi, dă-mi un bol cu apă. Voi băga cornul de rinocer în apă și ai să vezi cum o desparte în două. E un obiect de o raritate fără seamă. Cât te-a costat, frate?

— Cât ziceți?

— Mi-e imposibil să ghicesc, fiindcă asemenea lucruri rare n-au preț.

— Îți spun eu, primi Ximen. L-am luat de la familia princiară Wang, de pe Strada Mare. Cineva a auzit că am trebuință de așa ceva, mi s-a înfățișat și mi-a vorbit de cingătoare. L-am mânat pe Ben cu șaptezeci de *liang*, dar n-au acceptat. A făcut sluga de trei ori drumul și ei nu s-au învoit decât cu o sută de *liang* de argint.

— Cu greu poți afla altul la fel. Frate, mâine vei străluci și toți ceilalți dregători se vor mândri cu tine.

Mai vorbiră o vreme despre cingători, apoi se așezară.

— Tu ți-ai dus actele? îl întrebă gazda pe Wu Dianen.

— Tocmai în legătură cu ele m-a căutat fratele Wu, interveni Ying Bojue, implorându-mă să-ți fac această vizită. Cât de bun ai fost cu el, trimițându-l în Dongjing. Și cu toate că numirea i-a venit din partea Marelui Tutor, el de fapt ți-o datorează ție. E norocul vieții lui. Poziția contează mai puțin. În fond,

mandarinii, de la rangul întâi până la nouă, sunt cu toții slujbași imperiali. Mi s-a destăinuit însă că n-are bani pentru banchet, haine și celelalte. De unde să-i ia? Oaspetele nu deranjează două gazde. Frate, împrumută-i de dragul meu niște arginți, să-și rezolve treburile. După ce își va lua postul în primire, o să ți-i înapoieze și n-o să-ți uite gestul generos. Nu mai spun că a lucrat pentru tine vreme îndelungată. Știm prea bine câtă lume din județ și din altă parte ai ajutat. Dacă nu-i întinzi și lui o mână, cu ce ochi te va privi de acum înainte? Frate Wu, scoate actul pe care l-ai întocmit și dă-l Marelui Mandarin să-l citească!

Wu Dianen scoase hârtia din sân și i-o arătă. Ximen Qing văzu că era vorba de o sută de arginți, Ying Bojue servind de intermediar. Dobânda înscrisă era de cinci la sută pe lună. Puse mâna pe pensulă și tăie mențiunea privind dobânda. Garanția lui Ying îi ajungea pentru a fi sigur că va primi banii înapoi. Opri actul și când să treacă în curtea interioară după bani, o slugă îi înmână cartea de vizită a procurorului Xia. Trimisese doisprezece soldați să stea la ordinele noului numit și un funcționar, care se interesă când va binevoi să-și ia postul în primire și ce nume își va lua. Îl înștiință că toți mandarinii sunt nerăbdători să-l felicite și să-i aducă daruri.

Ximen Qing trimise după meșterul Xu, care alese ziua a doua a lunii, a șaptea ca cea mai prielnică începerii slujbei. Îl vesti pe Xia de aceasta, prin cartea sa de vizită și, dăruindu-i cinci *qian* slujbașului, îl lăsă să plece. Chen Jingji se înfățișă cu suta de *liang*. Ximen îi dădu lui Wu banii. Acesta îngenunche mulțumind, după care merse la treburile lui, Ying Bojue mai stătu, reținut de gazdă. Cu toate că

> Floarea ce nu dă sămânță nu e bună de sădit,
> Omul ce-i cu necredință nu-i prieten de dorit.

Întors din călătorie, Ben fu oprit de Ximen Qing la masă. Erau de față Ying Bojue și domnul Xu. Pe când ospătau, fratele Doamnei Luna sosi să-și prezinte și el omagiile. Xu se ridică primul de la masă. Ying îl urmă și plecară împreună. Ying se duse direct acasă cu Wu Dianen, care deja îi pusese de o parte cei zece *liang* făgăduiți și i-i întinse cu amândouă mâinile.

— Dacă nu i-ai fi vorbit atât de convingător, nici nu m-ar fi luat în seamă, preciză Wu.

Magistratul Li, cu alți patru dregători din *Yamen*, îi făcură cadou noului slujbaș băuturi străine, în semn de prețuire. Apoi același magistrat îl trimise la Ximen, cu cartea sa de vizită, pe un tânăr de optsprezece ani, originar din Changshu, de lângă Suzhou. Se chema Zhang Xiaosong și era unul dintre tinerii care îi serveau pe înalții demnitari. Era plăcut la înfățișare. Fața îi era albă ca pudra, dinții strălucitori și buzele roșii. Știa să scrie și să citească și era neîntrecut în interpretarea melodiilor din sud. Când se înfățișase Marelui Mandarin era îmbrăcat într-o robă lungă, albastră și purta în picioare încălțări de culoare deschisă. Văzând delicatețea tânărului, Ximen Qing se bucură.

Apoi îi transmise magistratului Li o carte de vizită de răspuns, cu mulțumirile sale. Pe tânăr îl luă numaidecât în serviciul său și îi schimbă numele în Shu Tong[162]. Îi comandă haine noi, pantofi și bonetă și hotărî să nu-l ia ca pe ceilalți tineri, să se țină după el, în hoinărelile sale călări de acasă, ci să-i dea în grijă biblioteca și cabinetul, urmând să se ocupe de primirea invitațiilor și a darurilor și să țină cheile de la poarta grădinii. Zhu Shinian îi recomandă și el un tânăr de paisprezece ani, căruia îi spuse Qi Tong. Acesta urmă să-l întovărășească zilnic, împreună cu Qin Tong, și să care cutia cu invitațiile și pachetele de cărți. În ziua hotărâtă ca Ximen să-și preia atribuțiile, la *Yamen* avu loc un banchet somptuos, la care fură invitați muzicieni de la trei teatre. Mai marele județului, magistratul Li Ming, participă la banchet, ocupând locul de onoare. Petrecerea ținu ziua întreagă, mesenii împrăștiindu-se abia către seară. Ximen Qing ieșea zilnic, călare pe un cal alb, pe cap cu o bonetă neagră, care îi desemna rangul, și îmbrăcat într-o robă lungă cu lei, brodată în cinci culori. O cingătoare parfumată și strălucitoare, lată de o palmă, îi strângea mijlocul; în picioare avea încălțări albe. Îl urma o escortă de soldați. Cu un evantai mare, negru, i se răcorea fruntea. Alți vreo zece oameni mergeau înaintea lui pe străzi, strigând să se, facă loc, sau se țineau la nici un pas îndărătul calului. În prima zi de lucru, la întoarcere, trecu în vizită pe la comandantul garnizoanei județului și pe la alți oficiali din Qinghe, apoi și pe la neamuri, prieteni și vecini. Ce zi măreață, strălucitoare! Acasă, de dimineață până seara, nu conteniră felicitările și cadourile. Într-adevăr:

> E calul dalb cu panglici roșii, culori vii,
> De nu vin rude, alte neamuri mari se-nfățișează,
> De data asta prostu-mprăștie lumini
> Și aurul scos la paradă prețu-și scânteiază.

Din prima zi de slujbă, Ximen Qing se instalase pe locul său din *Yamen*, citea documente și se ocupa de treburi publice. Timpul trecea repede. Pe nesimțite, Li Vaza făcuse o lună de când dăduse naștere unui fiu. Cumnatul și cumnata Wu, doamna Yang, Mama Pan și nenumărate femei din neam și din vecini au sosit cu daruri să o felicite pe mamă, la împlinirea primei luni a micului moștenitor. În ziua aceea, Ximen Qing a întins o masă în salonul din față pentru a-și cinsti oaspeții. Cele patru slujnice-muzicante, frumos împodobite, au fost de față să toarne băutură și să întrețină musafirii. Zilnic, după ce se întorcea de la *Yamen*, Ximen își dezbrăca roba oficială în salonul acesta. Shu Tong o lua, o împacheta cu grijă și o așeza în cabinet. Astfel, bărbatul trecea în curtea interioară, numai cu boneta oficială, iar pe el cu o robă simplă. Dimineața avea obiceiul să trimită o slujnică să-i aducă hainele din bibliotecă. De curând, într-o cameră de pe latura apuseană a salonului fusese amenajat biroul său. În cameră se puseseră un pat, masă și scaune, un paravan, ustensile de scris și cărți. Shu Tong dormea acolo, pe o tăblie, la picioarele patului. Însă prin această mutare de colo-colo a veșmintelor, Shu

Tong, care devenise bărbat și încă unul bine făcut, intrase în legătură cu slujnicele care veneau după haine, împrietenindu-se strâns cu Fluier de Jad.

Într-o zi, tânărul abia se sculase. Fixase oglinda în fereastră și își pieptăna părul, împletindu-și funde roșii în cozi. Chiar atunci, Fluier de Jad deschise ușa și intră.

— Ehei, tâlharule, abia făcuși ochi, te pomădezi și stăpânul, care acum e la masă, o să apară dintr-o clipă în alta!

Shu Tong nu o luă în seamă, atent la pieptănat.

— Unde ai pus hainele stăpânului? întrebă Fluier de Jad.

— La capătul de miazăzi al patului.

— Azi nu le îmbracă pe-astea! Mi-a spus să-ți cer roba neagră cu aur și broderie în față.

— E în dulap. Abia ieri am băgat-o acolo și astăzi o vrea din nou. Deschide ușa și ia-o singură, surioară.

Fluier de Jad nu-l ascultă și se apropie de el, uitându-se cum își aranjează părul.

— Tâlharule, te gătești ca o femeie, cu panglici roșii în plete! Privirile îi fură atrase de două săculețe din mătase pentru parfum, pe care le purta la vesta albă de pe el, unul roșu și altul verde. Dă-mi-l mie pe cel roșu, ceru ea.

— Ceri nici mai mult, nici mai puțin decât tocmai lucrurile de care nu se poate despărți cineva.

— Ești bărbat, ce nevoie ai să porți așa ceva?

— Dacă ai fi bărbat, nu le-ai dori la fel de mult?

Slujnica îl ciupi de umăr.

— Ticălosule! Arăți ca spiritul ușii și te dichisești peste măsură! zise ea și, fără altă vorbă, trase de săculețe și le ascunse în mâneca bluzei ei.

— Mi-ai rupt cingătoarea, nepriceputo!

Fluier de Jad îi trase câțiva pumni.

— Iartă-mă, surioară, lasă-mă să sfârșesc cu pieptănatul!

— Știi cumva unde se duce azi stăpânul?

— Ia parte la un banchet oferit de eunucul Xue cu ocazia plecării Excelenței Sale Hua, ajutorul de magistrat. Cred că se întoarce târziu, fiindcă spunea că trece și pe la unchiul Ying, în legătură cu cumpărarea casei meșterului Qiao.

— Să nu mergi. Am o vorbă cu tine, zise Fluier de Jad.

— Bine, încuviință tânărul.

Punând la cale întâlnirea, slujnica luă hainele și plecă.

Peste puțin, înainte de a ieși, Ximen îl chemă pe Shu Tong. Poruncindu-i să rămână acasă și să completeze douăsprezece invitații, pe care să le bage în plicuri roșii, pentru că pe douăzeci și opt avea de gând să celebreze, împreună cu mai mulți mandarini, dregători, cunoscuți, întâia lună de viață a lui Guange. Apoi îi ceru lui Lai Xing să facă târguielile necesare și să tocmească niște bucătari, pentru un banchet pe cinste. Dai An și doi soldați urmau să ducă invitațiile și să cheme muzicanții. Qin Tong se îngrijea de băutură. După

toate aceste ordine, Ximen Qing încălecă și o porni la ale sale. Doamna Luna și celelalte soții aveau oaspeți. După ce serviră ceaiul într-un umbrar, se așezară, gazde și musafiri, la masă în salonul cel mare, împodobit cu paravane din pene de păun și perniță cu lotuși. Patru cântărețe serveau la masă. Ximen Qing se întoarse într-adevăr după-amiază, luă o cutie cu băutură și mâncare și trecu împreună cu Ying Bojue și Chen Jingji peste drum, la meșterul Qiao. Pe când petrecerea doamnelor era în toi, Fluier de Jad, cu un ceainic de argint plin cu băutură, un pahar și patru pere, se strecură în bibliotecă. Când deschise ușa, constată că încăperea era goală, iar Shu Tong nicăieri. De teamă să nu dea cineva peste ea, lăsă ceainicul jos și ieși. Qin Tong, care se îngrijea de băutură, o observase furișându-se în bibliotecă, dar nu și ieșind, fapt ce i se păruse ciudat. După o vreme, socotind că slujnica stă acolo cu Shu Tong, merse să vadă ce se întâmplă. Înăuntru însă nici urmă de Shu Tong, doar băutura și fructele. Ascunse cât ai clipi fructele în sân și luă cu el ceainicul în camerele lui Li Vaza. Acolo, doica Abundența și Broderia Primăverii vedeau de copil.

— Unde e Fluier de Jad? întrebă Qin Tong.

— La banchet.

— Am ceva pentru ea.

Broderia Primăverii vru să afle despre ce e vorba, dar bărbatul tăcu. În acest timp, Întâmpinarea Primăverii îi aduse doicii un platou cald cu carne de gâscă și dulciuri-făcute din mălai.

— Ce cauți tu aici, în loc să te-ngrijești de băutură? îl luă la rost. Qin Tong dădu la iveală ceainicul plin cu băutură. Întâmpinarea îl cunoscu a fi de la banchet. Băiatul spuse de unde îl avea. Scoase din sân și fructele.

— Vezi să n-o pățești din pricina ceainicului, îl amenință slujnica.

— Nu l-am furat și mai bine s-ar teme cine știu eu! rosti. Și ieși, sigur pe el.

Fata puse ceainicul pe masă.

Seara, după ce musafirii se împrăștiară, la socoteala lucrurilor, lipsi un ceainic. Fluier de Jad merse să-l caute în camera de lucru a stăpânului, însă nu-l mai găsi. Shu Tong nu știa nimic de el. Speriată, Fluier o întrebă pe Jad Mic, care se dezvinovăți zicând că ea servise ceai și nu se atinsese de vasele pentru alcool. Nu rămăsese loc nescotocit. Târziu, când doamna Vaza se întoarse acasă, Întâmpinarea Primăverii îi povesti cum venise Qin Tong cu ceainicul la ele.

— Tâlharul! De ce l-a adus aici? Dincolo, Fluier de Jad și Jad Mic se dau de ceasul morții după el, învinovățindu-se una pe alta și jurându-se pe toate cele printre suspine. Du-l degrabă la locul lui, altfel vina o să cadă asupra ta.

Pe când Întâmpinarea Primăverii ducea ceainicul înapoi, Fluier de Jad și Jad Mic se certau înaintea Doamnei Luna.

— Putorilor! se mânie stăpâna casei. Îndrăzniți să vă ocărâți în fața mea? Voi ați intrat și ieșit pe ușa aceea. Unde e ceainicul?

— Eu turnam în pahare, zise Fluier și ea se îngrijea de obiectele din argint.

Ce vină am eu că lipsește ceva?

— Stăpână, nu se lăsă Jad Mic, mătușa cea mare vroia ceai și eu am plecat să-i duc. Îmi amintesc că în clipa aia ceainicul era la ea în mână.

— Astăzi am avut oaspeți onorabili și ceainicul nu avea cum să dispară. Când o veni stăpânul, o să întoarcă toată casa pe dos!

Chiar atunci, Ximen Qing trecu pragul, interesându-se ce se întâmplase. Doamna Luna îi povesti toată pățania.

— Căutați-l pe-ndelete și o să-l găsiți. N-are rost să vă certați, spuse el.

— Dacă la fiecare masă facem pierdut câte un ceainic, se amestecă Lotus de Aur, ar trebui să fii bogătașul Wang din poveste ca să nu ajungi sărac lipit pământului.

Ascultați-mă, cititori! Vorbele femeii acesteia ținteau cu tot veninul lor în Li Vaza. Dispariția unui obiect de preț la împlinirea unei luni de la nașterea copilului era semn rău. Dar bărbatul nu-i dădu atenție lui Lotus și îndată se ivi Întâmpinarea Primăverii cu ceainicul în mână.

— Acesta ce este? răsuflă ușurată Fluier de Jad.

— De unde-l ai? întrebă Doamna Luna.

Întâmpinarea zise că venise cu el Qin Tong, însă nu știa de unde. Doamna Luna întrebă de el și Dai An răspunse că plecase să se culce în strada Leului. Lotus de Aur abia se stăpânea să nu izbucnească în râs.

— Ce te tot hlizești acolo pe înfundate? tună Ximen.

— Qin Tong e sluga ei și era firesc să ducă ceainicul acolo. Ar trebui să afli și de ce a făcut-o! în locul tău, aș trimite după slugă și aș bate-o până mi-ar spune adevărul. Altfel le învinuim degeaba pe fetele astea!

Bărbatul se înfurie brusc și o fixă pe Lotus, cu ochi aprigi.

— După vorbele tale, înțeleg că doamnei Li i-ar plăcea acest ceainic. Uite, eu zic să ne oprim aici. Ai grijă ce vorbești!

Chipul lui Lotus de Aur se făcu alb, apoi se coloră în roșu ca focul.

— Cine a zis că sora Li n-ar avea bani să-și ia unul? rosti și se trase într-o parte, plină de acreală.

Ximen Qing puse să fie chemat Chen Jingji.

Într-un colț al încăperii, Lotus de Aur i se plânse lui Pavilion de Jad.

— N-or să sfârșească bine toți tâlharii ăștia! Înainte dumneaei mai-mai să-și dea duhul, iar după naștere și-a luat niște aere, de parcă ar fi adus pe lume un prinț, nu alta! Când se întâlnește cu noi, se poartă ca o zeiță și abia dacă ne blagoslovește cu un cuvințel. Ai văzut la ea ce ochi face, cât un cuibar nu alta! Toată lumea știe că e bogată. Dar să-și lase slugile să-și dea în petec și să hoțească, asta e prea de tot!

Terminând discuția cu ginerele, Ximen ieși și o luă spre curtea din față.

— Fugi! o îndemnă Pavilion. Se duce la tine.

— Ba spune că îi place în camera copilului, unde e cald și hărmălaie. La noi e rece și posomorât.

Peste o clipă, își făcu apariția Prunișor de Primăvară. Pavilion de Jad își închipuise că slujnica venise după stăpână. O întrebă, dar aceasta zise că voia

doar să ia de la Fluier de Jad o batistă.

— Stăpânul unde e?

— La doamna a șasea.

— Ticălosul! se înfurie și mai tare Lotus de Aur. De mâine să aibă parte de o mie de toamne, să ajungă cu picioarele rupte ca să nu mai calce în vecii vecilor în camera mea. Să i se frângă gleznele bestiei!

— Ce-ai astăzi de ți-e gura atât de otrăvită?

— Nu te lua de vorbele mele! Banditul ăsta de trei parale are minte de șobolan și inimă de curcă. Suntem cu toatele nevestele lui și nu pricep de ce una care a prins sămânță trebuie să se bucure numai de favoruri. De ce pe aia s-o ridice în slăvi și pe celelalte să le îngenuncheze în noroi?

Era chiar așa:

> Platanii-s doborâți de vântul mare
> Femei se-aprind în vorbe arzătoare.

Pe când bărbatul se afla în partea din față a casei, un slujitor al eunucului Xue aduse un vas cu băutură, o oaie, un platou cu pâinițe de viață lungă, speciale pentru aniversare, un alt platou cu tăiței, patru feluri de bucate, toate delicatesuri, două suluri de mătase. Darurile erau pentru sărbătorirea copilului și pentru numirea în dregătorie a stăpânului casei. Ximen îi dădu slugii un cadou frumos și aceasta se întoarse la ale sale. La Li Vaza, Ximen le întâlni pe Laur și Argint, pregătindu-se de plecare.

— Rămâneți încă o zi, le ceru bărbatul. Pe douăzeci și opt am invitat mai mulți dregători. Avem cântăreți, dar mi-ar plăcea ca voi să turnați în pahare.

— Aș vrea numai să trimit vorbă mamei, să nu se neliniștească, spuse Laur, apoi dădu drumul ricșarilor.

A doua zi, salonul principal era gata pentru banchet. Paravane aurite și perne brodate fuseseră puse în locurile cuvenite. Ceva mai înainte, Ximen îl cunoscuse pe eunucul Liu, care supraveghea o cărămidărie imperială, și îl pofti, împreună cu eunucul Xue. Pe Ying Bojue și Xie Xida îi chemase să-l ajute la primirea oaspeților. Cei doi sosiră la prânz, îmbrăcați îngrijit, și Ximen îi conduse în umbrar, să bea câte o ceașcă de ceai. Ying se interesă de invitați.

— Eunucii Liu și Xue, răspunse gazda, Excelența Sa comandantul Zhou, superintendentul Jing Nanjiang, procurorul Xia, căpitanii Zhang și Fan, cumnații Wu. Venerabilul Qiao ne-a înștiințat că nu va putea veni, astfel că nu suntem prea mulți.

Chiar atunci, cumnații Wu se iviră. Se salutară și luară loc.

Slugile aranjaseră mesele și aduseră mâncare.

— Acum că băiatul are o lună, l-ați scos din casă? întrebă Ying.

— Doamnele țineau să-l vadă, însă nevasta principală zicea să nu-l scoatem încă, să nu cumva să răcească. Dădaca însă nu s-a temut, l-a înfofolit bine în scutece și l-a dus în camera soției. Era chiar ziua aniversării, dar

numaidecât a fost luat înapoi.

— Atunci a primit şi nevasta mea o invitaţie, însă chiar când se pregătea de vizită, a căzut iar la pat de boala ei mai veche. S-a simţit foarte rău şi n-a mai fost în stare să plece de acasă. Mă folosesc de ocazie, înaintea sosirii musafirilor, să-l rog pe fratele mai mare să pună o vorbă bună să-l vedem şi noi pe Guange.

Ximen Qing porunci să fie adus copilul, înfăşat cum trebuie, pentru a fi văzut de cei doi cumnaţi şi de oaspeţi. Doamna Luna îi ceru doicii să-l învelească bine în scutece de mătase şi să vină cu el în umbrar, pe uşa din colţ. De acolo, îl preluă Dai An şi îl arătă tuturor. Guange fusese îmbrăcat într-un pieptăraş de lână, roşu la culoare. Faţa îi era albă ca laptele şi buzele roşii. Era voinic şi zdravăn şi smulse laudele celor prezenţi. Cei doi cumnaţi Wu şi Xie Xida scoaseră din mânecile robelor câte o bărbiţă din satin, având legată la un colţ o bucată de argint. Ying Bojue dădu şi el la iveală o jurubiţă în cinci culori, pe care erau înşiraţi vreo zece bănuţi de viaţă lungă. Bărbaţii înmânară darurile lui Dai An, care fu povăţuit să ducă pruncul cu grijă înapoi.

— Copilul are o fizionomie demnă şi se vede că s-a născut pentru a purta bonetă de ceremonie, exclamară ei încântaţi.

Ximen Qing fu fericit şi mulţumi pentru urări.

Pe când se întreţineau astfel, se anunţă sosirea eunucilor. Ximen îmbrăcă în grabă roba oficială şi le ieşi în întâmpinare pe o uşă laterală. Aceştia aşteptau, fiecare în câte o lectică adusă de patru oameni. Purtau robe brodate cu dragoni şi fuseseră însoţiţi de slugi care le deschiseseră calea. Ximen Qing îi invită în salonul principal, unde se înclină în faţa lor şi îi servi cu ceai. După aceea, îşi făcură apariţia şi militarii, înveşmântaţi în haine frumos brodate şi escortaţi de o gardă personală de soldaţi. Evantaie mari îi răcoreau. Şi dintr-odată, în poartă se îmbulzi o groază de slujitori. În curte, răbufniră sunete de tobe şi de alte instrumente, cântările revărsându-se fără contenire. Gazda îi salută pe noii veniţi şi îi introduse în salon. În mijlocul încăperii erau aranjate cu tot dichisul douăsprezece mese. Cu o cupă în mână, Ximen Qing pofti musafirii să se aşeze. Cei doi eunuci refuzară în repetate rânduri să ocupe locurile de onoare.

Altcineva le merită, se scuzau ei întruna.

— Prea venerabili sfetnici de Palat, rosti atunci comandantul Zhou, vârsta şi demnitatea dumneavoastră se bucură de preţuirea noastră. Oamenii spun că trei ani de slujbă la Palat te înalţă chiar deasupra prinţilor. Locurile de mare cinstire le meritaţi fără doar şi poate şi prin urmare putem astfel încheia partea ceremonioasă a banchetului.

Disputa mai dură o vreme, apoi Xue spuse:

— Frate Liu, dacă restul oaspeţilor nu se înduplecă să accepte întâiul loc, să ne aşezăm noi, de dragul gazdei.

Gongurile sunară, cei doi se înclinară pentru stima ce le-o arătau cei de faţă şi se aşezară, Liu în stânga şi Xue în dreapta, îşi puseră câte un prosop pe genunchi, iar câte un fecior li se postă alături, în picioare, vânturând din

evantaie. Ceilalți luară și ei loc. Pe dată, din curte se auzi o muzică divină. Bucate rare, greu de descris în cuvinte, proaspete și de sezon, fură întinse înaintea oaspeților. După cinci rânduri de băutură și trei supe[163], o trupă de actori începu spectacolul. Și într-adevăr nu era altfel decât:

O sută cingători cu mari comori,
Și pretutindeni perle prinse,
Când râd vin geană-n geană ochii lor,
Eșarfe aurii în dans descinse.

Apoi, Li Ming și Wang Hui păşiră în față, unul cu o *zheng* și altul cu o *pipa*. Comandantul Zhou ridică mâna, adresându-se eunucilor:

— Venerabili eunuci, ar fi bine să porunciți acestor doi tineri ce anume să cânte.

— Mai întâi dumneavoastră, spuse Liu.

— Prea cinstite eunuc, întâietatea vă revine de drept. Nu are rost să prelungim ceremonia.

— Atunci îi rog să cânte: „Ah, părelnică viață de vis!”

— Vai, venerabile, protestă Zhou, acesta e un cântec pentru cei care s-au retras din viața publică. Or, astăzi este o zi fericită pentru Marele nostru Ximen, care serbează naşterea fiului său, iar melodia nu ar fi tocmai potrivită.

— Ce ziceți de: „Cu toate că nu e mandarin de gradul opt, cu cingătoare de purpură, supraveghează femeile cu agrafe de aur din cele șase palate”?

— Oh, nu, acesta face aluzie la Chen Lin și la cutiile cu dresuri, ori astăzi e o zi de celebrare.

— Tinerii să vină la mine, am să le comand eu o melodie, rosti atunci Xue. Știți cumva, spuse, aria „Cele mai pline de amar sunt despărțirile”?

Procurorul Xia izbucni în hohote de râs.

— Cum e posibil să cânte despre despărțire la naştere, venerabile?

— Noi, cei de la Palat, nu ne pricepem decât să intrăm în grațiile împăratului și nu cunoaștem melodiile cele mai plăcute. Să cânte ce poftesc!

Xia era unul dintre oamenii care dispuseseră întreaga viață de autoritatea ce le-o dădea stabilirea pedepselor pentru alții.

— Cântați melodii pentru viață lungă! porunci. Astăzi sărbătorim numirea lui Ximen ca dregător și bucuria ce ne-o face păpușa de jad[164].

— Ce vrei să zici cu păpușa de jad?

— Fiul mărinimoasei noastre gazde împlinește astăzi o lună, venerabile, și noi, colegii, i-am adus un neînsemnat dar cu această ocazie.

— Oh! exclamă Xue și, întorcându-se către omologul său, urmă: Mâine va trebui să-i trimitem și noi daruri, frate Liu.

Ximen Qing le mulțumi.

— Învățăcelul dumneavoastră este ignorant ca un cățel. Nu merită atâtea onoruri, Luminățiile Voastre!

Dai An fu pus să le cheme pe Argint și Laur, pentru a umple paharele. Cele

două curtezane, gătite ca ramura plină de floare a unui copac, se plecară de patru ori, unduind ca flacăra unei lumânări. Când se ridicară, luară vasele cu băutură și turnară fiecăruia în parte. Cântăreții interpretară încă o melodie. Glasurile lor erau atât de plăcute și de mlădioase, încât sunetul vibra și se pierdea în încăpere cu încetul, ca un ecou. În seara aceea, la început cu cântece, apoi cu dansuri, oaspeții au petrecut de minune, până la cel dintâi ceas din noapte.

Primul s-a ridicat sfetnicul de Palat Xue.

— Vreau să spun, întâi, că banchetul a fost de o somptuozitate neasemuită și în al doilea rând că mi-am veselit inima ca niciodată. Am stat destul de mult și m-am simțit minunat, însă acum învățăcelul vostru trebuie să-și ia rămas bun.

— Ospățul meu a fost cu totul obișnuit, a răspuns gazda, însă prezența voastră a dat strălucire casei mele. Aș fi fericit să mai rămâneți o vreme, ca fericirea să fie desăvârșită.

— Sunteți extrem de amabil, dar nu mai putem bea, răspunseră invitații, sculându-se, înclinându-se și mulțumind gazdei.

Ximen Qing stărui pe lângă ei să mai stea, dar nu reuși. Împreună cu cei doi cumnați, conduse oaspeții până în pragul locuinței. Sunetele muzicii răzbăteau până la cer, iar dincolo de poartă, de o parte și de alta a ei, străluceau lampioanele și torțele. Musafirii se îndepărtară cu oameni în față, pentru a le face loc și cu alții în urmă, pentru a-i proteja.

Capitolul XXXII

După retragerea oaspeților oficiali, Ximen Qing îi reținu pe cumnații Wu, Ying Bojue și Xie Xida. Învoi actorii și muzicanții, poruncindu-le ca după ce mănâncă și beau să meargă pe la casele lor și să revină a doua zi, înveșmântați și mai frumos, pentru că va avea ca invitați dregătorii celor patru oficii județene. Răsplata urma s-o primească la sfârșit. Ei îl asigurară că vor pune și mai mult suflet și că se vor înfățișa îmbrăcați în costume noi, de gală. După ce se ospătară, îngenunchează în fața gazdei și plecară. Apoi, Laur și Argint își făcură apariția una lângă alta, radioase:

— Stăpâne, s-a făcut târziu. Lecticile așteaptă să ne ia acasă.

— Ce egoistă poți să fii, copila mea! se prefăcu mirat Ying Bojue. Unchii voștri sunt aici și voi plecați, în loc să le desfătați urechile.

— N-ar trebui să vorbiți astfel. N-am dat de două zile pe-acasă și mama nu știe ce e cu noi de lipsim atâta vreme.

— Nu știe! Iei o pară galben de jad?

— Lasă-le să plece, sunt obosite! O să-i chemăm pe Li Ming și Wu Hui. Voi ați mâncat? le întrebă pe tinerele cântărețe.

— Doamna Luna ne-a oprit la masă, răspunse Laur, făcu o nouă plecăciune și o porni spre ieșire, împreună cu Argint.

— Reveniți poimâine, le strigă Ximen Qing, și mai aduceți două fete cu

voi, pe Brățară de Aur și Parfum. Voi pofti niște rude și prieteni.

— Ești norocoasă, păcătoasă mică, dacă strigă după tine! vorbi Ying.

— Cum de v-ați dat seama? replică Laur și dispăru, râzând.

— Pe cine inviți poimâine, frate? dori Ying să afle.

— Venerabilul Qiao, cumnații Wu, fratele Hua, unchiul Shen și membrii frăției noastre. O să petrecem toată ziua.

— Mi se pare că te deranjezi prea mult, frate. Mă voi înființa atunci mai devreme, să te ajut la primirea oaspeților.

— Sigur, mai bine să fim doi.

Cei doi cântăreți intrară cu instrumentele și interpretară mai multe cântece, apoi toată lumea se retrase.

A doua zi, la banchetul pentru cele patru oficii județene, eunucul Xue sosi cel dintâi. Ximen îl conduse să ia ceaiul în grădină. Oaspetele se interesă dacă Liu trimisese ceva în dar copilului și, ca să nu fie mai prejos, ceru să vadă băiatul, pentru a-i ura viață lungă. Ximen Qing încercă să amâne, dar n-avu încotro și îl chemă pe Dai An cu copilul. Xue îl privi și rosti numai cuvinte de laudă. Ceru să i se înfățișeze slugile. Doi copilandri în haine negre aduseră o cutie aurie lăcuită, din care scoaseră două pachete – o bucată de mătase mandarinală, cu scânteiri roșietice, patru monezi din argint aurit, pe care erau imprimate caracterele: Fu, Shou, Kang și Ning[165], o tobă vopsită în culori atrăgătoare și opt amulete de argint.

— Sunt un eunuc sărman și nu am decât aceste neînsemnate jucării pentru copil.

Ximen Qing se înclină, mulțumind pentru bunăvoință. Guange fu dus înapoi. În timp ce beau ceai, li se serviră niște preparate reci și nu mult după aceea începură să pice oaspeții. Veniseră Li Datian, magistratul județean, Qian Cheng, ajutorul, său, Ren Tingkui, secretarul șef și Xia Tianqi, mai marele închisorilor. Fiecare își vestise mai întâi sosirea prin cartea de vizită, apoi pătrunse în salon, salutând gazda. Eunucul Xue fu chemat și i se oferi locul de onoare. Printre oaspeți se afla și un licențiat provincial, pe nume Sliang. După ce oaspeții se așezară, se aduse ceaiul. Peste puțin, din curte răbufni muzica, în sunete de tobe, actorii se iviră în salon să toarne băutură și arătară invitaților repertoriul, caligrafiat pe niște cartoane mari. Eunucul Xue ceru să se cânte balada dobândirii nemuririi, de către Han Xiangzi. Acompaniată de dans, balada plăcu foarte mult. Bucuros la culme, Xue porunci slugilor sale să dea muzicanților două șiraguri de bani. Banchetul s-a prelungit până seara târziu.

Aflând că Ximen Qing fusese numit demnitar, Laur și mama ei puseră la cale un plan de bătaie. A doua zi după ce Laur se întorsese de la petrecerea oferită de Ximen, cele două femei cumpărară patru cadouri, cusură o pereche de încălțări femeiești și încredințară toate aceste lucruri slugii să le ducă la casa Marelui Mandarin. În zori, Laur urcă într-o lectică și o porni spre Doamna Luna, ca să o roage să o socotească din acea zi fiică adoptivă. De cum intră, bătu întâi patru mătănii, veselă, în fața Doamnei Luna, apoi se

înclină înaintea stăpânilor amândoi. Gestul îi câștigă inima nevestei.

— Abia alaltăieri am primit un dar de la mama ta și uite că astăzi iarăși v-ați deranjat, cumpărând atâtea!

— Mama mi-a zis că stăpânul a ajuns mandarin și n-o să poată da prea des pe la noi. Prin urmare, v-aș ruga să mă acceptați ca fiică adoptivă și, ca rude, am să pot trece eu mai des pe la dumneavoastră.

Doamna Luna îi ceru să-și dezbrace mantia și să ia loc, întrebând de ce nu sosesc Argint și celelalte două fete.

— Chiar ieri am vorbit cu ea și nu știu cum se face de întârzie. Stăpânul mi-a cerut să le chem și pe Brățară de Aur și Parfum, și la venire am văzut lectica în fața casei lor, așteptându-le. Trebuie să pice numaidecât.

Chiar atunci, cele două cântărețe, urmate de o tânără îmbrăcată în bluză roșie și cu o boccea în mână, intrară și îngenunchează în fața Doamnei Luna. Observând că Laur își scosese mantia și stătea în voie pe pat, Argint îi șopti:

— Bună inimă ai, Laur, dacă nu m-ai așteptat.

— Te-am așteptat, însă când a sosit lectica, mama mi-a zis să n-o fi luat-o tu înainte. Cine să-și închipuie că tu nici nu erai măcar gata!

Jad Mic așeză masa, aducând opt farfurii cu preparate reci și două cu plăcinte. Turnă ceaiul în cești. Străduindu-se să dovedească poziția sa de fiică adoptivă, Laur stătea pe pat și o ajuta pe Jad Mic să spargă sâmburii. Îi spunea „surioară”, cerându-i ceai, apoi rugând-o să-i toarne apă să se spele. Argint și celelalte fete, așezate cuminți pe o canapea de lemn, făcuseră niște ochi mari de mirare și nu îndrăzneau să sufle o vorbă.

— Soră Argint, spuse apoi Laur, luați-vă instrumentele și cântați-i ceva mamei. Mă alătur și eu numaidecât.

Neavând încotro, Argint pregăti instrumentele; ea cânta la *pipa*, Parfum la *zheng* și Han Brățară de Jad le ținea isonul cu glasul. Interpretară opt melodii din Ganzhou.

— Ce oaspeți are astăzi tata? o întrebă Laur pe Doamna Luna.

— Numai rude și prieteni.

— Eunucii nu vin?

— Nu. Ieri a fost Xue, sfetnicul de la Palat.

— Liu e mai de treabă, însă acest Xue e mare nătărău. M-a ciupit odată, mai-mai să-mi dau duhul.

— Of, la urma-urmei rămâne un eunuc. Se joacă și el puțin și cu asta gata.

— Aveți dreptate, dar uneori îmi ies din sărite!

Dai An intră cu un coș cu fructe și vesti că oaspeții se strânseseră în bună parte.

— Cine anume? se interesă Doamna Luna.

— Bogătașul Qiao și unchii noștri.

— Cerșetorul Ying și Zhu Ciupitul sunt aci? vru Laur să știe.

— Cei zece frați de cruce nu puteau lipsi. Unchiul Ying a venit devreme, stăpânul l-a mânat să-i aranjeze o treabă, dar se va înapoia curând.

— Vai de mine, de câte ori dau peste aceste lame de brici, nu vreau decât

să scap cât mai iute de ei. Azi nu ies, rămân aici și îi cânt mamei.

— Ești tare ambițioasă! remarcă Dai An, luându-și coșul cu fructe și ieșind.

— Mamă, poate nu știi, dar Zhu Ciupitul toacă întruna din gură la toate banchetele. Ceilalți îi zic să mai lase vorba, îl ocărăsc, însă el nu-i ia în seamă. El și Sun Gură Spartă sunt cei mai de nimic oameni din câți cunosc la viața mea!

— Sunt toți la fel, și Chang și Ying. Alaltăieri au trecut pe la noi cu Micul Zhang. Aveau la ei zece *liang* de argint și o țineau morțiș că o vor pe sora mea cea mică, Iubirea Lunii[166]. Mama le-a zis că a dat-o acum nicio lună unuia din sud, care încă n-a plecat într-acolo. Cum să-i facă să priceapă pe ăștia? Parcă le-ar fi vorbit pietrelor. Mama s-a mâniat și le-a trântit ușa în nas, încuind-o să nu mai dea ochii cu ei. Numai că Zhang s-a așezat în încăperea principală, nevrând să se mai urnească de acolo. E plin de bani, bate drumurile călare pe un cal mare, alb, și este mereu urmat de patru-cinci slujitori. Pierzându-se cu firea, Zhu Ciupitul s-a repezit și a îngenuncheat în curtea interioară, rugându-se: „Fii bună și fă-te încoa, cumătră! Te rugăm să iei banii și las-o pe Iubirea Lunii să vină doar să ne toarne ceai. Plecăm pe dată". Am râs toate cu poftă. Ca să vedeți cine venise să ne vestească potopul, un om fără rușine, ca el!

— Ieri m-am întâlnit în poartă cu Zhou Xiao. Era furios. Mi-a zis că fusese la tine cu Nie Yue, dar nu te-au găsit acasă.

Laur o privi aprigă.

— Am fost aici. Stăpânul a vrut s-o vadă pe sora mea.

— Dacă nu-i nimic între voi, de ce sunteți atât de apropiați? se miră Parfum.

— Oh, ce-ți mai place să-ți bați joc de oameni! Crezi că pun vreun preț pe un ins ca el? De ce n-ai socoti că el e cel pus pe scandal și de-aia se laudă oricui că a fost și a fost la mine? Oricum, eu nu-l primesc. Mama îmi spune, când mă nimeresc acasă, că aș putea ieși doar să-l văd. Dar mie nu-mi pasă, ducă-se la oricare alta. Am inima de piatră și-mi bat, cum se zice, fără să clipesc, un piron în ea.

Izbucniră toate în râs.

— Să știi că n-am înțeles o iotă din tot ce-ai îndrugat, conchise Doamna Luna. Parcă ai ciripit pe altă limbă!

În față, oaspeții sosiseră cu toții. Îmbrăcat în haine de ceremonie, Ximen Qing i-a primit cu paharele pline. Locul de onoare i-a fost acordat bogătașului Qiao. Gazda avea dreptul la primul toast. Apoi, din curtea interioară își făcură apariția cele trei cântărețe, cu capetele împodobite cu cununi din perle și trupurile mirosind a mosc. De cum le văzu, Ying Bojue strigă:

— De unde vin pocitaniile astea? Opriți-le, să nu le maI văd. Apoi, întorcându-se spre Ximen Qing: Laur de ce nu e printre ele?

— N-am habar, răspunse gazda.

Parfum prinse în mâinile sale înmiresmate un *zheng*, Argint o *pipa*, iar

Brățară de Jad castanietele. Își desfăcură buzele roșii, dezvăluind albul strălucitor de rouă al dinților și cântară „Calul turnat în aur, ca un tigru”. Cei prezenți băură, cu, desfătare. Qiao stătea pe locul de onoare și după el, în ordine, erau unchii Wu, fratele Hua, soțul tușei Shen, apoi Ying, Xie, Sun, Zhu, Yun, Chang, Bai, Fu și Ben, în total paisprezece oaspeți, așezați la opt măsuțe. De pe locul gazdei, Ximen Qing îndruma totul: cântecele plăcute, dansurile măiestre, băutura care curgea în valuri și bucatele îngrămădite în munți. După câteva rânduri de băutură și trei cântece, Ying Bojue deschise vorba.

— Onorată gazdă, nu le mai îngădui să cânte ce vor ele, ca niște câini schelălăind la porțile laterale. Cine le ascultă? Mai bine, Mărite Mandarin, pune să se aducă trei scaune și lasă-le să se apropie de mese, să se îngrijească de pahare. E mult mai plăcut decât să ne cânte!

— Folosește cuvinte cuviincioase, câine, îl opri Ximen, sau vrei să strici petrecerea!

— Cerșetorule, slobozești artificii înainte de a se însera l strigă Parfum.

Ying Bojue se ridică de la masă și merse în față.

— Ce vrei să zici cu vorba aia că nu s-a înserat păcătoasă mică! îl chemă pe Dia An, poruncindu-i: Vino cu butucul și prinde-le câte o mână în el, ca să stea la mese și să ne toarne băutură!

— Creatură ticăloasă, izbucni Parfum, o să zăcem pe jos, cu mâinile și cu picioarele zdrobite în butuc, numai pentru că așa vrei tu!

— Vezi că nu-mi arde de glume și timpul nu așteaptă! În curând trece și vremea jocului cu sabia. Turnați în pahare, sau îmi pierd răbdarea?

— Ce vrei să spui cu vremea jocului cu sabia? întrebă Xie Xida.

— Îndată după trecerea stăncuțelor, e vremea jocului cu sabia!

Bărbații zâmbiră.

Argint turnă băutură bogătașului Qiao, Parfum unchiului Wu cel mare, iar Brățară de Jad, celui de al doilea unchi Wu. Și tot așa, până la ultimul musafir. Când Argint îi umplu paharul, Ying Bojue se interesă de absența lui Laur.

— Poate nu știți că Laur a fost recunoscută de stăpâna ca fiică adoptivă. Dar să nu dezvăluiți nimănui lucrul acesta. Alaltăieri, am plecat împreună de aici și am hotărât să ne întoarcem toate cât mai de dimineață. Ei, m-am aranjat eu și m-am pus s-o aștept, însă ea a venit singură aici cu daruri, lăsându-mă să mă frământ până târziu și să mă tot gândesc ce i s-o fi întâmplat. Am mânat o slugă după ea și așa am aflat că plecase din zori. Mama s-a făcut neagră de furie. Pur și simplu nici nu-mi dau seama de ce s-a ascuns de mine că are de gând să ceară să fie înfiată. Ce rău îi puteam face noi? A păstrat mare secret și, când noi am ajuns, ce credeți? Ședea pe patul stăpânei, spărgea sâmburi și se îngrijea de cutiile cu fructe, vezi doamne, ea e de-a casei și pe noi ne ținea la distanță. Adevărul e că nici eu nu bănuiam ce se petrecuse. Mai pe urmă, doamna a șasea mi-a spus că venise dis-de-dimineață cu o lectică și-i oferise stăpânei, pe ascuns, o pereche de încălțări, o cutie cu plăcinte, două rațe, o pulpă și două vase cu băutură.

— Dacă-i încă la ei, nu-ți face gânduri rele, că o aduc eu aici pe ticăloasa asta mică! o liniști Ying Bojue. Să-ți lămuresc eu ce-a pus la cale cu cioara bătrână: aflând că Ximen a ajuns mare la judecătorie, le e teamă că n-o să le mai bage în seamă sau că o să treacă rar pe la ele. În schimb, dacă e înfiată, se zice că e de-a lor și vine la el când vrea. Am ghicit, nu-i așa? Ia să te învăț și pe tine de bine! Mâine, cumpără niscai daruri și roag-o pe doamna a șasea să te adopte. Și așa sunteți voi rude prin unchi-tu Hua și nu-i rău să-i intri în voie. Am sau nu dreptate? Atunci n-o să-ți mai pese de Laur.

— Așa voi face, unchiule Ying. Cum ajung acasă, îi împărtășesc mamei planul, promise fata, turnă băutură și trecu mai departe.

Când Brățară de Jad se apropie să-i umple din nou paharul, Bojue i se adresă:

— Mă flatezi, domnișoară. Nu e cazul să faci reverențe în fața mea. Ce mai face sora ta cea mare?

— E cu cineva acasă și n-a mai ieșit de multă vreme să cânte.

— Țin minte că prin luna a cincea, când am fost la voi, n-am văzut-o.

— Atunci ați plecat atât de repede…

— Se aflau acolo vreo doi cu care nu mă împac, iar pe deasupra aveam o treabă cu bătrânul vostru. Cum golise paharul, fata i-l umplu numaidecât. Încet, nu mă forțați, că nu mai pot să beau!

— Lasă băutura să se așeze încet, unchiule. Am de gând să-ți cânt ceva.

— Draga mea, mi-ai atins inima tocmai unde mă doare! Știi zicala cea veche: nu cerem copiilor noștri să scoată din ei aur și argint, ci să învețe să se poarte în orice ocazie. O fată ca tine, de la Teatrul Căprioara în primăvară, nu-și face griji pentru ziua de mâine. Ești cu mult deasupra ticăloasei de Parfum, care nu știe cum să facă și să nu ne cânte!

— Ai început să asuzi a boală, Cerșetorule, de mă ocărăști? îi strigă Parfum.

— Ah, inimă de câine! interveni gazda. Mai înainte n-ai lăsat-o să cânte și acum o terfelești.

— Am o poliță să-i plătesc. Dacă nu turna de băut, nu-i ceream să cânte. Am la mine trei *qian* de argint și o s-o fac să miște pietrele de moară, ca un drac împielițat ce este!

Brățară de Jad luă *pipa*, se așeză în mijloc și cântă ceva. Ying Bojue întrebă gazda de ce nu o cheamă și pe Laur. Când acesta se scuză că nu o poftise la ospăț, Ying declară că o auzise cântând undeva în camerele interioare și îl grăbi pe Dai An să o aducă. Sluga rămase pe loc, zicând că altcineva le cânta doamnelor.

— Bine, voi merge chiar eu. Îți închipui că îți poți bate joc de mine?

— Frate mai mare, interveni Zhu Shinian, cheam-o numai să ne toarne în pahare! Nu e nevoie să cânte.

Simțindu-se îndatorat oaspeților, Ximen Qing îi porunci lui Dai An s-o aducă. Laur cânta în camerele Doamnei Luna, acompaniindu-se la *pipa*.

— Cine te-a trimis? întreabă.

— Stăpânul vă roagă să veniți doar să turnați un rând.

— Ce rău e tata, se văită. I-am spus că nu ies și cu toate astea îmi cere să vin.

— Nu l-au slăbit ceilalți, încercă sluga să-i ia apărarea.

— Acum du-te pentru un rând, dar întoarce-te iute, o îndemnă Doamna Luna.

— Dacă a zis stăpânul tău, mă supun, preciză Laur. Dar nu cumva să te fi pus Cerșetorul de Ying!

Laur se pudră la masa de toaletă a stăpânei și plecă. Avea părul strâns într-o plasă din fir de argint, în care străluceau perlele și pietrele de jad. Acele de păr și pieptenul îi erau placate în aur. Îmbrăcase o bluză de mătase și o fustă din satin verde. Condurii delicați și arcuiți păreau două rațe mandarin[167] roșii. Pe frunte îi coborau până spre obraji trei flori tăiate cu meșteșug în smarald. Un parfum neobișnuit emana din trupul ei delicat. Merse drept în fața mesei principale și înclină puțin capul, chipul ferindu-și-l cu gingășie după un evantai aurit. Rămase în picioare în fața lui Ximen Qing.

Ximen îi spuse lui Dai An să așeze o pernă la prima masă și o rugă pe Laur să-i toarne băutură bogătașului Qiao. Acesta se grăbi să se ridice în picioare, declinându-și onoarea de a se bucura de o atenție specială.

— Începi cu dânsul, preciză Ximen.

Laur își flutură cu gesturi molcome mânecile bluzei, ridică un vas de aur și îi turnă oaspetelui principal.

— Ocupă-ți locul, onorate Qiao, rosti Bojue, și cere-i ei să te servească stând în picioare. Doar aceasta îi este meseria, să umple paharele și să cânte la petreceri!

— Domnișoara este favorita măritei noastre gazde, vorbi Qiao. Cum m-ar răbda inima să șed când sunt servit de ea.

— Liniștește-te, venerabile! De când fratele nostru a ajuns mandarin, dumneaei nu-i mai place să fie socotită cântăreață și s-a făcut fiică adoptivă.

Cu obrajii ca purpura, Laur replică:

— Ce tot aiurezi acolo?

— Adevărat? se înflăcără Xie Xida. Dacă-i pe-așa, cum suntem cu toții aici de față, propun să scoatem câte cinci *fen* de argint, să sărbătorim evenimentul.

— Fratele cel mare e mandarin. Și din cele mai vechi timpuri, lumea nu de mandarini s-a temut, ci deăi cu ciomege[168]. Iată-l acum și cu o copilă de suflet! Mâine s-o stropim cu apă, s-o spălăm de păcate!

— Tacă-ți gura, blestematule! interveni Ximen.

— Pentru ciomagul barbarilor, îți trebuie sabie ascuțită! sări Bojue.

Pe când turna în paharul lui Shen, Parfum i se adresă lui Ying:

— Cerșetorule, n-ai decât să devii și tu fiul adoptiv al vreunui mandarin!

— Nu-ți e dragă viața, păcătoaso?

— Zi-i câteva bune în locul meu, surioară, o susținu Laur.

— Nu lua în seamă pe unul care asudă pe Munții Răsăriteni numai fiindcă știe că pe Munții Ba, în sud, sunt tigri!

— Mă ataci citând și din Confucius, se miră Ying. Ce să mai zic? Am ajuns un drac împieliţat și nu-mi rămâne decât să sfâșii în bucăți cingătoarea de la pantalonii maică-tii. Așteaptă numai până mâine și o să-mi scot eu pârleala. Să nu-l mai iei pe general drept sfânt!

— Iartă-l că se făcu foc și pară, zise Laur.

— Cerșetorul e azi un drac care împinge la o roabă cu dovleci seci și el e mai găunos decât ei!

— Oh, oase scălâmbe, am eu ac de cojocul tău!

— Gură spurcată ce ești! nu se lăsă nici Laur. I-ai otrăvit pe meseni. Tată, decât i-ai îngădui să-ți spargă auzul cu măgăriile lui, mai bine i-ai arde vreo două!

— Hei, câine de pripas, nu mai răbdă gazda, las-o să vadă de pahare, ce-ai cu ea? Vorbind se sculă, merse la Ying și îl pălmui.

— Ticăloaso, păcătoasă mică! se stropși Ying. Mă înfricoșezi pe mine cu puterea gazdei, zicându-i cu dulceață „tată!” Apoi: N-o lăsați să umple paharele, e prea mult pentru ea! Trebuie pedepsită și silită să ne cânte. A făcut destul sluj prin camerele interioare.

— Unchiule, îl liniști Brățară de Jad, ești ca soldații din Caozhou, în toate te bagi!

Petrecerea continuă, în cântec și voie bună, întreținută de repetatele pahare.

De când Li Vaza născuse, Lotus de Aur văzuse că Ximen Qing petrecea adesea nopțile în camerele acesteia și o gelozea în inima sa, punându-și în gând să se răzbune. Știindu-l pe Ximen cu musafirii în salonul din față, Lotus de Aur stătu îndelung înaintea oglinzii, încondeindu-și cu vopsele sprâncenele ca două cicade, sumețindu-și la nesfârșit părul și rujându-și cu mare finețe buzele. Se găti cu grijă și ieși. Trecând prin dreptul camerelor Vazei, intră, atrasă de țipetele copilului. Se interesă de ce plânge. Abundență îi spuse că băiatul tânjește după mamă, care se află la celelalte neveste. Toată numai zâmbet, Lotus prinse pruncul în brațe.

— Abia te-ai făcut un boț de om și îți și cunoști mama, gânguri ea, alintat. Hai să te duc eu la ea.

— Nu-l luați în brațe, că o să vă murdărească, se repezi doica.

— Prostii! i-o reteză Lotus de Aur. Îl învelim în mai multe scutece și nu se întâmplă nimic.

Îl apucă pe Guange în brațe și o porni cu el. Ajunsă la portiță înălță băiatul sus în aer. Doamna Luna era în prag, urmărind slugile care serveau la banchet.

— Ce faci, surioară? i se adresă Lotus de Aur. Micul Mandarin s-a înfățișat să-și caute mama.

— Ce tot zici, soră a cincea? se înspăimântă Doamna Luna, cu ochii la ea. Chiar dacă maică-sa era plecată, de ce l-ai scos? Și de ce-l ridici atât de sus, vrei să-l sperii? Maică-sa e înăuntru, are treabă. Soră Li, strigă, hai să-ți iei copilul!

Li Vaza ieși în fugă. Văzându-și băiatul în brațe la Lotus, îl dojeni.

— De ce n-ai rămas cuminte în casă, cu doica? Vrei să-i pătezi hainele

mamei a cincea?

— Plângea ca un disperat după tine şi de-aia am venit amândoi.

Li Vaza îşi desfăcu bluza şi îi dădu copilului sân. Doamna Luna se jucă puţin cu el, apoi o sfătui pe Vaza să ducă băiatul acasă şi să fie cu băgare de seamă, să nu-l sperie.

— Dacă plângea, trebuia să-l încânţi, să-l iei cu frumosul, îşi mustră Li Vaza doica, după ce intră în casă. De ce ai lăsat-o pe doamna a cincea să plece cu el?

— Ba eu m-am împotrivit! Dar ea nu şi nu, că vrea să-l care în braţe.

Li Vaza îl alăptă şi îl culcă grijulie. Copilul adormi, însă peste puţin visă ceva urât, fiindcă plânse în somn, iar în miez de noapte îl scuturară frigurile. Refuză sânul, punându-se pe ţipete. Pe Li Vaza o trecură toate spaimele.

La încheierea banchetului, Ximen Qing dădu drumul celor patru cântăreţe. Doamna Luna îi oferise lui Laur o rochie din mătase grea, cusută cu fir, şi doi *liang* de argint. După aceea, bărbatul merse să-şi vadă fiul, dar îl află topindu-se de plâns. Li Vaza nu-i spuse că Lotus de Aur ieşise cu el afară.

— Nu ştiu ce are. S-a sculat plângând şi nu vrea deloc sân.

— Leagănă-l bine, hotărî bărbatul. O certă apoi pe doică şi se duse la Doamna Luna. Aceasta ştia prea bine că Lotus speriase copilul, dar îşi ţinu gura.

— O s-o chem mâine pe doftoroaia Liu.

— Încetează cu scârba asta bătrână! o opri bărbatul. Nu se pricepe decât la acupunctură. Să chemi un medic adevărat.

— Ce să-i facă medicul? se împotrivi femeia. Copilul abia a împlinit luna!

A doua zi, când Ximen Qing plecă la Yamen, Doamna Luna trimise o slugă după doftoroaie. Aceasta zise că micuţul suferă de sperietură şi femeile o plătiră cu trei *qian* de argint, să-i prepare o doctorie. După ce o luă, copilul dormi dus. Li Vaza zâmbi, fericită că scăpase de pacoste. Se spune:

Cu inima de fapte plină
Sub necuvinte la lumină.

Capitolul XXXIII

Întors acasă, Ximen Qing întrebă cum se simte copilul şi ceru să meargă o slugă după doctor. Doamna Luna îl înştiinţă că doftoroaia Liu îi dăduse băiatului ceva şi că el era mai bine şi dormise toată ziua.

— Cum de ai încredere în leacuri băbeşti? Dacă nu se vindecă, o chem la *Yamen* şi îi smulg unghiile.

— Pe ce te bizui de ponegreşti astfel oamenii? După ce a înghiţit hapurile ei, copilul şi-a revenit. Ce rost are scandalul?:

În timpul ciorovăielii, slugile puseră masa. Abia apucă Ximen să ia din bucate, că Dai An anunţă sosirea lui Ying Bojue. Ximen Qing porunci ca musafirul să fie condus în umbrarul răcoros şi să i se servească un ceai. Apoi

ceru ca ginerele său să-i țină o vreme companie și să li se pună să mănânce din felurile din care se înfrupta el însuși.

— Unde l-ai trimis tu ieri și unde e el astăzi! se arătă supărată Doamna Luna.

— Fratele Ying îl cunoaște pe un oarecare He, din Huzhou, care are depozitate la un han fire de mătase în valoare de cinci sute de *liang*. Acela fiind zorit, e dispus să lase din preț. M-am oferit să plătesc patru sute cincizeci și, ieri, Ying s-a dus împreună cu Lai Bao să-i arate omului două lingouri, ca să se convingă de calitatea argintului meu. Treaba s-a aranjat și astăzi trebuie să-i înmânăm banii. M-am gândit că locuința din Strada Leului tot stă goală și aș putea deschide acolo o prăvălie. Voi pune să se amenajeze pentru asta două camere de la stradă. Însă Lai Bao este de acum slujbaș la palatul prințului Yun și mie îmi trebuie cineva care, împreună cu un băiat, să țină și casa și prăvălia.

— Unde găsești un asemenea om de încredere?

— Fratele Ying are un prieten, Han după nume, care a lucrat în branșa mătăsurilor, dar acum n-are capital și trândăvește aiurea. Zice că e capabil, cinstit și drept, și garantează pentru el. O să mi-l prezinte zilele astea și vom semna un contract.

Ximen Qing scoase banii și îl chemă pe Lai Bao să-i ia.

După ce se ospătă bine, Ying Bojue stătu ca pe ghimpi și nu răsuflă ușurat până nu văzu arginții. Atunci îi făcu plecăciuni lui Ximen Qing, cu multă slugărnicie:

— Ieri te-am deranjat cu prezența mea și astăzi parcă nu-mi venea să calc aici.

— Ai banii! Am socotit exact patru sute cincizeci de *liang* și Lai Bao o să-i împacheteze cum se cuvine. Azi e o zi norocoasă, închiriați două ricșe și cărați marfa, să o știu închisă acolo, în deplină siguranță.

— Bine grăit-ai, frățioare! Dacă o mai lungim, se pot ivi cine știe ce necazuri. Așa că, luăm chiar acum marfa și am încheiat afacerea! zise și încălecă împreună cu Lai Bao, plecând cu banii să facă târgul. Ying Bojue se învoise pe ascuns cu acel He la prețul de patru sute douăzeci, treizeci de *liang* oprindu-și-i el. Mai mult, împărți cu Lai Bao și comisionul de nouă *liang*. După aceea, închinară niște ricșe și cărară marfa în oraș, în casa din Strada Leului. Ferecară poarta și îi raportară Marelui Mandarin ducerea la bun sfârșit a afacerii. Ximen Qing îi ceru lui Ying să i se înfățișeze într-una din zile, cu Han. Acesta era un bărbat scund, de vreo treizeci de ani, cu o gură ca spartă și o fire aprinsă. Ximen Qing semnă pe loc cu el un contract și îi dădu bani să vopsească firele de mătase. Când magazinul din Strada Leului fu deschis, negustoria porni atât de bine, încât vindeau marfă chiar de câte zece *liang* pe zi.

Pe nesimțite, ajunseră în cincisprezece ale lunii a opta, ziua de naștere a Doamnei Luna. La petrecere, fură poftite cumnatele Wu și Yang, bătrâna Pan și două călugărițe. Acestea din urmă se ținură tot în casă două zile, respectându-și obiceiul lor de a cânta psalmi până târziu în noapte. Cum în

locuința principală erau găzduite cumnatele, Ximen Qing merse să se odihnească la Li Vaza. Își privi băiatul și inima i se umplu de bucurie.

— Băiatul e mai bine, dar sunt încă neliniștită în inima mea. Nu ai vrea să dormi la nevasta a cincea? șopti femeia.

Bărbatul nu se împotrivi și plecă la Lotus. La vederea lui, Lotus de Aur se lumină toată ca și cum ar fi fost în fața unei comori și se grăbi să o trimită pe mamă-sa la Li Vaza. Apoi aprinse lampa de argint, cu picior înalt, așternu pe pat lenjerie proaspătă de mătase. Se culcară împreună, bucurându-se unul de altul. Femeia se strădui să-i facă toate plăcerile, pentru a-l înlănțui cât mai mult, astfel ca el să nu mai tânjească de dorul celorlalte neveste.

Li Vaza, trezindu-se pe neașteptate cu Mama Pan, puse să se aducă mâncare și băutură și amândouă stătură la taifas până spre miezul nopții. A doua zi, îi dărui bătrânei o manta din mătase albă, două fețe de încălțări, din satin, și două sute de bănuți de aramă. Bătrâna se bucură și se înapoie la fiică-sa, cu chipul numai zâmbet. Îi arătă cadourile. Lotus de Aur o certă, fiindcă le primise.

— De ce grăiești cu păcat, fata mea? Ce puteam să fac, dacă femeia a fost așa de bună cu mine? Tu ce mi-ai dat?

— Eu nu sunt avută ca celelalte. Ce să-ți dau ție, dacă n-am nici eu ce îmbrăca? Acum, că te-ai ales cu darurile, sunt nevoită să-i ofer și eu niscai platouri cu bunătățuri alese și ceva de băut. Altfel îmi aud numai vorbe!

Porunci lui Prunișor de Primăvară să pregătească opt feluri de bucate, patru cutii cu fructe și o ulcea cu băutură. După plecarea bărbatului, o puse pe Crizantema de Toamnă să rânduiască totul pe o tavă pătrată și să o ducă Vazei, spunându-i că stăpâna și bătrâna ei mamă au ceva vreme și ar dori să ia masa împreună cu ea.

— Vai, cât s-a mai obosit! se minună Li Vaza.

Peste puțin, Lotus de Aur și Mama Pen intrară la Li Vaza, Se așezară și Prunișor le turnă băutură în pahare. Pe când tăifăsuiau de zor, Crizantema anunță că ginerele stăpânului venise după niște lucruri și ruga să i se deschidă ușa de la pod.

— După ce și-a luat ce-i trebuie, să treacă să bea cu noi un pahar.

Chen Jingji găsi repede veșmintele pe care le căuta și plecă. Prunișor intră în grabă și o înștiință pe stăpâna sa, iar aceasta o îndemnă să-l tragă de mânecă, trimițând-o și pe Broderia Primăverii s-o ajute. Mama Pan ședea pe pat, lângă o măsuță joasă, încărcată cu fructe, iar Lotus și Vaza îi țineau companie.

— De ce nu mi-ai dat ascultare când te-am chemat și te-ai prefăcut că ești tare ocupat? întrebă Lotus de Aur. Prunișor, vezi de caută un pahar mare și dă-i să bea!

Chen Jingji puse hainele pe pat și se așeză. Luându-l în râs, slujnica îi umplu o ceașcă de ceai și i-o întinse. Tânărul se arătă înspăimântat.

— Doamnă a cincea, aș bea cu plăcere două păhărele cu dumneavoastră, dar nu mai mult. Oamenii mă așteaptă la prăvălie, cu aceste straie amanetate.

— Lasă-i să aştepte! Vreau să răstorni pe gât ceaşca asta. Cu păhărelele ne pierdem răbdarea.

— Lăsaţi tânărul în pace, că are treburi, se milostivi Mama Pan.

— Nu te încrede în el! sări Lotus. Ţine la băutură. Dacă i-am pune în faţă şi un butuoi cu aur lichid ar suge din el până mâine!

Jingji râse, primi ceaşca, şi sorbi de două ori din băutură. Mama Pan o îndemnă pe slujnică să-i dea tânărului bărbat e pereche de beţişoare, să guste ceva, pentru a nu bea alcoolul „văduv". Prunişor de Primăvară, în bătaie de joc, nu-i oferi beţişoare, ci două nuci.

— Mi le dai în coajă, să-ţi râzi de mine, constată el şi le vârî între dinţi şi le sparse.

— Ce dinţi puternici mai aveţi! se minună bătrâna. Eu cum nimeresc ceva mai tare, cum nu mai pot să înghit!

— Numai la două lucruri nu le pot veni de hac cu dinţii: ouă de piatră şi coarne de rinocer.

Văzând că a golit ceaşca, Lotus de Aur o îndemnă pe Prunişor să i-o umple din nou.

— Prima a fost din partea mea. Ai cumva de gând să nu faci pe plac mamei tale şi doamnei a şasea? Nu-ţi dăm cât îţi poftеşte inima. Doar trei ceşti şi eşti liber!

— Iartă-mă, doamnă a cincea! Chiar că nu mai pot! Abia am băut una şi mi s-au înroşit obrajii. Dacă mă vede tata, îmi găsesc beleaua!

— Nu prea cred că ai frică de el. Ştii cumva pe unde bea astăzi?

— A pornit-o spre curierul mandarinal Wu, dar s-a oprit să vadă casa lui Qiao.

— Ieri s-au mutat, parcă. De ce nu-i trimitem nişte ceai în dar?

— I-am trimis.

— Unde s-au mutat? întrebă Vaza.

— Şi-au luat o casă cam ca a noastră, în partea răsăriteană a Străzii Mari, şi l-a costat o mie două sute de arginţi. Au şapte camere în faţă şi cinci în spate.

Pe când discutau, Jingji sfârşi şi a doua ceaşcă şi, profitând de neatenţia lui Lotus, îşi înşfăcă hainele şi ieşi în fugă.

— A uitat să-şi ia cheile! zise slujnica.

Lotus puse mâna pe ele, cerându-le celorlalţi să spună că nu le-au văzut. În prăvălie, trezindu-se fără chei, tânărul bărbat îşi dădu seama unde le uitase şi se întoarse după ele.

— N-am văzut nicio cheie! Cine te crezi? Cerul ştie pe unde le-ai uitat!

— Le-oi fi închis în pod!

— Îmi amintesc bine că le-am avut până aici.

— Cine ştie pe mâna cui or fi încăput, copil prost! Nu prea ţi-e mintea la muncă!

— Mă aşteaptă clienţii. Cum tata nu-i acasă, o să chem un lăcătuş să deschidă uşa de la pod, să vedem dacă se află acolo.

Li Vaza nu se mai putu stăpâni și izbucni în râs.

— Dați-mi cheile, doamnă a șasea!

— Ce te-o fi apucat să râzi, soră Li? L-ai făcut să creadă că am avea noi cheile.

Chen Jingji arăta ca un bou rotindu-se în jurul unei pietre de moară. Dar tot învârtindu-și ochii prin cameră, băgă de seamă cheile atârnate la brâul lui Lotus. Întinse mâna să le smulgă, dar femeia le vârî în mâneca rochiei.

— Ce să caute cheile tale la mine?

Jingji se simțea ca o găină înainte de a i se suci gâtul.

— Se spune că ai voce și uneori cânți pentru prieteni, vorbi mieroasă Lotus de Aur. De ce nu ne-ai cânta și nouă? Astăzi sunt de față și aceste două doamne, dacă ne zici din gură ceva frumos, îți dau cheile. Dacă nu vrei, poți să sari în sus, fie și cât e Pagoda Albă, și nici că-mi pasă.

— Sunteți în stare să scoateți omul din minți, doamnă a cincea. Cine v-a zis că știu să cânt?

— Munții din Nanjing și copacii bătrâni din Beijing. Numele lumii, umbra pomilor!

— Am să cânt, altfel nu mai apuc nici să mor! se învoi el. Sunt burduf de cântece, pot să vă cânt și o sută!

— Lăudărosul! strigă Lotus de Aur și umplu toate paharele.

— Mai bea o ceașcă, să te încălzești..

— Întâi cânt și am să beau apoi pe îndelete. Ascultați:

Dintru-nceput când amândoi ne-am cunoscut,
Prietenie-am legat sub piersici,
Mi te-am cules ca pe un prun galben de jad,
Că bei la Floarea cea de jad oameni îmi spun,
De supărare-am roșit ca de beție.
Te-am învățat ce e iubirea, hoțomane,
Pe dinafară, om prea drept, în tine, cu ipocrizie.
De-atât amar îmi cad din ochi perle în palme.
Sub un curmal ne-am despărțit.
Cum îmi blestem a inimii mânie, ticăloasa,
Ce făr' să se priceapă m-a zorit,
Pe ram aflat-am lucru rar,
Trei toamne și-am să știu și eu pe cine-ai prețuit.

După ce cântă, ceru cheia.

— Dă-mi-o degrabă, că vânzătorul nu știe ce mi s-a întâmplat. Să nu cumva să apară tata.

— Nu ți-e decât de tine, totdeauna gata să pretinzi. Când o să te întrebe stăpânul, îi zic eu că ai băut pe undeva, ți-ai pierdut cheile și ai năvălit peste noi după ele.

— Oh, ce călău sunteți!

Mama Pan și Li Vaza puseră o vorbă bună pentru el.

— Ai noroc cu ele, altfel te-aș ține să-mi cânți până mâine. Mare panglicar îmi ești! Te lauzi că știi o sută, două și abia dacă îngâni acolo un cântec. Văd că ai început să bați din aripi și n-am încotro decât să-ți dau drumul!

— Mai am unul despre dragostea filială. Ascultați:

Dușmane,
De ce nu-mi vii,
Și o lună mă tot fierbi,
Pieptu-n casa zăvorâtă să mă doară,
Fir subțire ce nu iartă, mă omoară,
Îi cer slugii să așeze cap la leu,
Iau biletul cel mai galben să te chem,
Dar tu ești plecat la carte, astfel eu
Singură îmi petrec noaptea sărbătorii s-o avem.
Pentru mine cânt întruna, pentru inima mea arsă.
Uite-n suflet aștern semne
De tristețe ce nicicând n-am să-mi dezleg
Și îți cer să nu bagi seamă chipului ce vrea să-nsemne
Și-n zadar îmi zic răbdarea s-o culeg
Până-mi vei sosi în poartă-n toi de noapte.
Furia orice mă face: floare în argint și
Frunze-n pom de bambus.
Strâng din dinți,
Aud că bate cineva ușor în ușă
Și blestem scrâșnind de ciudă, de-așa parte.
Nicio mână pe-a mea față, inima zvâcnind așteaptă
Dar cu tine pân' la urmă fi-voi sânge care arde.

Când încheie, Lotus de Aur ceru din nou un rând de băutură. Se întâmplase ca Doamna Luna să treacă pe acolo și, zărind-o pe Abundență stând pe trepte, cu Guange în brațe, o luă la rost:

— Abia s-a înzdrăvenit, de ce-ai ieșit cu el în curent?

— Al cui o fi glasul ăsta?

— Al stăpânei, îl recunoscu Broderia Primăverii.

Jingji se repezi după chei și încercă să fugă, dar nu reuși. Femeile o întâmpinară pe Doamna Luna.

— Ce cauți aici, ginere?

— Surioara Li a pregătit câte ceva pentru mama. Ginerele Chen venise după niște – haine și l-am chemat să-i oferim un pahar. Ia loc, surioară. Avem o bătură pe cinste. Gustă numai puțin.

— Nu beau, refuză Doamna Luna. Cumnatele mele sunt gata de plecare. Cum mă nimerisem pe aici, am vrut să aflu cum se mai simte copilul. Soră Li, de ce nu vezi de el și o lași pe doică să-l țină afară, în vânt? Doftoroaia Liu

ne-a zis că e crud și slab la răceală, fii mai cu grijă!

— Tocmai ciocneam un pahar cu Mama Pan și am scăpat din vedere copilul. N-aș fi crezut că pe nemernica aia n-o taie capul decât să-l scoată afară!

Doamna Luna nu zăbovi și se înapoie la ea, după care o trimise pe Jad Mic să le invite pe femei. Pan Lotus de Aur și Vaza își împrospătară sulimanurile de pe față și se înființară împreună cu Mama Pan la Doamna Luna. Acolo închinară mai multe pahare cu cumnatele Wu și Yang, iar pe înserat le conduseră pe acestea până în poartă, își luară rămas bun de la ele, iar acestea plecară în câte o lectică.

— Soră mai mare, îndrăzni Meng Pavilion de Jad, bărbatul nu ne este acasă, ce-ar fi să mergem peste drum, să vedem și noi fosta casă a lui Qiao?

Doamna Luna îl întrebă pe Ping An, care păzea intrarea locuinței, unde sunt cheile. Acesta răspunse că era deschis și că Lai Xing supraveghea muncitorii.

— Spune-le să plece, fiindcă vrem să vedem casa.

— Puteți merge să aruncați o privire, stăpână. Ei sunt tocmai în camera a patra, cern cenușă și bătătoresc pământul. Le porunciți să vă lase singure acolo și gata.

Doamna Luna, Delicata Li, Meng, Pan și Vaza trecură strada fiecare în lectica sa. Intrară pe o poartă laterală și se opriră într-o încăpere centrală. Clădirea avea un cat suprapus și Doamna Luna dori să urce acolo, însă, lucru ciudat, pe la mijlocul scării, care era abruptă, se auzi țipătul scurt al femeii, un picior îi alunecă și ea se agăță cu mâinile de balustradă. Speriată, Pavilion de Jad întrebă ce se întâmplase și o prinse de braț, să nu cadă. Doamna Luna tremura din tot corpul și nu mai făcu un pas în sus. O purtară jos. Era galbenă la față ca ceara.

— Cum ai alunecat, surioară? întrebă Pavilion de Jad. Ți-ai scrântit cumva piciorul?

— N-am căzut, dar m-am răsucit grozav. Oh, mi-a sărit inima din loc! Scările sunt prea drepte și eu sunt obișnuită cu ale noastre, mai domoale. Dacă nu mă țineam de balustradă, nu știu ce s-ar fi ales de mine!

— În situația ta, nu trebuia să urci, zise Delicata.

Ajunse acasă, Doamna Luna se plânse de dureri de mijloc. Nemaiputând răbda și stăpânul lipsind, mânară o slugă după doftoroaia Liu.

— Tare mi-e frică să nu se fi sfârșit deja cu pruncul, grăi doftoroaia.

— Trecusem de luna a cincea, șopti Doamna Luna.

— Ia leacul ăsta, o îndemnă baba. De vreme ce nu-l putem scăpa, leapădă-l!

— Fac ce-mi spui că se cade!

Baba Liu îi dădu două gogoloaie mari, negre și o povățui să le ia împreună cu lichior de artemisia. Pe la miezul nopții, medicamentul își făcu efectul și fătul fu scăpat într-un butoi pentru adăpatul cailor. Aduseră o torță și băgară de seamă că deja prinsese să arate a băiat. Iată:

Sămânța semănată nu putu să fie viață,
Întâiul suflu-adevărat la ceruri iar se-nalță.

Din fericire, la întoarcere, Ximen Qing a tras la Pavilion de Jad. A doua zi, aceasta s-a repezit până la apartamentele principale, să vadă cum se simte Doamna Luna și află de pierderea sarcinii.

— Aseară la înapoiere, a venit aici și și-a dezbrăcat hainele de ceremonie. I-am zis să meargă la una din voi, că nu mă simt prea bine. Atunci a plecat la tine. Nu i-am destăinuit nimic. Să știi că mă chinuie încă mijlocul.

— Cred că nu s-a scurs tot sângele. Bea alcool fiert și ia niște prafuri să-ți pună sângele în mișcare și o să-ți revii. Soră mai mare, fii cu multă grijă două-trei zile și ține-te în casă. Pierderea sarcinii este chiar mai cu primejdie decât o naștere și dacă te alegi cu vreo răceală, nu te mai faci bine.

— Să nu sufli nimănui despre asta, că se duce vestea, lumea o să bârfească, o să facă aluzii la cuibul gol și câte alte măscări.

În felul acesta, Ximen Qing nu a aflat nimic despre întâmplare, iar noi ne vom opri acum la altceva.

Han, noul vânzător pentru prăvălia de mătăsuri, tocmit de Ximen Qing, nu era nici pe departe un om de caracter. Numele lui întreg era Han Daoguo, iar cel literar Xishao și era fiul lui Han Chelul, om scăpătat și îngenuncheat de soartă, cu toate că moștenise slujba bunicului său și fusese locotenent la palatul prințului Yun; acum însă își ducea zilele în fundătura Pielea Boului. Han Daoguo era de felul său om cu mai multe fețe, nestatornic și schimbător în relații, iar vorbele sale își găseau de puține ori acoperirea în fapte. Cei care îi dădeau pe datorie, scoteau banii de la el tot așa cum se înhață umbra sau se apucă vântul, însă la ce se pricepea el ca nimeni pe lume era să se înfrupte din avutul altora. De când făcea negoț pentru casa Ximen, își luase o nouă înfățișare. Își comandase câteva rânduri de haine și umbla pe străzi agale, legănându-se și ținându-și parcă umerii mai sus. Lumea nu-i mai zicea pe nume, ci Han Fâțâială. Se însurase cu una dintre surorile măcelarului Wang, a șasea la părinți, femeie înaltă și bine făcută, cu fața rotundă ca bostanul și pielea arămie. Acum avea cam douăzeci și opt-douăzeci și nouă de ani și o fată de măritat. Fratele mai mic al lui Han, poreclit Panglicarul, era un pătimaș jucător de cărți. Acesta locuia în altă parte; intrase în raporturi incestuoase cu cumnată-sa și de câte ori Han Daoguo dormea la prăvălie, venea pe la el, benchetuia cu Wang A Șasea și își petrecea cu ea noaptea. Niște pierde-vară de pe stradă, băgând de seamă că femeia se pomăda, se gătea și se posta în poartă, aruncând ocheade trecătorilor, îi făcură ochi dulci și o curtară, însă ea se arătase rece, împroșcându-i cu sudălmi. Înciudați și mâniați, ei s-au vorbit în câteva rânduri și au hotărât s-o pândească, să afle cu cine se întâlnește. Astfel, în nicio jumătate de lună aflară că era în mare dragoste cu propriul său cumnat.

Casa lui Han Daoguo era așezată cu toate cele trei încăperi la stradă, iar în

spate și pe laturi se învecina cu alte gospodării. Dincolo de poarta din spate se afla un lac. Tinerii se cățărau pe ziduri și-l iscodeau fără milă pe Han cel mic, ori îi puneau pe copiii care vedeau de niște gâște pe baltă să nu-i scape din ochi pe amanți. Într-o zi, Panglicarul a venit în plină zi, încărcat cu felurite băuturi. A băut cu femeia și când a prins chef, s-au încuiat pe dinăuntru. Tinerii atât au așteptat. Au sărit zidul, au forțat ușa din spate și au dat buzna peste ei. Han Al Doilea a vrut să fugă, dar a fost trântit la pământ cu un pumn bine țintit. Femeia era încă în pat, chinuindu-se, disperată, să-și acopere goliciunea cu ceva. Tinerii i-au legat unul de altul cu o frânghie, nelăsându-i nici măcar să-și tragă chiloții pe ei. Într-o clipită, lumea s-a îmbulzit în fața casei, turnând curioasă întrebări peste întrebări, ori făcându-și loc cu coatele, care mai de care, să aibă o privelişte mai bună! Un bătrân din mulțime, zărindu-i pe cei doi în halul în care erau, vru să știe și el ce se întâmplase.

— Ehei, habar n-ai mătăluță că ăștia doi sunt cumnați buni! îi răspunse cineva.

— Rușine! Dacă ajung pe mâna dregătorilor, o pățesc amândoi! grăi moșul.

Numai că omul care vorbise nu era altul decât Tao Hulpavul și ăstuia i se dusese vestea că-și făcuse de cap cu cele trei nurori ale sale.

— Sunt sigur, venerabile, că știi prea bine ce zice legea în cazul de față. Legăturile dintre socru și nurori cum sunt socotite?

Nemaiavând ce să spună, moșul puse capul în pământ și se îndepărtă fără un cuvânt. Pentru că:

> De fiece om își mătură singur zăpada din poartă,
> Puțini arată vreo grijă la praful pe umeri ce-l poartă.

Cei doi au fost duși la arest.

Chiar în ziua cu pricina, Han Daoguo plecase mai curând de la prăvălie. Era pe la mijlocul lunii a opta și vremea era foarte plăcută; purtând veșminte din mătase ușoară și o pălărie gri, nouă, omul se întorcea agale, mergând pe mijlocul străzii și făcându-și vânt cu evantaiul. Cum întâlnea un cunoscut, se oprea și intra în vorbă, întreținându-se cu el fără nicio grabă. Doi dintre ei, unul Zhang Al Doilea, vânzătorul de hârtie, și altul Bai Al Patrulea, argintar de meserie, i-au făcut, de departe semn.

— Te văd tot mai rar, frate Han, i-a zis Zhang. Te rog să mă ierți că n-am avut prilejul să te felicit pentru slujba la Marele Mandarin Ximen. Hai, stai puțin cu noi!

Han s-a așezat pe bancă și-a înălțat fălos capul, fluturând evantaiul.

— Învățăcelul acesta din fața voastră e lipsit de orice talent, se scuză el, și se lasă pe mâna altora. Acum am intrat vânzător la preamărinimosul Mare Mandarin și lucrez pentru trei părți din zece. Patronul e putred de bogat și ține câteva prăvălii. Pe mine mă are la inimă și mă tratează altfel decât pe ceilalți.

— Vinzi numai fire de mătase acolo? întrebă Bai Ruhnang.

— Asta-i așa cu numele, frații mei, se lăudă el. Stăpânul face negoț mare și cine altul se ocupă de calcule dacă nu umilul de mine? Unde mai pui că îmi cere sfatul la una, la alta și nu îmi iese din cuvânt în tot ce îl povățuiesc. Când vine de la *Yamen*, Marele Mandarin mă cheamă adesea să iau masa cu el, și fără mine parcă nici nu-i tihnește mâncarea. Ne retragem amândoi în biroul lui și discutăm pe îndelete, ronțăind la sâmburi; uneori rămân până la miezul nopții și abia după aceea el se retrage în curtea interioară. Mai ieri a fost ziua de naștere a soției principale și a mea s-a dus și ea cu lectica la petrecere; ei, mă credeți că nevestele lui au reținut-o până la al doilea *geng* din noapte? Uite așa am ajuns foarte apropiați și între noi nu mai există secrete. Nu că mă laud, însă îmi împărtășește și lucruri intime de familie și se socotește cu mine cum să facă și să dreagă. E drept că și eu mă port cu onoare și nu-i pricinuiesc niciun rău. Îmi și place să fiu mâna dreaptă a unui om de renume, știu și să-i sporesc avuția, iar unul ca Fu Zixin, care se află de mult în slujba lui, a început să se teamă de mine. Și să nu gândiți cumva că trăncănesc să mă împăunez. Pur și simplu, Marelui Mandarin îi place de mine.

Pe când se tot grozăvea astfel, cineva se furișă între ei, strigându-i:

— Frate Han, pălăvrăgești aici și eu te caut la prăvălie!

Apoi îl trase de o parte și îi povesti pățania nevestei, sfătuindu-l să afle un om de bine, care să-l scoată cu obrazul curat. Înspăimântat de cele auzite, Han Daoguo se albi la chip, limba îi ieși afară din gură, moale și lungă, spânzurându-i într-o parte, gata parcă să-i cadă la pământ.

— Ce faci, frate Han, îl opri Zhang Haowen. Unde mergi, că doar n-am gătat cu vorba?

— Marele Mandarin are grabnică nevoie de mine, mai apucă el să zică și o zbughi din loc.

Capitolul XXXIV

Han Daoguo se înfățișă la *Yamen* și află că, într-adevăr, nevasta și fratele îi fuseseră închiși. De acolo se zori să-i ceară sfatul lui Lai Bao.

— Roagă-l pe unchiul Ying să discute cu stăpânul. Dacă îi trimite magistratului o carte de vizită, se aranjează, orice-ar fi!

Han îl ascultă și o rupse la fugă spre casa lui Ying Bojue, însă nevasta acestuia îi trimise vorbă prin slugă că bărbatul nu îi era acasă și nici nu știa încotro o luase; putea prea bine să fie chiar împreună cu Ximen Qing. El o vesti că nu era nici la Ximen și atunci se interesă de Ying Bao, dar și acesta, fiul lui Ying Bojue, era plecat. Cu sufletul la gură, Han se apucă să-i caute prin cârciumi. Ying fusese invitat de He Liangfeng, fratele lui He Brutalul, din Huzhou, la locuința Cicadei de Aur, din Fundătura a patra. Descoperindu-l, Han îl rugă să iasă puțin. Ying prinsese ceva chef, dar când auzi ce și cum, hotărî numaidecât să plece. Se despărți de He Liangfeng, se înapoie acasă și acolo ținu să afle întreaga tărășenie, de la cap la coadă.

— O să judece mâine pricina, încheie Daoguo. Tot ce nădăjduiesc este să vă duceți la Măritul Mandarin, unchiule, și să-l rugați să intervină pe lângă Excelența Sa Li. Dacă izbutim și n-o aduce pe nevastă-mea în fața magistratului, o să vă rămân îndatorat, unchiule! îl imploră el, îngenunchind.

Ying Bojue îl trase de mână să se ridice.

— Istețule, cum îți închipui că n-am să te ajut? Fă o petiție și lasă vorbele deșarte. Scrie că ești mai mult plecat și că acei coate-goale mereu îți sparg olanele sărind zidul și insultându-ți nevasta. Furios din această pricină, fratele tău s-a prins la harță cu ei și ticăloșii au tăbărât pe el, l-au snopit în bătăi și l-au legat laolaltă cu soția ta. Cu o carte de vizită a Marelui Mandarim, către Excelența Sa Li, putem spera ca pe nevastă-ta să n-o cheme înaintea curții.

Han Daoguo puse mâna pe o pensulă și pe tușieră și întocmai petiția. O porniră amândoi spre casa lui Ximen Qing și-l întrebară pe Ping An, care păzea poarta:

— Stăpânul e acasă?

— Vă rog să intrați, răspunse acesta. Stăpânul e în grădină.

Ying Bojue era atât de cunoscut, că nici câinii nu-l lătrară când intră cu Han Daoguo pe o portiță laterală. Ocoliră salonul cel mare și când ajunseră la portița din colț, care dădea spre grădină, trecură pe lângă două umbrare și se opriră la Sala Pescărușului, unde își luase Ximen Qing obiceiul să se răcorească în zilele zăpușitoare de vară. La ferestrele din fața și din spatele clădirii erau agățate draperii, iar de jur-împrejurul Sălii Pescărușului erau ronduri cu flori și umbra deasă a unei păduri de bambuși. Cele trei camere dădeau una într-alta. Hua Tong mătura pe jos. Cei doi ridicară apărătoarea și pătrunseră în încăperea din mijloc.

— Luați loc, îi pofti Shu Tong. Stăpânul e dus în curtea interioară, spuse și îl mână pe Hua Tong să-l anunțe.

Feciorul intră întâi la Lotus de Aur.

— Surioară Prunișor, întrebă, unde e stăpânul?

— Hoțomanule, slugoiule, ai văzut draci sau ce ai? Stăpânul nu e dincolo de zid, la doamna a șasea? Atunci ce îmi cauți aici?

Hua Tong o luă într-acolo și o găsi pe Broderia Primăverii așezată pe treptele de piatră.

— Stăpânul e înăuntru? zise șoptit. Unchii Ying și Han îl așteaptă în biblioteca din grădină. Au ceva de vorbit.

— E în casă. Se uită cum îi coase stăpâna hăinuțe băiatului.

Ximen Qing adusese două materiale, unul roșu, din mătase, și altul în verdele papagalului, pentru ca Vaza să-i croiască lui Guange bluzițe, o vestă, haină și bonetă. Tocmai întinseseră pe pat materialul cel roșu, iar Întâmpinarea Primăverii pregătise fierul de călcat, doica aflânduse cu copilul în brațe. Broderia intră în vârful picioarelor și o trase pe slujnică de mânecă.

— Ce-ți veni? se răți Întâmpinarea Primăverii. Era să scap tăciunii din fierul de călcat!

— Ai ceva cu ea? întrebă stăpâna.

— Hua Tong spune că stăpânul e așteptat de unchii Ying și Hua. Au ceva de discutat, zise ea.

— Și nu puteai să vorbești, slugă, în loc s-o smucești de mânecă?

Ximen Qing promise că va merge la ei. Când Vaza termină cu croitul hainelor, el trecu dincolo îmbrăcat în veșminte de casă. Musafirii se ridicară și-l salutară. Ximen Qing și Ying Bojue se așezară unul lângă altul. Han Daoguo stătu înaintea lor. Băură ceai.

— Frate Han, descarcă-ți sufletul în fața Marelui Mandarin! îl îmboldi Bojue pe om.

— Ce vrei să-mi împărtășești? se interesă Ximen.

Han Daoguo începu prin a spune că niște bătăuși de pe strada lui, al căror nume nu-l cunoștea… Dar Ying îl întrerupse.

— Istețule, n-ai să lămurești nimic așa! Nu se aruncă oasele ca să dai la iveală carnea! Măritului Mandarin se cade să-i înfățișezi totul de-a fir-a-păr. Fratele Han își petrece nopțile la prăvălie și acasă n-are pe nimeni altcineva decât nevasta și copila. Câțiva necioplți din vecini, simțind că nu-i bărbat în casă, s-au pornit să-i spargă olanele, să-i facă praf cărămizile și să-i pricinuiască tot felul de necazuri. Pe astfel de netrebnici, fratele lui mai mic i-a luat la înjurături și s-a ales cu o ciomăgeală zdravănă, iar pe urmă tot ei l-au legat și l-au cărat pe sus la *Yamen*. Mâine dimineață o să fie interogat de magistratul Li. Han ăsta a venit peste mine, smiorcăindu-se și rugându-mă să te fac să intervii pentru ca magistratul să deslușească bine lucrurile. Destul că i-a ajuns fratele prin judecăți, să nu-i mai târască și nevasta pe acolo! Ia arată-i Măritului Mandarin petiția, s-o trimită el unde se cuvine.

Han scoase hârtia și căzu în genunchi.

— Sclavul acesta are norocul să lucreze pentru casa voastră, stăpâne. Aveți bunătatea și luați aminte la cele spuse de unchiul Ying, iară eu și familia mea vă vom pomeni câtă vreme vom avea dinți în gură!

— Ridică-te, rosti Ximen, apoi parcurse petiția, pe care scria ca acuzata Wang să fie absolvită de judecată. Nu e bine așa, zise Ximen. Scrieți numai despre fratele lui. Apoi, adresându-se lui Bojue: O să-i aștern eu câteva cuvinte, sfătuindu-l să-mi predea mie cazul.

— Fă-i o plecăciune, frate Han; lucrurile aranjate așa sunt cum nici că se putea mai bine! se entuziasmă Ying.

Han Daoguo bătu o mătanie, pe când Ximen îi porunci lui Dai An să cheme ofițerul de rond. Nu peste mult, un ofițer îmbrăcat în negru își făcu apariția.

— Mergi și vezi unde se află închiși numiții Han și Wang Apoi îi ordoni gardianului să-i dea numaidecât drumul numitei Wang, afli numele celor care i-au dus pe cei doi la temniță și mâine vreau să-i am pe toți la *Yamen* să îi iau la cercetări.

Ofițerul ascultă cu luare aminte.

— Du-te și tu, frate Han, și vezi-ți de treburi, îl îndemnă Bojue. Eu mai am o chestiune de discutat cu Marele Mandarin.

Han Daoguo mulțumi de câteva ori și o luă după omul legii.

Cei doi frați de cruce rămaseră în Sala Pescărușului. Ximen ceru să li se servească alcoolul din flori de lotus și de cuișoare și să li se prăjească niște pește de sezon.

Bojue își împreună mâinile a rugă.

— Nici n-am apucat să-ți mulțumesc pentru cei doi pești pe care mi i-ai trimis ieri. Unul l-am dat la rândul meu fratelui cel mare, iar din al doilea am tăiat o bucată și pentru fata a mică. Ce-a rămas, l-am fript bucăți-bucăți și pe astea le-am pus la păstrat, îmbibate în ulei, într-un vas de porțelan, să pot să-mi aleg câte o porție de câte ori am poftă, sau să-i ofer vreunui oaspe, să se înfrupte și el din generozitatea ta!

— Liu Baihu, fratele eunucului, îngrijește de terenurile cu răchită din josul fluviului și și-a amenajat o proprietate la Wuli-Dian, cu lemn din fermele împărătești. Lucrul s-a aflat și Xia Longxi, care-mi e coleg, l-a amendat cu o sută de *liang* de argint și avea de gând să înainteze actele de acuzare la Tribunalul provincial. Eunucul s-a speriat, a dat pe loc chiar el bănii și mi s-a plâns mie. Ei, n-am să-ți ascund că mă descurc în afaceri și n-am luat seama la ce bruma mi-a oferit el! Suntem prieteni, el îmi face în repetate rânduri cadouri. Numai că în cazul ăsta, cum aș fi putut s-o scot la capăt? N-am primit nimic de la el, l-am povățuit să dărâme casa cât mai repede și am pus să i se tragă slugii sale, Liu San, douăzeci de lovituri ca să închei cu treaba. Eunucul a fost mișcat de sprijinul meu. A tăiat un porc și mi l-a trimis cu băutură din flori de lotus, adăugând la aceasta niște pește, ca la vreo patruzeci de *jin*, și două bucăți de mătase înflorată, cu broderie în aur. A venit chiar el să-mi mulțumească și amândoi am înțeles astfel ce înseamnă prietenia.

— Frate, pentru tine banii nu înseamnă cine știe ce! Xia a fost soldat, n-are rădăcini și face și el ce poate să aibă din ce trăi. De când ai primit slujba te-ai mai apropiat întrucâtva de el?

— Am avut unele treburi publice și cam atât. E corect, dar cam lacom. Pentru el, oricât ar fi de grav un caz, dacă i-au căzut bani la pungă știe ce are de făcut. Eu m-am opus de vreo câteva ori. Suntem în aceeași poziție, dar avem legea în mână și e bine să ne ținem demni.

Sfârșind cu vorba, li se aduse băutura și mâncarea. Ximen Qing turnă alcoolul în cupe mici de aur, de forma florii de crizantemă. Dar nu vom mai arăta ce au mai tăifăsuit și când s-au despărțit.

Ofițerul a mers și a eliberat-o pe femeie, apoi a notat numele tinerilor, lăsând ordinul ca ei să se prezinte a doua zi la procuratură. Oamenii s-au uitat unul la altul cu subînțeles: știau că Han Daoguo este omul lui Ximen Qing și faptul că fusese reținut numai Han cel tânăr dovedea că lucrurile luau o întorsătură urâtă pentru ei.

În ziua următoare, Ximen Qing și Xia își ocupară locurile în sala de judecată, iar șeful *bao* îi aduse pe tineri înăuntru. Han stătea în față, în genunchi. Procurorul se uită peste raportul semnat de șeful *bao*, Xiao Cheng, relatând pricina dintre Han Al Doilea, Che Tan, Guan Shikuan, You Shou și Hao Xian, după care îl întrebă pe Han cum se iscase gâlceava.

— Fratele meu cel mare e negustor, începu Han, și e mai mult plecat, iar acasă îi rămân soția și fetița, așa se face că vagabonzii aceștia i se adună înaintea porții, vorbesc urât și cântă melodii deșucheate; noaptea îi sparg olanele casei, sfărâmă zidul și fac fel și fel de blestemății. Eu locuiesc în altă parte. Ieri am venit în vizită și n-am mai putut răbda și i-am luat la ocări. Numai că vagabonzii au dat în mine, m-au trântit la pământ și m-au legat fedeleș. Acum, iată-ne în fața Excelenței Voastre, rugându-vă să stabiliți adevărul.

— Voi ce aveți de spus?

— Nu plecați urechea la minciunile lui, Excelența Voastră, strigară ei. E unul care se dă în vânt după jocurile de noroc, iar când frate-su nu-i acasă, trăiește chiar cu cumnată-sa. Această femeie, născută Wang, ține să se arate mai cu moț și stă numai cu gura otrăvită pe vecini. Ieri i-am prins laolaltă și uite, le-am adus aici chiar chiloții, ca probă!

— Unde e numita Wang? îl întrebă procurorul pe Xiao Cheng.

Cum să spună că a eliberat-o din ordinul ofițerului? Atunci îngăimă că femeia are picioarele prea mici și i-a fost greu să bată atâta cale. De jos, Han Al Doilea îl fixa pe Ximen.

— Onorate mandarin, zise în cele din urmă Xia, nu văd de ce am aduce această femeie aici. Am impresia că e frumoasă și, refuzându-le avansurile, golanii ăștia au pus la cale această înscenare. Apoi îl chemă pe Che Tan să se apropie și îl întrebă unde l-a prins pe Han.

— În casă, răspunse omul.

— Numita Wang cine este? întrebă iar.

— E cumnata lui, zise șeful *bao*.

— Și ei cum au intrat în casă?

— Au sărit zidul, Excelență, confirmă *bao*.

— Golanilor! se prefăcu Ximen Qing înfuriat. De vreme ce sunt cumnați, de ce nu i-ar trece pragul casei? Dar ia să-mi spuneți voi, ce grad de rudenie sunteți cu ea de ați sărit peste zid și ați dat buzna în casă? Știați că bărbatul nu e acasă? Socotesc că în acest caz nu e vorba de adulter, ci de tâlhărie, încheie și ordonă portăreilor să ia bastoanele și să aplice fiecăruia câte douăzeci de lovituri. Tinerii fură loviți până când pielea li se făcu vărgată și prinse să le curgă sângele. Se nimeriseră a fi ei doar niște flăcăiandri ce nu mai avuseseră de a face cu judecata și țipau de se cutremura cerul. Fără să aștepte vreo reacție din partea procurorului, Ximen Qing porunci ca Han să fie reținut pentru cercetări, iar ceilalți patru să fie aruncați în temniță și să rămână închiși până ce vor mărturisi adevărul. Tinerii se văicăreau întruna, mai ales că unii îi speriaseră că vor fi pedepsiți cu exilul și chiar puteau să putrezească pe acolo. Primind prin servitori bucate de acasă, își vestiră părinții și frații mai mari să adune bani și să cumpere bunăvoința demnitarilor înalți și mici. Cineva încercă să-l câștige pe procurorul Xia, însă acesta lămuri că soțul pârâtei Wang era vânzător la colegul său Ximen Qing și nu se cădea ca el să se amestece. Alții vorbiră cu Wu cel mare. Știindu-l bogat, oamenii nu îndrăzniră să-l mituiască. În cele din urmă, rudele celor întemnițați se strânseră laolaltă să țină sfat.

— Nici căpitanul Wu nu poate face nimic, vorbi unul. Mi-a spus mie cineva că Ying, fratele negustorului de mătăsuri de pe strada Răsăriteană se are foarte bine cu Ximen. Noi să punem mână de la mână câțiva zeci de *liang* de argint, îi oferim acestuia și-l rugăm să intervină el.

Toți, în frunte cu bătrânul Che[169], cârciumarul, tatăl lui Che Tan, dădură câte zece *liang* și astfel reușiră să-i înmâneze lui Ying Bojue patruzeci de *liang* de argint. El acceptă darul și apoi oamenii plecară.

— Ai pus umărul pentru vânzătorul Han contra oamenilor ăstora, îl bodogăni nevasta, acum de ce le iei banii să le sari în ajutor? Han n-o să se supere?

— Crezi că nu știu că e greu? O scot eu la capăt!

Luă cu el cincisprezece *liang* de argint și se duse acasă la Ximen Qing. Acesta încă nu se înapoiase.

Bojue intră în salon. Shu Tong tocmai ieșea din biblioteca situată în latura apuseană a casei. Avea pe cap o bonetă în formă de olane, prinsă cu un ac de argint, ca un lotus. Roba îi era din mătase de Suzhou, cu o jachetă în culoarea jadului, ușoară. În picioare purta încălțări răcoroase, de vară, cu talpa albă.

— Vă rog să stați pe locul de onoare, unchiule, îl pofti și-l trimise pe Hua Tong după ceai. Slugoiule, vezi de adu ceai pentru unchiul Ying! Dacă tot stai locului și te holbezi la mine, te spun stăpânului când se întoarce.

Copilul-slugă plecă.

— Cum de n-a venit încă stăpânul tău? se interesă Ying.

— Am primit vorbă mai adineauri că a plecat de la *Yamen*, dar s-a dus cu Excelența Sa Xia într-o vizită. Ce-aveți cu el?

— O nimica toată.

— Alaltăieri i-ați vorbit de necazul lui Han. Ei, bine, stăpânul i-a bătut ieri bine pe împricinați și i-a băgat la temniță. Mâine le face dosar pentru judecată.

Ying Bojue îl trase pe tânăr într-o parte.

— În chestia asta, află că oamenii sunt îngroziți, șopti. Ieri seară s-au înființat la mine, s-au jeluit și au îngenuncheat, rugându-mă să fac ceva pentru ei. I-aș fi ajutat eu, dar i-am luat o dată apărarea lui Han. Ce îmi mai rămăsese? I-am învățat să facă rost de cinsprezece *liang*, uite-i, și-i scoase la iveală, poate-l, rogi pe stăpân să-i slobozească.

Shu Tong desfăcu pachetul și văzu patru lingouri mari și patru fărâme.

— Dacă-mi porunciți să mă amestec, unchiule, zise, mai puneți cinci *liang* și o să încerc. Dar știu eu cum se va arăta stăpânul? Ieri Wu a venit în persoană la el și nu l-a putut convinge. Mărunta mea persoană e ca un vermișor, ce să facă unul ca mine? La drept vorbind, unchiule, singur nu prea cred că am să izbutesc. Mai degrabă o să caut să mă folosesc de doamna a șasea, cea care i-a născut de curând.

— Dacă-i așa, o să-i arunc și eu o vorbă, dar ai grijă, că oamenii așteaptă răspunsul chiar în noaptea asta.

— Păi, știu eu când se întoarce stăpânul? Mai bine să lăsăm pe mâine.

Ying Bojue căzu de acord și merse la ale sale.

Shu Tong se duse cu argintul la prăvălie și de un *liang* și jumătate cumpără un vas cu alcool „Floarea de aur", două rațe prăjite, doi pui, pește proaspăt, două picioare de porc, fructe și prăjituri. Apoi o rugă pe nevasta lui Lai Xing să i le aranjeze cum se cuvine. În ziua aceea, Lotus de Aur nu era acasă. O pornise de dimineață într-o lectică la Mama Pan, să-i sărbătorească ziua de naștere. Shu Tong îl mână înainte pe Hua Tong cu bucatele la Li Vaza, iar el se înfățișă cu băutura.

— Ce-i cu astea? se miră Vaza.

— Fratele Shu vrea să-și arate supușenia.

— Ce supușenie, ticălosul! râse ea.

Când Shu Tong intră, Vaza era pe pat, jucându-se cu băiatul.

— Pentru ce ai trimis aceste bunătăți, ticălosule? îl luă ea în primire.

Shu Tong râse, dar nu scoase o vorbă.

— Ei, ce-ai de gând?

— Dacă nu mă arăt supus doamnei, cu cine alta să mă port astfel?

— Mi te arăți, tu, ca un mieluțel, fără nimic ascuns? se miră ea. Dacă nu mărturisești adevărul, nu le primesc.

Shu Tong deschise băutura, așeză mâncarea pe o măsuță, apoi o rugă pe Întâmpinarea Primăverii să aducă o ulcică, turnă vin în pahar, îngenunche și-i întinse Vazei paharul, cu mâinile amândouă.

— Stăpână, bea și am să vă spun!

— Nu, întâi spune și apoi beau. Dacă nu faci așa, poți să stai în genunchi și o sută de ani. Hai, ridică-te!

Shu Tong îi povesti de pățania celor patru tineri.

— Unchiul Ying i-a luat partea lui Han și n-are cum să se bage iarăși. De

aceea, mi-a cerut să vin să vă rog pe dumneavoastră. Dar nu care cumva să amintiți de numele meu. Ziceți că v-a vorbit unchiul Hua. O să merg să scriu o petiție, să i-o arătați. Luați-l cu cuvinte meșteșugite, doamnă. I-a bătut ieri zdravăn, ce să-i mai judece? Să le dea drumul și lumea o să-l iubească!

— Vasăzică asta era! râse Vaza. Fii liniștit, când s-o înapoia, discut eu cu el. Dar de ce ai făcut atâta risipă? Te pomenești că ai primit ceva de la ei, ticălosule!

— N-am să mint, stăpână. Am primit cinci *liang*.

— Ești isteț tare.

Vaza porunci slujnicii să scoată două pahare de argint, înflorate. Bău două pahare pline, apoi umplu unul pentru tânăr.

— Nu îndrăznesc să beau, se scuză el. Mă înroșesc în obraji și mă prinde stăpânul.

— Spui că eu te-am îndemnat.

Tânărul făcu o reverență și goli paharul dintr-o sorbitură. Vaza îi puse pe o farfurie din bunătățile aduse și-l îndemnă să se înfrupte. El însă nu mâncă. Sorbi două pahare și ieși. Se înapoie la prăvălie, luă niște plăcinte, două vase cu vin și-i invită pe Fu, Ben, Chen Jingji, Lai Xing și Dai An. Aceștia gătară repede totul, uitând să-l cheme și pe Ping An, care rămase la poartă, lăsându-i gura apă. Când stăpânul sosi, Ping An nu-i vesti nici el. Auzindu-l, Shu Tong se năpusti în goană să-i ducă hainele de casă, să se schimbe.

— Nu m-a căutat nimeni? întrebă Ximen.

— Nu, răspunse Shu Tong.

Ximen Qing își scoase roba și boneta, îmbrăcă veșmintele de casă și trecu în bibliotecă. Tânărul îi întinse o ceașcă de ceai. Bărbtul sorbi o gură și când lăsă jos ceașca, observă roșeața din obrazul slugii.

— Unde-ai băut? întrebă.

Shu Tong luă o hârtie de sub călimară și i-o dădu, lămurindu-l că o avea de la doamna a șasea, care o primise de la unchiul Wu cel mare. La ea băuse un păhărel. Ximen citi. Cei patru cerșeau clemență. I-o înapoie, cerându-i să i-o bage într-un plic și să i-o înmâneze unui soldat, cu precizarea să-i amintească de ea a doua zi. Shu Tong așa și făcu. Privind chipul tânărului, cu obrajii împurpurați ca o piersică și cu buzele cărnoase, lăsând să i se întrevadă șiragul de orez al dinților, Ximen Qing nu rezistă tentației de-al admira. Îl povățui să nu mai bea, că altfel avea să-și piardă frăgezimea și curățenia pielii. Tânărul promise că va fi atent.

Erau încă laolaltă, când un slujbaș în haine negre veni călare și, descălecând în poartă, îngenunche și îl întrebă pe Ping An dacă aceasta era casa procurorului Ximen Qing. Supărat că nu fusese poftit mai înainte la chef, portarul nu-i răspunse de la început.

— Sunt trimis de comandantul Zhou cu o invitație, adăugă omul ridicându-se. Mâine, la Templul Fericirii Eterne va avea loc un banchet în cinstea generalului Xin Pingzhai. Excelențele lor Xia și Zhang au contribuit cu câte un *liang* și mă aflu aici să-l văd pe stăpânul Ximen. Te rog, fii bun și mă

anunță!

Abia atunci Ping An luă cartea de vizită și merse în spate. Trecu pe lângă gardul viu de pini și-l zări pe Hua Tong așezat afară, sub fereastră. Hua Tong îi făcu lui Ping An un semn cu mâna, lăsându-l să înțeleagă că Ximen Qing și Shu Tong nu trebuie deranjați. Ping An se apropie tiptil de fereastră și ascultă timp îndelungat. Apoi Shu Tong ieși să aducă apă pentru ca stăpânul să se spele pe mâini și, observându-i pe cei doi sub fereastră, un val de roșeață îi potopi chipul și fugi în curtea interioară. Ping An intră cu cartea de vizită. Ximen Qing se uită peste ea, luă pensula și se înscrise și pe el, sfătuind sluga să ia un *liang* de argint de la cea de a doua stăpână și să-l dea omului. Ping An spuse că a înțeles și ieși.

Când Shu Tong se înfățișă cu apa, Ximen se spălă și plecă la Vaza.

— Ai băut ceva? îl întrebă femeia. Să-i spun slugii să-ți încălzească puțină băutură?

Bărbatul văzu vasul mare de sub masă și vru să știe de unde o avea. Fiindu-i greu să declare că o cumpărase Shu Tong, Vaza luă totul asupra ei:

— Aveam poftă să beau ceva și i-am cerut unui copil-slugă să mi-o cumpere. Dar n-am băut decât două pahare.

— Of, nu-ți mai cheltui banii, câtă vreme avem băutură în casă! o certă el. Mai înainte am primit patruzeci de vase cu alcool He Qing[170] de la Ding acela și le-am depozitat în aripa apuseană. Când, ai poftă, trimite slujnica după cheie.

Li Vaza mai avea o farfurie cu niște rață, alta cu carne de pui, iar peștele nici nu fusese atins. Ea îi porunci Întâmpinării Primăverii să aranjeze patru platouri cu ceva legume și tăie o bucată de șuncă afumată, o puse pe masă, îndemnând bărbatul să mănânce. El n-o mai întrebă de unde avea bucatele, fiindcă în mod obișnuit casa îi era plină cu așa ceva. Bău, își aminti de ceva și zise.

— Mi-a dat Shu Tong o hârtie. De la tine o are?

— Cumnatul Hua m-a vizitat rugându-mă să-i ierți.

— A mai intervenit și Wu, dar nu l-am luat în seamă. E adevărat că aveam de gând să-i judec aspru. Dacă zici că și Hua mă sfătuiește altfel, mâine pun să le mai tragă o bătaie și le dau drumul.

— De ce să-i bați iar? I-ai pedepsit o dată și trebuie să fi fost dezgustător, cu țipetele lor în gura mare.

— Așa e la judecată. Sunt alții sus-puși care o pățesc.

— Fratele meu, ești dregător al legii, dar câteodată e bine să-ți arăți și bunătatea. Ori așa vei câștiga în virtute și dacă nu pentru altceva, măcar fă-o pentru fiul nostru!

— Ce vrei să spui?

— De acum înainte poruncește cât mai puține bătăi, fii mai bun și o să fim răsplătiți!

— În treburile publice lași la o parte slăbiciunile inimii.

Băură împreună și deodată Prunișor de Primăvară intră, uitându-se la ei,

înciudată:

— Benchetuiți aici și nimeni n-a mânat un copil-slugă să vină cu stăpâna! A dus-o Lai An cu lectica dincolo de oraș, iar acum s-a înserat și nimănui nu-i pasă!

Observând cât este de neîngrijită, cu părul căzut și podoabele în neorânduială, Ximen Qing se puse pe râs:

— Ai dormit până acum, gură mincinoasă!

— Baticul îi stă gata să-i pice, constată Li Vaza, apoi i se adresă fetei: Am o băutură dulce, gustă și tu!

— Ia și bea că trimit eu o slugă, o liniști stăpânul.

Slujnica se sprijini de masă, plecându-se, ca și cum ar fi vrut să-și scoată pantofii din picioare și zise că abia s-a trezit și are gura amară.

— Nici nu știi ce bună e licoarea, gură mincinoasă! o ispiti Ximen.

— Stăpână-ta nu-i acasă, de ce te-ai teme? o îndemnă iar Vaza.

— Nu mi-e gândul la băutură, doamnă a șasea. Și ce dacă stăpâna nu-i acasă? Și când e ea și îmi dă ghes, dacă n-am poftă, nu beau.

— Dacă nu vrei băutură, ia o înghițitură de ceai. Îi spun Întâmpinării Primăverii să meargă un copil-slugă în întâmpinarea stăpânei tale, zise Ximen și-i dădu propria lui ceașcă, plină cu fiertură de ceai cu scorțișoară și susan. Prunișor o luă, codindu-se, sorbi o dată și o lăsă.

— Nu mai e nevoie să-i ziceți slujnicii. L-am chemat eu pe Ping An. El e mai mare decât ceilalți.

Ximen îl strigă pe Ping An, care aștepta afară.

— Dacă pleci, cine vede de poartă? întrebă stăpânul.

— L-am lăsat acolo pe Qi Tong.

— Atunci, ia repede un lampion și fugi înaintea lor.

Ping An plecă, în mână cu un lampion aprins. Pe la jumătatea drumului, îi văzu înaintând dinspre miază-zi. Lai An se ținea în spatele lecticii. Pe purtători îi cunoștea, se numeau Zhang Chaun și Wei Zong. Puse mâna pe o bară a lecticii și spuse:

— Umilul de mine, am venit în întâmpinare, stăpână.

— Stăpânul te-a trimis, sau cine? vru Lotus să știe.

— Nu atât stăpânul, cât surioara Prunișor de Primăvară.

— Credeam că el nu s-a întors!

— Nu s-a întors? Ba e acasă, mănâncă și bea cu stăpâna a șasea. Dacă nu m-ar fi chemat surioara Prunișor și n-ar fi stăruit ea să pornesc degrabă cu un lampion, n-aș fi acum aici! Știam că nu-l aveți decât pe Lai An, care e încă mic și, seara, pe drum, se întâmplă atâtea! De-aia m-am zorit!

— Când ai plecat, pe el unde l-ai lăsat?

— În casă la doamna a șasea.

Lotus de Aur tăcu. Zâmbi prefăcut, se închise în ea și nu rosti nimic multă vreme.

— Tâlharul! izbucni în cele din urmă. Pe mine m-a dat uitării și își petrece nopțile doar la curva aia! Iar ea s-a agățat de un copil și tare mi-e teamă că în

privința asta greșește! Ascultă-mă, Zhang Chuan, că ne cunoști și cu meseria ta ai călcat pragul nu la o mie, ci la zece mii de case! Unde ai mai pomenit ca pentru un copil care face pe el să iroseşti un sul întreg de mătase, numai ca să-i coasă straie mai cu moț? Rege de-ai fi și parcă tot nu-ți dă mâna!

— Dacă n-ați fi deschis vorba, doamnă, eu aș fi tăcut, zise omul. Așa ceva nu se cade. Și nu mi-e de mătase, cât de copil. E încă în fașă și dacă nu e lăsat să crească în voie, o să pățească rău. Anul trecut, s-a întâmplat un caz. Un bogătaș de dincolo de Poarta Răsăriteană, om bătrân, la șaizeci de ani, trăia de când se știa pe moșia strămoșească. Avea bănet că nu-i da de cap, herghelii de cai, turme de vite și hambare încărcate cu orez. Favoritele și slugile îi forfoteau, de multe, prin casă, care mai de care mai frumoasă, mai bine îmbrăcată. Numai urmași n-avea. A fost el de s-a rugat la templele din răsărit și la cele din apus, a închinat sacrificii, a făcut pomeni, dar nimic. Pe neașteptate, a șaptea nevastă i-a născut un băiat, bucurându-i inima peste măsură, așa cum s-a veselit și stăpânul nostru. Ziulica întreagă veghea copilul și-l îmbrăca numai în mătăsuri scumpe. Îi pusese trei camere la dispoziție, văruite mereu proaspăt, de parcă erau date cu zăpadă și îi luase patru-cinci doici să-l îngrijească. Îl ferea de cea mai dulce pală de vânt. Dar, la nici trei ani, copilul s-a îmbolnăvit de vărsat și s-a prăpădit. Poate îndrug prostii, dar eu zic că e mai bine să lași copilul să crească mai în voie.

— Mai în voie? Le e ciudă că nu pot să-l țină îmbrăcat în aur!

— Aș avea și eu ceva de spus, stăpână, se amestecă Ping An. Dacă nenorocitul de mine tac, mâine tot o să aflați. E vorba de necazul vânzătorului Han. Stăpânul a pus să-i pedepsească pe tinerii ăia și i-a oprit pentru cercetări. Dar azi, unchiul Ying a pus la cale cu Shu Tong să-i scape. Cred eu că au primit ceva argint, fiindcă slugoiul a cumpărat mâncare și băutură, le-a dus acasă la Lai Xing și după ce nevasta ăstuia le-a pregătit, le-a trecut doamnei a șasea. Shu Tong a mers acolo cu un vas cu „Florea de aur”. A băut împreună cu stăpâna a șasea și apoi a chefuit cu Lai Xing, Ben, Fu și ceilalți. Abia când s-a întors stăpânul s-au împrăștiat și ei.

— Pe tine nu te-au chemat?

— Pe nenorocitul de mine? Și cine? Sclavul ăsta încrezut? Nu vă are pe dumneavoastră la inimă, ce să-i pese lui de mine? N-ar trebui să vă spun, dar stăpânul ține la el. Mai înainte n-a fost închis cu el în bibliotecă? Ăsta le știe pe toate, că a servit ofițerilor de la județ! De nu scăpăm de el, ca mâine o să tragem toți de pe urma lui.

— La doamna a șasea a băut mult?

— Ba bine că nu! L-am văzut după ce-a ieșit, se făcuse roșu la față.

— Și stăpânul nu i-a zis nimic?

— Stăpânul are gura legată, ce să-i zică?

— Ticălosul! Tâlharul tâlharilor, fără nicio rușine! Când îi mai prinzi împreună, vestește-mă pe mine.

— Așa voi face, stăpână. Însă acum potoliți-vă și să nu-i suflați un cuvânt!

Restul drumului îl făcură în tăcere.

După ce coborî din lectică, Lotus de Aur se duse mai întâi în curtea interioară, să o salute pe soția principală.

— De ce te-ai grăbit să vii? Puteai să dormi acolo, zise Doamna Luna.

— Și mama m-a îndemnat, dar are la ea o nepoată, o copilă de vreo doisprezece ani și aș fi dormit cu ea într-un pat. Pe urmă m-am gândit la drumul lung pe care l-aș fi făcut a doua zi și am hotărât să mă întorc. Mama îți transmite urări de bine și îți mulțumește pentru cadouri.

De la Doamna Luna, Lotus trecu pe la Delicata Li, apoi pe la Meng Pavilion de Jad. Când ajunse în curtea din față, înțelese că bărbatul era încă la Li Vaza. Când intră, Vaza se sculă și o întâmpină zâmbind, rugând-o să se așeze și să bea un pahar.

— Azi am cam băut ceva și am mâncat la două banchete, refuză Lotus. Nici nu zăbovesc, adăugă, și făcu un gest larg cu mâneca rochiei, se întoarse și ieși.

— Bună sclavă! strigă Ximen Qing. Îndrăznești să nu mă saluți?

— Să te salut? Cine să aibă curaj, dacă nu sclavii? răspunse Lotus de Aur.

Vorbele ei ținteau în Li Vaza, vrând să spună că aceasta chefuise mai întâi cu Shu Tong și apoi cu stăpânul casei. Însă Ximen Qing nu le pătrunse tâlcul!

Capitolul XXXV

De cum ajunse la *Yamen*, Ximen Qing îi zise procurorului Xia că fusese rugat să-i ierte pe cei patru tineri.

— Au venit și la mine, dar nu mi-a dat mâna să vă înștiințez, onorate mandarin, recunoscu Xia. Fiindcă ați adus vorba, propun să-i chemăm, le dăm câteva lovituri și-i lăsăm să plece.

— V-ați gândit bine, onorate! aprobă Ximen Qing.

Își ocupară locurile în sala de judecată și cerură să fie aduși cei patru răufăcători. De teama bătăii, aceștia îngenuncheară și rămaseră cu capetele în pământ…

Ximen Qing li se adresă cel dintâi:

— Am fost deranjat de nu știu câtă lume pentru voi, niște golani ordinari! Vroiam să vă judec, însă am să vă iert. De-mi mai cădeți în mână, în temniță aveți să vă sfârșiți zilele!

Îl eliberă și pe Han Al Doilea și tinerii o rupseră atât de iute la fugă de parcă îi aștepta o viață cu grămezi de aur. Despre alte pricini judecate atunci acolo nu vom mai aminti.

Ying Bojue veni la Shu Tong, să afle rezultatul și îi strecură în mână cei cinci *liang* de argint ceruți.

— I-am vorbit ieri și azi se rezolvă, zise tânărul.

— Ai lor se tem să nu fie pedepsiți din nou.

— Liniștește-te, unchiule. N-or să mai pățească nimic!

Atunci Ying Bojue se grăbi să plece cu vestea cea bună. Spre prânz, cei patru tineri erau acasă, îmbrățișându-se cu ai lor și plângând de bucurie.

Fiecare pierduse câte zece *liang*, abia își simțea picioarele și se lecuise să se mai amestece în vrajbe. Pentru că:

> Nu-i om știind durerea, puterea să o-nfrunte,
> Nu-i de răbdat necazul în viața grea de munte.

Înainte de a se înapoia Ximen Qing, Shu Tong îl chemă pe Lai An să mătură biblioteca și îi dădu câteva dulciuri.

— Frate Shu, cuteză copilul-slugă, după mai multe șovăieli,. Am ceva să-ți zic. Ieri seară, Ping An i-a vorbit stăpânei a cincea despre învârtelile tale.

— Ce anume? întrebă Shu Tong.

— I-a spus că ai primit bani de la oameni, ai făcut târguieli și ai băut cu stăpâna a șasea, apoi că ne-ai dat și nouă să bem, în prăvălie, și că pe el nu l-ai chemat. Pe urmă a zis că ai făcut pe copilul de trupă cu stăpânul, aici în camera de lucru!

Shu Tong ascultă în tăcere și ținu ura în sufletul său. A doua zi, Ximen Qing nu se duse la slujbă, ci o porni direct spre Templul Fericirii Eterne, la banchetul de rămas bun al unor militari transferați și reveni după amiază. Descălecând, îl învățâ pe Ping An să le spună vizitatorilor că nu s-a înapoiat. Intră în salon, unde Shu Tong îl ajută să se schimbe.

— Nu m-a căutat nimeni? se interesă.

— Nu. Meșterul Xu ne-a dăruit două coșuri cu crabi și zece *jin* de pește proaspăt. I-am întors cartea de vizită și aducătorului i-am dat un bănuț. Unchiul Wu a trimis șase invitații pentru doamne, la petrecerea de a treia zi după nuntă. Wu Shunchen, fiul lui Wu cel mare, se însurase cu Zheng A treia, nepoata soției bogătașului Qiao, iar la darurile Marelui Mandarin se răspunsese prin aceste invitații.

Când bărbatul ajunse în curtea interioară, Doamna Luna îi arătă invitația. El hotărî să meargă toate nevestele și se retrase în bibliotecă. Shu Tong aprinse grăbit focul, arse santal și îi oferi stăpânului, cu mâinile amândouă, o ceașcă de ceai. Ximen Qing luă ceașca, iar tânărul rămase în picioare lângă el, lipit de masă. Stăpânul își țuguie buzele, scoțând un zgomot, semn ca ușa să fie încuiată.

— Fiul meu, ai casei se poartă bine cu tine? vru să știe.

— Ar fi ceva, găsi Shu Tong cu cale să se plângă, dar de nu m-ați fi întrebat, n-aș fi îndrăznit să deschid gura.

— Dă-i drumul, fără teamă.

Tânărul se plânse de Ping An:

— Mai alaltăieri, m-ați chemat aici, iar, el și cu Hua Tong au tras cu urechea la fereastră, i-am văzut când am ieșit după apă. Pe urmă m-a vorbit altora, ocărându-mă.

— Ai să vezi cum am să-l fac fărâme, rosti bărbatul, furios.

Numai că Ping An se brodi să afle chiar atunci ce-l păștea și se duse țintă la Lotus de Aur. Aceasta o mână numaidecât pe Prunișor după stăpân.

Trecând pe lângă gardul viu, slujnica îl zări pe Hua Tong meșterind un tigru de lemn.

— Ce treabă ai, soră mai mare? Stăpânul e înăuntru, o întâmpină el.

Prunișor de Primăvară îl pălmui. Auzind zgomot, Ximen înțelese că venise cineva și îl împinse pe tânăr într-o parte și el se întinse pe pat, prefăcându-se că doarme. Shu Tong își făcu de lucru cu pensulele de pe masa de scris. Prunișor împinse ușa la perete.

— Ce-mi stați aici cu ușa închisă? îi certă. Ca între neamuri! Vă cheamă stăpâna, adăugă.

— Ce are cu mine, mincinoasă mică? întrebă Ximen, ridicând capul de pe pernă. Ia-o înainte. Mă mai odihnesc puțin și vin și eu.

— Nu plec singură, se încăpățână fata și nu se lăsă până nu îl luă cu ea în casa stăpânei sale.

— Ce făcea acolo? o întrebă Lotus de Aur.

— Era cu Shu Tong. Ușa era încuiată, de parcă ar fi omorât țânțarii dinăuntru. Am mirosit eu cu ce-și făceau de lucru, ca niște rude prea apropiate! Am intrat și sluga se prefăcea că scrie, iar stăpânul se întinsese pe pat. Cât am mai tras să vină!

— Se vede! Arată de parcă ar fi fost până acum în cușca unei fiare! Marfă nesimțitoare, chiar nu ți-e rușine? Te încui ziua în amiaza mare cu slugoiul în casă? Îți faci bucuria cu el și noaptea vii și pici de somn lângă noi? Bine îți șade!

— Cum poți să dai crezare unei guri unsuroase de minciuni, ca a ei? se apără bărbatul. Mă întinsesem pe pat și îl urmăream cum completa niște cărți de vizită!

— Și ce secret era, de v-ați încuiat? Ce vas de aur cu trei picioare, ori elefant cu doi colți ascundeați de lume? Mâine e ziua cumnatei Wu și ne-a poftit la ea. Ca să n-o mai lungesc, vreau ceva bani să-i pot duce un dar. Dacă tu nu-mi dai, îmi fac de cap cu niscai bărbați și fac singură rost! Sora cea mare îi dăruiește haine și cinci *qian* de argint, altele au ace de păr sau podoabe, numai eu n-am de nici unele!

— Ia o mătase roșie din curtea din față.

— Mai bine nu merg! Vrei să râdă de mine? se răți femeia.

— Potolește-te! Uite, urc în pod și-ți găsesc ceva bun. Mă pregăteam să caut ceva daruri să le trimit la Dongjing și o să aflu și pentru tine unul.

Ximen urcă în podul casei Vazei și luă două suluri de mătase neagră cu bordură de aur, două mătăsuri colorate de Nanjing, una roșietică și un satin verzui ca un pescăruș de mare. Îi spuse lui Li Vaza că ar vrea vreun veșmânt de soi, pe care să-l dea cadou Lotus de Aur; dacă ea nu avea, trimitea să se cumpere.

— N-are rost, se grăbi Vaza să-l oprească. Am eu o fustă vișinie și o bluză albastră. Una fără alta n-are căutare, așa că le dăm pe amândouă.

Le scoase singură dintr-o ladă și i le duse lui Lotus de Aur.

— Alege-o pe care vrei, surioară. Le împachetăm laolaltă. Și le oferim ca

din partea amândorora.

— Cum să-ți iau lucrul tău?

— Ce vorbă-i asta, soră bună?

Vaza se rugă multă vreme, până când Lotus de Aur încuviință. Îl chemară pe Chen Jingji să scrie pe același carton numele lor.

În vremea aceasta, Bai Laiguang se ivi în poartă.

— Marele Mandarin e acasă? îl întrebă pe Ping An.

— Nu e, veni răspunsul.

Neîncrezător, omul intră, se uită în salon, văzând totul închis se întoarse.

— Ai grăit adevărul, zise. Unde s-a dus?

— A condus pe cineva, dincolo de oraș.

— Înseamnă că o să se înapoieze.

— Ziceți-mi mie, unchiule Bai. Îi spun îndată ce pică, îl pofti Ping An. Dacă sosește târziu? N-o să așteptați atât.

Dar Bai nu-l luă în seamă. Trase în lături apărătoarea de la ușa salonului, pătrunse înăuntru și se așeză pe un scaun. Copiii-slugă nu-l băgară în seamă, însă Cerul se arătă de partea lui. Ximen Qing o pusese pe Întâmpinarea Primăverii să care mătasurile. Veniră amândoi din spate și când trecură de paravan, sluga lăsă jos mătasea și o zbughi din loc.

— Oare să fie chiar fratele de cruce? izbucni Bai, vesel.

Ximen nu mai avu încotro și rămase cu el. Bai Laiguang purta o bonetă de voal, refăcută, din acelea din care poartă pelerinii pe Muntele Tai. Avea pe el o robă albă care abia se mai ținea: părea salvată de la un incendiu și gulerul i se rosese cu totul. În picioare era cu niște încălțări cu talpă de lemn, demodate și care abia mai rezistau. Sub robă i se zăreau niște pantaloni din mătase galbenă, atât de ciuruiți că n-ai fi putut doborî un țânțar cu ei. Se așezară, dar gazda nu ceru ceai. Ximen îl văzu pe Qin Tong și-i porunci să ia mătasea în camera de oaspeți și să-i ceară ginerelui său să o împacheteze.

— Nu te-am văzut de mult, frate, începu Bai discuția, înălțându-și mâinile a scuză.

— Mulțumesc pentru gândul tău bun, zise gazda. De când cu slujba, nu prea stau pe-acasă.

— Și mergi zilnic la *Yamen*?

— De două ori pe zi. Ascult plângerile în Sala de judecată. Pe întâi și pe cincisprezece ale lunii trebuie să mă înclin în fața tăbliței, să semnez și să pun sigiliul pe documente publice. Pe urmă șefii *bao* din fiecare sector se înfățișează și ne dau raportul. Chiar de vin acasă, am încă atâtea de făcut, că n-am vreme de odihnă. Uite, azi l-am condus pe Xu Nanxi, care a fost mutat, și abia m-am întors. Eunucul Xue m-a invitat mâine la o petrecere, dar stă departe și n-o să mă duc. Poimâine sunt obligat să-l întâmpin pe noul inspector provincial. Pe urmă, al patrulea băiat al Înălțimii Sale Marele Tutor se însoară; Tong Tianyi, nepotul mareșalului Tong, a fost promovat superintendent la Palatul gărzii. Vezi, toate aceste lucruri mă obosesc și n-am timp nici să-mi dau seama cât sunt de zdrobit de osteneală cu atâtea și atâtea

pe cap.

Lai An aduse ceaiul după ce ei se săturaseră de povestit. Bai Laiguang prinse ceașca și apucă să guste o dată, când Dai An apăru în fugă, cu o carte de vizită mare, roșie.

— Excelența Sa Xia. Abia a descălecat.

Ximen Qing trecu în curtea interioară să-și pună o robă de ceremonie, iar Bai se ascunse într-o cameră alăturată, iscodind de după draperie.

Procurorul Xia intră în salon și Ximen îl întâmpină, înveșmântat cum se cuvine. Se salutară și luară loc. Imediat, Qi Tong se înființă cu două cești cu ceai.

— Ieri am vorbit de primirea inspectorului general. Astăzi, învățăcelul acesta a cercetat și a aflat că îl cheamă Zeng și că a ajuns *jinshi*[171] în anul Yiwei. Portăreii care îl anunță au ajuns în Dongchang. Colegii sunt gata să-i iasă în întâmpinare. Noi doi suntem slujbași militari, dar avem și sarcini administrative, veghem ca legea să fie respectată și ne deosebim de militarii propriu-ziși. De aceea, zic să ieșim din oraș cam la zece *li*, să găsim un vad bun și să-i oferim acolo o masă.

— Onorate mandarin, v-ați gândit de minune, aprobă Ximen. De acum nu vă mai bateți capul. Învățăcelul acesta va căuta un templu ori o proprietate particulară și va trimite acolo bucătari și slugi să facă pregătirile de trebuință.

— Iarăși rezolvați totul, onorate mandarin! acceptă Xia.

Mai băură câte o ceașcă de ceai și procurorul plecă. Ximen Qing îl conduse și se schimbă. Bai era tot acolo și se întoarse în salon.

— De două luni n-ai mai luat parte la întâlnirile frăției noastre, îl mustră. De fapt, ea este pe punctul de a se destrăma. Sun a îmbătrânit și nu mai ține frâiele în mână. Fratele Ying e nepăsător. În luna a șaptea, am fost la Templul împăratul de Jad să petrecem pentru mijlocul lunii. Ne-am adunat vreo patru, dar nimeni n-a adus bani. Starețul Wu s-a purtat cum se cuvine, a chemat și un povestitor, însă l-a plătit singur. Și cu toate că el n-a scos un cuvânt despre cheltuieli, noi nu ne-am simțit bine. Când tu te ocupai de frăția de cruce, era altfel. Știai ce trebuie și cum e mai bine să faci. De-aia zic, să ni te alături iară!

— Nici vorbă, las-o să se strice. Eu n-am timp, spuse Ximen Qing. De-aș avea vreme, aș trimite câte ceva starețului, ca mulțumire. Faceți ce vreți, pe mine nu mă mai privește.

La aceste cuvinte, Bai se făcu alb la față. Nu zise nimic, dar nici nu se urni din loc. De nevoie, Ximen Qing îi porunci lui Qin Tong să întindă masa într-o cameră de lângă salon. Masa fu umplută cu patru soiuri de legume gătite și două feluri de carne, friptă și prăjită. Ximen mâncă împreună cu oaspetele, puse să se încălzească băutură și-i turnă acestuia de mai multe ori, într-o cupă mare de argint. Abia atunci Bai se ridică. Ximen îl conduse până la poarta a doua.

— Iartă-mă, se scuză, dar am boneta de casă și nu se cade să ies astfel în stradă.

Bai Laiguang își luă rămas bun și se duse.

Întors în salon, bărbatul trase un scaun, se așeză și-l strigă pe Ping An.

— Cum îndrăznești să stai în picioare înaintea mea, tâlharule, sclav ce ești!

Chemă aghiotanții și trei sau patru i se înfățișară. Ping An nu știa ce se întâmplase și se speriase, făcându-se galben ca ceara. Se grăbi să îngenuncheze.

— Ce ți-am zis eu când m-am întors, că nu sunt acasă? Tu ce-ai înțeles?

— Așa i-am spus, dar unchiul Bai nu m-a crezut și a intrat cu forța. Nenorocitul de mine m-am luat după el și l-am întrebat dacă vrea să lase vreo vorbă, dar nici nu mi-a răspuns, a desfăcut apărătoarea ușii salonului și a trecut pragul. Pe urmă ați apărut, stăpâne de unde să știu eu..

— Lasă minciunile, tâlharule! Unde beai și jucai banii când a intrat? Oricum, numai în poartă nu erai.

Porunci să fie mirosit, dar soldații răspunseră că nu pare băut. Atunci hotărî să-i tragă o chelfăneală zdravănă. Doi soldați îl prinseră, luară instrumentul de tortură[172] și începură să-i strângă degetele. Neputând suporta, Ping An strigă:

— Așa i-am spus, stăpâne, dar nu m-a crezut că nu sunteți acasă!

Soldații legară sfoara și îngenunchează în fața lui Ximen Qing.

— Executat! raportară.

— Dați-i cincizeci de vergi! porunci. Iar când aceștia încheiară, adăugă: Și douăzeci de bastoane!

Pielea slugii se bășicase, toată numai o rană, iar sângele îi șiroia pe picioare în jos.

— Lăsați-l, rosti stăpânul.

Cei doi soldați slăbiră sfoara instrumentului în care îi prinseseră degetele. Ping An scâncea.

— Te fac eu om, sclav ticălos! Te las în poartă și tu te gândești cum să iei banii altora, pătându-mi bunul renume! Să nu mai aud una ca asta, altfel îți rup picioarele!

Ping An îngenunche, apoi se ridică și, trăgându-și pantalonii pe el, o zbughi cât putu de repede. Ximen Qing îl văzu alături pe Hua Tong.

— Luați-l și pe micuțul ăsta și, strângeți-l puțin, ordonă.

Hua Tong țipa ca un porc înjunghiat.

Pan Lotus de Aur ieșise de la ea și se ducea în curtea interioară. Trecând prin spatele încăperii centrale, o zări pe Pavilion de Jad ascunsă după un paravan, ascultând.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu de ce stăpânul l-a snopit în bătăi pe Ping An și acum l-a luat pe Hua Tong la rând. Cum se nimerise să treacă, tocmai atunci Qi Tong, femeia îl întrebă de pricina pedepsei.

— L-a lăsat pe unchiul Bai să intre, răspunse Qi Tong.

— Nu poate fi bătut pentru atâta lucru! își dădu Lotus cu părerea. A spart vreun obiect de fildeș sau altceva de preț. N-are suflet și nici rușine! Vrea să

facă pe marele stăpân, dar e un nimic și un ticălos fără rușine!

Qi Tong plecă.

— Știi cumva de ce?

— Vroiam să-ți spun, dar n-am apucat. Când am fost plecată la ziua mamei… și Lotus de Aur îi înșiră tot ce se petrecuse. Mi-e teamă că sclavul ăsta o să pună stăpânire pe casă și ne joacă așa cum îi trăsnește, încheie.

— Îmi place cum ai zis! râse Pavilion de Jad. În casa asta sunt și înțelepți și proști, dar nu toți au inima murdară!

— Nu-i vorba de asta! o opri Lotus. Lasă-mă să-ți lămuresc. În clipa de față, pentru doi oameni din toată casa îi stă stăpânului inima în loc. Unul e membru al familiei, iar celălalt nu. Toată ziua gândul lui nu e decât la ăștia doi, iar când se află în preajma lor devine vorbăreț, râde și glumește. Noi, ăștialalți, suntem lipsiți de noroc și se poartă cu noi, de parcă am fi o găină neagră! Bandit care n-o să sfârșească bine, de câte ori nu i-am zis-o! A fost cu totul adormit de vulpile astea două și nu știe decât să le facă voile! Ia aminte, soră a treia, o să avem de furcă, nu glumă! Azi m-am luat cu el pentru cadoul ce trebuie să-l dau! Să vezi: când a călcat pragul casei, s-a repezit în bibliotecă! Eu am trimis-o pe Prunișor de Primăvară să-l cheme. Ei, și ce crezi? Se închisese acolo cu sclavul! Prunișor a forțat ușa și a intrat, înnebunindu-i! Când a venit la mine, l-am bește lit bine. A scăldat-o el cum a putut, pe urmă mi-a spus să duc cadou o mătase roșie. Nici n-am vrut s-aud. Apoi a mers chiar el în podul casei Vazei. Tâlharul, se știa vinovat și mi-a adus ceva de preț, să-l ofer împreună cu Vaza. Am refuzat, și s-o fi văzut-o pe-aia cum îi dădea cu „soră mai mare” în sus, „soră mai mare” în jos și până la urmă l-a chemat pe ginere să scrie pe o carte de vizită numele meu și-al ei.

— Atunci e bine. Mi se pare că ea se poartă cu tine cum se cuvine.

— Ehei, n-o cunoști! continuă Lotus de Aur. Nu e bine s-o lăsăm de capul ei! În vremea noastră, lumea se teme de Împărații de Diamant[173] cu ochii largi deschiși și nu de Buddha, care ține ochii închiși. Dacă o nevastă îl lasă pe bărbat mai slobod, acesta ajunge ca un comandant de oști și face tot ce-i place!

— Oh, slugă a șasea, ești ca ardeiul acela mic și iute! spuse Pavilion de Jad.

Se îndepărtară împreună, râzând.

Jad Mic veni spre ele, chemându-le să mănânce crabi. Slujnica merse mai departe, s-o cheme și pe Li Vaza, iar ele intrară în curtea din față, ținându-se de mână. Doamna Luna și Delicata Li stăteau în pridvor.

— Cine v-a înveselit? întrebară.

— Râdem că stăpânul l-a snopit în bătăi pe Ping An, vorbi Lotus de Aur.

— Așa, parcă am auzit eu pe cineva țipând, grăi Doamna Luna. Deci Ping An era. Ce-a avut cu el?

— A spart un fildeș, răspunse Lotus.

— Unde era pus și cum l-a spart? se interesă soția principală care era o femeie serioasă și nu prea știa de glumă.

Lotus și Pavilion se înecau de râs.

— Nu văd ce găsiți de râs în asta, se miră femeia.

— N-ai idee, soră mai mare, de ce-l bate. Fiindcă l-a lăsat pe Bai Laiguang să intre în casă! lămuri Pavilion.

— Atunci de ce mi-ați zis de fildeș? Oricum, n-am mai văzut unul ca ăsta, care să ți se bage cu sila în casă!

— A venit să-l vadă pe stăpânul! interveni Lai An.

— Ce să-l vadă! A venit să-și umple burta!

Apoi se iviră și Vaza și Orhideea și se apucară cu toate să mănânce crabi.

— Avem niște vin de strugure în casă, se adresă Doamna Luna lui Jad Mic. Dă-ne să gustăm!

— La crabi merge mai degrabă un pahar de „Floarea de aur”! se repezi Lotus. Și adăugă: N-avem decât crabi și ce bine ne-ar fi prins o rață!

— Unde mai găsim acum rață? S-a făcut târziu! constată Doamna Luna.

Li Vaza roși toată. Într-adevăr, cuvintele purtau un tâlc ascuns, ce o privea pe ea. Iar soția principală, care era un om sincer și deschis, n-avea cum să aleagă cuvintele dintre cuvinte! Dar să lăsăm nevestele să se înfrupte din crabi!

După ce ieși în fugă, Ping An fu înconjurat de Ben, Lai Xing și ceilalți, să afle de ce fusese pedepsit.

— Habar n-am! răspunse el, plângând.

— Stăpânul s-a supărat că l-a lăsat pe Bai Laiguang în casă.

— L-am văzut și l-am oprit, dar a intrat cu forța! lămuri sluga. Chiar atunci a apărut stăpânul. Nici n-a avut ceva să-i spună. A băut ceai și nici gând să plece, apoi a sosit Excelența Sa Xia și am crezut că în sfârșit se duce, dar a rămas alături și nu s-a lăsat până n-a luat masa aici! Stăpânul mi-a zis că de ce nu l-am oprit, dar uite că am avut ghinion! Ce puteam să-i fac, dacă a dat buzna? Arde-l-ar cerul, oase de câine ce e! Ajungă-i băieții tâlhari și fetele curve! Iar ce-a băgat în el să-i stea tare-n șezut!

— Păi poate să moară! zise Lai Xing.

— Să crape de foame! Să-i ia foc gâtlejul! Că n-am văzut ființă mai fără obraz! A intrat pășind ușor de nici câinii nu l-au simțit! Altfel cum? Fiu de târâtură[174], putrezi-ți-ar noada fundului!

— Dacă-i putrezește noada și nu știe nimeni, o să-i fie numai rușine și atât, zise Lai Xing.

Izbucniră toți în râs.

— Cred că n-are un bob de orez să pună în gură seara, urmă Ping An. Ce înfometată trebuie să-i fie nevasta, de vreme ce el se năpustește în casele altora și-și umflă foalele. Dar n-o să-i meargă mult. Mai bine ar lăsa-o pe nevastă-sa cu altul, ar ajunge și el un wangba[175] și n-ar mai pătimi alții din pricina lui!

Dai An tocmai ieșise din mâinile bărbierului care îi tăiase părul, și arăta tare pomădat și dichisit.

— Ping An, băiatule, se amestecă în vorbă, ești vinovat! Ești sluga lui și

nu-i cunoşti firea? Atunci de ce te plângi? E un proverb: nimeni nu-şi doreşte un băiat care să facă pipi de aur şi ouă de argint, dar măcar unul care să ştie cum e cazul să se poarte. Dacă veneau unchii Ying sau Xie, i-ai fi putut lăsa să intre. Ei îi sunt prieteni buni şi n-au niciun fel de secrete unul faţă de altul. Şi atunci, pe cine să bată, dacă nu pe tine?

— Ping An, acum că ai ajuns iar copil, nu e rău să înveţi să te joci ca unul mic. Şi lui îi place joaca, doar toată ziua bate mingea[176], glumi Bel Al Patrulea. Încurajat de râsete, continuă:

— Bine, bine. El a lăsat un străin să treacă pragul casei, dar Hua Tong ce-o fi făcut? Păi a fost musai aici să se adeverească zicala că dacă mănânci fructe cu cineva, sunt mai gustoase. Apoi banchetele nu se fac cu un singur oaspe. Poate aşa e şi când bagi zece degete între două lemne, mai trebuie încă unul, ca să fie douăzeci strivite.

Hua Tong îşi freca rnâinile, smiorcăindu-se.

— Lasă plânsul, ţâncule! i se adresă Dai An în glumă. Mă-ta te-a făcut prea năzuros. Ca să mănânci plăcinte, ţi le-a legat cu frânghia de palme şi tu tot nu vrei să pui gura pe ele!

Ximen Qing stătu apoi lângă Chen Jingji, urmărindu-l cum împacheta darurile şi scria cărţile de vizită. A doua zi, în zori, acestea urmau să fie duse în capitală. În ziua următoare, după ce slujitorii au pornit la drum, bărbatul a plecat la *Yamen*, iar nevestele, cu perle şi briliante în păr şi în veşminte din mătase, brodate, au luat cinci lectici până la casa lui Wu. Nevasta lui Lai Xing, într-o lectică mică, venea după ele, să le slujească. Acasă rămăseseră Sun Lebădă de Nea şi Orhideea. În cursul dimineţii, Han Daoguo aduse drept mulţumire un vas cu băutură „Floarea de aur", o gâscă, două picioare de porc, patru raţe fripte şi patru peşti. Pe cartea de vizită însoţind bunătăţile scrisese: „Învăţăcelul întârziat Han, cu veneraţie". Cum nu era nimeni acasă, Shu Tong nu ştiu dacă era bine să primească darurile şi cutiile au fost lăsate jos, la intrare. La întoarcerea stăpinului, i le arătă, iar acesta îl trimise pe Qin Tong la prăvălie să vină la el cu negustorul Han. Îl certă că făcuse cheltuială şi-i spuse că nu le poate accepta.

— Umilul de mine, am profitat de bunătatea voastră nemăsurată, stăpâne! vorbi Daoguo. V-a fost milă de mine şi m-aţi răzbunat. Toată familia vă este îndatorată pe viaţă. Aceste cadouri neînsemnate exprimă o mică parte din mulţumirea inimilor noastre. Vă implor să le primiţi, stăpâne, chiar dacă nu sunt pentru dumneavoastră cine ştie ce.

— Nu se poate! Eşti vânzătorul meu şi nu pot primi de la tine cadouri, se arătă Ximen ferm şi porunci să fie duse de acolo.

După îndelungi stăruinţe, acceptă gâsca şi băutura şi îi chemă la el pe Ying şi pe Xie.

— După masă, lasă-l pe Lai Bao să vadă de prăvălie şi vino să stai cu noi.

— N-aţi luat darurile, însă, uite, că tot eu vă pun la cheltuială! constată omul, dar promise să vină.

Ximen Qing porunci să se cumpere o sumedenie de zarzavaturi şi felurite

mâncăruri de carne și în aceeași după-amiază o masă pătrată pentru opt persoane fu aranjată în Sala Pescărușului. Ying Bojue și Xie Xida sosiră primii. Ximen Qing îi anunță că întâlnirea fusese sugerată de vânzătorul lui.

— Mi-a spus și mie, zise Ying. L-am sfătuit să nu se chinuie cu darurile, că n-o să le accepți. Am avut dreptate?

Băură ceai și jucară zaruri. Apoi Han Daoguo se ivi și el. Își făcură câte o reverență și se așezară. Ying și Xie ocupară locurile din partea rezervată oaspeților, Ximen locul gazdei și Han pe cel din fața Mandarinului. Câte patru platouri și patru boluri fură puse pe masă și o mulțime de alte bunătățuri. Lai An fu povățuit să deschidă vasul cu „Floarea de aur", să toarne băutura într-un ibric de aramă și să-l încălzească, iar Shu Tong să umple paharele.

— Întreab-o pe stăpâna cea mare, îi șopti Bojue băiatului, de ce nu-i dă și unchiului Ying crabi să guste? Zi-i că mi-e poftă.

— Câine prost! îl ocărî gazda. Cine are așa ceva? Xu mi-a trimis două cutii cu crabi, dar i-au mâncat femeile și dacă o mai fi fost vreun rest, s-a băgat la saramură.

Totuși, porunci slugii să aducă și bucățile sărate.

Peste puțin, Hua Tong intră cu două platouri, pe care Ying și Xie se întrecură să le golească.

— Unchiul Ying, de când se știe, n-a băut pe tăcute, îl incită el pe Shu Tong. Unii te laudă că ești neîntrecut la melodiile sudice, dar eu nu te-am auzit. Cântă-ne astăzi și o să beau o cupă pentru tine.

Shu Tong începu să bată măsura din palme.

— Ăsta nu-i cântec. Dacă faci pe dragonul, apoi fii dragon; și dacă te-ai mascat în tigru, arată-te pe măsura lui! Du-te de te rujează și vino costumat ca un actor dan[177].

Shu Tong se uită lung la stăpânul său.

— Tu, câine, ești dintre cei care își strică slugile! îl ocărî Ximen, râzând, însă se întoarse către tânăr: Dacă ți-o cere, spune-i lui Dai An să-ți împrumute niște haine de la slujnice și mergi de te pudrează!

Dai An trecu mai întâi la Prunișor de Primăvară, însă aceasta, îl refuză. Atunci plecă în curtea interioară și Fluier de Jad îi dădu patru ace de argint, un piepten, un pandantiv, o pereche de cercei auriți, cu imitație de jad, o bluză roșie și o fustă verde, și una și alta din mătase. Shu Tong se îmbrăcă, se aranjă și se rujă în birou, luând exact înfățișarea unei fete delicate. Reveni, îi umplu lui Ying Bojue paharul, își clăti gura și cântă „Lotusul de Jad":

Tremură pe ape frunze violete,
Prunișoru-abia a-nmugurit,
Dar la vremea asta,
Cine-ncondeieze sprâncene ce-au pălit?
Prea cu supărare primăvara este,
Pleacă primăvara, de ce nu mâhnirea?
După despărțire nu ne-atinge-o veste,

Munți și ape-și țin între noi menirea;
Număr pentru tine zile să te-ntorci.
Pana mi-e bolnavă cum sunt eu de dor.

Bojue aplaudă, lăudându-l:

— Mărite Mandarin, nu-i plătiți în zadar bolul de orez! Gâtul lui scoate curat viers de fluier și cântărețele de meserie nu se măsoară cu el. Le cunosc pe toate, dar nu e una cu o voce atât de dulce și de puternică! Frate mai mare, n-am de gând să te laud, dar trebuie să fii mândru că ai un asemenea tânăr în casă. Te văd râzând, frățioare, urmă el. Am rostit numai adevărul. Să nu-l socoți mai prejos decât e și față de ceilalți copii-slugă să-l privești cu alți ochi în tot ce face. Cinste Excelenței Sale Li că ți l-a dăruit!

— Așa și este. Lipsesc mult de acasă și el îmi ține toată munca de birou. Ginerele stă mai mult pe la prăvălii!

Ying își goli paharul și umplu două deodată.

— Bea pentru mine, îl îndemnă.

— Nu-mi place băutura, spuse Shu.

— Altfel mă înfurii! De ce mă refuzi?

Shu Tong se uită către stăpân, iar acesta îl îndemnă să bea.

Tânărul îngenunche, plecă încet, cu grație, obrazul și sorbi o gură. Jumătatea rămasă o turnă în căușul palmei și i-o întinse lui Bojue. Apoi îi turnă băutură lui Xie Xida și cântă încă o melodie.

— Câte primăveri are, frate? se interesă Xie.

— Abia șaisprezece.

— Câte melodii sudice știi? întrebă iar.

— Nu prea multe. Cânt numai de dragul unchiului Ying.

— Ești foarte inteligent, îl lăudă Xie. Și îi dădu și el să bea.

Shu Tong trecu la Han Daoguo.

— Cum să-mi iau asemenea libertăți în fața stăpânului? se miră acesta, însă Ximen îi replică:

— Azi îmi ești oaspete.

— Și ce dacă? Beți mai întâi voi, stăpâne!

Shu Tong turnă pentru stăpânul său și îi cântă un cântec. Ximen bău, apoi copilul-slugă se înapoie lângă Han. Acesta se repezi în picioare și luă paharul.

— Stai jos și lasă-l să cânte, îl liniști Bojue și abia atunci Han Daoguo șezu.

Tânărul cântă și pentru el și Han bău înainte ca melodia să se fi încheiat.

În această vreme, Dai An anunță că Ben vroia să-i vorbească stăpânului. Ximen îl chemă acolo și Ben Al Patrulea intră, se înclină și se așeză la masă. Dai An puse pe masă încă o pereche de bețișoare, apoi aduse mâncare.

— Cum merge treaba? întrebă Ximen.

— Aranjăm primul rând de țigle, zise Ben, iar ieri am pus fundația umbrarului. Încă n-am primit materialele pentru camerele laterale. Pe urmă avem nevoie de vreo cinci sute de cărămizi pentru salon și umbrar. Cele vechi

nu merg. Ne mai lipsesc și materialele pentru pereți. Încolo, avem destul pământ să umplem fundațiile și să ridicăm muntele artificial. Iar vreo sută și ceva de căruțe cu var or să coste douăzeci de *liang*.

— De var să nu-ți pese. O să le cer chiar mâine alor mei de la *Yamen* să-ți trimită cât ai nevoie. Iar eunucul Liu, administratorul cărămidăriei, a promis cărămizi. Să-i spui câte vrei și îi dai câțiva *liang* de argint. O face din prietenie. Doar lemn o să-ți mai trebuiască.

— Mi-ați spus să văd și terenul din afara orașului, zise Ben. Am fost chiar azi, împreună cu Zhang An. A aparținut unora, Xiang, neamuri împărătești, dar au decăzut și vor să vândă. Nouă nu ne folosește cu ce este pe el și le-am spus că dărâmăm aproape tot. Cere cinci sute de *liang*, dar ne putem tocmi și îl scoatem la vreo trei sute cincizeci. Lemnăria, cărămizile și celelalte fac încă o sută sau două.

— E vorba deci de Xiang Al Cincilea, se băgă Ying Bojue. A fost dat în judecată și îl costă o mulțime de bani. Apoi îl ține pe Luo Cun la el și de-aia e strâmtorat. Dacă vă interesează, cumpărați chiar cu trei sute. Îi sunt palmele așa de reci că și le încălzește cu te miri ce!

— Mâine ia cu tine două lingouri mari și du-te împreună cu Zhang An la el. Dacă acceptă trei sute, fă treaba.

— Așa voi face, stăpâne.

După aceea fură aduse supa și un platou cu plăcinte fierbinți. Ben mâncă și bău împreună cu ceilalți. Shu Tong mai intonă un cântec și se retrase.

— Nu-i prea plăcut să bem în felul acesta, vorbi la un moment dat Ying Bojue. Scoateți un joc ceva, să jucăm pe porunci.

Ximen Qing îi ceru lui Dai An să meargă în casa soției a șasea și să ia cutia cu zaruri. Sluga veni cu ea, o puse în fața lui Bojue, apoi șopti la urechea stăpânului:

— Guange plânge rău. Surioara Întâmpinarea Primăverii zice să mânați pe cineva după stăpână.

— Lasă jos ibricul și vezi să plece un copil-slugă cu un lampion. Unde sunt cele două slugi?

— Qin Tong și Qi Tong au pornit-o deja într-acolo, cu lampioane în mâini.

Ying Bojue, constatând că în cutie sunt șase zaruri, luă unul în mână și lămuri:

— Cine aruncă zarul spune o propoziție care să aibă în cuprinsul ei un număr. Cifra zarului trebuie să se potrivească cu numărul rostit. Dacă nu iese așa, acela golește un pahar drept pedeapsă, iar următorul cântă sau povestește o anecdotă. Dacă nici așa nu se nimerește zarul cu numărul, bea și el un pahar!

— La trucuri nu te întrece nimeni, câine! zise Ximen.

— Ce-ai cu mine? Și când mandarinul trage un vânt, trebuie să te arăți plin de venerație. E clar? Lai An, toarnă tu într-un pahar și dă-i-l stăpânului tău drept pedeapsă pentru purtarea lui cea rea!

Ximen Qing râse, dar bău.

— Ascultați-mă bine, încep! Cine greșește, plătește! „Beat mort, Zhang Sheng s-a prăvălit în Pavilionul Apusean. Cât a băut? O ulcea mare sau două mici?”

Sigur că zarul arătase cifra unu, Ximen îl puse pe Shu Tong să umple un pahar. Următorul, adică Xie Xida, trebui să cânte. El bătu tactul și începu:

Ah, inima
A șaisprezecea-ntre frumoase
O sută de minuni romanțioase,
Sprâncenele ca munții primăvara,
Asemeni apelor de toamnă ochii ei,
Ca pana corbului păr la culoare
Și orice gând pe care-l am mi-l are.
Vai, nu e de atins ce plângi și vrei,
E timpul mult prea scurt
Și depărtarea-i mică,
Doar cât e tivul mării țărmului cusut.
Oh, dorul m-a scăzut, la o adică.
Și am bolit tânjind, la o adică.
Cel care parte de noroc avu-n iubire
Firește că-i dator lui Buddha, de-mplinire!

Bojue goli paharul și-i trecu lui Xie Xida cutia cu zaruri, gazda fiind la rând să cânte. Xie luă zarul și recită:

— „Mulțumesc Doamnei Roșii că mi-a fost de plăcut sprijin în pat. Câte ceasuri să fie? Trei *geng* și patru linii”.

Dar, ca un făcut, când aruncă zarul, ieși cifra 4.

— Trebuie să bei pe nerăsuflate patru pahare, Zichun! porunci Ying.

— Lasă la două. Nu-s prea băutor.

Shu Tong umplu două pahare. Xie îl goli pe primul și așteptă să se cânte. Între timp, Ying și Xie dădură gata o farfurie cu castane de apă.

— Cum nu știu cânta, am să spun o glumă, propuse gazda. Un om s-a dus la o prăvălie de fructe. „Aveți fructe de tisă[178]?” a întrebat. „Da”, a răspuns patronul și le-a scos la vedere. Pe cumpărător nu l-a răbdat inima să nu bage în gură câteva. „De ce manânci din ele când nu le-ai cumpărat?” îl certă patronul. „Îmi fac bine la plămâni”. „Ție ți-or fi bune la plămâni, dar mie alea pe care le-ai mâncat îmi fac rău la inimă!” i-o întoarse patronul.

Râseră toți.

— Ți s-o zdrobi și ție inima, dar mai scoate două farfurii cu castane de apă. Eu sunt ca baba aia care adună balegă de cal. Se bucură pe măsură ce strânge! Xie Xida dădu peste cap și al doilea pahar. Acum era rândul lui Ximen Qing să arunce zarul.

— „Las acul din aur pentru păr și un sigiliu. Cât trag la cântar? Cincizeci sau șaizeci?” rosti el și aruncă zarul. Ieși cinci.

Shu Tong turnă doar două pahare și jumătate.

— Frate, tu ții la băutură. De ce să bei tot pe jumătate? Bea patru, te iert eu de unul!

Han Daoguo s-ar fi cuvenit să cânte, dar îl lăsă înaintea lui pe Ben Al Patrulea, ca fiind mai mare.

— Nu mă pricep la cântat, însă vă spun și eu o glumă, zise Ben.

După ce gazda sorbi două cupe, Ben începu:

— Un magistrat judeca un caz de adulter. „La început, cum ai făcut de te-ai culcat[179] cu ea?" a întrebat. „Cu capul spre răsărit și cu picioarele tot spre răsărit", a venit răspunsul. „Prostii!" a sărit magistratul. „Unde s-au mai pomenit asemenea raporturi?" Atunci un om din mulțime a înaintat și a înghenuncheat, grăind: „Luminăția Voastră, dacă tot n-aveți cameră de judecată, v-aș pune eu una la dispoziție!"

— Bravo, Ben băiete! izbucni Bojue. Nu cruți nimic! Stăpânul nu-i bătrân și n-aș cârti dacă i-ai veni în ajutor la altele, dar ție ți-e gândul la *xingfang*!

La aceste cuvinte, Ben se roși tot.

— Ce vorbă-i asta, unchiule Ying? Umilul de mine, n-am nimic în gând!

— Cum, ce vorbă? E la fel ca o teacă de santal. Cuțitul cade și rămâi cu teaca!

Ben nu se mai simțea în apele sale. Ar fi plecat, dar îi era peste mână și stătea ca pe ghimpi. Ximen bău tot și de data aceasta Ben trebuia să arunce zarul, însă chiar atunci intră Lai An.

— Unchiule Ben, zise, vă caută omul cu țigla!

Cum auzi, Ben Al Patrulea țâșni de pe scaunul său, ca o cicadă de aur din crisalidă!

— Dacă ne-a părăsit, e rândul tău, Han, vorbi gazda.

Han Daoguo ridică zarul.

— Respect porunca, stăpâne. „Bătrâna o bătu pe Doamna Roșie cu bâta. Câte lovituri i-a dat? Vreo optzeci sau nouăzeci?"

— S-ar cădea să cânt ceva, dar n-o fac, rosti Bojue. Vă zic și eu o glumă. Shu Tong, umple toate paharele și nu-l uita pe stăpânul meu. Acum, ascultați: Un taoist și un discipol duceau niște cărți sfinte undeva și discipolul prinsese cărțile sub cingătoare. Ajunși în poarta casei, acesta a constatat că i se slăbise cureaua și că pierduse tot ce cărase atâta cale. „Așa cum arăți acum, parcă n-ai avea cur", a constatat taoistul. „Dacă nu l-aș mai avea, nu știu ce v-ați face", a venit răspunsul.

— Câine murdar! se năpusti Ximen să-l ocărască. Dar parcă se așteaptă cineva ca din gura unui câine să iasă fildeș!

Și petrecerea continuă.

Dai An merse în curtea interioară, îl puse pe Hua Tong să ia un lampion și plecară împreună să o aducă pe Li Vaza. Auzind în ce stare i se afla copilul, femeia nu mai avu răbdarea să-și exprime considerația pentru tânăra pereche, dădu cadoul și se scuză că e nevoită să plece. Femeile nici gând să o lase.

— Așteaptă să-i vezi! stărui doamna Wu.

— Cumnată dragă, îngăduie-i să se ducă, îi luă Doamna Luna apărarea.

Acasă nu e nimeni și băiatul plânge după ea. Dacă ar rămâne, ar sta ca pe jăratic.

Convinsă astfel, doamna Wu încuviință ca Vaza să se înapoieze la copil. Dai An îl lăsă acolo pe Hua Tong, iar el și Qin Tong o porniră, ținându-se în urma lecticii doamnei a șasea. Mai târziu, după ce proaspeții căsătoriți le primiră pe Doamna Luna și pe celelalte femei, acestea apucară calea-ntoarsă spre casă. Însă n-aveau cu ele decât un lampion și afară era destul de întuneric. Era pe douăzeci și patru din luna a opta. Soția principală îi întrebă pe copiii-slugi unde era cel de al doilea lampion.

— Am adus două stăpână, dar Dai An mi-a lăsat unul când a urmat-o pe stăpână a șasea.

Doamna Luna lăsă lucrurile în voia lor, dar Lotus de Aur nu-l slăbi pe copil:

— De fapt câte ați avut în total?

— Trei, răspunse Qi Tong.

— Scârba aia de Dai An a venit fără lampion?

— Am venit amândoi cu unul singur, replică Qin Tong.

— Vezi cum merg treburile, soră mai mare? strigă Lotus tare, să fie auzită. Sluga aceea e parcă vorbită cu hoții de drumul mare și ține cu tot dinadinsul să se pună bine cu ea!

— Ține-ți firea! Copiii-slugi au venit după ea! încercă Doamna Luna s-o potolească.

— Nu-i vorba de asta, surioară! Ești soția principală și trebuie să veghezi la rânduielile familiei. De-ar fi fost ziuă n-aș fi zis nimic, dar e beznă și, uite, mergem cu patru lectici după un singur lampion.

Ajunseră repede acasă.

— Unde-i Dai An? întrebară Lotus de Aur și Pavilion de Jad îndată ce păşiră pragul porții.

— În spate, zise Ping An, însă chiar atunci se ivi Dai An.

— Așa, bădăran lingușitor! îl luă în primire Lotus de Aur. Îți ții ochii căscați cât cepele, să-i slujești doar pe cei care se bucură de favoruri! Ia aminte la tumbe, slugoiule! Aveai un lampion și nu ți-a fost destul, i-ai mai smuls copilului ăluia din mână și pe-al doilea. Și uite-așa, ea cu o lectică e dusă de două lumini și noi cu patru orbecăim târâș după un lampion. Nu suntem și noi tot nevestele lui?

— Greșiți dacă îmi băgați vină, doamnă! Stăpânul m-a mânat, din pricina plânsetelor lui Guange. Altfel aș fi făcut-o eu așa, de capul meu?

— Ei și ce-i cu asta? Ți-a spus să te duci și nu să iei lampionul altora! Fratele meu, ești ca pasărea care zboară mereu: spre ținuturile calde. Dar ai grijă să nu dai greș! Te-aș povățui să ții o palmă pe soba înghețată și una pe cea fierbinte! Ori ți se pare că nouă ne-a pălit steaua norocului?

— Vai de capul meu, stăpână! Dacă așa ceva mi-ar trece doară prin mintea mea proastă, uite, să cad de pe cal și să mă gheboșesc!

— Ia seama, parșivule! De-acu încolo sunt cu ochii pe tine! îl amenință

Lotus de Aur și se retrase împreună cu Pavilion de Jad.

— Am călcat în gropi! se văită Dai An celorlalte slugi. M-a mânat stăpânul după doamna a șasea, iar doamna a cincea mi-a tras un perdaf!

La a doua poartă, cele două femei l-au întâlnit pe Lai An și l-au întrebat unde se află stăpânul. Copilul le-a spus că bea cu frații de cruce Ying și Xie și cu Han Daoguo, iar Shu Tong s-a costumat în femeie.

Femeile s-au uitat pe fereastră. Ying Bojue trona pe locul de onoare; boneta îi căzuse și capul i se bălăbănea neputincios. Xie Xida nu-și mai putea ține ochii deschiși. Shu Tong, ca o veritabilă cântăreață, turna în pahare, cântând. Ximen Qing îl puse pe Qi Tong să-l mânjească pe Bojue cu pudră și să-i așeze pe cap o coroniță împletită din buruieni. Înveselite, femeile izbucniră în râs.

— Tâlharul! De-ar muri mâine. Uite în ce hal e!

Ximen trimise să vadă cine era, dar când copilul-slugă ieși, femeile se topiră în noapte. Bărbații se despărțiră după ce bătu primul *geng*. În noaptea aceea, Ximen Qing dormi la Li Vaza.

Intrată la ea, Lotus de Aur se interesă de la Prunișor de Primăvară ce spusese Vaza când se înapoiase acasă și dacă stăpânul mersese să dea ochii cu ea.

— N-a zis nimic, stăpână, dar stăpânul s-a dus de două ori la ea.

— Chiar așa de tare plângea copilul? se îndoi Lotus.

— Urla de ți se făcea groază și de-l luai în brațe și de-l puneai jos. Pur și simplu nu știam ce să-i facem! Atunci i-am zis stăpânului s-o cheme pe doamna.

— Atunci mi-a mai venit inima la loc. Credeam că brutei aceleia fără rușine i s-a făcut de ea! Dar ia spune-mi, cine i-a dat lui Shu Tong veșminte să se îmbrace?

— Întâi mi-a cerut mie, dar l-am luat la ocară. Pe urmă a căpătat de la Fluier de Jad ce i-a trebuit.

— Să nu-i dai niciodată niciun capăt de ață!

Cu acestea, înțelegând că bărbatul nu vine la ea, a încuiat ușa și s-a culcat supărată.

Ying Bojue știa că Ben Al Patrulea răspunde de toate construcțiile casei și câștigă banii ușor. De la noua afacere cu acel Xiang, era de așteptat să se aleagă iar cu destul argint. Iată de ce se bucurase când Ben scăpase gluma aceea, trădându-și propria-i slăbiciune. Vroise doar să-i strecoare că el îl luase la ochi. Ben se speriase de-a binelea și chiar a doua zi a împachetat trei *liang* de argint și i-a dus lui Bojue, îngenunchind în fața lui.

— Dar n-am făcut nimic pentru tine. Ce te-a apucat? s-a prefăcut Ying surprins.

— Nenorocitul de mine nu v-am dăruit niciodată nimic, a grăit Ben. Vă implor să mă vorbiți stăpânului de bine și nu vă voi uita!

Ying Bojue a luat banii, i-a oferit o ceașcă de ceai și l-a însoțit până la poartă. Banii i-a dus în casă, dându-i nevestei.

— Dacă bărbatul nu-i pişicher, îi rămâne nevasta fără fustă! s-a lăudat. Eu l-am recomandat pe câinele ăsta de Ben şi acum s-a vârât în toate, dar nu ştie să-şi încarce decât blidul său. Marele Mandarin i-a încredinţat lucrările de construcţii, mâine îl trimite să cumpere o proprietate şi se pricepe prea bine să-şi facă partea. Ieri seară la petrecere l-am atins cu câteva vorbe bine meşteşugite. Se vede treaba că l-am înfricoşat, fiindcă azi s-a înfăţişat să-mi ceară îndurare, dăruindu-mi acest argint. Măcar avem cu ce să cumpărăm haine de iarnă pentru copii!

Capitolul XXXVI

Într-o zi, întors acasă dintr-o vizită făcută noului guvernator, Ximen Qing fu înştiinţat din poartă, de către Ping An, că primise o scrisoare de la Zhai, superintendentul casei Marelui Tutor imperial, curierul urmând să vină după răspuns a doua zi după amiază. Aflând aceasta, Ximen merse în clădirea din faţă, luă scrisoarea, o deschise şi citi:

„Zhai Jian, sluga voastră din capitală, către Marele Om Ximen:

De multă vreme îmi sunt bineştiute faima şi marele vostru renume, însă nu am avut onoarea de a mă afla în preajma dumneavoastră. M-am bucurat deseori de mărinimia voastră şi cu greu aş putea să exprim cât vă rămân de îndatorat!

Am primit nu de mult ordinele dumneavoastră; învăţăcelul vostru le-a gravat în inimă şi, cu sprijinul Eminenţei Sale, va face totul pentru a vă servi. Vă supăr cu un lucru de nimic şi am siguranţa că mi-l veţi împlini. Astăzi vă trimit umila mea carte de vizită, împreună cu zece *liang* în aur. Am deplina încredinţare că voi avea cât de curând un semn de la dumneavoastră.

Cai Yiquan, proaspătul câştigător al concursului mandarinal de la Palat, este pupilul Eminenţei Sale. Mergând în vizită la părinţi, în provincia natală, din poruncă împărătească, va trece prin locurile voastre. Nutresc speranţa că îl veţi reţine la un banchet şi vă asigur că nu va uita bunătatea pe care i-o arătaţi.

Primiţi urările de bine ale slugii voastre. Scrisă în prima zi după Sărbătoarea Toamnei.”

Terminând de citit, Ximen oftă, apoi mână în grabă o slugă după peţitoare. „Cum de am uitat cu totul despre lucrul acesta?” îşi zise.

— Ce este? întrebă Doamna Luna.

— Am uitat că administratorul Marelui Tutor mi-a scris că n-are urmaşi şi că mă rugase să-i găsesc o fată. Nu-l interesează dacă ea este bogată sau săracă şi nici cât îl costă. Ţine doar să fie frumoasă şi să-i nască un fiu. Îmi plăteşte absolut tot ce voi cheltui pentru el. Pe viitor mă va susţine în faţa Eminenţei Sale. Numai că, prins cu luarea în primire a slujbei, l-am pierdut cu totul din vedere! Lai Bao, fiind zi după zi la prăvălie, nici el nu mi-a mai amintit. Azi mi-a trimis din nou carte, vrând să ştie de treaba asta a lui şi oferindu-mi zece *liang* în aur. Mâine, aducătorul scrisorii vine după răspuns. Ce să-i zic? Îţi dai seama cât de tare are să se supere? O să vină peţitoarea. Să o pui să-mi caute degrabă o fată, nu contează din ce familie se trage, numai să

fie frumoasă. Poate să aibă cincisprezece-șaisprezece, până la optsprezece ani. Îi plătesc cât îmi cere. Oare?… N-ar fi potrivită Broderia Primăverii, slujnica doamnei Li? E destul de bine făcută!

— Am dreptate eu când îți spun că ești un om de nimic! Ce-ai făcut vreme de două-trei luni? Omul ți-a cerut să-i afli o fată bună și frumoasă, cum să-i dăm sluga noastră? Eu zic să te ocupi în modul cel mai serios de această chestiune, iar mâine, cine știe?, o să fie rândul lui să te servească. Dacă dai drumul luntrei pe un șuvoi puternic, mai poți să te folosești de lopeți? Aici nu e ca la cumpărăturile de fiece zi – iei banii și te duci la piață. Când e vorba de o nevastă, e bine s-o lași pe pețitoare să caute pe îndelete. Nu e simplu!

— Dar mâine va trebui să-i întorc un răspuns!

— Dai de capăt acum atâtor cazuri încâlcite la *Yamen* și nu afli aici o dezlegare? Lasă-l pe om să vină, fă-i un cadou, iar în scrisoare vestește-l că ai găsit fata, dar că nu i-s cusute încă veșmintele și că treaba asta mai ia o bucată de vreme și gata! Curierul pleacă, iar tu cauți fără grabă precum se cade. Numai astfel vei face un lucru bun pentru persoana aceea.

— Se pare că ai dreptate, zâmbi bărbatul și îl chemă pe Chen Jingji să-i redacteze scrisoarea.

A doua zi, când mesagerul se opri la poarta lui, Ximen Qing îi ieși el însuși în întâmpinare, vorbi cu el și se interesă de sosirea demnitarului Cai. Omul zise că la plecarea sa Cai abia picase la Palat. Dar dacă i se va întâmpla aceluia să aibă nevoie de bani, să-i împrumute și stăpânul său îi va înapoia pe dată.

— Asigură-l pe stăpânul tău ca îi voi oferi cu dragă inimă oricât îi va fi de trebuință, zise Ximen și îl îndemnă pe ginerele său să-l ospăteze pe om din belșug. La despărțire, îi dădu răvașul de răspuns și cinci *liang* pentru cheltuielile de drum.

Omul se ploconi plin de respect și ieși vesel pe poartă, pornind în lunga sa călătorie.

Luați aminte, cititori, cum se petrecuseră lucrurile: La examinări, An Chen ieșise cel dintâi, însă pe motivul că este fratele mai mic al primului ministru, aflat în dizgrație, de sub împăratul precedent, mandarinii hotărâră să-i dea altcuiva locul lui. Astfel, Hui Zong îl puse pe Cai Yun primul. Atunci Cai Yun se declară pupilul Marelui Tutor. Fără zăbavă, fu numit mai marele Arhivelor Secrete și învoit să meargă să-și vadă părinții.

Doamna Luna mână slugile după bătrâna Feng, tușa Xue și o altă pețitoare, iar acestora le ceru să întrebe încolo și încoace de o fată bună și frumoasă.

Într-o zi, Ximen Qing îi spuse lui Lai Bao să afle știri despre sosirea corabiei la Gura Fluviului Nou. Cai Yun călătorea pe aceeași corabie cu An Chen, care fusese numit simplu licențiat. Acest An Chen nu se căsătorise din sărăcie și, încolțit de nenoroc, o pornise în sud, să-și găsească o fată în locurile natale, fapt care lămurea prezența sa pe vas. În mână cu cartea de vizită a stăpânului, Lai Bao urcă pe corabie, se înclină în fața demnitarului și porunci să se aducă băutură, pește, carne de pui și de gâscă și alte bunătăți. La

plecarea din capitală, Zhai îl înștiințase pe Cai că în Qinghe este un dregător, pe nume Ximen, om bogat și foarte plăcut, care își datorează cariera Eminenței Sale, Marele Tutor, și care cu siguranță că îl va trata cum se cuvine. Cai reținuse amănuntele și văzând sluga se bucurase. Bucuria îi fusese apoi dublată de masa bogată ce i-o dăduse acela.

A doua zi, ieșise în oraș, împreună cu An Chen. Ximen Qing se pregătise de ospăț. La un banchet oferit de magistratul Li, întâlnise niște actori de Suzhou care cântaseră minunat și invită patru dintre ei. Cai aduse în dar o batistă de mătase, o carte și o pereche de încălțări. An Chen veni cu cărți, o batistă, patru plicuri cu ceai fraged și patru evantaie de Hanzhou. Amândoi cărturarii purtau robe de ceremonie, bonete negre și se anunțaseră prin cărțile de vizită. Ximen Qing îi primi având pe cap boneta de ceremonie. Îi pofti în salonul cel mare. După ce se înclinară pe rând în fața gazdei, aceasta răspunzându-le la fel, oaspeții oferiră cadourile și se așezară pe locurile rânduite.

— Prietenul meu Zhai, vorbi primul demnitar gesticulând, mi-a vorbit despre înaltele dumneavoastră calități morale. Știu că aparțineți unei familii nobile din Qinghe. Vroiam de mult să vă cunosc, însă nu mi s-a ivit prilejul. Astăzi, aflat în casa voastră, sunt extrem de fericit!

— Nu merit atâta cinste! răspunse Ximen. Ieri am primit o scrisoare de la Zhai Yunfeng, vestindu-mi sosirea dumneavoastră. Se cădea să vin chiar eu în întâmpinare, dar, din nefericire, treburile publice m-au lipsit de această onoare. Vă rog să mă iertați!

Întrebă de unde sunt și căror familii aparțin tinerii cărturari.

— Învățăcelul din fața voastră, glăsui primul cărturar, este de fel din Kuanglu, de lângă Chuzhou. Numele meu este Cai Yaquan. Am avut fericirea să fiu numit primul cărturar și șeful Arhivelor Secrete, iar acum mă întorc să-mi văd părinții.

— Umilul vostru învățăcel, grăi apoi celălalt tânăr, sunt de loc din județul Qiantang, provincia Zhejiang. Numele meu poetic este Fengshan[180] și am fost de curând numit inspector la Ministerul lucrărilor publice. Acum sunt în drum spre locurile natale, pentru a-mi lua o soție. Aș putea cunoaște care este numele dumneavoastră de literat?

— Umila mea persoană este un simplu ofițer de rang mic, spuse Ximen Qing, cum aș îndrăzni să mă las numit pe cel de al doilea nume? La stăruințele oaspeților, continuă: nefericitul meu nume poetic este Siquan[181]. Cu sprijinul lui Yunfeng am beneficiat de mai multe ori de mărinimia Eminenței Sale, iar de curând mi s-a acordat titlul de căpitan și acesta îmi dă dreptul să acționez ca procuror. Adevărul este că nu sunt făcut pentru a fi mandarin.

— Suntem onorați că avem în fața noastră pe cineva care nu e ros de ambiții și a cărui bună reputație este larg cunoscută. Dar să lăsăm la o parte ceremonia.

Ximen Qing își invită oaspeții în umbrar, rugându-i să-și lepede robele de mare ținută și să rămână în veșmintele de sub ele.

— Elevul dumneavoastră e chemat grabnic spre locurile natale și corabia așteaptă la mal. Trebuie să plec. Cu toate că de când am întâlnit distinsa voastră persoană, înțeleg că nu vă pot lăsa chiar așa. Ce să fac? Ce să fac?

— Prea nobili domni, nu disprețuiți această casă de melc. Vă propun să uitați pentru puțin neîmplinirile dumneavoastră și să mai stați să luăm masa împreună. O obișnuită mâncare de țelină va fi mărturia sentimentelor mele.

— În fața frumoasei voastre ospitalități, acești umili învățăcei zăbovesc să învețe, spuse Cai, dezbrăcându-se.

Se așezară. Slugile aduseră ceaiul. Primul cărturar se uită în jurul său. Grădina, bazinul, pavilioanele și terasele, florile și arborii, toate erau atât de bogate și strălucitoare, încât nu le putea îmbrățișa într-o singură privire.

— Iată tărâmul minunilor! exclamă, cu inima plină de încântare.

Înaintea lor fu pusă o tablă de șah.

— Am poftit câțiva actori, să ne farmece cu glasurile lor, rosti gazda.

— Unde sunt? De ce nu vin aici? se repezi nerăbdător An Chen.

Îndată, cei patru actori se iviră și îngenunchează în fața oaspeților.

– Cum vă numiți?

— Umila voastră slugă joacă rolul eroului, și se cheamă Gou Zixiao. El este Zhou Shun și o întruchipează pe eroină. Yuan Tan și Hu Zao au roluri complementare.

— De unde sunteți?

— Din Suzhou.

— Bine. Gătiți-vă și așteptăm uu bucurie să vă auzim.

Cei patru se retraseră să se aranjeze. Ximen porunci să li se pună la dispoziție straie femeiești și Shu Tong să apară împreună cu actorii, costumat. Astfel, li se înfățișară trei actori în roluri de femeie și doi în roluri de bărbat. Interpretară „Buzunarul parfumat”.

Două mese fură întinse în salonul mare și se așezară, gazdă și oaspeți, la masă. În timpul primelor pahare, actorii încheiară primul act.

— Cine e actorul cel nou? întrebă An Chen, cu ochii la Shu Tong.

— E secretarul meu, spuse gazda.

Licențiatul îl chemă la el și îi dădu să bea.

— Puțini tineri sunt atât de frumoși, îl lăudă, apoi le ceru să se apropie și le oferi băutură și celorlalți. În urmă dori să audă „Cântecul primordial”. Gou Zixiao începu, bătând tactul cu palmele:

Printre flori și printre sălcii,
Pe sub streșini, o urzeală de mătase;
Peste munți și peste ape, vântul moale
Spre a cailor picioare țese plase.
Eu oftez și ca prin vis înaintez
Ars de dorul de a mă vedea-acasă.
Vulturii ating tăcerea, peștii marile adâncuri,
Tristă, greaua despărțire mă apasă.

Ziua-i o clipire scurtă,
Mama-n casă-şi ţine suflet cu visare.
Leagăn al copilăriei, când afla-voi
Într-al nouălea palat de aur aşezare?

Apoi An Chen îl întrebă pe Shu Tong dacă îi este cunoscuta bucata „Nesfârşită-i cerească bunătate”.

— Este prologul la „Cercul de jad”, zise băiatul.

Nesfârşită-i cerească bunătate,
De-am fi întâlnit mama şi tată,
Mare fericire de viaţă.
Norocire dorită şi dată,
Zbor ca norii cu-aripi de vânt;
Dragostea-i ca a perechii de phoenicşi ce ard,
Prea puţin e din ea între doi pe lumea aceasta,
Cu o viaţă-nainte-n câmpia albastră-am fost jad.

Lui An Chen, care era din Hangzhou, îi plăceau cântăreţii. Constatând cât de bine cânta Shu Tong, îl chemă lângă el şi băură împreună. După ce goliră destule pahare, Ximen îi invită la o plimbare prin grădină. Jucară şah în umbrar, iar mai târziu Ximen le ceru slugilor să aducă două cutii cu delicateţuri care să însoţească băutura.

— Este întâia noastră întâlnire, spuse primul cărturar şi nu e bine să abuzăm de marea voastră ospitalitate. Se înserează şi e timpul să ne luăm rămas bun.

— Cum e posibil? izbucni gazda. Oare aveţi de gând să vă înapoiaţi pe corabie?

— Propun să înnoptăm la Templul Fericirea Eternă din afara oraşului.

— E prea târziu să ajungeţi acolo. Opriţi-vă câte unul sau doi slujitori şi ceilalţi să vină să vă ia mâine de aici. E mai bine aşa, hotărî Ximen.

— Apreciez bunătatea voastră, dar cum aş putea să primesc? se scuză Cai.

Până la urmă, porunciră oamenilor lor să se tragă la templu şi a doua zi să se înfiinţeze cu caii, să-i ia.

Petrecură tot în grădină, jucând şah. Actorii mai interpretară câteva acte. Când se lăsă noaptea, Ximen Qing plăti actorii şi le îngădui să plece, Shu Tong rămânând singur să-i servească. Până la urmă îşi schimbară veşmintele pentru odihna de noapte. Primul cărturar îl luă de o parte pe Ximen şi îi şopti:

— Învăţăcelul sărac merge să-şi vadă părinţii, însă mi s-au cam împuţinat banii.

— Nu vă faceţi griji. Voi fi bucuros să îndeplinesc ordinul înalt primit din capitală.

Înainte de culcare, Ximen îşi scoase iarăşi oaspeţii în grădină, conducându-i la Peştera Primăverii şi la Peştera de Nea. Înăuntru, lămpi şi lumânări luminau ca ziua. Locurile erau confortabile. Pe mese erau fructe şi licori tari,

iar pe pat așteptau cărți și instrumente muzicale. Băură din nou, iar Shu Tong le cântă.

— Știi cumva „Piersicile nemuririi dau în pârg”? întrebă primul cărturar.

— Îl știu. Este din „Luna peste Salonul aurit”.

Băiatul le turnă băutură și începu să cânte, acompaniindu-se cu bătăi din palme.

An Chen era nespus de fericit.

— Ce tânăr adorabil! spunea întruna, golind paharul dintr-o sorbitură.

În fața lor, îmbrăcat în costum verde cenușiu și încins cu un cordon auriu, Shu Tong ridica foarte sus vasul de jad, umplând mereu paharele, după care pornea câte-o cântare. O ținură așa până în toi de noapte. Ximen Qing pusese să li se pregătească așternuturi noi, de mătase, la Peștera Primăverii și Pavilionul Pescărușului. Porunci băieților Shu Tong și Dai An să rămână să slujească oaspeții, își luă rămas bun și se retrase în curtea interioară.

A doua zi, slugile cărturarilor sosiră, aducând cai și lectici. În salon, Ximen Qing își ospătă musafirii, iar slugile fură din belșug omenite. Doi servitori de-ai casei intrară cu daruri în niște cutii de formă patrată. Cai Yiquan primi o mătase aurie, două eșarfe pentru gât, parfum și o sută de *liang* de aur alb. Cadourile pentru An Chen fură un satin colorat, o eșarfă, parfum și treizeci de *liang*. La început, cei doi cărturari refuzară darurile.

— Zece *liang* sunt de ajuns, spuse Cai. De ce îmi oferiți atâtea? Sunteți mult prea generos!

— Tu poți accepta, frate Cai, dar eu în niciun caz!

— Aceste nimicuri sunt o palidă mărturie a sentimentelor mele pentru domniile voastre, râse Ximen Qing. Dumneavoastră vă întoarceți acasă și cu cele ce v-am dat eu abia dacă puteți cumpăra niște ceai.

Cei doi mulțumiră.

— Nu vom uita niciodată simțămintele și virtutea voastră. Porunciră însoțitorilor să ia darurile. Învățăceii voștri trebuie să plece, zise Cai, regretând pierderea favorii de a vă afla sfaturile. Nu peste multă vreme vom fi în capitală și la cel mai mic semn al dumneavoastră ne vom arăta profunda recunoștință.

— Acum plec. Când voi mai avea onoarea să fiu în preajma Luminăției Voastre? zise An Chen.

— Vă cer iertare pentru neajunsurile pricinuite de popasul în cuibul meu sărac. Ar trebui să vă fac o vizită pe corabie, dar însărcinările oficiale nu-mi permit, astfel că ne vom lua aici rămas bun.

Ximen Qing îi conduse pe tinerii dregători până la poartă, așteptând până încălecară și o porniră la drum.

Capitolul XXXVII

Într-o zi, Ximen Qing ieși călare, cu ochii ascunși sub o eșarfă. Garda îi tăia calea prin mulțime. Deodată, zărind-o pe mama Feng, îi spuse unei slugi

să o oprească și se apropie de ea.

— Ce mai e cu alegerea fetei? Când îmi dai răspunsul?

— Am întrebat încolo și încoace, dar ca un făcut, nu am nimerit decât peste fete de măcelari sau cobilițari. Ce puteam să vă înștiințez? Și, uite, când nu mă mai așteptam la nimic, Cerul s-a milostivit, deschizându-mi ochii asupra unei fete din vecini. E frumoasă foc. Am trecut ieri prin fața porții lor. Mamă-sa m-a chemat la un ceai și eu nu-mi mai luam ochii de la fată. E taman la vremea când i s-a lungit părul ca să-i fie gătit frumos în sus, ca unei domnișoare. Mă tot uitam la ea, parcă ar fi fost o pensulă, așa e de subțire. Are piciorul mic și știe să-și dreagă chipul. Să vedeți ce gură mică are, ca de spiriduș. E născută în anul calului, de Sărbătoarea Lotcilor-dragon; acuși-acuși împlinește cincisprezece ani. Numele ei mic e Ai Jie[182], Păpușa. O să vă amorezați de ea de cum o s-o zăriți, Preamărite!

— Ce să fac cu ea, mamă Feng? Am acasă tot ce-mi poftește inima. Adevărul este că Zhai, superintendentul de la palatul Marelui Tutor, din capitală, vrea o nouă nevastă, care să-i ducă mai departe numele și m-a rugat pe mine să-i găsesc una. Dacă ai aranjat, bravo ție! A cui spuneai că este? Să-mi trimită cartea de vizită!

— A cui, a cui! Dacă vă zic, o știți. Doar nu-i ea la cale de o mie de *li*, ci la o aruncătură de-o cărămidă! Cine să fie, dacă nu fata lui Han Dauguo? Dacă aveți de gând s-o vedeți, așteptați să vorbesc cu părinții, alegem o zi prielnică și gata.

— Bine, fie. Discută cu ei și dacă se învoiesc, dă-mi de știre.

Bătrâna încuviință.

Peste două zile, Ximen Qing se afla în salon, când mama Feng i-a adus o carte de vizită pe care erau înscrise datele fetei: „Domnișoara Han, 15 ani, născută pe cinci ale lunii a cincea”.

— Le-am înfățișat despre ce e vorba. Tată-său a zis că, mulțumită dumneavoastră, fata a dat de noroc, dar el n-are de nici unele s-o gătească de măritiș.

— Spune-i că n-o să cheltuie niciun capăt de ață. Mă ocup eu de tot – rochii, bijuterii, dresuri și îi mai dăruiesc și douăzeci de *liang*. Să se îngrijească numai de încălțări pe măsură. Când au încheiat-o cu pregătirile, chiar el să meargă cu ea la Dongjing. Nu are să fie o simplă favorită. Prietenul meu o tratează cu tot respectul, numai să-i nască un băiat sau măcar o bucățică de fată.

— Când aveți de gând s-o vedeți? Vor să știe, ca să vă primească așa cum se cuvine.

— Dacă nu au nimic împotrivă, o să trec chiar mâine, pentru că fata e așteptată grabnic. Să nu irosească banii pe nimic. Beau o ceașcă de ceai și mă retrag.

— Preamărite, lumea vă vede rar și doar n-o să vă lase să plecați cu stomacul gol.

— Știi bine cât de ocupat sunt.

— Bine-bine. Stați să lămuresc ce și cum cu ei.

Mama Feng merse iarăși la Han Daoguo și vorbi cu Wang A Șasea, nevasta acestuia. Femeia nici nu vru să audă de ceai. Scoase bucate și băutură pentru pețitoare și o rugă să fie de față a doua zi.

Seara, când Han Daoguo se înapoie, femeia îi vorbi și stabiliră ce e de făcut. Bărbatul se sculă în zori și plecă la Puțul Înalt, după apă dulce de izvor. Cumpără cei mai delicioși sâmburi, îi duse acasă, apoi se duse la prăvălie după celelalte cumpărături. Rămasă acasă, femeia se găti în ce avea mai de preț, se pudră și se rujă, să fie cât mai atrăgătoare. Apoi se spălă pe mâini, își curăță unghiile, făcu lună ceștile și paharele, sparse sâmburii și prepară ceai de preț. Mama Feng sosi mai devreme, să-i dea o mână de ajutor.

Întors de la *Yamen*, Ximen Qing se schimbă în haine obișnuite, încălecă, își trase eșarfa peste ochi, ca să nu fie recunoscut și o porni spre locuința lui Han, însoțit de Dai An și Qin Tong. Abia descălecă și mama Feng îi ieși zorită în întâmpinare, invitându-l să intre în casă și să se așeze.

Mai apoi, Wang A Șasea se ivi împreună cu Păpușa. Ximen Qing n-o vedea pe fată, fiindcă nu avea ochi decât pentru mamă. Femeia îmbrăcase o jachetă din mătase purpurie, pe umeri avea un șal negru cusut cu fir de aur, iar în jos o fustă de culoarea jadului, de sub care răsăreau clar două picioare desăvârșite. Era înaltă și suplă, cu fața rotundă ca de bostan. Dar întocmai ca în stihurile:

> N-am știre cum pe dinlăuntru ea arată,
> Îi văd întâi găteli și dresuri fără pată.

Sau:

> Lipicioasă, cizelată,
> Parfumată, mult spălată
> Frumusețea-i prea firească;
> Toți bărbații s-o dorească,
> Plină ea de vino-ncoa',
> Aerul de căprioară,
> Arc sprâncenele înalte pe-a ei frunte
> Cum țintește-n ceruri munte,
> Ochi ca apele de toamnă ce-nfioară.
> Gura parcă desenată, buzele întredeschise
> Năucind albine, fluturi,
> Mijlocel gata să frângă
> Noaptea ea-i sălașul lunii fără scuturi
> Și a vântului prin simțuri amețire.
> Dacă nu e rătăcita Cui prin lume
> Zhou Wenjun e al ei nume.

Inima lui Ximen Qing tresări, neliniștită, privirile îi frigeau. Rămase tăcut,

gândind în sine: „De vreme ce Han Daoguo avea o asemenea femeie în casă, nici nu era de mirare ca flăcăii din împrejurimi s-o jinduiască”. Încredințat că și fata era cu adevărat frumoasă, își zise: „Cu o asemenea mamă, cum să nu fie și fata ochioasă?” Femeia făcu o plecăciune. Își îndemnă fata să se rotească o dată și să îngenuncheze. Ca un lujer de floare legănat de vânt, fata bătu patru mătănii, apoi se trase într-o parte și stătu dreaptă. Mama Feng aduse ceaiul. Femeia clăti întâi ceștile și apoi o lăsă pe bătrână să toarne ceai. Bărbatul măsura fata din cap până în picioare. Părul negru era aranjat cu grație, iar obrajii pudrați cu delicatețe, ea părând întru totul o floare plină de farmec, nepământeană. Pielea îi era proaspătă și parfumată, ca jadul cel mai pur. Ximen Qing porunci lui Dai An să scoată darurile: două batiste aurite, patru inele și douăzeci de *liang* de aur alb. Mama Feng le așeză pe o tăviță de ceai. Femeia luă un inel, îl puse pe degetul fetei, care se înclină și ieși.

— Peste vreo două zile, să vii cu fata la mine, să i se croiască veșmintele de trebuință. Din banii aceștia să-i faceți încălțări.

— Tot ce avem pe noi, din creștet până-n tălpi, vă aparține, Excelența Voastră, grăi femeia, lăsându-se în genunchi. Acum v-ați zbătut să îi găsiți și fetei un soț. Chiar dacă eu și al meu ne-am lua viețile, tot n-am fi în stare să vă răsplătim marea bunătate. Vă sunt recunoscătoare pentru darurile de preț.

— Vânzătorul Han nu e acasă?

— S-a dus ca de obicei la prăvălie. O să vină mâine să îngenuncheze în fața voastră, Mărite Mandarin.

Ximen Qing constată că femeia se exprima într-un mod plăcut, adresându-i-se cu „mărite” la fiecare două vorbe. Faptul acesta îl mișcă. La plecare, îi zise să nu uite să discute cu bărbatul ei.

— Mai zăboviți puțin, se rugă ea.

— Nu, refuză el și ieși, luând-o direct spre casă. Își vesti nevasta principală unde fusese.

— Căsătoriile unesc oamenii aflați la mii de *li* depărtare. Dacă fata lui Han e frumoasă, înseamnă că nu ne-am îngrijit în zadar.

— Mâine-poimâine o să se înfățișeze pentru straie. O să-i mai dau zece *liang* de argint pentru podabe și găteli.

— Foarte bine. Pe urmă s-o însoțească taică-său în capitală. Noi n-avem om pentru asta.

— Voi închide prăvălia câteva zile și îl trimit și pe Lai Bao cu el. Vreau să știu dacă au primit darurile mele.

Nu mai stăruim în această privință. Important este că peste două zile Ximen porunci unei slugi să aducă fata. Wang A Șasea cumpără câte ceva și veni chiar ea cu Păpușa. Se plecară până la pământ în fața Doamnei Luna.

— Mulțumesc stăpânului, nevestei dintâi și celorlalte doamne pentru mila arătată fetei. Eu și al meu nu vă vom uita în veci. Băură un ceai la Doamna Luna, apoi trecură în salon. Li Delicata, Pavilion de Jad, Lotus de Aur și Li Vaza sosiră și ele. Ximen Qing îi cumpărase fetei mătăsuri roșii și verzi, materiale pentru lenjeria de corp, iar croitorul Zhao cususe deja două rochii

din mătase cu fir de aur și o robă lungă din satin. Seara, la înapoierea sa acasă, Wang A Șasea o liniști pe Păpușa rămasă cu femeile lui Ximen. Acesta din urmă puse să i se mai cumpere mici piese de mobilier, o ladă de zestre aurită și sculptată cu dragoni, oglindă mare pentru masa de toaletă și oglindă de mână, cutii, vase de cupru și platouri, oale și sticle din lut, umerașe. În scurtă vreme, totul fu gata. Se pregăti o scrisoare și stabiliră plecarea pentru zece ale lunii a noua. Ximen Qing ceru patru portărei de la *Yamen* și doi ofițeri, care să-i escorteze până la Dongjing. Lai Bao și Han Daoguo închiriară patru cai și purceseră la drum, ținând-o la pas pe lângă lectica închisă și carul cu lucrurile.

Rămasă singură acasă, Wang A Șasea plânse două-trei zile. Într-una din zile, fiind liber, Ximen Qing își făcu drum să vadă casa din Strada Leului. Mama Feng îl servi cu ceai, iar el îi dărui un *liang* de argint, zicând:

— Te-am obosit cu fata asta a lui Han. Uite, pentru niște pânză, să te îmbraci.

Bătrâna se aruncă la pământ.

— Ai mai fost pe la ea?

— Da' când nu m-am dus! De când i-a plecat fata, e tot singurică. N-au fost niciodată despărțite și plânge fără contenire. M-a întrebat dacă mi-ați dat ceva pentru osteneala mea. I-am zis cât vă știu de ocupat și că mă aștept și eu la ce s-o putea. Cu toate că bărbatu-meu se așteaptă să-mi mulțumească și ea.

— Sigur că o să te răsplătească și ea, grăi el într-o doară și cum nu era nimeni de față, se apropie de urechea babei, șoptindu-i: Mergi și du-i vorba că mi-a plăcut și am de gând să trec pe la ea. Vezi ce zice și vino mâine să-mi spui.

— Bravo, glăsui femeia, râzându-i zeflemitor în nas, după ce că i-ați lăsat fără fată, smulgându-i păpușica de aur, v-ați pus în gând s-o înșfăcați și pe mamă! Mă duc mai pe seară pe acolo, îmi îngroș obrazul și-i vorbesc. Stăpâne, poate n-oți cunoaște că e sora mai mică a măcelarului Wang, din dosul străzii noastre. Ține de șarpe[183], după anul nașterii, și are douăzeci și nouă de ani. Îi place să se dichisească și să se gătească, dar nu umblă brambura. Așteptați-mă mâine, Preamărite!

Ximen Qing aruncă în grabă un „Bine!", încălecă și se întoarse acasă.

Bătrâna își făcu ceva de ale gurii, mâncă, încuie poarta și o luă agale spre casa femeii. Aceasta îi deschise și o chemă înăuntru.

— Ieri ți-am preparat niște fidea și ți-am tot pândit venirea, dar mata nimic.

— Așa era vorba, să viu, dar am avut treabă în altă parte și io mă mișc mai greu.

— Ia și gustă ceva, uite acuși le-am luat de pe foc.

— Abia băgai în gură. Dă-mi mai bine un ceai.

Femeia îi făcu un ceai tare și mâncă de una singură, sub privirile bătrânei.

— Uită-te la mine cât sufăr fără Păpușa. De când e plecată, casa mi se pare pustie și rece și n-am chef să mă apuc de nimic. Nu mă mai îngrijesc deloc, m-am slușit la chip, de nici nu mă mai recunosc! Mai degrabă murea și așa măcar mă prăpădeam și eu. Dar nu, ea s-a dus departe și inima mi se usucă de

dorul ei, iar de văzut, nici gând să o mai pot vedea! Lacrimi amare i se prelinseră pe obraji.

— Nu vorbi cu păcat, o potoli mama Feng. De când e lumea, dacă ai băieți, casa ți-e plină, iar după fete îți rămâne casa deșartă. Poate o fată să trăiască și o sută de ani și tot pleacă după unul sau altul care i-o fi sortit! Acum ți-e greu, însă nu uita că fata o va duce pe picior mare, într-un palat. Iar când are să mai nască și un flăcăiaș sau un boț de fată, o să trageți foloase și tu și bărbatu-tu. Atunci n-o să-mi mai zici nimic!

— În familiile astea de rang sunt urcușuri și coborâșuri și știe cineva ce se mai poate întâmpla? Cine-i ăla să aibă habar pe unde mi-or zace oasele când o ajunge ea mare?

— Ce tot îndrugi acolo? Fata ta e frumoasă și deșteaptă, se pricepe ca nimeni alta să coasă. De ce-ți faci inimă rea de pomană?

Flecăriră astfel timp îndelungat, până când mama Feng găsi că e momentul prielnic s-o încolțească:

— Uite că o să zic o prostie, da' de când ți-e plecat bărbatul și ești tot singurică, nu ai frică seara și noaptea?

— Mă mai și întrebi, de parcă nu mata m-ai împins aici? Nu crezi că ar trebui să vii să stai cu mine?

— Mie mi-e peste mână, fata babii, dar cunosc un om care ți-ar ține cu dragă inimă de urât, strecură mama Feng vorba și întrebată cine e acela, răspunse răzând, ducându-și palma la gură: Păi, chiar stăpânul. A dat pe la mine și mi-a spus că poate te simți părăsită, fără un suflet în preajmă. Tare ar fi dorit să afle ce-ai zice să vină să stea cu tine. N-o să vă ghicească nici vântul, nici pământul, iar tu n-o să mai duci lipsă de nimic, nici de mâncare, nici de îmbrăcăminte, nici de toate cele ce-i pofti. Dacă se aprinde bine, poate că-ți cumpără și o casă ca lumea, să nu-ți mai chinuiești zilele în hardughia asta.

Femeia ascultă tăcută, apoi zâmbi:

— Un om ca el are nu una, ci câteva femei ca niște zeițe. Ce vrea de la o urâtă ca mine?

— Ce tot bați câmpii? E o zicală: în ochii îndrăgostitului, iubita lui e Xi Shi[184]. Ăsta ți-e norocul. Dacă nu i-ar fi gândul la tine, nu m-ar fi căutat el și n-ar avea în cap dorul să te vadă, nu? Mi-a dat un *liang*, lămurind că e pentru că i-am găsit fata. Pe urmă, fiind noi amândoi între patru ochi, mi-a cerut să trec să-ți spun și de-i primi, să merg degrabă să-l vestesc. Aici e ca la vânzarea unui ogor, dacă nu cădeți și unul și celălalt la învoială, eu, sărăcan de mine, nu pot face nimic.

— De vreme ce așa a zis, să-mi calce pragul chiar mâine. Îl aștept.

Fiindcă o scosese la capăt cu frumoasă izbândă, bătrâna mai zăbovi o vreme. A doua zi, i se înfățișă lui Ximen Qing și îi povesti de-a fir a păr întreaga discuție. Fericit, bărbatul îi înmână încă un *liang*, ca să cumpere de mâncare și băutură. Femeia cea tânără știind de vizita bărbatului, deretică prin casă, primeni patul, arse santal și așeză la îndemână apă și frunze de ceai.

Mama Feng sosi înainte, cu un paner încărcat de bunătăți. Intră cu el în bucătărie și se apucă de gătit. Femeia își spălă mâinile și își curăță bine unghiile. Puse la foc un *jin* de fidea, apoi șterse masa și scaunele până le făcu să strălucească. După amiază, Ximen Qing se ivi în haine obișnuite și cu eșarfa trasă peste ochi, urmat de Dai An și Qi Tong. Descălecă în curte și îl trimise pe Qi Tong cu caii la casa din Strada Leului, poruncindu-i să se întoarcă să-l ia pe înserat. Dai An rămase cu el. Apoi Ximen intră în camera din mijloc, care servea drept salon. Pe dată, femeia își făcu apariția, înclinându-se.

— V-am pricinuit atâtea necazuri cu fata noastră, că vă sunt foarte recunoscătoare, vorbi ea prima.

— Mai degrabă pe mine să mă iertați, tu și bărbatu-tău, pentru ce v-am făcut.

— Ce iertare să vă cerem, când vă suntem atât de îndatorați? îngenunche și bătu patru mătănii.

Mama Feng aduse ceai, iar femeia turnă în cești. Afară, după ce petrecuse până în stradă caii, Dai An încuiase poarta. Femeia se așeză, mai discutară o vreme, apoi ea își pofti oaspetele în camera sa. Pe spațiul gol al ferestrei și al ușii era prinsă hârtie. Pe un paravan erau agățate patru tablouri înfățișând scena întâlnirii dintre Zhang Sheng și Ying Ying într-o pajiște, printre flori, albine și fluturi. În cameră erau câteva mese, lăzi ornate și cutii, toate curate și aranjate cum nu se poate mai nimerit. Pe pământ ardea un bețișor de santal. În față, la loc de cinste, era un scaun vechi. Ximen Qing îl ocupă. Femeia îi prepară un ceai concentrat cu sâmburi de nucă prin el. Bărbatul bău, ea îi luă ceașca și se lăsă pe pat. Vorbiră de lucruri fără însemnătate.

Constatând că femeia făcea totul în casă, Ximen i se adresă:

— Ți-ar trebui o slujnică.

— Așa este, stăpâne. De când mi-a plecat fata, am toată casa pe mână.

— Nu-ți fă griji. Mâine, să-ți caute mama Feng o slujnică: de treisprezece-paisprezece ani, să te ajute la treburi.

— Poate după ce-o veni al meu. O să mă sfătuiesc cu el dacă ne-ar da mâna să o rugăm pe mama Feng să ne găsească o slugă.

— Vorbesc eu cu Han și o să-i dau bani pentru slugă.

— Vai, cum o să cheltuiți iar Excelența Voastră? V-am supărat atât!

Spusele femeii îi merseră la inimă. Chiar atunci mama Feng așternu masa și Ximen îi ceru să se îngrijească de o slujnică.

— Mulțumește-i stăpânului că e atât de bun. Tușa Zhao, din partea de miazăzi a orașului, are o fată de treisprezece anișori și nu vrea pe ea decât patru *liang*. Zi-i Măritului Mandarin să ți-o ia pe-asta.

Femeia se grăbi să îngenuncheze. Platourile cu bucate reci și băutura fură rânduite pe masă. Wang A Șasea umplu o cupă și i-o întinse bărbatului, cu mâinile amândouă, așteptând, cu capul plecat. Ximen Qing o ridică de jos.

— Mi-ai făcut o închinăciune și nu mai e nevoie de altele.

Femeia râse, se înclină și se așeză pe un scaun fără spătar.

Bătrâna aduse de la bucătărie mâncărurile calde, una câte una, iar la sfârșit, două *jin*-uri de clătite moi. Femeia culese cu mâna cele mai bune bucăți de carne și de legume, le înfășură într-o clătită cât podul palmei și puse totul pe o farfurioară pe care i-o întinse lui Ximen Qing. Își trecură paharele de la unul la altul, bând împreună. Mama Feng îi dădu lui Dai An să mănânce în bucătărie.

Se înfruptară astfel din toate bunătățile. Între timp, femeia, se tot apropiase de bărbat până ce ajunse alături de el. Băură unul din gura altuia. După ce se asigură că nu-i vede nimeni, bărbatul o luă în brațe și o sărută apăsat. Ea atinse cu palma tija de jad[185]. Pasiunea din suflete li se aprinse vâlvătaie. Lăsară băutura. Femeia se îngriji să încuie ușa pe dinăuntru și pregăti patul. Se dezbrăcară. Bărbatul clocotea de poftă. Venele femeii zvâcneau de sângele ei încins, tânăr, iar carnea îi era tare, parcă să plesnească. Se așeză pe genunchii lui. Se cuprinseră frenetic cu mâinile, căutându-și buzele. Ximen Qing își lăsă palmele să se plimbe de-a lungul corpului mlădios, dar ferm al femeii. Părul ei era mătăsos. Alunecară pe pat. Târziu, cu trupul și sufletul pline de satisfacție, bărbatul plecă.

— Mâine să vii mai devreme, stăpâne al meu, îi strigă femeia. Să nu mă faci să ard de nerăbdare.

Bucuros, a doua zi Ximen Qing merse la prăvălia de mătase din Strada Leului, luă patru *liang* și îi înmână mamei Feng, pentru slujnică, pe care o numi Brocart[186]. În inimă cu dulceața sorbită cu o zi mai înainte, Ximen Qing încălecă și o porni iar, însoțit de aceiași Dai An și Qi Tong. Acesta din urmă se retrase numaidecât cu calul în Strada Leului. Mama Feng ajută la toate: turnă vin, cumpără din oraș cele trebuincioase și o făcu numai și numai să câștige și ea ceva. Ximen Qing îi oferi tinerei femei bani pentru întreținerea casei. Și astfel, bărbatul își făcuse un obicei din a veni pe zi și a se întoarce acasă pe la miezul nopții, neștiut de nimeni dintr-ai săi. Aflată zi de zi la Wang A Șasea, mama Feng apucase să treacă tot mai rar pe la propria-i locuință. Li Vaza mânase sluga după ea de două-trei ori, dar baba nu mai avea nicio clipă de răgaz de atâta alergătură: încuia poarta și tot dusă era.

Odată, Hua Tong o întâlnise din întâmplare și o târâse după el.

— De zile întregi n-am mai dat ochii cu mata, mamă! Ce e cu tine? vru să știe Li Vaza. Ori nu ești acasă, ori pleci zorită pe aiurea. Am aici o grămadă de rufe și de scutece murdare, care zac și te așteaptă să le speli cu slugile mele. Iar mata, nici pomeneală să vii.

— E ușor să vorbiți, doamnă, dar eu am fost mai dihai decât un copoi de cancelarie gonind după ăi care-au dat bir cu fugiții. Sunt ba meșter, ba negustător, vai de capul meu!

— Când te-am chemat, mi-ai trimis vorbă că n-ai vreme, doică. Ei, ia spune-mi, pe unde lucrezi?

— Ehei, mi-e bietul trup ca o ulcea fără toarte, prin care urlă vântul. Ce să vă zic eu? Nu mă aleg cu niciun ban! Văz că sunteți supărată pe mine. Eu mi-am pus în gând să viu, dar nu știu cum s-a făcut că n-am mai izbutit. Mai

înainte, doamna cea mare mi-a dat niște bani să-i cumpăr o perniță pentru rugăciuni și iată că mi-am uitat cu totul de ea. Când mi-am amintit, ticălosul de negustor nu mai era de găsit. Ce să-i fac?

— O să cutezi să-i mărturisești că ai sosit fără perniță? Mai bine te-ai călugări! De luat banii, i-ai luat, lucrul nu l-ai cumpărat și o ții una și bună că nu știi ce-i cu tine!

— O să-i zic ce și cum și i-oi da banii înapoi. Ieri am încălecat pe un măgar și era cât pe-aci să alunec de pe el.

— Vezi că poți să-ți frângi și gâtul!

Mama Feng merse apoi în curtea interioară să o vadă pe Doamna Luna, însă trecu mai întâi pe la bucătărie. Fluier de Jad și nevasta lui Lai Xing ședeau împreună.

— Iacăt-o pe bătrâna doică! strigară ele surprinse. Tare scumpă e la vedere. Ai grijă că o să te sfâșie stăpână-ta!

Bătrâna se apropie de ele, le zise ziua bună și adăugă:

— Am și fost la ea și nu vă uitați cum m-a mâncat?

— Doamna ți-a cerut să-i iei o perniță de rugăciuni.

— Chiar ieri am fost dincolo de poarta orașului, dar negustorul își gătase marfa și își luase tălpășița. O să vină abia la anul, în primăvară. Na banii, ia-i.

— Doică rea, stăpânul e acum la doamna, cântărește niște argint. Stai să plece și înfățișează-te chiar tu stăpânei. Până atunci stai jos, mai trage-ți sufletul! Oare de câtă vreme e dus Han Daoguo cu fata? Trebuie să se întoarcă și atunci să te ții cum are să te răsplătească.

— Mă răsplătește sau nu, treaba lui. Cu astăzi, ar fi opt zile de când s-a așternut la cale. O să fie acasă pe la sfârșitul lunii.

Între timp, Ximen Qing îi dădu banii lui Ben și merse la ale sale. Bătrâna se prezentă înaintea Doamnei Luna, însă nu îndrăzni să scoată banii, doar îi spuse că abia în primăvară va putea să cumpere ce i se poruncise.

— Bine, fie, încuviință femeia, înțelegătoare din fire. Păstrează banii și la anul îmi aduci două perne.

Doamna Luna o tră pe bătrână cu ceai și plăcinte. După aceea, doica se întoarse la Li Vaza.

— Te-a ocărât stăpâna? o întrebă Vaza.

— Am luat-o eu cu vorbe dulci, de au uns-o la inimă și m-a cinstit cu ceai și plăcinte.

— Plăcintele sunt aduse de la bogătașul Qiao. Am fost ieri la el, la împlinirea primei luni în casă nouă. Ei, doică, taci? Ești ca țânțarii din luna a șasea, care pier repede! Oricum, azi rămâi aici și speli, hotărî ea.

— Strânge-le și o să viu mâine în zori. Azi am o treabă pentru un stăpân anume.

— Pe cine amăgești acolo, marfă stricată! Dacă nu mi te înfățișezi mâine, vai și-amar de tine!

Mama Feng mai glumi un timp și plecă. Li Vaza încercă să o rețină la masă, dar doica zise că e sătulă. De teamă că Ximen Qing s-a dus la Wang A

Șasea, iar ea lipsește de la întâlnirea lor, o ținu până acolo într-un suflet.

Capitolul XXXVIII

Ying Bojue venise cu vestea că Li Zhi și Huang Al Patrulea strângeau santal și ceară pentru contribuția anuală datorată împărăției, în valoare de zece mii de *liang* și că luau cu împrumut bani, cu dobândă bună. Banii urmau să fie trimiși în Dongping.

— Sunt aici să te întreb: te interesează?

— Cum să intru în joc cu achizitorii? Ăștia umblă numai cu matrapazlâcuri, cumpără mandarinii și învârtesc totul în câștigul lor. Acum sunt eu însumi om al *Yamen*-ului și nu vreau să mă amestec.

— Frate, dacă refuzi, întreb pe altul. Poate totuși le împrumuți două mii de *liang*, cu o dobândă de cinci la sută lunar. Banii ți-i înapoiază după ce se achită totul. Ei, ce zici!

— Fiindcă insiști, le dau o mie. Nu mai am de unde alții, pentru că i-am băgat pe toți în grădină.

Simțindu-l șovăind și cu o motivație șubredă, Ying nu se lăsă:

— Orișicât n-ai avea, hai, mai treacă de la tine cinci sute! Să fie cu totul o mie cinci sute, doar nu vor îndrăzni ei să nu ți-i plătească.

— Dacă nu mi-i înapoiază, știu eu cum să mi-i iau! Ar mai fi ceva, frate Ying! Le dau banii, dar să nu aud că se folosesc de numele meu încolo și-ncoace. Altfel or să aibă de a face cu beciurile de la *Yamen*!

— Ce vorbă-i asta, frățioare? se minună Ying Bojue. Oamenii își știu ei prea bine meseria! Pot să se și folosească de numele tău, treaba lor. Iar dacă fac ceva rău, cu ce suntem unii ca noi vinovați? Fii pe pace, frate, eu răspund dacă se întâmplă ceva. Atunci viu mâine cu ei să facem formele.

— Mâine, nu, că sunt ocupat. Poimâine!

Ying Bojue își luă rămas bun, iar Ximen îi porunci lui Dai An să scoată calul și să aducă eșarfa. Întrebă dacă Qi Tong plecase. Dai An îl ajută să încalece și o apucară spre fundătura Pielea Boului. Cine și-ar fi închipuit că Panglicarul, fratele lui Han Daoguo, pierzând la jocurile de noroc și, beat turtă, se oprise la casa fratelui său, să-i ceară cumnatei de băut. De cum trecu pragul, scoase niște cârnați și spuse:

— Cumnată, frate-miu nu s-a întors și am venit să bem împreună.

Înfricoșată că o să pice Ximen Qing dintr-o clipă într-alta și știind-o pe bătrâna Feng în bucătărie, femeia nu-l mai luă în seamă ca altădată și îl repezi:

— N-am chef de băut. Dacă îți place, du-te și bea cât și unde vrei, nu mă supăra pe mine! Fratele tău nu e acasă, iar cauți pricină de scandal?

Bărbatul holbă ochii cât cepele și nu se urni din loc. Observă sub masă un vas mare plin cu băutură, pecetluit și cu o hârtie roșie lipită pe el.

— De unde-l ai, cumnată? Desfă-l și încălzește-mi oleacă din licoare într-un ibric. Scumpa de ea, uite cum se distrează singură!

— Vezi-ți de-ale tale! Băutura a fost trimisă de Măritul Mandarin. Frate-tu

nici nu știe încă de ea. Așteaptă să se întoarcă și o să-ți dea el să bei.

— Ce să aștept? Poa' să fie și a împăratului și tot o gust! se răţoi el și dădu să desfacă vasul, însă femeia i-l smulse din mâini și îl duse în dormitor. Împins brusc, Panglicarul căzu lat la pământ. Se ridică greu, furios:

— Târfă blestemată! urlă. Eu îți car de mâncare și vin să-ți țin de urât și tu mă-mbr… îmi dai brânci. Și mă dobori. Nu te pripi, ia aminte la mine. Ai alt iubit, mai gras la pungă, ai? Și, eu, vasăzică, nu-ți mai trebui, mă mături la o parte. Ferește-te, îți spun! Să nu te prind, târfo de doi bani, că o să-mi vezi cuțitul intrând alb în tine și ieșind roșu ca focul!

La aceste vorbe, femeia prinse să se roșească dinspre urechi până dincolo de pometii obrajilor. Puse mâna pe mătură și se porni cu sârg să-l altoiască, ocărându-l:

— Unde mi te-ai îmbătat, pungaș nenorocit, de ți-a cășunat să năvălești peste mine, să mă scoți din sărite? Nu ți-o iert eu cu una cu două, s-o știi!

Omul o zbughi pe poartă, văicărindu-se și blestemând.

Chiar atunci, Ximen sosi călare. Îl văzu pe Panglicar și întrebă cine era.

— Păi cine să fie? Han cel mic. A pierdut banii la joc, s-a îmbătat ca un porc și a dat buzna aici să se milogească la mine. Când frate-su era acasă, îl scărmăna cum trebuie.

La rândul său, Panglicarul, văzând cine era vizitatorul, o rupse la fugă.

— Cerșetorul, răbufni Ximen Qing. Mâine, la *Yamen*, o să-l învăț minte, ca să știe cum să se poarte!

— Vai, cât v-a supărat, stăpâne al meu! îl mângâie femeia.

— Lasă-l pe mâna mea!

— Asta și vreau, stăpâne. Se zice că acei care fac bine sunt în pierdere, iar bunătatea e vătămată.

Femeia îl pofti să intre. Bărbatul îi porunci lui Qi Tong să ia calul acasă. Pe Dai An îl puse să stea de pază la poartă, iar dacă era să mai apară Panglicarul, să-l lege și a doua zi să-l ducă la *Yamen*.

— Știindu-vă aici, și sufletul din el intră în gaură de șarpe.

Ximen Qing luă loc, iar femeia îi făcu o plecăciune și o strigă pe Brocart să vină cu sâmburi și ceai.

— Îngenunchează, îi ceru.

— Mda, pare un copil bun. Folosește-o după cum vrei. Apoi: Mama Feng e aici? De ce nu aduce ea ceaiul?

— E în bucătărie, am rugat-o eu să prepare ceva.

— Băutura pe care ți-am trimis-o prin Qi Tong, se lăudă el, e din frunze de bambus. Mi-a dat-o un eunuc în dar. Are multe ierburi de leac în ea și dă vigoare. Ce-am băut la tine data trecută nu prea mi-a plăcut, de-aia am ținut să avem ceva de soi.

Femeia se înclină.

— Vă sunt îndatorată pentru băutură, Excelență. Dar să vă spun drept, noi suntem fără niciun fel de pretenții. Trăim în fundătura asta și n-avem prăvălii cu licori mai acătării. Ca să luăm ceva bun, trebuie să mergem tocmai în

Strada Mare.

— Când s-o întoarce Han, vorbesc eu cu el, îi dau ceva bani și-l pun să cumpere o casă pe Strada Leului. O să fiți lângă prăvălie și pe acolo găsiți numai mărfuri de preț.

— Cum hotărâți, stăpâne al meu. Aveți o inimă așa de mare! Ce bine ar fi să plec odată de aici! În altă parte ați putea trece oricând pe la mine, fără să ne vorbească lumea. Dar nici că-mi pasă de vorbe, fac ce-mi place! Veniți oricând poftiți, stăpâne, chiar dacă el e acasă sau nu.

Între timp, în dormitor fu așezată masa și Ximen Qing fu poftit acolo. Își dezbrăcă roba, iar femeia îi dădu să mănânce și să bea. Ea i se așeză pe genunchi și băură strâns lipiți unul de altul. Apoi își aruncară veșmintele de pe ei și urcară în pat, desfătându-se cu tot felul de jocuri de amor, fără reținere. Wang A Șasea pusese pe pat așternuturi moi, pe care le parfumase din belșug. Ximen Qing descoperi că femeia era pricepută în ale dragostei și ținu să nu se arate mai prejos.

— Copila mea, vorbi el într-un târziu, e bine că te-am întâlnit. Îmi placi foarte mult. N-o să te părăsesc niciodată.

— Iubite al meu, mi-e frică numai să nu vă plictisiți și să mă lăsați.

— Dacă m-ai cunoaște, ai fi încredințată că nu sunt un astfel de om.

Rămase la ea. Până la al doilea ceas din noapte.

A doua zi, trimise doi portărei după Panglicar și fără multă vorbă, acesta fu schingiuit ca un bandit. Zăcu la pat o lună, într-o stare vecină cu moartea și nici umbra sa nu mai cuteză să se apropie de casa femeii. Iată:

> Nu-i nobil, și, prea mic, doar să urască poate,
> Nu e nici soț, otrava-n piept, pe drept, a-l roade.

Zilele trecură una după alta. Lai Bao, Han Daoguo și însoțitorii lor s-au întors din Dongjing și i-au raportat lui Ximen Qing cele ce făcuseră în călătorie. Văzând fata, Zhai se arătase foarte încântat. Îi găzduise două zile în casa sa, întocmise scrisoarea de răspuns și îi dăruise lui Ximen un cal negru, lui Han cincizeci de *liang* de argint și lui Lai Bao douăzeci, pentru călătorie.

— E bine! încuviință Ximen Qing.

Se uită pe scrisoare, care era plină de cuvinte de recunoștință. Aceasta însemna că deveniseră atât de apropiați, ca niște adevărate rude. Han făcu o plecăciune, gata să se retragă.

— Ia banii pentru fată, Han. Îi meritați.

Omul se împotrivi, mulțumi, zicând că el fusese plătit și că îl supărase cu ale sale destul.

— Dacă nu-i iei, nu mă simt bine, îl opri Ximen. Du-i acasă, dar să nu-i cheltui. Am să-ți spun eu de ce.

Han Daoguo îngenunche mulțumind și plecă. Acasă, femeia îl primi cu bucurie. Îi luă bagajele, îl curăță de praf, punându-i o sumedenie de întrebări despre copilă. El îi povesti cum fusese drumul și ce făcuse în capitală.

— E o familie bună. Fata a primit trei camere și două slugi numai ale sale. De lucruri, ce să-ți mai zic! A doua zi a mers în curtea interioară să o vadă întâia nevastă. Bărbatul e topit după fetișoara noastră. Ne-a ținut la el două zile, tot într-un ospăț. Până nici slugile n-au mai răzbit cu băutura, atât belșug a fost. Mi-a dat cincizeci de *liang*. Eu n-am vrut să-i iau, Marele Mandarin nici atât, povățuindu-mă să viu cu ei acasă.

Îi întinse femeii banii. Ei parcă i se luase o piatră de pe inimă.

— Mâine să-i dăm mamei Feng un *liang* pentru marea-i osteneală. Cât ai fost plecat, a venit deseori pe la noi. Stăpânul a dăruit-o și el cu doi *liang*.

În timpul acesta, sluga le aduse ceaiul.

— Asta cine mai e?

— E noua noastră slugă. O cheamă Brocart. Apropie-te și îngenunchează în fața stăpânului, porunci ea.

Sluga făcu precum i se spuse și se întoarse în bucătărie. Pornind de aici, femeia îi dezvălui pe de-a-ntregul bărbatului cum intervenise Ximen Qing.

— Și uite așa, a fost de trei sau de patru ori pe la mine, pe urmă ne-a cumpărat cu patru *liang* pe fata asta. De câte ori venea, îmi lăsa câte unul-doi arginți. Frate-tău, care nu știe deosebi albul de negru, a năvălit peste mine, aprins nevoie mare. Nenorocul lui a fost că l-a văzut stăpânul, l-a luat pe sus la *Yamen* și i-a tras o bătaie soră cu moartea. De atunci n-a mai dat pe aici. Marele Mandarin a simțit însă că locul ăsta nu e bun și mi-a zis să ne cumpărăm o casă pe o stradă mai acătării și să ne mutăm acolo.

— De-aia n-a vrut el să ia banii și mi i-a lăsat mie, cu vorbă să nu-i cheltui.

— Îi avem pe-ăștia cincizeci și mâine o să ne mai dea câțiva. Tu vezi de o casă bună, că ne-o fi venit și nouă vremea să trăim pe picior mare și să ne înțolim în scumpeturi!

— Mâine merg la prăvălie. Dacă trece pe la noi, te prefaci că eu, unul, n-aș ști nimic. Să te porți frumos cu el. Banii se câștigă greu și asta e o cale grozavă!

— Tâlharule, chicoti ea. Îți cade bine să te înfrupți, dar nici cu gândul nu gândești cât mi-e dat mie să îndur!

Izbucniră amândoi în râs, femeia îi puse soțului să mănânce după care se culcară. A doua zi, Han Daoguo se duse acasă la Ximen după chei, deschise prăvălia și o plăti pe mama Feng. Cu un galben, drept mulțumire pentru toate ce le făcuse. Nu vom intra în amănunte.

Într-o bună zi, Ximen și procurorul Xia plecară împreună de la *Yamen*.

— Luminate mandarin, de ce nu călăriți pe calul cel alb? întrebă Xia, văzându-l mereu pe calul negru, bălțat, cu capul mare. Acesta arată el frumos, dar până nu-i văd dinții din gură, nu pot să-l laud mai mult.

— Celălalt e acasă, îl mai las să se odihnească. Pe acesta mi l-a dăruit Zhai Yunfeng din capitală. L-a primit, la rândul său, de la generalul Liu din Xixia. Are dinți buni în gură și nu e el nici prea iute, nici prea domol. Are însă o meteahnă: nu suferă să mănânce din aceeași iesle cu alții. La început, căzuse puțin din pricina aceasta, dar în ultimele zile și-a revenit.

— E de soi nobil! Luați-l numai prin oraș, să nu-l obosească drumul lung. Un asemenea cal, pe aici pe la noi prețuiește șaptezeci-optzeci de *liang* de argint. Calul folosit de umilul vostru învățăcel mi s-a îmbolnăvit ieri. Azi, ca să vin la *Yamen*, l-am împrumutat pe acesta de la o rudă, însă nu face doi bani.

— Nu vă faceți griji, vorbi Ximen. Dacă înaltul dregător nu are cal, o să vă dăruiesc eu unul, roib.

— Vă voi răsplăti mărinimia, luminate mandarin!

— Nici să nu vă gândiți la așa ceva. Vi-l trimit numaidecât.

Ajunși pe Strada Apusului, se despărțiră. Ximen Qing se întoarse acasă și îl mână numaidecât pe Dai An cu calul făgăduit. Procurorul Xia se arătă nespus de bucuros. Îi dădu slugii un argint și-i răspunse lui Ximen Qing printr-o carte de vizită. Trimise vorbă că își va arăta personal recunoștința în ziua următoare, la slujbă.

De la această întâmplare, se scurseră două luni! Pe la mijlocul lunii a zecea, Xia pregăti o băutură din flori de crizanteme, tocmi doi actori tineri și îl invită pe Ximen Qing la o petrecere, drept mulțumire pentru roibul dăruit. După masa de prânz, Ximen rezolvă niște treburi și se duse la Xia. Acesta îl aștepta cu cele mai alese bucate, anume spre cinstirea Marelui Mandarin. Când își văzu oaspetele, procurorul coborî câteva trepte în întâmpinarea lui, întregu-i chip luminat de onoarea ce i se făcea. Îl conduse în salon și acolo se plecară unul în fața altuia.

— Pentru ce v-ați deranjat, înalte mandarin? se arătă Ximen Qing surprins.

— Anul acesta, în umila mea gospodărie am preparat o băutură din flori de crizanteme, lămuri Xia, și m-am gândit ca într-un moment de răgaz să vă poftesc să mai stăm împreună de vorbă.

După schimbul de cuvinte de politețe, își dezbrăcară robele mandarinale și se așezară unul pe locul oaspetelui și celălalt pe cel cuvenit gazdei. Sorbiră câte o ceașcă de ceai și jucară șah. Apoi gustară băutura, punându-se pe discutat. Alături, actorii cântau pentru ei. Era cam așa:

> Pluteau arome de scumpete de licori de aur
> Din castaniete și din *zheng* sunau cântări de graur.

Dar nu vom stărui cu descrierea întregii seri.

Acasă, singură noapte de noapte, Pan Lotus de Aur își simțea reci și străine așternuturile de pe pat și la fel și draperiile cu lotuși de la ferestre. Ximen Qing nu pătrunsese de multă vreme în camerele ei. Într-o zi, a lăsat deschisă poarta laterală care da în grădină și a aprins lampa înaltă, de argint. Apoi, s-a așezat jos, la piciorul paravanului și sprijinită de el a cântat la *pipa* până pe la al doilea sau chiar al treilea *geng* din noapte. De câteva ori a trimis-o pe Prunișor de Primăvară după stăpân, Însă în zadar.

Iată ce-i zicea cântarea:

> Târziu în noapte *zheng*-ul de argint se zbate,
> Nu mă mai rabd în camera-mi deșartă.

Scot *pipa* de la locul său
Și pe genunchi mi-o pun s-o mângâi
Ca oda „Apa Fluviului” durerea să ne-o-mpartă:
„Aproape sufocată mă lipesc de paravan
Și mă cufund în somn, așa-mbrăcată…”

Deodată, auzi în fața casei nechezat de cal și fu încredințată că Ximen Qing se afla la poartă și bătea de zor. O puse degrabă pe slujnică să vadă ce era.

— Ați greșit, stăpână. N-a fost decât un vârtej de zăpadă.

Își urmă cântecul:

Ascult mânia vântului aprig dezlănțuită,
Zăpada care bubuie sălbatic în fereastră,
Pe când de-a stelelor puzderii neaua-i dănțuită.

Flacăra lămpii se micșoră, santalul arse tot. Abătută, se gândi să mai salte fitilul, însă, ce folos, bărbatul tot nu se ivea. Nu mai avea putere nici să ciupească corzile instrumentului. Cântă:

Sunt vlaguită-atât,
Că nu pot reteza nici mucul lămpii,
Vai, cât de tristă,
Nefiind în stare santalul să-l aprind.
Mi-e teamă că n-apuc nici zorii
Și beznele în gheare mă cuprind, în gând te caut bâjbâind,
Și neaflându-te sunt mohorâtă.
Ce zi să fie? Ori a fost?
Purtându-ți chipul doar tânjind,
În noaptea asta fără rost,
Îmi dă în clocot inima răbdării,
Pierdute primăvara, tinerețea mea,
O, tu, făgăduitul mie mult cândva!

Ximen Qing s-a despărțit de procurorul Xia pe la primul *geng* din noapte. Sub un cer negricios făcuse tot drumul, biciuit de o lapoviță neiertătoare. Veșmintele i se pătrunseseră de apă. Îndemnase calul, doar-doar va ajunge mai repede. Lampioanele din mâinile slugilor abia luminau. Acasă, nu se duse în curtea interioară, ci apucă pe aleea înspre camerele lui Li Vaza. Femeia îl primi, îl scutură de zăpadă și-i luă hainele să le pună la uscat. Îmbrăcat într-o robă simplă, se așeză în pat.

— Ge doarme? întrebă.

— S-a jucat până mai adineauri și acum doarme dus.

Slujnica aduse ceai.

— Cum de te-ai întors atât de devreme?

— Xia Longxi a ținut să mă cheme numai pe mine la o petrecere intimă, să-mi mulțumească pentru roibul pe care i l-am dăruit. Afară era însă o vreme câinoasă și nu puteam întârzia prea mult.

— Bei ceva? propuse femeia. Îi zic fetei să-ți aducă de băut, dacă vrei. Ai venit prin zloată și mi-e frică să nu răcești.

— Parcă mai avem niște vin. Spune-i să vină cu el. Xia a avut o licoare din flori de crizanteme, mult prea aromată și n-am prea băut.

Întâmpinarea Primăverii aduse o măsuță joasă și rândui pe ea câteva farfurii cu niște preparate reci și fructe. Li Vaza se așeză pe un taburet, alături. Pe un colț al mesei fu pus un vas cu cărbuni aprinși.

Cei doi soți mâncară împreună. În odaia sa, Lotus de Aur stătea pe pat, singură, tristă, cu *pipa* în poală. Flacăra lămpii de pe măsuță scăzuse cu totul. Femeia era răpusă de somn, însă tot mai nădăjduia să-i apară în prag Ximen Qing. Era amorțită și simțea frigul până-n măduva oaselor. În cele din urmă, își smulse coroana de pe cap, își desfăcu părul, lăsă draperiile de la pat și rămase în capul oaselor, în mijlocul patului, îmbrăcată.

Iată:

> Stau ghem în patul plin, de broderii, prea tristă ca să dorm,
> Să cadă draperiile peste singurătate-mi las,
> De-aș fi știut de ușurința lui,
> Cu inima la el n-aș fi rămas.

Cântă iar:

> Vai, îl urăsc pentru cât de ușor m-a părăsit,
> Fără de el vremea mi-e lungă și liniștea greu de găsit.

O strigă din nou pe Prunișor:

— Ieși și mai uită-te o dată dacă a venit stăpânul. Și întoarce-te degrabă să mă vestești.

Slujnica plecă și se întoarse destul de repede.

— Tot mai suspinați că stăpânul n-a sosit, doamnă? Se află aici de mult și dacă nu e el cel care bea cu doamna a șasea, atunci cine să fie?

Pentru Lotus de Aur ar fi fost mai bine să nu fi știut. Simți împunsături de cuțit în inimă. Blestemă sufletul trădător al tâlharului. Lacrimile îi șiroiau întruna pe obraji. Ridică *pipa* cât mai sus pe piept și dădu glas suferinței sale, acompaniindu-se:

> Greu mă doare inima,
> Mă înăbușe mâhnirea,
> Nu mai gust a piersicii dulceață,
> Doar migdala-amară mi-i menirea,
> Slugă, eu te-am luat drept steaua călăuză,
> Cât greșit-am neștiindu-ți firea!

Ia aminte,
Inima mi-e flacără sub spuză.
Dusă-i tinerețea, primăvara mea,
Mi-ai promis, dar veștejind cuvinte.

Ximen Qing sorbea din băutura sa, când auzi sunetele instrumentului.

— Cine cântă? întrebă el.

— Doamna a cincea, răspunse slujnica.

— Încă nu s-a culcat? se miră Vaza. Broderia Primăverii, mergi și cheam-o să bea cu noi. Spune-i că o invit eu.

Slujnica se duse. Li Vaza o zori pe Întâmpinarea Primăverii să mai aranjeze un loc la masă. Numaidecât slujnica se înapoie..

— Doamna a cincea e în pat și nu vine..

— Mergi și cheam-o și tu, i se adresă celeilalte slugi, zi-i că doamna a șasea și stăpânul o roagă să poftească să le țină companie.

Aceasta se întoarse pe dată.

— A închis portița de la colț și a stins lampa, anunță.

— Prea o iei în seamă pe păcătoasa aia! rosti bărbatul. Hai noi după ea și ai să vezi că ne urmează și facem cu toții o partidă de șah, aici.

Plecară împreună și bătură în portiță. Într-un târziu, Prunișor ieși și le deschise. Ximen o apucă pe Vaza de mână; intrară în casă. Lotus era în pat, cu *pipa* lângă ea.

— De ce ne pui să-ți facem atâtea invitații repetate fără rost, scorpie?

Lotus de Aur ședea în mijlocul patului, ca împietrită, neagră la chip. În cele din urmă, izbucni:

— Cei fără noroc sunt sortiți să zacă în camerele lor reci și pustii. Mă lasă să-mi trag sufletul cum pot, ce căutați peste mine? Ce-ți pierzi vremea cu mine? Păstrează-te pentru alte încăperi!

— Ciudată creatură! Baba-i fără dinți și mai rânjește cu toată gura! Doamna Li te-a poftit să jucăm șah și n-ai vrut să ni te alături.

— Am pregătit șahul, surioară. Avem acest prilej să jucăm și să bem vin.

— Duceți-vă voi, soră Li, eu nu mă simt în stare. Nici nu știi ce e în sufletul meu. Am de gând să mă odihnesc. De la o vreme îmi petrec minunat, cu supă galbenă și apă chioară. Stau de una singură și mă tot uit la mine!

— Da' de unde, văd că ești bine, sclavă rea, ce ai? Dacă nu ești în apele tale, spune-mi și trimit după un doctor!

— De nu-mi dai crezare, poruncește-i slugii să aducă oglinda, să mă arate ea. Am slăbit de nici nu mă mai recunosc.

Prunișor de Primăvară îi întinse oglinda, Lotus o ridică și își cercetă chipul. Iată-l:

De culoarea castanei de apă, fața-i
Învinge fardul, trasă, palidă, întunecată;
Poarta zăvorâtă-i nepăsătoare la jocul vântului cu luna[187],

Hai, vorbește, tu, floare de prunișor fragedă, înmiresmată.

Ximen îi smulse oglinda din mână și se uită și el în ea.

— Eu cum de n-am slăbit?

— Tu? Zi după zi pe la ospețe, ai pus pe tine slănină! Îți arde să îți bați joc de mine!

Bărbatul tăcu. Se așeză lângă ea, pe pat, strecură mâna pe sub așternut și constată că femeia nu se dezbrăcase. O cuprinse cu mâinile-i amândouă de talie:

— Chiar că ai slăbit, copila mea! șopti.

— Ai mâinile reci, ticălosule. M-ai înghețat de tot. Gândeai că te amăgesc? Cine să-mi știe mie amarul? Plâng și plâng, uitată de toată lumea.

Se împotrivi un timp, dar în cele din urmă Ximen izbuti să o scoată din așternuturi, cu forța. O târî de mână până în camerele doamnei Li Vaza. Acolo jucară șah și băură vin. La plecare, băgând de seamă acreala de pe chipul lui Lotus, Li Vaza îl îndemnă pe bărbat să doarmă la ea.

Capitolul XXXIX

Ximen Qing petrecu noaptea cu Lotus de Aur. Femeia se ura că nu i se putea strecura în trup și în suflet ca să fie una cu el. Îl iubi într-o mie de feluri desfătătoare, îl înlănțui de zece mii de ori drăgăstoasă, scăldă așternuturile în lacrimi și îi vorbi duioasă, supusă, cu gândul să pună cu totul stăpânire pe inima bărbatului. Nu bănuia că el era atât de legat de o altă femeie, anume Wang A Șasea. Îi cumpărase acesteia o casă, la răsărit de Podul de Piatră, de pe Strada Leului, cheltuind o sută douăzeci de *liang* de argint. Casa avea două încăperi la stradă și alte patru în spate, o cameră pentru oaspeți, un altar pentru preamărirea lui Buddha și venerarea strămoșilor, un dormitor și o bucătărie. De când se mutaseră, vecinii știau că Han Daoguo era vânzătorul lui Ximen Qing și nu îndrăzniseră să nu le ia în seamă prezența: trimiseseră cutii cu ceai și alte daruri pentru casa nouă. Toți li se adresau frate Han și mătușă Han, iar cei tineri le spuneau unchiule și tușică. Când Ximen Qing sosea în vizită, Han Daoguo dormea la prăvălie, să nu-și stânjenească nevasta și oaspetele. Acesta pica dimineața și pleca seara, iar vecinii îi știau prea bine, însă nu comentau, înfricoșați de averea și puterea mandarinului. În răstimp de o lună, Ximen trecuse pe la Wang A Șasea de vreo trei sau patru ori și iubirea lor era focoasă cum sunt cărbunii încinși. În ultima lună a anului, Ximen Qing fusese peste măsură de ocupat, când cu darurile care trebuiau să ajungă în capitală, când cu alegerea cadourilor pentru demnitarii civili și militari de la prefectură și județ. Tot la vremea aceasta, starețul Wu de la Templul Împăratul de Jad îi trimise prin călugări patru cutii cu daruri, tablouri înfățișând cerul și pământul, statuete pentru Sărbătoarea primăverii și pentru rugăciuni. Ximen Qing prânzea în camera soției principale, când Dai An intră cu o carte de vizită pe care scria: „Nemernicul taoist Wu Zongjia, cu cele mai adânci respecte”.

— Iar mă îndatorează, zise el și porunci slugii să-i spună lui Shu Tong să le dea un argint aducătorilor și să răspundă printr-o carte de vizită.

— Starețul este atent cu noi la fiecare an nou și de sărbători, interveni Doamna Luna. Ar fi bine să închini sacrificiul făgăduit la nașterea băiatului.

— Uitasem, bine că mi-ai adus aminte. Voi oferi niște ofrande pe cinste.

— Ție îți place să promiți, dar uiți repede! Însă spiritele țin minte. De ce crezi că băiatul e mereu agitat? Din pricină că nu-ți ții tu cuvântul!

— În prima lună o să facem sacrificiul la templul starețului Wu, rosti el solemn.

— Chiar ieri îmi zicea sora Li că băiatul e tot bolnăvicios și poate ar fi bine să-i găsim un nume.

— Ne ocupăm și de asta chiar acolo, la templu. Cine s-a înfățișat cu darurile? se întoarse el către Dai An.

— Al doilea discipol, Ying Chun.

Ximen Qing ieși din cameră. Călugărul i se plecă dinainte până la pământ.

— Maestrul vă transmite omagiile sale, Excelență. Nu am adus lucruri de preț, doar niște nimicuri pentru slugile casei.

Gazda se înclină puțin și mulțumi starețului pentru mărinimie. Îi ceru călugărului să ia loc.

— Nu pot să stau, Luminăția Voastră.

— Așează-te, că vreau să discutăm ceva.

Călugărul era îmbrăcat într-o robă lungă, de culoare închisă și purta o bonetă îngustă, în totul arătând umil și modest. Până la urmă trase un scaun într-o parte și se lăsă ușor pe el.

— Care vă sunt poruncile, Excelență?

— La începutul anului, vreau să aduc un sacrificiu și îl rog pe stareț să facă pregătirile necesare. Aș mai vrea să înscriu numele copilului la templu, dar nu știu dacă sfinția sa are timp pentru așa ceva.

Călugărul se ridică, grăbit.

— Porunciți, Excelență, și lăsăm la o parte până și nevoile religioase. La ce zi v-ați gândit?

— Să stabilim pe data de nouă, de ziua sfinților.

— E ziua întemeierii cerurilor, lămuri al doilea discipol. În cărțile sfinte stă scris că e ziua când putem înălța rugăciuni pentru binecuvântare și când cele cinci fericiri se revarsă asupra noastră. Este o zi foarte bună pentru ofrande. Aș vrea să vă întreb, Excelență, ce grad să aibă sacrificiul?

— Copilul are șapte luni și vreau să fie de o sută douăzeci de puncte.

— Câți călugări doriți?

— Șaisprezece taoiști.

În timpul discuției, li se servi ceaiul. Ximen Qing oferi cinsprezece *liang* pentru sacrificiu și un *liang* ca răspuns la darurile făcute de stareț.

— Maestrul să nu pună de la el cele trebuincioase călugărilor. Voi trimite eu hârtie de ars, santal și lumânări.

Călugărul se bucură atât de mult, încât făcu plecăciuni până în stradă,

ieșind aproape de-a rostogolul la pământ.

Pe opt ale primei luni, Dai An a dus la templu o măsură de orez alb, un set de hârtie, zece *jin* de lumânări, cinci *jiu* de santal și șaisprezece suluri de pânză, pentru alte trebuințe ale preoților. Pe lângă acestea, Ximen Qing a trimis două brocarturi, două vase de lut cu alcool alb, patru gâște și patru găini, două pulpe de porc, două de oaie și încă zece *liang* de argint pentru înscrierea numelui lui Guange. Invitații fură transmise din timp unchiilor Wu și Hua, lui Ying Bojue și lui Xie Xida. Chen Jingji o luă călare înainte, să supravegheze pregătirile. În dimineața zilei de nouă, Ximen Qing nu a mai mers la *Yamen*, însă s-a sculat de cu zori, și-a pus hainele de ceremonie, a încălecat pe calul alb și a plecat, însoțit, spre templu.

Din depărtare se zăreau steaguri, stindarde
Și arcurile de triumf chiar de pe străzi.
Merse neabătut până la Poarta Muntelui.
Acolo coborî, în limpezimea ochiului cu scumpe prăzi:
De neînchipuit, într-adevăr, minunăția templului.

Astfel arăta:

Alei cu straja pinilor cei verzi,
În preajma lor păduri de chiparoși;
Acoperișuri roșii, cu aurite ținte,
În umbra punților de jad, castele să te pierzi,
Sculptate streșinile arcuite și cu olane verzi,
Deschideri largi, brodate paravane.
Măreț palatu-a șapte camere încăpătoare,
În mijloc cu pancarta-nscrisă-n aur;
Fără sfârșit țin două coridoare
Cu-ncântătoarele-i picturi de zeități.
Iar în afara Porții celor trei văzduhuri,
Cu chipuri fioroase, doi războinici;
În juru-le-mpietrite vietăți,
Cum tigrii albi, dragoni grozavi și negri,
Palatu-a opt comori în față-i are,
Din jad, Zeița vieții lungi, aflată în picioare,
Pe-un postament cu cei nouă dragoni
Omul de aur stă nepăsător.
La locul său e clopotul de aur
Ce-ntru budism a fost la vreo trei mii de lumi învățător.
Vestesc întâia oară-a dimineții bătăile ce cad
Din toaca purităților de jad.
Scornește vântul pași amăgitori;
Terasa-i pentru ceremonial și-amvonul slujbei, în nopți cu lună plină
Se-aud pe ea umblând nemuritorii.

De-aici palatul violet e la un pas,
Să fie pe aproape și Lai Ping rămas?

Ximen Qing a pătruns pe poarta principală și apoi pe poarta Meteoritului, unde a dat cu ochii de două pancarte verticale, înalte de șapte *chi*, așezate de o parte și de alta a ei și lăcuite în roșu, pe ele fiind caligrafiate îndemnuri religioase.

Pe frontispiciul sanctuarului principal se aflau înscrise douăzeci și patru de ideograme: „Oferim bogățiile noastre ca o îndatorire către Cer și mulțumire către Pământ; fie binecuvântată țara și răsplătiți binefăcătorii noștri; la cele nouă rotiri ale axei de jad, ni-i facem aliați și înscriem numele lor; fie ca norocul să pogoare asupra acestui altar!" Pe cele două laturi scria: „Ridicat în numele Cerurilor, întru măreția Marelui Tao, cu sinceritatea inimilor noastre; omagii împăratului suprem, glorie Perfecțiunii pure; gratitudine Deplinei bunătăți".

Ximen Qing înaintă pe terasă. Lângă masa cu santal, un copil ținea un vas cu apă și un prosop, pentru curățirea mâinilor. După ce Ximen își spălă mâinile, un călugăr îngenunche și îl pofti să aprindă santal. Bărbatul se înclină în fața altarului. Nu mult după aceea, legat la cap cu năframa tunetului a nouă sori, prinse în inele de jad, și îmbrăcat într-o robă albastră ca cerul, cu mâneci largi, pe care erau brodați cocori și douăzeci și opt de stele, peste mijloc încins cu un brâu de mătase, starețul Wu coborî în grabă din strană, se plecă în fața lui Ximen Qing, spunând:

— Nevrednicul preot taoist mulțumește Excelenței Voastre pentru mărinimia dovedită și pentru darurile cu care mă onorați ades. Umila mea persoană s-ar simți nedemnă să le refuze, dar și stingherită primindu-le! Înscrierea copilului și rugăciunea pentru viață lungă intră în îndatoririle mele. De aceea, îmi este atât de greu să accept bogatele daruri ale Luminăției Voastre! La fel socotesc și în privința celor trimise în vederea sacrificiului, ele fiind mult prea generoase.

— Nu există lucru care să fie pe măsura strădaniilor adânci, grijii și oboselii voastre, iar neînsemnatele-mi daruri abia exprimă înalta noastră prețuire, răspunse Ximen.

După schimbul de politețuri, călugării aflați de o parte și de alta a sălii se apropiară, înclinându-se în fața oaspetelui. Acesta fu invitat înăuntru, într-o încăpere mare, compusă din trei părți, numită Sala Cocorilor și a Pinilor, pentru că acolo se lua ceaiul. Îndată ce se așeză, Ximen Qing îl chemă pe Qi Tong și îl trimise să ia calul și să meargă în întâmpinarea lui Ying Bojue, temându-se că acesta întârzia din lipsa unui cal.

— Avem aici măgarul ginerelui vostru, stăpâne, propuse Dai An.

— Bine. Să-l încalece și să plece degrabă.

Qi Tong ieși. Starețul Wu rămăsese să încheie lectura din cartea sfântă, apoi sosi și ocupă un loc lângă oaspete, oferindu-i ceai.

— Văzând dorința Excelenței Voastre de a cinsti zeii, eu, neînsemnatul

preot aici de față, m-am sculat la cel de al patrulea *geng* din noapte și am recitat, în altar, textele sfinte. Astăzi este cea de a treia înălțare a celei de a noua rotiri și am adus prinosul meu axei de jad. De asemenea, am scris cele opt caractere ale nașterii lui Guange, le-am supus înaintea Celor trei prea puternici[188] și i-am ales numele de Wu Yingyuan, cerând să se pogoare asupra lui protecție veșnică, bogăție și vigoare trupească. Am pregătit un sacrificiu de douăzeci și patru de puncte întru cinstirea Cerului și a Pământului, de douăzeci pentru proslăvirea Celui de sus și alte douăzeci și patru pentru sufletul morților, în total făcându-se o sută optzeci de puncte.

Ximen Qing îi mulțumi. Numaidecât bubuitul tobelor se făcu auzit și oaspetele fu rugat să meargă la altar să vadă cu ochii săi documentul. Ximen Qing își puse o robă stacojie de ceremonie, cu lei în cinci culori[189], își petrecu pe mijloc o cingătoare din corn de rinocer, prinsă în catarame aurii. Ajuns la altar, un novice, îmbrăcat în purpură, citi cu glas solemn:

„Dreptcredinciosul Ximen Qing, din capitala județului Qinghe, Shandong, din Marea împărăție Song, venerând calea cea sacră, oferă sacrificii, implorând binecuvântare, liniște și pace. Este născut la miezul nopții, în ziua de douăzeci și opt a lunii a șaptea, din anul Bingyin[190]. Soața sa, născută Wu, a venit pe lume în noaptea celei de a cincisprezecea zile a lunii a opta din anul Wuchen.

— Mai doriți să includem și alte nume? fu întrebat.

— Adaugă verbal, porunci Ximen Qing: Doamna Li, născută în zorii zilei de cinsprezece ale primei luni a anului Xiwei, cu băiatul Guange, născut la douăzeci și trei din luna a șaptea, anul Bingshen.

Discipolul repetă cu voce tare, apoi continuă:

„Astăzi eu, Ximen Qing, împreună cu întreaga mea familie, vin cu inima deschisă să mă plec în fața Creatorului Suprem. Viața mea este un fir de praf din umbra celor Trei Puteri. Când ies și când intru, când mă ridic din patul meu și când mă așez în el, mă aflu sub protecția Cerului Dragon. Vremea se schimbă din rece în cald, însă nimic nu mă atinge. Am fost numit în rândurile armatei, ca ofițer împărătesc. Trăiesc în lumina favorii imperiale și dispun de bogății îndestulătoare. Cu sufletul prea plecat aduc jertfe celor douăzeci și patru de sfere, în semn de mulțumire milostivei bunătăți a Cerului și a Pământului, cerșind bunăvoința împăratului suprem. Douăsprezece jertfe aduc nașterii Cerurilor. Fie să cunosc cele cinci fericiri[191] și darurile cerurilor să coboare asupra mea. Anul trecut, pe douăzeci și trei din luna a șaptea, favorita mea Li mi-a născut un băiat, Guange, și atunci m-am rugat pentru sănătatea mamei și fericirea copilului. Cerșesc ca Guange să fie primit în palatul tău, sub numele de Wu Yingyuan. Aduc jertfă de o sută douăzeci de puncte pentru ca sămânța mea să fie continuată și progenitura mea să se bucure de viață îndelungată. În familia Ximen, aduc venerație spiritelor a trei generații: a bunicului, Ximen Jingliang, și a bunicii, din neamul Li, a tatălui meu, Ximen Da, și a mamei, născută Xia, a primei mele neveste, Chen, și a tuturor care au murit mai întâi, pentru a se preface apoi. Fie că ei s-au ridicat la Ceruri sau au

coborât în întunecime, ofer douăsprezece jertfe implorând tăria principiului tao, de a-i aduce pe ei din nou la viață. În total, sacrificiul meu închinat zeităților este de o sută optzeci de puncte, pentru a fi bine primit și binecuvântat. În cel de al treilea an al domniei Xuanhe, în ziua de nouă a primei luni, de ziua spiritelor, m-am înfățișat la Palatul împăratului de Jad să mulțumesc Cerului și Pământului și să capăt asigurarea liniștii noastre. Numele fiului meu l-am înscris, din cărțile sfinte am recitat, o zi și o noapte am postit, totul pentru preamărirea celor trei tărâmuri și întru întâmpinarea carului împăratului celor zece mii de ceruri. Casa mea să aibă parte de tihnă și de belșug și prosperitate în toate cele patru anotimpuri. Încredințat de puterea lui tao, aștept ca binecuvântarea să coboare înmulțită asupra noastră. Acestea le-am notat aici, cu supusă credință."

După citirea textului, se aduseră numeroase înscrisuri, picturi și talismane. Novicele îl rugă pe Ximen Qing să se uite la fiecare în parte. Erau o sută optzeci sau o sută nouăzeci, trasate cu migală, curate și întregi și înscrisul cu numele lui Guange pus sub protecția celor Trei Comori. Nu le mai cercetă cu de-amănuntul. Observând atenția și grija pe care le dovedise starețul, arse doar santal și semnă hârtiile. Ceru însoțitorilor săi să ofere starețului o mătase pentru caligrafii. Acesta refuză de câteva ori și până la urmă îi zise unui copil să o primească. Apoi, un călugăr, așezat într-un colț al încăperii, bătu toba, imitind bubuitul tunetului de primăvară, și alții îl acompaniară la diferite instrumente. Starețul Wu purta acum o robă stacojie cu broderie în cinci culori, și încălțări roșii. În mână ținea un sceptru de fildeș. El despături înscrisurile și așteptă în fața altarului ca acestea să fie primite de zeități. De o parte și de alta a sanctuarului atârna câte un clopot în aceste momente răsunând. Ximen Qing fu condus la altarul pe ale cărui două laturi ardea santal. Bărbatul făcu ochii mari văzând rânduiala. Iată:

> Loc deschis celor cinci puncte cardinale[192],
> La opt grade-nalt altarul;
> Sus, ofertele, trei limpezi, patru auguste,
> Opt extreme și nouă nouri, neclarul,
> În mijloc munții și-adâncuri de vale
> Și mult dedesubt palatul cu-a beznelor cruste.

Ximen Qing ocoli altarul cu santal aprins, apoi fu rugat să treacă în Sala Cocorilor și Pinilor. Pe jos fusese așternut un covor moale și fin, iar cărbuni în felurite chipuri de fiare sălbatice ardeau într-un vas. Luă loc și, curând, își făcură apariția Ying și Xie. Aceștia îl salutară pe Ximen și îi oferiră câte un *xing* de argint în schimbul ceaiului, dăruit la asemenea prilejuri.

— S-ar fi cuvenit să trimitem ceai, dar e departe și ne-am gândit că acest nimic poate fi în schimbul lui, se scuzară ei.

Ximen Qing îi refuză.

— Încep să-mi pierd răbdarea cu voi, declară. V-am invitat să-mi țineți

companie și nu de altceva! Vor aduce neamurile pentru ceai și aici nu ne lipsește nimic, avem de toate.

— Dacă-i pe-așa, de ce nu ne-am lua argintul înapoi? se repezi Ying, ploconindu-se din nou. Și, întorcându-se spre Xie, continuă: Din vina ta pățim rușinea asta. Ți-am zis doar că nu primește!

Nu peste multă vreme, sosiră și unchiul Wu și Hua Zixu, aducând câte o cutie de prăjituri alese, pentru a fi servite la ceai. Ximen ceru starețului să le accepte. După ce băură ceaiul, se așternu o masă de bucate din legume și, pe când ospătau, un povestitor le vorbi despre Hong Men din dinastia Han de Apus. Când își încheie slujba, starețul Wu li se alătură.

— Guange va fi adus astăzi? întrebă.

— E prea mic și nevestele se tem că drumul lung îi va pricinui vreun rău, se scuză tatăl. Până la prânz îi vor fi trimise straiele și toată rufăria și le putem înfățișa înaintea celor Trei Comori. E totuna.

— Așa gândește și prea-umilul taoist, încuviință starețul.

— Crește bine, doar că e cam sperios. O doică și trei-patru slugi văd de el, dar găsește mereu ceva de care să se înfricoșeze. Nici vorbă să lăsăm pisicile și câinii să se apropie.

— Copiii se măresc oricum.

În acest moment, Dai An intră, vestind că Laur și Argint îi mânaseră pe Li Ming și pe Wu Hui cu ceai. Aceștia intrară, în mâini cu câte o cutie. Îngenunchează, le deschiseră, dând la iveală plăcinte uscate, închipuind floarea pinului și plăcinte de aniversare, presărate cu zahăr și ceai roșietic ca muscatul. Ximen îl rugă pe stareț să le primească.

— De unde ați aflat de ceremonie? se arătă curios Ximen.

— De dimineață, umilul de mine l-am întâlnit pe unchiul Chen Jingji, care mi-a spus, recunoscu Li Ming. Am alergat acasă și i-am zis mamei, ea a vorbit cu Argint și ne-au trimis pe amândoi. Ar fi venit ele, dar nu se prea cădea. Aceste prăjituri grosolane sunt bune pentru servitorii Excelenței Voastre.

Ximen îi pofti la o masă de post și starețul le spuse să treacă alături, să mănânce. La vremea prânzului, urmară alte ceremonii. Starețul Wu pregătise o masă încărcată cu bunătăți, fructe, un vas plin cu băutură „Floarea de aur” și mai multe lucruri pentru copil: o bonetă taoistă, din mătase neagră, cu ornamente în aur, o hăinuță taoistă din pânză și una din mătase verde, două perechi de încălțări, una cu fața albă și alta cu fața neagră, o curea galbenă, un șnur împletit din fire aurii de la Sanctuarul celor Trei Comori, un altul din fire purpurii din fața Statuii Mamei Copiilor, un guleraș de argint, pe care erau gravate însemnele: „Aurul și jadul umplu casa” și „Viață lungă, bogăție și onoare”; un talisman din mătase galbenă, înscris cu opt ideograme roșii: „Tai Yi a dat viața”; „Viață lungă și sănătate”. Aceste obiecte erau legate cu sfoară și așezate alături de fructe. Un copilandru scoase apoi copii pe hârtie roșie de pe textul citit mai înainte, îl rugă pe Ximen Qing să-și arunce privirea peste ele și pe măsură ce erau văzute, le punea una câte una în cutii. Cu totul erau opt pachete, care urmau să fie trimise acasă. Ximen era mulțumit și îl grăbi pe

Qi Tong spre oraș, să le ceară doamnelor să ofere aducătorului două batiste și un ban de argint.

Era de altfel și ziua lui Lotus de Aur. Mama Pan, mătușile Wu și Yang și domnișoara Yu se aflau în camerele lui Lotus în clipa sosirii darurilor de la templu. Acestea, cu toate că fură îngrămădite pe patru mese, tot nu încăpuseră. Curioase, femeile dădură buzna să le cerceteze.

— Vino iute, soră Li, strigă Lotus, să vezi ce daruri i-a făcut fiului tău mentorul de la templu. E și un costumaș de taoist, vai, ce încălțări micuțe!

Meng Pavilion de Jad ieși în față și luă pantofiorii în palmă.

— Uite ce lucruri fine lucrează taoiștii! Sunt măiestrit cusute cu acul. Uitați-vă la nori. Eu cred că taoistul are nevastă altfel de unde atâta delicatețe?

— Ce vorbă! interveni Doamna Luna. Călugării n-au voie să se căsătorească, nu? Poate a plătit pe cineva să i le facă.

— Ba au neveste! Călugărița Wang și maica stareță au grozave cingători. Nu se poate spune după asta că ele au bărbați?

— Călugării taoiști se acoperă cu bonetele lor și hoinăresc pe unde vor, pe când noi, budiștii, spuse călugărița Wang, suntem recunoscuți[193] de la o poștă.

— Se zice că în spatele mănăstirii voastre, a Zeiței Milei, se află Templul taoist Lumina Nereală. Cunoașteți proverbul: Când lângă o mânăstire de maici e un templu, nu-i nimic, dar ce grozăvii se ivesc!

— Sora a șasea aiurează! puse capăt discuției Doamna Luna.

— Ah, uite ce talisman cu șnur purpuriu i-a dat starețul, sau ia priviți la gulerașul acesta din argint, ca un colan, care pe față are frumos săpate opt ideograme, iar pe dos numele lui: Wu… nu știu cum, Yuan?

— E numele primit la templu: Wu Yingyuan[194].

— Ah, caracterul ying era, nici nu l-am recunoscut! Dar ce lipsă de bunăcuviință, să schimbe numele de familie!

— Nu te pricepi! i-o întoarse Doamna Luna și îi ceru Li Vazei să aducă băiatul, să încerce straiele de taoist.

— Vai, abia s-a culcat, nu l-aș trezi!

— Nu-i nimic. Îl iei cu binișorul, propuse Lotus de Aur.

Li Vaza plecă după copil. Lotus de Aur, care recunoștea ideogramele, luă în mână hârtia roșie cu textul și constată că după Ximen Qing nu erau menționate decât Wu Doamna Luna și Li Vaza. Faptul acesta îi spori gelozia.

— Uitați-vă, ticălosul, cât a decăzut, izbucni în gura mare, să fie auzită de toată lumea. Zicea că nu favorizează pe nimeni și aici nu a înscris-o decât pe mamă, iar de toate celelalte nici nu pomenește! Noi nu contăm!

— Sora cea mare este? întrebă Pavilion.

— Asta ar mai fi trebuit, să lipsească tocmai ea!

— Nu-i nimic, se amestecă Doamna Luna. Dacă numește pe una din noi, ajunge. Dacă ai acasă o grămadă de femei, le mai numești pe toate în fața călugărilor?

— Nu suntem mai rele decât altele și ne-a trebuit același material și același

timp ca să venim pe lume!

Atunci apăru Li Vaza, în braţe cu Guange.

— Daţi-mi hainele, să-l gătesc eu, se oferi Pavilion de Jad.

Vaza îl ţinea şi Pavilion îl îmbrăcă. Băiatul stătu îndelung cu ochii închişi, speriat.

— Soră Li, o sfătui nevasta principală, ia hârtiile astea şi banii de hârtie şi mergi la capela budistă şi arde-le.

Li Vaza se supuse.

— E un adevărat călugăr! se minună Pavilion de Jad, rămânând în braţe cu copilul.

— Ce călugăr, parcă e Tai Yi[195] însuşi!

— Ce vorbe spui în faţa copilului? o certă Doamna Luna, iar Lotus se întristă, reţinându-se de la alte comentarii.

Înspăimântat din pricina veşmintelor, copilul prinse să ţipe. Când se întoarse, Vaza îl luă şi îl dezbrăcă repede, iar atunci copilul dădu drumul la treaba mare pe rochia ei.

— Bravo, Wu Yingyuan, glumi Pavilion de Jad, ai făcut o plăcintă!

Doamna Luna chemă o slugă să adune murdăria într-o hârtie şi să cureţe rochia Vazei. La pieptul mamei, copilul adormi îndată.

— Eşti ostenit, viteazul mamei! O să te duc înapoi la culcare! spuse Vaza.

Doamna Luna împărţi musafirilor din bunătăţi şi îi pofti pe toţi la masă. Se înserа.

Cu o zi înainte, Ximen Qing, postind pentru sacrificiu, nu se atinsese de carne şi de băutură. Fiindcă nu-şi sărbătorise ziua, Lotus de Aur se pusese acum la pândă în poartă, să ciocnească amândoi un pahar. Se făcuse întuneric, când se ivi numai Chen Jingji, călare.

— Socrul tău vine?

— Nu cred că mai ajunge acasă în seara asta, răspunse Chen întrebării. Când am plecat eu, sacrificiul nu se încheiase şi nu se întrezăreau speranţe nici până după miezul nopţii. Abia după aceea urmează, ca întotdeauna, o mică degustare…

Fără să spună un cuvânt, Lotus de Aur se înapoie supărată în casa doamnei Luna.

— Vin din poartă. Ginerele Chen a sosit, zicând că stăpânul va lipsi în noaptea asta, a rămas până la încheierea sacrificiului.

— Foarte bine, n-o să mai fim stingherite. Le rugăm pe stareţă şi pe călugăriţa Wang să ne povestească şi să ne cânte imnuri budiste.

Chiar atunci, Chen Jingji, puţin ameţit, împinse apărătoarea din faţa uşii şi intră.

— Plecăciuni pentru doamna a cincea! rosti. Ai o cupă? se întoarse el spre nevastă.

— Ce să faci cu ea? Îngenunchează întâi şi o să-ţi dau eu o cupă! răspunse ea. Văd că eşti cu chef. Sacrificiul acesta ţi-a priit! Să mi te înfăţişezi mie în halul ăsta!

— Stăpânul chiar nu se întoarce? întrebă Doamna Luna. Nici Dai An?

— Văzând că jertfele durează și știind că nu e nimeni dintre noi, bărbații, acasă, tata l-a oprit pe Dai An și m-a trimis pe mine înainte. Starețul Wu nu vroia să mă lase, mă ținea pur și simplu de mână, și am scăpat cu greu, doar după ce am dat pe gât trei cupe mari pline ochi.

— Cine ne-a onorat la sacrificii?

— Unchiul, Hua, Ying și Xie. Pe urmă au venit și cântăreții Li Ming și Wu Hui. N-aș putea însă să spun când se încheie întreaga ceremonie. M-a urmat la plecare numai unchiul Wu; unchiul Hua a fost reținut de tata. Eu cred că rămân acolo peste noapte.

Profițind de absența Vazei, Lotus îndrăzni:

— De ce îi zici unchiul Wu, ginere Chen? Ce rude sunteți voi doi, că eu, una, habar n-am! Sau poate îi spui unchiul Li!

— Mamă a cincea, dumneavoastră se pare că stați ca tânăra țărancă dusă după Cheng En, cu un ochi închis și cu altul deschis!

— Pramatie! îl ocărî nevasta. Îngenunchează și lipsește de sub ochii mei cu vorbele tale deșucheate!

Chen o rugă pe Lotus să rămână cu fața la el și îi bătu patru mătănii, legănându-se, apoi plecă.

Peste puțin, lampioanele și lumânările fură aprinse, mesele întinse și mâncarea adusă. Femeile se așezară. Lotus de Aur turnă în pahare și se înfruptară din tăiței cu carne. Apoi chemară slugile să deretice, Doamna Luna îi spuse lui Jad Mic să încuie portița și să pună o măsuță în mijlocul patului. Călugărițele ocupară locurile de onoare, iar femeile se rânduiră de o parte și de alta a lor, în jurul mesei. Aprinseră santal, apoi, la lumina a două simple lumânări, ascultară întâmplări budiste, începu starețа, povestind cum cel de al treizeci și doilea strămoș coborâse din Cerul Vestic în lumea oamenilor, propovăduind despre Buddha și învățăturile sale, despre iubirea de oameni. Vorbi apoi despre meșterul Zhang, un om foarte bogat, trecând încet de la un episod la altul. Istorisi în cele din urmă cum un nobil a fost convertit la budism, și-a părăsit casa, grădina și averile și a plecat să se desăvârșească la Templul Prunișorul Galben. După ea, călugărița Wang intonă un psalm.

— Cuvioaselor, trebuie să vi se fi făcut foame. Ne oprim puțin și luăm ceva în gură, interveni Doamna Luna și porunci lui Jad Mic să aducă patru farfurii cu bucate din legume și patru cu plăcinte. Le rugă pe doamnele în vârstă să țină companie călugărițelor.

— Eu sunt sătulă. Să mănânce doamna Yang, care a postit, se scuză mătușa Wu.

Doamna Luna culese pe o farfurie aurită din fiece soi de plăcintă câte una și i-o întinse mătușei Yang. Făcu la fel și pentru cele două călugărițe.

— Vă rog să mâncați, ceru.

— Eu sunt evlavioasă și m-am prea ghiftuit. Mi-e tare frică să nu dau de vreun os. Ia-le de aici, să nu mă înec!

Femeile izbucniră în râs.

— Nană, astea sunt de la templu, făcute numai din legume. Sunt tocmai bune pentru dumneata.

— Dacă-s de post, mănânc! Nu fac niciun păcat! Nu mă mai ajută ochii și am crezut că sunt de dulce!

În timp ce ospătau, soția lui Lai Xing, Generoasa[196], intră în cameră.

— Ce cauți aici, împuțito? se repezi Doamna Luna.

— Am venit și eu să ascult cântările.

— Poarta e închisă, pe unde ai intrat?

— A stat până acum în bucătărie și a stins focul, îi luă apărarea Fluier de Jad.

— De-asta ai nasul și gura negre de tăciuni. Arăți ca un duh rău și vrei să asculți psalmi?

Celelalte femei ședeau încă în jurul călugărițelor. Când terminară plăcintele, rămășițele fură strânse, se curăță locul. Doamna Luna stinse din nou luminile și arse santal. Călugărițele bătură în niște toace mici și se porniră pe cântat balade religioase. Povestiră cum Zhang stătea la templu în genunchi, cât era ziua de mare, și asculta sutrele, iară noaptea medita. Atunci, Al Patrulea înțelept a priceput că Zhang nu este un om obișnuit și și l-a ales de discipol, încredințându-i trei lucruri neprețuite și îndrumându-l să purceadă spre Râul Singurătății, unde avea să renască. Depănară cum Fecioara a o mie de galbeni spăla pe malul râului, când s-a oprit lângă ea un sihastru, care i-a cerut adăpost. Fiindcă ea nu i-a răspuns, sihastrul s-a aruncat în apă. Lotus de Aur era somnoroasă. Picotea, așa că la un timp o luă spre camera sa. Apoi, Broderia Primăverii o chemă pe Li Vaza, zicându-i că Guange se sculase. Rămăseseră mai puține să asculte urmarea: cum din râu s-a ridicat un pește mare, solzos, iar fecioara l-a mâncat, s-a dus acasă și nu peste mult s-a trezit însărcinată, iar la zece luni a dat naștere unui copil. Când călugărița Wang încheie balada, stareța intonă un verset:

Al cincilea înțelept
Ascunsu-s-a într-un pântec
Și zece luni închis a așteptat
Să intre-n lume, într-un scutec.

Doamna Luna a băgat de seamă că Orhideea plecase și ea la culcare; mătușa Wu se întinsese pe pat și căzuse într-un somn adânc; mătușa Yang căsca, iar lumânările erau pe terminate.

— Cât să fie? întrebă.

— A bătut al patrulea *geng*, răspunse Jad Mic. Cocoșii au început să cânte.

Doamna Luna spuse călugărițelor să-și strângă cărțile. Mătușa Yang merse să se odihnească la Pavilion de Jad. Domnișoara Yu, la Lebăda de Nea. Stareța dormi cu Li Delicata, iar călugărița Wang cu Doamna Luna, însă urcară în pat abia după ce băură câte o ceașcă de ceai.

— Cum a crescut Cel de Al Cincilea înțelept? A ajuns el un Nemuritor?

întrebă Doamna Luna.

Călugărița istorisi că Fecioara celor o mie de galbeni a fost izgonită de părinți, că ea a rătăcit până în satul Nemuritorului, unde a născut și că, la șase ani, băiatul s-a dus pe malul Râului Singurătății, a găsit cele trei lucruri neprețuite și s-a întors la Templul Prunișorului Galben, luând bine aminte la lecțiile Celui de Al Patrulea înțelept. Apoi a devenit Nemuritor și și-a luat mama cu el în Ceruri. Doamna Luna ascultă povestea până la capăt și credința ei în budism spori și mai mult.

Capitolul XL

Stând întinse pe pat una lângă alta, călugărița Wang o întrebă pe Doamna Luna:

— Cum se face că dumneavoastră n-ați avut niciun semn de blagoslovenie întru rodnicie?

— Semn spui? se văicări stăpâna casei. Am avut, cum nu, parte de el. Prin luna a opta am cumpărat o casă de peste drum, a bogătașului Qiao. Și nu știu ce mi-a venit, că am mers s-o văd, am alunecat pe scară și am lepădat pruncul, prin luna a șasea sau a șaptea. De atunci n-am mai avut niciun semn.

— Dacă era în luna a șaptea, prinsese un chip!

— L-am azvârlit în plină noapte, însă l-am cercetat – era băiat.

— Vai ce păcat, doamnă. O fi și că v-ați sucit piciorul, dar eu cred mai degrabă că sarcina puteți ține. Dacă ați avea un fiu, ați fi stăpână pe întreaga stare a casei. Mă uit la doamna a șasea. Ea e sosită de curând și ce fericită e cu un moștenitor!

— Copiii sunt datul cerului!

— Nu vă neliniștiți. Am o cunoștință, pe nume Xue, care știe să facă vrăji pe hârtie și să prepare leacuri pentru treaba asta. În urmă cu doi ani, nevasta mandarinului Chen, care ajunsese la o vârstă coaptă, fără copil, pentru că pierdea mereu sarcina, după ce a băut farmecele, a născut un băiat de toată frumusețea. Nu e om din casă să nu fie fericit. O singură doctorie e foarte greu de luat.

— Aceea cum e?

— Se face din casa[197] unui băiat nou-născut. Asta se spală bine cu alcool, pe urmă se arde, apoi cenușa ei se amestecă laolaltă cu niște doctorii și se ia în ziua Renzi[198]. Nimeni nu trebuie să știe, ca să nu se amestece spiritele rele; se bea pe stomacul gol, cu puțină băutură galbenă. După aia, tot ce rămâne de făcut este ca femeia să țină socoteala timpului și peste chiar o lună cade grea.

— Cunoștința asta e bărbat sau femeie? Unde stă?

— E o călugăriță și are peste șaptezeci de ani. A trăit la Templul Dizang și acum e stareță la Templul Fahua, din sud. E foarte citită. Cunoaște toate textele sfinte pe de rost și poate predica Sutra de diamant ori Doctrina despre pricină și urmare. Poate vorbi o lună încheiată și nu termină ce are de spus. Umblă numai prin familii sus-puse și uneori nu-i mai dau drumul câte zece

zile sau două săptămâni.

— Nu te duci mâine să o chemi?

— Da' de ce nu? Și o să vă aduc și doctoriile și descântecele. Cu un singur lucru e mai greu. Nu știu cum ați putea face rost de casa pruncului.

— Ca să nu-mi aud vorbe, îți dau bani și cumperi una de la cineva.

— Pentru asta găsim o moașă, lămuri călugărița. O să mă ocup de doctorii, le luați și o să rămâneți gravidă. Sunt sigură că o să aveți un copil ca nimeni altul, mai luminos decât zece aștri.

— Nu sufla o vorbă nimănui despre asta! îi ceru gazda.

— Ce părere aveți despre mine, bună doamnă? Cum să deschid gura? spuse călugărița și adormi.

A doua zi, Ximen Qing se întoarse de la templu, tocmai pe când Doamna Luna se pieptăna. Fluier de Jad îi luă hainele. Bărbatul se așeză, iar nevasta îi spuse că fusese așteptat de Lotus, de ziua ei. Ximen Qing lămuri că sacrificiul a durat mult, apoi starețul i-a reținut la un pahar. Chiar în dimineața aceasta, se întorsese singur, ceilalți fiind încă prinși cu petrecerea. Bău un ceai și nu plecă la *Yamen*, ci se retrase să se odihnească în bibliotecă. După ce se gătiră, Lotus și Vaza veniră cu copilul în camerele soției principale, să ia micul dejun. Doamna Luna le înștiință că bărbatul sosise și acum se odihnea.

— Îmbracă-ți micul taoist și du-l să-l vadă, o îndemnă pe Li Vaza.

— Merg s-o ajut, se oferi Lotus de Aur, cu gândul să se înfățișeze ea cu copilul la tatăl acestuia.

— Las-o pe mama lui, o sfătui Doamna Luna. E păcat să-ți murdărească fusta aceasta galbenă cu broderie atât de bogată. Doar dacă o atinge puțin, și-i gata cu ea.

Astfel, Li Vaza își luă copilul în brațe și ieși, urmată de Lotus. Cum au ajuns la capătul coridorului și au împins apărătoarea de la ușă, Shu Tong le-a zărit și a ieșit în grabă. Ximen dormea cu fața la perete.

— Ce somn dulce ai, cerșetorule, strigă Lotus de Aur. Micul taoist a venit să te cheme la masă. Scoală-te degrabă și dormi mai încolo!

Dar bărbatul chefuise toată noaptea, iar de cum își lăsase capul pe pernă și uitase cât de înalt e cerul și cât de jos e pământul: sforăia ca tunetul.

Femeile se așezară pe pat și îl puseră pe Guange chiar sub nasul lui Ximen. Când se trezi, Ximen Qing făcu ochii mari, văzând un călugăr lângă el. Deodată se lumină la față, zâmbi, luă copilul în brațe și îl sărută.

— Curat mai ești pe bot, de pupi copilul! nu-l slăbi Lotus. Micule taoist Wu Yingyuan, ia întreabă-l pe unde a arat azi noapte de e atât de obosit, să sforăie în toiul zilei! Spune-i că mama a cincea l-a tot așteptat ieri, dar el nu s-a grăbit să îngenunche în fața ei!

— S-a terminat târziu și am băut toată noaptea. Acum lăsați-mă să dorm, că sunt așteptat acasă la *juren*-ul Shang.

— Nu mai bea atâta! îl povățui Lotus.

— M-a invitat de ieri și nu pot să nu mă duc.

— Bine, dar să vii devreme. O să te aștept, îl preveni.

— Sora cea mare a pregătit masa și a pus anume să se facă o supă din muguri de bambuși murați, îl îmbie Vaza.

— Nu pot mânca, dar merg să beau o supă, hotărî bărbatul. Se ridică și o porni spre curtea interioară.

După plecarea bărbatului, Lotus de Aur se așeză pe pat atingând cu picioarele cuptorul[199] de sub el.

— E cald aici, constată, și văzând pe masă o sobiță de cupru care avea în ea bucăți de țiglă fierbinți, întinse mâinile ca și cum ar fi cuprins-o în brațe. Apoi îi ceru lui Li Vaza să-i dea o cutie de fildeș de pe masă, care avea în ea bucăți de lemn mirositor. O deschise, luă câteva, le încălzi la foc și le băgă în sân și, în jos, la picioare, să-i încălzească și să-i parfumeze corpul. Peste puțin, Vaza o îndemnă să se retragă, să nu care cumva să le mai găsească bărbatul acolo. Ieșiră cu băiatul, întorcându-se în curtea interioară.

Ximen Qing sorbi supa, porunci să i se pregătească un cal și plecă în vizită la *juren*. Mama Pan se întoarse la casa ei.

Seara, la plecare, călugărița Wang primi, pe ascuns, un *liang* de argint. Doamna Luna o povățui să nu-i spună stareței nimic.

— Mă înapoiez abia pe șaisprezece și vă aduc cele promise, o asigură ea.

— Dacă totul merge bine, îți rămân recunoscătoare.

Iată, cititori, că pețitoarele și călugărițele nu trebuie lăsate printre nevestele de familie, fiindcă folosindu-se până și de cele sfinte, le bagă atâtea altele în cap. Drept mărturie stau stihurile:

> Ce e cel mai negru-i lunecos ca vorba,
> În palate și mari curți se discută prea plăcut;
> De ajunge și budistă generația aceasta,
> Sprijinită pe amurg negru-i vechi e praf făcut.

Seara, Lotus de Aur a zăbovit îndelung în fața oglinzii, împletindu-și părul în cosițe, pudrându-și fața până ce și-a făcut-o albă ca neaua, împrospătându-și cu un roșu aprins culoarea buzelor. În urechi și-a agățat cercei în formă de lampion, la tâmplă și-a pus trei flori-ornament și și-a trecut peste păr o panglică de aur și purpură. Și-a pus pe ea o fustă din satin albastru și o jachetă stacojie cu broderie de aur. S-a costumat ca o slujnică, să glumească și să se distreze pe seama nevestei principale. Când a fost gata, a chemat-o pe Vaza, care nu se mai putea opri din râs:

— Surioară, ești o adevărată slujnică! Am o basma roșie, ți-o dau să ți-o pui pe cap, să nu ți se vadă chipul. Când mergem dincolo, le zic că mi-am luat o slujnică nouă.

Plecară, Prunișor de Primăvară luminându-le cu un lampion calea. La portița de la grădină se întâlniră cu Chen Jingji și îl rugară să le ajute. El se duse mai înainte la Doamna Luna. Femeile erau acolo și beau ceai.

— Mamă, rosti Chen, tata i-a dat tușei Xue șaisprezece *liang* și a cumpărat o slujnică de douăzeci și cinci de ani, care știe să cânte din gură și la felurite

instrumente. Acum a sosit într-o lectică.

— Cum așa? se miră Doamna Luna. De ce nu a vorbit tușa Xue mai întâi cu mine?

— I-a fost teamă. A adus-o până la poartă și a plecat. Fata vi se înfățișează numaidecât.

Mătușa Wu rămase tăcută, însă Yang nu se lăsă:

— Are atâtea neveste, că ziceam că-i prea ajung!

— Cum nu înțelegi, mătușă bună? lămuri nevasta principală. Cine are bani, cumpără și o sută, ce contează? Face o oștire de neveste!

— Mă duc să mă uit! zise Fluier de Jad și ieși.

În curte, sub razele lunii, o văzu pe Prunișor cu o lanternă, pe care aceasta din urmă i-o trecu lui Lai An; Prunișor împreună cu Li Vaza însoțeau o fată în veșminte roșii, cu capul acoperit. Curioase, Pavilion de Jad și Li Delicata se iviră și ele în prag. Intrară cu toatele. Din spatele Doamnei Luna, Fluier de Jad izbucni:

— Ea e stăpâna, îngenunchează! și trase basmaua de pe capul fetei.

Lotus de Aur dădu să se încline, însă nu se putu stăpâni și râse.

— Bravo slujnică! zise Pavilion. În loc să îngenuncheze în fața stăpânei, o pufnește râsul!

Doamna Luna râse și ea, cu poftă.

— Ești ca un spiriduș, soră a cincea, ne-ai dus pe toate! zise.

— Eu nu m-am lăsat amăgită, zise Pavilion.

— Cum ți-ai dat seama? întrebă mătușa Yang.

— Fiindcă așa salută ea de obicei, trăgându-se înapoi!

— Ia uite cum ai ghicit-o! Eu m-am lăsat păcălită!

— Și eu la fel. N-am recunoscut-o nici când s-a descoperit și a râs, zise Li Delicata.

Atunci intră Qin Tong, cu mantaua, vestind că stăpânul s-a întors.

— Ascunde-te alături, să-l păcălim și pe el! propuse Pavilion de Jad.

Când Ximen Qing intră, mătușile plecară. Bărbatul se lăsă pe un scaun. Alături, soția principală ședea tăcută și atunci Pavilion de Jad deschise vorba:

— Mai înainte, tușa Xue a trimis o fată cam de douăzeci de ani, zicând că ai vrea s-o cumperi. Gândește-te la vârsta ta și la faptul că ți-e casa plină. Ce-ți mai trebuie?

— Cum să-i cer așa ceva? Vă luați după ticăloasa aia? Își bate joc! se apără el.

— Întreab-o pe sora cea mare. De altfel, fata se află aici și dacă nu mă crezi, o chem s-o vezi.

Pavilion îi spuse lui Fluier de Jad s-o aducă pe slujnica cea nouă înaintea stăpânului. Aceasta ieși, chicotind pe înfundate, făcu câțiva pași și se retrase.

— Nu vrea să vină, zise Fluier de Jad.

— Merg eu s-o aduc, afurisita! și trecu dincolo, de unde se auziră voci: „Creatură ciudată ce ești! Uite că nu vreau să merg, de ce mă bești? Dă-mi drumul!” „Sclavă rea, cine te-a ținut până acum? Nu vrei să cazi în

genunchi în fața stăpânului?”.

Pavilion o trase cu sila înăuntru, însă, la lumina lămpii Ximen Qing o recunoscu îndată pe Lotus de Aur, în ciuda straielor și gătelilor sale de slugă, și izbucni în râs. Aceasta se așeză alături.

— Halal slugă! continuă Pavilion. Abia a trecut pragul casei și cutează să stea lângă stăpân!

— El e stăpânul, zise Doamna Luna, râzând. Pleacă-te în fața lui!

Lotus de Aur nu-i dădu ascultare. Se duse în camera Doamnei Luna, își scoase podoabele, își prinse altfel părul și reveni.

— Uitați-vă la ea că îndrăznește până și să-și ridice părul ca o doamnă! izbucni Doamna Luna.

Râseră toți cu poftă.

Doamna Luna îl înștiință pe Ximen Qing că familia Qiao trimisese șase invitații pentru ziua de doisprezece, să petreacă și să urmărească lampioanele împreună și spuse că ar fi bine să le facă un dar.

— Mâine dimineață, hotărî bărbatul, poruncește-i lui Lai Xing să cumpere patru cutii cu delicatese și un vas cu o băutură din sud și să le ducă la Qiao. Tot mâine, să trimitem și noi invitații pentru data de paisprezece. Să chemăm pe doamnele Zhou, Jing, Xia și Zhang. Mătușa Wu să stea la noi până atunci. O să-i zic lui Ben să tocmească oameni să ne facă jocuri de artificii. Chemăm actrițe să vă joace piesa „Însemnări din camera de vest”. Or să vină și Laur și Argint și o să vă distrați aici de minune. Eu o să merg cu frații Ying și Xie la un birt în Strada Leului, să bem.

Apoi slugile aranjară masa. Lotus de Aur turnă în pahare. La sfârșit, urmărind-o pe Lotus cât de bine arăta, inima bărbatului se aprinse de plăcere și el îi făcu un mic semn tainic. Femeia înțelese și plecă înainte. Își dezlegă părul, pieptănându-l cum se obișnuiește în Hangzhou, se pudră și se rujă proaspăt, pregăti băutura și îl așteptă.

Ximen Qing sosi repede și fu încântat să vadă că ea își schimbase pieptănătura. Se așezară, râzând, veseli. Apoi Prunișor de Primăvară aduse băutura și femeia îi turnă.

— Ai mai turnat și dincolo, nu te mai obosi! glumi el.

— Ce-a fost dincolo nu înseamnă nimic. Aici îți dau eu să bei, din cupa mea, și n-o să obosesc ani în șir să fac asta. Doar ai cheltuit bani cu mine și e bine să știu și să știi că n-ai a te plânge.

Vorbele femeii îl făcură să izbucnească în râs. Primi cupa și o luă pe Lotus pe genunchii săi. Crizantema de Toamnă aduse mâncarea.

— Te-aș întreba, pe doisprezece, mergem toate la familia Qiao, sau numai sora cea mare?

— De vreme ce v-a invitat pe toate, de ce să nu vă duceți? Cu băiatul rămâne doica și n-o să plângă.

— Sora cea mare și celelalte au veșminte. Doar eu sunt ca un călugăr, veșnic cu aceeași sutană. N-ai vrea să-mi dai și mie câteva din mătăsurile de sud? Acolo vor fi atâtea doamne frumos îmbrăcate și pot prea bine să-și râdă

de mine. Ți-am spus de multe ori, dar te-ai făcut că n-auzi.

— O să trimit mâine după croitor și-ți fac câteva rochii.

— N-o să aibă vreme, în doar două zile.

— Vorbesc cu meșterul Zhao să-și aducă niște fârtați și să facă două-trei rochii. Dacă mai rămâne material, îl lucrează mai târziu.

— Mă aștept la niște mătăsuri scumpe. Sunt singura ta nevastă care n-are lucruri de preț mai ca lumea. Și nici tu nu te-ai prea omorât să mi le faci.

— Bună mai ești de gură, tâlhăroaico, râse bărbatul. În toate vrei să fii deasupra!

Băură, mâncară și pe la primul *geng* se băgară în pat, drăgostindu-se dezlănțuiți jumătate de noapte, ca o pereche de păsări, sub așternuturi, sau ca doi phoenicși, la adăpostul perdelelor.

A doua zi, întors de la *Yamen*, Ximen Qing deschise lăzile de camfor și scoase câteva suluri de mătase din sud, suficiente pentru o rochie lungă, un costum din satin înflorat și un altul cu broderie. Pentru Doamna Luna porunci două rochii de satin, vișinii, cu mâneci lungi și patru costume brodate. Rămase în umbrar și îl mână pe Qi Tong după croitor. Meșterul Zhao sosi degrabă și îngenunche. Apoi își scoase sculele și croi materialele. Întâi cusu pentru nevasta principală o rochie de satin în cinci culori, alta cu un pieptar având brodat un animal fantastic, *qilin*[200], o manta neagră cu butoni de aur și cu desene florale și păsări, o rochie lungă din satin stacojiu tivită cu fir de aur și cu pieptar cu *qilin* și o fustă albastru deschis țesută cu auriu. Apoi lucră pentru Li Delicata, Pavilion de Jad, Lotus de Aur și Li Vaza câte o manta roșie, cu mâneci lungi, terminate în cinci culori și brodate cu păsări și flori și câte două costume din mătase brodată. Sun Lebăda de Nea nu primi decât costumul, fără manta. În schimbul a cinci *liang* de argint, meșterul Zhao și alți zece croitori lucrară treizeci de veșminte în numai două zile.

Capitolul XLI

În ziua de doisprezece a primei luni a anului, familia Qiao porunci unui om de-al lor să meargă să reînnoiască invitația, în cursul dimineții, Ximen Qing le trimisese daruri. Doamna Luna, mătușa Wu și celelalte femei plecaseră, fiecare în câte o lectică. Numai Lebăda de Nea rămăsese să vadă de casă. Doica Abundența, cu Guange în brațe, și soția lui Lai Xing, Generoasa, cu hainele de schimb pentru copil, ocupaseră fiecare câte o lectică mică. Acasă, Ximen Qing se îngriji ca Ben să cheme meșteri pentru focurile de artificii și pusese să fie tocmiți actori de la casa Neamurile Împărătești.

După prânz, Ximen se duse la Lotus de Aur. Prunișor de Primăvară îi oferi un ceai, apoi îi dădu să mănânce și să bea.

— Pe paisprezece am poftit mai multe doamne, spuse el. Voi, cele patru slujnice, să vă gătiți în straie frumoase și să fiți pe lângă masă, ca să meargă totul bine.

Auzind, fata se trase supărată într-o parte, înclinându-se peste masă.

— Dacă porunciți, n-au decât s-o facă slugile celelalte, eu, una, nu.

— Cum vine asta?

— Doamnelor le-ați făcut haine noi. Ele vor arăta frumos, iar noi vom fi ca niște otrepe pârlite. O să râdă lumea de noi.

— Știam că aveți și rochii și podoabe.

— Podoabe de cap avem, dar rochii, eu n-am decât două și alea purtate. Mi-e rușine să apar în ele.

— Pricep, râse Ximen. Ești geloasă pe doamne. Bine. O să-i cer lui Zhao să facă câte trei bucăți pentru fata mea, iar pentru voi patru, câte un costum și o mantie aurită.

— Nu mă pune la un loc cu celelalte, se supără iar fata. Vreau o haină din mătase albă și o mantie din mătase stacojie, imprimată cu figuri.

— Dacă ai fi doar tu, ar merge, se amuză el. Dar mi-o pui în cap și pe fii-mea!

— Ea are, dar eu nu. De ce să zică?

Ximen Qing scoase cheia și urcă în pod. Alese materiale pentru cinci rochii și două mantale și mai luă un sul din mătase albă, pentru două mantale dublate. Mantalele pentru fiica lui și Prunișor aveau să fie vișinii, iar acelea pentru cele trei slujnice gri. Ximen Qing le dădu croitorilor materialele, iar Prunișor fu toată ziua numai zâmbet și vorbă dulce, cărându-i lui Ximen de băut ori de câte ori dori.

Doamna Qiao invitase multă lume. Întâi, pe soția cărturarului Shang, apoi pe doamna Zhu, soția cenzorului, pe o femeie din familie, pe nume Cui, două nepoate, pe domnișoara Duan și pe Cheng, cumnata lui Wu Shunchen. Chemase actrițe, care să cânte în timpul masei. La sosirea Doamnei Luna și a celorlalte femei ale casei Ximen, gazda se grăbi să le iasă în întâmpinare până la ușa a doua. Se salutară. Doamnei Luna îi spuse tușă, Delicatei – tușa a doua și așa mai departe. Făcu prezentările și doamnele se înclinară respectuoase.

Luară loc în ordine.

Slugile aduseră ceaiul și atunci bogătașul Qiao își făcu apariția să salute doamnele. El îi spuse soției să le îngăduie doamnelor să-și lase mantiile în camerele ei. Acolo se așezară pretutindeni măsuțe, ceaiul fu turnat în cești și oaspeții, îndemnați să stea jos și să bea. Abundența și Generoasa fură omenite în camera unde îngrijeau de copil. După aceea, invitatele se întoarseră în salon, unde se montaseră paravane cu păuni și perne brodate cu lotuși. În mijlocul salonului erau patru mese. Doamna Luna fu poftită la prima masă, apoi urmară soția *juren*-ului. Shang, mătușa Wu, doamna cenzor Zhu, Li Delicata, doamnele Meng, Pan și Li Vaza și doamna Qiao. Domnișoarele Duan și Cheng stăteau la o masă separată. Cu toatele erau unsprezece. Două cântărețe cântau mai într-o parte. Sosi supa și preparatele reci, apoi bucătarii aduseră primul fel cald: gâscă de cristal[201]. Doamna Luna le oferi doi *qian*. Urmă al doilea fel, pulpă de porc înăbușită, și oaspetele principal dădu iarăși un *qian* drept răsplată. Al treilea fel de mâncare fu rață prăjită și Doamna Luna mai scoase un *qian*. Doamna Qiao se ridică și turnă băutură, mai întâi Doamnei Luna, apoi soției cărturarului. Doamna Duna trecu în camera din spate, să se schimbe și să se pudreze.

Pavilion de Jad ieși și ea de la masă și merse în dormitorul doamnei Qiao. Doica și Generoasa erau acolo cu Guange. Băiatul era într-un culcuș în mijlocul patului, iar alături de el era culcată fetița cea mare a familiei Qiao. Copiii se jucau, atingându-și mâinile, încât Doamna Luna și Pavilion de Jad se desfătară urmărindu-i.

— Parc-ar fi soț și soție! exclamară.

Atunci intră mătușa Wu și îi spuseră și ei.

— Adevărat! izbucni ea. Se mângâie cu palmele și cu picioarele ca niște proaspăt căsătoriți!

Doamna Qiao și celelalte femei auziră aceste cuvinte și se îngrămădiră să-i privească.

— Cum am putea noi, o familie neînsemnată, să ne gândim măcar la poziția atât de înaltă a mătușii? rosti doamna Qiao.

— Cum vorbești așa, cumătră? Ce oameni sunteți? Eu vreau să fim rude, numai băiatul ăsta să nu ne facă de râs și să nu merite fata.

Pavilion de Jad o înghionti ușor pe Li Vaza.

— Ce părere ai, surioară?

Femeia zâmbi, fără să zică nimic.

— Dacă doamna Qiao nu vrea, nu știu ce ne facem! strigă mătușa Wu.

— De dragul mătușii Wu, doamnă Qiao, nu fiți protocolară! interveniră doamna Shang și soția cenzorului. Fata s-a născut anul trecut în luna a unsprezecea, nu?

— Băiatul s-a născut pe douăzeci și trei ale lunii a șasea, deci e cu cinci luni mai mare. S-ar potrivi! spuse Doamna Luna.

Ceilalți musafiri atât așteptară. Le conduseră pe Doamna Luna, pe Li Vaza și pe doamna Qiao înapoi, în salon. Acolo fură tăiate bucăți din cămășile

copiilor. Cântărețele începură să cânte. Domnului Qiao i se împărtăși noutatea și el porunci să se aducă fructe, trei bucăți de pânză roșie și băutură.

Doamna Luna îi mână repede acasă pe Dai An și pe Qin Tong să-i dea de știre stăpânului. De îndată, două vase cu băutură, trei suluri de mătase, două sculuri cu ață de mătase, roșie și verde, flori din fir de aur și patru cutii mari pline cu fructe și cu prăjituri sosiră din partea lui Ximen Qing. În cele două case se agățară însemne roșii de logodnă și se destupară vasele cu băutură. Salonul familiei Qiao era puternic luminat de lămpi din argint și lampioane în formă de flori. Valuri de santal îmbălsămau aerul. Toată lumea râdea, bucuroasă. Numai zâmbet, cele două cântărețe deschiseseră buzele roșii, arătându-și dinții sănătoși, și cântară acompaniate la *pipa*. Cele trei mame fură împodobite pe cap cu flori și talismane roșii.

Băură, felicitându-se între ele și înclinându-se până la pământ una în fața alteia. Se așezară la masă și banchetul porni din nou. Bucătarul aduse plăcintă cu carne, numită Fulg de nea. Deasupra, fusese trasată ideograma *shou*, viață lungă. Apoi se servi supă din sâmburi de lotus, care arăta, în mic, ca un lac cu lotuși plutitori.

Doamna Luna ocupa locul de onoare, la ospăț. Bucuroasă peste măsură, îi porunci lui Dai An să ofere câte o mătase bucătarului și celor două cântărețe. Doamna Qiao nu vroia să le lase pe acestea din urmă să plece. Merse în salonul din spate, unde le îndopă cu fel de fel de bunătăți, până după miezul nopții.

— Cumătră dragă, spuse Doamna Luna, mâine să vii în vizită în casa noastră umilă.

— Simțămintele cumetrei sunt pline de mărinimie, mi-a spus și bărbatul, dar nu mi-ar sta bine la înaltul vostru banchet. Voi veni, dacă îmi veți îngădui, altădată.

— Nu e niciun străin, cumătră, vino liniștită, stărui Doamna Luna, apoi se întoarse către mătușa Wu, care trebuia să rămână acolo să doarmă: înnoptezi aici, dar mâine să-mi soseşti împreună cu cuscra!

— Cuscră Qiao, în alte zile mai poți să nu te duci pe la ea, dar pe cinsprezece, de ziua Vazei, n-ai cum să nu mergi! zise tușa Wu.

— Cum să lipsesc tocmai de ziua cuscrei?

— Dacă nu vine cuscra, pe mata te trag la răspundere, mătușă Wu, zise Doamna Luna și își luă rămas bun, urcând în lectică. În față mergeau doi soldați cu lampioane mari, roșii, iar în spate, doi copii de casă cu lampioane mici în mână. După Doamna Luna urmau lecticile celorlalte femei și în urmă ale Abundenței și Generoasei. Doica învelise strâns copilul într-o plăpumioară de mătase roșie, iar ca să nu-i fie frig, avea la picioare o sobiță de cupru cu jar în ea. Doi copii de casă se țineau în urma acestei lectici.

Când ajunseră acasă, Ximen Qing bea în una din camerele lui Lotus de Aur. Doamna Luna și celelalte femei merseră în fața lui și se înclinară, apoi luară loc. Toate slujnicele casei apărură și îngenuncheară înaintea soției principale. Ea îi povesti bărbatului despre logodnă.

— Cine se afla la banchet? întrebă el.

— Soția cărturarului Shang, soția cenzorului Zhu, o rudă, Cui, și două nepoate.

— Logodna ca logodna, n-ar fi nimic, dar diferă rangul familiilor.

— Mătușa i-a văzut jucându-se în pat, ca doi porumbei și ne-a chemat pe toate. Eram la ospăț și n-am avut cum vorbi despre asta și uite așa, ne-am încuscrit. Am mânat sluga să-ți spună și să te facă să trimiți daruri.

— Logodna odată încheiată, în sine e bună, dar rangul e altul. Qiao o avea el avere, dar e un simplu bogătaș din județ, îmbrăcat în haine civile. Or, acum eu sunt mandarin și am îndatoriri la *Yamen*. Dacă mâine dau un banchet, el o să poarte o bonetă simplă și pot eu să-l îngădui printre oaspeții mei? Îmi e peste mână! Acum vreo două zile, Jing Nankang a trimis o rudă de a sa, pe Zhang, cerând să ne încuscrim. Fata lui are cinci luni și e născută în același an cu fiul nostru. Eu n-am pus prea multă inimă, fiindcă mama fetei nu mai trăiește și nu era soție principală. Nu i-am promis nimic. Iar voi, pe negândite și fără să mă întrebați, l-ați însurat!

— Fata e a unei soții secundare, dar cine e din lăuntru e ca și de pe stradă[202]? Fata lui Qiao este tot a unei soții secundare. Ești ca Nemuritorul Xian care s-a întâlnit cu Zeul Vieții Lungi și s-au ciondănit, pe pricina care dintre ei doi o vor duce mai mult! zise Lotus de Aur.

— Ce drept de cuvânt ai tu, ticăloaso? o bruscă bărbatul, mânios. Discutăm serios și tu te bagi unde nu-ți fierbe oala!

Lotus de Aur se înroși la chip și se întoarse să plece.

— N-am spus că aici mi-ar fierbe oala. Cum nu-mi fierbe nicăieri, eu n-am dreptul să vorbesc în niciun loc!

La petrecere, în momentul încuscririi celor două familii și atunci când Li Vaza fu împodobită cu flori, Lotus de Aur clocotise de ciudă, iar de data aceasta, după vorbele grele pe care i le aruncase Ximen, se mâniase atât de tare, încât se retrase în camerele soției principale, plângând în hohote.

— Mătușa de ce n-a venit? întrebă Ximen.

— Doamna Qiao s-a scuzat că nu ne poate vizita mâine, fiindcă avem numai invitați de rang, așa că mătușa a rămas să o aducă ea.

— Ți-am spus că în felul acesta va fi greu să stabilim rânduirea oaspeților după întâietate. Ce-ai să faci mâine?

În timpul discuției, Pavilion de Jad ieși și se duse după Lotus.

— De ce te superi din cauza lui? Lasă-l să spună ce vrea!

— Ai fost doar acolo: ce mare grozăvie am rostit? El: zicea că fetița aceea nu era a nevestei principale și atunci am arătat că Qiao erau în aceeași situație. Cu ce l-am supărat? Dar așa e el, nesocotitul, că numai bine n-are s-o sfârșească, mă învinuiește fără de motiv. De ce n-ar fi fost locul să vorbesc? S-a schimbat cu totul. Parcă e altul! Auzi, un copilaș abia născut, care face pe el și ei s-au găsit să-l însoare! Adevărul e că are bani și n-are ce să facă cu ei. Acum îi dă mâna, dar să-l vedem mai încolo. Este ca ăla din poveste, care stinge lampa, își pune mâinile la ochi și se întreabă de ce nu mai vede! Se

încrede că e capul unei familii suspuse. Stai să-l văd peste trei sau cinci ani, că abia are acest băiat!

— Acum oamenii caută să câștige din orice, încercă s-o domolească Pavilion de Jad. Pe mine nu mă preocupă chestiunea și adevărul e că s-au luat cu așa ceva prea devreme. Copilul e mic, ce s-au apucat să le taie mânecile, după obicei? Sau au făcut-o numai ca să lege prietenie și să se distreze?

— Dacă au vrut să petreacă, toate bune. Dar de ce m-a insultat ticălosul?

— Nici tu nu trebuia să vorbești așa. Și pe cine vroiai să-și verse năduful?

— Fetița lui Qiao aparține unei soții secundare, dar are suflul lui Qiao în ea. Parcă al nostru știm ce sămânță are în el?

Pavilion de Jad nu-i mai răspunse. Mai stătură puțin și Lotus plecă la ea.

Li Vaza așteptă ca Ximen să se retragă și se înclină plină de grație în fața nevestei principale.

— Îți sunt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru băiat, spuse.

Doamna Luna zâmbi, măgulită, și se înclină și ea:

— Ba tu meriți felicitări!

— Amândouă.

Se înclinară iar, apoi se ridicară. Vaza rămase în picioare, Doamna Luna și Li Delicata se așezară, punându-se la taifas. Lebăda de Nea și Orhideea veniră și îngenunchează în fața soției principale și făcură câte o reverență celorlalte.

Jad Mic aduse ceai și pe când îl sorbeau, Broderia Primăverii o căută pe Li Vaza, spunându-i că băiatul plânge după ea, iar stăpânul i-a cerut s-o cheme.

— Ce i-a venit să-l ducă la mine?

— Eu i-am zis, de cum a intrat pe poartă, se scuză Doamna Luna. M-am gândit că e târziu.

Li Vaza se despărți de celelalte femei și plecă zorită. Îl găsi pe Ximen Qing în casă. Copilul dormea în poala doicii.

— De ce m-ați făcut să vin într-un suflet? se miră.

— Doamna principală l-a trimis pe Lai An să mă conducă acasă cu lampionul. Băiatul a plâns puțin, apoi a adormit, o lămuri doica.

— Te-a strigat, dar a adormit pe dată, întări Ximen.

Vaza se lumină la chip și se apropie de el, râzând:

— Azi l-am logodit și ți-am dat de furcă. Lasă-mă să îngenunchez în fața ta, și i se închină.

Gestul femeii îl umplu de bucurie pe Ximen. El se grăbi să o ridice și o trase lângă el. Numaidecât o chemă pe Întâmpinarea Primăverii să aducă de băut.

Întoarsă la ea, Lotus de Aur nu se simțea deloc în apele sale, știind că bărbatul este cu Li Vaza. Își ieșise din sărite de cum se aflase în prag. I se păruse că Crizantema de Toamnă îi deschide poarta prea încet, fapt pentru care o pălmuise, ocărând-o:

— Slugă ticăloasă, de ce mă lași să aștept atât? Ce făceai acolo? Sau vrei să-ți cer voie să intru în casa mea?

Merse în dormitor. Prunișor îi aduse o ceașcă de ceai.

— Ce făcea? o întrebă.

— Stătea în curte și a trebuit s-o grăbesc eu, ca să deschidă, spuse aceasta.

— Are ea ce are cu mine! E la fel ca marele mareșal Dang rozând o tăbliță cu inscripție pe ea. Își ia un aer de cărturar, de ți-e și rușine să-i mai zici ceva!

Ar fi avut poftă să o bată, însă îi era teamă să nu audă Ximen Qing. Neputința aceasta o întărâtă și mai tare. Se dezbrăcă. Prunișor de Primăvară îi făcu patul și ea se culcă. A doua zi, Ximen Qing merse la *Yamen*, cum obișnuia. În zori, Lotus o pedepsi pe Crizantema, punând-o iarăși să stea în genunchi în curte, cu un pietroi pe cap. După ce se pieptănă, îi porunci lui Prunișor să-i tragă Crizantemei pantalonii jos de pe ea și să-i caute un ciomag, să o bată.

— Cum să-ți dau eu jos pantalonii, să-mi murdăresc mâinile, slugă soioasă! zise Prunișor și îl chemă pe Hua Tong să o ajute.

— Îți mai dai aere, putoareo? strigă Lotus, în timp ce o atingea cu ciomagul. Alții or putea să te ierte, dar eu una, nu! Soră, știi bine că îți cunosc trucurile și ar fi cazul să te oprești. La ce-ți folosește să te arăți mare? Degeaba te bizui pe altcineva, soră bună, fiindcă am să mă spăl pe ochi și am să te văd așa cum ești!

O lovi, ocărând-o, până o făcu să țipe ca un porc la înjunghiere. De alături, Li Vaza se sculă în aceste țipete. Doica încerca să-l liniștească pe Guange, care se trezise speriat. Li Vaza înțelese prea bine sensul vorbelor lui Lotus și știa cui îi erau ele adresate, însă nu zise nimic. Căută numai ca să acopere țipetele ce ajungeau la urechile copilului și o mână pe Broderia Frimăverii să o roage pe doamna a cincea să nu mai bată sluga. Copilul supse și adormi. Aflând cele transmise de Vaza, Lotus de Aui își lovi și mai puternic slujnica.

— Urli ca să faci omul să te împungă cu o mie de cuțite, slugă afurisită! strigă. Dar eu am răbdare și cu cât o să țipi mai ascuțit, cu atât o să te lovesc și eu mai tare! Să n-aud că se amestecă alții din afară! Așa, soră bună, tu să-i zici bărbatului ce vrei și stai acolo și dormi cu Guange al tău în brațe!

Când bărbatul se întoarse și veni să-și vadă băiatul, Li Vaza stătea întinsă pe pat, plânsă și cu obrajii roșii.

— De ce nu te-ai sculat încă? Doamna Luna[203] vrea să-ți vorbească. Și de ce ai ochii roșii? vru el să știe.

Vaza nu-i vorbi de scandalul făcut de Lotus, se scuză numai că nu se simte bine. El o vesti că familia Qiao îi trimisese câteva cadouri de ziua ei: o mătase, două vase cu băutură din sud, un platou cu piersici de viață lungă și altul cu tăiței și patru alte feluri de bucate. Pentru Guange sosiseră două platouri cu plăcinte de sărbătoare, patru cu orez fin, patru cu fructe delicate, două lampioane cu perle, două lampioane în formă de paravan, făcute din piele de oaie, o stofă pentru haine, o bonetă din satin, purtătoare de noroc, două perechi de încălțări bărbătești și șase femeiești.

— Noi încă n-am apucat să facem nimic, încheie el, și ei ne-au făcut toate aceste daruri prin tușa Kong și prin Qiao-Tong. Mergi și sfătuiește-te cu Doamna Luna ce e de făcut. S-a întors și mătușa, cerând să i se îngăduie

doamnei Qiao să nu vină mâine, ci poimâine. O rudă apropiată, doamna Qiao A Cincea, care are legături de rudenie cu familia împărătească, s-a bucurat când a auzit că ne-am încuscrit și are de gând să vină și ea pe cinsprezece. Acum trebuie să-i facem o invitație scrisă.

Li Vaza se sculă încet, se aranjă și merse să o salute pe mătușă. Tușa Kong se afla încă în camerele principale, bând ceaiul. Cadourile erau înșirate în sufragerie. Se uită la ele. Goliră cutiile și dădură aducătorilor câte două batiste și cinci *qian* de argint. Iar când invitațiile fură scrise, porunciră ca ele să fie duse la familia Qiao.

Capitolul XLII

După plecarea trimișilor familiei Qiao, Ximen Qing se duse în încăperea principală să discute cu Doamna Luna, cumnata Wu și Vaza.

— De vreme ce s-au grăbit să ne facă daruri, trebuie, firește, să le dăm ceva în schimb, spuse Doamna Luna, și pe deasupra să adăugăm niște lucruri pentru fetiță, pentru a le arăta că noi socotim logodna pecetluită. Apoi, nici nu se cade să ne arătăm mai prejos de purtarea lor curtenitoare.

— Chiar așa, întări cumnata Wu. Aș zice că ar fi bine să tocmim și o pețitoare să meargă la ei.

— Ei au trimis-o pe bătrâna Kong, zise Doamna Luna, dar noi pe cine să găsim?

— Un oaspe nu se necăjește niciodată mai mult decât gazda. Bătrâna Feng e numai bună pentru alegerea noastră, se amestecă bărbatul și puse să se pregătească zece cărți de vizită, după care ceru să i se înfățișeze bătrâna Feng și-i porunci lui Dai An să ducă darurile și cărțile de vizită.

Invitațiile erau pentru ziua a cincispezecea a lunii. Toate doamnele care luaseră parte la banchetul familiei Qiao au fost poftite să sărbătorească ziua de naștere a Vazei și, în același timp, să petreacă de Sărbătoarea Lampioanelor. Ximen i-a poruncit lui Lai Xing să cumpere prăjituri și plăcinte, fructe și bucate, două rânduri de straie de mătase, o mantie mică stacojie, o pălărie de mătase cu podoabe aurii, două lampioane sosite din Yunnan, în formă de coarne de berbec, o cutie de panglici, o pereche de brățări mici de aur și patru inele de aur și jad. Toate aceste obiecte au fost împachetate în dimineața zilei de paisprezece și lui Chen Jingji și Ben li s-a spus să îmbrace veșminte negre și să prezinte darurile la casa familiei Qiao.

Domnul Qiao le-a făcut o primire frumoasă și le-a răspuns la rândul său cu cadouri de preț, în special cu lucruri delicate pentru copil.

Pe când erau cu toții preocupați de daruri, până peste cap, Ying Bojue se înfățișă să-i vorbească lui Ximen Qing despre banii care fuseseră împrumutați lui Huang Al Patrulea și lui Li Zhi. Văzându-i în atâta zor, vru să știe ce puneau la cale. Ximen Qing îi spuse de logodnă.

— Pe cinsprezece trebuie să-i cerem soției tale să vină și să petreacă o oră-două cu noi, aici.

— Doamnei voastre nu-i rămâne decât să poruncească și soția mea va fi aici, zise Bojue.

— Iată că dau năvală peste noi toate doamnele, constată Ximen Qing. Sunt de părere că noi, bărbații, am face bine să mergem în Strada Leului să privim lampioanele.

Ying Bojue fu de acord și amândoi plecară într-acolo. Dar să-i lăsăm pe ei.

În aceeași zi, Wu Argint îi aduse Vazei patru cutii cu daruri pentru ziua ei de naștere, cerându-i s-o socotească fiica adoptivă. Li Vaza primi cadourile și dădu drumul litierei. Când, în dimineața următoare, Laur se înființă, o găsi deja acolo pe Argint și o întrebă pe Doamna Luna ce era cu ea. Doamna Luna o lămuri ce se întâmplase. Laur nu scoase un cuvânt, dar întreaga zi fu morocănoasă și nu-i adresă un cuvânt lui Argint.

De la familia princiară Wang sosi o trupă de douăzeci de actori, cu doi directori, care să îndrume reprezentația. După cuvenitele plecăciuni, în fața lui Ximen Qing, acesta le spuse să ia camerele din aripa de apus a casei în folosința lor, pentru a-și schimba veșmintele și a mânca acolo.

Își făcură apoi apariția soția comandantului Zhou, mama generalului Jing și soția căpitanului Zhang. Acestea aveau soldați care le deschideau calea, mergând înaintea litierelor, dar și însoțitori și servitoare pe lângă ele. Doamna Luna și celelalte femei, îmbrăcate în mantiile lor lungi, ieșiră în întâmpinarea musafirilor și-i conduseră în sala cea mare. Acolo, mai întâi își făcură reverențe adânci, apoi se așezară și băură ceai, însă fără ceremonie, pentru că lipsea încă soția procurorului Xia. Așteptară îndelung, dar ea nu apărea. De două-trei ori trimiseră băieți să vadă dacă sosește. În cele din urmă ea se ivi, cu soldați deschizându-i calea, cu mai mulți însoțitori și cu o femeie purtându-i cutia cu veșminte de schimb. Când pătrunse în salon, fu primită cu muzică. Le salută pe femeile adunate acolo și luară cu toatele loc în ordinea cuvenită. Sorbiră ceaiul sub umbrar și după aceea se mutară în salonul cel mare. Prunișor de Primăvară, Fluier de Jad, Întâmpinarea Primăverii și Busuioc, îmbrăcate cu mult dichis, le turnau ceai ori vin. Actorii le prezentară drama „Însemnări din Pavilionul de Apus”. E greu de spus în cuvinte măreția scenelor, fastul costumelor, măiestria dansurilor și minunăția muzicii.

Chiar în clipa în care doamnelor li se servea ceaiul, Ximen încălecă și plecă spre Strada Leului, unde avea întâlnire cu Ying și cu Xie. Mai înainte, poruncise ca două din cele patru focuri de artificii să fie luate și instalate acolo, iar celelalte două rămase, să fie slobozite seara, spre desfătarea nevestelor. Bucătarilor le ceruse să le fie trimise două cutii cu mâncăruri alese și două vase cu alcool „Floarea de aur”. Tocmise două cântărețe, Dong Grație și Han Brățară de Jad. Pe Dai An îl învățase să închirieze o litieră și să o conducă pe Wang A Șasea în casa din Strada Leului.

— Stăpânul mi-a cerut să vă rog să mergeți să vedeți jocurile de artificii, îi spuse Dai An femeii, de cum dădu ochii cu ea.

— Știu eu cum e mai bine să fac? Dacă află Han?

— Știe, că stăpânul i-a spus. El zice să vă aranjați iute și să veniți. Nu e

nimeni altcineva, decât două cântărețe.

Cu toate acestea, femeia nu se urni, până nu i se întoarse bărbatul.

— Nu mă crede, unchiule Han! se plânse Dai An.

— Chiar vrei să mă duc? se miră femeia.

— Stăpânul mi-a zis de câteva ori că e singur și te roagă să-i ții de urât. A tocmit special două tinere să servească. Seara vedeți artificiile și asta-i tot. Încă nu ești gata? Mi-a dat și mie poruncă să închid prăvălia și să merg acolo. E rândul lui Lai Bao să stea de pază.

— Nu știu cât timp or dura cu toate. Bine atunci, ne ducem, stai doar puțin și-s gata! Casa rămâne singură și, dacă ești liber, profită și tu și te odihnește.

Femeia se găti și plecară, însoțiți de Dai An.

Pogon Verde, femeia lui Lai Zhao, dereticase prin casă, șterse praful, strânse țoalele de pat, draperiile și perdelele, apoi aprinse santal, să îmbălsămeze aerul din camere, agățase două lampioane și încălzise casa cu niște cărbuni. Când Wang A Șasea trecu pragul, Pogon Verde îi ieși în cale, făcându-i o plecăciune. O pofti să ia loc și îi aduse ceai. După ce admiraseră lampioanele, Ximen Qing și Ying Bojue urcaseră la cat să joace zaruri. Dincolo de fereastra mare, cu șase ochiuri, atârnau apărătoarele lungi, iar sub ele se deschidea Târgul lampioanelor, cu hărmălaia bine cunoscută. După două jocuri, bărbații gustară câte ceva și se așezară în dosul apărătoarelor, să urmărească lampioanele. Iată ce le încântară privirile:

> Ochiuri de fum zece mii, broderie în jur,
> Călești cu cai-nmiresmate și-un vacarm, de tunet;
> Țestoase peste piscuri printre negri nori
> Și, mulți, hoinarii nevăzuți sub gros răsunet.

Deodată, Ximen îi zări pe Xie Xida, Zhu Shinian și încă un bărbat, cu bonetă pătrată[204], sub un portal alcătuit din lampioane.

— Ia privește! strigă. Îl cunoști cumva pe cărturar?

— Îmi pare un chip familiar, dar nu-l știu, răspunse Bojue.

Atunci Ximen îl trimise pe Dai An să-l invite sus pe Xie atrăgându-i atenția să fie cu băgare de seamă, să nu simtă Zhu Ciupitul și celălalt om. Ticăloasa slugă plecă, se amestecă printre oameni și în momentul când Zhu și cărturarul se urniră din loc, făcu câțiva pași înainte și-l trase pe Xie de mânecă.

— Stăpânul și unchiul Ying vă roagă să urcați la cat, să vă spuie ceva.

— Am înțeles, răspunse Xie. Mă duc cu prietenii mei până unde se află florile de prunișor și pe urmă vin.

Ajuns la florile de prunișor, unde era îmbulzeala mai mare, Xida se îndepărtă pe nesimțite de ai săi și urcă la Ximen Qing. Se înclină.

— De ce nu mi-ai trimis o vorbă azi dimineață că vii să privești lampioanele, frate mai mare?

— În cursul dimineții am fost ocupat cu niște oaspeți și n-am avut cum să

vă vestesc pe fiecare în parte. I-am zis fratelui Ying să te cheme, dar nu erai acasă. Zhu Ciupitul nu te-a observat? Cine era cel cu boneta pătrată?

— Este Wang Al Treilea, din familia generalului Wang. M-au căutat fiindcă vrea să împrumute trei sute de arginți. Eu, bătrânul Sun și cu Ciupitul îi vom fi garanți. Și-a pus în gând să intre la Academia militară și apoi să dobândească un rang înalt. De fapt, nu mă prea interesa chestiunea lui, ieșisem pur și simplu să vad Târgul lampioanelor! Îndată ce mi-a șoptit sluga ta, m-am pierdut în mulțime și iată-mă! Ești aici de mult, frate Ying? se întoarse el spre Ying Bojue.

— Am trecut pe la tine și nu te-am găsit. Pe urmă am sosit direct aici. Am jucat zaruri.

— Ai mâncat? se interesă Ximen.

— Unde să mănânc, dac-am fost cu cei doi?

— Pregătește ceva pentru unchiul Xie, porunci gazda lui Dai An.

Degrabă i se puseră în față două boluri cu orez, un fel de legume, două boluri cu mâncăruri și supă. Xie se ospătă de unul singur și nu cruță nimic. Cu un rest de zeamă de la ciorbă spălă pur și simplu toate blidele, sorbind mulțumit. Dai An strânse vasele și Xie Xida urmări un nou joc al celor doi. Chiar atunci își făcură apariția două cântărețe, surâzătoare.

— Abia acum pică tâlhărițele astea două! le anunță Bojue, care le zărise pe fereastră. Spune-le să urce direct la noi! îl povățui el pe Dai An.

— Pe cine ați chemat? întrebă Xie Xida.

— Dong Grație și Han Brățară de Jad, răspunse Dai An și coborî zorit: Vă poftește unchiul Ying! le zise el.

Însă tinerele nu-l luară în seamă. Merseră în spate, o salutară pe Pogon Verde și aceasta le conduse într-o cameră. Wang a Șasea se afla acolo. Își trăsese pe cap o plasă de păr întoarsă în formă de inimă, după ultima modă, și purta o robă de purpură, peste care își pusese o mantie închisă la culoare; de sub fusta albă cu franjuri, abia i se întrezăreau picioarele delicate. Părul ca o apă îi curgea lung pe spate și era violaceu la culoare. Fața și-o fardase cu discreție. Arăta ca o persoană din clasa de mijloc; în urechi îi străluceau cerceii în formă de floare de cuișoare. Se salutară și luară loc. Vergea de Fier aduse ceai noilor venite. Wang a Șasea bău cu ele, iar acestea o măsurau pe ascuns cu privirea, zâmbindu-i binevoitoare, neștiind cu cine au de-a face. Până la urmă, una dintre ele îl întrebă pe șoptite pe Dai An cine era femeia. Acesta le spuse că era din familia cumnatei stăpânului și că venise să vadă lampioanele.

— N-am știut cine sunteți, tușă, îi spuseră apoi ele. Vă rugăm să ne scuzați, și, îngenunchind, bătură două mătănii.

Wang a Șasea se înclină pe jumătate. Apoi se aduse masa și se ospătară, după care tinerele luară instrumentele și cântară pentru ea.

Între două jocuri, Ying Bojue coborî să se spele pe mâini și auzind muzică în camera din spate, îl întrebă pe Dai An pentru cine se cântă. Sluga zâmbi cu subînțeles.

— Excelența Voastră, sunteți ca un căpitan din Caozhou, pe toate le pricepeți. Ce însemnătate are cui i se cântă?

— Taci, gură pricăjită, tâlhar ce-mi ești! O să aflu eu!

— Atunci, ce mai pierdeți vremea cu mine! i-o tăie sluga și plecă.

La catul de sus, Ximen făcu trei jocuri cu Xie, apoi Li Ming și Wu Hui intrară peste ei și îngenunchează.

— Ați nimerit cum nu se poate mai bine, îi întâmpină Bojue. Dar de unde știați că suntem aici?

— Am fost întâi acasă, recunoscu Li Ming, și ni s-a spus că stăpânul se desfată aici.

— Bravo! li se adresă Ximen. Ridicați-vă și slujiți-ne. Dai An, du-te și adă-l și pe unchiul Han.

Han Daoguo sosi, salută și luă loc. Se așeză masa, pe care se rânduiră bucate de sezon și băutură. Qin Tong se îngrijea ca alcoolul să se păstreze cald. Când terminară de mâncat, chemară cântărețele.

Acestea urcară maiestuos și se plecară, însă nu în direcția oaspeților.

— Mă minunam cine-or să fie, vorbi Ying cu obidă. Și uite, nu altele decât tâlhărițele astea două! De ce n-ați urcat de cum v-am poftit? Prea vă țineți mândre. Dacă nu vă strunim bine, mâine-poimâine n-o să vă mai pese de noi!

— Frate, ești ca un demon care pândește dincolo de peretele ăsta și de-aia nici nu mă sperie, râse Grație.

— Știi cumva, slugă mult iubită, se amestecă și Brățară de Jad, că ai un cap de fiară și arăți ca un prunc bun de lepădat?

— Cheltui prea mult, frate, cu păcătoasele astea. Li Ming și Wu Hui ne sunt de ajuns, grăi Bojue. Aș zice să le dăm drumul cât mai repede, că-n noaptea asta de sărbătoare câștigă și ele acolo un bănuț în plus. Or, dacă le obosim până târziu, n-o să le mai dorească niciun bărbat!

— Vorbești fără rușine! îl repezi Brățară de Jad. Stăpânul ne-a invitat și nu văd de ce îți e cu supărare!

— Ehei, oase proaste și scălâmbe, de vreme ce sunteți aici, pe mine mă slujiți, doar eu sunt oaspetele de onoare!

— Ești acrit ca grăsanul Tang, care a nimerit cu capul în oala cu oțet! glumi Brățară de Jad.

— Ba tu, păcătoaso, ai inima piatră-acră. La plecare, o să-ți dau niște răspunsuri, să mă pomenești! Află că nu-mi mai scapi din mână!

— Ce vrei să zici, frate?

— Mai întâi, am să-i spun unui polițai că ai încălcat legea în noaptea asta, iar el te întemnițează și îți va prinde nițel degetele în scula de tortură. Și dacă treaba asta nu mă mulțumește, arunc acolo vreo trei bănuți și-i îmbăt pe purtătorii lecticii tale și luând-o tu frumușel pe jos, ai să ajungi acasă tocmai mâine și o să încasezi pe cocoașă o bătaie zdravănă de la ai tăi.

— Dacă se face noapte nu mai plec, stăpânul mă culcă aici. Și chiar de-aș pleca, îmi dă însoțitori și nu uită nicio sută de bănuți pentru mama. Oricum, în privința ta n-are de ce să-mi fie frică!

— Nemernicul de mine, sunt o biată slugă și iată-mă doborât la pământ! recunoscu Ying.

La aceasta, izbucniră cu toții în râs. Cântărețele își pregătiră instrumentele și cântară.

În toiul mesei, Dai An anunță sosirea lui Zhu Shinian. Se lăsă tăcerea, iar acesta intră.

— Bine vă mai șade la masa încărcată. Oameni sunteți voi? zise, văzându-i pe Ying Bojue și Xie Xida ocupând locurile de onoare. Frate Xie, ai plecat de lângă noi fără o vorbă. Te-am căutat și în gaură de șarpe!

— M-am rătăcit și l-am zărit pe fratele cel mare jucând zaruri, aici, la cat, cu fratele Ying. Atunci m-am apropiat, i-am salutat. Și ei m-au reținut.

Ximen îl sună pe Dai An să vină cu un scaun. Zhu se așeză și i se puseră în față bețișoarele, o farfurie și o cupă. Alte rânduri de bucate fură aduse de la bucătărie. Ximen Qing mâncă numai o brioșă, gustă din supă și îl pofti pe Li Ming să ia tot ce i se pusese lui în față. Ceilalți sorbiră câte un bol adânc plin cu supă, înfulecară trei brioșe mari și alte patru în formă de floare de piersic, pe platou rămânând o singură brioșă. Slugile strânseră totul și turnară băutură.

— Unde v-ați despărțit? Și cum ai bănuit că sunt aici, se arătă Xie dornic să afle.

— Ne-am tot uitat după tine, lămuri Zhu, și până la urmă am mers acasă la bătrânul Sun. De acolo am fost la domnul Xu Boyu și am împrumutat arginții. Numai că Sun Gură Spartă a greșit contractul.

— Sper că n-ați mai trecut acolo și numele meu, se apără Xida. Voi doi ofereați suficientă garanție. Cum se face că ați scris greșit?

— I-am atras atenția să redacteze contractul cât mai nedefinit și să înscrie trei termene, dar nu m-a luat în seamă și l-am obligat să-l refacă.

— Și care erau termenele pentru înapoierea banilor?

— Când vântul o bate cu putere să azvârle osia unei căruțe, nimerind o gâscă sălbatică de pe cer, când peștele o sări pe mal și când s-or face praf și pulbere pietrele apelor.

— Mie nu mi-e prea clar.

— Ba nu-i chiar așa de neclar pe cât crezi. Dacă se întâmplă într-o bună zi ca văzduhul să fie limpede, iar apele secate și să ia cei mari hotărârea să se sape un râu și din câteva lovituri de mai, lucrătorii pisează pietrele cât ai clipi, ei? Chiar atunci și nu altcândva să dea el banii înapoi!

Bărbații se porniră pe râs. Se lăsase înserarea și Ximen. Porunci să se aprindă lampioanele. Înaintea intrării erau atârnate lampioane-corn de berbec, lucrate cu migală.

Doamna Luna îl trimisese pe Qi Tong și câțiva soldați cu patru platouri cu mâncăruri alese și mai multe delicatese.

— S-a spart cheful acasă? se interesă Ximen Qing. Cine te-a mânat?

— Stăpâna principală, a zis că merg de minune la băutură. Doamnele n-au plecat. Au văzut patru acte dintr-o piesă, au ospătat în salonul cel mare și acum se uită la artificii.

— A mai fost cineva de față la jocul de artificii?

— Strada e plină de lume.

— Am ordonat ca patru soldați să păstreze ordinea și să nu lase lumea să se înghesuie.

— N-a fost îmbulzeală. Am fost și eu cu Ping An acolo.

Ximen Qing porunci să se curețe masa și-l trimise pe copilul-slugă acasă. Bucătarul aduse plăcinte cu fructe. Cele două cântărețe turnară în pahare. Bărbații sorbiră băutură scumpă și gustară bunătățile din partea Doamnei Luna. Li Ming și Wu Hui cântară.

Han Daoguo plecă cel dintâi. După aceea, Ximen Qing îl puse pe Lai Zhao să tragă la o parte apărătorile de la cat și să aprindă petardele. Ximen Qing și prietenii săi urmăreau spectacolul de sus, iar Wang a Șasea, Pogon Verde și cântărețele, de jos. Dai An și Lai Zhao aleseră mijlocul străzii ca loc de lansare a artificiilor și petardelor. De îndată ce dădură foc, pe cele două părți ale străzii lumea se strânse grămadă. Cine nu ținea să vadă jocurile de artificii ale Marelui Mandarin? Dar iată-le:

Toiag de vreo doi stânjeni înflorit
În juru-i și sub el explozie grozavă.
Pe cel mai-nalt loc un cocostârc,
Cu leacul nemuririi-n cioc, pavăză
Șuvoiului aprins de alte artificii în zece mii de raze dintr-o rază.
Apoi, chiar la mijloc, un foc răzbubuind
Dă drumul unui pepene de-a dura să se piarză,
Și felurite chipuri ies din el buind
Într-un potop cu tunete și focuri,
Plutesc corăbii-lotuși tot astfel colorate
Spre ale lumii luminate locuri,
Tot una după alta înșirate,
Ca stelele cerești de aur și norocuri;
Mii de ciorchini de struguri violeți,
De parcă-n perlă ar fi intrat cristalul.
E spartă-n pocnet bolta de-a bicelor procleți;
În straie, șobolanii țâșnesc spre piedestalul
Pe care cupe-n puritați de jad
Rotesc îmbietor și plinul și frumosul.
Cântând, cicadele de aur ard,
Și înțelepți nemuritori și-aduc prinosul
Înfățișându-se sub ochi de muritor
Și-n foc doar demonul-femeie stinge.
Verzi, galbene-s a limbilor de flacără culori
Trecând prin mii de nori și bezne spre-a se-ncinge.
O crizantemă înflorită uriaș
Alături e de-o orhidee ce-și suie-a slăvii fumuri;

De prun, de piersic, flori fără sălaș,
De scrumuri cad ca primăveri pe drumuri.
Castele și palate și pavilioane izbucnesc
Și răpăie asurzitoare tobe,
Dar luminații orbitoare risipesc
Această-mpărăție de foc, cenușă, cobe…
Și-n urmă vântul prin nimic lumesc.

Simțind că Ximen Qing se cam amețise și fiindcă artificiile tot erau pe sfârșite, Ying Bojue coborî scările și dădu peste Wang a Șasea, care se spăla pe mâini. Îndată, fără măcar să-și mai ia rămas bun de la gazdă, îi trase pe Xie și Zhu afară.

— Ne părăsiți, unchiule? întrebă Dai An.

— Ce ți-am spus eu, băiat prost? îi șopti Ying la ureche. Dacă nu plec eu, ăștia ar fi în stare să stea toată noaptea aici și ar fi păcat. Când stăpânul o să te întrebe de mine, îi zici că am fugit.

Într-adevăr, când se încheie tot spectacolul cu artificii, Ximen Qing se interesă unde îi sunt prietenii. Dai An răspunse că încercase fără succes să-i oprească. Atunci bărbatul îi chemă pe Li Ming și Wu Hui, răsplătindu-i cu câte un pahar uriaș plin cu băutură.

— Azi nu vă pot da bani, precizează Ximen. Veniți la mine pe șaisprezece dimineața. Am de gând să chefuiesc cu fratele Ying și cu toți vânzătorii mei.

Li Ming îngenunche.

— Umila mea persoană ar vrea să vă spună, stăpâne, că pe șaisprezece mie, lui Wu Hui, lui Zuo Xun și lui Zhang Feng ni s-a transmis să ne prezentăm la Excelența Sa Hu, noul prefect din Dongping. Ne întoarcem spre seară.

— Prea bine, vom chefui seara, vedeți să nu-mi întârziați!

— N-am îndrăzni, stăpâne! răspunseră ei într-un glas.

Cântărețele veniră și ele să-și ia rămas bun și Ximen le pofti pentru a doua zi, la o petrecere cu femeile sale, unde mai veneau Laur și Argint. Tinerele acceptară și plecară.

Atunci bărbatul îi puse pe Lai Zhao, Dai An și Qin Tong să strângă masa și să stingă lampioanele și lămpile, iar el trecu în camerele din spate. Băiatul lui Lai Zhao, Vergea de Fier, fusese afară să se uite la artificii și urcă direct la cat. Văzând că tatăl său strânsese pe un platou carne și legume și luase un vas cu băutură și mai multe plăcinte și le dusese în casă, îi ceru mamei sale să-i dea și lui ceva din bunătăți, dar aceasta îi arse vreo două și îl trimise în curtea din spate să se joace, însă copilul auzi râsete și vorbe în camera centrală și crezând că se mai află acolo cântărețele, merse să le vadă. Ușa era închisă, dar el se chiorî printr-o crăpătură în lemn. Camera era luminată ca ziua, iar Ximen Qing și Wang a Șasea făceau dragoste nebună în pat. După respirația și zbaterile lor, copilului i se părea că aveau de gând să rupă patul în bucăți. Dar Pogon Verde își văzu copilul tocmai când el se uita mai uluit. Îl prinse de ciuf

și-l târî în curtea din față, pocnindu-l peste urechi.

— Vrei să ne bagi în belea? îi strigă. Sau îți cauți moartea zgâindu-te la ei?

Femeia îi dădu fructe și dulciuri și îl închise în casă. Speriat, copilul se băgă în pat și adormi îndată. Ximen Qing și Wang a Șasea se bucurară multă vreme unul de altul. Apoi Dai An le puse să mănânce purtătorilor de lectică și aceștia o duseră pe femeie acasă. În sfârșit, Dai An și Qin Tong aprinseră lampioanele și îl conduseră pe stăpân acasă.

Capitolul XLIII

Ximen Qing ajunse acasă după al treilea *geng* și Doamna Luna încă nu se culcase, luându-se cu vorba cu doamna Wu și cu celelalte femei. Li Vaza tocmai turna de băut. Însă femeile se retraseră degrabă. Soția principală, simțindu-l făcut bine, îl ajută să se dezbrace și îi zise Vazei să îngenuncheze în fața lui. Apoi femeia se așeză alături și îl întrebă cum se distrase. Fluier de Jad aduse ceaiul. Cum cumnata lui rămăsese peste noapte la Doamna Luna, bărbatul merse și dormi la Pavilion de Jad. A doua zi, bucătarii sosiră în zori, să pregătească banchetul. Ximen Qing trecu mai întâi pe la *Yamen*, să cerceteze niște documente. Procurorul Xia îi mulțumi, în numele nevestei, pentru petrecerea din ajun. Întors acasă, o găsi pe bătrâna Kong, care sosise cu niște slugi ale bogătașului Qiao încărcate de daruri. El le primi și oferi slugilor mâncare și băutură. Kong se retrase în camerele Doamnei Luna. Dintre invitate, prima fu Zheng a Treia, nora lui Wu Shunchen. Ea făcu o reverență în fața soției principale și luă loc.

Li Zhi și Huang, încasând o mie de *liang* de argint pe lumânări și santal, veniseră din Dongping, împreună cu Ben Al Patrulea. Aflând, Ying Bojue îi adusese să-și plătească datoria. Ximen Qing îl rugă pe Chen Jingji să ia o balanță și să cântărească argintul chiar acolo. Când socotelile se încheiară, Huang scoase patru brățări din aur masiv, cântărind vreo treizeci de *liang*, și le lăsă în schimbul dobânzii de o sută cincizeci de *liang*. Mai rămâneau datori cu cinci sute de arginți și cerură să schimbe contractul. Însă Ximen Qing le spuse că este ocupat și-i invită să revină după Sărbătoarea Lampioanelor. Cei doi ieșiră ploconindu-se și numindu-l la tot pasul „Venerabile”. Ying Bojue nu uitase promisiunile ce i se făcuseră și se luase după cei doi, când Ximen Qing îl opri.

— Ce va venit ieri să plecați de lângă mine fără o vorbă? îl certă.

— Ieri te-ai purtat cu larghețe, frate mai mare. Am băut mult fiecare dintre noi. Știam că azi ai un banchet și m-am gândit că e mai bine să te lăsăm. Cred că după atâta oboseală, azi nici n-ai fost la *Yamen*.

— M-am întors târziu, dar mi-am văzut și de slujbă. Am aranjat niște treburi publice și iată-mă gata de petrecere. Mai am de mers la templu pentru sacrificii, pe urmă la un ospăț la comandantul Zhou. Oh, nu știu când voi scăpa odată!

— Câtă răbdare ai, frate! îl lăudă Ying. Ești un om norocos! N-am de gând

să te măgulesc, dar altul în locul tău n-ar face față!

După alte câteva vorbe, Ximen Qing îl pofti să rămână la masă, însă Bojue refuză. Făcu o plecăciune și se grăbi să-i prindă din urmă pe Li și Huang, că doar nu degeaba se zice:

> Să scoți la suprafață ce-i minciună,
> Te-nhami la ceata norilor în zbor;
> Cu foc să te alegi, furi gheața și din lună,
> De-atârni de bani, ca un tâlhar de-omor.

Ximen Qing cercetă brățările. Îi plăceau și se lăsă pradă gândurilor: „Doamna Li mi-a născut un fiu, am primit o numire oficială, m-am încuscrit cu bogătașul Qiao și acum am făcut o afacere pe cinste!" Băgă brățările în buzunar și o porni spre Li Vaza. Când trecu prin dreptul casei lui Lotus de Aur, aceasta ieși, tăindu-i calea.

— Ce-ai ascuns acolo? Ia să-mi arăți! îi ceru.

— Când mă întorc! zise el și merse mai departe.

Lotus se înciudă. „Ce comoară l-o fi împins din spate într-atât că nu m-a lăsat nici măcar să mă uit? se întrebă. Tâlhar de drumul mare! Frânge-și-ar picioarele în fărâme dacă o intra la ea!" Când Ximen pătrunse în casa Vazei, femeia se pieptăna, iar doica se hârjonea cu băiatul. El dădu brățările copilului, să se joace cu ele.

— De unde le ai? întrebă femeia. Să nu fie prea reci!

— Le-am primit dobândă la un împrumut.

Vaza legă brățările într-o batistă înflorată, ca să apere mâinile băiatului de răceala lor. Însă chiar atunci Dai An intră și zise că sosiseră pentru stăpân doi cai, din partea militarului Yun.

Delicata Li și Meng Pavilion de Jad le conduseră pe mătușa Wu și pe Zheng să-l vadă pe Guange. Ximen Qing lăsă brățările și plecă să vadă caii, iar Li Vaza uită de ele. Ea salută femeile, le rugă să ia loc și se ocupă de acestea. Târziu, doica îi spuse stăpânei că lipsea o brățară.

— Le-am înfășurat într-o batistă, își aminti Vaza.

— Au scăpat și batista a căzut sub pat.

În cameră începu un du-te-vino nemaipomenit. Doica o întrebă pe Întâmpinarea Primăverii, iar aceasta pe Mama Feng.

— Uf! Uf! Plesni-mi-ar ochii dacă măcar am văzut-o! De ani de zile vin aici și nimeni nu poate zice că am luat un ac ori am pus mâna pe un capăt de ață. Doamna mă știe că nu-mi place averea! Voi ați văzut de copil. De ce dați vina pe mine?

— Cum vorbești așa, mamă Feng! o certă Vaza, zâmbind. Ne minunăm și noi unde-o fi dispărut. Carne împuțită, ticăloaso! răbufni ea asupra slujnicii. De ce faci atâta caz? Stai să se întoarcă stăpânul, poate a luat-o el! Cu toate că mi se pare și mie curios să fi plecat numai cu una.

— De unde le aveți? se interesă Pavilion de Jad.

— Stăpânul le-a adus și le-a dat copilului să se joace. Cine să știe de unde le are!

După ce văzu caii, Ximen Qing porunci slugilor să-i plimbe puțin.

— Caii din răsărit nu sunt prea grozavi la trap, însă văd că la pas se mișcă bine. Cât cere fratele tău?

— Șaptezeci pe amândoi, răspunse Yun Lishou.

— Nu-i mult, dar nu-s buni pentru trap. Întoarce-te cu ei și adu-mi cai mai buni. Prețul nu contează, încheie și intră în curte.

Qin Tong îl rugă să meargă la Li Vaza. Femeia îl întrebă dacă luase el o brățară.

— Atunci unde-o fi? se miră Vaza, aflând că nu era la el. Am căutat-o peste tot. Astea au sărit cu gura pe mama Feng, încât s-a jurat biata de ea și numai că n-a plâns.

— Mai căutați-o o dată, pe îndelete! porunci el.

Vaza îi povesti cum se întâmplase de scăpaseră din vedere brățările de aur și i le înapoie pe cele trei rămase. Se nimeri că Ben sosise cu o sută de *liang* și Ximen Qing plecă să-i primească.

Aflând în ce necaz intrase Vaza, Lotus de Aur se folosi și de acest prilej și fugi să o pună la cale împotriva ei pe soția principală.

— O vezi, surioară? Oricât ai fi de bogat, nu lași un copil să se joace cu aurul! o ațâță ea.

— Cine ar fi putut s-o ia? se întrebă Doamna Luna. Și de unde le avea?

— Nu-mi dau seama! L-am zărit venind cu ele și parcă era unul dintre cei opt barbari mergând să plătească tribut. L-am strigat și nici măcar n-a întors capul, năpustindu-se ca fulgerul la ea. Oricât de bogat ai fi, nu te joci cu aurul. O brățară trebuie să aibă peste zece *liang* și face cincizeci sau șaizeci de arginți. Și atunci unde să dispară? Oricum, ea răspunde pentru slugile ei.

Ximen Qing intră, încredințând Doamnei Luna cei o sută de *liang* aduși de Ben și restul brățărilor. Îi spuse că le avea de la Li Ming și Huang al Patrulea și-i ceru să cerceteze toate slugile din casă în privința brățării dispărute. Dacă se găsea, toate erau bune, iar în caz contrar, va pune să i se cumpere o biciușcă din tendoane de lup.

— Rău ai făcut că i le-ai dat copilului. Sunt reci și grele și-i puteau cădea peste picioare! îl certă ea.

— Sigur că da, însă el n-avea în cap decât gândul cum să ajungă mai repede la ea! sări și Lotus de Aur. Mie nu mi-ai aruncat nicio privire atunci când te-am strigat. Erai la fel ca barbarii porniți la pradă! Acum, că ai pierdut o brățară, cu ce obraz vii să te plângi sorei mai mari? Cum de-i ceri ei să ia toate slugile la rând? Ei, bine, dacă ele nu ți-or râde în față, fii sigur că-n sinea lor își bat joc de tine!

Furios, bărbatul o trânti pe Lotus pe patul Doamnei Luna.

— Te urăsc! strigă, arătându-i pumnul. Dacă nu mi-ar fi de rușinea lumii, ți-aș rupe oasele în bătaie! Ce-ți bagi limba ta ascuțită unde nu te privește?

Lotus de Aur se prefăcu a se simți jignită de vorbele lui și se puse pe plâns.

— Îmi dau bine seama, se smiorcăi ea. Eşti puternic şi eşti bogat şi de aceea ai inima sângeroasă. Cu mine nu ştii să fii decât o brută! Vorbele îţi sunt tăioase, să ucidă omul, nu alta. Bate-mă, dacă asta ţi-e voia, nu te opreşte nimeni! Bate-mă cât vrei, atâta timp cât răsuflu, firește, nu ţi se întâmplă nimic. Dar dacă o fi să crăp, teamă mi-e că mama o să pretindă să mă dai înapoi vie. Atunci poţi să fii tu putred de bogat şi plin de tine, în faţa plângerii ei n-o să scapi! Cine te crezi, cu boneta asta a ta jerpelită, de gândeşti că-ţi dă mâna să iei viaţa oamenilor? Nici împăratul nu-şi îngăduie să ucidă cu mâna sa!

Bărbatul izbucni în hohote de râs.

— Oh, os rău, bună eşti de gură! Spui că nu contez, că port bonetă jerpelită? Cheamă slujnica să-ţi pună-n mâini una, să vezi dacă e jerpelită sau nu! Şi întreabă pe oricine în judeţ dacă i-am luat eu banii!

— De ce-mi zici mie os rău? ceru ea socoteală şi sări într-un picior, arătându-i-l pe celălalt. Ce vezi rău în ăsta? Pe ce motiv mă ocărăşti astfel?

— Sunteţi şi unul şi altul ca un vas de aramă, pe care cineva îl zgârie cu o perie de sârmă. Se zice că omul rău are pe dracul în el şi când întâlneşte pe cineva pe măsură nu mai e nimic de făcut, câştigă cel cu gura mare! Soră a şasea, ai o limbă ascuţită bine! interveni Doamna Luna, înveselită.

Ximen Qing înţelese că nu are scăpare, se îmbrăcă şi ieşi. În curte, Dai An îl vesti că Zhou trimisese vorbă, chemându-l la el după sacrificiu.

— Ei, atunci spune-i ginerelui să ia un cal şi să meargă la templu în locul meu. Eu pornesc spre comandantul Zhou.

Doi actori ai familiei princiare Wang se apropiară şi se înclinară în faţa stăpânului. Ximen Qing îi porunci lui Shu Tong să-i ospăteze cum trebuie.

— Să jucaţi bine în faţa doamnelor, le ceru el, şi voi avea grijă să vă răsplătesc din plin. Să nu desfaceţi lăzile cu lucrurile voastre în curtea interioară!

— Cum am putea să nu punem inimă în tot ce facem? răspunseră cei doi maeştri, îngenunchind. Dacă spectacolul n-o să placă, nu primim nimic din ce nu ni se cuvine.

Ximen îi şopti lui Shu Tong să le dea actorilor cinci *liang* de argint pentru cele două zile de spectacol. Copilul-slugă încuviinţă şi stăpânul urcă pe cal şi ieşi pe poartă.

Rămase singure, femeile tăcură o vreme.

— Du-te şi aranjează-te puţin! o îndemnă Doamna Luna pe Lotus de Aur. Ai ochii roşii de plâns şi nu poţi primi oaspeţii în halul ăsta! Cine te-a pus să-l provoci? Eu am făcut ce-am putut. Dacă nu eram lângă tine, încasai câteva cât ai clipi! Bărbaţii au pe faţă păr câinesc şi de-aia se înfierbântă şi sar la harţă, fără să mai stea să socoată dacă cineva e vinovat sau nu te-ai luat de el tocmai acum, când pierduse aurul. Ce-ţi păsa ţie, doar nu era brăţara ta şi nu dispăruse în casă la tine. Ai grijă şi învaţă să te stăpâneşti!

Aceste cuvinte avură darul de a o potoli pe Lotus de Aur. Ea tăcu şi se retrase să se pudreze. Mai apoi, Li Vaza şi Wu Argint, frumos gătite, intrară la

Doamna Luna.

— Cum s-a pierdut aurul acela? vru aceasta să știe. Până mai înainte, el s-a certat cu sora a șasea și puțin a lipsit să n-o bată! Abia i-am despărțit. El a plecat pe undeva, la vreo petrecere. Numai luați aminte că a pus să i se cumpere o vână de lup și diseară o să snopească în bătăi toate slugile. Ce-au păzit servitoarele tale? N-aveau decât să vadă de copil și de brățări. Și doar nu s-a pierdut o nimica toată!

— Cine l-a pus să i le dea copilului! zise Vaza. Eu m-am luat cu vorba cu sora a doua și cu musafirii și-am uitat de brățări. Ce să zic? Slujnica a dat vina pe doică, doica pe mama Feng și asta s-a jurat ca e gata să-și caute moartea. A dispărut într-un fel ciudat și nu-mi trece prin cap pe cine să dau vina!

— Cerule! Oh, cerule mare! se căină Argint. Eu mă jucam mereu cu Guange. Noroc că astăzi îmi făceam părul în camera de-alături și n-am așadar niciun amestec. Altfel cum m-aș simți? Lucrurile se mai pierd ele, dar aici, într-o asemenea casă! Mai mare rușinea dacă se aude!

În timpul acesta, Han Brățară de Jad și Dong Grație sosiră, aducându-și lucrurile cu ele. Ele îngenunchează, vesele nevoie mare, înaintea stăpânelor și se salutară cu Wu Argint.

— Ieri n-ai dat pe acasă? o întrebară pe aceasta.

— Ce vă face să credeți una ca asta?

— Noi am fost ieri în Strada Leului și stăpânul ne-a cerut să ne înfățișăm astăzi aici.

Doamna Luna le pofti să ia loc. Peste puțin, Jad Mic aduse ceaiul. Brățară de Jad și Grație se sculară în grabă să primească ceștile de ceai, salutându-se cu slujnica.

— Pe la cât ați terminat ieri seară? întrebă Wu Argint.

— Am ajuns acasă după al doilea *geng*. Am făcut drumul cu fratele tău cel mic, Wu Hui.

Doamna Luna îi porunci lui Fluier de Jad să încheie repede cu ceaiul, de teamă că musafirii se vor fi strâns în salon. Chiar atunci se întinseră mesele, pe care se înșiruiră două platouri cu gustări de primăvară și patru cutii cu dulciuri pentru ceai. Jad Mic fu trimisă după Laur, care se afla în camerele celei de a doua soții. Laur sosi împreună cu Delicata Li. Se înclinară amândouă de nenumărate ori, se așezară și băură ceai. La sfârșit, slugile strânseră masa.

La un moment dat, Întâmpinarea Primăverii, îmbrăcată de sărbătoare, sosi cu Guange. Băiatul purta o bonetă aducătoare de noroc, cusută din mătase și cu tiv de aur, o robă roșie, pantaloni albi și încălțări cu fețe din mătase. De piept îi erau agățate talismane și pe mâini avea brățări mici din aur.

— Vai, nobile domn, cine te-a invitat pe tine aici? vorbi Li Vaza și îl primi în brațe, așezându-l pe genunchi. Văzând atâta lume, copilul își plimbă ochii de la unul la altul. Laur ședea pe pat, zâmbindu-i și întinzând îmbietoare brațele spre el. Băiatul se duse la ea.

— Uite că și un copil de țâță știe ce-i dragostea! glumi Doamna Wu.

— Seamănă cu taică-său, adăugă Doamna Luna. Să vedeți ce iubăreț o să

fie!

— O să-l omoare maică-sa în bătaie! zise Pavilion de Jad.

— Micuțule, surioara te-a luat în brațe, dar să nu-ți dai drumul pe ea, că te ucid! îl amenință Vaza.

— Ei și de dacă? Mă udă puțin și gata. Am poftă să-l țin în brațe, zise Laur și începu să-l sărute și să-l giugiulească.

Cele două cântărețe voiră să cânte. Brățară de Jad luă *pipa*, Grație *zheng*-ul. Li se alătură și Argint și interpretară melodia „Sub splendoarea lunii pline, în leagănul din platan". Glasurile lor puternice și ascuțite se strecurară pe sub acoperiș, în stare să despice și pietrele și să străpungă și norii. În brațe la Laur, Guange lăsă capul în jos și nu îndrăzni să-l mai ridice.

— Ia copilul și dă-i-l Întâmpinării Primăverii să plece cu el de aici, o povățui soția principală pe Vaza. Uitați-vă la el ce palid e!

Li Vaza făcu întocmai.

În timpul cântecului, Dai An anunță că doamnele Zhu și Shang erau gata și o așteptau acasă la bogătașul Qiao pe venerabila doamnă Qiao a Cincea, ca să vină împreună. Muzicanții erau pregătiți să întâmpine oaspeții încă din poartă. Doamna Luna porunci să se întindă covoare de preț în salonul din spate și să se rânduiască scaune. Draperiile să fie trase în lături și prinse cu cârlige de aur, iar înăuntru să se îmbălsămeze aerul cu santal. Prunișor de Primăvară, Întâmpinarea Primăverii, Fluier de Jad și Busuioc se gătiseră de sărbătoare. Toate slujnicele își prinseseră în păr podoabe din aur și argint și așteptau, îmbrăcate în roșu și verde, să salute noile rude. Prima își făcu apariția soția lui Ying Bojue. Fiul ei, Ying Bao, însoțea lectica. Doamna Luna o primi, se înclinară de mai multe ori una în fața alteia și luară loc în încăperea centrală. Peste puțin, se auzi muzica, iar Ping An vesti sosirea venerabilei doamne. O mulțime neagră venea în urma celor cinci litiere mari. Ea coborî din cea dintâi, cu acoperiș albastru cum e cerul și cu franjuri de aur. Oamenii care îi deschiseseră calea aveau în mâini nuiele groase, în spatele litierei, era o lectică micuță, în care stătuse slujnica. Patru soldați în uniformă duceau lada cu straie de schimb și vase cu mangal, să încălzească aerul în jurul doamnei, iar alți doi, călări pe cai scunzi, se țineau în urmă. Apoi veneau soția bogătașului Qiao, doamnele Zhu, Shang, Cui și Duan. Nevestele lui Ximen Qing, în ținută de mare eleganță, arătând ca niște statuete de jad, întâmpinară oaspeții la poarta a doua.

Venerabila doamnă Qiao era bondoacă la trup și număra vreo șapte decenii. Părul îi era împodobit cu o tiară de perle, jaduri și alte pietre prețioase și purta o robă roșie cu broderie după moda de la palat. Părul îi era cu desăvârșire alb și sprâncenele ca două poteci ninse. Ochii îi erau ca apele a două lacuri toamna, poate mai adânci. Părul îi cădea peste frunte și semăna cu un abur de nor de pe Muntele Chu. Intrând în salonul din spate, mai întâi făcu o reverență spre doamna Wu, apoi în fața Doamnei Luna și a celorlalte femei ale casei. Soția principală o rugă de mai multe ori să primească o reverență din partea sa, însă ea nu îngădui și abia se învoi cu jumătate de reverență.

După aceea, Doamna Luna și venerabila doamnă Qiao se salutară ca între rude. Își mulțumiră una alteia pentru cadourile oferite și se așezară. Locul de onoare, din fața paravanului auriu, era un scaun prevăzut cu perne brodate, și fu rezervat venerabilei. După ea fu invitată soția bogătașului, dar refuză, pe motiv că îi era nepoată. Atunci fură rugate să ia loc doamnele Zhu și Shang și nici ele nu îndrăzniră. După îndelungi stăruințe, venerabila doamnă Qiao rămase pe locul de onoare și celelalte se rânduiră după întâietate, musafirii pe latura răsăriteană și gazdele pe cea apuseană. În mijlocul salonului trona o sobă mare, fierbinte, care făcuse aerul din salon cald, primăvăratec. Cele patru slujnice dichisite turnau în pahare.

Peste puțin, venerabila doamnă Qiao a Cincea o rugă pe Doamna Luna să-l cheme pe Marele Ximen, ca să-l salute ca pe o adevărată rudă. Femeia spuse că bărbatul ei plecase la slujbă și că încă nu se înapoiase.

— Ce poziție are? vru să știe doamna Qiao.

— A fost om de rând, dar Palatul Imperial a avut bunătatea să-l înainteze căpitan și slujește la Procuratură. Mă tem că această logodnă dăunează onoratei voastre familii! încheie ea.

— Vai de mine! protestă bătrâna. Gloria Marelui Mandarin e suficientă! M-am bucurat de la început de această legătură. Venirea mea astăzi e o dovadă. Pe viitor sper să ne vedem mai des.

— Numai să nu vă știrbim înalta voastră reputație.

— Cum așa? Chiar împăratul își ia câte o nevastă din popor. Am să vă spun o istorie lungă. Favorita imperială[205] de astăzi îmi este nepoată. Și-a pierdut părinții și mă are numai pe mine.. Când al meu mai trăia, a fost numit Comandant suprem, dar din nefericire a murit la cincizeci de ani. N-am copii și am trăit pe lângă nepoți, dar numai bogătașul Qiao e om cu stare. El n-are o poziție înaltă, însă trăiește în mare avuție și nu cred să vă fie rușine cu el!

Soția lui Wu îi șopti Doamnei Luna să fie adus băiatul să-l vadă venerabila doamnă și să-l binecuvânteze. Li Vaza o îndemnă pe doică să îngenuncheze înaintea acesteia. Bătrâna lăudă copilul și ceru să i se deschidă lada cu lucruri. Luă o mătase galben-purpurie, din cea folosită la Palat și o pereche de brățări de aur și i le oferi lui Guange. Doamna Luna se ridică și se înclină, drept mulțumire, apoi rugă oaspeții să treacă în curtea interioară și să se schimbe. Acolo se întinseseră patru mese și ceaiul era deja pregătit. Pe fiecare masă se aflau patruzeci de farfurii, cu cele mai fine delicatesuri pentru ceai. După ce fu servit ceaiul, Doamna Luna le conduse în grădină. Îi dădură ocol, agale. Între timp, Chen Jingji se întorsese de la templu și împreună cu Shu Tong și Dai An aranjaseră mesele în salonul din față. Doamnele fură poftite în salon, la un banchet minunat.

Doamna Luna și Li Vaza turnară în pahare, în sunetele muzicii. Apoi venerabila doamnă Qiao și celelalte doamne îi oferiră Vazei să bea, felicitând-o de ziua ei. Când se așezară, Laur, Argint, Brățară de Jad și Grație înaintară în fața meselor și cântară: „Viață lungă cât Munții de miază-zi”. Apoi actorii aduseră lista cu piesele pregătite de ei și venerabila doamnă alese:

„Însemnarea pierderii încălțărilor de către Wang Yueying în noaptea Sărbătorii Lampioanelor”. Bucătarul aduse gâscă friptă tăiată în bucăți mici și primi cinci *qian* drept răsplată. Se serviră cinci feluri de mâncare și trei supe. După actul al patrulea, cerul începuse să se întunece. Luminile lămpilor inundară salonul. Felurite lampioane înflorate fură aprinse, semănând cu niște eșarfe aurii, unduitoare, sau cu niște șnururi multicolore, răsucindu-se în aer. Luna se ridicase la răsărit, strecurându-și în salon săgețile luminoase. Muzicanții interpretară cu toate instrumentele cântecul lampioanelor, intitulat: „Luna ca o floare umple orașul de miresme”. Când încheiară, venerabila doamnă și soția bogătașului îl chemară pe directorul trupei și îi dădură două pachete și un *liang* de argint, iar celor patru cântărețe câte doi *qian* la fiecare. Doamna Luna poruncise ca în salonul din spate să se încarce mesele cu fructe și sâmburi și rugă doamnele să treacă acolo. Gustară fructele, ascultând muzică. Venerabila doamnă Qiao dori să plece și spuse de mai multe ori că s-a făcut târziu. În cele din urmă, când nu o mai putură reține, soția principală și suratele o conduseră până în poartă, unde iarăși oferiră de băut și priviră focurile de artificii. Cele două laturi ale străzii erau înțesate de mulțime. Oamenii stăteau strânși unul în altul ca peștii. Ping An și soldații încercau să facă loc, însă fără succes. Abia când dădură drumul unor petarde, oamenii se risipiră și venerabila doamnă Qiao și celelalte musafire își putură lua rămas bun, urcară în lectici și plecară.

Se făcuse târziu. La sfârșit, se ridică soția lui Ying și după ce o conduseră, femeile se retraseră în curtea interioară, punând să se curețe saloanele și să se dea de băut și mâncat actorilor. La plecare, aceștia primiră cinci *liang* de argint. Doamna Luna porunci să se servească bucate și o jumătate de vas cu băutură vânzătorului Fu, lui Ben și lui Chen Jingji, fiindcă munciseră din greu. O masă fu așternută în salon și lampioanele rămaseră aprinse până la întoarcerea stăpânului casei. Fu, Ben Al Patrulea, Jingji și Lai Bao ședeau pe locurile de onoare, iar Lai Xing, Shu Tong, Dai An și Ping An pe laturi. Se turnă în pahare. Lai Bao îl sfătui pe Ping An să pună pe cineva de pază la poartă, să aibă cine să-l întâmpine pe stăpân. Dar acesta îl așezase deja acolo pe Hua Tong. Mâncară, băură și se distrară, făcând jocul ghicirii degetelor.

— Încetați cu jocul ăsta! ceru Chen Jingji. Facem prea mult zgomot și deranjăm lumea. Eu zic să recite fiecare câte un vers, iar cine nu știe, bea un pahar mare, drept pedeapsă.

Începu meșterul Fu:

— La Sărbătoarea lampioanelor am râs cu poftă:

— Bucuriile în viață sunt numărate, rosti Ben.

— Să ne bucurăm de lună și lumina lămpii, zise Chen.

— Să ne veselim pe cât putem, glăsui Lai Bao.

— I-am dat dragei întâlnire, dar nici gând să vină, tună Lai Xing.

— Știu povățui pe Marea doamnă, șopti Shu Tong

— Deși mai este bătură, feștila a ars toată, vorbi Dai An.

— Și iată, bate-un vânt de primăvară, recită Ping An.

Capitolul XLIV

Când îi veni lectica, doamna Wu își strânse lucrurile, gata de plecare.

— Mai rămâi cu mine o noapte, cumnată, o rugă în repetate rânduri Doamna Luna.

— Sunt de trei-patru zile dusă de acasă, se scuză ea. Am stat întâi la Qiao și pe urmă aici, la tine. Acum știi că fratele tău e ocupat cu slujba și n-are cine să vadă de casă. Plec și vă poftesc pe toate la mine, iar seara veniți pe jos și plimbarea o să vă scape de o sută de boli.

— Venim, dar către seară.

— Veniți devreme cu lecticile și vă întoarceți pe jos.

Soția principală umplu o cutie cu plăcinte făcute chiar pentru Sărbătoarea lampioanelor și una cu brioșe[206] și îi porunci lui Lai An să le ducă la familia Wu acasă. Cele patru cântărețe îngenunchează și ele, dorind să se retragă.

— Voi ce vă grăbiți? se miră Doamna Luna. Așteptați-l pe stăpân. Mi-a spus să vă opresc, că nu știu ce are să vă zică.

— Stăpânul e dus să chefuiască și cine știe la ce oră se întoarce, replică Laur. Nu-l putem aștepta. Plec eu întâi, cu Argint, mamă. Ele două au venit azi și pot să mai stea două zile.

— Încă o noapte și gata!

— Sunteți prea bună, mamă, nu se lăsă Laur, dar la noi nu mai e nimeni. Sora mea cea mare e tocmită undeva. Vă cânt ceva și mă lăsați să plec, e bine așa?

Atunci intră Chen Jingji, să înapoieze banii rămași după ce împărțise bacșișurile.

— Am dat câte un *qian* fiecărui purtător de lectică, cheltuind în total zece pachete, adică trei *liang*. Astea zece mi-au rămas, făcu el socoteala și întinse soției principale banii.

Doamna Luna îi luă. Laur întrebă dacă lectica ei sosise.

— Numai ale lor sunt. A ta și a lui Argint le-a trimis cineva înapoi, răspunse Chen.

— Chiar așa e, sau glumiți? se miră fata.

— De ce-aș glumi?

Însă nu-și sfârșiră vorba și Qin Tong intră, în brațe cu pătura stăpânului, dându-le de știre că acesta revenise.

— Bine că n-ați plecat! răsuflă ușurată nevasta principală.

Când Ximen Qing trecu pragul, se văzu cât de bine era amețit. Se așeză numaidecât. Grație și Brățara de Jad îngenunchează.

— Oaspeții ne-au părăsit? se interesă bărbatul. Ele de ce nu cântă?

— Tocmai îmi cereau voie să plece și ele, îi răspunse femeia.

— Tu și cu Argint stați până după sărbători, vorbi Ximen către Laur. Voi două vă puteți duce.

— Vedeți, și nu mă credeați, întări doamna Luna.

Laur, supărată, puse fruntea în pământ, fără un cuvânt. Ximen Qing întrebă dacă sosiseră lecticile cântărețelor. Aflând că erau în așteptarea lor, le pofti să ia instrumentele și să cânte între timp „Cele zece frumuseți”. Cântărețele făcură cum li se ceru și fredonară cele douăzeci și opt de versuri ale bucății. Doamna Luna, Delicata Li, Pavilion de Jad, Lotus de Aur și Li Vaza ascultară. Apoi bărbatul le plăti pe Grație și pe Brățară de Jad, ele se înclinară și plecară. Laur și Argint rămaseră acolo peste noapte.

Deodată, răsunară glasurile lui Dai An și Qin Tong și în cele din urmă aceștia doi apărură trăgând-o cu forța pe Floare Văratică, slujnica Delicatei Li.

— După ce le-am condus pe cântărețe, vorbi Dai An, am trecut pe la grajduri, să dăm fân cailor și am văzut-o pe Floare Văratică ascunsă în iesle. Întâi ne-am speriat, pe urmă am luat-o la întrebări ce caută acolo, dar nu vroia să vorbească.

Ximen Qing ieși în salonul cel mare și se lăsă pe un scaun, poruncindu-i lui Qin Tong să pună slujnica să îngenuncheze în fața lui.

— Ce făceai acolo? întrebă.

Fata nu răspunse.

— Ce ți-o fi venit de te-ai ascuns acolo? se minună Delicata Li, stând mai într-o parte.

Slujnica se răsuci, iar atunci stăpânul porunci copilului-slugă să o scotocească prin veșminte. Qin Tong abia o trânti la pământ și de la brâul fetei căzu ceva pe podea, cu un zgomot sec. Dai An ridică obiectul. Spre uluirea tuturor, era brățara de aur. Ximen Qing o cercetă sub lampă.

— E cea dispărută. Iată hoțul! tună el.

— Am găsit-o! rosti sluga.

Când fu întrebată unde o găsise, slujnica tăcu. Mânia clocoti în inima bărbatului și-l mână degrabă pe Qin Tong după butucul cu care să-i prindă slujnicei degetele. Sluga țipă ca un porc înjunghiat. Apoi Ximen puse să i se aplice douăzeci de lovituri. Știindu-l cu băutura în cap, Doamna Luna nu se amestecă.

— Am dat de ea pe jos, în cameră la stăpâna a șasea, recunoscu fata.

Abia atunci, Ximen porunci să i se elibereze mâinile slujnicei și-i spuse Delicatei Li să o ducă de acolo și a doua zi să cheme o pețitoare și s-o vândă. Delicata nu zise nimic, mărginindu-se să-și certe slujnica. Floare Văratică plângea. Ximen Qing îi întinse brățara soției principale și o luă spre camerele Vazei.

Doamna Luna îi ceru lui Jad Mic să închidă portița și o întrebă pe Fluier de Jad când se dusese sluga aceea la Vaza.

— Odată cu stăpâna sa, cu doamna Wu și cu celelalte. Cine s-ar fi gândit la furt? Aflând de vâna aceea de lup, o cuprinseră spaimele. Mai înainte, în bucătărie, m-a întrebat ce e aia, făcându-ne să izbucnim în râs. „Ce să fie, o vână groasă de pe spinarea lupului”, i-am zis. „Dacă cineva fură și nu dă înapoi lucrul furat, cu vâna asta i se înfășoară bine mâinile și picioarele”. Pesemne că s-a înfricoșat tare. A vrut să plece odată cu cele două cântărețe,

însă dând peste lume în poartă, s-a ascuns în iesle, până era să se liniștească lumea.

— Cât e de greu să afli inima oamenilor! cugetă stăpâna. Sluga asta are în ea suflet de hoț și minte de șoarece! Ce rușine!

Delicata Li o duse pe Floare Văratică la ea.

— Toanto! o mustră Laur pe slujnică. Ai cincisprezece-șaisprezece ani și ai ajuns să pricepi cât de cât ce e pe lumea asta. Atunci de ce te-ai purtat prostește? Dacă ai pus mâna pe lucrul acela, măcar să i-l fi dat pe furiș stăpânei tale și ea știa cum să-ți ia apărarea. De ce nu i-ai suflat un cuvânt? A fost mai bună pedeapsa? Ești de o prostie fără margini. Știi vorba aceea: un om în negru se ascunde după un stâlp negru? Dacă n-ai fi din această casă, nu ne-ar păsa, dar așa ai revărsat rușinea și asupra noastră. Nici tu nu ești pricepută, îi spuse ea Delicatei. De-aș fi fost în locul tău, nu l-aș fi lăsat să-mi schingiuiască slujnica. „O bat eu însămi", i-aș fi zis. Pe altele de ce nu le chinuiește așa? Fiindcă tu ești prea bună și nu te ții cu nasul pe sus, nu te arăți niciodată mâniată. Te pomenești că n-ai de gând să scoți nici măine niciun cuvânt. Ei, bine, atunci o să vorbesc eu. De ce s-o dea afară, să râdă lumea? Nu te uiți la Meng și Pan, ce viclene sunt, ca niște vulpi? Și iar se întoarse către slujnică: Tu vrei sau nu să zbori de aici?

— Nu vreau, răspunse sluga.

— Atunci să i te dedici stăpânei tale trup și suflet, orice ți s-ar mai întâmpla. Să faci tot ce-ți cere ea și vei trăi bine. Ea va fi pentru tine o a doua Yuan Xiao[207].

— Așa voi face, promise Floare Văratică.

Ce și-au mai vorbit, nu mai e nevoie să arătăm.

Ximen Qing o găsi pe Vaza șezând pe pat, cu Argint.

— Argint doarme la mine, îl întâmpină ea, mergi în altă parte.

— Foarte bine. Voi dormiți dincolo și eu aici.

— Ce ai de gând? zise femeia, aruncându-i o privire înciudată.

— Unde să dorm?

— La sora a cincea.

— Bine. Bine atunci, zise el după un moment de gândire. Dacă vă stingheresc, mă duc la ea.

Bărbatul trecu la Lotus de Aur. Când dădu cu ochii de el, femeii i se păru că îi pusese Stăpânul Cerurilor mâna pe cap. Îl primi bucuroasă, îl ajută să se dezbrace și făcu patul, întinzând așternuturi de mătase. Apoi îi pregăti ceai și se culcară.

Scăpând de bărbat, Vaza și Argint așezară o măsuță joasă în mijlocul patului și jucară șah la lumina lămpii. Vaza îi ceru Întâmpinării Primăverii să aducă o cutie cu fructe și un vas cu „Floarea de aur".

— Vrei și ceva mâncare? o întrebă.

— Nu mi-e foame, mamă.

— Bine atunci. Adu niște plăcinte!

Făcură trei jocuri și când băutura fu încălzită, goliră câteva cupe.

— Adu-mi *pipa*, îi ceru Argint slujnicii. Vreau să-i cânt mamei.

— Oh, nu, Guange doarme și ne poate auzi și stăpânul, de dincolo. O să spună că petrecem fără el. Dacă vrei, jucăm zaruri.

Întâmpinarea Primăverii aduse zarurile și ele jucară pe băutură. Mai târziu, Argint îi ceru slujnicii s-o cheme și pe doică, însă aceasta zise că doica dormea cu pruncul în pat.

— Să vadă de copil! întări Vaza. Du-i o ulcea cu băutură, să bea acolo. Nici nu știi cât s-a legat de ea, vorbi apoi către Argint. Cum se dezlipește de lângă el, se trezește. Odată dormea cu noi și taică-său s-a mișcat puțin. Ce crezi? Deodată a făcut ochii mari, ca și cum ar fi priceput. Am chemat doica să-l ia dincolo, dar nu s-a lăsat. A plâns până m-am dus eu lângă el.

— De când aveți băiatul, vă e mai greu! râse Argint. De câte ori vine la tine, mamă?

— Ei, nu e nimic stabilit. Uneori mai des, alteori mai rar. De cele mai multe ori trece să vadă băiatul. Dar nu-ți mai spun câte paie mai pun alții pe foc! Mă vorbesc și din pricina lui și a copilului, dar nu le iau în seamă! Mai că-mi vine să nu-l primesc deloc! De câte ori își petrece noaptea cu mine, a doua zi le văd cu sprâncenele ridicate, pasămite nu mai las bărbatul din mâini! Și din acest motiv, l-am gonit mai adineauri. Nu-ți dai seama, surioară Argint, ce înseamnă o casă mare, cu multe capete, dar și cu multe limbi! Astăzi, că s-a pierdut aurul acela, ai băgat seama probabil cum cineva, revoltată, se minuna cum de a intrat stăpânul cu aurul direct la mine. Noroc că a fost găsită brățara pierdută, altfel iar ar fi răstălmăcit lucrurile. Sunt sigură că ar fi aruncat vina pe slujnicele mele ori pe Mama Feng. „Nu plec până nu dați de urma aurului!" îmi zisese Mama Feng și abia adineauri a luat un lampion și s-a dus, împăcată și cu sufletul curat.

— Mamă, dumneavoastră îngrijiți-vă de copil și lăsați-le pe ele, o povățui Argint. De fapt, stăpâna principală nu-și vâră limba. Doar celelalte foarfecă din invidie că îl aveți pe Guange. Dacă stăpânul ține bine casa în mână, nu-i nimic grav.

— Dacă nu ar fi oameni de treabă, el și sora cea mare, copilul n-ar fi trăit până în ziua de azi!

Din vorbă în vorbă, îndemnându-se cu paharul, femeile stătură până la al treilea *geng* din noapte și abia atunci se culcară.

Capitolul XLV

Ximen Qing nu se duse a doua zi la *Yamen*. Când se sculă, trecu în curtea din față și-i porunci lui Dai An să meargă la familia Qiao, cu două coșuri cu fructe, unul pentru venerabila bătrână și altul pentru soția bogătașului. Venerabila doamnă oferi aducătorilor două batiste și trei *qian*, iar doamna Qiao un sul de mătase neagră. Dar nu e nevoie să spunem mai multe în această privință.

De la Ximen Qing, Ying Bojue alergă la Huang al Patrulea. Acesta îi

pregătise deja un pachet cu zece *liang* de argint, în semn de mulțumire.

— Marele Mandarin ne-a zis să-l căutăm după sărbători, dându-ne de înțeles că s-a învoit cu cei cinci sute, dar ce facem cu impozitul agricol?

— Cât vă mai trebuie? întrebă Ying.

— Fratele Li nu pricepe. Dacă împrumutăm de la vreun eunuc, plătim cinci la sută dobândă. Cu încă cincizeci de lingouri, adică împrumutând o mie, cu contract, sunt gata să-i plătesc dobânzile lunar.

— Nicio grijă! Mă ocup eu de toate, dar pentru ce?

— Voi vorbi cu Li ca fiecare din cei șase negustori să vă dea câte cinci *liang*.

— O vorbă bună pusă de mine și totul s-a aranjat! Azi, nevastă-mea a petrecut la ei și eu n-am avut ce căuta acolo, însă sunt invitat mâine seară. Voi cumpărați încă în cursul dimineții patru preparate de preț și un vas cu alcool „Floarea de aur." Cântărețe nu comandați, fiindcă Laur și Argint sunt acolo, dar puteți trimite șase muzicanți de la o casă de distracții. Cu aceste daruri am să merg eu și fiți siguri că o să vă poftească pe amândoi. Pe urmă nu o vorbă, ci doar jumătate de cuvânt să-i șoptesc și s-a făcut. O să dai treizeci de *liang* pe lună, cât ai cheltui pe femei! E o zicală: nu se află cărturar fals și nici lac natural. Când plătești taxele agricole, bagă mai mult lemn în santal și mai mult clei în ceară, că nimeni n-o să-și dea seama! N-avem de gând să prindem pește, doar să tulburăm apele. Când împrumuți, ai nevoie de o reputație bună, restul vine de la sine!

Zis și făcut.

A doua zi, Ying Bojue a prezentat darurile, iar Ximen Qing i-a chemat pe cei doi la petrecere.

— Pe Xie Xida l-ai văzut? se interesă gazda, pe când beau ceaiul.

— De cum m-am sculat, au picat cei doi peste mine, neslăbindu-mă deloc și n-am avut vreme de altceva.

Ximen îl trimise pe Qi Tong după Xie. Shu Tong întinse masa, iar după ce se săturară, băură și jucară zaruri.

— Cât le dai celor doi, frate cel mare? întrebă Ying, profitând de lipsa lui Xie Xida.

— Distrugem actul vechi și facem altul pentru cinci sute.

— Merge, dar era mai bine la o mie, că primești dobândă. Și așa n-ai ce să faci cu ce ți-au adus. Dacă zicem că le-ai dat o sută cincizeci, diferența nu e mare.

— Așa am să fac. Le mai dau trei sute cincizeci și semnăm contractul pentru o mie. Restul banilor îi țin în casă.

Puțin mai târziu, Dai An anunță că Ben sosise cu niște obiecte pentru amanetat din partea familiei princiare Bai. Cereau numai treizeci de *liang* pentru un paravan din marmură cu sidef, două gonguri din bronz și câțiva clopoței. Ximen Qing dori să le vadă și obiectele fură puse în mijlocul încăperii centrale. Paravanul avea trei *chi* lățime și cinci înălțime, fiind de mărimea tăbliei unei mese. Rama, aurită, era încrustată cu sidef, iar

vinișoarele negre din marmură erau foarte pronunțate.

— Frate mai mare, vorbi Bojue liniștit, după ce privi atent paravanul, uite, semnele din placă închipuie întocmai un leu culcat, de pază la porțile casei! Cercetară și gongurile și clopoțeii decorați cu aur și culori, părțile de sus fiindu-le gravate cu nori, minuțios lucrați. Numai paravanul merită cincizeci de arginți și e greu de găsit, frate, adăugă Bojue.

— Oare o să le scoată? se întrebă gazda.

— Cine, ăștia? Sunt ca o căruță aflată pe povârniș la vale. Chiar de-ar fi să le vrea înapoi peste trei ani, îți dai seama câtă dobândă câștigi?

— De acord, zise Ximen. Spune-i ginerelui să pregătească banii.

Ximen Qing puse să se lustruiască paravanul și-l instală în centrul salonului cel mare. Acolo îl cântări din toate părțile și constată că părțile aurite și cele colorate se armonizau perfect. Apoi se interesă dacă muzicanții mâncaseră, dar aflând că erau încă la masă, porunci ca îndată ce terminau să încerce noile instrumente. Gongurile fură scoase și așezate afară, sub streșini. Când fură lovite, vibrațiile lor grozave suiră până dincolo de nori, speriind păsările din aer și peștii din adâncuri.

Pe când ascultau gongurile, Qi Tong îl conduse pe Xie Xida în salon. După ce se salutară, îl rugară să prețăluiască paravanul. Acesta îl privi pe îndelete, lăudându-l peste măsură:

— Sub o sută de *liang* nu dai nicăieri de așa ceva, frate!

— Uite, cu gonguri și clopoței cu tot m-a costat treizeci, se făli Ximen.

— Buddha! Ce pleașcă urlă Xie, pocnindu-și palmele. Parcă n-ajungea paravanul, ai mai luat și gongurile pe deasupra! Te uită la suporturile din lemn. De câtă muncă a fost nevoie și sunt și frumos lăcuite în roșu! Iar gongurile trebuie să aibă și ele patruzeci de *jinuri* de bronz muzical. Păi, numai astea cât fac! Bine se zice că orice obiect își găsește cumpărător pe măsură. Ce noroc pe tine, frate mai mare, să dai peste un asemenea chilipir!

Își mai vorbiră și Ximen Qing îi pofti în biroul său. Nu trecu mult și Li Zhi și Huang sosiră. Gazda se arătă nu tocmai bucuroasă de daruri.

— Ne-a fost și nouă rușine, Excelență, să vă trimitem acele nimicuri. Ne-am gândit că le veți da slugilor. Acum ne-am prezentat fără zăbavă la chemarea voastră, se explicară ei.

Li se aduseră scaune și luară loc, față-n față cu cei de mai înainte. Hua Tong intră cu cinci cești de ceai. După ceai, Dai An întrebă unde să servească prânzul.

— Aici, hotărî gazda, și slugile introduseră o masa pătrată, mare, pentru opt persoane. Sub ea puseră o sobiță fierbinte.

Bojue și Xida ocupară locurile de onoare, iar cei doi se așezară pe latura opusă gazdei. Fură din belșug bucate de sezon, băutură, supe și felurite dulciuri. Muzicanții le cântară sub fereastră. Ximen Qing trimise după Wu Argint să toarne în pahare.

Peste un timp, un fecior de la casa lui Laur și sluga lui Argint sosiră cu lecticile să le ia acasă. Laur alergă afară și discută ferit și îndelung cu feciorul,

apoi se întoarse în curtea interioară să ceară să i se îngăduie să plece. Doamna Luna stărui ca ea să mai rămână, spunându-i că dorea s-o ia și pe ea în vizită la familia Wu, de unde aveau să se înapoieze pe jos. Neizbutind s-o convingă, soția principală puse să se umple o cutie cu plăcinte făcute pentru sărbători și una cu alte dulciuri, îi mai dărui un *liang* de argint și o lăsă să se ducă. Laur își luă rămas bun. Delicata Li o însoți până în față. Laur îi chemă pe Hua Tong să-i care lucrurile, iar la ușa biroului îi zise lui Dai An să-l scoată afara pe stăpân.

Dai An ridică încet apărătoarea ușii și-și înștiință stăpânul că Laur are să-i vorbească.

— Tot nu și-a luat tălpășița păcătoasa asta mică? se miră Ying Bojue.

— Acum ne părăsește, îl liniști Ximen și ieși în curte.

Laur făcu patru plecăciuni și-i mulțumi.

— Mai stai până mâine! ceru el.

— N-am pe nimeni acasă și mama a mânat feciorul după mine. Am o chestiune pe care țin să v-o împărtășesc. E vorba de slujnica mătușicăi. N-o alungați! Aseară, mătușa Li i-a mai tras o bătaie și a certat-o. Umila de mine, am povățuit-o și eu, îndemnând-o să se schimbe. E mică și a făptuit greșeala din prostie! A făgăduit că n-o să mai facă așa ceva. Dacă o alungați acum, de sărbători, și mătușica se va simți nedreptățită, rămasă fără slugă. Iart-o de dragul meu, stăpâne!

— Dacă ții atât de mult, o opresc! Apoi se întoarse către Dai An: Du-te și zi-i stăpânei să nu mai cheme mijlocitoare!

— Dă-mi mie lucrurile și transmite tu porunca stăpânului, îi ceru Dai An lui Hua Tong.

Hua Tong făcu întocmai.

După ce încheie vorba cu Ximen Qing, Laur merse sub fereastră.

— Cerșetorule, nu-ți mai fac nicio reverență. Maică-ta pleacă!

— N-o lăsați să plece! Târâți-o înapoi pe mica tâlhăriță păcătoasă! Întâi să zică un cântec!

— Ai răbdare ca maică-ta să fie liberă!

— Ce-i asta să te cărăbănești în miezul zilei? nu se dădu bătut Ying. Te așteaptă sigur un bărbat pentru la noapte, pungășoaico!

— Cerșetor jegos! râse ea, îndepărtându-se.

Dai An o urmă și o ajută să urce în lectică. Ximen Qing mersese să se spele pe mâini.

— Li Laur, această târfă, e ca un bandit abia scăpat din închisoare, zise Xie. E mai acaparatoare ca niciodată. La sărbătoare, nu se cade să pleci. Cine știe cine stă după coada ei! Ghicești? și șopti ceva la urechea lui Ying.

— Ține-ți gura! Fratele cel mare n-a auzit de el.

Curând, răsunară pașii gazdei și cei doi tăcură.

Ying Bojue o trase pe Wu Argint lângă el, silind-o să stea jos.

— Ea e fiica mea, blândă și drăgălașă, zise el. E de o sută de ori mai bună decât desfrânata cea mică a familiei Li, aia care nu i-ar trebui nici unui câine.

— Nu te-ntrece nimeni în ocări, unchiule, râse Argint. Mata când spui una e una, și când zici o sută, o sută este. Oamenii sunt deștepți și proști, de ce să-i compari? Se vede treaba că te-a mâniat tare rău sora Laur!

— E ca un câine și vorbește numai în dodii! interveni Ximen Qing.

— Nu-l lua în seamă! zise Bojue. Pe asta mică o adopt și cu ea o să-mi mângâi bătrânețile! Ia *pipa*, copila mea, și cântă-mi ceva!

Cu mișcări lente, fata își trecu ușor degetele de jad peste corzile instrumentului și cântă cu duioșie „Salcia își unduiește rămurișul de aur".

Băură. Argint le umplu din nou paharele și iarăși le cântă până târziu.

Hua Tong se duse în curtea interioară. Se mai aflau acolo cu Doamna Luna, Meng Pavilion de Jad, Li Vaza, Orhideea, Lebăda de Nea și maica stareță. Când soția principală îl văzu, era gata să trimită după Floare Văratică, însă copilul-slugă o opri, vestind-o că stăpânul se răzgândise.

— Ba vrea, ba nu vrea, și omul ăsta! Ia spune drept, cine l-a făcut să-și strămute gândul?

Auzind de amestecul lui Laur, Doamna Luna se mâhni. Când se înapoie între femei, Argint fu întrebată cum de nu plecase.

— De vreme ce aveți nevoie de mine, n-ar fi frumos din partea mea să merg tocmai acum acasă! De ce ai venit după mine? o întrebă pe slujnică.

— M-a mânat stăpâna.

— Dar e cineva care are nevoie de mine?

— Nu, stăpână.

— Atunci de ce să mă întorc? Dă-i de știre mamei că doamnele țin să mai stau. O să viu mâine seara!

Sluga dădu să plece.

— Cheam-o înapoi s-o ospătăm cu ceva, grăi Doamna Luna către Argint.

— Stăpâna cea mare îți dă să mănânci! strigă Argint. Ia-mi și lucrurile și zi-i mamei că mă întorc pe jos, nu mai am nevoie de lectică.

O întrebă ce era cu Wu Hui și sluga îi răspunse că pe băiat îl dureau ochii. Doamna Luna îi porunci lui Fluier de Jad s-o ducă pe slujnică în spate și să-i dea brioșe și băutură, iar pentru acasă să-i pună plăcinte, alte dulciuri și ceai.

Numai că Wu Argint își lăsase lucrurile la Vaza. Aceasta îi dăruise de la ea o robă de mătase cu broderie din fir de aur, două batiste cu franjuri aurii și un *liang* de argint. Fata fusese mai mult decât mulțumită.

— Nu le pot primi, spusese, cu toate că inima îi dădea ghes să le ia. Totuși, dacă stăruiți, aș vrea și eu o rochie albă, fie ea cât de veche. Pe acestea vi le las.

— N-o să fie mare de tine? întrebă și o chemă pe Întâmpinarea Primăverii să ia cheia să descuie o ladă și să scoată un material necusut.

— Spune-i mamei tale să tocmească un croitor și să-ți facă două rochii din el. Vroiai mătase simplă sau cu desen?

— Simplă, mamă scumpă, să meargă la pieptar. Apoi, toată turnai zâmbet, îi ceru slujnicii: Te supăr că te rog să te urci iarăși în pod, surioară, și uite că nu te pot răsplăti decât cu un cântec.

Întâmpinarea Primăverii sui din nou și aduse o mătase albă, simplă, din sud, prețuind treizeci și opt de *liang*. Wu Argint se repezi în genunchi în fața Vazei, bătând patru mătănii, apoi se sculă și se înclină de opt ori în fața slujnicii.

— Ia-le și pe-astea dinainte, că ai să găsești tu când să le îmbraci, zise Vaza.

— Nu îndrăznesc prea mult? se întrebă Argint și îngenunche din nou.

Între timp, sluga lui Argint mâncase, luă lucrurile stăpânei sale și plecă.

— Ce te-a înveselit într-atât, Argint? vru să știe Doamna Luna. Nu te lua după Laur, care e mereu prea plină de ea. De data asta a fost ca o tigroaică în călduri și cum a avut prilejul, a și alergat acasă. Numai de cântat nu i-a ars ei, ca de altminteri nici de celelalte. Să nu te porți ca ea, înțelegi?

— Stăpână bună, casa aceasta nu-i ca oricare alta! Cele ca noi e bine să aibă grijă unde își pot da aere și unde nu. Laur e încă o copilă, nu cunoaște viața și vă rog s-o iertați!

În această vreme, Lai Ding, o slugă a familiei Wu, sosi să le conducă pe femei.

— Stăpâna vă invită să veniți cu toatele, chiar și tușa Lebădă de Nea. Domnișoarele Laur și Argint să fie la noi mai înainte.

— Spune-i că tocmai ne pregăteam. Numai stăpâna a doua n-o să meargă. Și-a rupt piciorul și stă acasă, să se îngrijească. Stăpânul are oaspeți și Lebădă de Nea, care are în primire bucătăria, nu poate nici ea părăsi casa. Iar Laur a plecat la ai ei. Dar o să fim cu toate șase femei. Vedeți nu vă dați peste cap cu pregătirile. O să stăm puțin și o luăm înapoi pe jos, chiar astă seară. Ce cântărețe ați mai chemat? întrebă.

— Domnișoara Yu, zise Lai Ding, apoi plecă.

Doamna Luna, Pavilion de Jad, Lotus de Aur, Li Vaza, Orhideea și Argint o porniră la drum în șase lectici, conduse de Dai An, Qi Tong, Lai Xing și patru soldați. Înainte de a pleca, Vaza îl anunțase pe bărbat că lăsase băiatul în seama doicii Abundență.

Capitolul XLVI

Pe înserat, Li Zhi și Huang Al Patrulea se ridicară și își luară rămas bun. Ying Bojue îi însoți până la ieșire și le șopti că vorbise în numele lor pentru încă cinci sute de *liang*. Cei doi i se înclinară de nenumărate ori, apoi plecară. El se întoarse și continuă cheful. La un moment dat, apărătoarea ușii fu dată la o parte și Li Ming își făcu apariția, îngenunchind.

— Wu Hui unde este? întrebă Ximen.

— L-am adus pe Wang Zhu, fiindcă Hui are necazuri cu vederea. Nici la prefectura Dongping n-a fost.

Îl strigară pe Wang Zhu să intre. Tânărul îngenunche și el în fața gazdei.

— Soră-ta, Laur, acum a plecat. Te-ai întâlnit cu ea? întrebă Bojue.

— Nu. Am trecut pe-acasă numai să-mi răcoresc obrajii cu puțin apă și-am luat-o degrabă încoace, veni răspunsul.

— Sunt sigur că-s flămânzi, i se adresă Ying lui Ximen. Poruncește să li se dea niște bucate.

— Unchiule, tocmai se gătește ceva pentru muzicieni. Dacă au răbdare, mănâncă împreună, propuse Shu Tong.

Însă Ying Bojue îi ordonă să aducă un platou. Luă câteva farfurii de pe masă și le încredință lui Li Ming.

— Mâncați alături, zise, apoi se întoarse către Shu Tong. Băiat fără minte ce ești, oamenii, ca și lucrurile, se împart pe categorii. Ăștia doi, chiar dacă aparțin unei case de faimă proastă, sunt altceva decât muzicanții de rând. Nu-i putem pune în aceeași oală și trata la fel, pentru că vom fi socotiți nepricepuți!

Ximen Qing îl lovi pe Bojue cu palma peste cap.

— Vai, ciudățenie de câine ce-mi ești! zise, înveselit. Ai grijă de actori, fiindcă li te asemeni și le știi viața dulce și amară pe care o trăiesc.

— Ce știi tu, omule necopt? replică Ying. Ești atât de tânăr că habar n-ai cum să te porți cu jadul și cu florile! Actorii și cântăreții sunt aidoma florilor proaspete. Cu cât îi iubești mai tare, cu atât înfloresc mai frumos. Dar ia să te arăți tăios cu ei și ai să vezi că se va întâmpla ca în piesa „Strigătele din Gangzhou", vor slăbi și se vor ofili, stingându-se!

— Tu ești cel priceput la toate neroziile! râse Ximen Qing.

După ce mâncară, Ying îi chemă și le ceru să cânte. Wang Zhu luă o *pipa*, Li Ming *zheng*-ul, și cântară până târziu, ca în următoarea scenă:

> Păsările de-aur rând pe rând se lasă-n munții de Apus
> Iepurii de jad acum suie iute-n țarcul înflorat,
> Vine să-și deschidă inima Frumoasa în ce vrea de spus,
> Cerne luna prin perdea prevestind un frig adevărat.

Ximen Qing puse să se curețe masa și trimise după vânzătorul Fu și după Han Daoguo, Yun, Ben și Chen Jingji. Chiar în fața porții se așeză un paravan și în spatele lui două mese. Două lampioane-corn de oaie se agățară în poartă, iar mesele fură încărcate cu bucate. Pe fiecare din cele două laturi ale intrării se aflau câte douăsprezece lampioane mici, ca niște lotuși de aur. Se instală și o sobiță. Ximen Qing porunci ca toate lampioanele să se aprindă în clipa întoarcerii doamnelor. Cei șase muzicanți bătură o vreme gongurile în fața porții, apoi cântară din instrumentele lor. Li Ming și Wang Zhu interpretară cântecele lampioanelor. Trecătorii erau uluiți și nici nu cutezau să ridice capetele. Marele Mandarin își pusese pe cap boneta loialității și îmbrăcase o robă albă din mătase și deasupra ei o mantie de catifea. Dai An și Ping An slobozeau pe rând artificii, iar doi soldați îndepărtau mulțimea să nu se îmbulzească în fața porții. Iar când pe cerul vinețiu, printre norii străvezii, se ridică la răsărit roata albă a lunii, strada se însufleți de-a binelea.

> La fiece familie tobe și gonguri bat,
> La fiecare casă sar petarde înstelate,
> În grupuri trecătorii cântă zgomotos, înalt,

Rotind în dans, fetele par petale colorate.
Ca o pictură vie sunt Munții Peștelui Mare,
Închipuiesc gigantice palate clarii nori;
Se simte Phoenixul închis, doar prin parfumu-i tare
Și verde pal în mia de penaje-a cozii-n culori.
Pavilionul Desfătării și toate-n jurul său
Scăldate sunt în ploi de-argint din luna prețioasă;
Pavilionul Zugrăvit de sus și până jos
Stă sub lumina lampioanelor, nesățioasă,
Trei târguri pentru șase străzi să-ncapă-a lumii larmă,
De-a Sărbătorii Lampioane nopțile se sfarmă.

În absența stăpânei principale, slujnicele Prunișor de Primăvară, Întâmpinarea Primăverii, Fluier de Jad, Busuioc și Jad Mic, auzind sunetele muzicii și zgomotele petardelor, se îmbrăcaseră frumos și urmăreau spectacolul străzii de după un paravan. Shu Tong și Hua Tong încălzeau băutură la foc. Fluier de Jad și Shu Tong se ciondăneau ca doi îndrăgostiți. La un moment dat, zbenguindu-se să-și ia unul altuia sâmburii de dovleac, au răsturnat din nebăgare de seamă ibricul de pe foc. O flacără uriașă a țâșnit, însoțită de un fum gros, făcând-o pe fată să râdă și mai tare. Nedumerit, Ximen Qing l-a trimis pe Dai An să vadă cine hohotea așa și de unde se ridica fumul. Prunișor de Primăvară îmbrăcase o mantie de mătase, nouă și albă și un halat roșu aprins, lung până în pământ. Ședea pe scaun și s-a apucat să-i ocărască pe cei doi. Fluier de Jad a plecat în curtea interioară, fără un cuvânt, iar tânărul, speriat, s-a înfățișat el însuși stăpânului, zicându-i că lovise ibricul din greșeală. Ximen Qing n-a mai intrat în amănunte, luându-se cu ale sale.

Nevasta lui Ben Al Patrulea făcuse niște pregătiri și își pusese fata, pe nume Lungana[208], să le invite pe cele patru slujnice, favoritele lui Ximen Qing. Acestea au dus-o pe fată la Delicata Li, apoi la Lebădă de Nea, dar acestora două le-a fost frică să se amestece. Când s-au aprins lampioanele, femeia i-a zis din nou fetei să poftească slujnicele. Fetele s-au îndemnat una pe alta, ca să se prezinte una dintre ele stăpânului: Busuioc pe Fluier de Jad, Fluier de Jad pe Întâmpinarea Primăverii, iar Întâmpinarea Primăverii pe Prunișor. Supărată încă pe Fluier de Jad, Prunișor de Primăvară le-a ocărât.

— Sunteți ca niște fiare sălbatice, hămesite. Parcă nu știți cum arată o masă încărcată și țineți neapărat să dați cu nasul și cu limba prin bucate. Mie nu-mi pasă și nici nu mă înghesui să vorbesc pentru voi.

Cu toate că erau gătite de sărbătoare, celelalte trei nu îndrăzniră să se urnească din loc. Atunci Shu Tong le sări în ajutor.

— Poate să mă înjure stăpânul, dar voi merge la el să cer să vă învoiască.

Se duse direct la Ximen Qing și îi șopti la ureche despre invitație. Stăpânul încuviință, dar cu condiția ca ele să se întoarcă devreme. Shu Tong dădu fuga la fete.

— S-a aranjat! le strigă. O vorbă de la mine și gata. Stăpânul vă lasă,

numai să nu veniți târziu.

Abia atunci Prunișor de Primăvară porni agale spre camera sa, să se îmbrace. Când ea fu gata, plecară cu toatele. Shu Tong trase puțin paravanul înapoi, ca ele să poată ieși pe poartă. Când ajunseră la Ben acasă, soția acestuia le primi, bucuroasă nevoie mare, de parcă îi picase o comoară din ceruri. Masa era învârfuită cu delicatesuri și prin cameră atârnau mai multe lampioane din mătase, rotunde ca mingea. Își făcură plecăciuni, gazda numindu-le mătuși. Soția lui Han Huizi era și ea acolo. Lungana servea la masă, ospătându-le cu grijă. Cum s-a desfășurat masa, nu vom povesti.

Ximen Qing ceru muzicanților să i se cânte „Vântul de răsărit vestește vremea caldă". Din bucătărie se aduseră plăcinte făcute cu petale de trandafiri. Erau dulci, aromitoare și delicioase, topindu-se de îndată ce le puneai în gură. Li Min și Wu Hui își luară instrumentele și cântară. Glasurile lor erau de aur.

Cu mai multe pocnitori în manșetele mânecilor, Chen Jingji și Dai An plecară spre locuința lui Wu. Luară cu ei doi soldați cu două lampioane, urmând să aducă femeile acasă. Când sosi Chen, ele petreceau, bând în salon și, cum Wu cel mare lipsea, proaspătul oaspe fu poftit să petreacă împreună cu fratele gazdei. Se așeză o masă, pe care se puseră dulciuri și băutură.

— Stăpânul m-a mânat să vă iau acasă, doamnă, spuse Dai An. Vrea să vă întoarceți mai devreme, că mai încolo străzile or să fie înțesate de lume.

Purtându-i însă pică, Doamna Luna nu-l băgă în seamă. Stăpână casei îi ceru lui Lai Ding să-i pună lui Dai An ceva să mănânce.

— Băutură, mâncăruri, supă și orez sunt pregătite în curtea din față, lămuri sluga.

— Ce te grăbești? vorbi Doamna Luna. Abia a picat și zor-nevoie mare, să-l îndoape. Să aștepte afară, în picioare, fiindcă o să mergem îndată.

— De ce așa iute, cumnată? La sărbătoare se cade să ne distrăm în voie. Bărbatul ți-e acasă, ce contează dacă ajungi ceva mai târziu? încheie ea și o rugă pe domnișoara Yu să cânte.

— Doamna a șasea e supărată pe ea, fiindcă n-a venit de ziua ei, zise Pavilion de Jad.

Yu se ridică repede și bătu patru mătănii în fața Vazei.

— Am căzut la pat chiar după ziua doamnei a cincea. Abia ieri, când am fost chemată aici, m-am simțit mai bine.

— Nu-ți poartă pică, o liniști Lotus de Aur. Cântă-i ceva, ca să-i meargă la inimă, și-i trece!

Li Vaza râse, dar nu scoase un cuvânt.

— Voi cânta, acompaniindu-mă la *pipa*, hotărî.

— Umple paharul tușii a doua și pe toate celelalte, o îndemnă gazda pe domnișoara Cheng. N-au băut deloc!

Yu începu să cânte cu dăruire: „Furtună pe fluviu".

— Mi se pare mie, sau s-a lăsat frigul? întrebă Doamna Luna.

— Ninge, anunță Lai An de pe margine.

— Nu ești îmbrăcată prea subțire, soră mai mare? Eu am luat cu mine

mantia cea groasă. O să-ți fie rece la întoarcere, zise Pavilion de Jad.

— Dacă ninge, să meargă un fecior să ne aducă blănurile, hotărî ea.

Lai An ieși și-i spuse lui Dai An, care îl trimise pe Qin Tong și acesta din urmă porni îndată spre casă.

Peste puțin, Doamna Luna își aminti că Lotus de Aur nu are haină de blană și-l întrebă pe Lai An cine plecase.

— Qin Tong.

— Și nu mi-a suflat o vorbuliță înainte! rosti ea.

— A plecat ca un mut, zise Pavilion de Jad. Nici nu trebuia să ia haine pentru toate, era de-ajuns doar haina sorei mai mari.

— Cum să n-avem blănuri cu toatele? Ei îi dam una amanetată de nu știu cine, își aminti Doamna Luna. Dar ce-i cu sluga aia de Dai An de nu a mers el și a pus pe altcineva în loc? Ia să vină aici! Când tânărul se înfățișă, femeia nu-l iertă: Bravo, slugă afurisită, îl certă ea, nu ți-era de drum, nu? Tu ai tras la căldurică și l-ai mânat pe cel mic pe drumuri, fără ca măcar să-mi dai de știre ca să iasă treabă ca lumea. Oi fi ajuns mandarin, nu mai poți să-ți iei picioarele la spinare?

— Cu ce v-am greșit, stăpână, nefericitul de mine? Dacă ați fi poruncit să plec eu, credeți că aș mai fi fost aici? Dar Lai An a zis simplu să meargă unul din noi.

— Putea Lai An să-ți poruncească ție? nu-l slăbi ea. Dacă nu cutez eu, care sunt soție principală! Adevărul este că voi, slugile, mă nesocotiți într-atât încât v-ați luat nasul la purtare. Stăpânul a agățat pe perete chipul lui Budha înnegrit de fum și doar se știe: cum e sacul și petecul![209] Tot ce faci e să te pui bine cu toată lumea și ești atât de isteț, că ți-e limba ca un sfredel bine ascuțit! Te înhăitezi cu cei nevrednici și îi ții la distanță pe cei drepți. Adevărul e că ți-e lene până și să bagi mâncarea în tine. De rele și bune te cunosc ca pe un cal breaz! Ia spune-mi, dacă stăpânul nu ți-a poruncit s-o însoțești pe Laur acasă, de ce ai făcut-o? Altcineva trebuia să-i ducă lucrurile, de ce te-ai băgat tu de i le-ai smuls din mână? Sau crezi cumva că e treaba ta și că se cuvine să te întrebăm pe tine dacă mai ținem sau nu o slugă în casă? Cineva te-a împins să te amesteci, nu-i așa? Cu ce-ai nădăjduit să te alegi din asta? Mai apoi ai trimis la mine copilul-slugă, s-o încaseze el în locul tău, de pe urma supărării pe care mi-ai pricinuit-o. Ei, tot mai spui sus și tare că nu te ții de prostii?

— Cine altcineva dacă nu Hua Tong v-a îndrugat una ca asta, stăpână? se apără el. Stăpânul l-a văzut cu lucrurile ei, dar mie mi-a zis s-o conduc, iar pe el l-a oprit acasă. Iar dacă țineți sau nu o slugă în casă, firește, nu e câtuși de puțin treaba mea. Cum m-aș băga eu, umilul?

Doamna Luna se înfurie, ocărându-l:

— Slugă hoață, îți dă mâna să-mi întorci vorbele și să despici firul în patru? Aici nu e locul să te judec pentru toate. Prea te-ai întrecut cu obrăznicia, slugoiule! Nu te mai chinui, fiindcă tot nu te cred. Atâta-ți zic, oprește-te și ia aminte! Altfel o să-i spun stăpânului ce-ți poate pielea și o să

te jupoaie ca pe o oaie!

— Dai An, fugi degrabă şi adă lucrurile! zise gazda. Cumnată, ce ziceai să-i aducă sorei a cincea?

— Nu-l mai trimite, surioară, interveni Lotus, n-am chef să îmbrac haină de blană! Iar dacă merge acasă, să-mi aducă mantaua. Lucrul amanetat, oricât de bun, nu-i al meu. Poate să fie el şi din câine galben, şi tot o să mă râdă lumea. Că doar la sfârşit trebuie înapoiat!

— Nu e chiar amanetată, ci e lăsată de Li Zhi în contul a şaisprezece galbeni. Cea amanetată i-a fost dată Delicatei Li şi aparţine familiei generalului Wang! E în lada mare, zi-i lui Fluier de Jad să ţi-o caute, îi porunci ea. Vezi să vii şi cu haina Orhideei.

Dai An ieşi, vânăt de mânie. Chen Jingji îl întrebă unde se duce.

— Sunt un biet vierme nenorocit. Orice lucru se face de două ori. Alerg acasă, asta fac!

Când ajunse, Ximen era încă în poartă. Fu şi Yun plecaseră. Mai erau acolo Ying Bojue, Xie Xida, Han şi Ben Al Patrulea. Dai An lămuri că stăpânele erau la petrecere şi el venise să le ia hainele de blană. Intră în casă.

Qin Tong, care sosise primul, trecu în curtea interioară, să-i ceară lucrurile lui Fluier de Jad.

— Putorile sunt la Ben acasă, beau şi manâncă, îi spuse Jad Mic, care, bosumflată, sta întinsă pe pat. Eu habar n-am de nicio haină, te du şi întreab-o pe Fluier de Jad!

Qin Tong merse acasă la Ben şi mai întâi se chiorî pe fereastră.

— Ce se întâmplă de nu beţi nimic, mătuşelor! auzi el glasul soţiei lui Ben. Mi-e casa mică, dar m-am pregătit cu tot ce am gândit eu mai bun. Oare nu vă e ceva pe plac?

— Nici vorbă, dar eu, una, mi-am făcut plinul, zise Prunişor de Primăvară.

— Vai de mine, cum se poate? Nici nu ştiu cum să vă iau! Îmi eşti vecină, grăi ea către nevasta lui Han, şi te socotesc ca o a doua gazdă. Îndeamnă aceste mătuşi ale mele să soarbă puţin din pahare. Nu sta ca un oaspe! şi o strigă pe Lungana să toarne în pahare.

— Eu nu mai pot! zise Busuioc.

— Sunteţi lihnite de foame şi vina-i numai a mea, că am bucate proaste. Nu râdeţi de mine. Aş fi mânat după vreun cântăreţ, dar m-am temut să nu-l stânjenim pe stăpân. Casa mi-e mică şi sărăcăcioasă. Vai, câte mai îndurăm noi, cei de jos!

Atunci Qin Tong bătu în uşă şi femeile amuţiră.

Lungana întrebă cine era.

— Eu sunt, caut surioarele, zise Qin şi intră în casă.

— A venit stăpâna? se sperie Fluier de Jad.

Qin Tong zâmbi şi rămase tăcut.

— Ce-ai spurcătură, de-ţi arăţi dinţii, fără o vorbă? se răsti ea.

— Stăpânele sunt încă acolo. S-a pus să ningă şi ele vor să îmbrace hainele de blană.

— A stăpânei e în lada aurită. Să ți-o dea Jad Mic.

— Ea m-a îndrumat aici.

— I-auzi târâtura, ce-i poate pielea! izbucni Fluier de Jad. Doar știe prea bine unde sunt.

— Ale voastre au haine de blană. Voi duceți-vă și le luați, iar eu stau pe loc, zise Prunișor.

— Pe-a stăpânei a treia ți-o dă Phoenix, adăugă Busuioc.

Întâmpinarea Primăverii scoase cheia de la brâu și i-o întinse, lămurindu-l de unde să scoată blana Broderia Primăverii. Qin Tong se întoarse în curtea interioară. Jad Mic și Phoenix îi înmânară hainele Doamnei Luna și a lui Pavilion de Jad. Când să iasă, dădu nas în nas cu Dai An. Acesta îi spuse de toate ocările pe care le înghițise.

— Mă duc să iau și haina stăpânei a șasea, spuse Qin Tong.

— Bine. Dar să mă aștepți aici și ne întoarcem împreună. Dacă te duci înainte, iar ne muștruluiește stăpâna cea mare, îi atrase atenția Dai An și merse în aripa din față a locuinței.

Jad Mic zăcea pe pat[210], încălzindu-și mâinile la sobă și spărgând în dinți semințe.

— Tu ce mai vrei? se repezi ea.

— Lasă-mă și tu în pace, că mi-o fi destul cât m-a beștelit stăpâna! M-a mânat pentru haina de blană adusă de Li Zhi, ca s-o îmbrace stăpâna a cincea, care n-are așa ceva. Zicea că e în lada mare.

— Cheia de la camera din mijloc e la Fluier de Jad și ea e acasă la Ben, face chef.

— Qin Tong s-a dus la stăpâna a șasea. Când s-o întoarce, merge el. Aș vrea să-mi trag oleacă sufletul și să mă încălzesc.

Jad Mic îi făcu loc pe pat, întinzându-se umăr lângă umăr.

— Mai e niște băutură în ulcică. Vrei să ți-o încălzesc? îl îmbie slujnica.

— Ești bună la suflet! zise el.

Jad Mic coborî din pat și puse băutura la încălzit. Apoi scoase o farfurie cu păstrama de gâscă și i-o așeză în față. Îi turnă în pahar.

În timp ce el mânca, intră Qin Tong. Dai An îi întinse un pahar plin și-l trimise după Fluier de Jad. Qin Tong lăsă jos bocceaua cu lucrurile și plecă.

— Ce te-ai întors, gândacule? îl întâmpină fata.

Până la urmă îi întinse cheia. Jad Mic se chinui multă vreme să descuie ușa și până la urmă Qin Tong făcu pentru a treia oară drumul acasă la Ben.

— Dacă nu e cheia aia, îl lămuri Fluier de Jad, vezi că trebuie să fie una sub saltea la stăpâna în casă.

— E țintuită în cuie, târâtura și pocitania! izbucni Jad Mic. Nu știe decât să dea porunci și să pună lumea pe drumuri.

Deschise cufărul, dar nici urmă de blană în el.

— Trei zile și trei nopți o să-mi ia până crăp, se văicări copilul-slugă, după atâta du-te-vino. Sufletul din mine mi-l scot duhurile astea rele, otrăvite care sunt doamnele cele tinere! Să vezi ce o să ne facă stăpâna cea mare! se plânse

el lui Dai An. Ele n-or să pățească nimic, în schimb doamna cea mare o să-și verse tot focul pe noi!

O porni înapoi și-i spuse lui Fluier de Jad că nu găsise nimic. Slujnica căzu pe gânduri, apoi izbucni în râs:

— Oh, uitasem! E în lada de afară!

Qin Tong reveni acasă.

— Târâtura, și-a pierdut mințile după iubitul ăla al ei! nu se dădu bătută Jad Mic. Să ne lase ea să scormonim peste tot!

Scoase repede haina, iar cele două slugi în sfârșit plecară. Cu toate blănurile.

— V-ați vorbit amândoi să întârziați dinadins! îi luă în primire Doamna Luna.

Dai Ai nu îndrăzni să deschidă gura.

— Pe celelalte le-am aflat, ușor, dar ne-a luat timp până am găsit-o pe-asta încuiată, zise el și o arătă.

— Ce frumoasă e! izbucni soția lui Wu cel mare. Ziceai că nu merge, că e piele de câine galben, soră a cincea! Ce câine! Să am eu una ca asta!

— E nou-nouță, întâi soția principală. Poate în față s-ar vedea că e ceva veche. Dar o putem modifica puțin și gata.

Pavilion de Jad o luă și ea să o cerceteze.

— Ia-mi vină, copilo, și pune-ți pe tine pielea asta de câine, să vadă mama cum îți stă!

— O să-i cer să-mi cumpere una. Eu nu îmbrac hainele altora! răbufni Lotus de Aur.

— Nerecunoscătoareo! Altele ar ridica osanale lui Buddha dacă ar avea așa ceva! zise Pavilion și i-o trase pe mâneci. Blana era mare și cădea prost. Lotus de Aur tăcu.

Doamna Luna, Pavilion de Jad și Vaza îmbrăcară hainele de zibelină, se ridicară și își luară rămas bun de la gazdă. Soția principală îi întinse cântăreței Yu doi *qian*. Argint spuse că pleacă și ea acasă și îngenunche. Gazda îi oferi o podoabă din argint, iar Doamna Luna și Vaza câte un *liang*. Cântăreața le mulțumi, bătând mătănii.

Soțiile fraților Wu și Cheng A Treia vroiau să le conducă până în poartă, însă din pricina zăpezii căzute, Doamna Luna refuză.

— Mai înainte a nins tare, explică Qin Tong, dar acum e mai mult zloată. Stăpână, o să vă ude bine, n-am putea să luăm cu împrumut niște umbrele?

Wu Al Doilea făcu numaidecât rost de umbrele. Qin Tong le deschise. Doi soldați cu lampioane mergeau în față. După câteva ulicioare, ajunseră în Strada Mare. Pe tot drumul, de aici înainte, Chen Jingji slobozi petarde și artificii.

— Locuiești pe aproape. Hai să te conducem, i se adresă el lui Argint.

— Unde stă? se interesă soția principală.

— Chiar pe acest *hutong*[211], pe la mijloc, într-o casă cu un portal înalt, răspunse ginerele.

— Vai, nu! Mă despart aici de dumneavoastră, se împotrivi Argint.

— Sunt numai băltoace şi noroi, zise Doamna Luna, să nu ne faci plecăciuni! Ia un copil-slugă să te însoţească până-n poartă. Du-o tu! îi strigă lui Dai An.

— Merg şi eu cu el, mamă, zise Chen.

— Fie, încuviinţă ea.

Chen Jingji nu mai scoase un cuvânt şi o luă, cu Dai An, după Argint. Doamna Luna şi celelalte femei îşi urmară calea.

— Soră mai mare, mai înainte ai spus că o ducem până acasă! observă Lotus de Aur.

— Copil ce eşti! râse Doamna Luna. Am glumit şi tu m-ai luat în serios. Ce crezi că poate fi Casa Deliciilor Primăverii, ca noi să-i călcăm pragul?

— Am auzit despre neveste care au mers în asemenea case după soţii lor şi au făcut mare tărăboi.

— Atunci pândeşte-l pe al nostru când pleacă într-acolo şi ţine-te după el! Poate te ia vreunul drept prostituată şi te bagă înăuntru!

Din vorbă în vorbă, intrară pe Strada Răsăritului, apropiindu-se de casa bogătaşului Qiao. Soţia acestuia şi soţia nepotului ei stăteau în poartă. Recunoscuse de departe convoiul nevestelor lui Ximen şi avea de gând să le cheme în casă. Doamna Luna se scuză în tot chipul, însă fără să fie luată în seama. Femeia le trase pur şi simplu în casă. Pretutindeni erau agăţate lampioane şi numaidecât se întinse şi masa şi două cântăreţe se puseră să le cânte.

Acasă, Ximen Qing şi prietenii săi petrecuseră îndelung. La un moment dat, văzându-l aţipit, Ying şi Xie goliră farfuriile cu fructe şi dulciuri în buzunare şi se făcură nevăzuţi, împreună cu Han Daoguo. Rămăsese numai Ben Al Patrulea. El îl ajută pe Ximen Qing să plătească muzicanţii şi puse slugile să strângă masa şi să stingă lampioanele. Apoi îl sprijini pe stăpân până în curtea interioară. Ping An merse acasă la Ben şi le spuse slujnicelor că stăpânul se retrăsese. Slujnicele ce topiră într-acolo ca un fum, singura care nu se grăbi câtuşi de puţin fiind Prunişor de Primăvară. Ea se înclină frumos în faţa soţiei lui Ben şi o porni agale. O ajunse din urmă pe Busuioc, căreia îi ieşiseră încălţările din picioare.

— Aţi luat-o la sănătoasa de parcă aţi fi furat câte un sicriu, o certă Prunişor. Ce-i asta, să-ţi dezgoleşti picioarele în curte?

Aflară că stăpânul era la Delicata Li şi se duseră să îngenuncheze în faţa lui.

Călugăriţa se furişă de la Delicata şi fugi în casa soţiei principale, stând cu Jad Mic. Fluier de Jad intră şi se înclină în faţa măicuţei. Jad Mic sări cu gura, găsindu-i pricină că nu se dezlipise atâta vreme de la petrecere. Fluier de Jad mâncase şi băuse bine şi obrajii i se făcuseră stacojii.

— Ce-i cu tine, păcătoaso? se miră slujnica. Ce-mi faci mutrele astea de purcică? Cu ce sunt eu de vină că nu te-a poftit şi pe tine?

— Nici nu aş fi mers!

— Lăsați harța, să nu vă audă stăpânul, le sfătui călugărița. Doamnele or să se întoarcă. Mai bine le-ați pregăti ceaiul.

Chiar atunci, Qin Tong intră cu lucrurile doamnelor.

— A venit stăpâna?

— Nu, că a oprit-o familia Qiao. Dar nu stă mult.

Slujnicele încetară cu ocările. Mai apoi, Doamna Luna sosi.

Soția lui Ben o salută în poartă. Chen Jingji și Ben al Patrulea aprinseră câteva artificii și abia după aceea femeile intrară în curte. Își făcură reverențe cu Delicata Li și cu măicuța. Lebăda de Nea apăru și ea, îngenunchind în fața soției principale și numai înclinându-se în fața celorlalte femei. Delicata spuse că bărbatul adormise la ea în cameră. Se înfățișară și cele patru slujnice să facă închinăciuni și soția a doua lămuri că până atunci fuseseră invitatele soției lui Ben. Doamna Luna rămase tăcută o vreme, apoi izbucni:

— Ce v-a apucat, cățele fără pereche? Cine v-a dat voie?

— Au avut îngăduința stăpânului, le sări în ajutor Delicata.

— Auzi, ce marfă murdară, să-i ceară lui învoire! Casa asta e ca un templu unde ușile se deschid pe întâi și pe cincisprezece ale lunii să slobozească duhurile necurate!

— Doamnă scumpă, le văd și sunt ca patru picturi. De ce le zici duhuri?

— Numai în partea de sus sunt zugrăvite! Ce le-a venit să plece la chef, să hrănească ochii altora cu nurii lor?

Văzând-o nemulțumită pe soția principală, Pavilion de Jad se retrase la ea. Pilda ei fu urmată de Lotus de Aur, Li Vaza și Orhideea. Călugărița se culcă la Doamna Luna. Ninsoarea nu conteni decât după primul *geng* din noapte.

A doua zi, Ximen Qing plecă la *Yamen*. Pe la prânz, Doamna Luna, Pavilion de Jad și Li Vaza văzură dincolo de poarta casei o bătrână țărancă ghicitoare[212], îmbrăcată într-o bundă cenușie ca apa cea murdară și într-o fustă de pânză albastră. Capul și-l acoperise cu o basma neagră. După ce fu poftită în casă și făcu doamnelor închinăciunile cuvenite, rugată să ghicească, ea aruncă la pământ niște plăci de carapace de țestoasă, le amestecă de-a valma, le dădu drumul din mână și ridică prima placă. Ea înfățișa un mandarin și pe nevasta lui, aflați la mijloc și înconjurați de servitori, unii stând în picioare și alții așezați, cu toții ținând sub ochi un depozit plin cu aur, argint și alte bogății.

— Doamnă bogată, sunteți născută în vremea Wuchi, două ideograme ca un codru des, iar cine se naște sub semnele lor este bun și drept. Aveți o fire largă, mărinimoasă, un suflet bun și îndurător. Credeți în cele sfinte și semănați milostenie și pioșenie în orice faceți. Viața voastră e devotată casei, știți să răbdați fărădelegile altora. Fericirea și mânia vă încearcă nu o dată; la bucurie râdeți din toată inima, iar la supărare vă vărsați tot focul. Însă nu prea o scoateți la capăt cu slujitorii și-i scăpați adesea din mână. Dimineața, devreme, când lumea doarme, dumneavoastră ardeți santal și spălați tripodul de la altarul strămoșilor. Și cu toate că din fire sunteți iute ca vântul și ca focul, știți să vă întoarceți inima, să uitați într-o clipită și să râdeți și să vorbiți

cu oricine. Văd aici și o stea prevestitoare de rău. O să suferiți din pricina clevetelilor, dar inima voastră bună o să vă ajute să treceți peste necazuri și o să treceți peste necazuri și o să trăiți peste șaptezeci de ani.

— Spune-ne dacă o să aibă copii! vru să știe Pavilion de Jad.

— Curioasă treabă, doamnă, dar semnul ăsta nu e prea limpede. Se pare că un fiu ce-l va avea va duce viață monahală, dar în privința celorlalți, oricâți ar avea, mă îndoiesc că or să trăiască.

— Wu Yingyuan al tău nu e înscris la templu și de pe acum preot? se întoarse Pavilion spre Vaza.

Doamna Luna o arătă pe Pavilion, cerând să-i dezvăluie și ei soarta.

— Ghicește unei femei de treizeci și patru de ani, născută la ora tigrului[213] în a douăzeci și șaptea zi a celei de a unsprezecea luni, se prezentă Pavilion de Jad.

Bătrâna puse plăcuțele în ordine și le aruncă. Acestea se opriră la Castelul sorții. Ridică o plăcuță pe care erau arătați o femeie și trei bărbați, unul costumat ca negustor, al doilea cu bonetă roșie de dregător și al treilea un cărturar. Alături de ea se vedea un depozit de aur și o gloată de slujitori.

— Doamna este născută în anul Jiazi, iar ăsta în îmbinare cu Yichou e ca aurul în ocean. Iată că soarta ne arată trei morți și șase vătămări, după care, ca văduvă, viața are să-i fie lină.

— Am rămas o dată văduvă, mărturisi femeia.

— Sunteți blândă și domoală, aveți o fire bună și când sunteți supărată pe cineva sau când vă place o persoană, nimeni nu vă află. Slugile vă respectă, iar bărbatul vă iubește, dar e o pricină ascunsă aici. Cu toate că vă purtați cu oamenii ca mierea, nu izbutiți a le câștiga inimile. Toată viața o să îndurați de pe urma altora și bârfitorii or să vă necăjească tare. Și cu toate că o să suferiți și n-o să faceți rău, nimeni nu va zice că sunteți bună. Dar acești oameni de nimic n-or să vă aducă mare pagubă.

Pavilion de Jad râse:

— Chiar mai adineauri am căutat bani pentru slugi și am avut necazuri.

— Doamna aceasta o să aibă copii? întrebă soția principală.

— Cu mult noroc poate să aibă o fată, spuse ghicitoarea. Băieți, nu. Dar ea o să trăiască mult.

— Acum ghicește-i acestei doamne. Spune-i cele opt caractere, soră Li, o îndemnă Doamna Luna.

— Aparțin oii, începu Li Vaza.

— Dacă ești miel, ai douăzeci și șapte de ani și ai fost născută în anul Xinwei. Care lună?

— Cinsprezece ale primei luni, la prânz.

Bătrâna răsuci plăcuțele care se opriră la scările de piatră ale Palatului Sorții. Scoase plăcuța pe care erau desenați o femeie și trei mandarini. Primul avea veșminte roșii, al doilea verzi și al treilea negre. Femeia ținea în brațe un copil. În depozitul cu bani se vedea un duh cu fața întunecată, părul roșu și colți de fiară.

— Această doamnă are pe Kengwu în legătură cu Xinwei, adică pământ de-a lungul drumului. Viața îi va fi sub semnul bogăției. Are să aibă ce mânca și ce îmbrăca și toți bărbații ei vor fi înstăriți. E cu bunătate în inima ei și nu pune mult preț pe aur și argint. Va fi chiar fericită să se lase furată și are să simtă mâhnire dacă nimeni n-o să se înfrupte din bogățiile ei. Oameni de nimic și-or da la iveală, colții, or s-o hărțuiască și or să răspundă prin ură bunătății ei, îndată ce și-or întoarce ochii de la ea. Mai bine-i să întâlnești un tigru la o răscruce, decât să fii cu un om cu o spadă cu două tăișuri. Să mă iertați, doamnă, dar cu toate că sunteți ca o bucată de mătase roșie și fină, din păcate ea e cam scurtă. La mânie fiți mai răbdătoare și stați cu ochii în patru asupra plodului.

— E deja înscris la un templu taoist, rosti Li Vaza.

— Atunci e apărat. Dar am să vă zic un lucru: anul acesta sunteți sub semnul rău al stelei Jidu și e cu pericol de vărsare de sânge. Grijă mare în lunile a șaptea și a opta și apoi totul are să fie bine.

Li Vaza scoase din mâneca hainei cinci *fen*, iar celelalte femei puseră și ele câte cincizeci de *wen* drept plată.

Abia plecă ghicitoarea și Lotus de Aur și Orhideea apărură, râzând.

— Nu v-am găsit în casă și uite unde erați!

— Abia i-am dat drumul unei ghicitoare. Dacă soseați puțin mai devreme, vă ghicea și vouă.

Lotus de Aur scutură din cap a împotrivire:

— Mie nu-mi place să mi se ghicească. Știți proverbul: îți arată soarta, dar nu și cum s-o scoți la capăt cu ea! Vă amintiți că prezicătorul acela taoist mi-a spus că o să trăiesc puțin. Cum să nu lase asemenea vorbe umbre pe sufletul omului? Dar fie cum zice el și de-o fi să mor mâine în plină stradă, în stradă să mă îngropați, de m-oi petrece în călătorie, să mă lăsați să mă odihnesc la marginea drumului, iar de-o să cad într-o apă, ea să-mi fie sicriul!

Cu aceasta, femeile se duseră în camerele interioare.

Capitolul XLVII

La sud de fluviu[214], în orașul Kuangling din apropierea Yangzhoului, trăia un învățat, pe nume Miao Tianxiu. Era cum nu se poate mai bogat, prețuia mult poezia și îndeplinea cu strictețe ritualurile și obiceiurile străvechi. La aproape patruzeci de ani, nu avea moștenitor, ci numai o fată, care încă nu se măritase. Soția lui, numită Li, era paralizată la pat și treburile casei fuseseră încredințate celei mai îndrăgite favorite a lui, doamna Diao. Aceasta fusese răscumpărată dintr-o casă de prostituție, în schimbul a trei sute de *liang* de argint și făcută soție secundară. Diao se bucura de cele mai mari favoruri.

Într-o zi, un călugăr i-a bătut în poartă, după pomană. Spunea că e de la Templul Bunătatea Răsplătită, din Dongjing, și colindă prin țară să strângă bani pentru a reface o statuie budistă aurită, care lipsea de mai multă vreme din lăcaș. Fiind cu dare de mână, Tianxiu îi oferi călugărului cincizeci de

liang de argint.

— Sunt prea mulți, se mirase acesta. Jumătate din ei îmi ajung.

— Nu vorbiți așa. Banii ce vă rămân de la repararea statuii budiste, folosiți-i pentru sacrificii.

Călugărul s-a înclinat, mulțumind, iar înainte de a pleca, a grăit:

— Cărturare, sub ochiul stâng văd un semn de moarte. Să nu călătoriți anul acesta, că va fi mare păcat să vă prăpădiți. Ați fost atât de bun cu mine, că nu m-a lăsat inima să nu vă previn. De acum, nu mai treceți dincolo de locurile acestea, orice ar fi. Feriți-vă! Feriți-vă!

Călugărul a făcut o reverență și s-a dus. După vreo jumătate de lună, plimbându-se prin grădină, Tianxiu i-a surprins pe Miao Qing, un servitor, și pe favorita Diao, șușotind lângă un pavilion. Atunci nu le-a spus nimic, dar pe slugă a snopit-o în bătăi și a jurat să-l alunge. Înspăimântat, servitorul s-a rugat de rude și de vecini, care au intervenit pe lângă Tianxiu să-l păstreze. Cu toate acestea, ura și-a făcut sălaș în inima slugii.

Nu după multă vreme, Huang Mei, un văr din Yangzhou, ajuns *juren* și secretar în Kaifeng, Dongjing, învățat și om cu vederi largi totodată, i-a trimis scrisoare lui Tianxiu, invitându-l în capitală, să petreacă împreună și să mai afle ce posibilități de viitor se întrezăreau pentru el. Scrisoarea îl bucură foarte mult pe Tianxiu și îșI înștiință soția și favorita.

— Dongjing este locul celor sus-puși, acolo găsești priveliști frumoase și distracții de tot felul. Țineam de mult să mă duc în vizită și iată că de data aceasta răvașul vărului răspunde dorinței mele celei mai arzătoare.

— În urmă cu puțin, călugărul ți-a prevestit primejdie de moarte și te-a povățuit să nu pleci din ținutul nostru. Capitala e atât de departe și aici avem multe de făcut. Nu uita că lași acasă o copilă neajutorată și o soață bolnavă și nu știu ce ne facem, singure. Eu zic că e mai bine să lași de-o parte acest gând.

Tianxiu nu i-a dat ascultare soției și sfatul ei l-a și înfuriat puțin.

— Un bărbat care trăiește între pământ și cer poartă cu sine arcul cu săgeți. Dacă el nu poate străbate în lung și în lat pământul patriei sale ca să-i cunoască fala, n-are decât să dispară fără nicio părere de rău! Eu am cutezanță în piept și ceva bănet în buzunare. De ce n-aș dobândi și faima și un titlu? Dar n-are rost să discutăm atât plecarea, de vreme ce vărul meu bun mi-o cere și, firește, nu fără să aibă în vedere binele meu.

El îi porunci lui Miao Qing să-i facă bagajele. Luă două casete cu aur și argint și se îmbarcă pe o corabie împreună cu An Tong și Miao Qing. Își povățuise nevasta și favorita să îngrijească de casă și își alesese o zi prielnică pentru călătorie.

Era spre sfârșitul toamnei și începutul iernii. Din Yangzhou tocmi o corabie și în câteva zile ajunse pe lacul Xuzhou. Apa era sticloasă și sălbatic de periculoasă. Iată:

> Pe zece mii de *li* puhoaie lungi de ape înclinate.
> Curgând spre răsărit vuind ca păsări în vacarm de tunet,

De spaima lumii valuri mari, de nea, fierbând mai înspumate,
Nu-i călător nezguduit de sparte ape în răsunet.

Înainte de a trece de golful Xia, văzând că se înserează, cărturarul a poruncit barcagiilor să oprească. Zilele, câte îi fuseseră date, ajunseseră la sfârșitul prevestit și el oricum nu se mai putea sustrage sorții. Corabia închiriată de el era a unor tâlhari, Chen Al Treilea și Weng Al Optulea. Însă este o vorbă că dracul nu intră în casă nechemat. Înrăit în ura sa împotriva stăpânului, Miao Qing a găsit cu cale să se răzbune, gândind: „acum e clipa prielnică să mă alătur tâlharilor. Pe stăpân îl omorâm și îl aruncăm în apă. Împărțim prada, apoi eu mă înapoiez acasă, o ucid pe bătrână și o să mă aleg cu toată averea, pe deasupra cu favorita Diao". Cu adevărat ca în stihurile:

Ghimpi ascunși au flori înveninate pe un ram,
Cum să-mi apăr inima de sângele ce-l am!

Miao Qing a pus totul la cale, pe ascuns, cu cei doi corabieri.

— În cufărul de piele, le-a spus, stăpânul are o mie de *liang*, mătase cam de vreo două mii și o grămadă de veșminte. Dacă îi puteți veni de hac, împărțim totul între noi!

— Crezi că dacă nu ne spuneai tu, îi râseră aceștia în nas, nu făceam același lucru?

Peste noapte, Miao Tianxiu dormea cu An Tong în cabină. Miao Oing se afla la pupa și pe la al treilea *geng* s-a pornit să strige că au dat buzna hoții. Stăpânul s-a trezit speriat și a scos capul din cabină să vadă ce se întâmpla. Atunci, Chen Al Treilea l-a înjunghiat cu un cuțit ascuțit și l-a azvârlit în valuri. În momentul în care An Tong se furișa să scape, Weng l-a pocnit cu un ciomag, îmbrâncindu-l și pe el în apă. Cei trei au deschis lăzile, să împartă între ei tot ce era de preț.

— Lucrurile, au zis corabierii, noi n-o să putem să le păstrăm, fiindcă or să ne prindă. Dar tu ești de-al casei și dacă mergi la piață să le vinzi, n-o să te bănuiască nimeni.

Atunci tâlhării au pus mâna pe bani și au plecat la casele lor. Miao Qing a închiriat o barcă, s-a dus la Linqin și de acolo la Qinghe, unde a tras la un han din afara orașului. Acolo a căutat niște negustori bătrâni din Yangzhou și le-a spus că stăpânul vine în urmă, cu o altă corabie. Așa a vândut din lucruri. E un fapt știut că oamenii iau viața într-un fel sau altul, pe când rațiunea Cerului e alta. Bietul cărturar era un om bun și cu o fire deschisă, însă și-a găsit pe negândite sfârșitul în mâinile propriei sale slugi. Firește, n-a avut parte de o moarte bună. Dar chiar dacă n-a ținut cont de prezicerea ce i se făcuse, el tot n-ar fi putut scăpa de ce-i era lui scris.

Cu toate că fusese pocnit cu putere și împins în apă, din fericire, An Tong nu a murit, ci, leșinat cum era, l-au luat apele târându-l înspre mal. Cam pe atunci, s-a nimerit prin preajmă o lotcă pescărească. Stăpânul ei era un bătrân, îmbrăcat ca vai de el și cu capul acoperit cu o pălărie împletită din coajă și

frunze de bambus. Auzind țipete, el a întors barca și a zărit un tânăr de șaptesprezece-optsprezece ani, gata să se înece. Pescarul l-a salvat în grabă și l-a întrebat ce se petrecuse. Tânărul i-a povestit despre jaf și uciderea stăpânului său. Bătrânul, care îl trăsese în barcă, i-a dat ceva mâncare și l-a îmbrăcat.

520

— Vrei să te întorci, sau rămâi cu mine?

— Stăpânul s-a prăpădit. Cum să mă întorc acasă fără el? Aș rămâne cu dragă inimă pe lângă dumneata.

— E bine așa. Stai cu mine. Cu timpul, încercăm să aflăm câte ceva despre hoți și vom vedea noi ce e de făcut.

An Tong a mulțumit și a rămas la casa moșului.

Spre sfârșitul anului, s-a întâmplat un lucru neobișnuit. Bătrânul pescar împreună cu An Tong ieșiseră la mal să vândă pește, când au dat cu ochii de Chen Al Treilea și Weng Al Optulea, îmbrăcați în straiele cărturarului. Ieșiseră să cumpere pește. An Tong i-a recunoscut și i-a șoptit moșului.

— Acum pot răzbuna moartea stăpânului.

— De ce n-ai face o plângere la stăpânire? îl povățui pescarul.

Mai întâi, tânărul făcu plângerea către inspectorul apelor, comandantul Zhou, însă acesta o respinse, pe motiv că lipsea mărturia. Atunci An Tong duse plângerea la procuratură. Procurorul Xia o acceptă și pe paisprezece ale primei luni trimise să fie prinși cei doi. În sala de judecată, văzându-l pe An Tong în carne și oase, corabierii nu mai așteptară să fie schingiuiți și mărturisiră totul. Ei dezvăluiră că puseseră fapta la cale cu sluga Miao Qing și că împărțiseră cu el prada. Procurorul ordonă să fie ținuți cei trei sub arest și puse să fie căutat Miao Qing, urmând ca verdictul să se dea odată. Fiind sărbători câteva zile la rând, *Yamen*-ul fu închis și se găsise cineva care să-l vestească pe Miao Qing despre cele de la judecată. Înspăimântat, acesta încuie ușa camerei sale de la han și se ascunse acasă la agentul de schimb Yue.

Yue era vecin cu Han Daoguo și nevestele lor se aveau bine. Soția lui Yue se ducea mereu să-i țină de urât lui Wang A Șasea, iar aceasta, când nu avea ce face, mergea să-și vadă surata. Yue băgă de seamă chipul abătut al lui Miao Qing și îl întrebă ce necazuri avea.

— Nu-ți face griji, îl liniști după ce află despre ce este vorba. Doamna Han, vecina noastră, este ibovnica Excelenței Sale Ximen, de la procuratură. Bărbatul ei e vânzător la una dintre prăvăliile lui. Ne avem foarte bine și ne potrivim în toate. Dacă-ți garantez că nu pățești nimic, cât ai putea să oferi? Spune-mi mie și mă duc să discut cu ei.

Auzindu-l, Miao Qing se aruncă la pământ.

— Dacă aranjezi să mă scapi, o să-ți răsplătesc cum se cuvine mărinimia și nu te voi uita niciodată!

Se apucară și scriseseră o petiție, împachetară cincizeci de *liang* de argint și două rochii de satin cu broderie. Yue își puse nevasta să le ia și să le ducă

vecinei. Wang A Șasea nu-și mai încăpea în fire de bucurie, primi darurile și petiția și îl aștepta pe Ximen Qing.

În ziua de șaptesprezece, spre seară, femeia îl zări pe Dai An trecând pe mijlocul străzii, călare, înfășurat într-o manta de dimie. Ieși în poartă și-l chemă.

— Unde mergi? întrebă.

— Am fost departe cu stăpânul. Am cărat niște cadouri tocmai la Dongping.

— Stăpânu-tău s-a întors și el?

— Stăpânul și Ben Al Patrulea trebuie să fie deja acasă.

Wang A Șasea îl chemă la ea înăuntru și îl lămuri pe scurt, arătându-i petiția.

— Ce v-ați băgat în treaba asta, tușă Han? grăi sluga. Nu e chiar floare la ureche! Corabierii sunt închiși la Yamen și omul ăsta e căutat. Păi ăștia câțiva arginți nu-s destui nici pentru ușieri! Cum zici, n-am niciun amestec, dar dacă-i să-mi anunț stăpânul, vreau și eu partea mea de douăzeci de *liang*. Îi spun să vină și te privește cum îl îndupleci!

— Bun mai ești de gură! se minună femeia. Oi fi fiind hămesit, dar vezi să nu te frigi! Dacă treaba se face, o să-ți primești tainul. Fie că nouă nu ne mai rămâne nimica, porția ta e porție!

— Să nu mă înțelegi greșit, tușă Han! Știi vorba: omul de onoare nu se teme să vorbească pe șleau! Hai să ne înțelegem!

Wang A Șasea aduse câteva feluri de bucate, ospătându-l.

— De băut n-am să beau, că prind roșeață în obraji, mă vede stăpânul și ce-i zic?

— Ei, și? Îi zici c-ai fost la mine.

Dai An dădu peste cap o ulcică de lut plină cu băutură și o porni din loc.

— Te necăjesc cu treaba asta, dar să-i spui stăpânului să vină la mine, îi aduse ea aminte.

Ajuns acasă, Dai An predă mantia, așteptă până când stăpânul se trezi. Atunci i se înfățișă, plin de temeri.

— În drum spre casă, tușa Han m-a oprit, nenorocitul de mine. Zicea să vă duceți degrabă, că are să vă spună ceva care nu rabdă întârziere.

— Știu ce vrea să-mi spună, răspunse Ximen.

Chiar atunci, examinatorul Liu sosi să împrumute niște arginți și Ximen Qing îi dădu.

Trăgându-și eșarfa peste ochi și punându-și pe cap o bonetă mică, Ximen Qing încălecă și plecă spre Wang A Șasea, urmat de Dai An și de Qin Tong. Ajuns la casa acesteia, descălecă și intră în încăperea luminoasă[215]. Se așeză, iar Wang A Șasea apăru și se ploconi în fața lui. În ziua aceea, era rândul lui Han Daoguo să doarmă la prăvălie. Femeia făcuse târguieli bogate și Mama Feng pregătea bucatele în bucătărie. După sosirea lui Ximen Qing, gazda se grăbise să-i servească ceaiul. Ximen îl povățuise pe Qin Tong să bage calul în casa de peste drum și să încuie poarta. Femeii nu-i venea la îndemână să

aducă vorba despre ceea ce o rodea.

— Mesele și banchetele care s-au ținut lanț în casa ta, stăpâne, te-au obosit. Am auzit de logodna băiatului. Primește felicitări!

— Mătușa Wu era acolo și ea a îndemnat să se facă logodna. Fata e singură la părinți. De fapt, nu prea ne potrivim, dar dacă au făcut-o, mergem până la capăt!

— Nu-i rău să vă încuscriți, numai că astăzi stăpânul e mare mandarin și o să fie neplăcut când vă întâlniți în lume.

— Eu ce spun? întări el.

— Mă tem să nu vă fie frig, rosti femeia după o vreme. Hai înăuntru la mine.

Îl conduse în camera sa, unde fusese întinsă o masă, iar soba era încinsă. Bărbatul se așeză. Șovăind, femeia îi arătă petiția lui Miao Qing, zicându-i că vecina Yue îi vorbise de el. Corăbierii îl acuzaseră pe nedrept și tot ce vroia era să nu-i fie amestecat numele în scandal. Pentru aceasta, trimisese ceva în dar și trebuia ajutat.

Ximen Qing citi petiția.

— Cât ți-a dat?

Wang a Șasea se duse la cufăr și scoase cei cincizeci de *liang* de argint.

— Dacă treaba se face, îmi mai dă două rochii, spuse,

Ximen Qing se uită la argint și izbucni în râs.

— Ce să faci cu așa ceva? Ce știi tu? Miao Qing ăsta a fost sluga cărturarului Miao din Yangzhou și pe corabie, în cârdășie cu cei doi, și-a ucis stăpânul și l-a aruncat în apă. Jaf și crimă, iar leșul n-a fost încă pescuit. Era cu ei și un copil-slugă, An Tong, care așteaptă, împreună cu acei corabieri, prinderea lui Miao Qing. Dacă îl prind, o să fie ciopârțit în o mie de bucăți, iar corabierii vor fi decapitați. Corabierii au declarat că Miao Qing are asupra lui lucruri și bani în valoare de două mii de *liang*. Atunci de ce ți-a dat numai atât? Trimite-i numaidecât înapoi!

Wang A Șasea se duse la bucătărie și mână sluga după vecină. Când doamna Yue sosi, Wang îi înapoie banii și îi spuse tot ce aflase de la Ximen.

Când vorbele ajunseră la urechile lui Miao Qing, acesta se simți de parcă o găleată cu apă rece i-ar fi fost răsturnată în cap, udându-l până la picioare. Iată:

> Se sperie că-i otrăvit de chiar plesnita-i fiere
> Și inima cu duhuri-trei și șapte suflete îl piere.

Se sfătui cu Yue.

— De-ar fi să-mi dau tot avutul, numai să mă scap cu viață! se văicări.

— Acum, dacă a intrat în joc Excelența Sa, zise Yue, se va urni ceva. O mie dai celor doi mandarini, iar alta subalternilor. Măcar banii îți ajung!

— Dar nici n-am vândut toată marfa. De unde să iau banii?

Nevasta lui Yue Al Treilea trecu la vecină și-i grăi:

— Dacă Excelența Sa se mulțumește cu lucruri, îi dăm cam în valoare de o mie de *liang*. Dacă nu, să-i îngăduie un răgaz de două-trei zile, să vândă ce are și o să vină în persoană cu banii.

Wang A Șasea duse lista cu bunuri s-o vadă Ximen Qing.

— În situația aceasta, îl sfătuiesc să se descotorosească de lucruri. Îi las câteva zile la dispoziție, apoi să mi se înfățișeze cu ce mi se cuvine.

Soția lui Yue întoarse vorba și Miao Qing prinse iarăși inimă. Știind că în casa de alături e ascuns cineva, Ximen Qing nu întârzie la Wang A Șasea. Bău câteva pahare, stătu puțin cu favorita sa, porunci să-i vină calul și plecă.

A doua zi, Ximen Qing merse devreme la *Yamen*, însă nu aminti de caz. Miao Qing îl însărcină pe Yue Al Treilea să neguțeze obiectele furate și în nici trei zile terminară cu ele, ieșind un câștig de o mie șapte sute de *liang* de argint. De primul dar al lui Wang A Șasea nu se atinseseră și adăugară la el încă cincizeci de *liang* și patru materiale fine. Pe data de nouăsprezece, Miao Qing puse o mie de *liang* în patru vase mari de băutură, înjunghie un porc și după aprinsul lămpilor se furișă spre poarta casei lui Ximen. Slugile aflaseră cu toatele de afacere și Miao Qing se văzu obligat să le dea câte zece *liang* lui Dai An, Ping An, Shu Tong și Qin Tong. Dai An se mai alese cu zece *liang* și de la Wang A Șasea. Peste puțin, Ximen Qing ieși și se așeză în umbrar. Nu lăsă să se aprindă lampioanele și rămase la lumina lunii care se înălța pe cerul tuciuriu. Cadoul îi fu prezentat, iar Miao Qing, înveșmântat în negru, căzu în fața lui la pământ.

— Umila mea persoană mulțumește mărinimiei voastre! șopti. Chiar dacă oasele mi-ar fi zdrobite fărâme, nici așa nu v-aș răsplăti!

— Încă n-am cercetat cu de-amănuntul cazul tău. Cei doi corabieri te învinuiesc pe tine. Dacă ești prins, te vei alege cu o pedeapsă cumplită. Acum, că te știu, ești scăpat de moarte. Dacă nu primesc cadoul pe care mi-l faci e spre răul tău. Fie, îl iau și voi da jumătate din el Excelenței Sale Xia, colegul meu. Nu o lungi multă vreme pe aici, fugi într-o noapte! Ești din Hangzhou? se interesă.

— Trăiesc chiar în oraș, umilul de mine, își bătu Miao Qing fruntea de pământ.

Ximen Qing porunci să se aducă niște ceai. Omul bău, stând în picioare, sub pini. Apoi îngenunche iarăși și vru să plece, însă fu chemat înapoi.

— Cu cei de rang mărunt te-ai înțeles?

— Suntem înțeleși, Excelență.

— Atunci întoarce-te repede acasă.

După ce ieși pe poartă, Miao Qing merse direct la Yue și-și făcu bagajele. Îi mai rămăseseră o sută cincizeci de *liang*. Miao luă cincizeci de arginți și câteva mătăsuri și le dădu soților Yue, în semn de mulțumire. Pe la al cincilea *geng*, încălecă un cal și o porni spre Yangzhou. Întocmai cum se zice:

> Iute ca potaia cu stăpânul mort
> Sau precum un pește prins într-un năvod.

Nu vom stărui asupra goanei nebune pe care s-a pus Miao Qing. Vom spune numai că, a doua zi, Ximen Qing și procurorul Xia călăreau unul lângă altul, în drum spre casă. La răscruce, Xia dădu să-și ia rămas bun, însă Ximen ridică biciușca, zicându-i:

— Vino la mine pentru puțin, mărite mandarin!

Intrați în încăperea centrală, se salutară după obicei. Gazda îșI invită oaspetele sub umbrar. Acolo își scoaseră robele oficiale. Li se servi ceaiul. Shu Tong și Dai An întinseră masa.

— N-aș vrea să vă fac neplăceri cu prezența mea, mărite mandarin, se scuză Xia.

— Câtuși de puțin, răspunse Ximen.

Chiar atunci, doi copii-slugi se înfățișară cu cutii pătrate cu pui, gâscă, tendoane de vacă, pește proaspăt și alte bunătăți. Se înfruptară și când masa fu strânsă, li se puseră înainte felurite fructe, iar băutura fu turnată cu grijă în mici cupe de aur, rânduite pe tăvițe de argint. Când beau ei mai bine, Ximen Qing aduse vorba de Miao Qing.

— Ieri, începu el, sluga a venit cu niște învățați, care m-au bătut îndelung la cap și la urmă au lăsat cadoul aici de față. Învățăcelul dinaintea voastră nu a îndrăznit să se pronunțe și v-am chemat astăzi, Excelență, pentru a ne sfătui. Încheind, întinse cartea de vizită pe care era trecută suma primită în dar.

— Las totul în seama măritului mandarin.

— Aș zice ca mâine să-l facem scăpat pe Miao Qing și să-i trimitem mai departe, mai sus, pe cei doi răufăcători. Pe An Tong, care a făcut plângerea, îl ținem deoparte. Când leșul o să fie descoperit, cazul e rezolvat. Cadoul vi se va aduce acasă, Excelență!

— Cum se poate una ca asta, luminate mandarin? Ați dezlegat cu bine cazul și cadoul îl meritați cu prisosință. Cum să-l iau eu? Oricum, nu-l pot primi!

Își declinară în felul acesta meritele, o bună bucată de timp, pentru ca în final Ximen Qing să împartă totul pe din două. Puse cinci sute de *liang* într-o cutie pentru alimente. Xia se ridică și făcu o plecăciune.

— Fratele cel mare și-a arătat mărinimia și, de n-aș primi, ar fi o impolitețe. Cu greu pot ascunde cât de mișcat sunt.

Mai bău câteva pahare și își luă rămas bun. Ximen îi porunci lui Dai An să ia cutia și s-o ducă procurorului acasă, ca și cum ar avea în ea un dar în bucate alese. Xia primi el însuși cutia, mulțumi printr-o carte de vizită și îl recompensă pe băiat cu doi *liang* de argint. Erau două bare luminoase, a câte patru *qian*.

Capul de porc se frige când focul e în toi, iar procesul își află rezolvarea după ce ai dat banii! Ximen Qing și procurorul Xia s-au înțeles ce trebuiau să facă și a doua zi au mers la *Yamen* și au urcat pe podium, în sala de judecată. Temnicerii, portăreii și toți slujbașii fuseseră mituiți de către Yue Al Treilea. Instrumentele de tortură erau puse la vedere. Fură introduși cei doi corabieri,

Chen și Weng, care declarară că au ucis împinși de Miao Qing. Foarte mânios, Ximen ordonă să fie bătuți.

— Sunteți doi tâlhari înrăiți, care ați cutreierat fluviile, dându-vă drept corabieri cinstiți. În fapt, ați jefuit și ați omorât. Acest copil-slugă e martor că voi i-ați înjunghiat cu un cuțit stăpânul și l-ați aruncat în apă, după care l-ați pocnit și pe el cu un ciomag. Iată hainele stăpânului său. De ce dați vina pe altcineva? Ceru să fie adus An Tong și îl întrebă: Cine ți-a ucis stăpânul? Și cine te-a aruncat în apă?

— În ziua aceea, începu băiatul, pe la al treilea *geng*, Miao Qing a strigat deodată că au dat tâlharii. Stăpânul a ieșit să vadă despre ce e vorba și Chen i-a luat viața cu o lovitură de cuțit, apoi l-a împins în apă. Eu am fost lovit de Weng Al Optulea care m-a aruncat în râu și abia am scăpat cu viață. Pe unde o fi Mao Qing, nu știu!

— E limpede că băiatul spune adevărul, trase concluzia Ximen. Cum s-ar putea altfel?

Porunci ca vinovații să fie puși în lanțuri și să li se aplice câte treizeci de lovituri. Li s-au frânt oasele și ei strigau ca niște porci la tăiere. Cea mai mare parte din mia de *liang* jefuiți a fost reținută. Restul îl cheltuiseră cei doi. Se redactă un document, iar criminalii și prada fura înaintați prefectului din Dong-ping, Hu Shiwen, cu care Ximen era în relații prietenești. Acesta acceptă documentul și condamnă criminalii la moarte prin decapitare. Aflând de sentință, An Tong s-a grăbit spre capitală, unde l-a acuzat pe Miao Qing că a fost părtaș la crimă și că izbutise să se facă scăpat prin mită. Judecătorul Huang din Kaifeng a ascultat învinuirea și a întocmit în chiar noaptea aceea actele. I-a dat lui An Tong bani de drum și l-a trimis la Curtea supremă din Shondong. De aici înainte, necazul s-a ținut scai de capul lui Miao Qing și Ximen a avut mari neplăceri pentru amestecul său și nedreapta judecată. Poemul de mai jos este lămuritor:

Bine și rău își au răsplata cuvenită,
Umăr la umăr merg norocul și năpasta;
De nu te ții de rele-n toată viața asta,
Nu te-nspăimântă-n somn nici oastea-n porți venită!

Capitolul XLVIII

Întors în Shandong, An Tong a aflat că cenzorul itinerant se afla în prefectura Dongchang. Îl chema Zeng Xiaoxu și era fiul unui cenzor, Zeng Bu. Ieșise de curând pe locul al treilea ca *jinshi*, fiind un mandarin luminat și incoruptibil. An Tong se gândise în sinea lui: „Dacă voi spune că am la mine un document, nici n-o să fiu lăsat să mă apropii de el. Mai bine îl aștept să apară în sală și abia atunci voi îngenunchea și voi da la iveală actele. Văzându-le, cenzorul va hotărî cu dreptate". Cu plângerea ascunsă în sân, băiatul a stat vreme îndelungată în fața clădirii. În sfârșit a auzit sunetul de castaniete anunțând deschiderea porților. Cenzorul Zeng era așezat în marea sală de judecată și trei pancarde fuseseră scoase la vedere. Pe prima scria: „Cazuri ale familiei imperiale, ale prinților și nobililor" pe a doua: „Cazuri ale demnitarilor civili și militari", iar a treia: „Norme privind căsătoria, pământul și altele". An Tong intră împreună cu mulțimea, pe un șir, în urma ultimei pancarde și așteptă răbdător să se termine toate plângerile, apoi îngenunche în fața podiumului. Slujbașii, rânduiți pe o latură și pe cealaltă a sălii, îl întrebară ce dorește. Atunci el scoase hârtia din sân și o ridică deasupra capului, ținând, -o cu amândouă mâinile.

— Dați-mi scrisoarea! s-a auzit glasul cenzorului.

Portăreii s-au grăbit spre el, cineva i-a smuls documentul și l-a pus pe masă. Cenzorul a desfăcut plicul și a citit:

„Prea umilul învățăcel Huang Duan din capitală, către Excelența Sa, cenzorul Zeng, cu deplin respect. Primiți salutările fratelui vostru mic. De multă vreme am beneficiat de lumina minții voastre. Întâlnirile unor prieteni vechi sunt plăcute, însă despărțirile vin prea repede. Dragostea inimii mele vă este în preajmă. Toamna trecută am primit răvașul vostru. Când l-am deschis și am citit, o mare căldură mi-a umplut inima, de parcă v-aș fi avut în fața mea. Știu că ați mers în sud, să vă vedeți părinții, apoi am aflat că ați fost numit cenzor itinerant în străvechea țară Lu[216]. Veștile acestea m-au încântat nespus și vă felicit pentru loialitatea și pietatea de care dați dovadă. Integritatea voastră este la fel de tăioasă ca vântul, iar mintea vi se menține rece ca bruma. Strădaniile voastre sunt recunoscute la Palat. Acum, ca itinerant, veți dezvălui destule nereguli și veți îndrepta atâtea vulgare obiceiuri. Din prea multă iubire, vă conjur să nu uitați că sunteți un om de o neprețuită valoare, împăratul nostru este înțelept și bătrânul vostru părinte se bucură de sănătate. Aveți o neasemuită ocazie să vă arătați înțelepciunea și să impuneți legea. Nu permiteți corupția unor mandarini ticăloși. Nu lăsați pe cei vicleni și desfrânați să-și facă mendrele. Chiar acum, în prefectura Dongping, numitul Miao Qing a scăpat de pedeapsa legii, cu toate că i-a pricinuit stăpânului său cel mai mare rău! Mă mir cum, în acești ani de splendoare, mai există asemenea nelegiuiri de necrezut. Frate mai mare, mergi în acel loc și limpezește nedreptatea făcută, îl trimit pe An Tong să depună o plângere și vă rog să o examinați. A doua lună a primăverii, prima zi după mijlocul lunii".

După ce citi răvașul, cenzorul Zeng ridică glasul:

— Ai o plângere?

— Excelența Sa întreabă dacă ai adus o plângere, rosti un portărel.

An Tong scoase plângerea de la piept și i-o dădu cenzorului, care puse mâna pe pensulă, indicând ca prefectura Dongping să reia cazul, să caute leșul, să-l examineze și să-i înainteze un raport detaliat. Porunci băiatului să pornească spre Dongping. An Tong făcu o plecăciune, apoi se ridică și ieși din sală.

Zeng Xiaoxu băgă răvașul și plângerea într-un plic, aplică sigiliul personal și trimise un om să ducă plicul în Dongping. Când prefectul Hu Shiwen văzu indicația, îl cuprinse o asemenea frică, încât mâinile și picioarele începură să-i tremure. Ordonă să fie chemat de îndată Di Sipin, ajutor de magistrat în județul Yanggu. Acesta era de fel din Dansul Soarelui, situat la miazăzi de Fluviul Galben, și trecea drept om cinstit, care disprețuia banul, deși era cam grăbit și confuz în investigațiile sale, fapt pentru care era și poreclit „Aiurilă".

Înaintea celor relatate aici, se întâmplase ca Di Sipin să treacă de-a lungul râului, la apus de Qinghe, când un vârtej s-a stârnit înaintea calului său, fără să se împrăștie în văzduh, ci ținându-se îndeaproape, pe urmele lui. Ciudățenia i-a zgândărit curiozitatea, a oprit cortegiul și a cerut însoțitorilor să se ia după vârtej și să vadă unde îi va duce. Aceștia așa au și făcut și au ajuns astfel pe malul râului. Ajutorul de magistrat a pus să se sape în acel loc și un cadavru a fost scos la lumina zilei, cu vizibile lovituri de cuțit.

— Prin preajmă e Templul Privilegiul Omeniei, l-au înștiințat oamenii.

Di a trimis după niște călugări și i-a întrebat ce știu despre leș.

— Anul trecut, prin luna a zecea, au mărturisit ei, la lumina lampioanelor, am zărit un cadavru adus de ape, plutind lângă mal. În marea sa milostivenie, starețul a hotărât să-l îngroape. De unde să fi cunoscut cum se prăpădise?

— E limpede că voi l-ați omorât și l-ați îngropat aici, a tras concluzia ajutorul de magistrat. Omul trebuie să fi fost bogat, dar nu vreți să recunoașteți!

Fără alte investigații, mai întâi l-a pus pe stareț în cătușe și i-a tras o sută de lovituri, apoi a poruncit ca fiecărui călugăr să i se aplice câte douăzeci de lovituri și în cele din urmă i-a azvârlit în temniță. A raportat cazul cenzorului Zeng, pentru aprobare. Călugării au cerut dreptate și cenzorul și-a zis nedumerit de ce călugării au ucis un om și l-au îngropat chiar în fața templului, în loc să-i dea drumul pe râu la vale? „Sunt și prea mulți pentru a unelti laolaltă", s-a îndoit el, dar a confirmat hotărârea ajutorului de magistrat.

Călugării erau închiși de două luni. Când An Tong a sosit, a fost dus să identifice leșul. Băiatul a izbucnit în plâns, de cum a dat cu ochii de el:

— El e! Stăpânul meu! a zis, printre suspine. A fost omorât și, uite, mai sunt clare semnele cuțitului!

Corpul a fost cercetat și raportul a fost trecut cenzorului, iar călugării au fost eliberați. Cenzorul Zeng a studiat documentele, i-a interogat pe Chen și pe Wen, care s-au plâns că au fost îndemnați la crimă de Miao Qing. Mânios

peste măsură, cenzorul a trimis un portărel, cu ordin să călătorească zi și noapte spre Yangzhou și să-l aresteze pe Miao Qing, iar el a întocmit raport pentru pedepsirea celor vinovați de mită. Pentru că:

Dregătorii corupți și mandarinii bandiții nu-s vrednici să conducă țara,
Cenzorul Zhen face lumină-n nelegiuiri să-i scape pe nevinovați;
Dar cu toate că ordinu-a fost pronunțat răspicat,
Își găsește-mplinire numai în vis, în viață sus-pușii mereu sunt scăpați.

Aici, întâmplările au luat un alt curs. Wang A Șasea primise de la Miao Qing o sută de arginți și patru rochii și plănuia zi și noapte cu bărbatul său, Han Daoguo, cum o să-și cumpere podoabe și giuvaiericale, cum o să cheme croitorul să-i facă veșminte acasă și cum o să cheltuie șaisprezece *liang* pentru încă o slugă, pe care o va numi Aroma Primăverii și i-o va dărui peste o vreme lui Han.

Într-o zi, aflându-se cu Wang A Șasea, Ximen Qing a observat că vecinii înălțau pe acoperiș o terasă.

— Cine stă acolo? s-a interesat.

— Vecinii noștri, Yue.

— De ce urâțesc împrejurimile? Spuneți-le să lase construcția. Dacă nu ascultă, trimit oameni peste ei!

În după amiaza aceleiași zile, femeia îi vorbi soțului său.

— Cel mai bine e să nu suflăm un cuvânt, să cumpărăm ceva lemn și să ne ridicăm și noi o terasă. O să putem să ne uscăm acolo boabele de soia și celelalte, iar jos facem grajd sau folosim cămara pentru altceva, zise el.

— Ptiu, se putea s-o nimerești tu? Decât terasă, mai bine luăm cărămizi și olane și ridicăm două cămări în toată regula.

— Decât cămări, de ce nu ne-am mai face două camere?

Au cheltuit treizeci de *liang* de argint și au clădit două camere. Ximen Qing i-a poruncit lui Dai An să-i răsplătească pe meșteri cu bucate, fructe și vin, iar de acest fapt au aflat toți locuitorii străzii. Căpătând cei cinci sute de *liang* din afacerea cu Ximen, Xia și-a trimis fiul în vârstă de optsprezece ani, Xia Chengen, la școala militară. Zi de zi, tânărul învăța cu profesori și cunoscuți de-ai tatălui său tragerea cu arcul și călăria. Ximen Qing le-a strecurat eunucilor Liu și Xue și altor colegi ideea de a-l felicita pe procuror, oferindu-i un tablou cu o caligrafie.

De când îl avea pe Guange și fusese numit căpitan, Ximen Qing înălțase pe locul unde se aflau mormintele părinților săi un munte și mai construise câteva camere, pavilioane și umbrare, dar nu adusese nicio ofrandă strămoșilor. Îl chemase pe domnul Xu, maestru în știința așezării mormintelor, să cerceteze locul, să zidească o nouă poartă și să traseze o cale a spiritelor. În fața porții, plantase piersici și sălcii, înconjurate de un brâu de pini și de chiparoși.

Consolidase terasamentele și, de Sărbătoarea Spălării Mormintelor, își propusese să schimbe stela mortuară, să sacrifice porci și oi. Sărbătoarea cădea la începutul lunii a treia, pe șase. Transmisese din timp invitații la o mulțime de oameni și cărase la morminte alimente, băutură și legume. Tocmise muzicieni și cântărețe. Cele patru slujnice care învățaseră să cânte aveau să fie și ele prezente. Comandase douăzeci și patru – douăzeci și cinci de lectici.

La plecare, Doamna Luna i se adresă bărbatului:

— Eu zic să nu luăm copilul. E mic, n-are niciun an. Doftoroaia Liu mi-a spus că oasele capului încă nu i s-au unit. Drumul e lung și cum îl știi de agitat, o să se sperie. Cel mai bine e să-l lăsăm acasă, în grija doicii și a Mamei Feng, iar mama lui poate veni cu noi.

— Atunci de ce mai mergem? se împotrivi Ximen. Nu se cade ca mama și fiul să îngenuncheze în fața strămoșilor? Te iei după balivernele unei babe, că nu i s-au lipit oasele capului! O să-l țină doica cu mai multă grijă. Ce i se poate întâmpla în lectică?

— Faci cum crezi, acceptă femeia.

Plecară cu întreaga familie, de dimineață. Ieșiră cu lecticile pe Poarta de Miazăzi a orașului și după cinci *li* de drum le apărură înainte coroanele desăvârșite ale pinilor și verdele ca jadul al chiparoșilor. Un zid de piatră mărginea ansamblul mormintelor și în mijlocul lui se aflau Sala de ceremonie și Calea sacră. Toate ustensilele pentru sacrificiu erau din alabastru. Deasupra porții se fixase inscripția: „Mormintele ancestrale ale preavrednicului comandant Ximen". Se strecurară printre crengile întrepătrunse ale copacilor. Îmbrăcat în robă grena, Ximen Qing a dat drumul porcilor și oilor și a scos la iveală celelalte lucruri pentru sacrificiu. Întâi oferiră sacrificiu bărbații, apoi femeile. Muzicanții cântau. Înfricoșat, Guange își ascunse fața la sânul doicii, însă nu țipă.

— Soră Li, interveni Doamna Luna, zi-i doicii să meargă mai încolo cu copilul! Nu vezi cum s-a speriat? Am spus să nu-l aducem cu noi, dar omul ăsta încăpățânat n-a vrut să mă asculte!

Li Vaza îl grăbi pe Dai An să oprească răpăitul tobelor, astupă urechile copilului și o puse pe doică să se îndepărteze. Peste puțin, ceremonia se încheie. Domnul Xu citi discursul închinat sacrificiului și arse bani de hârtie. Ximen Qing invită bărbații în față, iar doamna Luna se retrase cu femeile în spate. Pătrunseră în grădină. De-a lungul aleilor se ridicau pini și bambuși, la umbra cărora creșteau iarbă și flori. Spațiul era atât de larg, încât părea nesfârșit. Iată:

> Ca suveica egretele-și țes zboruri
> Între piersicii roșii și sălciile verzi
> Și omul, Creatoru-a tot ce vezi.

În umbrar, muzicanții cântară pentru doamne, în vreme ce patru tineri

actori cântară și turnară băutură bărbaților, așezați în salon. Prunișor, Fluier, Aroma și Întâmpinarea Primăverii întreținură doamnele, apoi se retraseră la masa Orhideii și mâncară, stând în picioare. După o gustare, Pan Lotus de Aur, Pavilion de Jad și Orhideea plecară în grădină, împreună cu Laur și Argint, să se dea în leagăn. Ximen Qing construise trei camere și le mobilase cu paturi, mese, scaune și măsuțe de toaletă, cu oglinzi, pentru ca femeile să se aranjeze când se aflau la morminte. Pereții erau albi și curați, încăperile semănând unor peșteri tăiate în zăpadă. Pe pereți erau agățate tablouri și instrumente muzicale. Doica se refugiase aici cu băiatul. Femeia se întinsese pe pat, iar Întâmpinarea Primăverii se pusese să se joace cu el. Lotus de Aur intră singură în odaie, purtând în mână o creangă de piersic, înflorită.

— Stai aici, în loc să servești doamnele! sări ea cu gura pe slujnică.

— Stăpâna mi-a zis să vin să văd de băiat și să-i aduc doicii două farfurii cu mâncare și dulciuri.

Dând cu ochii de Lotus, doica se ridică și luă copilul în brațe.

— Măi, gură mică, de ce te-ai înfricoșat atât din pricina unor tobe? îl alintă Lotus de Aur pe Guange, descheindu-și roba de mătase, luând copilul la pieptul ei și sărutându-l pe gură.

Chiar atunci, apărătoarea de la ușă fu împinsă la o parte și Chen Jingji pătrunse înăuntru. Văzând-o pe Lotus de Aur jucându-se cu băiatul, se apropie de ei.

— Ia sărută-ți cumnatul, micuțule taoist! grăi femeia.

Ca niciodată, copilul râse către Chen și acesta îl prinse și îl sărută de câteva ori.

— Nefericitule, nu vezi că ai greșit și l-ai necăjit?

— Mai și vorbești? Bine că n-am sărutat din greșeală pe altcineva!

De teamă că doica l-a auzit, Lotus se prefăcu supărată, strânse evantaiul și îl izbi pe tânărul bărbat.

— Cine te ia în seamă, nefericitule!

— Nu aveți pic de inimă, doamnă. Mă loviți atât de aprig și eu, săracul, n-am pe mine decât roba aceasta!

— N-am inimă, zici? De azi o să te bat întruna!

Abundența luă copilul, lăsându-i pe cei doi să se ciondănească. Lotus prinse ramura de piersic ca pe o coroniță și o puse pe furiș peste boneta lui Jingji. Ieșind din casă, tânărul se întâlni cu Pavilion de Jad, Laur și nevasta sa.

— Cine te-a încoronat? îl întrebă Orhideea.

El și-o scoase fără o vorbă.

> Dincolo de fereastră trece-a soarelui lumină,
> În fața mesei umbra florilor se-ntinde plină.

Spre seară, Ximen Qing îi porunci lui Ben Al Patrulea să împartă fiecărui ricșar câte o ulcea cu băutură, o farfurie cu friptură și patru plăcinte. După ce aceștia se înfruptară, doamnele urcară în lectici, bărbații urmându-le, călare pe

cai. Lai Xing se întoarse cu bucătarii, purtând cu grijă cutiile cu bucate. Dai An, Lai An, Hua Tong și Qi Tong veneau în urma litierei doamnei Luna. Qin Tong și patru soldați alcătuiau escorta lui Ximen Qing. Doica stătea într-o ricșă mică, în brațe cu Guange, înfofolit bine într-o pătură. Doamna Luna îi poruncise lui Hua Tong să însoțească ricșa, de teamă că, în oraș, străzile vor fi înțesate de oameni.

Când intrară în oraș, familia Qiao se duse direct acasă. Doamna Luna ajunse înainte și așteptă destul de mult până ce sosiră bărbații. Când Ximen și Chen Jingji descălecară, Ping An raportă:

— V-a căutat Excelența Sa Xia și a mânat de două ori oameni să întrebe dacă v-ați întors. N-a spus ce treabă avea.

Stăpânul casei căzu pe gânduri. Merse în salonul principal, unde Shu Tong îi luă hainele de drum.

— Excelența Sa Xia mi-a lăsat vreo vorbă? se interesă Ximen.

— Nu. A vrut să știe unde e stăpânul, dându-mi de înțeles să trimit pe cineva să vă vestească, fiindcă are ceva foarte grabnic. I-am spus unde sunteți și că vă înapoiați spre seară. Mi-a zis că revine și până acum ne-au bătut în poartă de două ori slugile lui după dumneavoastră.

— Ce-ar putea să fie? se miră Ximen, însă chiar atunci Ping An anunță vizita lui Xia.

Se înserase. Procurorul îmbrăcase haine civile și avea cu el numai doi însoțitori. Intră în salon și se înclină.

— Ați fost la țară, înălțate mandarin? rosti el.

— Am adus ofrande strămoșilor. Iertați-mă, prea onorate, că n-am fost acasă să vă ies în întâmpinare. Mă simt vinovat!

— Vroiam să vă comunic ceva. Putem să mergem într-un salon mai mic?

Ximen Qing porunci lui Shu Tong să deschidă o ușă, intrară și rămaseră singuri.

— Azi dimineață, Excelența Sa magistratul Li a fost la mine și mi-a spus că cenzorul itinerant a transmis un raport în capitală, conținând acuzații împotriva înălțatului mandarin și a învățăcelului vostru. Am o copie a documentului. Priviți!

Ximen Qing se neliniști. Păli, înșfăcă hârtia, se duse sub lampă și citi:

„Zeng Xiaoxu, cenzor itinerant în Shandong, îi acuză pe anumiți mandarini rapace și nedemni și imploră pe Majestatea Sa Sacră să-i înlăture, – pentru ca tăria dreptului și disciplina să fie repuse la loc de cinste. Am învățat că datoria Fiului Cerului este să meargă prin țară, pentru a cunoaște starea de lucruri a poporului. Cenzorii trebuie să-i descopere pe mandarinii corupți și să întărească legea. În Analele Primăvară-Toamnă, din vechime, stă înscris că Alesul Cerului mergea el însuși în inspecție, oamenii devenind astfel mai buni, iar Calea Conducătorului mai limpede. Cele patru popoare s-au arătat supuse și toată lumea a recunoscut guvernarea înțelepciunii.

Anul trecut, Palatul mi-a încredințat misiunea de a străbate în lung și în lat străvechea țară Lu. De atunci, am stat de vorbă cu demnitarii, fie civili sau

militari, și am putut să-mi dau seama de valoarea lor. Misiunea mea se apropie de sfârșit și voi întocmi un raport pe care îl vor înainta Maiestății Voastre. Aici, voi face următoarele acuzații… Xia Yanling, căpitan al Gărzii Imperiale și procuror în Shandong, este un om de nimic. E corupt și cu o conduită proastă. Oamenii îl vorbesc de rău. Înainte, la Palat, a comis multe nereguli, fiind descoperit. Astăzi, lucrând în justiție, e mai hrăpăreț ca oricând, înhăitându-se cu alți demnitari de prost renume.

Pe fiul său, Xia Chengen, l-a înscris la școala militară, punând pe altcineva să fie examinat în locul lui, demoralizând elevii. Omul lui de încredere, Xia Shou, primește mită. Soldații din subordine se plâng de asprimea sa, iar treburile publice sunt neglijate. Când Xia primește vizita unor ofițeri din alte provincii, fața sa capătă expresia de umilință a unui sclav, iar genunchii îi tremură ca ai unei slujnice, de aceea lumea l-a poreclit „Sluga”[217]. Când conduce un interogatoriu, judecata sa este șovăitoare și chipul neîndurător ca cioplit în lemn. Ajutorul său, căpitanul Ximen Qing, era un pierde vară celebru în oraș. Postul acesta și l-a cumpărat și a primit pe nedrept un rang militar. Este incult și nu știe nici măcar să deosebească o cereală de o legumă. Permite soției și concubinelor să se preumble pe străzi, iar în propria-i casă au izbucnit nu puține scandaluri. El însuși chefuiește prin case deocheate, dezonorând clasa maridarinală. De curând a intrat în legătură cu nevasta unui anume Han. Duce o viață dezordonată și nedemnă, fără putință de îndreptare. A acceptat bani de la Miao Qing, făcându-l scăpat, astfel că o crimă nu a putut fi dezvăluită și făptașii pedepsiți. Acești doi demnitari corupți sunt bine cunoscuți de popor și trebuie înlăturați fără întârziere din posturile lor. Implor pe înțelepciunea Voastră să-mi dați crezare și să ordonați cercetarea în amănunt a acestor mandarini. Dacă se constată că am spus adevărul, aceștia să fie înlăturați. De aceasta depinde moralul celorlalți demnitari. Fie ca tăria de caracter a Majestății Voastre să lumineze de-a pururi!”;

După ce citi documentul, Ximen Qing îl fixă cu privirea pe Xia, rămânând tăcut.

— Ce-i de făcut? îndrăzni oaspetele.

— Cunoașteți proverbul: Când dau iama soldații, pui un general în calea lor, iar când se revarsă puhoaiele, înalți diguri. Dacă lucrurile au ajuns aici, trebuie să apucăm taurul de coarne. Cel mai bun lucru este să pregătim niște daruri și să le trimitem cât mai repede în capitală.

Procurorul Xia alergă acasă și scoase două sute de *liang* și două vase de argint. Ximen umplu un cufăr cu vase de aur și jad, bătute cu nestemate și trei sute de *liang* de argint. Xia îl desemnă pe omul său de încredere, Xia Shou, iar Ximen pe Lai Bao să plece cu darurile. O scrisoare fu adresată administratorului Zhai. Cei doi închiriară cai și porniră la drum, îndemnând zi și noapte spre Dongjing.

De când se întorsese de la morminte, Guange țipase toată noaptea și nu voise deloc sân. Dacă i se dăduse să mănânce câte puțin, vomitase pe loc. Speriată, Li Vaza veni și se plânse doamnei Luna.

— Ce-am zis eu, că un copil la niciun an trebuie lăsat acasă? Dar el nu, că îl ia cu el, fiindcă băiatul şi cu tine trebuia să îngenuncheaţi în faţa mormintelor. Nu şi-a ascultat nevasta, ba s-a uitat la mine ţintă, vorbindu-mi urât. Ei, acum e bine?

Li Vaza nu ştiu ce să spună. Ximen Qing, supărat de raportul cenzorului şi agitat cu trimiterea ploconului spre capitală, nu se simţea în apele sale, iar starea băiatului îi spori neliniştea. Doamna Luna mână o slugă după doftoroaia Liu, apoi chemă şi medicul. Poarta rămase deschisă şi noaptea trecu într-un du-te-vino necontenit. Baba Liu spuse că băiatul se deochease, dar că nu era nimic grav, trebuiau arşi nişte bani de hârtie şi avea să-şi revină. Lăsă două hapuri roşietice la culoare, să fie luate cu o fiertură din mentă şi muc de lumânare. După ce bău fiertura, copilul încetă să mai plângă ori să verse, deşi avea încă fierbinţeli. Li Vaza îi dădu femeii un *liang*, să cumpere hârtie. Baba se întoarse cu bărbatul ei şi cu o altă doftoroaie şi arseră hârtie şi invocară spiritul. Spre dimineaţă, la al cincilea *geng*, Ximen îi porni la drum pe Lai Bao şi pe Xia Shou, iar el se duse acasă la Xia şi plecară împreună la prefectul Hu din Dongping, să culeagă veşti despre Miao Qing.

Aflând că băiatul se deochease în drum spre casă, Doamna Luna o certă pe doică.

— L-am înfofolit bine şi a fost liniştit, că a dormit cât a ţinut drumul. Hua Tong a fost doar lângă mine. Abia după ce ne-am întors în oraş şi ne-am apropiat de casă, mi-am dat seama că e rece. Pe urmă, n-a mai voit să mănânce, ţinând-o tot într-un plâns!

După arderea banilor de hârtie, se pare că spiritul rău din Guange a fost alungat, astfel că putem să ne ocupăm de Lai Bao şi Xia Shou. În şase zile au intrat în capitală şi au mers direct la casa Marelului Tutor, dându-i superintendentului Zhai darurile şi scrisoarea.

— Raportul cenzorului Zeng n-a ajuns încă, aşa că faceţi bine şi mai rămâneţi vreo două zile. Înălţimea Sa Marele Tutor Cai Jing a înaintat de curând un memoriu în şapte puncte Maiestăţii Sale Fiul Cerului şi aşteptăm sentinţa. Când o să vină raportul cenzorului, îl voi preveni pe înălţimea Sa să-l treacă numai la Ministerul de Război, iar eu voi transmite printr-un slujbaş o carte de vizită ministrului Yu să nu înainteze raportul cu pricina. Spuneţi stăpânilor voştri să se liniştească, fiindcă nu se va întâmpla nimic.

Superintendentul îi ospătă pe cei doi, apoi îi trimise la han, să aştepte veştile următoare. Într-una din zile, memoriul Marelui Tutor Cai fu înapoiat de la Palat şi Lai Bao rugă un slujbaş să-i facă o copie pe ascuns, să i-l arate stăpânului său. Apoi superintendentul Zhai îi scrise lui Ximen, dărui celor doi cinci arginţi şi aceştia o luară înapoi spre casă. Când pătrunseră în Qinghe, Ximen Qing stătea la el, îngândurat. Procurorul Xia trimisese zilnic om după ştiri. Cele două slugi intrară în curtea interioară şi raportară tot ce făcuseră. Ximen Qing răsuflă uşurat.

— Cum de a întârziat raportul cenzorului?

— Când ne-am dus, ne-am trecut nopţile călare, şi am ajuns în numai cinci

zile. La întoarcere, am întâlnit caii de poștă cu șei și clopoței galbeni și fanioane din pene de fazan. Ne gândeam că trebuie să fie fost curierii imperiali cu raportul cenzorului.

— Dacă acesta era curierul, totul e perfect. Îmi era teamă să nu vi-o fi luat-o înainte.

— Liniștiți-vă, stăpâne, se amestecă Lai Bao. Oricum, nu mai avem niciun necaz. Nenorocitul de mine, nu am rezolvat numai pricina, dar v-am adus și o știre grozavă.

— Ce știre?

— Înălțimea Sa Marele Tutor a redactat un memoriu în șapte puncte, care a fost aprobat. Excelența Sa Han, vice-ministru la Treburile publice, care e neam cu înălțimea Sa Tutorele, a propus să stabilească monopolul sării în Shanxi și în fiecare județ o să înființeze depozite pentru vinderea orezului. Cei bogați vor contribui cu orez și vor primi niște bonuri în schimb. Administrația are să emită certificate pentru sare și bonurile vechi pentru cereale vor valora șapte puncte, iar cele noi doar trei. Mai înainte, noi și bogătașul Qiao, ruda voastră, stăpâne, aveam treizeci de mii de certificate pentru cereale și tot atâtea pentru sare. Primul cărturar Cai a fost numit comisar pentru sare în zona Huai. În curând o să plece în inspecție.

— E adevărat tot ce îmi spui? întrebă Ximen, după un moment de tăcere.

— Dacă nu mă credeți, stăpâne, netrebnicul de mine am pus să mi se facă o copie după memoriu.

Scoase hârtia din plic și i-o întinse lui Ximen Qing. Întâlnind multe ideograme necunoscute, acesta îl chemă pe Chen Jingji să-i deslușească. Ginerele citi până la jumătate și se opri, neștiind nici el destule caractere. Atunci îl chemară pe Shu Tong, care fusese crescut de un cărturar. Shu Tong citi cu iuțime de la început până la capăt.

„Memoriu întocmit de Cai Jing, mai marele peste Palatul Adorației și Corectitudinii, prim-ministru și duce de Lu. Vederile nebunești de mai jos sunt făcute pentru a aduna oamenii cu adevărat capabili, pentru a asigura o guvernare eficientă, pentru a întări capacitatea financiară și a spori bunăstarea poporului.

Augusta înțelepciunea hotărăște:

1. Încetarea examenelor imperiale;
2. Recrutarea demnitarilor direct din școli;
3. Desființarea Departamentului pentru finanțe;
4. Întărirea negustătoriei cu sare;
5. Promulgarea unei legi monetare;
6–7. Așezarea pe temeiul legii a cumpărării și vânzării cerealelor!”

După ce Ximen Qing a ascultat memoriul, a mai citit o dată scrisoarea superintendentului Zhai și a înțeles că darurile sale fuseseră oferite în deplină siguranță. Primul cărturar Cai fusese numit comisar pentru sare și urma să treacă prin Qinghe. Bucuros cum nu mai fusese de multă vreme, Ximen l-a

pus pe fugă pe slujitorul procurorului Xia, ca să-i ducă și acestuia veștile plăcute, iar lui Lai Bao i-a dăruit cinci *liang* de argint, două vase cu băutură și o bucată de carne. Lai Bao a mers la el să se odihnească și cu aceasta ne vom opri aici. Iată:

Vântul păgubește un copac prea mare,
Omu-i năruit de titlu-nalt ce-l are.

Capitolul XLIX

Văzând că raportul său către Palat nu și-a atins ținta, cenzorul Zeng a înțeles că cei doi demnitari i-o luaseră înainte. Mînios și conștient că memoriul în șapte puncte al Marelui Tutor Cai va aduce numai necazuri, fiind în dauna celor de jos și în folosul mandarinilor, a pornit-o spre capitală să înfățișeze împăratului opiniile sale și anume: monedele trebuie lăsate să circule în toată țara, în loc să fie strânse grămadă și trimise în capitală; noua metodă de depozitare a cerealelor nu va da rezultate odată aplicată; reforma monetară constând în cele șapte monede este greoaie; vânzarea liberă a sării nu trebuie desființată; dacă puterea poporului va fi astfel slăbită, cine va mai apăra imperiul? Marele Tutor s-a înfuriat. El i-a spus Fiului Cerului, împăratul Huizong, că cenzorul este un rebel lipsit de simțul ordinii și că împiedică bunul mers al treburilor împărăției. Hotărându-se să fie cercetat, cenzorul Zeng Xiaoxu a fost degradat și numit magistrat în Qingzhou. Cenzor și comisar în Shanxi era Song Pan, cumnatul cancelarului Cai Yu, fiul Marelui Tutor. Acesta l-a îndemnat în secret pe Song Pan să-l acuze pe noul magistrat. Slujitori ai magistratului au fost arestați, puși în lanțuri și siliți să-l învinovățească. Atunci numele lui Zeng Xiaoxu a fost scos dintre acelea ale mandarinilor, iar el, omul, a fost vârât la ocnă. Aceasta a fost răzbunarea Marelui Tutor.

Ximen Qing i-a trimis pe Han Daoguo și pe Cui Ben, nepotul bogătașului Qiao, să ia certificatele de cereale de la Excelența Sa Han, din Gaoyang, și să le înregistreze. Lai Bao a rămas acasă, să pregătească banchetul în onoarea comisarului Cai. Într-o bună zi, Lai Bao a auzit că acesta, împreună cu comisarul Song porniseră din capitală și ajunseră la prefectura Dongchang. El a mânat un om să-i raporteze stăpânului, iar acesta a pornit la drum împreună cu Xia. Lai Bao urcase pe corabie și îi transmisese comisarului unele mici atenții. Ximen Qing și Xia au călătorit cale de cincizeci de *li* pentru a-i întâmpina pe cei doi comisari cu un port înainte de Qinghe, la Baijiacun. După ce l-au salutat pe Cai, și-au exprimat dorința ca și Song să fie invitatul lor.

— Bine, a răspuns Cai, voi coborî cu el pe uscat.

Prefectul Hu din Dongping și demnitarii civili și militari din toate circumscripțiile din subordine, cărturari, călugări budiști ori taoiști, geomanciști își așteptau rândul să salute sosirea notabilităților. Zhou,

comandantul garnizoanei, generalul Jing și Zhang, șeful miliției, așteptau cu efectivul complet în oameni și cai. Oameni anume au eliberat străzile, așa încât nu se zărea nici chiar urmă de găini ori de câini. La intrarea în clădirea cenzoratului, cenzorul și comisarul Song fură întâmpinați cu muzică. Toți mandarinii i se prezentară, acesta se odihni o noapte, iar a doua zi portarul îi anunță vizita Excelenței Sale Cai. Song se grăbi să-i iasă înainte, se înclinară unul în fața altuia de mai multe ori și se așezară pe locurile cuvenite oaspetelui și gazdei.

Se aduse ceaiul.

— Cât timp doriți să rămâneți aici, frate mai mare? întrebă Song.

— Învățăcelul dumneavoastră ar mai sta o zi-două, răspunse Cai. În Qinghe am un cunoscut, pe căpitanul Ximen, un om de mare caracter, drept, foarte bogat, dar recunoscut pentru conduita sa bună. Se află sub protecția Marelui Tutor, de aceea îl și cunosc. El a venit până aici să mă întâmpine și mă pregătesc să merg să-l salut în propria sa casă.

— Ce rang are?

— Ajutor de procuror. Ieri l-ați cunoscut.

Cenzorul Song porunci să i se dea cărțile de vizită ale celor care se înfățișaseră cu o zi în urmă.

— E cumva neam cu Zhai Yunfeng?

— Desigur. Acum e afară și și-a exprimat rugămintea să-i faceți onoarea de a lua masa la el. Cum apreciați, frate mai mare?

— Nu știu dacă se cade ca cenzor al acestor locuri!

— Pentru ce aveți temeri? Mergem pentru plăcerea prietenului Zhai Yunfeng.

Chemară litierele, să plece împreună.

Aflând vestea, Ximen Qing și ai săi porniră în galop spre casă, pentru a pregăti banchetul. La intrare, în fața porții, fuseseră ridicate umbrare cu acoperământ de pânză, artiști de la două companii sosiseră pentru spectacole. Cenzorul Song dăduse liber escortei și luase cu el numai câțiva stegari, să-i croiască drum prin mulțime, și o mână de slujbași. Era purtat în litieră, ca și cenzorul Cai, umbrele mari ferindu-i de soare, până la casa lui Ximen Qing. Știrea acestei deplasări se transmise ca fulgerul în Dongping și fu comentată de fiecare om în Qinghe: noul cenzor era prietenul Marelui Mandarin! Comandantul gărzii și ceilalți militari postară sentinele la fiecare colț de stradă. Ximen Qing, învești mântat în robă neagră și încins cu cingătoarea de ceremonie, le ieși marilor oaspeți cu mult înainte.

Rânduiți de o parte și de alta a străzii, muzicienii începură să cânte. Oaspeții coborâră din litiere la intrare. Cenzorii Song și Cai îmbrăcaseră haine roșii, brodate, bonete negre, de ceremonie, încălțări înalte și cingători roșii ca ciocul de barză. Doi însoțitori le făceau răcoare cu evantaie imense. Apărătorile din bambus de la ferestrele salonului principal fuseseră înfășurate sus și se montaseră paravane brodate. În mijlocul încăperii se aranjaseră două mese, pline cu delicatesuri și dulciuri, într-o varietate rară. Cei doi demnitari

se invitară unul pe altul în fața intrării, iar în salon se înclinară în fața gazdei. Cai își chemă slujitorul să ofere cadourile aduse: două suluri de mătase, un set de cărți, patru pachete cu ceai fin și o tușieră pentru caligrafie, din piatră de Duanxi. Cenzorul Song își prezentă numai cartea de vizită, pe care era scris: „Cu complimentele respectuoase ale lui Song Qiaonian".

— Aroma renumelui vostru îmi este cunoscută, se adresă el lui Ximen Qing. Învățăcelul aici de față abia a ajuns pe aceste meleaguri și mă simt rușinat să apar înaintea voastră fără niciun dar. Fratele Cai, însă, a stăruit să vin și am făcut-o, fiindcă prin dânsul am acum fericirea să cunosc cinstita voastră persoană!

Ximen Qing căzu în genunchi.

— Umila voastră slugă, spuse, este un simplu soldat, aflat în orice moment la ordinele dumneavoastră. Este o înaltă onoare pentru mine că astăzi îmi luminați și îmi împodobiți coliba.

Se ridică și făcu o închinăciune cu adânc respect. Cenzorul îi întoarse salutul. Atunci Cai îl invită pe Song să ocupe locul de onoare, în stânga, el așezându-se pe cel din dreapta. Ximen Qing luă loc împreună cu ei, privind cu modestie în jos. În vreme ce băură ceaiul, muzicienii cântară din fluier, cu ușor acompaniament de tobă, mângâind cu delicii auzul. Apoi gazda oferi băutura și se puseră scaune în fața meselor. Slugile aduseră mâncarea. Ne este greu să descriem rafinamentul și belșugul mesei, risipa ce fu revărsată. Muzica și dansul pluteau pe largi spații. Ximen Qing oferi escortei celor doi oaspeți să ia, la plecare, cincizeci de vase cu băutură, cinci sute de plăcinte și o sută de *jin* de bucate. Subordonații fură ospătați în alte saloane.

În ziua aceea, Ximen Qing cheltui pentru banchet o mie de *liang* de argint. De fel din Nanchang, provincia Jiangxi, cenzorul Song nu era răbdător din fire. Rămase puțin și abia ascultă un act dintr-o operă și se ridică. Temător, Ximen îl imploră să mai stea.

— Mai stați, frate mai mare, spuse și cenzorul Cai, de alături, doar n-aveți vreo treabă presantă. Pentru ce vă retrageți atât de repede?

— Rămâneți, frate, învățăcelul vostru se întoarce să clarifice unele treburi publice.

Ximen Qing poruncise dinainte să se împacheteze două servicii de aur și de argint și să fie puse în cutii pentru alimente. Erau în total douăzeci de cutii, pe care le duseră slugile sale. Cenzorul Song căpătă un serviciu complet pentru un banchet mare, două vase cu băutură, două oi, două flori artificiale din fir de aur, două suluri de mătase roșie, un set de farfurii de aur, două ibrice din argint, pentru turnat băutura, și alte două ibrice mici, zece pahare de argint și o pereche de bețișoare din fildeș. Cenzorul Cai primi un dar asemănător. Ximen Qing le arătă listele cu aceste cadouri,

— Cum să primească învățăcelul vostru asemenea daruri? refuză Song de nenumărate ori, apoi se uită spre Cai.

— Frate, spuse el, aceasta este zona aflată sub controlul vostru și e firesc să primiți. Pentru mine e însă altceva.

— Oh, niște nimicuri, spuse gazda. De ce vă purtați atât de oficial?

Cei doi continuară să refuze, însă slugile cărară cutiile la poartă și cenzorul Song se văzu nevoit să ordone însoțitorilor să primească lista.

— Abia am făcut cunoștință și mi-ați oferit un banchet ales, după cum și scumpete de daruri. Cum să vă răsplătesc? N-am să uit prețuirea pe care mi-o arătați! Mai stați, frate, se întoarse către Cai, eu îmi iau rămas bun.

Song făcu o plecăciune și ieși. Ximen se arătă dornic să-l conducă până departe, însă cenzorul nu acceptă și ordonă plecarea, urcând în litieră.

Ximen Qing se întoarse lângă cenzorul Cai. Lepădară amândoi robele și cingătorile oficiale și trecură în umbrarul din grădină. Muzicanții fură lăsați să plece și opriră numai actorii. Gazda porunci slugilor să se aștearnă iarăși masa și rarități de bucate și fructe se îngrămădiră în fața lor. Băură pentru plăcerea sufletului lor.

— Vizita mea și a fratelui Song ne-a făcut o mare plăcere, dar nu știu cum vă voi putea mulțumi pentru banchetul ales și darul bogat.

— Mă tem că a fost prea umilă această slabă licărire a sentimentelor pe care vi le port. Care este prețiosul nume personal al cenzorului Song?

— Se numește Songyuan. La început n-a vrut să vină, dar i-am vorbit de calitățile voastre și de faptul că sunteți sub protecția primului ministru și atunci s-a hotărât. Știe că sunteți rudă cu Zhai Yunfeng.

— Mă gândesc că Zhai i-a strecurat o vorbă despre mine. Mie mi s-a părut puțin prea reținut.

— E din Jiangxi și n-am avut această impresie. Fiind prima întâlnire, a ținut să se poarte în virtutea rangului său.

— S-a înserat, dar sper să nu vă întoarceți astăzi pe corabie.

— Plecăm mâine în zori.

— Nu vă grăbiți. Rămâneți aici peste noapte. Mâine am să vă conduc.

— Sunteți mult prea amabil, primi Cai și porunci însoțitorilor să plece și să revină a doua zi în zori. Oamenii se retraseră, rămânând cu el numai două slugi apropiate.

Îndată după aceea, Ximen Qing se întoarse la locul petrecerii și-i șopti lui Dai An la ureche să meargă să le cheme pe Dong Eleganta și pe Han Brățară de Aur.

— Adu-le cu lectica și intră cu ele pe poarta din spate, să nu le zărească nimeni, îl povățui.

Dai An făcu precum i se zise și Ximen își reluă locul, îndemnându-și oaspetele să bea. Actorii trupei Sarea Mării se auzeau cântând din camera de alături.

— Cât ați stat acasă? Bătrâna-doamnă, mama dumneavoastră, este sănătoasă?

— Mama trăiește în bună tihnă. Învățăcelul vostru și-a petrecut acasă jumătate de an, apoi m-am întors la Palat. N-aș fi crezut că Cao He o să mă vorbească de rău. Am fost paisprezece cărturari, chemați în fața Academiei de istorie și ni s-au dat funcții în provincie. Eu am fost numit comisar al sării în

Huai, iar fratele Song, mare favorit al Luminăției Sale Marele Tutor. A fost numit cenzor pe aceste meleaguri.

— Unde se mai află venerabilul An? întrebă gazda.

— An Fengshan a fost promovat în Ministerul lucrărilor publice și a plecat spre Jingzhou, ca superintendent al domeniilor imperiale. Pentru el e un post bun.

Ximen Qing le oferi actorilor de băut câte ceva și atunci cenzorul a cerut să i se cânte „Mândrul pescar".

În timp ce aceștia interpretau cântecul, Dai An intră, luându-l pe Ximen de o parte.

— Le-am adus, îl înștiință. Sunt în camera Doamnei Luna.

— Dă drumul ricșarilor, porunci.

— Așa am și făcut, stăpâne.

Ximen Qing trecu în camera soției. Cele două cântărețe făcură câte o plecăciune.

— V-am poftit să îl slujiți pe Excelența Sa Cai, le anunță. E cenzor și comisar al sării. Dacă vă purtați cum se cuvine și îl slujiți cu sârg, veți fi frumos răsplătite.

— Nu e cazul să ne învățați, stăpâne. Știm prea bine ce avem de făcut, zise Brățară de Aur.

— E din miazăzi și îi place stilul de acolo. Nu fiți prea reținute.

— Auziți, doamnă? i se adresă Eleganta, doamnei Luna. Stăpânul e ca usturoiul crescut pe lângă zidurile de miazăzi, se iuțește pe măsură ce îmbătrânește. Avem să îngenunchem în ușa palatului, dar nu cumva să bem din apă de fântână.

Ximen Qing ieși râzând și îi întâlni pe Lai Bao și Chen Jingji aducând o carte de vizită.

— Ruda Voastră Qiao, spuse Lai Bao, vă amintește să folosiți ocazia acum că Excelența Sa are timp, și să-i vorbiți despre chestiunea aceea. Mâine o să fie foarte prins. L-a rugat pe ginerele Chen să scrie aceste două nume pe o carte de vizită.

— Vino cu mine!

Lai Bao îl însoți la umbrar, rămânând afară. Ximen Qing intră. Băură din nou, apoi Ximen deschise vorba:

— Aș avea o chestiune, dar am pregetat să vă tulbur, Excelență!

— Spuneți-mi orice și învățăcelul vostru vă va face pe plac.

— Anul trecut, una din rudele mele a plătit dările și a primit niște bonuri pentru sare, fiind numit colector la Yangzhou și intrând sub jurisdicția Excelenței Voastre. V-aș fi foarte îndatorat dacă le-ați împărți sarea ceva mai devreme. Încheind, Ximen Qing întinse cartea de vizită.

Cenzorul o luă și citi: „Negustorii Lai Bao și Cui Ben și-au rezervat treizeci de mii de jin de sare. Rog să le fie distribuită cât mai repede". Râse, destinzându-se.

— Nimica toată! zise.

Ximen Qing îl chemă pe Lai Bao să îngenuncheze în fața oaspetelui.

— Când ajung la Yangzhou, să vii la mine. Îți voi repartiza sarea cu o lună înaintea altor negustori.

— Sunteți prea bun, dar zece zile mai devreme sunt numai bine cât trebuie, întări Ximen.

Cai puse cartea de vizită în mâneca robei. Shu Tong turnă băutură, iar actorii porniră să cânte. Când se termină cântecul, se făcuse vremea aprinderii lămpilor.

— V-am reținut o zi întreagă, spuse comisarul ridicându-se, e timpul să mă retrag.

Slugile se pregăteau să aprindă lampioanele cu care să-l însoțească, dar Ximen le opri.

— Vă rog, Excelență, să veniți în curtea interioară să vă schimbați, îl invită.

Din grădină, ocoliră puțin, mergând agale și ajunseră la Pavilionul Pescărușului, unde draperiile fuseseră trase, lămpile luminau ca ziua, iar masa era îndestulată cu bucate și băutură. Actorii fuseseră lăsați liberi. Shu Tong aștepta să fie strânsă masa din umbrar și încuie poarta din colțul grădinii. Cele două tinere, îmbrăcate atrăgător, își făcură apariția, plecându-se până la pământ în fața cenzorului Cai. Aceasta nu mai avea cum să dea înapoi.

— Mă îndatorați prea tare cu dragostea adevărată pe care mi-o arătați, zise.

— Este chiar o mare diferență față de plimbarea prin Munții Răsăritului? râse Ximen.

— Mă tem că n-am talentul lui Anshi, dar delicatețea voastră este pe măsura lui Wang Youjun.

Sub razele lunii răsărite pe bolta cerului, Cai prinse mâinile celor două cântărețe, simțindu-se fericit întocmai ca Liu și Yuan când au pătruns pe Terasa Cerului. Intrară în pavilion. Hârtie și pensulă se aflau la îndemână, pentru a putea fi notate gândurile poetice. Ximen Qing îi porunci lui Shu Tong să prepare tușul și să pună la îndemână hârtia de scris. Cenzorul Cai era un cărturar de talent și, când luă pensula în mână, trasă ideogramele una după alta, fără ezitare, ca pe niște dragoni cerești în zbor. Compuse, la lumina lămpii, dintr-o suflare, poemul de mai jos:

> E jumătate an de când n-am mai venit în pragul tău,
> Hârtia, pensula mă tot așteaptă-n casă;
> A stat și ploaia. De-nmiresmate ierburi Shu Tong se îngrijește,
> Și-o adiere-i chiar zeița ce calcă-a florilor terasă;
> Când prea băut voi fi, târziu, va bate clopotul zorit,
> Când voi sfârși poemul meu, al nopții ceas va trece-n zi,
> Și la plecare-mi va fi greu de multele păreri de rău,
> Când voi fi iarăși printre voi, e cineva care va ști?

Încheind, îl rugă pe Shu Tong să agațe ruloul cu caligrafia poemului pe

perete, în amintirea acestei zile. Abia atunci se întoarse către tinerele fete, întrebându-le cum se numesc.

— Nume poetice aveți?

— Oh, noi nu suntem curtezane vestite, cum să ne fi ales nume poetice?

— Lăsați modestia! stărui el și ele își spuseră numele intime: Brățara de Aur se chema Tezaur de Jad, iar Eleganta – Zeița Florii de Purpură[218], Numele din urmă îi cuceri inima bărbatului. Dori să joace șah și începu o partidă cu Eleganta. Ximen Qing îi urmări, iar Brățară de Aur turnă de băut. Shu Tong murmură o melodie. Cai învinse și Eleganta trebui să bea, apoi îi oferi chiar ea o cupă învingătorului. Brățara îi întinse lui Ximen o cupă. Băură, iar cei doi continuară jocul. De data acesta Eleganta bătu și se repezi să umple cupa oaspetului.

— E târziu, Siquan, și nu mai pot bea, recunoscu cenzorul Cai.

Ieșiră afară și stătură o vreme sub cerul liber, printre flori. Era pe la mijlocul lunii a patra și luna de deasupra lor tocmai prindea culoare.

— E încă devreme, Excelență, și n-ați băut niciun pahar cu Brățară de Aur.

— Aveți dreptate. Chemați-o și am să ciocnesc chiar aici, printre flori.

Brățară de Aur aduse cupa de aur în formă de piersică, o umplu și i-o întinse cu degetele ei gingașe. Eleganta stătea alături, cu o fructieră în mână. Cenzorul bău și îi oferi chiar el un pahar lui Brățară de Aur.

— Siquan, se destăinui, am băut astăzi ca niciodată. Poruncește să strângă! îi strânse mâna lui Ximen și urmă: Ați dovedit atâta generozitate, încât nu mai știu ce să spun. Sunteți un cărturar înnăscut, de vreme ce vă purtați astfel! Să știți că n-am pierdut din vedere suma de bani pe care mi-ați împrumutat-o data trecută. În capitală, am vorbi cu Yunfeng și, cum mi s-a propus această dregătorie, n-am să vă uit!

— Ce vorbe sunt acestea, Excelență? Vă rog să nu mai amintiți de așa ceva.

Brățară de Aur băgase de seamă că cenzorul îi prinsese mâna Elegantei și înțelesese, retrăgându-se. Când ajunse în camerele interioare, Doamna Luna o întrebă de ce nu a stat să doarmă cu oaspetele.

— A reținut-o pe Eleganta. Ce să caut acolo? se dezvinovăți ea.

Puțin mai apoi, Ximen își luă rămas bun și plecă. Îl chemă pe Lai Xing și îi porunci ca a doua zi în zori, la al cincilea *geng* să pregătească bucate și băutură și să le ducă la Templul Fericirii Eterne, unde urma să-și ia rămas bun de la cenzorul Cai. Ceru să nu uite să vină și cu doi actori. Sluga îi aminti că a doua zi era ziua de naștere a soției a doua și nu aveau oameni destui acasă.

— Trimite-l pe Qi Tong să facă cumpărături, iar bucătarii să gătească pe plita cea mare.

Shu Tong și Dai An dereticară în pavilion și aduseră un vas cu ceai de mare preț, cu licoarea-i parfumată cenzorul Cai să-și clătească gura. Patul fusese desăvârșit aranjat. Cai observă că Eleganta avea un evantai de bambus, aurit, pe care fusese pictată în tuș negru o orhidee crescută lângă un pârâu. Tânăra îi ceru să adauge desenului un mic poem.

— Nu găsesc un titlu potrivit și mă voi folosi de numele tău: Zeița Florii de Purpură, spuse el și puse mâna pe o pensulă, înscriind un catren pe evantai:

E liniște-n grădină, neclintit e totul,
Își cerne ochiul lunii raza prin perdea,
E timp. Le-a rânduit chiar cerul nopții rostul:
Ei, doi, în floarea purpurilor s-or vedea.

Când încheie, tânăra se grăbi să îngenuncheze în semn de mulțumire. În cele din urmă, se culcară. Shu Tong, Dai An și ceilalți dormiră într-o cameră pe aproape.

A doua zi, cenzorul Cai îi dărui Elegantei un vechi ban de argint, învelit în hârtie roșie. Ea îl primi, însă merse și i-l arătă lui Ximen. Acesta zâmbi.

— E demnitar civil și nu te poți aștepta să aibă bani. Acesta e tot ce a putut mai mult, o liniști el și îi șopti Doamnei Luna să dea fiecărei cântărețe câte o jumătate de *liang*, apoi le trimise acasă, pe poarta din spate. Shu Tong aduse apă și își ajută stăpânul să se îmbrace, după care acesta luă masa de dimineață în salon, împreună cu cenzorul. Oamenii săi așteptau deja, cu litiera și caii pregătiți de drum. Cenzorul Cai își luă rămas bun de la gazdă, mulțumind de nenumărate ori.

— Învățăcelul dumneavoastră vă roagă să nu uitați chestiunea pe care am discutat-o ieri, stărui Ximen. Vă voi trimite carte după ce veți ajunge la post. Și vă sunt pentru întotdeauna îndatorat.

— Vorbiți cu păcat. Este destul numai un petec de hârtie și voi face totul pentru dumneavoastră!

Încălecară și porniră cu suita la Templul Fericirii Eterne. Acolo mâncară în sufrageria starețului. Lai Xing și bucătarii pregătiseră o masă copioasă, iar Li Ming și Wu Hui așteptau să îi delecteze cu cântecele lor. După câteva pahare, cenzorul se ridică. Ximen Qing îi vorbi despre povestea lui Miao Qing, prezentându-l ca pe un cunoscut al său, care fusese acuzat pe nedrept de către fostul cenzor. Acesta transmisese hârtie la Yangzhou să-l aresteze, însă cazul fusese deja rezolvat.

— Când îl vedeți pe Excelența Sa Song, luați-i omului meu apărarea. Vă sunt profund îndatorat!

— Nu vă faceți griji. Îi voi spune să-l elibereze, dacă l-a închis.

Ximen Qing se plecă, mulțumind. Ascultați-mă, cititori: mai târziu, s-a întâmplat că, mergând spre Jiuan, cenzorul Song s-a întâlnit cu Cai pe corabie. Miao Qing fusese arestat, însă Cai l-a convins că nu are niciun rost să se ocupe de o afacere atât de încurcată lăsată de fostul cenzor Zeng. Atunci Miao Qing a fost pus în libertate și prefectura din Dongping a primit ordin să-i execute pe cei doi și să-i dea drumul lui An Tong să plece unde i-o fi voia.

Dreptatea și prietenia-și sunt dușmani pe veci,
Prietenie și drept nu-i chip să le-mpaci, să le alegi;
Slujind dreptatea, fără prietenii toți te-alegi,

Ținând de prieteni, uscăciunea dreptății culegi.

Ximen Qing vroia să-l conducă pe cenzorul Cai până la corabie, însă acesta nu primi.

— Nu mă conduceți mai departe, nobile domn. Ne vom despărți aici.

— Aveți mare grijă! Voi trimite slugile să-mi aducă vești despre dumneavoastră.

Cai urcă în litieră, urmându-și drumul. Ximen Qing se întoarse în templu. Starețul apăru, se ploconi, întrebându-l de sănătate și îi oferi ceai. Ximen Qing îi întoarse reverența. Atunci băgă de seamă că sprâncenele starețului albiseră.

— Ce vârstă aveți, venerabile?

— Umilul călugăr a împlinit șaptezeci și patru.

— Păreți în putere, observă Ximen și îl întrebă care îi era numele religios.

— Tao Jian, Tăria Căii, a Alegerii.

— Aveți mulți călugări?

— În templu sunt vreo treizeci și ceva de călugări, dar eu am numai doi discipoli apropiați.

— Templul e mare, dar se cere reparat.

— Ca să vă zic drept, templul a fost clădit de venerabilul Zhou Xiu, însă n-avem bani pentru întreținere și a cam intrat în paragină.

— Țineți de comandantul garnizoanei? Avem loturi agricole pe aproape unul de altul. Spuneți-i să deschidă o listă de subscripție și voi contribui și eu cu plăcere!

Starețul făcu plecăciuni, plin de recunoștință, iar Ximen îi porunci lui Dai An să-i dea un *liang* de argint, drept mulțumire pentru supărarea pricinuită.

— N-am avut știre de venirea domniilor voastre, Mărite Mandarin, și nu m-am pregătit cum se cuvine, se scuză călugărul.

Ximen Qing spuse că voia să meargă în curtea interioară să se schimbe. Călugărul ceru să se deschidă ușa care dădea în spate. Atunci Ximen constată că, în spate, era un amfiteatru, o sală mare cât cinci încăperi, unde mai mulți călugări recitau din cărțile sfinte și băteau din peștii lor de lemn[219]. Fără vreo lămurire, Ximen păși înăuntru și privirile i se opriră asupra unui călugăr cu o înfățișare uluitoare, cu ochi rotunzi și cap de leopard. Culoarea pielii lui era ca ficatul vinețiu, iar în creștet avea creastă de cocoș. Purta pe el o robă de culoarea cărnii, iar barba îi crescuse mare, cârlionțată. Părea un *luohan*[220] adevărat, care împrăștia în jurul său lumină, ori un dragon cu un singur ochi. Era întins pe o laviță, într-o poziție contemplativă, cu capul spânzurând în jos și cu umerii gheboșați spre piept, în vreme ce picurii din nas i se-nchegaseră ca niște bețigașe de jad. „Călugărul acesta trebuie să fie înțelepciunea însăși, își zise Ximen, altfel n-ar arăta atât de ciudat. Îl voi trezi, să-i pun câteva întrebări”. Strigă cât putu de tare.

— De unde sunteți, onorabile? Din ce sihăstrie veniți?

Călugărul nu-l auzi, prima și a doua oară. Abia când fu strigat a treia oară se îndreptă, își suci trupul, deschise un ochi, sări în picioare și se înclină ușor.

— De ce mă iei la întrebări? se miră, cu o voce groasă. Sunt un biet călugăr și am numa un nume, pe care nu mi l-am prefăcut niciodată. Vin din codrii deși de pini de la India, din Templul Lăcașul Rece, de pe vârfurile munților. M-am preumblat prin lume, aducând tot bucurii oamenilor. Dar de ce vorbești tu cu mine, mandarine?

— Dacă ați adus bucurie oamenilor, aveți cumva un leac care să mă învigoreze?

— Am, cum să n-am.

— Atunci vă poftesc la mine. Veniți?

— Merg, cum să nu.

— Dacă vrei, plecăm chiar acum.

Călugărul indian se ridică, își luă toiagul de fier, își aruncă pe umăr o traistă din piele, în care se aflau două tâlvuri cu leacuri. Ieși din sala aceea uriașă. Ximen îi porunci lui Dai An să ia doi măgari și să vină încet cu călugărul.

— Du-te înainte pe calul tău, mandarine. Eu n-o să încalec pe niciun animal și o să ajung când tu oi fi rămas în urmă.

„O fi vreunul care face minuni, se gândi Ximen, altfel n-ar vorbi așa". Porni la drum, sfătuindu-l pe Dai An să nu-l piardă din ochi. Își luă rămas bun de la stareț și plecă spre casă, însoțit de slugi.

Era ziua a șaptesprezecea a lunii a patra, ziua lui Wang a Șasea și a Delicatei Li. Acasă, câteva doamne sosiseră să o felicite pe aceasta din urmă. Spre seară, Wang Jing, fratele lui Wang a Șasea, se înființă la poartă să-i dea de veste lui Ximen. Știa că trebuie să-l caute numai pe Dai An și dacă nu-l găsea, mai bine aștepta în fața porții, decât să grăiască altcuiva. Cam la vreo oră, Doamna Luna și Delicata apărură în poartă, conducând-o pe Mama Li până la ricșă. Zărind un băiat de cinsprezece-șaisprezece ani, Doamna Luna îl întrebă ce vrea. Copilul veni în față, îngenunche și spuse că e din casa Han și că are o vorbă cu fratele An.

— Care An? stărui stăpâna.

Ping An, aflat alături, de teamă ca stăpâna să nu descopere ceva, îl împinse pe băiat într-o parte.

— E de-al lui Han Daoguo și vrea să întrebe cam când o să se întoarcă stăpânu-său.

Mulțumită de răspuns, Doamna Luna intră în curte.

Nu peste mult timp, Dai An și călugărul budist s-au oprit la poartă. Dai An abia-și simțea picioarele și era plin de sudoare, văicărindu-se întruna, pe când soțul său de drum arăta normal și nici gând să gâfâie. Ping An i-a spus ce vroia Wang a Șasea și cum se amestecase ca Doamna Luna să nu miroasă lucrul necurat. Dai An se holbase la el, rotind abitir evantaiul în mână.

— Nu știu ce-i cu mine astăzi! se plânse. Stăpânul mi-a cerut pe nepusă masă să mă țin după orbul ăsta prăpădit, care m-a târât pe poteci scurte și fără capăt, că de-abia îmi mai trag sufletul! Stăpânul a poruncit să închirieze doi măgari, dar pocitania nici n-a vrut să audă, punându-mă la grea încercare!

— De ce l-a chemat la noi?

— Cine știe? L-a întrebat de niște leacuri!

În timpul acesta, s-au auzit glasurile însoțitorilor care eliberau strada în fața lui Ximen Qing. Când acesta a apărut, l-a zărit pe călugăr în poartă.

— Sunteți o adevărată minune, venerabile! Ați sosit înaintea mea! se miră cu voce tare, invitându-l în salon.

Ximen îl strigă pe Shu Tong să-l ajute să-și schimbe veșmintele și boneta, după care rămase împreună cu călugărul. Băură ceai. Călugărul își rotea ochii prin salonul înalt și încăpător. Văzuse curtea spațioasă, apărătoarea de la ușă și de la ferestre, țesută din mustăți de crevete și pe care erau desenate broaște țestoase, cântărise covoarele din lână de pe jos, cu motive cu lei și bile, masa lăcuită în negru din mijlocul salonului, pe ale cărei picioare erau înfățișate libelule, iar pe margini, insecte mantis religioasa[221]. Pe masă trona un paravan de marmură, cu suport înalt din lemn și broderie în cercuri pe mătase. În jurul mesei erau scaune încăpătoare, cu brațe, ca niște jețuri; ele erau făcute din lemn tare din copacul *ginkgo* și aveau spătarele sculptate cu capete de țipari. Rulourile verticale de pe pereți erau picturi de mătase, încadrate de fâșii de bambus violet și terminate cu bucăți lungi și subțiri din agată. Iată:

> Risipă de-obiecte fără preț în sala sclipitoare.
> Lemn înflorit de-al păsărilor, zbor, minuni îmbătătoare.

După ce călugărul se uită în jurul său pe îndelete, Ximen Qing întrebă:

— Beți alcool, maestre?

— Beau și mănânc carne.

Ximen Qing porunci unei slugi să anunțe la bucătărie să nu prepare bucate de post, ci de dulce. Cum era ziua Delicatei, în bucătărie se găseau de toate, trebuiau numai aduse. Patru farfurii cu sâmburi, patru mai mici cu legume și alte patru cu preparate speciale pentru băutură fură rânduite pe masă. Veniră platourile cu mâncăruri grele – cap de pește, rață prăjită, pui și biban și alte patru cu bucate care se pun peste orez – carne-cuburi, prăjită cu usturoi verde, carne-fideluță, burtă de oaie grasă și anghilă strălucitoare, lunecoasă. Urmă supa și în fiecare bol se afla câte o felie de cârnat, ca o floare, între două perișoare. Supa se numea „Jocul dragonului cu perlele”. Masa se încheie cu *baozi* umplute cu carne.

Îndemnându-l pe călugăr să se servească, Ximen Qing îi porunci lui Qin Tong să aducă ibricul cu mâner rotund, gură ca un cioc și gât ca de pui și să deschidă un vas roșu de lut, din care turnă un lichid tare și aspru, alb la culoare. În cele din urmă umplu o cupă ca un lotus, pe care i-o întinse călugărului. Acesta o duse la gură și o sorbi ca pe nimic. Alte mâncăruri se îngrămădiră pe masă, o farfurie cu salam „calul călare”, gras cam de un *cun* și alta cu gâtleje de gâscă la saramură, să meargă băutura. Mai veniră la rând struguri stafidiți și prune cu carnea mustoasă, pentru ca masa să se încheie cu câte un bol mare plin cu tăiței și bucăți de pește, fierte cu zarzavat. Călugărul

se înfrupta cu lăcomie din toate, de stăteau să-i sară ochii din cap.

— Am mâncat și am băut pe îndestulate. Mi-ajunge! rosti.

Ximen Qing porunci slugilor să strângă masa și întrebă de leacuri pentru viață fără de moarte.

— Am un leac fiert de Lao Jun[222], după rețeta Reginei Mame[223]. Nimeni nu-l găsește și nu-l întâlnește decât cu vrerea mea. O să-ți dau câteva hapuri, mandarinule, căci m-ai omenit cum se cuvine.

Scoase din desagă o tărtăcuță și numără vreo sută de hapuri, îi atrase atenția că trebuie luate câte una pe zi, nu mai mult, cu băutură galbenă încălzită. Ximen Qing le puse în palmă și vru să știe ce dar au. Călugărul indian începu încet, ca o apă mare revărsată și vorbi îndelung, lămurind că ele sunt scumpe bărbaților ca jadul lichid, pe care îl și întrec. Ximen Qing ascultă și ceru rețeta.

— Când chem un doctor, îi vorbi el mai limpede, țin să-l am pe cel mai bun și vreau neapărat rețeta preparării doctoriilor prescrise. Dacă nu-mi dați rețeta, când voi termina leacurile, de unde am să iau altele? Cereți-mi oricât și veți căpăta!

Porunci lui Dai An să aducă din casă douăzeci-treizeci de *liang* de aur alb și i-l oferi călugărului. Acesta râse.

— Sunt un călugăr sărman, plecat dintre ai mei. Am colindat toată lumea și n-am ce să fac cu așa ceva. Ia-ți-l înapoi, mandarine! rosti el și dădu să se ridice.

— Dacă nu doriți bani, vă voi da un sul de țesătură lungă de cinci *zhang* și ceru slugilor să se înfățișeze cu el.

Dar călugărul se înclină, mulțumindu-i pentru ospitalitate, înainte de a ieși pe poartă, îi spuse să fie cu băgare de seamă și să nu ia din leac mai mult decât i-a indicat. Își aruncă desaga pe umăr, apucă toiagul și se făcu nevăzut.

Capitolul L

De ziua nașterii Delicatei Li, călugărița Wang de la Templul Guanyin veni și cu călugărița Xue de la Templul Floare de Lotus, iar aceasta din urmă însoțită de două novice, Phoenix și Interesanta. Aflând că Xue era o măicuță devotată celor religioase, Doamna Luna se grăbise să-i iasă în întâmpinare. Văzându-i fruntea acoperită cu chitia curată, capul ras, roba de culoarea ceaiului verde și, mai ales statura impunătoare, fu numaidecât cucerită de noua sa cunoștință. După ce intră, aceasta se înclină în fața stăpânei și a celorlalte femei, care îi răspunseră pe măsură. Măicuța, care avea gură de pește și obraji de porc, își ridică sprâncenele, închise ochii, luând un aer de martir, și vorbi afectat, prelungind cuvintele. I se spuse Nobilă Xue, iar ea nu o mai scoase pe Doamna Luna din: Buddha-Acestei-Case și Doamna Mandarin, câștigând definitiv prețuirea nevestei principale. Sosiră și mătușile Wu și Yang și masa se află ziua întreagă plină cu bunătăți, cu mult mai numeroase decât la o petrecere obișnuită. Cele două novice, de paisprezece și

cincisprezece ani, fine și frumoase, stătuseră la capătul mesei. După ceai, trecuseră în camerele interioare, să asculte o predică. Când îl văzu pe Shu Tong cărând lucruri din curtea interioară, Doamna Luna îl întrebă:

— A plecat călugărul care mănâncă de dulce și bea?

— Acum s-a ridicat și stăpânul l-a condus până la ieșire.

— Unde a dat de el? vru să știe mătușa Wu.

Doamna Luna răspunse, iar Nobila Xue interveni:

— Este foarte greu să judeci chestiunea aceasta a abstinenței și a păcatului prin înfruptarea din carne și băutură. Noi ne ținem de litera cărților sfinte, dar călugării nu se prea sinchisesc. În Tripitaka[224] stă scris că pentru o singură gură de dulce vom suferi în viața viitoare.

— Închipuiți-vă câte păcate avem noi, care mâncăm carne zilnic! se arătă înspăimântată mătușa Wu.

— Venerabilă întruchipare a lui Buddha, zise măicuța, aveți dreptul la carne, ca o răsplată a vieții voastre virtuoase dinaintea acesteia. Fiindcă, iată, plantele sădite în primăvară, nu se recoltează toamna?

Ximen Qing se întorcea după ce îl condusese pe călugărul budist, când Dai An se apropie de el, șoptindu-i:

— Tușa Han l-a mânat pe fratele ei cel mic să vă cheme la ea, stăpâne. Spunea că azi e ziua ei și ar vrea să vă vadă.

„De ziua ei nu se cade să lipsesc", își zise Ximen și porunci să se pregătească un cal, iar Qin Tong să meargă mai înainte, cu un vas cu băutură. El trecu prin camerele lui Lotus de Aur, își puse pe el haine civile, își trecu o eșarfă peste ochi și plecă la Wang a Șasea. Acolo descălecă, îl opri pe Qin Tong să-l slujească și pe Dai An îl trimise acasă, atrăgându-i atenția că dacă ai casei vor să știe unde este să spună că s-a dus la prăvălia din Strada Leului, să controleze treburile bănești. Băiatul-slugă încuviință și se întoarse pe calul stăpânului.

Wang a Șasea ieși și îngenunche în fața stăpânului.

— Eram singură și am ținut să veniți să petreceți puțin, zise. Mulțumesc pentru băutură.

— Uitasem că e ziua ta, recunoscu bărbatul și scoase din mânecă o pereche de ace de păr: îți urez viață lungă!

Femeia primi darul și băgă de seamă că erau niște ace din aur, pe care era gravat caracterul *shou*.

— Ce frumoase! se minună și făcu o plecăciune.

Ximen îi dădu cinci *qian* de argint, îndemând-o să cântărească cinci *fen* și să mâne sluga după niște băutură fermentată, din sud.

— Văd eu că vă e lehamite de alte băuturi, constată femeia și îl zori pe Qin Tong după cumpărături. Acesta luă o butelcă și plecă. Femeia îl ajută pe Ximen să se dezbrace și îl pofti în camera interioară. Făcu un ceai aromat, îl servi pe Ximen, apoi se așezară la măsuța joasă și jucară domino. Mai târziu, băură împreună alcool fierbinte.

Ajuns acasă, după obositorul drum cu călugărul budist, Dai An dormi

neîntors până seara. Văzând că se înserase, se sculă și se îndreptă spre curtea interioară, să ia un lampion și să meargă după stăpân.

— Pe unde s-a dus stăpânul să bea? îl întrebă Doamna Luna. După plecarea călugărului, a dispărut fără o vorbă!

— Nu s-a dus să bea, stăpână. E la prăvălia din Strada Leului, pentru socoteli.

— Că n-o sta o zi întreagă cu socotelile!

— După socoteli, bea, că a luat de acasă.

— Ei, a luat de acasă și bea de unul singur! Tu mă minți! Mai înainte l-a căutat o slugă de-a lui Han. Ce vroia?

— M-a întrebat când vine unchiul Han.

— Ticălosule! se prefăcu mânioasă stăpâna casei. Îți cam faci de cap!

Dai An nu îndrăzni să mai scoată un cuvânt. Doamna Luna îi zise lui Jad Mic să-i dea un lampion.

— Spune-i stăpânului că doamna a doua îl așteaptă la ziua ei.

Băiatul încuviință și trecu întâi pe la prăvălie. Shu Tong și Fu benchetuiau. Pe tarabă se lăfăiau o butelcă de băutură, câteva farfurii cu mâncare și un platou cu burtă de vacă. Ping An pică și el din oraș cu două borcane de pastă de pește și ceva de băut.

— Bravo, zise Dai An, punând lampionul jos. Am sosit la țanc! Te-am căutat peste tot, vorbi el către Shu Tong și tu îmi chefuiai aici!

— De ce m-ai căutat? Vroiai cumva să te înfiez?

— Pocitanie, plezneşte-te peste gură! Te-am căutat fiindcă mi se făcuse de tine, încheie și, apropiindu-se de Shu Tong, îi suci mâinile.

Shu Tong îl împinse.

— Marfă de două parale! îi strigă. Să te-njur e prea puțin! M-ai izbit peste dinți și mi-ai trântit boneta!

— E nouă, constată Fu și îl întărâtă pe Ping An: Ia-o, să nu calce cineva pe ea.

Dar Shu Tong își ridică singur boneta și se retrase, roșu la față.

— De ce te mânii, tâlharule! N-am făcut decât să te întărât puțin! se scuză Dai An, scuipându-l în față și ajutându-l să se întindă pe cuptor. Atunci vărsă băutura, care se întinse pe tejghea. De teamă să nu-i ude registrele, Fu apucă o haină și șterse udătura.

— Ia terminați-o, amândoi!

— Nu știu unde mi-ai fost azi, puturosule!

— Asta nu e joacă și nici glumă, să mă scuipi în gură! se plânse Shu Tong, cu părul răvășit.

— Ticălos ce-mi ești, numai tu știi de câte ori ai glumit și te-ai jucat în felul ăsta!

Ping An încălzi băutură și îi întinse lui Dai An.

— Bea și mergi la stăpânul. Vă socotiți la întoarcere!

— Bine zici, îi dădu dreptate Dai An. Îl duc pe stăpânul și mă întorc și dacă nu mi-l mai întorc cu dosul în sus pe acest tâlhar, să-mi ziceți cum vreți!

Bău, tocmi doi puști să-i care lampionul și porni călare spre casa lui Wang a Șasea. Îi deschise Qin Tong, care îl înștiință că stăpânul dormea. Intrară în bucătărie.

— Domnule An, tușa Han te-a așteptat, zise bătrâna Feng. Până la urmă ți-a lăsat aici mâncarea, și scoase din dulap o farfurie cu carne de măgar, una cu pui crocant, două boluri cu tăiței și un ibric cu băutură.

Dai An se înfruptă o vreme, apoi îl chemă pe Qin Tong.

— Vino-ncoa, să bem împreună, că nu-l dovedesc singur!

— Ți l-a lăsat ție, bea-l!

— Am băut până mai înainte, recunoscu acesta.

Băură împreună.

— Tușă Feng, strigă Dai An, să-ți zic o vorbă! Ești a doamnei a șasea și ar trebui s-o slujești trup și suflet. De ce te-ai dat cu tușa Han? Cum ajung acasă, mă voi plânge stăpânei a șasea!

— Maimuță moartă în drum! îl ocărî bătrâna, lovindu-l peste umăr. Să nu scoți o vorbă. Dacă află ceva, nu mai am obraz să dau ochii cu ea!

În timp ce ei se ciorovăiau, Qin Tong se furișă sub fereastra de la dormitor, trăgând cu ochiul și cu urechea.

Ximen Qing și Wang A Șasea stăteau la masă, bând.

— Pe-al tău o să-l trimit la Yangzhou, împreună cu Lai Bao și Cui, să vândă sare, apoi la Huzhou, după niște mătase. Ce părere ai?

— Oriunde vrei, numai trimite-l de aici. Acasă ce să facă? De prăvălie cine o să vadă?

— Ben al Patrulea.

— Merge. El face față, încuviință femeia.

Qin Tong îi asculta de sub fereastră. Dai An se apropie de copilul-slugă.

— Pe o fundătură din spate, îi spuse, au venit două fete noi. Le-am văzut la Lu Picioare Lungi, când am trecut cu calul stăpânului. Le cheamă Aur și Victorie și au vreo șaptesprezece-optsprezece ani. Lăsăm puștii aici și haidem la ele. Stați cu urechea ațintită, le ordonă copiilor, și dacă ne caută, veniți în fugă după noi!

Plecară. Locul se numea Fundătura Fluturelui și cele vreo zece familii câte trăiau acolo țineau casele deschise pentru public. Cu băutura în nas, Dai An bătu îndelung în poartă și făcu mare gălăgie să fie primit. În casă, oamenii socoteau venitul zilei, cântărind argintul la lumina lămpii. Văzându-i puși pe harță, suflară în lampă. Recunoscându-l pe Dai An, bărbatul îl invită să ia loc.

— Cheamă fetele să ne facă o cântare! ceru Dai An.

— Ai picat cam târzior, meștere. Sunt amândouă ocupate.

Fără altă vorbă. Dai An se ridică și se repezi spre dormitoare.

Luminile erau stinse și la razele lunii zări doi bărbați cu pălării albe de fetru.

— Cine e? întrebă unul.

Dai An înjură și îl lovi pe om, care se rostogoli de pe pat și fugi așa cum se afla, dezbrăcat. Al doilea ins o rupse și el la sănătoasa. Dai An porunci să se

aprindă lampa.

— Tâlharii! Vagabonzii! țipă. Mă-ntreabă pe mine cine sunt, auziți? Noroc că și-au luat tălpășița, că le smulgeam tot părul din cap! Sau îi târam la *Yamen* și făceau cunoștință cu bățul de bambus!

Lu Picioare Lungi aprinse o lampă și veni de-l salută, până la pământ.

— Liniștiți-vă, domnilor! ceru. Ăia nu erau din oraș și nu aveau cum să vă cunoască.

Aur și Victorie se fardară, își făcură părul, îmbrăcată bluze albe și fuste colorate și li se înfățișară.

— Nu știam că unchiul o să dea pe aici astăzi, se dezvinovățiră ele, cu câte o plecăciune. E târziu și nu eram pregătite.

Aduseră pe masă patru farfurii cu poame și altele cu ouă de rață, creveți uscați și pește sărat, cap de porc și salamuri. Dai An o mângâie pe Victorie, iar Aur se apropie de Qin Tong. Lui Dai An îi plăcu săculețul din mătase roșie, tivit cu fir de argint, al Victoriei și i-l luă, în schimbul batistei lui. Se aduse de băut și Victorie turnă în pahare. Aur luă *pipa* și, după ce îi dădu de băut lui Qin Tong, cântă:

În închisoarea Florilor de Fum,
Anevoioasă tare-i astă viață,
Și n-ajung să mă dumiresc nicicum,
De merg sau șed, ori oaspeților mă arăt la față.
Se ține-ntreaga bunăstare ce-are Casa
Pe trupul meu puțin să-l tot împart;
În prag de seară veșnic sunt aleasa
Cu chipul strălucit făcut de fard,
Ce greu îi vine sufletului spart!
Codoașei-mame, ei, codoașei-mame,
Nu-i pasă dacă mor sau mai trăiesc,
Stau până-n toiul nopții la intrare
Și când odihna-ncerc să mi-o găsesc,
Cine întreabă de-s flămândă oare?
În închisoarea Florilor de Fum,
De-o fi să mai apuc ani cinci sau trei,
O moarte fi-va traiu-mi viu de-acum,
Iar cât un munte viața morții ei.
Și nimănui i-or țese lacrimi suferința,
Copacii doar vor izbucni în floare,
Când eu într-o uitare îmi voi pieri ființa!

Victorie umplu iar paharul lui Dai An, apucă *pipa* să cânte și ea, când deodată un puști năvăli peste ei țipând și cei doi se sculară zoriți.

— O să venim în altă zi! spuse Dai An și ieșiră, ținând-o tot într-un suflet până la casa lui Wang a Șasea.

Ximen Qing bea încă. Băieții intrară în bucătărie, întrebând-o pe Mama Feng dacă stăpânul îi strigase.

— Nu. A întrebat dacă i-a sosit calul și i-am zis că e aici. Altceva n-a mai grăit, lămuri bătrâna.

Cei doi se așezară și cerură ceai. În timp ce îl sorbeau, strigară puștilor să aprindă lampionul și să scoată calul. Ximen Qing se ridică.

— Mai ia o cupă, stăpâne, îl îndemnă femeia. Băutura e caldă și bună, acasă nu mai bei.

— Nu, nu mai beau.

Îi turnă și el goli paharul.

— Acum mă părăsești. Când mai vii?

— De cum îl îndepărtez de aci pe bărbatu-tău, vin la tine, promise el.

Sluga îi aduse niște ceai să se mai limpezească, iar femeia îl conduse până în poartă. Ximen Qing încălecă și se înapoie acasă.

Lotus de Aur se afla împreună cu celelalte femei în camerele Doamnei Luna, ascultând cântece budiste. Deodată, o fulgerară prin minte vorbele rostite de soția principală către Dai An. Ieși, merse la ea și găsi sertarele în mare neorânduială. Cineva scotocise prin ele și lipseau două agrafe de aur gravate cu ideograma *shou*. O chemă pe Prunișor de Primăvară.

— Stăpânul a fost aici și a căutat ceva prin sertare, dar eu nu știu ce a luat!

— Cum de nu l-am văzut?

— Erați cu măicuța Xue și nu aveați cum să-l vedeți, stăpână. Avea pe cap o bonetă obișnuită. L-am salutat și nu mi-a răspuns.

— S-a dus iarăși la casele alea de faimă rea. Vai de el ce i-oi face de cum mi-o cădea în mână! și trecu în curtea interioară, fără să-și închipuie că Ximen n-o să dea pe la ea, ci, condus de Qin Tong cu lampionul până la poarta din colț, răspunzând în grădină, avea s-o ia spre casa Vazei. Veșmintele de stradă fură înmânate de Qin Tong lui Jad Mic.

— S-a întors stăpânul? se interesă Doamna Luna.

— Da, stăpână. S-a retras în spate, la Doamna a șasea.

— Oh, ce purtare la el! N-are niciun strop de bună cuviință! Știe că-l așteptăm. Și ne ocolește!

Li Vaza merse grăbită la el.

— Sora a doua te așteaptă să o feliciți de ziua ei. Ce te-a apucat de ai venit la mine? îl mustră.

— Sunt amețit, se scuză el, râzând. Lasă pe mâine!

— Chiar și așa, ciocnești un pahar și gata! Îți dai seama în ce situație o pui pe sora a doua? și îl convinse să se ducă în camerele din față. Delicata îi turnă un pahar.

— Unde mi-ai stat până acum? nu-l slăbi Doamna Luna.

— Am băut cu fratele Ying.

— Așa, da! Știam eu că nu bei de unul singur! se lumină ea.

Bărbatul rămase puțin și se înapoie la Li Vaza. Încredințată că nu se mai întoarce, femeia se culcase cu Guange.

— Du-te și dormi în spate, de ce mi-ai venit iar? Copilul doarme așa de frumos!

Dar el nici nu vru să audă și se dezbrăcă.

Aflând că bărbatul își petrece noaptea la Li Vaza, Lotus de Aur nu-și putu stăpâni furia, la gândul că el o dorește mai mult pe alta. Scrâșni din dinți, închise ușa și merse să se culce. Doamna Luna dormi laolaltă cu măicuțele Xue și Wang. Înainte de culcare, aceasta din urmă îi strecurase stăpânei casei placenta de la un băiat nou născut, pe care Xue o preschimbase în leac.

— De o zi Renzi, o povățui Nobila Xue, beți ce v-am adus și vă culcați cu bărbatul. Aveți grijă să nu afle nimeni. Femeia le mulțumi și se înclină în fața lor.

— Te-am așteptat încă din ianuarie, se plânse ea călugăriței Wang.

— Cred și eu, dar e așa de greu de găsit ce v-am adus. Noroc cu stareța Xue, care pentru trei *qian* de argint a luat-o de la o tânără femeie care a dat naștere întâiului său copil. Noi am opărit-o cu apă clocotită, am spălat-o bine și am prăjit-o punând-o între două olane noi, așa cum cere rețeta. Pe urmă am pisat-o și am trecut-o printr-o sită deasă, am amestecat-o cu droguri și farmece și v-am adus-o.

— Oh, cât vă sunt de recunoscătoare pentru strădanie! se însufleți femeia și le dărui și uneia și alteia câte doi *liang* de argint. Dacă rămân grea, Nobilă Xue, ai de la mine o mătase galbenă, împărătească, să te îmbraci.

Măicuța se înclină:

— Mulțumesc pentru inima bună a Buddhei acestei case! Se spune că uneori te zbați zece zile să dai o marfă adevărată și alteori, în numai o zi vinzi trei grămezi din cele prefăcute. Apoi se poate întâmpla și așa:

> De învățăm întreaga generație budistă să devină,
> Sub largul cer or fi călugării puhoaie ca-n apa cea mai plină.

Capitolul LI

După o noapte de chin și de nesomn, Lotus de Aur așteptă ca bărbatul să plece la *Yamen* și atunci ea se furișă spre camerele Doamnei Luna.

— Li Vaza a îndrugat verzi și uscate despre tine, soră mai mare, începu. Zicea că te dai degeaba peste cap să te arăți grozavă și mai presus de noi, celelalte, băgându-te în treburi care nu te privesc, cum ar fi ziua de naștere a cuiva. Înțelegi unde bătea? Că stăpânul a venit făcut, s-a dus la ea și tu, pe nepusă masă, ai fi luat-o peste picior. Rușinată și supărată, s-a repezit acasă și l-a trimis în curtea interioară! Pe urmă el de ce s-a întors la ea? Ei, ca să stea amândoi la povești toată noaptea, inimă lângă inimă, simțindu-se mai legați ca niciodată!

Vorbele acestea au avut darul s-o întărâte pe stăpâna casei. Cum se aflau de față cele două mătușe și Pavilion de Jad, li se adresă:

— Erați acolo. I-am spus eu ceva? Când sluga a venit cu lampionul, doar l-

am întrebat ce e cu stăpânul de nu apare la vedere și așa am aflat că se dusese la sora a șasea. Oh, ce om lipsit de bunăcuviință! am răbufnit. Știe că-l așteptăm și ne ocolește! Ce e rău în aceste cuvinte? I-auzi, mă dau peste cap să fac pe grozava și să fiu mai presus de celelalte! Am socotit-o femeie de treabă. Cunoști omul, îl recunoști după chip, dar habar n-ai ce-i zace în suflet! Nu poți ști pe nimeni cu adevărat! Cinstea ei e ca acul ascuns vederii, e ca ghimpele intrat în carne. De unde să știu eu cu câte scorneli i-o fi împuiat capul bărbatului? Acum nu mă mai mir de ce el a tras direct la ea! Femeie fără minte, poate să stea la tine zile în șir, mie una nu-mi pasă! Ți-l las ție, ia-l, vădană fără pic de rușine ce ești! Dar ia seama, când am venit eu aici dintâi, tâlharul ăsta s-a purtat cu mine fără respect și, uite, că trăiesc și acum!

— Nu spune cuvinte grele, e vorba de copil! o liniști mătușa cea mare. Capul familiei are în grijă mersul corabiei. Stăpână casei e ca un urcior, duce în el și apă bună și rea!

— Dar n-am s-o las! Peste o vreme tot o întreb eu de ce fac pe grozava și mă țin mai presus de ea!

— Nu te pune cu ea, soră mai mare! se înfricoșă Lotus de Aur. Se spune că oamenii cu adevărat mari nu-i iau în seamă pe cei mici la suflet, iar cei ca ea sunt plini de venin. Pe toate ne supără felul cum se agață ea de stăpân și îndeosebi pe mine, care îi sunt vecină. Dacă aș fi luat-o în seamă, până acum am fi ținut-o numai în certuri! Dar câte nu i-au ieșit din gură! Când îi va ajunge om băiatul, se lăuda, o să le răsplătească pe cele care s-au purtat bine cu ea și o să se răzbune pe celelalte. O să ne lase să crăpăm de foame, așa zicea, dar sunt sigură că n-ai aflat nimic din toate astea!

— Cum poți rosti așa ceva, doamna mea? întrebă tușa Wu și atunci Lotus amuți.

În astfel de discuții, unii țintesc vorba spre foc, alții spre lumânare. Orhideea, care se avea foarte bine cu Vaza și care luase de la ea cu împrumut fără să mai dea înapoi ace pentru brodat, fire de mătase, mai multe fețe de încălțări, ba și primise în dar materiale din mătase și vreo două-trei batiste scumpe, aflând aceste lucruri, merse și i le spuse binefăcătoarei sale. Li Vaza era la ea, lucrând la un talisman pentru băiat, să-l poarte de Sărbătoarea Bărcilor Dragon. Preparase cu mâna ei găluști și alte bunătăți. Văzând-o pe Orhideea, Li Vaza o rugă să ia loc și îi porunci Întâmpinării Primăverii să aducă niște ceai.

— De ce n-ai venit când te-am chemat să iei ceaiul cu noi? o dojeni Orhideea.

— După ce a plecat bărbatul, m-am apucat să fac astea pentru băiat, cât e răcoare!

— Ai treabă și n-am de gând să te stingheresc, dar aș vrea să te întreb dacă te-ai supărat cu doamna a cincea? S-a apucat să ne înșire fel și fel de vorbe pe care le-ai fi spus, cum că mama s-ar da peste cap să se arate grozavă și mai presus de ele noi, celelalte. Mama are de gând să afle din gura ta despre așa ceva. Să nu cumva să te scapi și să mă spui că eu ți-am dat de știre, vezi tu

cum te descurci.

Li Vaza ascultă și se opri din lucru, brațele îi căzură moi pe lângă trup și multă vreme nu scoase un cuvânt. Apoi lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji.

— Ca să-ți spun curat, un cuvânt n-am rostit! Aseară eram la sora cea mare când sluga a vestit că stăpânul e la mine. Am venit acasă și l-am silit să se ducă la aniversare, atâta tot! Mama ta s-a purtat întotdeauna bine cu mine. Crezi că nu știu să aleg binele de rău? Cum îndrăznește să-mi arunce în spate asemenea vorbe? De ce să nu-i zic în față tot ce gândesc? Ar fi cel mai bun lucru.

— Când a auzit că mama o să te ia la întrebări, s-a cam înspăimântat. În locul tău, eu una i-aș cere socoteală.

— Crezi că i-aș putea ține piept? Încearcă zi și noapte să ne distrugă și pe mine, și pe copil! Și până la urmă chiar o să ne omoare cu zile! și plânsul îi curmă vorbele.

Orhideea mai rămase până când Jad Mic le chemă pe amândouă la masă. Vaza lăsă lucrul și se duse, cu toate că nu mâncă nimic. Reveni la ea, se lungi pe pat și o prinse somnul. Întors de la *Yamen*, bărbatul o găsi dormind. Slujnica îi spuse că stăpână-sa nu pusese nimic în gură. Neștiind ce s-a petrecut, Ximen vru să afle ce e cu ea. Femeia avea ochii roșii de plâns.

— Spune-mi mie ce-ai pe suflet, se rugă el.

Vaza se ridică și se șterse la ochi.

— M-au durut ochii, n-am nimic. N-am mâncat fiindcă nu mi-a fost foame, îl liniști ea și nu aminti despre cele întâmplate. Cu toate că:

> Mult năduf în inimioara ei,
> Sub cuvinte faci ascuns un pui,
> Mărturia stihului s-o iei;
> Nu-i frumoasa-n bănuieli mereu?
> Să te ții deșteaptă, elegantă
> E povară; dar să taci ce-i greu,
> Urci cu suflet plin a vieții pantă!

În curtea interioară, Orhideea îi mărturisi Doamnei Luna că îi dezvăluise Vazei vorbele puse în seama ei de Lotus și că nevasta a șasea se jurase că nu rostise nicicând așa ceva și plânsese amarnic. Cum să zică una ca asta, se dezvinovăți ea, despre cineva care fusese așa de bună cu ea?

— Nici eu n-am crezut o iotă din balivernele lui Lotus, i se alătură tușa cea mare. Li a șasea e femeie de treabă, nu e ea în stare să grăiască asemenea măscări!

— Și eu m-am gândit să nu fie ceva între ele. Poate că Lotus de Aur e geloasă că bărbatul nu se duce la ea și mi-a turnat acele povești să mă facă să sufăr!

— De azi să fii dreaptă cu ea. O sută ca Lotus nu fac cât Vaza. Ea e aici de

aproape trei ani și n-a făcut un singur lucru nelalocul lui, adause tușa Wu.

Pe când vorbeau în felul acesta, Qin Tong intră, purtând în spinare o legătură mare albastră. Doamna Luna se interesă ce are acolo.

— Înăuntru sunt adunate treizeci de mii de bonuri de sare, înregistrate de Han și de Cui. Stăpânul i-a ospătat cum trebuie și poimâine, pe douăzeci, îi trimite la Yangzhou.

— Dacă ți-a sosit bărbatul, îi spuse mătușa Wu Doamnei Luna, eu trec cu măicuțele la Delicata.

Chiar atunci, Ximen Qing intră pe ușă și acestea nu mai avură când să se strecoare afară din casă.

— Ce caută aici spurcata asta de Xue, grasă și rasă în cap? întrebă el.

— Ce-i cu tine de folosești astfel de cuvinte urâte? îl mustră Doamna Luna. Câtă vreme nu i-ai dat nimic de pomană, n-o ocărî. Ce ți-a făcut? Și de unde îi știi numele?

— N-ai auzit ce-a făcut? Pentru trei *liang* de argint, a ascuns-o în Templul Dizang pe fata consilierului Chen cu un tânăr pierde-vară. Când s-a descoperit tărășenia, au adus-o la mine. I-am aplicat douăzeci de lovituri și i-am ordonat să se întoarcă la viața laică și să se mărite. Cum de nu mi-a dat ascultare? O s-o bag la cazne în butuci.

— De ce vorbești de rău despre cei căre-l slujesc pe Buddha? îl certă nevasta principală. E credincioasă, cum să se întoarcă la cele lumești? Nu știi cât e de sfântă!

— Întreabă-ți sfânta câți bărbați primește pe noapte!

— Nu fi gură murdară, că am să te blestem. Când pornesc oamenii la Yangzhou?

— L-am mânat pe Lai Bao la Qiao acasă, să dea cinci sute de *liang*. Pun și eu încă pe atât și pe douăzeci o iau din loc.

— Și prăvălia cui i-o lași?

— I-o dau lui Ben al Patrulea.

Doamna Luna desfăcu o ladă, scoase argintul și-l cântări. Oferiră fiecăruia câte cinci *liang* de cheltuială și porunciră slugilor să pregătească plecarea.

Atunci pică și Ying Bojue.

— Ce faci cu argintul, frate? se arătă el curios și după ce află, urmă: Bravo ție! Cred că vei câștiga bine.

Ximen Qing îl rugă să stea, ceru ceai și întrebă când îi vor înapoia Li și Huang banii.

— Luna aceasta. Chiar ieri m-au căutat. Au o ofertă de santal la Dongping, în valoare de douăzeci de mii și ar vrea încă cinci sute de *liang* de argint. Pe urmă ți-i înapoiază pe toți o dată.

— După cum vezi, trimit oamenii la drum și nu-mi ajunge nici mie cât am, am luat cinci sute cu împrumut de la cuscrul Qiao.

— M-au rugat din tot sufletul, zicându-mi că un oaspete nu tulbură două gazde. Dacă nu-i ajuți tu, de unde să ceară?

— Xu, care stă pe Răsăritului, dincolo de porțile orașului, îmi datorează

exact cinci sute. Să-i ia ei!

— Bine-ai grăit! se bucură Ying Bojue.

Ping An intră cu o carte de vizită, pe care scria că Excelența Sa Xia îl invita a doua zi pe Ximen Qing să-i facă o vizită.

— Bine, acceptă Ximen, după ce o citi.

— Am știri pentru tine, frate, zise Ying. Ai aflat de Laur? N-a trecut pe aici?

— N-a mai dat din luna întâi. Ce e cu ea?

— Al treilea fiu al generalului Wang, începu Ying, care e nepot prin căsătorie cu mareșalul Huang din Dongjing, a plecat de Sărbătoarea Primăverii spre capitală, luând cu el o mie de arginți. Dacă ai ști ce frumusețe este nepoata mareșalului! Un mare maestru în pictură n-ar putea să-i înfățișeze nurii, decât pe jumătate. De când te ții tot pe acasă, bătrânul Sun, Zhu Ciupitul și Micul Zhang și-au irosit vremea prin case deocheate, laolaltă cu acest tânăr. Zilnic îi găseai fie la Aroma, din Fundătura a doua, fie la Laur. Tânărul a amanetat toate podoabele nevestei, iar aceasta, distrusă, a vrut să se spânzure. De curând, de ziua mareșalului, mama băiatului s-a dus la Dongjing și i-a vorbit venerabilului. Acesta i-a ordonat mareșalului Zhu să-i aresteze și ieri au fost cu toții ridicați din casa lui Laur. Ea a reușit să fugă la un vecin, Zhu Cap Păros, unde a rămas toată noaptea. M-au rugat să vin să te rog să faci ceva pentru ei.

— Nu mai departe decât în prima lună le-am spus să-l lase în pace. Împrumuta în stânga și-n dreapta, iar Zhu Ciupitul a încercat să mă înșele chiar pe mine.

— Plec, hotărî Ying Bojue. O să vină Laur și de felul cum ai s-o primești, vor fi și învinuirile și ocările ce mi le va aduce.

— Ia seama la un lucru. Nu discuta cu Li până nu am în mână banii de la Xu.

— Fie, încuviință Ying.

Nici nu ieși bine pe poartă Ying Bojue și Laur coborî din lectică. Pe când Ximen îi cerea lui Chen Jingji să meargă la Xu, după bani, o slugă îl anunță că Laur era la Doamna Luna. Cântăreața purta veșminte de culoarea frunzei de ceai, era nepudrată, iar părul și-l legase în grabă cu un prosop alb. Părea distrusă. Îngenunche în fața lui Ximen Qing, plângându-se:

— Ce mă fac, stăpâne? M-am nenorocit! Stăteam cuminte acasă și pacostea s-a coborât din ceruri asupra mea! N-am avut habar de tânărul ăsta Wang, până în ziua când Zhu Ciupitul și Sun Gură Spartă l-au adus pentru sora mea cea mare. Nenorocul meu a fost că ea nu era acasă. I-am zis mamei să nu-i primească, dar se zgârcește pe vreme ce îmbătrânește. Era chiar de ziua mătușei și eu eram gata să o pornesc încoace, când Zhu a îngenuncheat în fața mea și iarăși m-a rugat și rugat ca măcar să le torn cu mâna mea ceai în cești. Pe picior de plecare, lăsasem poarta deschisă și de afară au dat buzna portăreii, să-i aresteze. Wang al Treilea a izbutit să se facă nevăzut, iar eu m-am refugiat la vecini. Când lucrurile s-au potolit, o slugă m-a chemat acasă.

Mama era înspăimântată și vroia să-și ia viața. Astăzi, portăreii județeni au tăbărât din zori peste noi și ne-au interogat. Aveau de gând să mă târască și pe mine în capitală. Fie-ți milă, stăpâne, și scapă-mă! Pune o vorbă bună pentru mine, părinte!

— Ridică-te! vorbi Ximen. Cine mai era trecut în document?

— Aroma. Wang ăsta i-a fost primul bărbat, dar a fost înscrisă acolo pe drept, fiindcă ai ei au păpat banii tânărului! Să-mi sară ochii dacă noi am văzut vreun bănișor de la domnișorul Wang! Și să-mi dea buboaie otrăvite prin toți porii dacă el m-a atins măcar!

— N-o mai lăsa să se jure în halul ăsta și vezi ce poți face! îl îndemnă Doamna Luna.

— Aroma a fost luată?

— S-a ascuns acasă la Wang.

— Atunci tu ai să stai la mine două zile și voi vedea cum am putea-o scoate la capăt. Mergi cu o carte de vizită la Excelența Sa Magistratul Li, îi spuse lui Shu Tong, și vestește-l că Laur e la mine și că aș dori să încerce s-o salveze.

Shu Tong se îmbrăcă și plecă, întorcându-se îndată cu o carte de răspuns din partea magistratului.

— Excelența Sa Li mi-a zis că e în stare să facă bucuros orice îi cereți. Documentul a sosit din Dongjing și prin el i se ordonă să vegheze ca toată lumea să fie ridicată. Tot ce poate face este să-i dea lui Laur un răgaz de două zile. Însă în capitală trebuie acționat.

Ximen Qing rămase tăcut. „Lai Bao trebuie să meargă în altă parte și n-am pe cine să trimit", își zise.

— De ce nu-i trimiți doar pe ceilalți la Yangzhou, iar pe Lai Bao să-l oprești? îi ghici gândurile soția. Nu vezi ce înspăimântată este?

Laur căzu în genunchi, bătând mătănii înaintea soților Ximen. Atunci bărbatul puse să fie chemat Lai Bao.

— Nu mai pleci pe douăzeci, îi porunci, și ai să pornești chiar mâine spre capitală, să o scapi de bucluc pe domnișoara Laur.

Cântăreața se înclină în fața lui Lai Bao.

— Mă duc, domnișoară, zise Lai Bao, răspunzându-i la salut.

Ximen Qing îi ceru lui Shu Tong să compună o carte super-intendentului Zhai, cu mulțumiri pentru ce făcuse în cazul cenzorului Zeng. Alătură douăzeci de *liang* și sigilă plicul, încredințându-i-l lui Lai Bao. Revenindu-și, Laur îi oferi acestuia cinci arginți din partea sa.

— La întoarcere, spuse, mama o să te răsplătească.

Însă Ximen Qing nu acceptă. El înapoie cântăreței banii și o rugă pe Doamna Luna să-i dea lui Lai Bao alții în loc.

— Vai, dar cum se poate asta, să luați totul asupra dumneavoastră?

— Crezi că n-am cinci arginți și am ajuns să mă împrumut la tine? râse bărbatul.

Laur luă banii și se plecă din nou în fața lui Lai Bao.

— Așterne-te la drum mâine în zori, frate Bao, mi-e teamă să nu fie prea târziu.

— Voi porni de la al cincilea *geng*, promise el și ieși.

Cu scrisoarea și banii, Lai Bao merse la Han Daoguo. Wang a Șasea cosea ceva și, zărindu-l pe fereastră, îl strigă.

— Ai ceva cu noi? Ia loc. Al meu nu-i acasă, e la croitor. Fugi la meșterul Xu, îndemnă ea slujnica, și zi-i stăpânului că îl caută domnul Bao.

— Am venit să vă dau știre că nu mai plec la Yangzhou. S-a petrecut un necaz cu Laur și mă duc în capitală. O să meargă într-acolo întâi Han și Cui, iar eu o să-i urmez la întoarcere. Ce coși, surioară?

— O rufă de corp pentru al meu.

— Spune-i să nu-și ia multe lucruri cu el. Acolo e țara mătăsii și e păcat să se încarce cu boarfe de aici.

Între timp, Han Daoguo sosi. Se salutară și Lai Bao mai povesti o dată ce se întâmplase.

— Vă caut la Yangzhou, încheie.

— Stăpânul a hotărât să stăm la hanul lui Wang Boru. Părinții lor au fost buni prieteni. Casa e mare și acolo trag mulți negustori. Averea o să ne fie la bun adăpost acolo. Să ne căuți la hanul ăsta!

— Mâine plec la Dongjing, cumnată, reluă Lai Bao. Aveți ceva să-mi dați pentru iubita voastră fiică?

— Nu cine știe ce. Taică-său i-a comandat două ace de păr, iar eu i-am făcut două perechi de încălțări. Te-aș supăra, unchiule Bao, cerându-ți să le iei cu dumneata? zise femeia, împachetând lucrurile într-o batistă și dându-i-le. Apoi își strigă slujnica să aducă niște bucate și să încălzească băutură. Ea își lăsă lucrul de mână și așeză masa.

— Nu stau, cumnată, vezi-ți liniștită de treburi. Mă întorc degrabă acasă, îmi fac bagajele și mâine în zori o pornesc spre capitală.

— Oh, cu mine să nu faci nazuri! Facem afaceri împreună și e musai să bei un pahar cu noi. Tu, om bătrân, ce stai de lemn, ca și cum ai vrea să scapi mai iute de oaspete! Ajută-mă să întind masa și îndeamnă-l să stea jos!

După ce se aranjă masa, femeia umplu un pahar și i-l oferi lui Lai Bao, apoi se așeză și ea, mai într-o parte. Mâncară. După câteva pahare, oaspetele spuse că îi părăsește ca nu cumva să găsească poarta zăvorâtă.

— Cai ți-ai luat?

— Închiriez mâine unul. Cheia de la prăvălie și registrul o să le ai mâine de la Ben al Patrulea. Ți-aș da un sfat: lasă-l pe el și nu mai trece pe la prăvălie. Tu îngrijește-te de plecarea la Yangzhou.

— Bine ai grăit. Mâine închei toate treburile cu el.

Wang a Șasea îi umplu paharul:

— Încă unul și gata, unchiule Bao!

— Cumnată dragă, dacă ții neapărat să beau, drege-mi unul mai tare!

Femeia umplu un ibric și-i porunci slujnicii să-l fiarbă până dă în clocot. Atunci turnă într-un pahar pe care i-l oferi cu amândouă mâinile oaspetelui.

— Îmi pare rău că n-am ceva mai bun de mâncare.

— Suntem de-ai casei, lasă vorbele frumoase, o liniști el și bău în cinstea femeii, ca apoi să se încline. Îl conduseră până la poartă. Lai Bao se întoarse acasă, își făcu bagajele și a doua zi o luă spre capitală.

Unchiul Wu îl vizită pe Ximen Qing, să-l anunțe că primise înștiințare din prefectura Dongping; prin aceasta fusese numit ofițer însărcinat cu păstrarea sigiliilor și cu construirea hambarelor orașului. După șase luni, dacă totul mergea bine, avea să fie promovat; în caz de nereușită, avea să ajungă iute pe mâna cenzorului.

— Dacă ai bani, împrumută-mă și ți-i voi înapoia până la unul, încheie.

— Îți dau, cumnate. Câți îți trebuie?

— Douăzeci de *liang* îmi ajung.

Merseră în camera doamnei Luna, iar aceasta scoase argintul și i-l oferi fratelui său. Băură ceai, iar fiindcă doamna Luna avea musafiri, trecură în salon. În timp ce beau, sosi Chen Jingji. Se înclină în fața unchiului Wu și spuse:

— Xu vă roagă să-l amânați câteva zile.

— Ce spune? Am nevoie de bani acum. Să-l iei tare pe fiul ăsta de căței!

Ginerele încuviință, iar unchiul Wu îl pofti să închine cu ei un pahar.

În curtea interioară, cele două mătuși, soția principală și celelalte neveste beau în voie, împreună cu Orhideea și Laur. Domnișoara Yu cântă, acompaniindu-se la *pipa*, un cântec despre călătoria lui Zhang Sheng spre Pagoda Prețioasă. Când încheie, Meng Pavilion de Jad îi turnă de băut și îi puse mâncare în farfurie.

— Ce poliloghie nesuferită, zise, azi ne-ai năucit cu totul. Nu ne-ai plăcut deloc.

Lotus de Aur prinse cu bețișoarele o bucată de carne și i-o plimbă pe la nas, să-și râdă de ea.

— Fluier de Jad, dă-mi mie *pipa* să cânt, ceru Laur.

— Lasă, numai de cântat nu-ți arde ție acuma! rosti doamna Luna.

— Oh, nu-i nimic! Dumneata și tata ați pus o vorbă bună pentru mine și nu mai sunt chiar disperată.

— Domnișoară Laur, poți să treci atât de ușor de la o stare la alta, numai fiindcă vii de unde vii! Când ai sosit, aveai sprâncenele încruntate și nici nu te-ai atins de ceai, iar acum vorbești și glumești ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, comentă Pavilion de Jad.

Laur își întinse degetele fine de jad, le trecu peste corzi și dădu drumul la voce. În vreme ce cânta, Qin Tong intră cu niște lucruri de-ale casei. Doamna Luna se interesă de fratele Wu și află că acesta plecase.

— Ei, să ne retragem, că acuși o să apară cumnatul.

— Stăpânul a luat-o spre stăpâna a cincea.

Auzind, Lotus de Aur fu cuprinsă de neliniște, stând ca pe ghimpi. Își mișca ba un picior, ba celălalt. Ar fi plecat, dar își dădea seama că nu se cădea. Doamna Luna n-o lăsă să se frăminte prea tare, sărindu-i în ajutor:

— Fugi acasă, nu-mi sta ca flămândul la ruda săracă!

Lotus de Aur își drese vocea să spună ceva, dar picioarele o purtară degrabă afară, stârnind zâmbetele celor de față.

Când a ajuns la ea, Ximen Qing deja se folosise de doctoriile călugărului indian. Prunișor de Primăvară îi luase veșmintele pe care le dezbrăcase și el ședea așteptând întins pe pat.

— Vai, fiule, îl dojeni Lotus de Aur, n-ai mai răbdat până la sosirea mamei, ci te-ai vârât iute în pat. Am băut până adineauri în curtea-interioară. Laur ne-a cântat și am dat pe gât câteva cupe mari. Am orbecăit până aici de una singură prin întuneric și nici nu știu cum de-am nimerit în cele din urmă.

Îi ceru lui Prunișor niște ceai și după ce aceasta i-l aduse, Lotus de Aur îl sorbi, făcându-i fetei un semn. Slujnica înțelese și merse să-i încălzească apă. Femeia se îmbăie cu apă cu lemn de santal și cu alaun și apoi își desfăcu pletele din complicata-i pieptănătură, lăsându-le să se mai țină doar într-un singur ac de aur. Zăbovi în fața oglinzii, înroșindu-și buzele și luă în gură niște ceai parfumat. Sfârșind cu aceste pregătiri, reveni în camera de culcare și Prunișor îi aduse încălțările de dormit. Slujnica ieși și zăvorî în urma ei ușa.

În seara aceea, Ximen Qing îi povesti, pe când își beau ceaiul, o istorioară, aflată de la Ying Bojue: „După ce a murit, un om a ajuns în iad. Împăratul infernului l-a băgat într-o piele de măgar, spunându-i că în viața viitoare îi este dat să îndure soarta acestui dobitoc. Curând însă, mai marele iadului a descoperit că omul mai avea de trăit încă treizeci de ani și l-a întors din nou pe pământ. Nevasta, minunându-se de apariția bărbatului, l-a cercetat pe îndelete, încredințându-se că are totul ca mai înainte, în afara unei anumite scule, ascunse, a corpului. „Mă reped până-n iad și schimb și chestia asta”, a zis el. „Nici vorbă, dragul meu! Dacă nu te lasă să te întorci? Fii fără grijă, o scot eu la capăt și cu asta!” s-a grăbit ea să-i dea asigurări ca să-l liniștească.” Își petrecură noaptea împreună, dar nu vom intra în amănunte.

A doua zi, bărbatul se sculă, se spălă și se dichisi. Han Daoguo și Cui îl așteptau afară de mult. Ximen Qing le înmână două scrisori, una pentru Wang Boru, hangiul, și alta pentru Miao Qing, interesându-se dacă e bine sănătos. Le zise că dacă nu sunt destui bani, are să le trimită alții prin Lai Bao.

— Nu ducem o scrisoare și Excelenței Sale Cai?

— N-am scris-o, o trimit tot prin Lai Bao.

Cei doi se înclinară, își luară rămas bun și o porniră la drum. Ximen își puse pălăria și merse la *Yamen*. Când îl întâlni pe Xia, îi mulțumi pentru invitație.

— Voi fi fericit să-mi fiți oaspe, înalte mandarin. N-am mai chemat pe nimeni.

Își îndeplini atribuțiile, apoi fiecare plecă la casa sa. Chiar atunci, un portărel în haine închise la culoare, călare pe un cal iute și cu o desagă la oblânc, opri în fața porții, lac de sudoare.

— Aici locuiește Excelența Sa Marele Mandarin?

Ping An îl întrebă de unde vine. Omul descăleca și făcu o plecăciune,

prezentându-se:

— Mă aflu în slujba Excelenței Sale An, administratorul pădurilor imperiale și am venit din partea lui, cu daruri. Stăpânul meu și înălțimea Sa Huang, mai marele peste cărămidării, sunt în drum spre Excelența Sa Hu din prefectura Dongping. Cum țin să-i facă o vizită Excelenței Sale Marele Mandarin, vor să știe dacă este acasă.

— Ai o carte de vizită? ceru Ping An.

Omul scoase cartea de vizită și darurile. Ping An se duse în casă și i le înfățișă lui Ximen Qing. Pe lista cadourilor citi: „mătase ușoară – două suluri; mătase de Hunan – patru *jin*; cingătoare înmiresmată – o bucată; oglinzi antice – o bucată, ovală". Porunci să le primească, să-i dea omului cinci *qian* și o carte de vizită de răspuns și să-i spună că este acasă și că îi așteaptă cu nerăbdare. Trimisul se îndepărtă în grabă.

Ximen Qing pregăti mâncare și băutură, iar pe la ora prânzului cei doi își făcură apariția cu mare pompă, în litiere, apărați de umbrele. Înaintea lor sosiră cărțile de vizită pe care le erau înscrise numele: An Shen și Huang Baoguang. Îmbrăcaseră amândoi straiele negre de ceremonie. Ximen îi întâmpină în poartă și îi conduse în salon, unde schimbară saluturi. Se așezară pe locurile cuvenite gazdei și oaspeților, Huang în stânga și An în dreapta. Primul vorbi Huang:

— Renumele vostru aromitor îmi este de multă vreme cunoscut, din păcate învățăcelul ce vă sunt am tot amânat această vizită.

— Cum aș putea accepta aceste cuvinte? rosti gazda. Era de datoria mea să aduc omagii respectabilei voastre persoane, cuvenindu-se ca eu să vă calc mai întâi pragul. Să îndrăznesc să vă întreb care este prețiosul vostru nume de cărturar?

— Numele poetic al fratelui Huang este Taiyu[225], răspunse An și lămuri: Tai înseamnă trăinicia și pacea pământului, iar Yu – lumina pogorâtă din cer.

— Dar numele dumneavoastră prețios? se interesă Huang.

— Sărăcăciosul meu nume poetic este: Patru Izvoare, trăgându-se de la faptul că, pe lotul meu de la țară, sunt patru ochiuri de apă.

— Acum câteva zile m-am întâlnit cu fratele mai mare Cai, care mi-a vorbit cât au fost de onorați, el și Song Songyuan, sub distinsul vostru acoperiș.

— Primisem un înalt semn de la Zhai Yunfeng și pe deasupra Excelența Sa Song este superiorul meu. Când sluga mea a fost în capitală a aflat de glorioasa voastră promovare, Venerabile Phoenix, și regret că nu am reușit să vă prezint omagii. Când vă veți prelua atribuțiile la prefectură?

— S-a făcut anul de când ne-am despărțit, a spus An Shen. Am fost acasă, m-am recăsătorit și îndată după Anul Nou m-am înapoiat în capitală. Fusesem numit în Ministerul lucrărilor publice, iar de curând am fost însărcinat să supraveghez transportul lemnului spre Palat. În drum spre Jingzhou, trecând pe aici, nu am scăpat prilejul să vă revăd.

— Vă rămân îndatorat pentru daruri, zise gazda și invită oaspeții să-și

scoată hainele de drum. În același timp, porunci să se aștearnă masa.

Huang dădu să se ridice, iar An lămuri:

— Drept să vă spun, mergeam cu fratele Huang spre casa prefectului Hu de Dongping, unde suntem așteptați. Dar cum ne era drumul prin fața distinsei voastre porți, ne-am oprit puțin. Vom veni în altă zi, cu multă plăcere.

— Până la locuința prefectului Hu e cale lungă, iar dacă Excelențele Voastre nu sunt înfometate, oare nu vă e câtuși de puțin de însoțitori? Nu zic că vă ofer cine știe ce de soi, ci un prânz cu totul obișnuit, care să vă învioreze slugile.

Întâi au fost serviți, în alt loc, ricșarii și însoțitorii. În salon s-a întins masă bogată, cu mâncăruri, supe și dulciuri, cu bunătăți rare din mare. Ximen Qing a turnat de câte trei ori în cupele fine din aur. Slugile le-au rânduit în față bucatele. Peste puțin, cei doi mandarini s-au ridicat, luându-și rămas bun.

— Mâine am pus la cale o mică petrecere acasă la eunucul Liu, care este în bune legături cu fratele Huang. Am fi onorați dacă ați veni, grăi An Shen.

— De vreme ce aveți bunătatea să mă invitați, nu voi da înapoi de la o asemenea cinste, răspunse Ximen. Își conduse oaspeții până la poartă, aceștia urcară în litiere și porniră mai departe.

Îndată, o slugă din casa Xia sosi să-l cheme pe Ximen Qing. El ordonă să i se pregătească un cal și merse în curtea interioară să se schimbe, apoi plecă urmat de Dai An și Qin Tong și cu vreo câțiva soldați în față, care să-i deschidă drumul.

În salonul locuinței lui Xia, cei doi se înclinară unul în fața altuia, Ximen Qing cerându-și iertare pentru întârzierea pricinuită de vizita neașteptată. În timp ce ei vorbeau, se așezară două măsuțe. Ximen Qing fu poftit în stânga, locul al doilea ocupându-l *xiucaiul*[226] Ni. După câteva cuvinte ceremonioase, Ximen se interesă cum se numește musafirul.

— Neînsemnatul meu nume de învățăcel este Ni Peng, cel cărturăresc Shiyuan[227] și cel poetic Kuiyan[228]. Aparțin colegiului prefectural și în prezent locuiesc în casa venerabilului Xia, pregătindu-i fiul cel mare pentru concurs, îmi e rușine să mărturisesc că un ignorant ca mine cunoaște atâtea personalități.

Doi actori își făcură apariția, îngenunchind. Aceștia cântară, desfătându-i cu glasurile lor toată vremea cât stăpânii se ghiftuiră în lege.

După plecarea lui Ximen Qing, Lotus de Aur se întorsese în pat și dormise până spre amiază. Chiar și atunci se simțea încă moleșită, venindu-i greu până și să-și strângă și părul. De teamă să nu-i iasă vorbe, când doamna Luna trimise după ea pentru masă, nu vru să meargă, spunând că nu se simte bine. Abia după amiază trecu dincolo de pragul ușii, ducându-se în curtea interioară. Folosindu-se de lipsa bărbatului, nevasta principală hotărâse s-o asculte pe Nobila Xue predicând despre Budha și interpretând Sutra de Diamant. În încăperea cea mai bine luminată din apartamentul doamnei Luna se înjghebase un altar, o masă sacră, pe care ardea santal. Călugăritele Xue și Wang, față în față și cu cele două novice înapoia lor, se pregătiră să recite

psalmi. Femeile casei erau cu toatele prezente, așezate de jur-împrejur.

Prima începu să recite Nobila Xue:

„Fulgerul și lumina se topesc iute când piatra și focul sunt nepieritoare. Petalele căzute nu mai sunt floare nicicând în copac și apa odată pornită nu se mai întoarnă la izvor. Viața care se trăiește în saloanele cele frumos împodobite cu tablouri și prin dormitoare înțesate cu broderii este deșărtăciune curată. Valorile cele mai înalte, stăpânitorii cei mai sus-puși se tot duc precum amăgitorul vis. Aurul galben și jadul alb nu sunt decât comorile nenorocirilor și neastâmpărului răufăcător al lumii. Straiele cu migală făcute sunt irosire de vreme. Nevestele și copiii nu-ți stau o sută de ani în preajmă, în beznă adăstând o mie de amaruri. Când ajungi întins pe patul morții, sufletul din tine te părăsește și pogoară la izvorul galben. Nici pomenirea numelui tău în hronice nu e altceva decât vanitate și zădărnicie atâta vreme cât lutul galben îți mănâncă oasele. Pământurile fără de sfârșit ale grădinilor și câmpurilor nu sunt de folos doară la gâlcevirile între Urmași. Miile de lăzi cu mătăsuri nu-ți sunt spre nicio bunătate și bucurie a sufletului. Pe la jumătatea primăverii vieții, ghioceii albi de la tâmple te bagă în iarnă. Abia ne veselim de bunele urări și ne bocesc copiii cu mângâiere de păreri de rău din partea altora. Amar, amar, amar. Sufletul nostru face-se de abur, iar trupul pământ. Trecerile dintr-o viață în alta se urmează fără de încetare. Capul și întruchiparea noastră se prefac tot în altceva pururea!”

„Peste întinderile deșarte fără niciun hotar, ce li se zice lor neant, înstăpânește legea cu tăișul ei. Trei sunt comorile lumii ce s-au petrecut și omenirii ce va să vină: Buddha, legea și călugării.”

„Cât de înălțătoare, cât de adâncă și, cât de negrăit de minunată este legea! Și cât de greu e de atins, prin sute, mii și zeci de mii de ani! Astăzi, aflat-o-am pre ea, văzutu-o-am, căpătată-mi-i și în mine o țin! Cu mare bucurie primesc cunoașterea adevărului!”

Urmă călugărița Wang:

„Shakyamuni Buddha este cel dintâi între toți Buddha, întemeietorul învățăturii. Cum și-a lăsat el casa și a plecat urechea la cele sfinte?”.

„Shakyamuni era în India prinț
Și el și-a părăsit înfloritoarea țară,
Ducându-se în munții-nzăpeziți,
Cu carnea sa a înfruptat
Vulturi și coțofene,
Un trup de aur modelându-și
Cu al dragonilor cei nouă sfânt scuipat,
Și Buddha Marelui Vehicol,
Desăvârșitul ajungând.”

— După Shakyamuni, vă voi istorisi despre bodhisatva Guanyin, care s-a străduit să dobândească desăvârșirea, trecând printr-o sută de prefaceri și

atingând puterea căii, a lui *tao*. Vreți să ascultați?

Nobila Xue era gata să cânte din nou, când Ping An intră val-vârtej.

— Excelența Sa cenzorul Song a trimis doi oameni și o slugă cu mai multe cadouri.

— Stăpânul casei se află la familia Xia. Cine ar putea primi darurile?

Chiar atunci, Dai An, care se întorsese cu calul și aducea învelitoarea, le sări în ajutor:

— Nu vă neliniștiți, stăpână. Îi duc eu stăpânului cartea de vizită, iar până atunci ginerele voastru, doamnă, îl poftește frumos pe slujitor în casă și îi ține de urât la un pahar.

Lăsă țolul jos, luă cartonul și porni în galop, înștiințându-și stăpânul. Pe carte scria: „Un porc, două vase cu băutură de preț, patru testele cu hârtie de scris și o carte. Cu cele mai respectuoase sentimente, învățăcelul Song Qiaonian". Ximen Qing porunci ca Shu Tong să scrie pe o carte de vizită roșie toate titlurile lui și să i-o dea în semn de răspuns. Slugii să-i pună în mână doi arginți și două batiste, iar trimișilor câte cinci *qian*.

Acasă, Dai An îl căută peste tot pe Shu Tong, dar nu-l găsi. Agitat, se învârtea prin ogradă ca un bou în jurul pietrei de moară. Chen Jingji lipsea și el, astfel că Fu fusese acela care întreținuse oamenii. Făcu rost de un carton și de bani, dar n-avea cine să scrie. În cele din urmă îl rugă pe Fu să traseze ideogramele și să facă trei pachete.

— Chiar nu știi unde e Shu Tong? îl întrebă pe Ping An.

— Când ginerele era acasă, l-am văzut, dar după ce acesta a plecat pentru niște băni, a dispărut și el.

— Gata, mi-ajunge! Precis că ticălosul umblă cu limba scoasă după vreo femeie!

Mai târziu, Chen Jingji și Shu Tong sosiră călare. Dai An îl boscorodi și-l puse pe el să caligrafieze cu grijă funcțiile stăpânului. După ce sfârșiră cu cei trei, îi luă iar în primire:

— Slugă ticăloasă, cum îți îngădui să umbli după femei când stăpânul nu e acasă? Stăpânul l-a mânat pe domnul Chen după bani nu și pe tine! Stai tu, că te spun eu.!

— Spune-mă, că nu mi-e frică. Iar de taci, bine faci, te voi lua drept fiul meu cuminte!

— Borfașule, câine! Cum îndrăznești? urlă Dai An și îl lovi peste picioare, doborându-l și scuipându-l. Mă duc după stăpânul, iar când mă întorc să te ții!

Cu aceasta, încălecă și plecă.

În camerele sale, doamna Luna oferi călugărițelor mâncare și ceai, cerându-le să mai cânte. Neliniștită, Lotus de Aur trase de Pavilion de Jad să iasă cu ea de acolo, dar aceasta nu se urni de unde ședea. Atunci o zgândări pe Li Vaza care nu vru nici ea din teamă!

— Surioară Li, vrea să pleci cu ea, nu mai are răbdare, vorbi Doamna Luna. Hai, du-te!

Vaza ieși, urmată de Lotus. Doamna Luna se uită chiorâș după ele.

— Acum, că am smuls napii, e loc mai mult, răbufni. Parcă era un iepure fugărit. Nu e ea omul care să asculte la cele sfinte!

Lotus de Aur o târî după ea pe Vaza spre poarta grădinii.

— Sora cea mare e tare mândră de ce face, vorbi ea, dar eu nu pricep în ruptul capului de ce trebuie să stăm cu urechea ațintită la atâtea predici, cât nu ducem pe nimeni la groapă! Hai să vedem ce e cu Orhideea!

O luară prin salonul central și în camera de pe latura clădirii zăriră lumină. Orhideea se certa cu Jingji pe niște bani. Lotus de Aur ciocăni în geam.

— În curtea interioară se țin predici și vouă vă arde de harță! zise.

— Vă rog să intrați, doamnelor! spuse Chen Jingji, ieșindu-le în întâmpinare.

— Vă certați?

Orhideea își punea încălțările.

— E târziu și pe căldură e dogoritor, lămuri ea.

— Ce aveți de împărțit? vru să afle Lotus.

— Întrebați-o pe ea. Tata m-a trimis să aduc niște bani tocmai de dincolo de porțile orașului și ea mi-a dat trei *qian* să-i cumpăr batiste. Nu știu cum se face, dar i-am pierdut, iar ea mă ocărăște, crezând că i-am cheltuit pe vreo codană. M-a pus și să jur, iar banii au fost găsiți de slugă când a măturat! Atunci de ce îmi mai cere batistele? Spuneți și dumneavoastră, cine e drept?

— Să taci, pui de tâlhar! Dacă n-ai fost la femei, ce ți-a trebuit Shu Tong după tine? Dai An l-a căutat și nu a dat de el. Apoi, ați venit și târziu. Unde sunt banii? Ia să-i văd!

— Banii i-ai găsit într-adevăr? întrebă Lotus.

— Da.

— Nu te mai necăji, îi spuse ea lui Chen. Mâine o să-ți dau bani să-mi iei și mie două batiste.

— Au batiste frumoase? se arătă interesată și Vaza. Vreau și eu!

— Dincolo de porțile orașului, pe strada Batistei, negustori vestiți au scos la vânzare fel de fel de batiste, țesute cu aur sau cu garnituri în verde. Puteți porunci oricâte. Ce culori preferați? Și ce modele vă plac? Ziceți-mi și mâine vă aduc câte poftiți.

— Aș vrea una portocalie, cu cusătură aurie și verde de jad, înfățișând un leu în mijlocul florilor, zise Vaza.

— Auriul nu vine bine pe portocaliu, doamnă a șasea, observă Chen.

— Ce-ți pasă? Aș mai vrea una roz cu Cele opt comori neprețuite[229] și una cu flori de susan cusute cu aur.

— Dumneavoastră, doamnă a cincea?

— N-am bani, așa că două mi-ajung. Una să fie de culoarea jadului, cu marginile în horbotă și cu auriu.

— Vai, dar nu sunteți bătrână, ce să faceți cu una mai degrabă albă?

— Nu socoti că te pricepi mai bine decât mine! O s-o port la doliu!

— Și a doua?

— Din mătase de Sichuan, în cea mai delicată culoare de strugure. Cu

auriu și cu verde să fie țesute florile, ale căror inimi să fie doi *xi*[230], unul lângă altul. În horbota de pe margine să aibă, ca un șirag de perle, și altele din cele opt tezaure.

— Of-of-of! Numai atât? Sunteți ca vânzătorul de semințe de dovleac, care lasă în urma lui un maldăr de coji.

— Măi copile! se rățoi Lotus de Aur. Ce te privește dacă-ți plătesc? Așa mi-e pe pofta inimii și fac ce vreau!

Li Vaza scoase din pungă o bucată de argint și i-o înmână bărbatului, spunându-i:

— Ia din asta și pe-ale doamnei a Cincea.

— Las' că-i dau eu pentru mine, se împotrivi aceasta.

— Doar le cumpără pe toate odată!

— E îndeajuns și chiar prisosește, pentru amândouă, întări bărbatul, luă balanța, și cântări argintul. Făcea un *liang* și nouă *qian*.

— De rest ia-i Orhideei două batiste.

Orhideea se ridică și făcu o reverență în fața Vazei.

— De vreme ce doamna a șasea plătește batistele, propuse Lotus de Aur, ia pune la bătaie cei trei *qian*. Eu zic să vă sfădiți mai bine care dintre voi doi să fie gazdă. De nu-s destui, o rugăm pe doamna a șasea să ne mai ajute cu ceva și mâine, după ce tatăl vostru are să plece, târguiți rață friptă și alcool alb și ne oferiți o masă pe cinste.

— La cererea doamnei, trebuie să-i scoți! își îndemnă bărbatul nevasta.

Orhideea îi întinse banii lui Lotus de Aur, care îi trecu Vazei, spre păstrare. Luară cărțile de joc și se strânseră lângă lampă, să vadă dintre cei doi soți cine are să bată. De pe margine, Lotus o susținu pe Orhideea, care câștigă la rând trei jocuri. Deodată, auziră bătăi în poartă: stăpânul casei se întorsese.

Lotus și Vaza se grăbiră la ele, iar Chen Jingji ieși în calea lui Ximen Qing.

— Xu trimite poimâine două sute cincizeci de *liang*, iar restul luna viitoare, își înștiință el socrul.

Ximen Qing înjură, însă cum băuse destul, se răcori cu asta și nu mai merse în curtea interioară, ci o luă de-a dreptul spre Lotus de Aur.

Capitolul LII

A doua zi, Ximen Qing a mers, ca de obicei, la slujbă, iar la întoarcere a găsit acasă invitația pentru petrecerea de pe douăzeci și doi, aranjată de eunucul Liu, în locuința lui. A mâncat o fiertură de orez în camera de sus și trecând prin salon, a dat peste Micul Zhou, bărbierul, care cum îl văzu căzu la pământ, bătând mătănii.

— Ai picat tocmai la timp, îi spuse. Vroiam să mă tund.

Se retraseră în micul umbrar al Pescărușului, Ximen Qing se așeză pe un scaun de vară, răcoros, își îndepărtă boneta și plasa care îi ținea părul strâns, lăsându-și-l în voie pe umeri. Micul Zhou își scoase pieptenul din bambus și îi

pieptănă părul, curățindu-l și netezindu-l. Când îngenunche să ia banii, îi spuse lui Ximen că are să se bucure în cursul anului de o promovare, culoarea părului fiindu-i cum nu se poate mai bună. Ximen se arătă foarte mulțumit și îi ceru să-i cureţe și urechile și să-i facă masaj pe întreg corpul. Bărbierul îl frământă bine de sus și până jos, pipăindu-i fiecare mușchi în parte, încât Ximen se simți întru totul relaxat. La sfârșit, îi dădu cinci *qian* și mâncare, trimițându-l să-l radă pe Guange în cap. El se duse în cabinet, se întinse pe patul de marmură și adormi.

În ziua aceea, mătușa Yang plecă și cele două călugărițe se pregătiră și ele să-i părăsească pe ai casei. Doamna Luna le umplu boccelele cu ceai, bucate și dulciuri, oferind fiecăreia câte cinci *qian* de argint, iar novicelor câte un material de rochie. Le conduse chiar ea până la poartă, iar Nobila Xue o povățui să nu uite ca de Renzi să ia leacul și să se culce cu bărbatul, pentru că o să rămână grea neapărat.

— Nobilă Xue, te aștept să vii în luna a opta, de ziua mea.

Călugărița făcu o reverenţă și promise că are să vină. Din poartă, doamna Luna se întoarse cu mătușa Wu la ea, iar celelalte femei, Orhideea și Laur, în brațe cu Guange, merseră în grădină, să se răcorească.

— Dă-mi mie copilul, ceru Vaza.

— Nu-ți fă griji, îmi place să-l țin eu.

— Încă n-ai văzut noul cabinet al stăpânului, o îndemnă Pavilion de Jad.

În grădină, Lotus de Aur descoperi că florile de mirt[231] îmbobociseră și rupse două fire pentru Laur. Înaintară de-a lungul zidului de pini și ajunseră la Palatul Pescărușului, unde fuseseră aranjare cu gust un pat, perdele, paravane, cărți, tablouri, instrumente muzicale și șahuri. Deasupra patului o plasă de mătase era prinsă într-un cârlig de argint. Ximen Qing dormea dus, întins pe salteaua răcoroasă, cu capul rezemat de perna din ceramică. Alături, se afla un mic trepied de aur, în care ardeau câțiva cărbuni „flegma dragonului”. Ferestrele deschise erau pe jumătate acoperite și lumina era răsfrântă prin ele de frunzele late ale bananierilor. Lotus luă cutia cu parfum de pe masă și o cercetă. Pavilion de Jad și Li Vaza se lăsaseră în scaune. Deodată, bărbatul se întoarse și dădu cu ochii de ele.

— Ce căutați aici? se miră.

— Laur vroia să-ți cunoască începerea de lucru, îi spuse Lotus de Aur.

Ximen ceru copilul și se jucă o vreme cu el.

Pe neașteptate, Shu Tong apăru, vestind vizita lui Ying Bojue. Femeile plecară în grabă[232] spre casa Vazei. Ajungând sub pini, Ying o zări pe Laur cu copilul în brațe.

— Când ai sosit? îi strigă.

— Ce-ți pasă, Cerșetorule? Nu e treaba ta! i-o întoarse ea.

— O fi sau nu, vino lângă mine, mică destrăbălată!

Se apropie, cu gândul să o atingă, dar fata îl împinse cât colo.

— Ticălosule! Dacă nu mi-ar fi că sperii copilul, te-aș pocni cu evantaiul.

— Nu-mi speria băiatul, câine spurcat! strigă Ximen, ieșind afară și îi

porunci lui Shu Tong să-l ducă pe Guange la mamă. Sluga-copil îl luă și i-l trecu doicii, pe care o află în calea sa.

— Cu necazul tău ce se mai aude? o întrebă Ying pe Laur.

— Stăpânul a fost atât de bun și l-a mânat pe Lai Bao în capitală. Sper să fie bine.

— Ei, atunci fii liniștită!

Laur se îndreptă spre curtea interioară, dar Ying o chemă înapoi.

— Bine, am să mă întorc mai încolo, promise ea.

Ying se înclină înaintea lui Ximen și se așeză. Ximen Qing îl înștiință că ospătase cu Xia Longxi, iar între timp cenzorul Song îi trimisese câteva daruri, printre care un porc. De teamă că n-o să-l poată păstra multă vreme, pusese bucătarii să-l taie și să prepare capul cu piper. Îi spuse lui Ying să rămână și, îl mână pe Qin Tong după Xie Zichun: Ying Bojue întrebă dacă obținuse banii dați cu împrumut.

— Tâlharul, os de câine, îmi va întoarce mâine doar jumătate din ei! Spune-le prietenilor să vină peste câteva zile și am să le fac eu rost de undeva!

— E bine și așa, încuviință Bujue. Nu m-ar mira ca azi să-ți facă vreun dar, ca să-ți arate cât îți sunt de supuși.

— Să nu-și facă griji! zise gazda.

Mai vorbiră o vreme, apoi Ximen se interesă dacă bătrânul Sun și Zhu Ciupitul plecaseră sau nu.

— Noaptea aceea de pomină au petrecut-o la închisoarea județeană, răspunse el, iar a doua zi au fost puși în lanțuri și trimiși în capitală. Cine știe cum se vor întoarce de acolo? E atât de greu să duci o viață tihnită în vremurile astea: mă întreb dacă vor fi în stare să îndure tot amarul. Drumul e lung, vremea e călduroasă, iar ei au de cărat și lanțurile grele și n-au un ban în buzunare!

— Știi că ai haz? Cine i-a pus să se înhăiteze cu Wang acela? Ce au semănat, aia au cules!

— Ai dreptate, frate mai mare, acceptă Bojue. Mușteleе nu au cum să se bage în oul nespart! Wang ăsta de ce nu m-a rugat pe mine sau pe Xie! Bunii cu bunii și răii cu răii!

Abia sosit, Xie Xida le-a făcut o plecăciune adâncă și s-a așezat, făcându-și vânt cu evantaiul.

— Ce ai de ești așa asudat? se miră Ximen Qing.

— Nu mă întreba, frate mai mare! răspunse el. Astăzi m-am mâniat din nimic. De cu zori, a dat buzna peste mine bătrâna Sun, învinuindu-mă că eu am lăsat-o fără bărbat! „Ascultă, boarfă fără minte”, i-am zis, „bărbatu-tău și-a petrecut zile în șir prin case de pierzanie, în praznice fără sfârșit, iroșindu-și bruma de bani ce o aveați în casă. Chiar tu te tragi din locuri dosnice, cine nu te știe? Așa ai și făcut bani, ținându-ți cu ei omul!” Când i-am azvârlit toate astea în față, a fugit mâncând pământul și am scăpat de ea. Noroc că m-ai chemat, fiindcă plesneam de furie, nu alta!

— Tocmai îi spuneam fratelui cel mare că alcoolul nou se alege pe din

două, ce-i curat de ce-i tulbure! Am zis de la bun început că cine umblă cu tânărul Wang o să intre la bucluc. Ei, acum că s-a întâmplat, nu mai e nimic de făcut!

— Nici nu pricep cum de s-a înălțat bărbat acest Wang? După mine, e încă un copil! rosti Ximen.

— Ce-a văzut el de pe lumea asta? Dacă-i vorbesc de prestigiul tău, frate, se sperie de moarte! zise Ying.

Un copil-slugă aduse ceai.

— Jucați zaruri[233], iar eu voi cere niște tăiței.

Pe o tavă pătrată, Qin Tong și Hua Tong aduseră patru platouri mici cu mâncare, trei farfurii cu sos usturoiat, un castron cu carne de porc fiartă cu sos de soia și condimente, trei linguri de supă și trei perechi de bețișoare de fildeș. Rânduiră totul pe masă. Bărbații se apropiară, luară fiecare câte un bol cu tăițeii sosiți între timp și își puseră fiecare peste ei carne de porc, deasupra adăugând sos usturoiat. Ying Bojue și Xie Xida înghițiră întregul conținut din numai câteva guri și tot așa până la a șaptea porție. Ximen Qing nu reuși să dea gata nici două boluri.

— Înfulecați, fiii mei, nu glumă! râse el.

— Cine i-a gătit, frate mai mare? se interesă Ying. Sunt fragezi și gustoși.

— Eu doar acum m-am sculat de la masă și dacă tăițeii n-ar fi fost grozavi, n-aș fi mâncat nicio porție, întări Xie.

Mâncarea îi încinse și își dezbrăcară robele. Când Qin Tong veni să strângă masa, cerură apă să-și clătească gurile.

— Să fie numai călduță, spuse Xie. Apa fiartă face mai puternic mirosul de usturoi.

Hua Tong aduse ceaiul. Băură, apoi ieșiră în grădină să se plimbe. Huang trimisese patru cutii încărcate de cadouri. Ping An se înfățișă cu ele ca să le arate stăpânului. Erau castane de apă proaspete și alte fructe rare.

— Ce delicatesuri nemaipomenite! le lăudă Ying. Oare cum o fi făcut rost de ele? Ia să le încercăm, zise și luă un pumn, întinzându-i două și lui Xie Xida. Unii mor și nu ajung să guste așa ceva!

— Câine turbat! îl certă Ximen Qing. N-am apucat să ofer câteva lui Buddha și te-ai și pus pe înfruptat!

— De ce să-i dai mai întâi lui Buddha? se miră Ying. Se înghit și așa cu mare plăcere!

Ximen porunci să i se ofere aducătorului trei *qian*.

— Li Jin sau Huang Ning ți-a făcut cadoul? vru să afle Ying Bojue.

— Huang Ning, răspunse Ping An.

— Fericit purcelușul, să câștige trei *qian*! zise Ying și continuă jocul de zaruri. Ximen Qing îi urmărea.

După masă, doamna Luna, Laur, Delicata Li, Meng Pavilion de Jad, Pan Lotus de Aur, Li Vaza și Orhideea se odihneau în pridvor. Micul Zhou scoase capul, temător, pe după zidul umbrelor, din fața porții.

— Ai picat bine, Zhou, îi dădu Vaza curaj. Vino să-mi razi băiatul în cap,

că i-a crescut iarăși părul.

Micul Zhou înaintă cu pași repezi, făcu o plecăciune și le spuse că venise la porunca stăpânului.

— Soră a șasea, se amestecă doamna Luna, ia calendarul și vezi dacă e zi prielnică sau ba. Numai după aceea îl radem!

Lotus de Aur îi ceru lui Jad Mic calendarul, îl deschise și vorbi:

— Suntem în douăzeci și unu ale lunii a patra, ziua se numește *kengxu* și se află sub înrâurirea porcului de aur. Sunt îngăduite ofrande strămoșilor, îmbrăcarea costumelor mandarinale, plecarea în călătorie, se poate croi, spăla, rade în cap, construi, lucra ogorul. După amiaza este și mai bună.

— Dacă-i așa, dați poruncă slugii să fiarbă apă și să-l îmbăieze bine, zise Doamna Luna, apoi îl sfătui pe Micul Zhou să lucreze pe îndelete.

Când trecură la treabă, Jad Mic se înfipse lângă bărbier, strângând într-un prosop părul tăiat. După numai câteva briciuri, Guange prinse să plângă în hohote. Micul Zhou nu-l luă în seamă, văzându-și de tuns, dar nu peste mult copilul țipă atât de ascuțit, înroșindu-se că îi pieri glasul.

— Ajunge! Lasă-l! strigă Li Vaza, repezindu-se spre ei.

Micul Zhou o zbughi afară, fără un cuvânt, uitând să-și adune ustensilele.

— Am spus întotdeauna că băiatul ăsta are ceva bolnăvicios în el, rosti doamna Luna. Trebuie să punem mâna să-l radem chiar noi, uitați-vă la el cum arată!

Băiatul rămase livid și icnind timp îndelungat, dar în cele de pe urmă îi reveni glasul. Vaza se liniști și se apucă să se joace cu el: „Ce îndrăzneală pe Micul Zhou, auzi, să intre tam-nesam și să ne radă în cap! Ne-a ras doar pe jumătate, bătându-și joc de noi? Ia să-l chemăm aici și să-i tragem o mamă de bătaie!" îl prinse în brațe și merse cu el în fața doamnei Luna.

— Măi cerșetor pricăjit, îl certă doamna Luna, să plângi în halul ăsta pentru un ras? Acum arăți ca un tâlhar în toată regula!

Îl alintară puțin, apoi Vaza chemă doica.

— Să-l lase să doarmă și-l alăptează după aceea! ceru doamna casei.

Doica îl luă în brațe și plecă în curtea din față. Lai An intră să ia uneltele meșterului bărbier, spunându-le că omul era galben la față.

— I-ați dat să mănânce? întrebă Doamna Luna.

— Sigur. Stăpânul i-a dat și cinci *qian*.

— Dați-i și niște băutură. S-a înfricoșat degeaba. Vai de el, greu mai câștigă un ban!

Jad Mic umplu un ibric, luă o farfurie cu mâncare și i le întinse lui Lai An să i le dea bărbierului.

— Vrei să vezi când e ziua Renzi? o rugă soția principală pe Lotus.

— Pe douăzeci și trei. De ce întrebi, surioară?

— Așa, într-o doară.

Laur luă calendarul și-l frunzări.

— Pe douăzeci și patru e ziua mamei, iar eu, vai, nu sunt acasă.

— Luna trecută, pe zece, a fost ziua sorei tale, zise doamna Luna. Voi, cele

din casele de plăceri, sunteți bolnave în aceeași zi de două boli diferite și aveți cam trei zile de naștere într-una! Știi cum? Ziua vă arde boala banilor, iar noaptea a bărbaților. Dimineața e ziua mamei, la prânz a sorei și seara a ta însăți. Mare minune și cu zilele astea de naștere! Cum puneți mâna pe unul cu bani, înghesuiți toate nașterile în aceeași zi!

Laur râse, fără să comenteze.

Ximen Qing îl mână pe Hua Tong după Laur. Ea trecu în dormitorul Doamnei Luna, se pudră și plecă în grădină. În umbrar se așezase masa celor opt nemuritori[234] și pe ea tronau două platouri mari cu friptură de porc și multe alte bucate. Bărbații ospătară, iar Laur le turnă în pahare.

— Am să-ți spun ceva în fața stăpânului tău, începu Ying Bojue, și cunoști că nu sunt omul care să îndruge prostii. Treaba ta e aranjată la noi în județ și n-o să te mai întemnițeze. Cui îi datorezi totul? Mie, fiindcă m-am rugat de nu știu câte ori de stăpânul tău pentru tine. Crezi că altfel se amesteca? Ei, acum că mă simt bine și beau, cântă în cinstea mea aria care îți place cel mai mult!

— Oh, stafie cerșetoare, îl ocărî ea în glumă, prea te crezi mare și tare. Parcă în ochii stăpânului însemni mare lucru!

— Ba tu ești nimic, tâlhăroaică de drumul mare! Ia aminte să nu lovești călugărul înainte ca el să-ți citească o slujbă! De vrei să mănânci, lasă focul în pace! Ție îți dă mâna să râzi că un călugăr n-are soacră, dar eu, unul, nu te-aș lăsa cu una cu două, pungășoaică mică! Să nu-ți bați joc de mine, auzi?

Tânăra fată îl lovi de câteva ori cu coada evantaiului. Ximen Qing se amuză, luându-i apărarea:

— Vai câine, fiii or să-ți ajungă hoți, iar fiicele, vrăjitoare, că bun mai ești de gură!

Râseră, apoi Laur prinse ușor *pipa* și și-o puse pe genunchi. Când deschise gura, printre buzele roșii dinții ei își sclipiră întreaga albeață. Dădu glas cântecului grangurilor:

Cine să fi gândit
Că trupul acesta înmiresmat
De suferință fi-va nimicit;
Oglinda, iată, s-a pătat
Și n-are suflu nici s-o șteargă,
Slăbită e, și fața să-și pudreze
Și pentru o floare-n păr nu are vlagă,
Sprâncenele-ncruntate-i cum să spargă
Chiar ura muntelui în primăvară vagă?

— Așa erați și voi la început, iar azi gândurile vă macină. Vezi să nu regreți! o întrerupse Ying.

— Ce tot trăncăniți? îi aruncă ea și continuă:

Mult prea greu de răbdat pentru pleoapa cea trează
Este-al cornului sunet din turnul de paza

El inima-ți rupe și zaci.

— Inima ța încă nu-i frântă, se amestecă iarăși Ying, dar îți atrag luarea aminte să nu întreci măsura, căci corzile se pot cu adevărat rupe.

Laur îl izbi cu toată puterea.

— Tâlhar ce-mi ești! Azi ai înnebunit de nu-mi dai deloc pace! O să vă cânt acum „Adunarea celor cuvioși”.

Fereastra-i nemișcată în tăcere
Și luna-i în deplina-i strălucire,
Cu suflet greu de ură, părăsită, ea își află reazem
Doar în paravan! De-afară-aude ca din amintire
Al raței țipăt, prin văzduhuri, după soțul său
Și-n gând amar răpusă-i de tristeți!
Prea lungi sunt orele din noaptea ca un hău,
Încet își plânge apa ce-l întoarnă ceasul.
S-a-ntunecat a lămpii lumânare pe pereți,
Nu are ochi s-o vadă, nici scrumirile santalului ce-a ars.
Nu-și poate găsi somnul; cum să-l aibă
Când doar neliniștea e tot ce i-a rămas?

— Cum adică nu dormi tihnită, păcătoasă mică și proastă?
Nici nu te-au arestat, trăiești într-o casă pe cinste și îți faci somnul prea bine. Te-ai ascuns și ai scăpat și îți stă gândul tot la blana oii! Stai să se întoarcă ăia din capitală și un pietroi o să cadă la picioarele tale!

— Stăpâne, nu mai răbdă cântăreața, vezi cum își bate joc de mine?

— Ehei, poate-oi pricepe că unul ca mine îți este stăpân și tată!

Laur nu-i răspunse și, răsfirându-și ușor mâinile peste strune, cântă „Ecoul cu ecou”.

Când mi-l amintesc,
Când mi-l amintesc,
Cum în a mea inimă să nu-l găsesc?
Când nu e cu mine,
Când nu e cu mine,
Lăcrimez tot perle și nu-mi este bine.

— Unui om, care nu stătea bine cu bășica udului, îi moare mama. Pe când ședea de priveghi îmbrăcat cum se cuvine în straie de doliu, adoarme lângă sicriu. În timpul ăsta, face pe el. Chiar atunci, intră cineva și îl vede ud. „Ce s-a întâmplat?” se miră. Luat pe nepregătite, el răspunse: „Am plâns toată noaptea și lacrimile mi-au șiroit până sub fund!” Așa și tu! Nu știi ce să zici și te plângi de oftat în taină!

— Prunc neobrăzat! izbucni Laur. Unde te crezi? Ești nebun de-a binelea! Cântă:

Îl urăsc,
Îl urăsc,
Nu pot spune rău ce mi-a făcut
Am fugit aici și mă urăsc
Că tot în credință lui m-am vrut.

— Ești o proastă mică, ți-am zis eu, nu se lăsă Bojue. În zilele noastre nu mai amăgești niciun copil de trei ani. Cine se așteaptă din partea ta, fată stricată, să-i fii credincioasă? Ia odihnește-te nițel, am să-ți cânt eu o melodie din sud:

În luna asta vântoasă
Aminte ia la cântul meu.
Pe lumea noastră ce-ar părea frumoasă,
E greu de-ales minciuna de-adevăr,
Cu viclenie mare-i orișicare
Și orișicare zice că ni-e văr.
În fapt se ține-n umbră, să ne-ngroape
De vii și să ne pună-n cap urciorul orb.
Babornițe codoașe trag la bani s-adape
Și preotese mici și-nchină al lor corp
Ca treaba cât mai putred să-nflorească!
Amarul lor se-neacă dus pe râu,
Mâhnirea, iar, fântână umflând iască.
Cum umple-se-vor cupele durerii în desfrâu?
Mai bine trai de cal ori de măgar,
Decât a vieții balegă, eu, om, s-o car!

Laur plânse în hohote. Ximen îl lovi pe Ying cu evantaiul în cap.

— Nu ești bun decât să omori omul cu zile! îi vorbi în glumă, apoi se întoarse spre cântăreață: Cântă și nu-l mai lua în seamă, cântă ca mai înainte!

— Ce-ți veni, frate Ying, să-ți bați joc de fata mea? Uite, cine-o mai scoate un cuvințel, să-i crească un buboi rău în gură!

Tânăra tăcu îndelung, apoi luă instrumentul și cântă „Pădurea verde”.

Toți zic că e nobil și deschis la fire…

Ying Bojue vru să sufle ceva, dar Xie Xida îi ocoperi gura cu palma.

— Cântă, domnișoară, nu-l luă în seamă.

Laur continuă:

Dar tâlharul ăsta e un ticălos,
Are ochii mari să-și scape din privire
Dar la inimă și gură-i mincinos.

Xie Xida își luă mână de pe gura lui Ying și acesta își dădu drumul:

— Dacă inima și gura spun același lucru, nu-i rău deloc, dar nici gând să se poată una ca asta. Azi niciun tigru nu mai vorbește din inimă.

— L-ai auzit cumva, ochi roșii și sprâncene albe? întrebă Laur.

— Eu nu, dar tocmai așa e în Palatul stelelor plăcerii. Bărbații izbucniră în râs. Laur cântă:

El se jură pe munți și pe mare,
Minte așa cum ar spune-adevărul curat.
Bolesc tot din pricina lui,
Amăgitorul de inimi,
Știu bine cât m-am înșelat,
Dar ce mai pot face acum?

— Nu îndrăznesc să-i întrevăd viitorul, dar, se-nțelege, ca mâine ajunge ăsta general!

Laur cântă „Pisica cu ochi de chihlimbar”.

Cu fiecare zi ne depărtăm mai mult,
Când oare iar va fi să te găsesc?
M-ai amăgit și cât te-am așteptat nerăbdătoare
Îmi zic că-n vis la fel de greu se întâlnesc
Pe munții Wu ce-i vânt și ploaie,
Iubire, tu, cât un crâmpei de ață,
De-acum îți voi rămâne-n astă viață
Un phoenix văduvit de a ta față.

Și reuși să încheie:

Iubirea ta ca ploile de vară,
M-ai părăsit și singură îndur,
Pe lume bunătatea-i să ne pară,
Fiind pictura visului mai pur.

— Bravo! Bravo! strigă Xie. Să ia Hua Tong *pipa*, iar eu am s-o cinstesc cu un pahar, să se răcorească.

— Iară eu îi voi alege câteva bucățele gustoase, se oferi Ying. Am obiceiuri proaste și poate că astfel mi le răscumpăr.

— Lasă, cerșetorule, nu-mi pasă! Întâi îl pocnești pe om în față și apoi îl mângâi!

Xie Xida îi turnă lui Laur trei pahare, apoi îi ceru lui Ying Bojue să reia jocul de zaruri. În timp ce ei jucau, Ximen Qing îi făcu fetei semn cu ochiul și ieși.

— Frate, dacă te duci în curtea interioară, îi strigă Ying Bojue, trimite-mi

niște ceai parfumat. Îmi pute gura a usturoi.

— De unde să am ceai parfumat?

— Știu că mă înșeli, frate. Știu bine că Liu, cărturarul din Hangzhou, ți-a trimis o groază. E păcat să-l folosești de unul singur!

Ximen Qing se îndepărtă, râzând. Laur ieși și ea, rupse câteva flori crescute pe lângă stâncile aduse din Lacul Tai și dispăru. Cei doi făcură trei partide încheiate și văzând că Ximen nu se mai întoarce, îl întrebară pe Hua Tong ce e cu el. Copilul-slugă spuse că o luase spre curtea interioară. Bănuitor, Ying îi ceru prietenului să aștepte și porni să-l caute. Xie jucă șah cu Hua Tong.

Gazda trecuse pe la Li Vaza să ia leacul și ieșise repede, îndreptându-se spre Sala Aromelor, unde o află pe Laur. O duse cu el spre Umbrarul Trandafirilor sălbatici și apoi intrară în Grota Norilor. Acolo bărbatul închise ușa, șoptindu-i dulce. Nedând de ei prin pavilioane, Ying Bojue răscoli pretutindeni. Când își pierduse orice speranță, ajuns în pădurice de pini și bambuși, auzi râsete. „De unde-or veni?" se gândi. Lăsă în urmă Umbrarul cu struguri și se opri la ușa grotei, împingând-o cu putere.

— Așadar, aici v-ați vârât să vă mângâiați cu vorbe dulci? strigă el. Hai, recunoașteți

— Cum dai năvală ca un necioplit, speriind lumea! îl întâmpină Laur.

— Dacă nu recunoașteți, îmi e ușor să mă fac auzit de cine trebuie!

— Ieși odată! se înfurie Ximen. Ne-am retras aici ca să avem parte de puțină tihnă și tu nu ne dai pace!

— Dacă nu mă rogi frumos, păcătoaso, voi țipa cât mă vor ține bojocii, să afle toate doamnele acestei case! Ești doar fiică adoptivă și te-ai ascuns să faci nani cu tata! Dacă nu-i așa, de ce altceva v-ați băgat amândoi aici?

— Ieși, cerșetorule! strigă ea.

— Bine, mă duc, dacă mă lași să te pup, zise Bojue. O sărută și ieși.

— Vino înapoi, câine! N-ai ușă s-o tragi după tine?

Ying Bojue se întoarse și închise ușa.

— Dă-i bătaie zdravănă, fiule, i se adresă el lui Ximen Qing, și dacă o lași fără fund, eu unul n-am să plâng după el! Acum plec, dar nici nu înaintă bine până la umbra pinilor și reveni: Mi-ai promis sau nu ceai aromat?

— Vai, câine, nemernic, ai răbdare, am eu grijă!

Abia acum se îndepărtă Ying cu adevărat, râzând amuzat.

— Supărător mai este! rosti cântăreața.

Cei doi își văzură de ale lor în grotă și într-un târziu o părăsiră. Laur se duse direct în curtea interioară, iar Ximen Qing fu oprit de Ying, care îi ceru frunzele de ceai aromat. Ximen îi dădu un pumn.

— Numai atât? se minună acesta. Bine, nu-i nimic. Am să-i cer mai mult micuței destrăbălate.

Abia termină vorba și intră Li Ming, fratele cântăreței. Tânărul îngenunche și Ying Bojue nici nu așteptă să se ridice, luându-l în primire:

— De unde vii, Li Ming? Cum îți merg afacerile?

— Mulțumită faptului că sora Laur a tras aici la stăpânul, cei de la județ n-au mișcat un deget. Așteptăm hotărârea celor din capitală.

— Qi aceea a apărut?

— Stă încă ascunsă în casele prințului Wang.

— Aveți noroc că eu și unchiul tău Xie l-am pus pe fratele Ximen pe roate. Altfel de unde ați fi aflat sprijin?

— Fără Domnia Sa, n-am fi avut nicio speranță. Mătușa a Treia nu e descurcăreață de fel. Și, în definitiv, ce-ar fi putut face?

— Țin minte că ziua ei cădea cam pe timpul ăsta. O să-l iau și pe stăpânul tău și o să ne ducem să o felicităm, zise Ying Bojue.

— Vă rog să nu faceți una ca asta. După ce va trece necazul, mătușa și Laur vă vor chema negreșit la o petrecere.

— Doar n-o să lăsăm până atunci să ne scape sărbătoarea asta! nu se lasă Bojue și îl chemă mai aproape: Bea cupa asta, eu pur și simplu nu mai pot. Am răsturnat prea multe peste cap.

Li Ming primi cupa, puse un genunchi jos și o bău. Xie Xida îl îndemnă pe Qin Tong să-i mai umple cupa o dată.

— Îmbuci ceva? întrebă Ying Bojue și-i dădu niște plăcinte rămase pe masă.

Xie Xida strânse pe o farfurie niște carne de porc și de rață și i le întinse. Tânărul le luă cu mâinile amândouă și se retrase să mănânce, nu înainte ca Ying să-i mai adauge jumătate de pește de sezon[235].

— Cred că n-ai pus în gură așa ceva. E proaspăt, zise.

— Otravă ce ești! sări gazda. De ce nu i-l dai tot?

— Nu, lasă-l aici! grăi el. Îl mănânc eu, când de la băutură mi se va face iarăși foame. Poate nu știți că peștele ăsta se găsește o dată pe an și încă numai în apele dulci din sudul Chinei! Cum îl bagi în gură, te și umple de dulceață! La drept vorbind, la Palat încă n-au mâncat așa ceva. Cine să mai aibă în afară de fratele cel mare?

Hua Tong veni cu patru tăvi cu delicatesuri proaspete: castane de apă, *ling*[236], bulbi de lotus și *lu-quat*[237]. Dar înainte ca gazda să guste ceva, Ying și vărsase una dintre tăvi în manșetele mânecilor sale.

— Lasă-mi și mie vreo două, se rugă Xie și întinse mâna, apucă tava cu ling și lăsă în ea doar câteva fructe.

Ximen luă și el unul și îl mâncă, pe celelalte dându-i-le lui Li Ming, după care porunci să se mai aducă *lu-quat* și pentru Li Ming. Acesta le mâncă și apoi luă *zheng*-ul și începu să cânte. Ying Bojue îi ceru un cântec special pentru el. Băură până se înseră. Atunci li se servi orez gătit cu boabe de mazăre uscată prin el, acesta punând capăt ospățului. Se ridicară.

— Am înțeles, frate mai mare, ca mâine vei fi la Excelența Sa An, zise Ying Bojue. Protejații mei, Li și Huang vor sosi așadar poimâine.

Ximen Qing încuviință din cap. Cei doi plecară, fără să mai aștepte să fie conduși de gazdă. Ximen porunci să se strângă masa și plecă să doarmă cu Pavilion de Jad. Noaptea trecu pe nesimțite. A doua zi nu se mai duse la

Yamen. După porția de fiertură de orez, se îmbrăcă și o porni spre eunucul Liu, călare, urmat de Shu Tong și Tai An. Merse cale de treizeci de *li* de la poarta de Miazăzi a orașului.

Lotus de Aur, folosindu-se de absența bărbatului, puse la cale petrecerea. La cei trei *qian* de argint ai lui Chen Jingji, o îndemnă pe Li Vaza să mai alăture șapte și îl mână pe Lai Xing să ia o rață prăjită, două găini, un vas cu băutură galbenă, o butelcă de alcool alb, fructe și altele. Nevasta lui Lai Xing fu chemată să prepare masa. Când totul fu gata, Lotus de Aur o pofti pe soția principală, lămurindu-i cum și în cel fel le venise gândul. Se ospătară în grădină, unele jucând șah, altele întrecându-se la zaruri.

— Și ginerele, care de fapt ne e gazda, pentru ce nu apare? se miră doamna Luna.

— O să vină, răspunse Orhideea, dar tata l-a trimis din nou acasă după bani.

Într-un târziu, Chen Jingji sosi, se plecă în fața doamnelor, și se așeză lângă nevastă. Le înștiință că adusese banii, cinci pachete cu bucăți de argint, însumând două sute cincizeci de *liang* și că îi încredințase lui Flaut de Jad. Paharele fură umplute de câteva ori în șir, sporindu-le de la un rând la altul roșul bujorilor din obraji. Doamna Luna juca șah cu Delicata Li și cu Laur, Pavilion de Jad, Lebăda de Nea și Orhideea se distrau rupând flori. Fluturând evantaiul din mătase albă, Lotus de Aur se îndepărtă agale, în desișul pădurii de bananieri. Undeva în margine, lângă zid, prin iarbă, crescuse o păpădie și, zărind-o, femeia se îndreptă spre ea s-o smulgă. Dar Chen Jingji, căruia îi era inima tot la Lotus, trăsese cu coada ochiului la ea și o luase furiș pe urmele ei.

— Ce căutați, bună doamnă? o întrebă. Iarba e lunecoasă și m-ar durea sufletul să vă frângeți piciorul.

Lotus întoarse capul, privindu-l.

— Oh, borfaș dezgustător ce n-are să sfârșească bine, zici că o să te doară sufletul dacă alunec eu? Ce-ți pasă? Ce te ții după mine? Nu ți-e teamă că vei fi văzut? După ce spuse toate acestea pe un ton șăgalnic, adăugă: Ai luat batistele?

— Uite-le, se grăbi el să le arate, scoțându-le din mânecă, tot numai zâmbet. Eu le-am cumpărat! Cum mă răsplătiți?

Se apropie de ea. Lotus îl îmbrânci. Apărută brusc de după brâul de pini, Li Vaza, cu Guange în brațe și urmată de doică, băgă de seamă mișcarea agitată a evantaiului, nu însă și respingerea lui Chen Jingji. Crezând că fusese vorba de un fluture, ea se grăbi:

— Ai prins fluturele, mamă a cincea? Dă-ni-l nouă, să ne jucăm cu el!

Din câțiva pași, Jingji se pierdu pe după colină. Neștiind dacă fusese văzută sau nu, Lotus de Aur vru să știe dacă Li Vaza primise batistele. Aflând că nu, îl dezvinovăți tot ea:

— Le-a ascuns să nu dea cu ochii de ele sora cea mare. Uite, mi le-a dat mie pe furiș.

Cele două femei se așezară la umbra bananierilor, pe niște pietre și

desfăcură pachețelul, să împartă batistele.

— E cam răcoros aici, dar plăcut, constată Vaza, și o mână pe Abundența să-i ceară Întâmpinării Primăverii să aducă rogojina băiatului, o pernă și un set de domino. Tu rămâi în casă, porunci.

Slujnica sosi degrabă. Li Vaza întinse băiatul pe rogojină și se apucă să joace pietre cu Lotus. Mai târziu, trimise după un ceai bun. Pavilion de Jad, care se afla în Pavilionul Norilor alungiți, îi făcu semn cu mâna, strigându-i:

— Sora cea mare vrea să-ți vorbească!

Vaza lăsă copilul în seama lui Lotus și plecă într-acolo.

Știindu-l pe Chen Jingji ascuns în grotă, lui Lotus de Aur, nici că-i păsă de copil. Alergă la ușa acesteia și-l strigă:

— Nu-i nimeni. Poți ieși!

Tânărul bărbat o chemă înăuntru, să vadă o ciupercă cu o pălărie uriașă. Femeia intră, cu toate că bănuia că ciuperca aceea era o pură născocire. Chen Jingji îi căzu în genunchi, jurându-i credință. Se sărutară.

Ajungând în pavilion, Vaza fu rugată să joace zaruri cu Laur, în locul lui Pavilion de Jad care pierduse.

— Sunt cu băiatul, încercă ea să dea înapoi.

— Fii fără grija, surioara a șasea e acolo.

— Mergi și tu acolo, soră Meng, să se liniștească, o rugă pe aceasta doamna Luna.

— Ia-l în brațe și mai bine vino cu el încoace, spuse mama și îi porunci lui Jad Mic să aducă și lucrurile.

Când Pavilion de Jad și sluga ajunseră la copil, aceasta plângea, zbuciumându-se. Lotus era de negăsit. În apropiere, văzură o pisică neagră, mare, care speriase băiatul și care o zbughise printre copaci de cum le simțise.

— Unde ești mamă a cincea? strigă Pavilion de Jad. Vai de mine și de mine, să ne lase singuri aici, să ne pape pisica!

Lotus apăru în fugă.

— M-am spălat pe mâini, se scuză ea. Unde e pisica de care ziceai?

Pavilion de Jad nu intră în grotă, ci săltă copilul în brațe, încercând să-l liniștească în drum spre celelalte femei. Jad Mic strânse totul și o urmă. De teamă ca lucrurile să nu ia o întorsătură neplăcută, Lotus se ținu după ele.

— Ce-are de plânge? întrebă doamna Luna.

— Când am ajuns la el, în preajmă-i era o pisică neagră, mărturisi Pavilion.

— Asta l-a speriat! pricepu doamna Luna.

— Și sora a cincea? întrebă Vaza.

— Plecase în grotă, să se spele pe mâini.

— De unde-ați mai scos și pisica asta, suratelor! se apropie Lotus de Aur. Băiatul e înfometat, vrea țâță. Asta-i tot!

Fiindcă Întâmpinarea Primăverii venise cu ceai proaspăt, Vaza o mână după doică, să-i dea sân copilului. Rămânând singur, Chen Jingji ieși la lumină și o luă de-a lungul șirului de pini, ocolind umbrarul.

— Bagă-l în casă și potolește-l! o îndemnă doamna Luna pe Vaza, văzând că băiatului nu-i arde de sân.

Petrecerea se încheie în felul acesta. Chen Jingji, dezamăgit că Lotus de Aur îi scăpase printre degete, se întoarse la el, supărat.

Capitolul LIII

Când Ximen Qing se înfățișă la domeniul eunucului Liu, demnitarii Huang și An se grăbiră să-l salute și însuși rentierul îi ieși în întâmpinare, întinzându-i brațul, când fu să descalece.

— V-am așteptat o grămadă de vreme până v-am văzut sosit, zise eunucul.

— Sunteți prea buni cu toții, răspunse Ximen. Se cădea să ajung mai de mult, dar unele neînsemnate pricini m-au reținut acasă. Îmi pare rău. Știu că sunt vinovat de această nedorită întârziere.

Se înclinară adânc și intrară în salonul principal. Acolo, Ximen făcu o reverență mai întâi în fața cenzorului Huang Huang, apoi a comisarului An și în cele din urmă în fața eunucului Liu. Se așezară. Ximen ocupând locul de onoare, iar eunucul fiind poftit alături de el. Acesta se împotrivi.

— Sunt sub propriul meu acoperământ și se cuvine ca acești prea înalți dregători să se bucure de drepturile oaspeților, lămuri el.

— Noi venerăm vârsta, spuse An.

— Dacă socotim după ani, locul vi se cuvine, nobile[238] Liu, îl susținu Ximen.

Huang și An oficiară ca gazde. Câțiva actori intrară și îngenuncheară înaintea celor prezenți. Slugile turnară ceai, apoi aduseră băutura. Huang și An se ridicară și binecuvântară masa. Atunci actorii luară instrumentele de coarde și de suflat și porniră să cânte cu multă duioșie melodia: „Ploaie lină în primăvara timpurie”. Când încheiară, Liu ridică paharul, îndemnând mesenii:

— Melodia aceasta este de o delicatețe fără pereche, își spuse părerea An. Trebuie să aparțină unui om de mare talent. Iar vocile interpreților sunt atât de limpezi și de mângâietoare, că ar putea să împrăștie norii. Îmi veți da dreptate că din amândouă punctele de vedere sunt de o frumusețe desăvârșită.

— Chestiunea aceasta nu o cunosc prea bine, zise Ximen Qing. Pentru mine petrecerea în sine este rară, făcându-mi nespusă bucurie faptul că mă aflu în casa nobilului Liu și sunt oaspetele Excelențelor Voastre!

— Ba deloc, în ce ne privește! îl contrazise Huang. Petrecerea este fără seamăn prin prezența nobilului Liu, un obișnuit al Palatului, care știe prea bine chipul Dragonului[239]. Nu este Domnia Sa un faimos sfetnic? Și apoi, nobilul Ximen, care deține grămezi de aur și de jad de preț, pe măsura celebrului Tao Zhu! Nu este Domnia Sa ceea ce se cheamă un om bogat? Bogăția și faima – iată două fețe ale frumosului care ne stârnesc admirația!…

Râseră înveseliți și goliră paharele. Un actor luă un fluier de jad și cântă o melodie languroasă. Alții interpretară poezia „Flori de prun și sălcii pletoase peste râu”, pusă pe note, și se aleseră, cu noi laude.

Spre seară, Chen Jingji nu mai putu răbda și se strecură în spate. La rândul ei, Lotus de Aur parcă își pierduse mințile după tânărul bărbat și se simțea cum nu se poate mai mâhnită. Singură în curte, căzuse pe gânduri. Pe nesimțite, din întuneric se desprinse umbra lui Jingji. Plin de curaj, acesta se strecurase până la ea și o cuprinse brusc în brațe.

— Doamna mea din viața dintâi! șopti el, pătimaș. Venirea lui Pavilion de Jad aproape că m-a omorât!

Lotus nu se apără și răsuci iute capul spre el, înfricoșată și împăcată totodată:

— Vai, tâlhar fără de tihnă, cât m-ai speriat! Du-te, dacă ne vede cineva?

Cum să plece? Însă femeia îl împinse cu putere, se întoarse și dădu să o ia spre camerele ei. Bărbatul se repezi după ea și o cuprinse în brațe, înghesuind-o lângă zid și neslăbind-o deloc cu mângâierile și șoaptele sale, în vreme ce ea, între amețeală și frică, ba i se lăsa, ba se zbătea să-i scape. De dincolo de zid răzbătură voci. Shu Tong și Dai An soseau cu pălăria, cingătoarea și cutiile pe care obișnuia să le ia Ximen cu el când pleca în vizită. Slugile erau amețite bine. Auzindu-i, cei doi îndrăgostiți fură siliți să se despartă grabnic. Ieșindu-le în cale, Chen Jingji schimbă cu băieții câteva cuvinte despre banchet și se îndepărtă.

Gândind că i s-a înapoiat bărbatul, doamna Luna o trimise pe Jad Mic să vadă cum stăteau lucrurile. Aceasta află de la cele două slugi că stăpânul urma să sosească dintr-o clipă în alta. Într-adevăr, peste puțin Ximen Qing descălecă și intră pe poartă. Beat, acesta merse direct la Doamna Luna și se trânti pe pat, dornic să se culce. Dar ea îl vroia a doua zi, când se întâmpla să fie ziua Renzi, de aceea îl îndepărtă, pe motiv că nu se simte bine.

— Ha-ha! râse el. Știu că nu mă vrei fiindcă sunt beat. Bine fie. N-am să mă supăr pentru atâta lucru și o să vin mâine seară.

— Să știi că nu te mint, azi nu mi-e bine. Să vii mâine, negreșit!

Ximen Qing plecă spre Lotus de Aur. Răscolită de ginere, aceasta zăcea pe pat, visând cu ochii mari deschiși. Când îl văzu, se ridică și îl întâmpină, toată numai zâmbet.

— La ora asta se vine? îl întâmpină.

Ximen nu răspunse, așezându-se.

— Oh, ce mult ai băut! Puți tot! Nici să răspunzi nu ești în stare?

— Mai bine răspunde-mi tu la cine ți-era gândul, pierdută aici, pe pat?

Cu sufletul searbăd, femeia tăcu, mulțumindu-se să surâdă. O strigă pe Prunișor de Primăvară, să vină cu ceaiul. Despre noaptea aceasta nu vor mai vorbi.

A doua zi era douăzeci și trei, mult așteptata zi Renzi. Doamna Luna se sculă de cu noapte, se spălă, se pieptănă, porunci să i se aștearnă o masă-altar pentru ars santal. Aprinse ea însăși santal din cel mai scump și puse alături Cartea sfântă a lui Guanyin cea învești mântată în alb. Îngenunche cu fața spre apus, adăugă santal proaspăt și deschise cartea. Citi câte un fragment și îngenunche, făcând aceasta de douăzeci și patru de ori la rând. Scoase dintr-o

cutiuță leacul dat de călugărițe, îl puse pe masă și mai bătu încă patru mătănii, rugându-se: „Eu, născută Wu, mă rog Cerului Suveran să se milostivească de mine, dându-mi un băiat, drept care iau acest leac preparat de călugărițele Xue și Wang". Luă băutura încălzită de Jad Mic și puse leacurile în ea. Mestecă și se lăsă iarăși în genunchi cu fața spre vest. Bău, simțind până în fundul gâtului un gust puternic de pește. Înghiți tot, făcu alte patru închinăciuni. Apoi întreaga zi nu ieși din casă.

În ce-l privește pe Ximen, de cum se sculă a doua zi, trimise după Shu Tong, punându-l să scrie o carte de răspuns gazdelor de cu o seară mai înainte. După plecarea copilului-slugă, pică Ying Bojue. Ximen trecu din dormitor în camera de primire. Ying se înclină, rostind:

— Te-ai întors târziu aseară, frate mai mare?

— S-au purtat atât de primitori, că au ridicat mereu paharele. Pe urmă am avut un drum lung de făcut și am ajuns după primul *geng*, beat. De-aia m-am trezit târziu.

Dai An aduse bucatele de dimineață. Cei doi bărbați mâncară împreună. Numaidecât fu vestită vizita Excelențelor Lor Huang și An. Ximen Qing se îmbrăcă și porunci să se strângă masa. Ying Bojue se retrase în grabă. Huang și An coborâră din litere, se salutară cu gazda, intrară în salon și se așezară. Ceaiul fu turnat chiar atunci în cești.

— Ieri am dat dovadă de nepolițe, începură.

— Sunt profund mișcat de marea voastră prietenie, răspunse gazda. Tocmai mă gândeam să merg să vă prezint omagiile mele. Cum de v-ați obosit până aici?

— Preabunule domn, ieri seară trebuie să fi fost nemulțumit de petrecerea noastră, de vreme ce ați plecat atât de repede.

— Oh, acest învățăcel întârziat s-a îmbătat de-a binelea și chiar la plecare nobilul Liu mai mi-a dat vreo zece pahare, ori chiar mai mult, de vin. Pe drum mi-a fost cam rău, dar m-am ținut tare până acasă. Abia m-am sculat și aș zice că nici nu m-am trezit bine!

Izbucniră în râs, băură trei cești de ceai, schimbară câteva cuvinte și se despărțiră. Ying Bojue spuse că e ocupat și plecă și el acasă.

Ximen Qing se întoarse în curtea interioară, iar după prânz porni într-o lectică să întoarcă vizita Excelențelor lor Huangși An. Puse să i se scrie două cărți de vizită roșii și-i porunci lui Dai An să cumpere mai multe daruri și le luă cu el. La înapoierea lui, doamna Luna pregătise deja patul pentru odihnă și-l aștepta. Când bărbatul intră, ea îi ceru lui Jad Mic să aducă mâncare și să încălzească băutura. Se așezară la masă unul lângă altul.

— Ieri seară mă întorsesem cu băutura în nas și nu m-ai primit, prefăcându-te bolnavă. Ce ți-a venit să mă îndepărtezi?

— Nu te-am îndepărtat, ci nu mă simțeam deloc bine. De ce n-ar fi bărbatul și femeia cu inima și gândul deschise unul în fața altuia?

Ximen Qing bău bine și gustă din peștele proaspăt și din rața conservată. De alte bucate nu se atinse. Doamna Luna făcu semn să se strângă. Jad Mic

parfumă așternutul, iar stăpânii se dezbrăcară și se băgară în pat. Doamna Luna era fericită. Se înțeleseră minunat, simțindu-se și el și ea ca peștele în apă. Peste o lună, femeia avea să înțeleagă bucuroasă că rămăsese gravidă, așa cum și-o dorise. Iată:

Două flori din aceeași rădăcină,
Două inimi în inelul de lumină.

A doua zi, doamna Luna așeză înaintea bărbatului bunătăți: miel, rinichi, ouă și băutură de preț. Mâncă și bău și ea alături de el, apoi bărbatul merse la *Yamen*. La întoarcere, se duse la Li Vaza, să-și vadă băiatul. Femeia tocmai îi dădea sân.

— Mă țineam să fac niște sacrificii, dar n-am mai apucat. De la o vreme, în fiecare lună pierd tot mai mult sânge.

— O să-l mân pe Dai An după călugărița Wang și te sfătuiești cu ea cum e mai bine.

Chiar atunci îl chemă pe Dai An, acesta primi porunca și plecă. Shu Tong anunță venirea lui Chang al Doilea și a unchiului Ying, iar Ximen le ieși în cale.

— Acum câteva zile, când am fost aici cu Xie Xida, mi-ai promis ajutor pentru protejații mei Huang și Li, începu Ying Bojue de-a dreptul.

— N-am făcut rost de arginți.

— Dar îmi promiseseși! Cum de ți-ai mutat gândul? Pe mine nu mă duci, frate mai mare. Ești atât de bogat, încât nu poți zice că n-ai bani!

Ximen nu răspunse. Se întoarse către Chang Zhijie.

— N-am trecut de mult pe la tine, frate. Ce-ți face băiatul? îl întrebă acesta:

– Îndatorat pentru gândurile bune. Ceva mai înainte, soția Li mi-a spus că vrea să facă un sacrificiu, și am trimis pe cineva la templu.

— În familiile avute, se amestecă Ying Bojue, copiii sunt îngrijiți cu cea mai mare băgare de seamă. La fel e și pe ogor. Până crește planta, trebuie să-i dai apă la timp. Abia astfel ești sigur de recoltă. Micuțul face cât o grămadă bună de bani, cam tot atât cât o perlă ținută în podul palmei, cu toate că la urma urmei e un copil ca toți ceilalți. Poți da de bucluc cu el la trei ani[240], la șase și la nouă ani. Unde mai pui că mai poate avea pojar, scarlatină și altele. Mă crezi poate prea vorbăreț, frate, dar e firesc să faci o faptă bună, ca să-i păstrezi norocul de care se bucură. De vreme ce cumnata are acest gând, împlinește-i-l cât mai iute. Numai așa necazul are să te ocolească și copilul o să-ți crească zdravăn.

Între timp, Dai An se întoarse. Nu o găsise pe călugăriță la templu, ci la reședința cărturarului Wang. Aflând despre ce e vorba, aceasta făgăduise că va veni de îndată. Ximen Qing își urmă discuția cu cei doi prieteni. Shu Tong aduse ceaiul.

— Fratele tău cel mic s-a bucurat mult de iubirea ta, frate, zise la un

moment dat Ying. Casa mea friguroasă e mică, nevrednică pentru a te primi în ea. Dar dacă mâine-poimâine ai vreme, m-aș bucura să veniți, tu și fratele al Doilea, să ne distrăm în grădinile de la marginea orașului.

— Sper că vei aprecia cum se cuvine gestul fratelui Ying și ni te alături.

— Dacă-i vorba de mâine, nu sunt ocupat, dar n-aș vrea să vă fac greutăți.

— Nici nu mai știu de câte ori m-ai ospătat, frate. Eu nu fac cine știe ce pregătiri, doar un păhărel!

— Atunci ziua mea de mâine va fi a voastră.

— Mai e ceva. Am tocmit niște actori, dar fiind afară din oraș, poate că ar fi bine să luăm și două cântărețe.

— Nu-ți fă griji. Trimit după Wu Argint și Han Brățară de Aur.

— Prea bine, frate. Ți-am dat iar bătaie de cap.

Ximen Qing îi porunci lui Qin Tong să înștiințeze cântărețele ca a doua zi să fie în parcul din afara orașului.

Nu trecu mult și călugărița Wang apăru. Intrând în salonul central se înclină și așteptă porunca.

— Iată de ce am ținut să vii. Chiar de la nașterea lui Guange, am promis un sacrificiu, dar ne-am luat cu treburile și nu l-am oferit nici până azi. Vrem să mulțumim Cerului și să ne rugăm să-l crească mare și robust. Am de gând, mai întâi, să-i mulțumesc lui Buddha, pentru bunătatea lui, apoi să mă rog să-l ferească de necazuri și să-i asigure viață lungă.

— Tânărul stăpân prețuiește zece mii de galbeni și mă încred în protecția lui Buddha. Nu știți, Mărite Stăpân, dar noi, budiștii, obișnuim să spunem că viața lumii este hărțuită de demoni care urmăresc să-i distrugă pe oameni și pe urmașii lor. Chiar când copilul se naște mort sau moare numaidecât, tot demonii poartă vina. Cel mai bun lucru pentru tânărul stăpân este să-i citim din cărțile budiste. De nimic altceva n-are nevoie.

— Cum vom face, așadar?

— Mai întâi citim din Cartea Maestrului în medicină, apoi trebuie făcute două vrăji. Așa are să fie cum nu se poate mai bine.

— Când începem?

— Mâine e zi prielnică. Am să-i citesc în templu.

— Las totul în seama ta, acceptă Ximen Qing.

Călugărița Wang plecă în curtea interioară, s-o vadă pe doamna Luna. Aceasta se afla la Li Vaza, împreună cu celelalte femei.

— Te-am chemat să faci ceva pentru Guange. Îi poți citi.

— Mâine e zi prielnică, o să-i citesc la templu.

Jad Mic aduse ceai.

— Mai am o vorbă să-ți zic, măicuță, îi șopti Li Vaza. De când l-am avut pe Guange, n-am fost o dată bine cu adevărat. Mâine, adaugă-mă și pe mine. Ce zici? Dacă se poate, te-oi răsplăti cum se cuvine!

— Nu-mi vine greu, o asigură călugărița. Când voi scrie rugăciunile, trec și numele vostru și gata!

Observații

[←1]

Se știe, chinezii sunt inventatorii hârtiei și ai tiparului. Hârtia a început să fie folosită încă înaintea erei noastre, iar prima carte imprimată datează din anul 868. În secolul al XI-lea se inventează tiparul mobil, peste două sute de ani, rotativa și din secolul al XIV-lea se creează o adevărată industrie a tipăriturilor, fapt care va favoriza creația literară. În Europa, acestea vor ajunge câteva secole mai târziu, ca și praful de pușcă, prin intermediul arabilor.

[←2]

În chineză Jin Ping Mei, alăturarea numelor celor trei personaje principale feminine: Jin Lian, Ping și Chun Mei. Am voit să păstrăm titlul originar, care și-a căpătat celebritatea în China și în întreaga lume. Jin înseamnă Aur, dar nu are sens în sine, provenind din Jin Lian, Lotus de Aur. Ping este Vaza. Iar Mei este notarea prescurtată pentru Chun Mei, Prunișor de Primăvară.

[←3]

Instrumente de coarde. Qin-ul este un fel de mandolină cu patru corzi și are cutia de rezonanță rotundă ca luna plină. Unul din cele mai vechi instrumente chineze.

[←4]

Zheng-ul este o varietate de qin, cu cinci, apoi cu treisprezece corzi. Foarte popular.

[←5]

618–907

[←6]

Al optulea împărat al dinastiei Song de Nord a domnit între 1101 și 1125. Numele său real este Zhao Ji. Domnia sa a cunoscut mai multe perioade, numite: Qingguo (1101); Zongning (1102–1106); Daguan (1107–1110); Zhenghe (1111–1118); Zhonghe (1118–1119); Xuanhe (1119–1125).

[←7]

Guan, în vechime, desemna o mie de galbeni, legați la un loc cu o sfoară.

[←8]

Ximen: Poarta Apuseană. Qing: Sărbătoare. (Se pronunță aproximativ: Simăn Cin).

[←9]

Joc distractiv de familie, alcătuit din 136 de piese.

[←10]

Se pronunță aproximativ: In Po-țiue.

[←11]

Se pronunță: Sie Si-ta, respectiv: Sie Țî-ciun.

[←12]

Pipa, instrument de coarde, străvechi, de forma unei pere; are patru corzi, baza ovală și coada lungă, din lemn. Sunet domol, de mare rafinament.

[←13]

Bai, numele său de familie, înseamnă Alb.

[←14]

Lai – Ofrandă; Guang – Lumină; Tang – Apă fierbinte, supă.

[←15]

În text este numită cel mai adesea: Ximen Dajie, Fata cea mare a lui Ximen, Domnișoara Ximen.

[←16]

Se pronunță aproximativ: Cen Țin-ți.

[←17]

În text: Comandantul Armatei de opt sute de mii de oameni.

[←18]

De sărbătoarea lumii. Numele ei este Yue Niang.

[←19]

Li Jiaor. Cum era admisă poligamia, chinezii înstăriți aveau o „soție principală”, prima soție, și una sau mai multe soții secundare, favorite, concubine sau „soții noi”, care nu se bucurau de aceleași drepturi ca prima soție, deși copiii lor erau egali.

[←20]

Adresarea folosită de slugi este: die, tată, și niang, mamă sau doamnă, indicând gradul înalt de dependență al acestora față de stăpâni. Am preferat o traducere care să facă mult mai inteligibile raporturile sociale. La fel, die, spun și nevestele în discuțiile dintre ele sau când se adresează slugilor, referindu-se la soții lor.

[←21]

Gui Jier, Domnișoara Laur.

[←22]

Exprimare eufemistică, întâlnită des în text: Fang Xia pentru „soția”, semnificând „persoana din camerele interioare”.

[←23]

Copiii erau raşi în cap. Părul lung era semnul maturităţii. În familiile mari, pe lângă slugile mature, existau mai mulţi slujitori-copii, care deprindeau de mici îndeletnicirea viitoare, fiind puşi la treburi uşoare. Aceştia purtau nume date de stăpânul casei, uşor de reţinut şi de diferenţiat. Aici, ei vor avea toţi ca semn distinctiv faţă de slugile în vârstă apelativul Tong, care înseamnă Copil.

[←24]

1 liang - 50 grame. Alte unități de măsură de greutate folosite în text: 1 fen - 0,5 grame; 1 qian - 5 grame; 1 jiu 1/2 kg.

[←25]

Yu Xiao.

[←26]

Prețiosul.

[←27]

Se pronunță: Tai An și înseamnă Tihna Țestoasei.

[←28]

Se pronunță: Lai Sân semnificând: însuflețire.

[←29]

Cu laturile arcuite, îngustându-se în partea de sus.

[←30]

Yaocao, o iarbă mitologică, Yao desemnând bucata de jad de o mare finețe.

[←31]

Se pronunță: Cin-hă: Râul Limpede.

[←32]

Se pronunță: Tun-pin și înseamnă Pacea Răsăritului.

[←33]

Sihai, cele patru oceane, semnificând lumea întreagă.

[←34]

Perioada *Zhenghe*, Guvernarea Armonioasă, este cuprinsă între anii 1111–1118.

[←35]

În credința populară, arderea unor bucăți de hârtie imitând banii mulțumea duhurile și zeitățile de pe lumea cealaltă.

[←36]

Credința mitologică, privind răsăritul soarelui (sorilor) care, din lumea de dincolo, ar ajunge pe cer suindu-se pe trunchiul și pe ramurile duzilor.

[←37]

Bogăție Cerească.

[←38]

Wu, Marțial. Song, Pin, simbol al integrității morale. Se pronunță: U Sun.

[←39]

Wan, ideograma pentru numărul zece mii, semnificând şi virtute, caracter însemnat, predestinare.

[←40]

Sediul administrației.

[←41]

Se pronunță: U Ta (Da însemnând mare).

[←42]

Sancun, semnificând 10 cm.

[←43]

Ying Er; Jasminum nudiflorum.

[←44]

Jinlian; Lotusul de Aur.

[←45]

Yulian; Lotusul de Jad.

[←46]

Tradiția acordă împăratului-poet Li Yu (937–978) meritul și culpa descoperirii bandajării picioarelor. Pentru a pune în valoare calitățile de mare dansatoare ale favoritei sale Yao, acesta a pus să i se construiască o estradă de forma unei imense flori de lotus și i-a cerut să danseze numai cu tălpile legate într-un anumit fel în benzi de mătase, încât vârfurile picioarelor „semănau cu cornul lunii". Ulterior, bandajarea picioarelor a devenit o modă, apoi un atribut al frumuseții și un simbol al feminității deosebite, menținându-se până în secolul nostru. Acest obicei a fost interzis după proclamarea R. P. Chineze.

[←47]

Alcoolurile fermentate din orez (circa 18°) se beau calde.

[←48]

Încălzirea se face într-un vas cu apă fierbinte.

[←49]

În birourile administrației imperiale, exista obiceiul de a se semna condica de prezență în fiecare dimineață la ora 7.

[←50]

După calendarul solar, aproximativ sfârșitul lunii decembrie.

[←51]

Gest licențios semnificând invitația la plăceri amoroase.

[←52]

Xiu Shu, act de divorț, redactat de către soț (nu și de soție) și având putere juridică în sine.

[←53]

Se pronunță aproximativ: Tun Țin; Capitala de Răsărit.

[←54]

Quan bei, paharul al cărui conținut se bea dintr-o sorbitură, până la fund.

[←55]

Meihua; Floare de prunișor. *Mei*, copac exotic, *Prunus mume*, din familia rozaceelor; înflorește cel mai timpuriu, vestind primăvara.

[←56]

Veşmânt tradiţional al chinezului înstărit, al cărturarilor; are croiala simplă a robei magistraţilor de la noi. Oamenii din popor purtau numai haine scurte sau jachete, cu pantalon, obiect general de îmbrăcăminte (folosit şi de femei).

[←57]

Personaje mitologice, întruchipări ale sublimului în frumusețe și eleganță bărbătească.

[←58]

În original Țara Zhaowa, tărâm legendar; cu alte cuvinte, dispăru fără urmă.

[←59]

Credință populară chineză că pe lună se află o zeitate care tutelează cununiile.

[←60]

Joc de cuvinte: ideogramele *prunișor* și *peștitoare* nu se aseamănă grafic, dar se pronunță identic: *mei*.

[←61]

Anul *Guihai,* al porcului. Chinezii calculează scurgerea vremii „prin înlănțuirea unor cicluri de 60 de ani, rezultate din permutarea a zece semne cerești, *shi tiangan, ș*i a „douăsprezece ramuri terestre", *shier dizhi. S*istemul numit *jiazi a* fost inventat încă în vremea împăratului Galben, împărat mitic, care ar fi domnit o sută de ani, în mileniul al III-lea î.e.n. De atunci au trecut 77 de cicluri. Din 1985 a început cel de al 78-lea ciclu. Acest prim an are ca simbol boul și se află sub influența focului. Echivalentele semnelor cerești sunt în număr de cinci: lemnul, focul, pământul, metalul și apa. Ramurile terestre utilizează numele a 12 animale simbolice: șobolanul, boul, tigrul, iepurele, dragonul, șarpele, calul, oaia, maimuța, cocoșul, câinele și porcul. Astfel, grupul duozecimal se repeta de cinci ori într-un ciclu de 60 de ani, iar cel zecimal de șase ori; el este valabil nu numai pentru ani, ci se socotește a determina în egală măsură cele 12 luni și cele douăsprezece ore (duble în vechime) ale zilei și nopții. Ramurile terestre încep cu elementul bărbătesc, *yang, î*n creștere, regenerarea, deci șobolanul. Aceste denumiri practic nu se pot traduce. Sunt două ideograme, pe care le-am transcris, cum se va vedea, în pronunție, și ele au relații echivalente la șirul animalelor-simbol și la cel al elementelor primordiale. Acestea ar determina caracteristicile timpului respectiv (an, lună, zi, ceas) și ar influența soarta oamenilor.

[←62]

Politician vestit din antichitate.

[←63]

Idem.

[←64]

Poet antic (247–300), renumit pentru frumusețea fizică și inteligența remarcabilă.

[←65]

Dregător din dinastia Han (206 î.e.n. —220 e.n.).

[←66]

Mare strateg, personaj central din romanul „Călătorie spre Soare-apune” de Wu Chengen

[←67]

Shuang Jin, două bețișoare din lemn, fildeș sau argint, lungi de 25–30 cm, folosite în același scop ca și furculița.

[←68]

Runyue, lună intercalată. Calendarul lunar stabilește lunile după fazele lunare, iar diferența de 11 $^{1}/_{4}$ zile între anul lunar și anul solar este compensată prin introducerea, la trei ani, a lunii a treisprezecea, numită *runyue*, lună intercalată.

[←69]

Kan guan ting shuo, expresie frecventă în romanele clasice, preluată din formulele povestitorilor din vechime: „Ascultați-mă cu atenție”.

[←70]

Sens de *o mulțime*.

[←71]

Xichun.

[←72]

Qiedai, săculeț de formă ovoidală.

[←73]

Mânecile lungi ale veşmintelor chinezeşti tradiţionale erau prevăzute cu manşete late, adânci, servind, ca un fel de buzunare, la păstrarea diferitelor obiecte necesare asupra unei persoane: batistă, sticluţă de parfum, pungă cu bani şi altele.

[←74]

1 *li* – unitate de măsură pentru lungime, echivalând cu ½ km. Alte unități de măsură de lungime folosite în text: 1 *zhang*, 3,33 m; 1 *chi,* 0,33 m; 1 *cun,* 3,33 cm; ½ fen, $^{1}/_{3}$ cm.

[←75]

Băiatul din Yunzhou. Se pronunță: Un-că.

[←76]

Xueli, pere-zăpadă, numite astfel pentru miezul lor alb.

[←77]

În zori.

[←78]

Mingji, imitații în hârtie a unor piese de mobilier, care sunt arse, ca și banii din hârtie, în credința că astfel vor ajunge în folosința morților pe lumea cealaltă.

[←79]

În China, hainele de doliu sunt albe.

[←80]

Sărbătoarea cade în ziua a cincea a lunii a cincea din calendarul lunar, echivalând cu sfârșitul lunii iunie.

[←81]

Celebră frumusețe din antichitate.

[←82]

Qin în formă de lună. (Vezi nota de subsol nr 4.)

[←83]

Zid ca un paravan ridicat la intrarea în curți, în fața sau în spatele porților, în credința că alungă duhurile rele.

[←84]

Lanxiang.

[←85]

Xiaoluan.

[←86]

Zece centimetri.

[←87]

Cărturar, câștigător al examenelor imperiale la nivel provincial.

[←88]

Bărbații purtau părul lung.

Chun Mei

Yu Xiao

Xiao Yu

Qiu Ju

Xue E

[←94]

Lotus de Aur era a șasea născută la părinți, iar această adresare dovedește o mare intimitate. În mod firesc, soția principală se cuvenea să-i spună soră a cincea, după ordinea ca soție secundară în casă.

[←95]

Îmbrăcămintea bărbătească era în general compusă dintr-un pantalon larg, un fel de cămașă scurtă, cu mâneci lungi, o jachetă și un veșmint lung, tras peste toate aceste piese, aidoma anteriului preoțesc cunoscut la noi. Mijlocul se strângea cu o curea. Roba lungă până în pământ îi îngreuna fuga și de aici gestul personajului.

[←96]

Baojia, sistem de organizare a populației, instituit de Wang Anshi (1019–1086), vestit om de stat din dinastia Song. (960–1279). Câteva familii – de regulă zece – erau constituite într-o unitate numită *jia,* iar mai multe *jia* formau un *bao.* De cele mai multe ori, în orașe, *bao* cuprindea o stradă întreagă. Șeful *bao* răspundea în fața autorităților pentru fiecare om din subordinea sa. Sistemul *baojia* era menit să asigure controlul populației.

[←97]

Formulă reverențioasă semnificând minte limpede, judecată dreaptă.

[←98]

Verile în China, mai cu seamă în sud, sunt înăbușitoare prin exces de căldură și umiditate; oamenii sunt siliți să poarte asupra lor câte un prosop – mai mare sau mai mic, serviciile batistei fiind precare.

[←99]

Xiu Chun.

[←100]

Bogăția Cerului.

[←101]

Personaj eroic din romanul *Pe malul apei* de Shi Naian. Este tipul țăranului răzvrătit, ferm în convingerea sa de a răspunde pe măsură opresorilor.

[←102]

Spre capitala imperială.

[←103]

Grădinile celor bogați aveau neapărat în cuprinsul lor un ochi de apă, iar lângă el erau îngrămădite mai multe stânci aduse din ținuturile muntoase, în concepția de a aduna într-o grădină obișnuită de flori de pe lângă o casă cât mai mult din varietatea naturii și în același timp pentru a ilustra noțiunea chinezească de peisaj, *shanshui,* munte-apă.

[←104]

Yi Zhang Qing.

[←105]

Gui Qing.

[←106]

Gui Jie.

[←107]

Asemenea obiecte, ca și acele de păr și alte mărunțișuri de strictă necesitate sau decorative erau în mod obișnuit oferite de bărbați, femeilor, ori de femei, bărbaților.

[←108]

Goulan hougang – pe o străduță în cartierul caselor de tristă faimă.

Elementele feminin și masculin.

[←110]

Opt caractere, patru cuvinte: anul nașterii, luna, ziua și ora.

[←111]

Expresia huaping, vază pentru flori, denumește de asemenea o categorie de fete folosite numai decorativ, pentru înfrumusețarea locului respectiv. Aici primește înțelesul de frumusețe decorativă.

[←112]

Cu cât laba piciorului era mai îngustă și mai scurtă – forma de „lotus” obținută astfel prin celebra bandajare de la o vârstă fragedă – cu atât ea ar fi sporit plăcerile amoroase.

[←113]

Xiu Chun.

[←114]

Pornind de la condiția femeii în societatea feudală chineză, acesteia nu îi era permis să primească oaspeți decât împreună cu soțul său, iar la banchete soțiile nu puteau rămâne cu bărbații, aceștia fiind întreținuți în timpul petrecerilor de curtezane, actrițe și cântărețe.

[←115]

Cu o mie de brațe; Zeița Milei în panteonul budist.

[←116]

Dublu nouă, pe nouă din luna a noua.

[←117]

Viață lungă.

[←118]

În caz de necaz sau calamitate, vecinii se ajută între ei.

[←119]

Împăratul, numit astfel fiindcă ar fi fost împuternicitul Cerului pe pământ.

[←120]

Gui Shan.

[←121]

Reușiți ai examenelor imperiale la concursul de la palat, prezidat chiar de împărat. Aceștia se bucurau de o poziție socială bună, tuturor oferindu-li-se înalte dregătorii.

[←122]

Fengshui, geomancie, știința *Yin-Yang* a stabilirii locului unor construcții în funcție de configurația terenului, direcția vânturilor etc.

[←123]

Străveche capitală a Imperiului chinez. În dinastia Yang număra 1 milion de locuitori.

[←124]

Denumire metaforică pentru curtezane.

[←125]

Clubul „Mingea”.

[←126]

Dulciuri făcute din orez glutinat, învelite în foi de bambus, având o formă cu multe colturi.

[←127]

Xing - diviziune pe lingoul de argint sau aur.

[←128]

Jiuchong, înălțimea supremă, cerul.

[←129]

Insulă mitică, unii apreciază a fi Japonia de astăzi.

[←130]

Instrument de suflat din treisprezece tuburi de bambus, lungi și scurte.

[←131]

Lectica datează de peste o mie de ani, distingându-se tipurile guanjiao, pentru mandarini și minjiao, pentru oamenii de rând. Era purtată de două persoane. La ranguri înalte, numărul purtătorilor creștea, iar lectica era decorată cu broderii pe mătase.

[←132]

Guanyin, Zeița Milei, „Perceperea vizuală a tuturor vocilor”, este traducerea în chineză a sanscritului Avalokitesvara și până în secolul al VII-lea a fost reprezentată ca bărbat. Apoi o legendă locală s-a suprapus cultului religios. Un prinț chinez a poruncit ridicarea unei statui în memoria fiicei sale prea devotate, statuie care să aibă „toate mâinile și toți ochii”. (Aceasta își scosese ochii și își tăiase mâinile, preparând un leac pentru vindecarea părintelui său.) Artizanul a înțeles în loc de quan (toate), qian (o mie) și de atunci Zeița Milei este reprezentată cu o mulțime de mâini, fiecare palmă având câte un ochi. Mâinile simbolizează puterile nemăsurate ale zeiței.

[←133]

Xianzi, instrument cu trei corzi, asemănător ghitarei.

[←134]

Aceste prăvălii sunt cunoscute de acum mai bine de 1500 ani și se spune că inventatorul, un anume Wang, a organizat pentru prima oară un asemenea negoț în închisoare, unde se afla el însuși. În limba chineză veche, se numesc dang, care ar însemna „locuri aflate la dispoziție exact când trebuie”.

[←135]

689–740.

[←136]

Locuința unui mandarin era un întreg ansamblu de case cu curțile interioare, toate în cuprinderea unui zid exterior.

[←137]

Sau Sărbătoarea primăverii, începutul unui nou an lunar, data variind între sfârșitul lunii ianuarie și începutul lui februarie. Serbată din cele mai vechi timpuri, prilejuiește reuniunea familiilor și rămâne cea mai mare sărbătoare a anului.

[←138]

Este vorba de feşele folosite de chinezoaice la bandajarea strânsă a labelor picioarelor pentru a le menține la dimensiuni cât mai mici.

[←139]

Yuanxiao jie. Sărbătoarea lampioanelor, începe în cea de a cincisprezecea zi a primei luni a anului lunar și ține două săptămâni. Festivitatea prilejuiește un șir de reprezentații, serbări și spectacole populare, într-un decor bogat, colorat de lampioane de forme și mărimi spectaculoase. Se mănâncă prăjituri rotunde (*yuanxiao*), făcute din orez glutinat.

[←140]

Xiao Tiegunr.

[←141]

Circa 3 metri.

[←142]

Qingming, Sărbătoare budistă de primăvară, când se curăţă, se repară şi se îngrijesc mormintele de familie şi se cintesc morţii, aducându-li-se ofrande şi făcându-li-se pomeniri ceremonioase.

[←143]

Aici, lotușii sunt labele picioarelor femeilor.

[←144]

1 *dou* este egal cu 10 litri. Alte unități de măsură de volum folosite în text: 1 *shen*, 1 litru; 1 *shi*, 100 litri.

[←145]

Wuzuo, desemnează o profesie asemănătoare celei a medicului legist din zilele noastre, însă fără să pretindă înalte studii, oamenii care o exercitau constatau decesul sau apreciau gravitatea rănilor victimei.

[←146]

Shou, viață lungă.

[←147]

Dahong mangvao, denumirea veșmintelor înalților mandarini de la curtea imperială.

[←148]

Împărat mitologic chinez, socotit zeul focului.

[←149]

Porțelan obținut din procedee speciale de coacere.

[←150]

Insectă de copac de culoare verde, masculul scoate un fel de fluierat strident, metalic.

[←151]

Stânci erodate de apele lacului, închipuind niște statui bizare și care împodobesc, până în zilele noastre, grădinile și parcurile Chinei.

[←152]

Circa 10 cm.

[←153]

Broasca țestoasă, *kuei*, e venerată în vechime ca simbol al longevității; ei i se atribuie în timpurile moderne sensuri depreciative, ajungând să desemneze persoane care posedă vicii contra naturii, apoi proxeneții.

[←154]

Somptuos, Roșu.

Păstrătorul Adevărului.

[←156]

Ghicire-a caracterului și a viitorului unei persoane, după trăsăturile feței acesteia.

[←157]

Organe ale celor cinci simțuri: văz, auz, miros, gust, pipăit.

[←158]

Xia Hua.

[←159]

Ruyir.

[←160]

Fiul Mandarinului.

[←161]

Cingătoarea, ca și boneta, avea un rol determinant în a stabili poziția socială a unei persoane. În timpul dinastiei Ming (1368–1644) a fost la mare cinste, purtându-se mult, apoi a pierdut din importanță.

[←162]

Copilul Cărturar.

[←163]

Chinezii servesc supa la sfârșitul mesei. La mesele bogate, încă una sau două supe se intercalează printre felurile de mâncare, pentru a ușura digestia și a spori apetitul mesenilor. Trei supe sunt semnul unui ospăț bogat.

[←164]

Zhan zhi xi.

[←165]

Fericire, Viață lungă, Sănătate și Tihnă.

[←166]

Ai Yuer.

[←167]

Yuanyang, simbolul dragostei și armoniei conjugale.

[←168]

Joc de cuvinte. Guan înseamnă mandarin, dar și băț, ciomag.

[←169]

Căruță.

[←170]

Limpedele râu.

[←171]

Al treilea grad cărturăresc, câștigator al examenelor la nivel național.

[←172]

Zanzi, instrument de lemn, în care se prind degetele, strivindu-le prin apăsare.

[←173]

Cei Patru împărați de Diamant ai Cerurilor, dominând peste cele patru continente.

[←174]

Wangba, în chineză.

[←175]

Wangba = A uita; Opt. Cel care uită cele opt virtuți esențiale: purtarea după regulile antice, loialitatea, dragostea filială, modestia, pudoarea, mila, cinstea, sinceritatea. *Wang* este omonim cu ideograma „broască țestoasă”, căreia i se atribuie sens injurios. Se folosește de asemenea expresia *Wangba dan*, ou de broască țestoasă, însemnând de fapt fiu de târâtură sau bărbat care închide ochii la depravarea soției.

[←176]

Jocul cu mingea prin lovirea cu piciorul datează dinaintea erei noastre. În dinastia Tang (618–907) ajunge foarte popular chiar și printre femei.

[←177]

În opera chinezească, rolurile sunt distincte pe categorii de vârstă și caractere. Rolurile feminine se numesc *dan* și se împart în mai multe grupe, de la *qingyi*, femeie liniștită, plăcută, la *laodan*, bătrână.

[←178]

Fei, Torreya nucifera.

[←179]

Joc de cuvinte. *Xingfang* înseamnă „raport sexual” și, în altă scriere și pronunțate pe un ton diferit, are sensul de „cameră de judecată”.

[←180]

Muntele Phoenixului.

[←181]

Patru Izvoare.

[←182]

Sora Iubită.

[←183]

Epitetul *șarpe* este pentru o femeie supremul compliment.

[←184]

O celebritate antică, care cu frumusețea ei a dus la pieire un regat.

[←185]

Eufemism literar pentru organul sexual al bărbatului.

[←186]

În chineză, Jiur.

[←187]

Una dintre multele metafore cu sens erotic.

[←188]

San guan, Cei trei conducători, împărați ori puteri transcendentale, din taoism. Da origine erau *tian, di, shui*, aerul, pământul și apa, socotite a deține puteri dătătoare de fericire, în măsură să ierte păcatele. Fiecare din acestea au fost glorificate cu titlul *Da di*, Conducător măreț, prea puternic.

[←189]

Wu se, cele cinci culori; albastru, galben, roșu, alb și negru.

[←190]

Vezi nota 61.

[←191]

Wu fu, cele cinci fericiri: viață lungă, bogăție, sănătate, relații bune cu oamenii, moarte naturală.

[←192]

În afara celor patru puncte cardinale binecunoscute, chinezii antici au consfințit și un al cincilea punct cardinal, care este punctul centrului, poziția lui favorizându-l în supunerea și controlul celorlalte; el este un punct-focar de simetrie și echilibru, cu deosebire pentru om, aflat altfel la dispoziția binevoitoare sau ostilă dintre Cer și Pământ.

[←193]

După capetele rase, dar îndeosebi după instrumentele folosite (de pildă, „peștele de lemn”, un fel de toacă de mână) pentru a le vesti trecerea.

[←194]

Ying are sensul de, în concordanță cu; *Yuan* care înseamnă Origine, Vital. Numele de familie Ximen, Poarta Răsăriteană, fără conotații profunde, a fost înlocuit cu Wu, unul din cele mai străvechi nume din China.

[←195]

Marele Atotputernic, creatorul universului, împăratul Suprem peste Cele cinci împărății cerești: Cea Verde la răsărit, Roșie la sud, Albă la apus, Neagră la nord, Galbenă la centru.

[←196]

Huixiang. *Hui* semnifică generozitate, bunătate. *Xiang*, aromă, parfum.

[←197]

Placenta.

[←198]

O zi binecuvântată din calendarul religios budist, închinată zeităților pământului și recoltei.

[←199]

Patul chinezesc tradițional era instalat pe un fel de cuptor-platformă de înălțime joasă.

[←200]

Qilin, unicorn, animal mitologic, cu un singur corn și cu corpul acoperit de solzi ca niște bănuți de aur.

[←201]

Un preparat din gâscă, denumit astfel pentru aspectul său.

[←202]

Joc de cuvinte: *fang liy* din interiorul casei, semnifică una dintre soțiile secundare și *fang wai*, din afara casei.

[←203]

Shang fang, casa de sus, principală.

[←204]

Bonetele desemnau rangul, ori categoria socială a bărbaților. Cele de formă pătrată erau purtate numai de cărturari.

[←205]

Favoritele imperiale erau fixate ca număr de protocolul Curții, fiind de nouă clase. Imediat după împărătească urmau: *guifei*, favorita prețioasă; *shufei*, rafinata; *defei*, virtuoasa; *xianfei*, înțeleapta.

[←206]

Mantou.

[←207]

Yuan Xiao, slujnică la curtea împăratului Wu din dinastia Han (206 î.e.n. —220 e.n.), al cărei nume a devenit sinonim cu Festivalul Lampioanelor. Celebră pentru dragostea sa filială.

[←208]

Changer.

[←209]

Călugării sunt aidoma patronului lor.

[←210]

Kang, Cuptor. Pat: pat din lut, construit în prelungirea sobei și care putea fi încălzit. Cei avuți locuiau iarna în camerele prevăzute cu kang, vara dormind în paturi din lemn, peste care așterneau rogojini fin împletite, răcoroase.

[←211]

Stradă laterală, îngustă; ulicioară.

[←212]

Bugua, a ghici prin cele opt trigrame, alcătuite prin îmbinarea de linii continui și întrerupte, dispuse în trei niveluri și simbolizând schimbarea balanței de forțe dintre *yin* și *yang*, cele două principii opuse – respectiv femeiesc, negativ, și bărbătesc, pozitiv –, primordiale și fundamentale ale universului și existenței.

[←213]

Cele douăsprezece animale ale zodiacului chinezesc corespundeau nu numai ciclului reluat de doisprezece ani, dar și celor douăsprezece ore ale zilei (zi-noapte) chinezești, o oră din acele vremuri echivalând cu două ore de 60 de minute cunoscute de timpurile prezente.

[←214]

Jiangnan semnifică întregul teritoriu de la sud de Fluviul Albastru sau Fluviul Lung, *Chang Jiang*.

[←215]

Minigjian, camera din mijloc, cea luminoasă, servea drept salon în casele mici, la stânga și la dreapta aflându-se dormitoarele. În ea se pătrundea direct de afară și de aici se trecea în celelalte încăperi.

[←216]

Provincia Shandong.

[←217]

Yatou.

[←218]

Wei - Osmunda regalis.

[←219]

Ustensile budiste folosite și pentru a însoți cu sonoritățile lor rugăciunile călugărilor.

[←220]

Idealul pe care trebuie să-l atingă orice ființă pământeană. Provine din sanscrită – arhat sau arhan – discipoli ai lui Sakyamuni, cele cinci sute de întruchipări ale lui Buddha.

[←221]

Quingling și *Tanglang*.

[←222]

Lao Jun, preot taoist.

[←223]

Regina Cerului Vestic – Zeitate a panteonului taoist, posesoare a leacurilor nemuririi.

[←224]

Întreaga colecție de sutre budiste.

[←225]

Structură (fizică și psihică) armonioasă.

[←226]

Cărturar. Câștigător al examenelor imperiale la nivel prefectural.

[←227]

Timp îndepărtat

Grota cu Lauri

[←229]

Opt simboluri venerate pentru cer, pământ, soare, lună și cele patru anotimpuri.

[←230]

Fericire, simbol al iubirii.

[←231]

Ziweihua, Lagerstroemia maica.

[←232]

Femeile nu erau admise la reuniunile și întrevederile bărbaților și numai servitoarele și cântărețele puteau lua parte.

[←233]

În chineză se numește *shuanglu*, dublu uscat sau *shuangliu*, șase-șase.

[←234]

Masă cu opt laturi.

[←235]

Shiyu, peștele timpului.

[←236]

Plantă acvatică, ale cărei fructe, de forma unei stele, în trei colțuri, sunt comestibile.

[←237]

Lu-quat – un fel de prun pitic cu fructele galbene, ușor acrișoare: fructul poartă aceeași denumire ca și pomul.

[←238]

Gonggong, adresare pentru eunuci.

[←239]

Împăratul.

[←240]

În realitate doi. La naștere, copiii erau socotiți deja de un an, luându-se în seamă și timpul sarcinii.